WILBUR SMITH

PUTEREA SABIEI

Al cincilea volum din
SAGA FAMILIEI COURTNEY

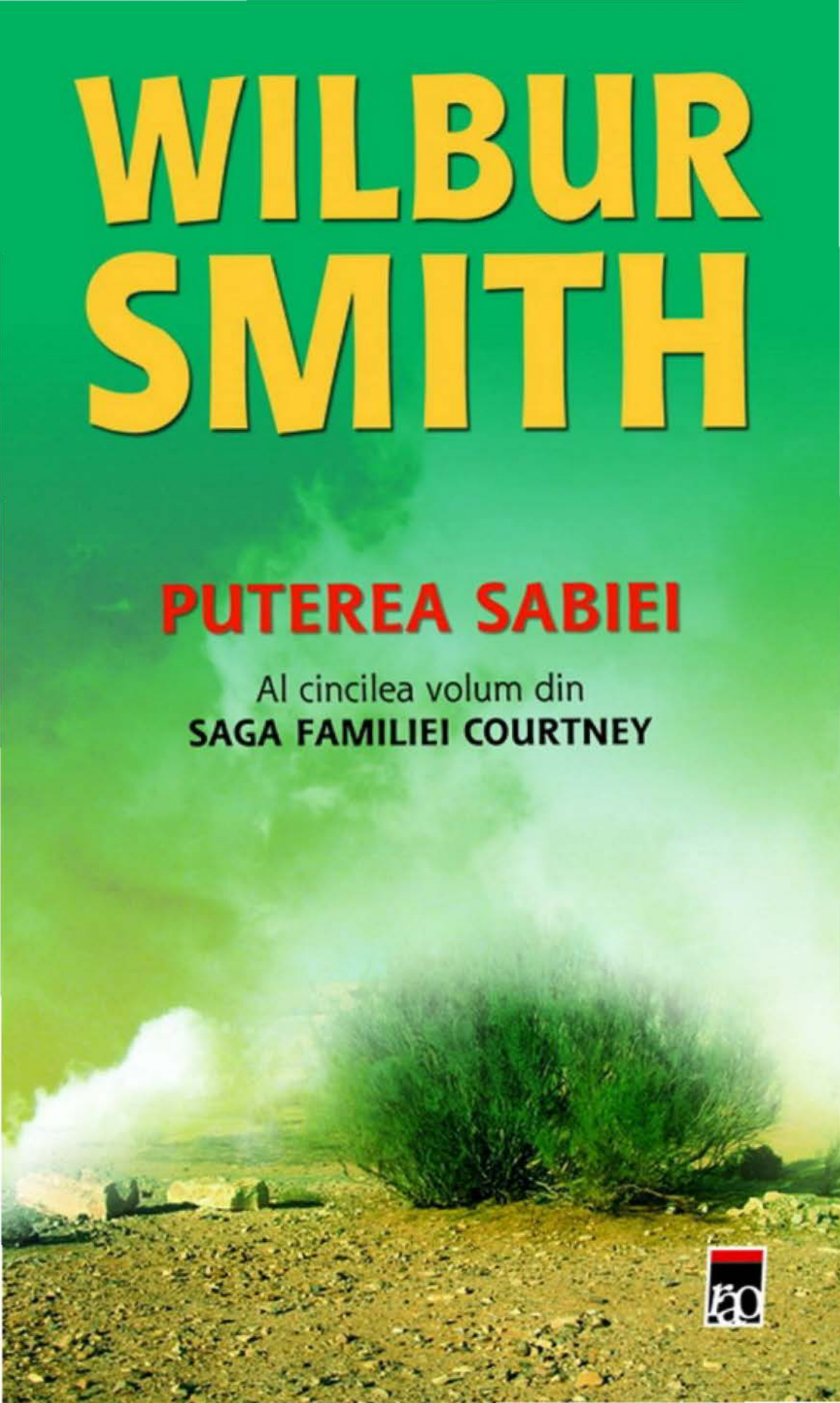

WILBUR SMITH

PUTEREA SABIEI

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, WILBUR
Puterea sabiei / Wilbur Smith; trad. Raluca Matiş. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-103-903-9

I. Matiş, Raluca (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILBUR SMITH
Power of the Sword
© Wilbur Smith 1986
Publicată pentru prima dată în 1986 de William Heinemann Limited
Republicată în 1997 de Macmillan
din cadrul Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London N19RR
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
RALUCA MATIŞ

© RAO International Publishing Company 2007
pentru versiunea în limba română

martie 2009

ISBN 978-973-103-903-9

Dedic această carte
soției mele, Danielle

„Dacă aș fi vrut să mă închin unei orânduiri samavolnice,
schimbând toate Legile prin Puterea sabiei,
n-ar mai fi trebuit să vin aici."

Regele Charles I al Angliei
Discurs pe eșafod, 30 ianuarie 1649

Pâcla se întindea sufocantă deasupra oceanului, estompând toate culorile şi amuţind sunetele. Se învolbura şi clocotea odată cu primele adieri ale brizei de dimineaţă ce se revărsa către uscat. Vasul de pescari stătea nemişcat în ceaţă, la trei mile de ţărm, chiar pe marginea curentului, unde răbufnirile ample din adâncurile oceanice, bogate în planctonul dătător de viaţă, se întrepătrundeau cu apele molcome dinspre ţărm, într-o linie de un verde mai întunecat.

Lothar De La Rey stătea în picioare în timonerie şi se aplecă peste roata cu spiţe de lemn ca să privească încordat în întinderea de ceaţă. Îi plăceau aceste minute tăcute şi tensionate de aşteptare din zori. Simţea în sânge o înfiorare, pasiunea de vânător care-l susţinuse de nenumărate ori în viaţă, puternică şi de necontrolat ca o dependenţă de opiu sau de alcool.

Îi veni pe neaşteptate în minte rozul palid al zorilor de zi, strecurându-se pe furiş peste colinele Magersfontein, când aştepta, rezemat de parapetul tranşeei ca trupele de infanterie scoţiene să iasă din întuneric, să vină în marş către mitralierele lor în aşteptare, îmbrăcate în kilturi şi cu bonete cu panglici fluturânde. Lothar simţi că i se face pielea de găină amintindu-şi.

Mai fuseseră sute de alţi zori de zi de atunci, aşteptând ca acum să iasă la vânătoare – lei din Kalahari cu coama zburlită, bivoli bătrâni cu pielea julită şi coarne împlătoşate pe cap, elefanţi cenuşii şi înţelepţi cu spinări ridate şi colţii lungi şi preţioşi de fildeş –, dar acum vânatul era mai mic decât toţi aceştia, şi totuşi prin multitudinea sa, la fel de vast ca oceanul din care provenea.

Băiatul coborî de pe puntea superioară trecând prin cambuză şi-i întrerupse meditaţia. Era desculţ şi picioarele goale îi erau lungi, puternice şi bronzate. Era aproape la fel de înalt ca un bărbat în toată firea, aşa că trebui să se aplece pe spate să poată trece prin uşa timoneriei, purtând în echilibru instabil câte o cană de cafea fierbinte în fiecare mână.

– Zahăr? întrebă Lothar.

– Patru linguriţe, tată, îi răspunse băiatul zâmbind.

Ceaţa i se condensase în picături de rouă pe genele lungi şi clipi ca o pisică somnoroasă să le facă să cadă. Părul blond şi ondulat avea şuviţe arse de soare, albe ca de platină, dar sprâncenele şi genele îi erau dese şi negre, încadrând şi accentuându-i ochii de culoarea chihlimbarului.

– Peşte sălbatic astăzi, zise Lothar.

Îşi făcu o cruce în buzunar cu degetele de la mâna dreaptă ca să alunge ghinionul pentru că vorbise cu voce tare. „Avem nevoie de el, gândi el. Avem nevoie de peşte bun ca să supravieţuim."

Cu cinci ani înainte cedase încă o dată chemării răsunetului cornului de vânătoare, ispitei vânătorii şi a meleagurilor sălbatice. Îşi vânduse compania prosperă de construcţii de drumuri şi căi ferate pe care o pusese pe picioare cu atâta trudă şi migală, luase cu împrumut cea mai mare sumă de bani posibilă şi jucase totul pe o singură carte.

Ştiuse ce comori nesfârşite se ascund în apele reci şi verzi ale curentului Benguela. Le văzuse prima dată în zilele acelea haotice de la sfârşitul Marelui Război, când luptase pentru ultima oară în fruntea armatei sale a Uniunii Africa de Sud împotriva englezilor pe care-i ura atât de mult şi a trădătorului de Jan Smuts, care le era paiaţă.

Dintr-o bază secretă de aprovizionare aflată între dunele înalte ale deşertului ce se întindeau de o parte şi de alta a Atlanticului de Sud, Lothar reaprovizionase cu combustibil şi torpile submarinele germane care atacau flota comercială britanică şi, în timp ce aştepta pe ţărm – pândind submarine – să treacă acele zile urâte şi plictisitoare, văzuse oceanul însuşi

mişcat din adâncuri de bogăţia sa infinită. Nu trebuia decât să vină să se înfrupte, şi în toţi acei ani care urmaseră tratatului aceluia dezonorant de la Versailles, trudind în praf şi pe arşiţă, detonând şi sfărâmând trecerile dintre munţi sau înaintând peste suprafeţele nesfârşite pârjolite de soare ca să-şi croiască drumurile şi pe căile ferate, Lothar îşi făcuse planuri. Făcuse economii, planuri şi strategii, toate pentru a veni aici să se înfrupte.

Găsise vasele în Portugalia, nişte traulere de sardine, părăginite şi putrede. Tot acolo îl găsise şi pe Da Silva, un bătrân bun cunoscător în ale mării. Împreună, cei doi repararaseră şi reechipaseră cele patru traulere străvechi şi apoi le aduseră aici cu minimul posibil de echipaj, navigând spre sud de-a lungul întregului continent african.

Fabrica de conserve o găsise în California. Fusese construită la început pentru exploatarea tonului de către o companie care supraestimase abundenţa bancurilor de ton şi subestimase costul prinderii acestor „găini de mare" atât de imprevizibile şi greu de găsit. Lothar cumpără fabrica pentru o zecime din costul ei iniţial şi o transportă cu totul în Africa. Aici o reclădi pe nisipurile deşertice compactate, de-a lungul ruinelor staţiei de baleniere abandonate care dăduse golfului mohorât în care se găsea numele de Walvis Bay.

În primele trei sezoane de pescuit el şi Da Silva găsiseră într-adevăr peşte sălbatic, şi culeseră roadele bancurilor infinite, până când Lothar reuşi să-şi plătească datoriile ce-l împovărau. Îşi comandase de îndată noi vase de pescuit ca să înlocuiască traulerele portugheze atât de ponosite, care deja nu mai puteau fi folosite de vechi ce erau, şi se înglodă imediat în datorii chiar mai mult decât la început.

Şi atunci peştele dispăru. Fără nici un motiv pe care să-l poată ei înţelege, bancurile uriaşe de sardele dispăruseră, nu mai rămăseseră decât nişte grupuleţe mici şi răzleţe. Cutreierară oceanul în zadar, înaintând în larg câte o sută de mile marine şi chiar mai mult, răscoliră coasta lungă deşertică mult dincolo de zona marină economică a fabricii de conserve, şi

lunile trecură nemiloase, una câte una, aducând fiecare cu ea câte o nouă scrisoare bancară cu dobândă mărită pe care Lothar nu o putea în nici un chip plăti, şi costurile de funcţionare ale fabricii şi vaselor se umflară într-atât, încât trebuia să se umilească şi să cerşească pentru fiecare nou împrumut.

Doi ani fără peşte. Şi apoi dintr-odată, dramatic, tocmai pe când Lothar se dăduse bătut, apăru o schimbare subtilă în curentul oceanului sau o schimbare a direcţiei vântului, şi peştele reapăru, peşte sălbatic de calitate, crescând dens şi vânjos ca iarba nouă la fiecare zori de zi.

– Dă doamne să ţină! se rugă Lothar încet, uitându-se în ceaţă. Te rog, Doamne, fă-l să ţină!

Încă trei luni, doar atât îi trebuiau, încă trei luni scurte şi-şi va fi plătit datoriile şi va fi din nou liber.

– Se ridică, zise băiatul.

Lothar clipi şi-şi scuturâ uşor capul să scape de amintiri.

Ceaţa de desfăcea ca o cortină de teatru, şi scena dezvăluită era melodramatică şi artificială, părând mult prea colorată ca să fie naturală. Orizontul lucea într-un văl de fum portocaliu, auriu şi verde, ca un spectacol de artificii, sclipind deasupra undelor mării, schimbând culoarea coloanelor spiralate de ceaţă în nuanţe sângerii şi trandafirii, până când suprafaţa ondulată păru să se transforme într-un tărâm ireal de foc clocotitor. Spectacolul magic era sporit de tăcere, o tăcere grea şi translucidă ca de cristal, ce le dădea senzaţia că surziseră, că fuseseră prădaţi de celelalte simţuri şi că numai vederea le rămăsese, ca să se poată minuna.

Apoi tavanul de ceaţă fu străpuns de soare, o rază strălucitoare de lumină aurie. Aceasta dansă peste suprafaţă, iluminând puternic linia curentului. Apele dinspre ţărm erau mânjite de un albastru întunecat, calm şi neted ca ţiţeiul. Linia unde întâlnea răbufnirea adevăratului curent oceanic era dreaptă şi ascuţită ca tăişul unui cuţit, şi dincolo de ea, suprafaţa era întunecată şi zbuciumată ca o catifea verde.

– *Daar spring hy!* strigă Da Silva de la provă, arătând linia de apă întunecată. Acolo sare!

Când soarele atinse apa, un peşte singuratic sări în aer. Nu era decât puţin mai lung decât o palmă de bărbat, o mică fâşie de argint pătat.

– Porneşte!

Vocea lui Lothar era răguşită de nerăbdare, şi băiatul îşi trânti cana pe masa de hărţi, împroşcând câteva picături de cafea, apoi se năpusti pe scări în jos către sala motoarelor de sub punte.

Lothar răsuci comutatoarele şi împinse maneta, în timp ce băiatul se aplecă la manivelă.

– Învârte! strigă Lothar.

Băiatul se încordă şi se lăsă cu toată greutatea pe manivelă, luptând împotriva tuturor celor patru cilindri. Încă nu avea treisprezece ani, dar era deja aproape la fel de puternic ca un bărbat, şi muşchii spinării îi ieşiră în relief de la efort.

– Acum!

Lothar închise valvele, şi motorul, cald încă de la drumul până aici din port, făcu scânteie, se aprinse şi hurui. Prin ţeava de eşapament de la stânga carenei ţâşni un fum negru şi uleios, dar imediat după aceea motorul se stabiliză într-o bătaie regulată.

Băiatul se căţără înapoi sus pe scară şi continuă în viteză până pe puntea superioară, gonind apoi la proră lângă Da Silva.

Lothar răsuci timona şi barca se îndreptă de-a lungul liniei curentului. Ceaţa se risipi şi văzură şi celelalte vase. Şi acestea stătuseră în linişte în bancul de ceaţă, aşteptând primele raze de soare, acum însă se năpusteau toate cu nerăbdare de-a lungul curentului, lăsând în urmă, peste suprafaţa placidă, siaje lungi şi încreţite în formă de V, iar valurile despicate de prore sclipeau învolburate şi albe în lumina solară. La fiecare proră membrii echipajului se uitau atent înainte şi sunetul nedesluşit şi învălmăşit al vocilor lor încântate acoperea bătaia motoarelor.

Timoneria era prevăzută cu geamuri pe toate părțile și Lothar avea vedere asupra tuturor zonelor de lucru de pe traulerul de cincisprezece metri lungime. Mai făcu o ultimă verificare. Plasa lungă era așezată pe balustrada de la tribord, coarda de plută era încolăcită în spirale meticuloase. Masa uscată a plasei era de șapte tone și jumătate, iar udă cântărea de multe ori mai mult. Avea o lungime de o sută cincizeci de metri și atârna în apă de coarda de plută de la suprafață ca o perdea transparentă până la peste douăzeci de metri adâncime. Îl costase pe Lothar peste cinci mii de lire sterline, mai mult decât putea câștiga un pescar obișnuit în douăzeci de ani de trudă neîntreruptă, și avea câte una pe fiecare dintre celelalte trei vase. De la pupă, legată zdravăn cu o barbetă grea, fiecare trauler trăgea în urmă câte o „remorcă", o șalupă clincher de cinci metri și jumătate lungime.

După o privire lungă și scrutătoare, Lothar se simți satisfăcut cu pregătirile pentru atac și, când se uită înainte, văzu încă un pește sărind. De data asta fu atât de aproape, încât reuși să vadă dungile laterale mai întunecate de pe flancurile sclipitoare ale peștelui și diferența de culoare – verde diafan peste linie și argintiul puternic sclipitor de sub ea. După o clipă peștele plescăi la loc în apă, lăsând o încrețitură ușoară la suprafață.

Parcă fusese un semnal, instantaneu întreg oceanul păru să se trezească la viață. Apele se întunecară de parcă trecuse un nor greu prin fața soarelui, dar norul acesta venea din adâncuri, ridicându-se cu învolburare de ape ca și cum între unde ar fi fost un monstru marin din legende.

– Pește sălbatic! urlă Da Silva.

Bătrânul își răsuci fața bronzată și ridată către Lothar și-și înălță amândouă brațele în aer să cuprindă toată întinderea oceanică mișunând de pește.

În fața lor se găsea un singur banc întunecat de pești, însă era lung de o milă marină și atât de adânc că marginea mai îndepărtată era ascunsă de rămășițele de ceață ce zăboveau ici și colo peste valuri. În toți anii săi de vânător, Lothar nu mai

văzuse niciodată o asemenea îngrămădire de viaţă, o asemenea multitudine de fiinţe de aceeaşi specie. Lăcustele ce puteau să acopere ca o draperie impenetrabilă soarele de amiază al Africii şi stolurile de păsărele quelea a căror greutate adunată laolaltă rupea crengile arborilor uriaşi în care-şi făceau cuib păreau nesemnificative în comparaţie cu asta. Chiar şi membrii echipajelor traulerelor ce se luaseră la întrecere se cufundară în tăcere, privind încremeniţi de uimire dimensiunile bancului care ieşi la suprafaţă transformând apele în alb sclipitor ca o banchiză de gheaţă, nenumărate milioane de trupuri mici şi solzoase ce reflectau lumina soarelui, ridicate clar deasupra apei de presiunea infinităţii de tovarăşi ai lor care veneau de sub ei.

Da Silva se dezmetici primul. Se răsuci pe loc şi o luă la goană pe punte, rapid şi agil ca un băieţandru, oprindu-se doar la uşa timoneriei.

– Sfântă Marie binecuvântată, dă să avem plase şi la sfârşitul zilei!

Era un avertisment foarte pertinent şi imediat după aceea bătrânul alergă la pupă şi se căţără peste copastie până la şalupa remorcată, iar exemplul său îi trezi şi pe ceilalţi membri ai echipajului, care se grăbiră toţi să-şi ocupe posturile.

– Manfred! îl chemă Lothar pe fiul său.

Băiatul rămăsese şi el ca hipnotizat la proră, însă acum dădu ascultător din cap şi alergă înapoi la tatăl său.

– Ia timona!

Era o responsabilitate enormă pentru un băiat atât de tânăr, dar Manfred îşi dovedise talentul de atât de multe ori, că Lothar nu avea nici o îndoială că se va descurca perfect, aşa că ieşi imediat din timonerie lăsându-l pe el. La proră semnaliză fără să se uite peste umăr şi simţi cum puntea i se înclină sub picioare când Manfred răsuci timona, urmând semnalul tatălui său să înceapă un ocol larg în jurul bancului.

– Ce mult peşte, şopti Lothar.

Estimând din ochi distanţa, vântul şi curentul, fu atent să nu uite nici o clipă avertismentul lui Da Silva în timp ce-şi

făcea calculele: traulerul şi plasa puteau face faţă la 150 de tone din aceste sardine argintii şi subţirele, iar cu pricepere şi noroc chiar şi la 200 de tone.

Înaintea lui se întindea un banc de milioane de tone de peşte. O aruncare prost gândită a plasei ar umple-o cu zece sau douăzeci de mii de tone şi greutatea şi avântul acestora ar sfâşia reţeaua, ar putea chiar să smulgă plasa cu totul, coarda principală de plută putea plesni sau bornele de la pupă se puteau rupe şi să se scufunde. Mai rău încă, dacă corzile şi bornele rezistau, traulerul însuşi se putea răsturna din cauza greutăţii. Şi atunci Lothar nu şi-ar pierde doar o plasă valoroasă, ci şi vasul şi viaţa echipajului şi a fiului său.

Aruncă involuntar o privire peste umăr către Manfred şi acesta-i zâmbi prin geamul timoneriei, cu chipul luminat de încântare. Cu ochii lui întunecaţi de chihlimbar strălucind şi cu dinţii albi sclipind, Manfred era imaginea perfectă a mamei lui, iar Lothar simţi că i se rupe inima de amărăciune şi se întoarse la ceea ce avea de făcut.

Acele câteva momente de neatenţie aproape îl nenorociseră pe Lothar. Traulerul se repezea înspre banc şi în câteva momente ar fi trecut peste masa vie şi peştii s-ar fi alarmat; întregul banc, mişcându-se în acea sincronicitate misterioasă ca şi cum ar fi fost un singur organism, dispărând în adâncurile oceanului. Semnaliză brutal întoarcerea şi băiatul răspunse instantaneu. Traulerul se răsuci pe loc şi trecură pe lângă marginea bancului, la aproximativ cincisprezece metri de el, aşteptând momentul optim.

Lothar mai aruncă o privire rapidă împrejur şi văzu că şi ceilalţi căpitani de vas se retrăgeau cu aceeaşi prudenţă, impresionaţi de masa uriaşă a bancului de sardele pe care-l înconjurau. Swart Hendrick îi aruncă o privire din vasul vecin. Era un bărbat imens cât un taur, cu capul negru şi chel sclipind ca un obuz de tun în lumina zorilor. Tovarăşul lui în timpul războiului şi în o sută de alte aventuri disperate, Swart Hendrick făcuse tranziţia de la uscat la mare cu aceeaşi uşurinţă ca Lothar, şi acum era la fel de priceput ca pescar pe

cât fusese ca vânător de fildeş şi de oameni. Lothar îi făcu vechiul lor semn cu mâna ca şi cum ar tăia aerul, care însemna „prudenţă" şi „pericol", iar Swart Hendrick râse pe muteşte şi-şi flutură la rândul lui mâna.

Cele patru vase se împletiră graţios în piruete ca nişte dansatori în jurul bancului masiv, în timp ce ultimele fuioare de ceaţă fură împrăştiate de briza uşoară. Soarele se înălţă deasupra orizontului şi dunele deşertice din depărtare luceau incandescent ca bronzul proaspăt ieşit din forjă, creând un fundal dramatic pentru vânătoarea în desfăşurare.

Masa de peşte îşi păstră în continuare formaţia compactă şi Lothar începu să devină disperat. Erau la suprafaţă de peste o oră şi asta era mult mai mult ca de obicei. În orice moment puteau să-şi dea alarma şi să dispară, şi încă nici unul dintre vase nu aruncase vreo plasă. Erau împiedicaţi de abundenţa în sine a prăzii, cerşetori în prezenţa unei comori fără limite, şi Lothar se simţi cuprins de o cutezanţă aproape nesăbuită. Deja aşteptase oricum prea mult.

„Aruncăm, şi la naiba cu toate!" se gândi el, şi-i făcu semn lui Manfred să se apropie, mijindu-şi ochii împotriva strălucirii orbitoare, când se întoarseră cu faţa la soare.

Însă înainte să apuce să facă o nebunie, îl auzi pe Da Silva fluierând şi, când se întoarse să se uite la el, portughezul stătea în picioare pe bârna de copastie a şalupei şi gesticula nebuneşte. În spatele lor bancul începea să se umfle. Masa solidă circulară îşi schimba forma. Din ea părea să iasă un tentacul, o pustulă, nu, era mai degrabă forma unui cap pe un gât subţire. O parte a bancului se desprindea din corpul principal. Exact asta aşteptaseră ei.

– Manfred! strigă Lothar, rotindu-şi larg braţul drept.

Băiatul învârti timona şi vasul se răsuci şi o porni cu viteză înapoi, cu prora îndreptată spre gâtul bancului de peşti ca o secure de călău.

– Încetineşte!

Lothar îşi mişcă mâna în sus şi-n jos şi traulerul încetini. Se apropie lin cu botul de gâtul subţire al bancului. Apa era

atât de limpede, încât Lothar reușea să vadă fiecare pește în parte, fiecare învăluit într-un curcubeu de la lumina soarelui filtrată prin prisma apei, și sub ei masa întunecată și verde a restului bancului, dens ca un aisberg.

Lothar și Manfred manevrară cu delicatețe prora traulerului în masa vie, cu elicea de-abia mișcându-se ca să nu sperie peștii și să-i facă să dea alarma. Gâtul subțire plesni înaintea prorei și mica pungă pe pești ce ieșise în afară se desprinse cu totul de bancul principal. Lothar îi împinse ca un câine ciobănesc ce-și mână turma, făcându-i să se îndepărteze de masa gigantică, dând înapoi, întorcându-se și înaintând ușor, după cum îi semnaliza el lui Manfred.

– Tot prea mulți sunt! murmură Lothar.

Separaseră o porțiune minusculă din bancul principal, dar Lothar estimă că și așa erau peste o mie de tone – chiar mai mult, în funcție de adâncimea la care ajungea bancul în apă și pe care el nu putea decât s-o ghicească.

Era un risc, un risc foarte mare. Îl văzu cu colțul ochiului pe Da Silva făcându-i semn agitat să fie prudent, apoi fluierând de îngrijorare. Bătrânul era speriat de atât de mult pește și Lothar rânji; își îngustă ochii galbeni și sclipitori ca niște topaze lustruite, îi semnaliză lui Manfred să crească viteza și-i întoarse deliberat spatele bătrânului.

La cinci noduri îl opri pe Manfred și-i făcu semn să întoarcă strâns traulerul, forțând punga de pește să se umfle în mijlocul cercului, iar când se întoarseră a doua oară și vasul trecu pe lângă banc, Lothar se răsuci cu fața la pupă și-și duse amândouă palmele căuș la gură.

– *Los!* urlă el. Dați-i drumul!

Echipajul de negri herero de la pupă desfăcu nodul alunecos ce ținea barbeta șalupei și o aruncă peste bord. Mica șalupă de lemn în care Da Silva se ținea de copastie și urla în continuare proteste rămase în urmă, săltând pe valurile siajului, trăgând capătul plasei grele și maronii cu ea.

Traulerul porni cu forța aburului în ocol în jurul bancului și plasa aspră și maronie șuieră și scârțâi peste balustrada de

lemn, coarda de plută descolăcindu-se ca un piton și șerpuind peste bord – un cordon ombilical între trauler și șalupă. Revenind din cealaltă parte cu vântul în față, coarda cu plute așezate la distanțe egale ca niște mărgele pe sfoară formă un cerc în jurul bancului întunecat și dens, iar șalupa pe care Da Silva stătea acum pleoștit și resemnat era chiar în față.

Manfred echilibră timona împotriva tracțiunii de la plasă, făcând ajustări minore și aranjând traulerul paralel cu șalupa ce sălta pe valuri, apoi închise supapa de reglaj când cele două ambarcațiuni se atinseră. Plasa era acum închisă, înconjurând bancul, și Da Silva se cățără pe trauler purtând pe umăr capetele frânghiilor grele de cânepă groase de șapte centimetri și jumătate.

– O să-ți pierzi plasa, îi strigă el lui Lothar. Numai un nebun ar închide plasa peste bancul ăsta – o să fugă cu plasă cu tot. Îi am martori pe Sfântul Anton și pe Fecioara binecuvântată că...

Dar Lothar dădu un ordin scurt echipajului herero care începuse deja să recupereze plasa. Doi dintre ei ridicară coarda principală de plută de pe umerii lui Da Silva și o legară bine, iar un al treilea îl ajută pe Lothar să conducă încet coarda pungii la troliul principal.

– Prinde barbeta în cârlig! E plasa mea și peștele meu, îi zise apoi răgușit Lothar, începând să învârtească manivela troliului cu un zornăit asurzitor.

Plasa atârna la douăzeci de metri în adâncul apei limpezi și verzi, dar avea fundul deschis. Prima și cea mai urgentă sarcină era s-o închidă înainte ca peștii să descopere această cale de evadare. Ghemuit peste troliu, Lothar își mișca umerii ritmic înainte și înapoi, cu mușchii brațelor goale ieșind în relief ca niște corzi împletite pe sub pielea bronzată, înfășurând funia de strângere a plasei în jurul tamburului rotitor al troliului. Funia trecea prin inelele de oțel de la fundul plasei strângând-o ca pe gura unui săculeț sau a unei pungi de tutun, monstruos de mare.

În timonerie Manfred manevra cu atingeri delicate înainte și înapoi pupa traulerului mai la depărtare de plasă ca nu cumva să se încurce în elice, iar Da Silva dusese deja șalupa de cealaltă parte a corzii de plută și o legase bine ca să ofere o flotabilitate suplimentară în momentul critic când bancul uriaș de pești va realiza că era prins în capcană și va intra în panică. Lothar lucra rapid, trăgând frânghia grea de închidere a plasei până când, în sfârșit, legătura de inele de oțel ieși sclipitoare pe punte șiroind de apă. Plasa era închisă, bancul era acum în sac.

Sudoarea curgea pe obrajii lui Lothar și cămașa de pe el era leoarcă; se rezemă de copastie atât de epuizat, că aproape nu mai avea suflu și nu putea vorbi. Părul lui lung și alb-argintiu, greu de sudoare, i se lipea de frunte și-i intra în ochi. Îi semnaliză lui Da Silva prin gesturi.

Frânghia de plută era întinsă într-un cerc elegant pe valurile blânde ale apelor reci și verzi din curentul Benguela, cu cablul de remorcare prins într-o bornă la celălalt capăt al traulerului. Chiar sub privirile lui Lothar, care încă mai gâfâia de oboseală, cercul de plute ce sălta ușor pe valuri își schimbă forma, alungindu-se rapid, căci bancul simțise în sfârșit plasa din jur și într-o năvală sincronizată încercă să-și forțeze drumul afară din ea. Bancul se întoarse pe loc și inversă direcția împingerii, năvălind în cealaltă direcție, târând plasa și șalupa după el ca pe o grămăjoară neînsemnată de alge plutitoare.

Forța bancului era irezistibilă ca un leviatan.

– Dumnezeule, am prins mai mult decât m-am gândit, rosti Lothar gâfâind.

Se ridică apoi în picioare, își aruncă părul ud și blond din ochi și alergă la timonerie.

Bancul se repezea înainte și înapoi în plasă, smucind șalupa după el peste apele învolburate, și Lothar simți puntea traulerului înclinându-se abrupt sub el când masa de pești trase brusc de frânghiile grele.

– Da Silva avea dreptate. Își pierd cumpătul, șopti el și apucă mânerul cornului.

Sună din corn trei apeluri răsunătoare, o chemare în ajutor, şi când alergă înapoi pe punte văzu celelalte trei traulere întorcând şi venind în goană către el. Nici unul dintre ei încă nu-şi adunase curajul să arunce plasa în bancul gigantic.

– Mai repede! La dracu', grăbiţi-vă! le şopti Lothar în zadar, răsucindu-se apoi spre echipajul lui. Trageţi toţi plasa afară!

Echipajul ezită, dându-se înapoi, nedorind să pună mâna pe plasa atât de plină.

– Mişcarea, cioroi nemernici! urlă Lothar.

Se repezi personal la copastie şi ceilalţi îi urmară exemplul. Trebuiau să comprime bancul, îngrămădind peştişorii atât de deşi unii în alţii încât să nu mai aibă nici o putere.

Plasa era aspră şi tăioasă ca o sârmă ghimpată, dar se apucară de ea în şir, folosindu-se de tangajul carenei în josul valului ca să tragă afară plasa cu mâna, recuperând la fiecare smucitură sincronizată mai puţin de un metru.

Însă bancul de peşti răbufni din nou, şi toată plasa pe care o recuperaseră li se smulse din mâini. Un membru de echipaj herero nu lăsă plasa imediat şi reţeaua aspră îi prinse degetele mâinii drepte. Plasa îi smulse carnea de pe degete ca o mănuşă, lăsându-i oase albe şi carne vie. Omul începu să urle şi-şi încleştă mâna mutilată la piept, încercând să oprească şuvoaiele de sânge sclipitor de roşu. Toată faţa îi era stropită şi sângele i se scurse pe pieptul negru şi ud de sudoare în şiroaie prelungi până pe burtă şi apoi până în pantaloni.

– Manfred! strigă Lothar. Ai grijă de el!

Îşi întoarse imediat atenţia înapoi la plasă. Bancul de peşti dădea acum alarma, trăgând un capăt al frânghiei de plută sub suprafaţa apei şi o mică parte din peşti scăpă pe deasupra, răspândindu-se în apa sclipitoare ca un fum verde întunecat.

– Să vă fie de bine! murmură Lothar.

Dar cea mai mare parte a bancului era în continuare prinsă în plasă şi coarda de plute săltă la suprafaţă. Bancul se năpusti din nou în adânc, şi de data aceasta traulerul greu de

cincisprezece metri să înclină periculos de mult, iar membrii echipajului se apucară toți rapid de balustrade, cu fețele pălind de spaimă.

De cealaltă parte a cercului făcut de coarda de plute, șalupa fu smucită cu forță și nu avu puterea să reziste. Apa verde se revărsă peste copastie, inundând-o.

– Sari! îi strigă Lothar bătrânului. Îndepărtează-te de plasă!

Amândoi știau prea bine care era pericolul.

Cu un an înainte, un membru de echipaj căzuse în plasă. Peștii îl împinseseră imediat în unison, trăgându-l în adâncuri, luptând împotriva rezistenței trupului său în efortul lor de a scăpa.

Când îi recuperară cadavrul de la fundul plasei, câteva ore mai târziu, descoperiră că peștii fuseseră forțați în toate orificiile cadavrului de propriile eforturi și presiunile enorme din adâncurile bancului prins în capcană. Prin gura deschisă îi pătrunseseră până în pântece; trecuseră ca niște pumnale argintii prin orbitele ochilor, străpungându-i globii oculari și intrându-i în creier. Trecuseră prin materialul uzat al pantalonilor și-i pătrunseseră prin anus până în intestine și pântece, așa că avea burta plină de pești morți și era umflat ca un balon grotesc. Nici unul dintre ei nu va putea vreodată să uite priveliștea aceea.

– Îndepărtează-te de plasă! strigă din nou Lothar.

Da Silva se aruncă de partea cealaltă a șalupei exact înainte ca aceasta să fie târâtă la fund. Cizmele grele de marinar îl trăgeau în jos și bătrânul începu să fluture frenetic din brațe.

Însă Swart Hendrick reuși să-l salveze. Își aliniase traulerul paralel cu linia deformată de plute și doi membri ai echipajului său îl traseră pe Da Silva pe punte, pe când ceilalți se îngrămădiră lângă balustradă și prinseră partea cealaltă a plasei sub instrucțiunile directe ale lui Swart Hendrick.

– Numai să țină plasa, murmură Lothar.

Sosiseră şi celelalte două traulere şi prinseră şi ele de coarda de plute. Cele patru vase mari formară un cerc în jurul bancului captiv şi echipajele lor începură să lucreze într-o frenezie, aplecaţi peste plasă şi scoţând-o afară din apă.

Palmă după palmă de plasă ieşi la suprafaţă, câte douăsprezece oameni pe fiecare trauler, chiar şi Manfred veni lângă tatăl lui să ajute. Gâfâind, icnind şi asudând, cu sânge proaspăt pe palmele sfâşiate de fiecare dată când bancul răbufnea furios, într-o agonie arzătoare pe spinări şi burţi, încet-încet, centimetru cu centimetru, reuşiră în celę din urmă să înfrângă imensul banc de peşti, până când în sfârşit îl scoaseră pe „uscat", peştii de deasupra zbătându-se neajutoraţi în aer peste masa compactă a tovarăşilor lor, care mureau sufocaţi din cauza presiunii.

– Scoateţi-i afară! strigă Lothar.

Pe fiecare trauler câte trei oameni scoaseră din suporturi plasele speciale cu mânere lungi de pe acoperişul timoneriilor şi le târâră pe punte.

Aceste plase cu mâner aveau o formă foarte asemănătoare cu plasele de prins fluturi sau cu acele mici plase de mână cu care copiii prind crabi şi creveţi în bălţile de pe ţărmul mării. Însă mânerele acestor plase speciale erau de nouă metri lungime şi plasa din capăt putea ridica o tonă de peşte viu odată. Pe inelul de oţel ce forma gura plasei erau ataşate în câte trei locuri funii de cânepă; acestea urmau să fie legate de funiile mai grele de troliu cu care se ridicau şi se coborau plasele de peşti. Partea de jos a plaselor putea fi deschisă şi închisă cu o coardă ca gura unei pungi, trecută printr-un set de inele mai mici de oţel, într-un aranjament identic cu acela al imensei plase principale.

În timp ce oamenii fixau plasa cu mâner în poziţie, Lothar şi Manfred dădeau jos învelitorile trapei de depozitare. Apoi se grăbiră să-şi ocupe poziţiile, Lothar la troliu şi Manfred să ţină capătul corzii de închidere a plasei cu mâner. Lothar răsuci troliului şi, cu un scrâşnet metalic, plasa cu mâner fu ridicată pe macaraua de manevră deasupra capetelor lor, iar

cei trei bărbaţi care ţineau de mânerul lung balansară plasa peste bord deasupra bancului captiv ce se zbătea. Manfred smuci cu forţă de coarda de închidere, strângând fundul plasei.

Lothar smuci manivela troliului în marşarier şi cu un nou scrâşnet ascuţit al roţii de transmisie, capul greu al plasei coborî în masa argintie de peşti. Cei trei bărbaţi care ţineau mânerul se lăsară cu toată greutatea pe el, forţând plasa de sardele.

– Trage-o sus! strigă Lothar, schimbând iar direcţia troliului.

Plasa fu trasă în sus prin masa de peşti şi ţâşni afară plină cu o tonă de sardele fremătând şi zbătându-se. Manfred ţinea coarda de închidere cu toată puterea lui, şi plasa plină se legănă uşor la bord până deasupra trapei căscate a depozitului de sub punte.

– Dă-i drumul! îi strigă Lothar.

Manfred îşi descleştă mâinile de pe coardă. Fundul plasei se deschise şi o tonă de sardele se revărsă în cală prin trapa deschisă. Tratamentul atât de brutal răzui solzii minusculi ai peştilor de pe trupuri şi aceştia se risipiră peste bărbaţii de pe punte ca o ninsoare, sclipind în lumina soarelui cu nuanţe delicate de roz, trandafiriu şi auriu.

De îndată ce plasa se goli, Manfred smuci de coardă şi o închise la loc, iar cei trei bărbaţi de la mâner o balansară din nou în afară, troliul scrâşni în sens invers, plasa coborî în mijlocul bancului şi întregul proces se repetă. Pe fiecare dintre celelalte trei traulere manipulanţii plaselor cu mâner şi operatorul troliului făceau acelaşi efort enorm şi tot la câteva secunde încă o tonă de peşte, apă de mare şi nori de solzi translucizi se revărsau în cală prin trapa larg căscată.

Era o muncă îngrozitor de grea, istovitoare, monotonă şi repetitivă, şi de fiecare dată când plasa trecea pe deasupra lor, membrii echipajelor erau udaţi până la piele de apa de mare rece ca gheaţa şi acoperiţi de solzii lipicioşi. Iar când muncitorii nu mai puteau de oboseală, căpitanii vaselor îi schimbară fără să întrerupă ritmul de balansare, ridicare şi coborâre, schimbând oamenii care ţineau plasa principală cu cei care

mânuiau plasele cu mâner, deşi Lothar rămase la troliu, înalt, ager şi neobosit, iar părul lui blond aproape alb, greu de solzi sclipitori de peşte, strălucea în lumina soarelui ca un far.

„Bănuţi de trei penny", se gândi el zâmbind în sinea lui, uitându-se la peştele ce se revărsa în calele fiecăruia dintre cele patru traulere ale sale. „Bănuţi sclipitori de argint, nu peşte. Avem o cală întreagă plină de mărunţiş de argint!" Monedele de trei penny erau turnate în argint.

– Încărcăm şi puntea! îi strigă lui Swart Hendrick peste cercul din ce în ce mai mic al plasei principale.

Swart Hendrick era operatorul troliului de pe vasul său, şi lucra cu pieptul gol sclipind ca abanosul lustruit, savurând efortul fizic ce-i permitea să-şi dovedească în faţa echipajului forţa superioară.

– Şi puntea! îi strigă el înapoi lui Lothar.

Deja calele traulerelor erau pline ochi de peşte, fiecare având peste o sută cincizeci de tone, şi acum urmau să încarce şi puntea de deasupra.

Şi acesta era un risc. Odată încărcate, vasele nu mai puteau fi descărcate până nu ajungeau în port, unde vor duce prada direct în fabrică. Încărcarea punţii va îngreuna fiecare vas cu încă o sută de tone, mult peste limita de siguranţă. Dacă se strica vremea, dacă vântul îşi schimba direcţia şi începea să sufle către nord-vest, atunci valurile gigantice care ar apărea ar trece ca un tăvălug peste traulerele supraîncărcate, scufundându-le în adâncurile reci şi verzi.

– Va ţine vremea, se încurajă Lothar în timp ce învârtea manivela troliului.

Era pe val acum, nimic nu-l mai putea opri. Îşi asumase un risc înfiorător şi-i reuşise, obţinând aproape o mie de tone de peşte, patru încărcături întregi, fiecare tonă valorând cincizeci de lire sterline în profit. Era cea mai norocoasă lovitură din viaţa lui. Ar fi putut să-şi piardă plasa sau vasul, sau chiar viaţa, în schimb îşi va plăti toate datoriile cu o singură aruncare de plasă.

– Doamne sfinte, şopti el, lucrând la troliu. Nimic nu mai poate merge rău acum, nimic nu mă mai poate atinge. Sunt liber, am scăpat de tot.

Aşa că începură să încarce punţile traulerelor, toate având calele suprapline, umplându-le până la vârful copastiilor cu o mlaştină de peşte argintiu în care echipajul care trăgea plasa principală şi manevra mânerul plaselor mobile se cufunda până la brâu.

Deasupra celor patru traulere zbura în ocoluri joase un nor des şi alb de păsări de mare, care-şi adăugau ţipetele şi vaietele flămânde la scrâşnetele deja asurzitoare ale troliilor. Păsările se scufundau în punga plasei şi se înfruptau până nu mai puteau mânca deloc, nici nu mai puteau zbura, ci doar alunecau domol pe curenţii de aer, cu penele răsfirate şi gâtlejurile încordate să reţină ceea ce înghiţiseră deja. La pupa şi la prora fiecărui trauler stătea câte un om cu un harpon ascuţit cu care înţepa şi tăia rechinii mari ce se zbăteau la suprafaţă în eforturile lor de a ajunge la masa de peşte captiv. Colţii lor triunghiulari ascuţiţi ca nişte brice puteau tăia chiar şi prin împletitura groasă a plasei.

În timp ce păsările şi rechinii înfulecau pe săturate, carenele traulerelor se scufundau din ce în ce mai adânc în apă, până când, în cele din urmă, puţin după amiază, chiar şi Lothar fu nevoit să accepte că era de-ajuns. Nu mai era loc; de fiecare dată când scoteau încă o plasă plină la bord nu făcea decât să se prelingă în jos şi să cadă peste margini în apă, unde era numaidecât înfulecată de rechinii din jur.

Lothar opri troliul. Mai erau probabil încă o sută de tone de peşte care plutea în plasa principală, majoritatea înecaţi şi zdrobiţi.

– Goliţi plasa! strigă el. Daţi-le drumul! Aduceţi plasa la bord.

Cele patru traulere se îndreptară spre uscat în frunte cu traulerul lui Lothar, fiecare atât de cufundat în apă, încât la fiecare val intra apă de mare prin găurile de drenaj, şi cu

viteza redusă până la o mișcare dizgrațioasă și legănată de rațe dolofane.

Lăsară în urmă o zonă de aproape un sfert de milă marină acoperită complet cu pești morți ce pluteau argintii cu burta în sus, într-un strat gros ca frunzele uscate de toamnă în pădure. Deasupra planau mii de pescărușisătui și dedesubt rechinii mari se roteau înfulecând în continuare.

Echipajele epuizate se târâră prin mlaștina mișcătoare de pești ce se zbăteau încă și umpleau puntea până la scara de tambuchi din partea din față a prorei. Sub punte se trântiră în paturile înguste și înghesuite, uzi și lipicioși încă de la apa de mare și de la pești.

În timonerie Lothar bău două căni de cafea fierbinte și apoi controlă cronometrul agățat deasupra capului său.

– Patru ore de drum până la fabrică, zise el. Exact timpul necesar pentru lecțiile noastre.

– Oh, tată! se rugă băiatul. Nu azi, azi e special. Chiar și azi trebuie să facem ore?

Nu exista școală în Walvis Bay. Cea mai apropiată era o școală cu predare în limba germană la Swakopmund, la treizeci de kilometri distanță. Lothar fusese și tată, și mamă pentru băiat încă de când se născuse. Îl luase în brațe încă ud și murdar de sânge imediat după ce se născuse. Mama lui nu-l văzuse nici măcar o clipă. Aceasta fusese o parte a târgului nefiresc pe care-l făcuseră cei doi. Lothar crescuse copilul singur, fără nici un ajutor în afară de doicele de lapte negrese din tribul nama. Se atașaseră atât de mult unul de altul, încât Lothar nu suporta să fie despărțit de băiat nici măcar o zi. Așa că preferase să se ocupe personal de educația lui decât să-l trimită la școală departe de el.

– Nici o zi nu este specială, îi zise lui Manfred. Învățăm în fiecare zi. Nu mușchii îl fac pe un om puternic. Asta e ceea ce-l face pe un om puternic, zise el arătându-și tâmpla. Du-te și ia-ți cărțile!

Manfred își dădu ochii peste cap către Da Silva ca să fie compătimit, dar nu avu curajul să comenteze altceva.

– Ia timona!

Lothar predă comanda vasului bătrânului marinar şi se duse la măsuţa de hărţi unde se instalase deja fiul său.

– Nu aritmetică, zise el clătinând din cap. Azi facem engleză.

– Urăsc engleza! declară Manfred cu vehemenţă. Urăsc engleza şi-i urăsc pe englezi!

Lothar încuviinţă.

– Da. Englezii sunt duşmanii noştri. Aşa au fost întotdeauna şi tot aşa vor fi mereu. De aceea trebuie să ne înarmăm cu armele lor. De aceea trebuie să le învăţăm limba – ca atunci când va sosi timpul, să ne putem folosi de ea în lupta împotriva lor.

Vorbise pentru prima oară în ziua aceea în engleză. Manfred începu să răspundă în afrikaans, dialectul olandez din Africa de Sud care nu obţinuse decât recunoaştere ca limbă separată, fiind adoptată ca limbă oficială a Uniunii Africii de Sud în 1918, doar cu un an înainte să se nască Manfred. Lothar îşi ridică mâna ca să-i facă semn să tacă.

– Engleză, îl mustră el. Vorbeşte numai în engleză.

O oră întreagă lucrară împreună, citind cu voce tare din Biblie, versiunea după Regele Iacob, şi dintr-o ediţie veche de două luni din *Cape Times*, şi apoi Lothar îi dădu o pagină de dictare. Lucrul în această limbă nefamiliară îl făcu pe Manfred să se foiască, să se încrunte şi să-şi roadă capătul creionului, până când nu se mai putu stăpâni.

– Povesteşte-mi despre bunicul şi despre jurământ! îl rugă pe un ton linguşitor.

Lothar rânji.

– Eşti o maimuţică şmecheră, nu-i aşa? Orice numai să scapi de lecţii.

– Oh, te rog, tatăăă...

– Ţi-am mai povestit de o sută de ori.

– Mai spune-mi o dată. Azi e o zi specială.

Lothar aruncă o privire prin geamurile timoneriei către preţioasa încărcătură argintie. Băiatul avea dreptate, era

într-adevăr o zi foarte specială. Astăzi devenise în sfârşit liber de datorii, după cinci ani lungi şi grei.

– Bine, atunci, încuviinţă Lothar. O să-ţi mai spun o dată, dar în engleză.

Manfred îşi închise caietul de exerciţii cu o plesnitură plină de entuziasm şi se aplecă peste masă, cu ochii chihlimbarii sclipind de nerăbdare.

Povestea marii rebeliuni fusese istorisită atât de des încât Manfred o ştia de mult pe de rost şi acum corecta orice discrepanţă sau deviere de la original, sau îl punea pe Lothar să spună şi amănuntele pe care le uita uneori.

– Ei bine, începu Lothar. Când ticălosul rege englez George V a declarat război kaizerului Wilhelm al Germaniei în 1914, eu şi bunicul tău am ştiut ce datorie aveam. Am sărutat-o pe bunica ta de adio...

– Ce culoare avea bunica la păr? întrebă Manfred.

– Bunica ta era o nemţoaică frumoasă, de viţă nobilă, şi părul ei era de culoarea grâului copt în lumina soarelui.

– Exact ca al meu, îi reaminti Manfred.

– Exact ca al tău, zâmbi Lothar. Eu şi bunicul tău am mers călare pe caii noştri de război să ne alăturăm generalului Maritz şi celor şase sute de eroi ai lui pe malurile fluviului Orange, unde se pregătea să pornească la război împotriva bătrânului Slim Jannie Smuts.

Slim era cuvântul afrikaans ce însemna înşelător sau trişor, şi Manfred aprobă din cap cu aviditate.

– Zi mai departe, tată!

Când Lothar ajunse la descrierea primei bătălii în care trupele lui Jannie Smuts îi zdrobiseră pe rebeli cu mitraliere şi artilerie, ochii băiatului se înnegurară de supărare.

– Dar voi v-aţi luptat ca nişte demoni, nu-i aşa, tată?

– Noi am luptat ca nişte demoni, dar ei erau mult prea mulţi şi erau înarmaţi cu tunuri mari şi mitraliere. Atunci a fost rănit bunicul tău în stomac şi eu l-am urcat pe calul meu şi l-am cărat afară de pe câmpul de luptă.

Pe când Lothar termină de povestit partea aceasta, ochii băiatului sclipeau de lacrimi mari nevărsate.

– Când bunicul tău era pe moarte, a luat Biblia veche din desaga calului pe care-şi rezema capul şi m-a făcut să jur cu mâna pe carte.

– Ştiu eu jurământul, interveni Manfred. Lasă-mă pe mine să-l spun!

– Spune tu jurământul, încuviinţă Lothar.

– Bunicul a zis: „Promite-mi, fiul meu, cu mâna pe carte, promite-mi că războiul cu englezii nu se va sfârşi niciodată".

– Da, încuviinţă din nou Lothar. Acesta a fost jurământul, jurământul solemn pe care l-am făcut pentru tatăl meu în ultimele lui clipe de viaţă.

Se întinse şi-l apucă pe Manfred de mână, strângând cu putere.

Bătrânul Da Silva le strică însă atmosfera, tuşi, râgâi şi scuipă prin geamul deschis al timoneriei.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine – să umpli capul copilului cu ură şi moarte, zise el.

Lothar sări în picioare.

– Vezi ce vorbeşti, bătrâne! îl avertiză el. Astea nu-s treburile tale.

– Şi mulţumesc Fecioarei Preacurate pentru asta, mormăi Da Silva. Căci astea-s numai treburi de-ale diavolului.

Lothar se încruntă şi-i întoarse spatele.

– Manfred, de-ajuns pentru astăzi. Pune cărţile la loc.

Ieşi din timonerie şi se urcă pe acoperiş. Se aşeză confortabil, rezemat de rama de bocaport, îşi scoase o ţigară de foi neagră şi lungă din buzunarul de la piept şi-i muşcă vârful. Scuipă bucăţica peste bord şi-şi pipăi buzunarele după chibrituri. Băiatul îşi scoase capul de după marginea bocaportului, şovăind cu sfială. Când tatăl său nu-l alungă – uneori avea toane şi se închidea în el şi voia să fie singur – Manfred se căţără cu prudenţă până sus şi se aşeză lângă el.

Lothar îşi puse palmele căuş în jurul flăcării chibritului şi trase cu sete fumul ţigării în plămâni, apoi ridică în sus băţul

încă aprins și lăsă vântul să-l stingă. Îl aruncă apoi în apă și-și lăsă brațul să cadă ușor peste umerii fiului său.

Băiatul se înfioră de plăcere – gesturile fizice de afecțiune din partea tatălui său erau foarte rare – și se trase mai aproape de el, rămânând cât putu de nemișcat, de-abia îndrăznind să respire de teamă să nu strice momentul.

Mica flotilă de traulere se apropie de uscat și de zona ascuțită de la nord de port. Păsările de mare se întorceau împreună cu ei, escadroane întregi de gâște de mare cu gât galben, alunecând în șiruri lungi regulate pe apa verde și tulbure, îmbrăcate de soare în platoșe de aur sclipitor. În spatele celor câteva clădiri puțin impozante de la marginea portului se înălțau dunele deșertului pârjolit de arșiță într-un bronz incandescent, atât de înalte, încât păreau a fi un lanț muntos.

– Sper că Willem a avut minte să aprindă focul la cazane, murmură Lothar. Avem destul de lucru aici să ținem fabrica ocupată toată noaptea și toată ziua de mâine.

– N-o să putem să punem atâta pește în conserve, șopti băiatul.

– Nu, va trebui să facem ulei de pește și mâncare de pește din majoritatea...

Lothar se întrerupse și se uită scrutător dincolo de micul golf. Manfred îl simți înțepenind și apoi, spre nefericirea sa, luându-și brațul de după umerii lui și umbrindu-și ochii să vadă mai bine.

– Tâmpitul naibii, înjură Lothar încruntat.

Cu vederea lui ageră de vânător înnăscut, zărise de la această distanță coșurile cazanelor de fierbere ale fabricii. Nu se vedea nici măcar o șuviță de fum. Lothar se ridică brusc, balansându-se cu ușurință pe picioare în ciuda mișcării legănate a vasului.

– Ce dracu' face? A lăsat cazanele să se răcească. O să ne ia cinci sau șase ore să le încălzim, iar între timp o să înceapă să ni se strice peștele. Oh, afurisitul naibii!

Încă furios, Lothar coborî în timonerie. Înşfăcă enervat cornul să sune să anunţe fabrica de sosirea lor.

– Cu banii de pe peşte o să cumpăr o bazaconie de-aceea de-a lui Marconi, un radio cu unde scurte, sau cum s-o fi chemând, ca să putem vorbi cu cei de la fabrică din larg; şi atunci nu se va mai întâmpla aşa ceva. Se întrerupse din nou şi se uită chiar mai atent. Ce naiba se întâmplă acolo?

Înşfăcă binoclul din cutia de lângă panoul de control şi focalizâ imaginea. Erau acum suficient de aproape să vadă micul grup de oameni din faţa porţilor fabricii. Tăietorii şi împachetatorii în şorţurile şi cizmele lor de cauciuc. Toţi ar fi trebuit să fie înăuntru la posturile lor.

– Uite-l pe Willem.

Directorul fabricii stătea la capătul debarcaderului lung de descărcare, ce ieşea în afară peste apele liniştite ale portului, sprijinindu-se pe bolarzii grei de lemn de tec.

– Ce naiba crede că face? Cazanele reci şi toată lumea tândălind pe-afară?

Lângă Willem erau doi străini, încadrându-l de amândouă părţile. Erau îmbrăcaţi în costume întunecate civile şi aveau aerul acela pompos şi plin de importanţă pe care-l au micii funcţionari, aerul acela pe care Lothar îl cunoştea prea bine, şi ajunsese să-l îngrozească.

– Perceptori sau alţi funcţionari de la guvern, şopti Lothar.

Furia i se potoli, fiind înlocuită de nelinişte. Nici un lacheu al guvernului nu-i adusese vreodată veşti bune. „Probleme – şi chiar acum, când am o mie de tone de peşte de fiert şi pus în conserve..."

În momentul acela observă maşinile. Nu le văzuse din cauza clădirii fabricii, până când Da Silva întoarse nava în canalul principal ca să alinieze traulerul cu debarcaderul de descărcare. Erau două maşini. Una era un Ford ponosit, model „T", dar cealaltă, deşi acoperită de un strat de nisip palid şi fin de deşert, era o maşină mult mai luxoasă – şi

Lothar simți că îi bubuie inima în piept și începe să respire precipitat.

Nu se putea să existe două mașini la fel în toată Africa. Era un Daimler elefantin, vopsit într-un galben ca de narcisă. Ultima dată când îl văzuse era parcat în fața birourilor Companiei Courtney de Mine și Finanțe de pe Main Street din Windhoek.

Lothar se dusese să negocieze o prelungire a împrumutului pe care-l contractase de la companie. Stătea de partea cealaltă a străzii nepavate pline de praf, când o văzuse coborând scările late de marmură, flancată de doi angajați slugarnici în costume negre cu gulere înalte; unul din ei îi deschisese ușa șoferului cu o plecăciune, iar celălalt alergase să rotească manivela de pornire. Nesuferind ideea de a fi dusă de un șofer, se așezase ea însăși la volan, fără să arunce măcar o privire înspre Lothar, care rămăsese palid și tremurând de emoțiile contradictorii pe care le trezise în el chiar și numai această imagine fugară a ei. Asta se întâmplase cu aproape un an în urmă.

Da Silva alinie traulerul încărcat lângă debarcader, și Lothar se trezi. Erau așa de jos în apă încât Manfred trebui să arunce frânghia de ancorare în sus la bărbații de pe debarcader.

– Lothar, oamenii aceștia... vor să-ți vorbească, îi strigă Willem.

Transpirat tot de agitație, arătă cu un gest disperat spre cei doi bărbați de-o parte și de alta a lui.

– Dumneata ești domnul Lothar De La Rey? îl întrebă străinul mai scund, împingându-și pălăria prăfuită de pâslă spre ceafă și ștergându-și cu o batistă linia palidă de piele ce apăru de sub borul pălăriei.

– Da, eu sunt. Și voi cine naiba sunteți? se încruntă Lothar cu mâinile încordate la brâu.

– Ești proprietarul Companiei de Conserve și Pescuit Africa de Sud-Vest?

– *Ja!* îi răspunse Lothar în afrikaans. Eu sunt proprietarul. Și ce-i cu asta?

– Sunt șeriful Judecătoriei din Windhoek și am aici un ordin de sechestru peste tot inventarul companiei.

Îi flutură în fața ochilor o foaie de hârtie.

– Au închis fabrica, îi strigă nefericit Willem, cu mustățile tremurând. M-au făcut să sting focurile la cazane.

– Nu puteți face asta! urlă Lothar cu ochii galbeni îngustați și feroce ca ai unui leopard furios. Am de prelucrat o mie de tone de pește.

– Și acestea sunt cele patru traulere înregistrate pe numele companiei? continuă șeriful, netulburat de răbufnire.

Își desfăcu însă nasturii hainei negre și-și puse mâinile în brâu, trăgând-o la o parte. Gestul acesta lăsă să se vadă un revolver masiv, marca Webley, agățat de centură într-un toc de piele. Își întoarse capul să privească și celelalte traulere ancorând fiecare la dana sa, de cele două părți ale debarcaderului, și apoi, fără să aștepte vreun răspuns de la Lothar, continuă pe un ton placid:

– Asistentul meu va pune sigiliile judecătoriei pe ele și pe încărcătură. Trebuie să vă avertizez că orice încercare de a îndepărta vasele sau încărcătura lor constituie o încălcare a legii și va fi pedepsită ca atare.

– Nu puteți să-mi faceți una ca asta!

Lothar se cățără în grabă pe scară pe debarcader. Nu mai vorbea pe un ton agresiv.

– Trebuie să-mi procesez peștele imediat. Nu înțelegi? O să duhnească mâine-dimineață ca naiba...

– Nu sunt peștii dumitale, zise șeriful clătinând din cap. Acum sunt proprietatea Companiei Courtney de Mine și Finanțe. Dă-i drumul odată, îi zise apoi nerăbdător asistentului său, și se întoarse să plece.

– A venit și ea, zise Lothar, iar șeriful se întoarse din nou spre el. A venit și ea, repetă Lothar. Aceea e mașina ei. A venit aici în persoană, nu-i așa?

Șeriful își lăsă privirea în jos și ridică din umeri, dar Willem răspunse într-un bolborosit.

– Da, e aici – așteaptă în biroul meu.

Lothar întoarse spatele grupului şi se îndepărtă cu paşi mari, cu pantalonii grei de cauciuc fâşâind şi cu pumnii încleştaţi ca şi cum s-ar fi dus la război.

Mulţimea agitată de muncitori îl aştepta în capătul debarcaderului.

– Ce se întâmplă, *Baas?* îl întrebară ei rugător. Nu ne mai lasă să lucrăm. Ce trebuie să facem, *Ou Baas?*

– Aşteptaţi! le porunci răstit Lothar. Rezolv eu problema.

– Vom fi plătiţi, *Baas?* Avem copii...

– O să fiţi plătiţi, se răsti Lothar. Vă promit.

Era însă o promisiune pe care nu o putea respecta, cel puţin până nu-şi vindea peştii. Îşi croi drum printre ei împingându-i din faţa lui şi ocoli hotărât fabrica spre intrarea directorială.

Daimlerul era parcat în faţa uşii, iar un băiat stătea rezemat de aripa din faţă a maşinii mari şi galbene. Era evident morocănos şi plictisit. Avea probabil cu un an mai mult decât Manfred, dar era cu doi-trei centimetri mai scund şi cu trupul mai subţire şi mai îngrijit. Purta o cămaşă albă ce se şifonase puţin de la căldură şi pantalonii cenuşii de finet erau plini de praf şi prea eleganţi pentru un băiat de vârsta lui, dar avea o graţie nestudiată şi era frumos ca o fată, cu pielea imaculată şi ochi de culoare indigo-închis.

Lothar se opri încremenit când îl văzu şi, înainte să se poată stăpâni, îl strigă pe nume:

– Shasa!

Băiatul se îndreptă rapid şi-şi dădu la o parte de pe frunte şuviţa de păr negru.

– De unde ştii cum mă cheamă? întrebă el.

În ciuda tonului său, ochii albaştri întunecaţi sclipiră cu interes, studiindu-l pe Lothar cu o siguranţă de sine directă, aproape de om adult.

Lothar ar fi putut răspunde în sute de feluri, şi toate i se îngrămădiră deodată în minte. „Mai demult, acum mulţi ani, v-am salvat pe tine şi pe mama ta de la moarte în deşert... Eu am fost cel care te-a hrănit pentru o vreme şi te-am cărat pe

şaua calului meu când erai încă prunc... Te-am iubit, aproape tot aşa de mult pe cât am iubit-o pe mama ta... Eşti fratele lui Manfred... Eşti fratele vitreg al fiului meu. Te-aş recunoaşte oriunde, chiar şi după atât de mult timp." Dar nu zise decât:

– Shasa este cuvântul boşiman ce înseamnă „apă bună", cea mai preţioasă substanţă în lumea boşimanilor.

– Aşa este, încuviinţă Shasa Courtney.

Omul acesta îi trezea un interes puternic. Emana o violenţă şi o cruzime controlate cu grijă, o impresie de forţă stăpânită, şi avea ochii de o culoare ciudată, foarte deschisă, aproape galbenă, ca ai unei pisici.

– Ai dreptate. E un nume boşiman, dar numele meu de botez este Michel. E în franceză. Mama mea e franţuzoaică.

– Unde e? întrebă Lothar.

Shasa aruncă o privire către uşa biroului.

– Nu vrea să fie deranjată, îl avertiză el.

Dar Lothar De La Rey trecu pe lângă el, atât de aproape, încât Shasa simţi mirosul de peşte pe pantalonii de cauciuc şi văzu solzii mărunţi şi albi lipiţi de pielea bronzată.

– Ar trebui să baţi... zise Shasa cu glasul scăzut.

Dar Lothar îl ignoră şi smuci uşa biroului atât de brutal, încât zăngăniră balamalele. Rămase nemişcat în prag şi Shasa se uită înăuntru pe lângă el. Mama lui se ridică din scaunul cu spătar drept de lângă fereastră şi se uită spre uşă.

Era zveltă ca o fetişcană, iar rochia galbenă de crepdeşin înfăşurată în jurul sânilor după ultima modă era strânsă la mijloc de o curea îngustă ce cobora mult în jos pe şolduri. Pălăria cu bor mic era trasă jos pe cap, acoperindu-i părul des şi negru, iar ochii îi sclipeau imenşi şi aproape negri.

Părea extrem de tânără, nu cu mult mai în vârstă decât fiul ei. Asta până când îşi ridică bărbia arătându-şi linia fermă a maxilarului şi făcu ochii mari, lăsând ca irişii de culoarea mierii să ardă în orbitele lor întunecate. Era o fiinţă la fel de formidabilă ca orice bărbat pe care-l întâlnise Lothar vreodată.

Se uitară fix unul la altul, cântărind diferenţele aduse de anii de când nu se mai văzuseră.

„Oare câți ani are?" se întrebă Lothar, și apoi își aminti imediat. „S-a născut la o oră după miezul nopții în prima zi a secolului. E tot atât de bătrână ca secolul douăzeci – de aceea se și numește Centaine. Deci are treizeci și unu de ani, și arată încă de nouăsprezece, tot atât de tânără ca în ziua în care am găsit-o sângerând de moarte în deșert, cu rănile ghearelor de leu adânci în carnea ei dulce și tânără."

„A îmbătrânit, se gândi în schimb Centaine. Uite ce șuvițe argintii are în păr, ce riduri în jurul gurii și al ochilor. O fi având deja peste patruzeci de ani, și a suferit – dar nu de-ajuns. Mă bucur că nu l-am omorât, mă bucur că glonțul i-a trecut pe lângă inimă. Ar fi scăpat prea repede. Acum e la mâna mea și o să înceapă să învețe adevărata..."

Dintr-odată, în ciuda voinței și înclinației sale, își aminti senzația trupului lui auriu, gol, neted și puternic peste al ei, și vintrele i se încleștară pentru a se dizolva apoi imediat, și se simți inundată de căldura moale și fluidă, fierbinte ca sângele ce i se urcă în obraji, fierbinte ca furia care o cuprinse împotriva ei înseși, pentru că nu era în stare să-și stăpânească această parte animalică a emoțiilor ei. În toate celelalte privințe se antrenase ca un atlet, dar întotdeauna acel curent sălbatic de senzualitate se găsea în afara controlului ei.

Se uită dincolo de el și-l văzu în ușă pe Shasa scăldat de soare, copilul ei minunat, care acum o privea curios, și Centaine se simți rușinată și furioasă că fusese prinsă în acel moment de goliciune vulnerabilă a sufletului, când era convinsă că își dezvăluise în întregime cele mai josnice sentimente.

– Închide ușa! porunci ea cu vocea răgușită și stăpânită. Intră și închide ușa.

Îi întoarse spatele și se uită afară pe fereastră, înainte de a se răsuci iar ca să-l privească în ochi, perfect stăpână pe sine, pe bărbatul pe care se hotărâse să-l distrugă.

Ușa se închise și Shasa suferi o cruntă dezamăgire. Simțea că se întâmpla ceva de o importanță vitală. Străinul acela blond cu ochi de pisică, știindu-i și numele, și de unde

venea, îi provocase un fior nelămurit, ceva periculos și pasionant. Și apoi reacția mamei sale, acea îmbujorare bruscă ce-i cuprinsese gâtul și obrajii, și privirea aceea ciudată pe care nu i-o mai văzuse niciodată – doar nu era vinovăție? Apoi nesiguranță, ceea ce era complet nefiresc pentru ea. Mama lui nu fusese niciodată nesigură de ceva, de când o știa Shasa. Băiatul își dori cu disperare să afle ce se petrecea în spatele ușii aceleia închise. Pereții clădirii erau de tablă ondulată de fier galvanizat.

„Dacă vrei să știi ceva, du-te și află." Aceasta era una dintre maximele mamei sale, și singurele sale scrupule erau de fapt teama că l-ar putea prinde în timp ce se îndrepta spre peretele lateral al biroului, trecând cu atenție peste pietriș ca să nu-l facă să-i scrâșnească sub picioare și-și lipi urechea de metalul încălzit de soare.

Oricât se strădui, nu reuși să sesizeze decât un murmur slab de voci. Chiar și când străinul blond vorbi mai răstit, Shasa nu reuși să prindă cuvintele în sine, iar vocea mamei sale era joasă, răgușită și complet de neauzit.

„Fereastra", se gândi el și se îndreptă rapid spre colțul clădirii. Însă când păși pe lângă colțul clădirii pentru a asculta discuția prin fereastra deschisă, se trezi brusc obiectul atenției a peste cincizeci de perechi de ochi. Directorul fabricii și muncitorii stăteau îngrămădiți lângă poarta fabricii și, când Shasa apăru de după colț, toți tăcură întorcându-și privirea și atenția asupra lui.

Shasa își scutură capul și se îndepărtă de fereastră. Toți îl priveau, așa că băiatul își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și, cu un aer studiat de nonșalanță, se îndreptă în pas de plimbare în direcția debarcaderului lung, de parcă aceea îi fusese intenția încă de la început. De-acum nu mai putea afla ce se întâmpla în biroul acela, în afară de cazul în care reușea s-o convingă pe mama lui să-i spună mai târziu, dar nu credea că erau prea mari șanse. Brusc însă observă patru vase de lemn joase ancorate de-a lungul debarcaderului, toate având carenele scufundate adânc în apă sub greutatea încărcăturii

argintii şi sclipitoare de peşte, şi îi trecu puţin dezamăgirea. Găsise ceva care să-i alunge monotonia acestei după-amieze caniculare şi oribile de deşert şi grăbi pasul când urcă pe debarcader. Întotdeauna îl fascinaseră bărcile.

Avea în faţa ochilor ceva complet nou şi extraordinar. Nu mai văzuse niciodată atât de mulţi peşti laolaltă, probabil erau mai multe tone. Ajunse la un nivel cu prima barcă de peşti. Era murdară şi urâtă, cu urme de excremente omeneşti pe părţi, pe unde echipajul se ghemuise pe copastie, şi duhnea a santină, a păcură şi a oameni nespălaţi trăind în spaţii închise. Nici măcar nu i se dăduse un nume: nu avea pictate pe prora bătută de valuri decât numărul de înregistrare şi cel al autorizaţiei de funcţionare.

„O navă ar trebui să aibă un nume", se gândi Shasa. E insultător şi cu ghinion să nu-i dai un nume. Propriul iaht de opt metri lungime pe care-l primise cadou de la mama lui când împlinise treisprezece ani se numea *The Midas Touch*, un nume sugerat chiar de mama lui.

Shasa strâmbă din nas simţind mirosul oribil al traulerului, dezgustat şi întristat de starea dezonorant de neglijată a navei.

„Pentru asta a venit mama atâta drum de la Windhoek..." Dar nu apucă să-şi termine gândul, pentru că tocmai atunci îşi făcu apariţia un băiat de după timoniera înaltă şi ascuţită.

Băiatul acesta purta pantaloni scurţi de pânză, avea picioarele bronzate şi musculoase şi se balansa uşor pe rama de bocaport cu picioarele goale.

În momentul în care îl observă şi celălalt băiat, amândoi înţepeniră încordaţi, ca nişte câini ce se întâlnesc pe neaşteptate; se măsurară unul pe celălalt în tăcere.

„Un filfizon, băieţel de bani gata", se gândi Manfred. Mai văzuse el câţiva băieţi ferchezuiţi ca acesta, în rarele lor vizite în oraşul Swakopmund, mai sus pe coastă. Copii de bogătani, împopoţonaţi în haine ridicole şi ţepene de apretate ce erau, mergând ascultători în urma părinţilor lor, cu expresia aceea enervantă de superioritate pe faţă. „Uite ce păr are, sclipeşte

tot de briantină și miroase de-ameţeşti, zici că-i un buchet de flori."

„Un afrikander alb și sărac", se gândi Shasa, recunoscând genul. „Un *bywoner*, odraslă de sărăntoci." Mama lui îi interzisese să se joace cu ei, dar lui i se părea că unii dintre ei erau chiar amuzanţi. Bineînţeles că atracţia se datora în mare măsură tocmai faptului că ea îi interzisese atât de categoric. Fiul mecanicului de la mină imita cântecul păsărilor atât de uluitor de bine, încât efectiv reuşea să cheme păsările la el din copaci, și-i arătase lui Shasa cum să regleze carburatorul și acceleraţia la vechiul Ford pe care mama îl lăsa din când în când să-l folosească, deşi era mult prea mic pentru un permis de conducere. Iar sora mai mare a aceluiaşi băiat, cu un an mai mare ca Shasa, îi arătase ceva chiar mai deosebit în cele câteva minute interzise pe care le petrecuseră împreună în spatele pompei de la mină. Fata îi dăduse voie chiar și s-o atingă *acolo*, și fusese cald, moale și blănos ca un pui de pisică nou-născut cuibărit sub fusta ei scurtă de bumbac, o experienţă absolut remarcabilă, pe care avea intenţia să o repete cu prima ocazie.

Și băiatul acesta părea interesant, și probabil îi va arăta motorul traulerului. Shasa aruncă o privire în spate, către fabrică. Mama nu îl vedea în momentul acesta, aşa că era pregătit să fie generos.

– Salut.

Schiţă un salut plin de noblețe cu mâna și zâmbi. Bunicul său, Sir Garrick Courtney, persoana cu cea mai mare importanţă din lume, îi făcea mereu observaţii: „Ai prin naştere o poziţie înaltă în societate. Aceasta îţi oferă nu numai beneficii și privilegii, ci și o datorie. Un adevărat gentleman îi tratează pe toţi cei situaţi într-o poziţie inferioară cu politeţe și consideraţie, fie că sunt albi sau negri, tineri sau bătrâni, femei sau bărbaţi".

– Mă cheamă Courtney, zise el. Shasa Courtney. Bunicul meu este Sir Garrick Courtney și mama mea e doamna Centaine de Thiry Courtney.

Aşteptă ca băiatul să-şi exprime respectul şi uimirea pe care aceste nume le inspirau de obicei şi, când nu observă nici o reacţie, continuă destul de neconvingător:

– Pe tine cum te cheamă?

– Numele meu e Manfred, răspunse celălalt băiat în afrikaans. Manfred De La Rey, iar bunicul, străunchiul şi tatăl meu au fost şi ei De La Rey, şi i-au bătut pe englezi de-au făcut pe ei de fiecare dată când i-au întâlnit.

Băiatul îşi înălţă sprâncenele dese şi negre deasupra ochilor chihlimbarii. Avea sprâncenele atât de închise la culoare în comparaţie cu părul blond cu şuviţe albe, încât păreau vopsite.

Shasa roşi la acest atac atât de neaşteptat şi era pe punctul de a-i întoarce spatele, când văzu un bătrân aplecat în faţă la geamul timoneriei, uitându-se la ei, şi doi negri, membri ai echipajului, apropiindu-se din partea din faţă a prorei traulerului. Nu se mai putea retrage acum.

– Noi, englezii, am câştigat războiul în 1914 şi i-am bătut de i-am snopit pe rebeli, scuipă el.

– Noi! repetă Manfred, şi se întoarse spre publicul său. Acest domnişor cu părul parfumat a câştigat războiul. Echipajul chicoti încurajator. Mirosiţi-l numai, ar trebui să-l cheme Zambiluţa – Zambiluţa, soldăţelul parfumat.

Manfred se întoarse din nou spre el şi Shasa observă pentru prima dată că era mai înalt decât el cu vreo doi-trei centimetri şi că avea braţele alarmant de vânjoase şi bronzate.

– Deci eşti englez, Zambiluţo? Atunci trebuie că locuieşti în Londra, nu-i aşa, Zambiluţă înmiresmată?

Shasa nu se aşteptase ca un băiat sărman să se exprime atât de bine, şi cu un sarcasm atât de acerb. De obicei el deţinea controlul oricărei discuţii.

– Bineînţeles că sunt englez, afirmă el furios.

Încercă să găsească o replică finală cu care să pună capăt discuţiei şi să poată să se retragă onorabil din această situaţie în care pierdea teren cu fiecare clipă ce trecea.

– Atunci înseamnă că locuieşti în Londra, insistă Manfred.

– Locuiesc la Cape Town.

– Ha!

Manfred se răsuci către publicul care creştea în jurul lor. Venise şi Swart Hendrick din cealaltă parte a debarcaderului, de la traulerul lui, şi tot echipajul ieşise pe punte şi se îngrămădise la proră.

– De aceea se numesc *Soutpiel,* declară Manfred.

Cei prezenţi izbucniră în hohote încântate de râs la auzul acestui cuvânt atât de vulgar. Manfred n-ar fi rostit niciodată aşa ceva, dacă ar fi fost prezent şi tatăl său. Traducerea exactă era „Puţă sărată" şi Shasa se înroşi şi-şi încleştă instinctiv pumnii auzind insulta.

– Un *Soutpiel* are un picior în Londra şi celălalt în Cape Town, explică Manfred cu savoare. Iar puţica îi atârnă în mijlocul apelor sărate ale Oceanului Atlantic.

– Retrage-ţi cuvintele!

Furia îi secase lui Shasa orice idee de replică mai inteligentă. Nici o persoană inferioară nu-i vorbise vreodată aşa.

– Să le retrag – adică aşa cum îţi retragi tu prepuţul sărat când te joci cu el? Asta vrei să spui? întrebă Manfred.

Aplauzele îl făcură nesăbuit şi se apropie de Shasa, până când ajunse în dreptul locului unde se afla băiatul pe debarcader.

Shasa se repezi asupra lui fără avertisment, luându-l prin surprindere. Manfred se aşteptase să mai schimbe nişte insulte înainte să fie amândoi suficient de întărâtaţi să se ia la bătaie.

Cuprins de furie, Shasa sări de la aproape doi metri înălţime lăsându-se pe el cu toată greutatea. Manfred icni şi rămase fără suflare, apoi cei doi se încleştară, şi se prăbuşiră pe spate peste încărcătura de peşte mort.

Se rostogoliră şi Shasa simţi cu un şoc forţa fizică a celuilalt. Avea braţele tari ca nişte buşteni şi degetele îl apăsau pe faţă ca nişte cârlige de fier de măcelărie. Numai surpriza şi faptul că Manfred era pe moment fără suflare îl salvară pe Shasa de la o umilire imediată, şi nu-şi aminti

recomandările lui Jock Murphy, instructorul său de box, decât aproape prea târziu. „Nu lăsa pe cineva mai mare ca tine să lupte foarte aproape de tine. Ţine-l la distanţă. Luptă-te cu el la o lungime de braţ distanţă."

Manfred îi răşchirase degetele peste faţă, încercând să-şi vâre un braţ în jurul lui într-o manevră Nelson, şi amândoi se zbăteau în masa rece şi alunecoasă de peşte. Shasa îşi ridică genunchiul drept şi, în momentul când Manfred se ridică peste el, i-l împinse în piept. Manfred icni şi se dădu înapoi, dar în momentul în care Shasa încercă să se rostogolească într-o parte, se repezi din nou înainte ca să-i încleştеze capul. Shasa şi-l trase la o parte şi cu mâna dreaptă îi forţă lui Manfred cotul în sus, ca să-l facă să slăbească strânsoarea, şi apoi, exact cum îl învăţase Jock, se răsuci în afară prin deschizătura pe care o crease. Mucozităţile slinoase de la peşte de pe gâtul lui şi de pe braţul lui Manfred erau ca o unsoare care-l ajută să scape, şi în secunda când se eliberase, îi dădu un pumn cu mâna stângă.

Jock îl făcuse să exerseze la nesfârşit directa scurtă de stânga. „Este cea mai importantă lovitură pe care-o s-o foloseşti vreodată."

Nu era cea mai bună lovitură a lui Shasa, dar îl atinse pe Manfred în ochi cu suficientă forţă încât să-i arunce capul pe spate şi să-i distragă atenţia exact atâta timp cât îi trebui lui Shasa să se ridice în picioare şi să se retragă câţiva paşi.

Debarcaderul de deasupra era acum deja plin de oameni, echipajul de negri ai traulerelor în cizme de cauciuc şi pulovere albastre. Toţi urlau de încântare şi entuziasm, întărâtându-i pe cei doi băieţi ca şi cum ar fi fost cocoşi de lupte.

Manfred clipi din ochiul ce i se umflase deja şi se năpusti spre Shasa, dar peştele ce i se agăţa de picioare îl întârzie şi Shasa îi mai dădu un croşeu de stânga. Nu era nici un avertisment; lovitura venise direct, dură şi pe neaşteptate, făcându-i ochiul rănit să-l usture şi Manfred ţipă de furie şi bâjbâi violent după celălalt băiat.

Shasa se trase de sub brațul lui și lovi din nou cu stânga, exact așa cum îl învățase Jock. „Niciodată să nu-i transmiți momentul și direcția prin mișcări de umăr sau cap, pur și simplu dă-i... numai din braț."

Parcă auzea vocea lui Jock.

De data asta îl nimeri în gură, și imediat apăru sângele când buza lui Manfred se lovi de propriii dinți. Shasa jubilă văzând sângele adversarului, iar urletul gloatei adunate îi provocă o reacție primitivă în adâncul ființei sale. Mai lovi o dată cu stânga, de data aceasta în ochiul umflat și înroșit. „După ce i-ai lăsat o urmă, lovește mereu în același loc", îi zisese Jock.

Manfred țipă din nou, dar de data asta Shasa distinse în vocea lui și durere, nu numai furie. „Funcționează", se bucură el.

Dar în clipa aceea se lovi cu spatele de timonerie și Manfred, realizând că adversarul său era prins în capcană, se repezi la el prin peștele alunecos, cu amândouă brațele desfăcute, zâmbind triumfător, cu gura plină de sânge de la buza crăpată și cu dinții mânjiți de roz.

Shasa intră în panică, își lăsă umerii în jos, se încordă pentru o clipă rezemat de peretele de scânduri al timoneriei și apoi se năpusti înainte, izbindu-și capul de burta lui Manfred.

Manfred rămase din nou fără suflare când lovitura îi împinse tot aerul din plămâni într-un icnet, și pentru câteva secunde se zvârcoliră amândoi în grămada de sardine, cu Manfred horcăind și încercând în zadar să imobilizeze mâinile sau picioarele alunecoase ale celuilalt băiat. Shasa reuși să se strecoare afară din luptă, pe jumătate târându-se, pe jumătate înotând până la piciorul scării de lemn ce ducea pe debarcader și se cățără pe ea în sus.

Gloata râdea și-l huiduia batjocoritor văzându-l că fuge, iar Manfred încercă să-l urmărească, scuipând sânge și mizerie de pește pe gura rănită, trăgând spasmodic aer în piept.

Shasa era deja la jumătatea scării când Manfred îl ajunse și-l apucă de gleznă, trăgându-i amândouă picioarele de pe

trepte. Greutatea mai mare a lui Manfred îl întinse pe Shasa pe scară ca pe o victimă pe un instrument de tortură. Băiatul își încleștă disperat degetele de vârful scării, iar fețele pescarilor de culoare erau la doar câțiva centimetri de fața lui, căci se aplecaseră de pe debarcader, huiduindu-l pe el și încurajându-l pe Manfred, pe care-l considerau de-al lor.

Shasa izbi cu piciorul liber și-l nimeri pe Manfred în ochiul umflat. Manfred scoase un țipăt și-și desfăcu mâna de pe glezna lui Shasa, care se căță imediat pe debarcader și privi înnebunit în jur. Îi trecuse ardoarea războinică și acum tremura.

De-a lungul debarcaderului văzu o cale deschisă și-și dori din toată inima să o urmeze. Dar oamenii din jurul lui râdeau și-l zeflemiseau, așa că mândria îl făcu să ezite. Se uită înapoi și, copleșit de panică, observă că Manfred ajunsese în vârful scării.

Shasa nu era întru totul sigur cum intrase în bătaia asta și nici care era de fapt motivul conflictului, și acum, nefericit, nu-și dorea decât să iasă cumva din situație. Dar era imposibil, originea sa socială și întreaga lui educație îi interziceau acest lucru. Încercă să se oprească din tremurat când se întoarse să-l înfrunte iar pe Manfred.

Și băiatul mai înalt tremura, dar nu de frică. Avea fața umflată și stacojie de furie ucigașă, și scotea fără să-și dea seama un sunet șuierat prin buzele însângerate. Ochiul rănit i se învinețea și ajunsese doar o fantă îngustă.

– Omoară-l, *kleinbasie*, striga echipajul de negri. Omoară-l, micule stăpân!

Batjocura lor îl întărâtă și pe Shasa. Trase odată adânc aer în piept ca să se controleze și-și ridică pumnii în postura clasică de box, cu piciorul stâng înainte și mâinile ridicate în dreptul feței.

„Mișcă-te încontinuu", auzi din nou în minte sfatul lui Jock.

Se înălță pe vârfuri și începu să danseze pe loc.

– Uitați-vă la el! huidui gloata. Se crede Jack Dempsey! Vrea să danseze cu tine, Manie. Arată-i valsul din Walvis Bay!

Însă Manfred era demoralizat de hotărârea disperată din ochii aceia de un albastru-închis și de încheieturile albe de încleștare ale mâinii stângi a lui Shasa. Începu să-l înconjoare, șuierându-i amenințări.

– O să-ți smulg brațul și-o să ți-l vâr pe gât. O să-ți fac dinții să-ți mărșăluiască pe gât la vale ca niște soldăței.

Shasa clipi din ochi, dar își menținu garda ridicată, întorcându-se încet să rămână față în față cu Manfred, care se rotea în jurul lui. Amândoi erau uzi leoarcă și sclipeau de la peștele lipicios, iar părul le era încleiat de la substanța gelatinoasă, presărată cu solzișori argintii, însă nu arătau ridicoli sau copilărești. Era o luptă bună și promitea să devină chiar mai bună, așa că peste public se lăsă treptat tăcerea. Le sclipeau ochii ca la o haită de lupi și-și întinseră capetele înainte, nerăbdători să vadă perechea atât de inegală.

Manfred făcu o fentă la stânga și apoi atacă brusc lateral. Era foarte rapid, în ciuda masivității sale și a picioarelor și umerilor săi bine făcuți. Capul blond lucios era plecat adânc înainte și sprâncenele negre și curbate îi accentuau ferocitatea încruntării.

În fața lui, Shasa părea aproape fragil ca o fată. Avea brațele subțiri și albe, și picioarele îmbrăcate în flanela cenușie udă leoarcă acum păreau prea lungi și slabe, dar se mișca bine pe ele. Se feri din calea atacului lui Manfred și se trase la o parte, lovind din nou brutal cu stânga, și dinții lui Manfred scoaseră un scrâșnet auzit limpede de toți la atingerea pumnului. Forța loviturii îi dădu capul pe spate și Manfred se lăsă înapoi pe călcâie.

– *Vat hom*, Manie, omoară-l! strigă mulțimea într-un fel de grohăit.

Manfred se năpusti din nou, cu o lovitură puternică de swing către chipul palid și gingaș ca o petală al lui Shasa.

Shasa se feri pe dedesubt şi, în secunda în care Manfred era întins înainte, dezechilibrat de propriul avânt, îşi înfipse pumnul stâng pe neaşteptate şi deosebit de dureros în ochiul umflat şi vânăt. Manfred îşi puse mâna peste ochi şi-i strigă aproape mârâind de furie şi durere:

– Luptă ca lumea, *Soutie* trişor ce eşti!

– *Ja!* strigă şi o voce din mulţime. Nu mai fugi! Stai şi luptă ca un bărbat.

În momentul acela, Manfred îşi schimbă tactica. În loc să fenteze şi să-l ocolească, aşa cum făcuse până atunci, se repezi drept spre Shasa, fără să încetinească, lovind năprasnic cu amândoi pumnii. Shasa se trase înapoi cu mişcări frenetice, ferindu-se, legănându-se şi făcând paşi înapoi, lovindu-l pe Manfred la început mereu cu stânga în umflătura de sub ochi şi în gură, până ce buzele i se schimonosiră. Dar Manfred părea deja complet obişnuit cu usturimea loviturilor de pumn ale lui Shasa şi nu-şi schimbă ritmul sau forţa atacului.

Pumnii lui maronii, întăriţi de munca la troliu şi la plasa de pescuit, treceau prin părul lui Shasa care se ferea mereu sau îi şuierau pe lângă faţă când alergă înapoi. La un moment dat însă un pumn îl izbi în tâmplă şi Shasa îşi încetă propriul contraatac, chinuindu-se acum doar să se ferească de pumnii lui Manfred, căci începuse deja să-şi simtă picioarele înmuindu-se.

Manfred însă era neobosit, atacându-l fără pic de îndurare, iar disperarea şi epuizarea îl încetineau pe Shasa. Un pumn îl izbi în coaste şi băiatul gemu şi se împletici, văzând cum următorul pumn se îndrepta direct către faţă. Nu putu să-l evite, îşi simţea picioarele ca şi cum i-ar fi fost înţepenite în nişte găleţi adânci de smoală. Se agăţă cu amândouă mâinile de braţul lui Manfred şi se încleştă cu îndârjire. Exact asta şi încercase Manfred să-l silească să facă, şi în acel moment îşi încolăci cu repeziciune celălalt braţ în jurul gâtului lui Shasa.

– Acuma te-am prins, mârâi el printre buzele însângerate şi umflate.

Manfred îl forţă pe Shasa să se aplece, ţinându-i capul prins sub braţul lui stâng. Apoi îşi ridică mâna dreaptă şi îi dădu un upercut brutal.

Shasa mai degrabă simţi decât văzu pumnul apropiindu-se de el şi se răsuci atât de violent, încât avu impresia că i se frânge gâtul. Dar reuşi să primească lovitura în frunte, şi nu în faţa neprotejată. Fu ca şi cum i-ar fi trecut prin vârful craniului o suliţă de oţel până în şira spinării. Shasa îşi dădu seama că nu mai putea suporta încă o lovitură atât de puternică.

Vedea stele în faţa ochilor şi realiză că se împleticise până la marginea debarcaderului. Îşi folosi ultimele puteri să se împingă împreună cu Manfred către margine. Manfred nu se aşteptase să fie împins în direcţia aceea şi era încordat greşit. Aşa că nu putu rezista şi se prăbuşiră amândoi pe spate pe puntea încărcată de peşte aflată la doi metri sub ei.

Shasa era ţintuit sub trupul lui Manfred, cu capul încă prins sub braţul acestuia, şi se scufundă instantaneu în mulţimea de sardele argintii. Manfred vru să-i mai dea un pumn în faţă, dar lovitura intră în stratul moale de peşti ce se răspândise peste capul lui Shasa. Aşa că nu mai încercă, lăsându-se în schimb cu toată greutatea peste gâtul lui Shasa, forţându-i capul din ce în ce mai adânc în masa slinoasă.

Shasa începu să se înece. Încercă să ţipe, dar o sardea moartă îi alunecă în gura deschisă şi i se blocă în gât. Băiatul începu să izbească sălbatic în toate direcţiile cu mâinile şi picioarele, cu toate puterile ce le mai avea, dar Manfred continuă să-i afunde capul. Peştele din gât îl sufoca. Întunericul se abătu asupra lui cu un şuierat ca de viscol, amuţind urletele ucigaşe ale gloatei adunate pe debarcader. Se zbătu din ce în ce mai slăbit, până când în cele din urmă dădu din mâini şi din picioare încet şi moale, într-un freamăt amorţit.

„Mor", se gândi el cu un fel de mirare detaşată. „Mă înec..." şi apoi şi acest gând îi dispăru odată cu celelalte şi-şi pierdu cunoştinţa.

– Ai venit aici să mă distrugi, o acuză Lothar De La Rey, rezemat de uşa închisă. Ai venit până aici ca să mă vezi cu ochii tăi şi să te bucuri de suferinţa mea.

– Te flatezi singur, îi răspunse Centaine dispreţuitoare. Nu mă interesezi personal chiar aşa de mult. Am venit aici ca să-mi protejez o investiţie considerabilă. Am venit pentru cincizeci de mii de lire plus dobânda.

– Dacă ar fi aşa, atunci nu m-ai opri să-mi trec peştii prin fabrică. Am aici o mie de tone de peşte – până mâine-seară la apus îi pot transforma în cincizeci de mii de lire.

Centaine îşi ridică un braţ să-l oprească,. nerăbdătoare. Pielea mâinii ei era bronzată într-un ciocolatiu cremos, ce contrasta puternic cu diamantul alb argintiu lung cât articulaţia degetului pe care-l îndreptase către el.

– Trăieşti într-o lume de vis, îi spuse ea. Peştii tăi nu valorează nimic. Nimeni nu-i vrea – la nici un preţ. Şi, cu siguranţă, nu pentru cincizeci de mii de lire.

– Ba da, atâta merită – conserve de peşte şi produse din carne...

Centaine îi făcu din nou semn să tacă.

– Toate magaziile din lume sunt pline de bunuri pe care nu le vrea nimeni. Chiar nu înţelegi? Nu citeşti ziarele? Nu asculţi radioul aici în deşert? N-are nici o valoare peştele tău – nu merită nici măcar costul procesării...

– Imposibil, răspunse el furios. Bineînţeles că am auzit despre bursa de acţiuni, dar oamenii tot vor trebui să mănânce.

Centaine îi vorbi pe un ton scăzut, fără să-şi ridice vocea, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil:

– Am gândit multe lucruri despre tine, dar nu m-am gândit niciodată că eşti un prost. Încearcă să înţelegi că în lume s-a întâmplat ceva care nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Comerţul lumii a murit; fabricile din toată lumea se închid; străzile din toate oraşele mari sunt pline de legiuni de şomeri.

– Asta nu e decât o scuză de care te folosești să justifici ceea ce faci. Nu e decât o răzbunare împotriva mea. Mă hăituiești pentru un păcat inventat de tine pe care cică l-am comis cu ani de zile în urmă. Mă pedepsești.

Se apropiase de ea și-i vorbea cu buzele încleștate, palide și înghețate, în contrast cu tenul ca de mahon.

– Păcatul a fost real.

Femeia se trăsese un pas înapoi din fața lui, dar își păstră privirea ațintită în ochii lui și, deși vorbea încet, vocea îi era aspră și mohorâtă.

– A fost o faptă monstruoasă, crudă și de neiertat, dar nu există vreo pedeapsă pe care aș putea să ți-o dau și care să-ți răscumpere nelegiuirea. Dacă există Dumnezeu, El e cel care-ți va cere socoteală.

– Copilul, începu el. Copilul pe care mi l-ai făcut în deșert...

Acum era prima dată când reușise să-i străpungă armura de calm.

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești despre bastardul tău. Ăsta ne-a fost târgul.

Își încleștă mâinile ca să nu-i tremure.

– E fiul nostru. Nu poți să negi acest fapt. Ești dispusă să-l distrugi și pe el?

– E fiul tău, îi replică ea. Eu n-am nimic de-a face cu el. Pe mine nu mă afectează nici în viața, nici în hotărârile mele. Fabrica ta este în stare de faliment, iremediabil și fără speranță. Nu mă pot aștepta să-mi recuperez investiția, nu pot spera decât să salvez o parte.

Prin fereastra deschisă auziră vocile groase de bărbați, chiar și de la distanță păreau încântate și pofticioase, lătrând ca niște dulăi de vânătoare ce au prins mirosul prăzii. Însă nici unul din cei doi nu aruncă vreo privire într-acolo. Amândoi se concentrau numai unul asupra celuilalt.

– Dă-mi o șansă, Centaine.

Lothar auzi tonul implorator din propria voce și se simți dezgustat de sine însuși. Nu implorase niciodată pe nimeni, niciodată în întreaga sa viață, dar simți că nu putea suporta

gândul de a o lua cu totul de la capăt. Nu ar fi fost prima oară. Deja i se întâmplase de două ori ca războiul şi norocul schimbător al războiului să-l lase complet falit şi lipsit de tot ce avusese, în afară de mândrie, curaj şi hotărâre. Şi întotdeauna fusese acelaşi duşman, englezii şi ambiţia lor de a avea un imperiu. Şi de fiecare dată o luase de la început şi-şi refăcuse cu răbdare averea.

De data aceasta însă ideea îl îngrozi. Să fie doborât de mama copilului său, de femeia pe care o iubise – şi Dumnezeu să-l ierte, femeia pe care o iubea încă, în ciuda a tot ce se întâmplase. Se simţi epuizat fizic şi sufleteşte. Avea patruzeci şi şase de ani; nu mai poseda rezervele nelimitate de energie ale un tânăr şi avu impresia că-i văzu o îndulcire în ochi, ca şi cum rugăminţile lui ar fi mişcat-o, făcând-o să cedeze.

– Dă-mi o săptămână, Centaine – o singură săptămână, asta-i tot ce-ţi cer, se înjosi el din nou.

Şi în clipa aceea îşi dădu seama că înţelesese greşit. Centaine nu-şi schimbă expresia, dar în ochii ei Lothar văzu că ceea ce el crezuse că era compasiune era de fapt strălucirea unei satisfacţii profunde. Ajunsese în situaţia în care ea voise să-l vadă de ani de zile.

– Ţi-am spus să nu-mi mai spui niciodată pe numele mic, îi zise ea. Ţi-am spus asta când am aflat prima dată că ai omorât doi oameni pe care îi iubeam din toată inima mea. Şi-ţi mai spun şi acum.

– O săptămână. O singură săptămână.

– Ţi-am acordat deja doi ani.

Centaine îşi întoarse capul spre fereastră – nu mai putea ignora sunetul vocilor aspre de afară, ca tumultul unei lupte de tauri auzite de la distanţă.

– O săptămână în plus nu ar face decât să te afunde şi mai tare în datorii şi să-mi provoace pierderi şi mai mari.

Centaine clătină din cap, dar Lothar se uita atent pe fereastră, aşa că se rezemă cu mâinile de pervaz şi se uită şi ea, trebuind să ridice vocea ca să-i atragă atenţia.

– Ce se întâmplă acolo pe debarcader?

Lothar veni lângă ea. La jumătatea debarcaderului era o adunătură densă de oameni, iar muncitorii din fața fabricii alergau într-acolo să li se alăture.

– Shasa! țipă brusc Centaine cu o izbucnire intuitivă de îngrijorare maternă. Unde e Shasa?

Lothar sări cu agilitate peste pervaz și o luă la goană spre debarcader, trecând ca un fulger printre grupulețe ce se apropiau și făcându-și apoi brutal loc printre oamenii care urlau și huiduiau din jurul celor doi băieți. Când reuși să pătrundă în mijlocul cercului, tinerii tocmai se prăbușeau peste marginea debarcaderului împreună.

– Manfred! urlă el. Încetează! Dă-i drumul!

Fiul său îl prinsese cu ferocitate de cap pe băiatul mai subțire și-i aplica lovituri crâncene de pumn în capul prins în capcană. Lothar auzi un sunet de os crăpat la unul din pumnii țintiți în craniul lui Shasa.

– Nebunule! țipă Lothar apropiindu-se de ei.

Cei doi nu-i auziseră vocea peste tumultul mulțimii și Lothar simți un fior de groază, o îngrijorare autentică față de copil și față de reacția lui Centaine dacă băiatul era într-adevăr rănit.

– Dă-i drumul!

Înainte să ajungă la cei doi băieți care se zvârcoleau cu sălbăticie pe marginea debarcaderului, îi văzu clătinându-se și apoi prăbușindu-se pe traulerul de dedesubt.

– Oh, Doamne sfinte!

Îi auzi lovind puntea traulerului și, când ajunse la margine să se uite în jos, băieții erau pe jumătate îngropați în movila lipicioasă de sardele argintii.

Lothar încercă să ajungă la capul scării, dar fu împiedicat de mulțimea de negri care se îngrămădea la margine să nu rateze nimic din bătaie. Începu să-i lovească cu amândoi pumnii, făcându-și astfel loc, împingându-și oamenii la o parte, și apoi coborî în grabă scara pe punte.

Manfred era întins peste celălalt băiat, forțându-i capul și umerii sub sardele. Avea fața contorsionată de furie, iar de pe buzele umflate și decolorate de vânătăi i se revărsau amenințări incoerente. Shasa nu se mai zbătea. Capul și umerii îi dispăruseră dedesubt, dar trunchiul și picioarele îi zvâcneau și tremurau spasmodic ca ale unui om împușcat în cap.

Lothar își apucă fiul de umeri și încercă să-l tragă la o parte. Avu senzația că încerca să separe o pereche de câini de luptă, și trebui să-și folosească toată puterea. Îl ridică pe Manfred cu totul pe sus și-l azvârli către timonerie cu atâta forță, încât îl făcu să-și piardă toată agresivitatea; apoi îl apucă pe Shasa de picioare și-l trase afară din mormanul de sardele. Băiatul alunecă afară ud și unsuros. Avea ochii deschiși și dați peste cap, încât nu i se mai vedea decât albul ochilor.

– L-ai omorât, îi spuse Lothar fiului cu un mârâit feroce.

Manfred era roșu ca racul la față de furie și efort, dar auzind aceasta tot sângele i se scurse de pe chip, lăsându-l alb ca varul și tremurând de șoc.

– N-am vrut, tată. N-am...

În gura deschisă a lui Shasa era vârât un pește mort care-l sufoca și pe nări i se scurgea un lichid dezgustător de pește.

– Prost nesăbuit, prost fără minte ce ești!

Lothar își vârî degetele pe la colțurile gurii băiatului și-i scoase sardeaua.

– Îmi pare rău, tată. N-am vrut să... șopti Manfred.

– Dacă l-ai omorât, ai făcut un păcat îngrozitor în ochii Domnului.

Lothar ridică trupul moale al lui Shasa în brațe.

– Căci ți-ai omorât propriul...

Nu rosti cu voce tare cuvântul fatidic, reuși să și-l înghită în ultima clipă și se îndreptă spre scară.

– Nu l-am omorât, se rugă Manfred disperat. Nu a murit. O să fie bine, nu-i așa, tată?

– Nu, răspunse Lothar clătinând mohorât din cap. N-o să fie bine... n-o să fie bine niciodată.

Începu să urce scara până pe debarcader cărându-l în braţe pe băiatul leşinat.

Gloata se dădu în tăcere la o parte să-l lase să treacă. Acum se simţeau şi ei – la fel ca Manfred – îngroziţi şi vinovaţi, incapabili să-l privească pe Lothar în ochi când acesta îşi făcu loc printre ei.

– Swart Hendrick, strigă Lothar peste capetele lor. Tu ar fi trebuit să ştii mai bine, îi zise el negrului înalt. Ar fi trebuit să-i opreşti.

Lothar traversă debarcaderul cu paşi mari şi nimeni nu-l urmă.

Pe la jumătatea cărării către fabrică îl aştepta Centaine Courtney. Lothar se opri în faţa ei cu băiatul atârnându-i moale în braţe.

– E mort, şopti Centaine fără speranţă.

– Nu, răspunse pătimaş Lothar.

Era un gând mult prea îngrozitor de acceptat şi, parcă drept răspuns, Shasa gemu şi vomă pe la colţul gurii.

– Repede, zise Centaine făcând un pas înainte. Întoarce-l peste umăr înainte să se înece în propria vomă.

Lothar alergă ultimii câţiva metri până la birou cu Shasa atârnându-i moale peste umăr, ca o raniţă. Când ajunseră acolo, Centaine mătură cu un braţ tot ce era pe masă.

– Aşază-l aici, porunci ea, dar Shasa se zbătea slăbit şi încercă să se ridice.

Centaine îl sprijini de umeri şi-i şterse gura şi nările cu pânza fină a mânecii de la rochie.

– Bastardul tău a făcut asta. El i-a făcut asta fiului meu, nu-i aşa?

Îi aruncă o privire înveninată peste masă şi înainte să apuce să-şi întoarcă privirea dintr-a ei, văzu confirmarea.

Shasa tuşi şi din gură i se prelinse încă o dâră de unsoare de la peşti şi vomă galbenă. De îndată după aceea însă se simţi mai puternic. Privirea i se focaliză în sfârşit şi reuşi să respire mai bine.

– Ieşi afară de-aici!

Centaine se aplecă cu un gest protector peste trupului băiatului.

– Nu vreau să vă mai văd decât în iad – şi pe tine, şi pe bastardul tău. Dispari din faţa mea!

Drumul de la Walvis Bay trecea prin văile întortocheate dintre uriaşele dune portocalii, treizeci de kilometri până la începutul căii ferate de la Swakopmund. Dunele se înălţau de amândouă părţile ajungând de la o sută până la o sută cincizeci de metri înălţime. Munţii de nisip cu crestele ascuţite ca nişte lame de cuţit şi feţele netede şi alunecoase prindeau ca în capcană arşiţa deşertică în canioanele dintre ei.

Drumul nu era de fapt decât două şiruri paralele de făgaşe adânci în nisip, marcate de amândouă părţile de cioburile sclipitoare ale sticlelor de bere sparte. Nici un călător nu pornea pe acest drum atât de uscat fără provizii adecvate. Din loc în loc, urmele erau şterse de eforturile unor şoferi care nu stăpâneau cum se cuvine arta conducerii în deşert, şi nu ştiuseră să-şi scoată maşinile din nisipurile înşelătoare, lăsând în urmă capcane căscate pentru cei care le veneau pe urme.

Centaine conducea repede, nepermiţând motorului să încetinească nici o secundă, păstrându-şi avântul de la început chiar şi prin zonele cu nisipul răvăşit şi plin de gropi în care alte maşini se împotmoliseră, direcţionând imensa maşină galbenă cu atingeri abile ale volanului, astfel că roţile mergeau drept înainte, iar nisipul nu se îngrămădea să le împotmolească.

Ţinea volanul ca un şofer de curse, stând cu spatele lipit de scaunul de piele şi cu braţele drepte gata să învârtă volanul în direcţia dorită în orice secundă, studiind atentă gropile din faţa maşinii şi anticipând orice denivelare sau obstacol cu mult înainte să ajungă la el, uneori schimbând vitezele cu brutalitate şi ieşind din hârtoape ca să-şi croiască propriul drum, ocolind porţiunile mai rele. Nesocotise chiar şi precauţia elementară de a călători cu doi servitori negri pe bancheta din spate care să împingă maşina afară dacă s-ar fi

înfundat într-o capcană de nisip. De când o ştia el, Shasa nu o văzuse niciodată pe mama sa împotmolind vreo maşină, nici chiar pe porţiunile cele mai accidentate ale drumului către mină.

Era aşezat pe scaunul din faţă, de lângă ea. Purta o salopetă de pânză veche, dar proaspăt spălată, din magazia fabricii de conserve. Costumul lui, care duhnea a peşte şi era pătat de vomă, se afla în portbagajul Daimlerului.

Mama lui încă nu îi adresase vreun cuvânt de când plecaseră de la fabrică. Shasa îi aruncă o privire pe furiş, înspăimântat de furia ei înăbuşită, nedorind să-i atragă atenţia asupra lui, şi totuşi incapabil să-şi ia ochii de la faţa ei.

Centaine îşi dăduse jos pălăria, iar acum părul negru şi des, coafat după ultima modă în stil Eton, îi flutura în vânt, sclipind ca antracitul ud.

– Cine a început? îl întrebă ea brusc, fără să-şi ia ochii de la drum.

Shasa se gândi câteva clipe înainte să răspundă.

– Nu sunt sigur. Eu l-am lovit primul, dar...

Se opri, simţind încă o durere puternică în gât.

– Da? insistă ea.

– A fost ca şi cum ne-am fi înţeles dinainte. Ne-am uitat unul la altul şi am ştiut că o să ne batem.

Centaine nu spuse nimic şi băiatul îşi pierdu tot curajul. Rosti ultimele cuvinte îngăimându-le.

– Mi-a spus un cuvânt insultător.

– Ce cuvânt?

– Nu pot să-ţi spun. E urât.

– Te-am întrebat ce cuvânt.

Îi vorbise încet şi calm, dar Shasa recunoscu din tonul ei avertismentul nerostit.

– Mi-a zis *Soutpiel*, răspunse el grăbit.

Îşi coborâse vocea şi-şi ferise privirea copleşit de ruşine la insulta atât de îngrozitoare, aşa că nu o văzu pe Centaine chinuindu-se să-şi înăbuşe zâmbetul şi întorcându-şi uşor capul să-şi ascundă licărul de amuzament din ochi.

– Ţi-am spus că e urât, îşi ceru el iertare.

– Aşa că l-ai lovit – deşi e mai mic ca tine.

Shasa nu ştiuse că el era mai în vârstă, dar nu era surprins că ea ştia. Ea ştia întotdeauna totul.

– Poate că e mai mic la vârstă, dar e un bivol afrikaaner cu cel puţin cinci centimetri mai înalt decât mine, se apără el imediat.

Centaine voia să-l întrebe cum arăta celălalt fiu al ei. Era tot aşa de blond şi de frumos cum fusese şi tatăl lui? Ce culoare de ochi avea? Cu voce tare nu spuse decât:

– Aşa că a măturat pe jos cu tine.

– Aproape am câştigat, protestă Shasa cu vigoare. I-am umflat ochii şi l-am umplut de sânge. Aproape am câştigat.

– Aproape nu e de ajuns, zise ea. În familia noastră nu aproape câştigăm –pur şi simplu câştigăm.

Shasa se foi stânjenit în scaun şi tuşi să-şi domolească durerea din gât.

– Nu poţi să câştigi când cineva e mai mare şi mai puternic decât tine, şopti el amărât.

– Atunci nu te lupţi cu el cu pumnii, îi spuse ea. Nu te repezi la el şi-l laşi să-ţi vâre un peşte mort pe gât.

Shasa roşi violent de ruşine. Centaine continuă neabătută:

– Aştepţi momentul cel mai bun şi te lupţi cu el în condiţiile impuse de tine şi cu propriile arme. Nu te lupţi decât atunci când eşti sigur că o să câştigi.

Shasa reflectă în linişte câteva clipe, analizând ceea ce-i spusese din toate unghiurile.

– Asta e ceea ce i-ai făcut lui taică-său, nu-i aşa? o întrebă el încet.

Centaine fu aşa de surprinsă de cât de bine sesizase băiatul situaţia, încât se uită uluită la el, iar maşina ieşi hurducându-se din făgaşele drumului. Însă prinse imediat volanul şi redresă Daimlerul, apoi dădu din cap.

– Da. Asta am făcut. Vezi tu, noi suntem familia Courtney. Noi nu trebuie să luptăm cu pumnii. Noi luptăm cu

putere, bani şi influenţă. Nimeni nu ne poate bate pe terenul nostru.

Băiatul tăcu din nou, reflectând în linişte şi, în cele din urmă, zâmbi. Era atât de frumos când zâmbea, mai frumos chiar decât fusese tatăl său, încât simţi că i se strânge inima de dragoste pentru el.

– O să ţin minte asta, zise el. Data viitoare când îl voi întâlni, o să ţin minte ce mi-ai spus.

Nici unul din ei nu se îndoia că amândoi băieţii se vor întâlni din nou, nici măcar pentru o clipă – şi că atunci când se vor întâlni, vor continua conflictul pe care-l începuseră în acea zi.

Briza sufla dinspre mare şi duhoarea peştelui care se strica era atât de puternică, încât i se impregnă în piele făcându-l pe Lothar De La Rey să vomite.

Cele patru traulere erau încă la dană, dar încărcătura lor nu mai era acum de un argintiu strălucitor. Peştele se stricase şi stratul de sardele de deasupra se uscase la soare, devenind de un cenuşiu întunecat şi murdar, presărat din plin cu scânteierile de un verde metalic al muştelor mari cât nişte viespi. Peştii din cale se zdrobiseră sub propria greutate şi pompele de santină aruncau afară şuvoaie de sânge maroniu împuţit şi ulei de peşte care decolora apele golfului într-un nor din ce în mai mare.

Lothar şezuse toată ziua la fereastra biroului său de la fabrică în timp ce echipajul de culoare al traulerelor şi muncitorii se aliniaseră să fie plătiţi. Lothar îşi vânduse bătrâna camionetă Packard şi cele câteva piese de mobilier din baraca de tablă ondulată în care locuia împreună cu Manfred. Acestea erau singurele lucruri care nu aparţineau companiei şi care nu fuseseră confiscate. Negustorul de vechituri venise de la Swakopmund în doar câteva ore, mirosind dezastrul ca un vultur, şi îi plătise lui Lothar numai o mică parte din cât valorau în realitate.

– Este depresiune economică, domnule De La Rey, toată lumea vinde, nimeni nu cumpără. Eu sunt cel ce pierd bani aici, credeți-mă.

Asta împreună cu banii pe care îi îngropase sub podeaua de pământ a barăcii era de ajuns să plătească oamenilor câte doi șilingi pentru fiecare liră pe care le-o datora din salariile pe săptămânile trecute. Nu era obligat să-i plătească, asta era responsabilitatea companiei acum – dar gândul acesta nici nu-i trecuse prin minte, erau oamenii lui.

– Îmi pare rău, le repetă el fiecăruia în parte când sosea la gemulețul prin care-i plătea. Numai atâta am.

Și nu îndrăznea să-i privească în ochi.

Când se termină totul, și până și ultimul negru se îndepărtase plin de amărăciune, Lothar își încuie ușa biroului și dădu cheia ajutorului de șerif.

Apoi se duse împreună cu băiatul la debarcader pentru ultima dată și se așezară împreună cu picioarele atârnându-le deasupra capătului. Duhoarea peștelui mort era la fel de apăsătoare ca starea lor de spirit.

– Nu înțeleg, tată, zise Manfred printre buzele diforme și acoperite de o crustă uscată de sânge. Am prins pești buni. Ar trebui să fim bogați acum. Ce s-a întâmplat, tată?

– Am fost înșelați, zise Lothar încet.

Până în clipa aceea nu simțise nici o furie, nici o amărăciune – numai o senzație de amorțeală. Până acum fusese lovit de două ori de glonț. O dată de un glonț .303 Lee Enfield pe drumul către Omaruru în timpul luptei împotriva invaziei Africii Germane de Sud-Vest de către generalul Smuts și mult după aceea de un glonț de Luger tras de mama băiatului. Își atinse pieptul amintindu-și, simțind gropița ca de cauciuc îngroșat a cicatricei prin bumbacul subțire al cămășii kaki.

Era exact ca atunci, prima dată șocul și amorțeala, și apoi mult mai târziu durerea și furia. Furia îl copleșea acum în valuri și nu încercă să le reziste. Dimpotrivă, se aruncă în ele cu voluptate, căci îl ajutau să-și aline amintirea umilinței sale,

când se înjosise implorând un răgaz de la femeia cu zâmbetul batjocoritor în ochii întunecați.

– Nu putem să-i oprim, tată? întrebă băiatul.

Și nici unul nu avu nevoie să spună cu voce tare cine erau „ei". Amândoi își știau dușmanii. După trei războaie ajunseseră să-i cunoască deja prea bine; în 1881, în Primul Război al Burilor, și apoi iar în Marele Război Bur din 1899, când regina Victoria își chemase nenumărații soldați în kaki de dincolo de ocean ca să-i zdrobească, și apoi în 1914, când marioneta englezilor, Jannie Smuts, îndeplinise poruncile date de stăpânii lui imperiali.

Lothar clătină din cap, neputând să răspundă, sufocat de intensitatea furiei care-l copleșea.

– Trebuie să existe o modalitate, insistă băiatul. Suntem puternici.

Își aminti senzația trupului lui Shasa înmuindu-se încet în mâinile lui și-și încordă brațele involuntar.

– E a noastră, tată. E țara noastră. Dumnezeu ne-a dat-o – așa scrie și în Biblie.

Ca mulți alții înainte, afrikaanerii interpretaseră cuvintele cărții sfinte după voința lor. Se considerau copiii lui Israel și Africa de Sud – Țara Făgăduinței, cea cu râuri de lapte și miere.

Lothar tăcu și Manfred îl apucă de mânecă.

– Dumnezeu ne-a dat-o, nu-i așa, tată?

– Da, încuviință mohorât Lothar.

– Atunci ne-au furat-o: pământul, diamantele, aurul și toate – și acuma ne-au luat și bărcile și peștii. Trebuie să existe o cale să-i oprim, să ne luăm înapoi ce-i al nostru.

– Nu e așa de simplu.

Lothar șovăi, neștiind cum anume să-i explice copilului. Nu era sigur că înțelegea nici el cum anume se întâmplase. Erau acum intruși pe chiar pământul smuls de la sălbatici de către strămoșii lor cu puștile lor lungi ce se încărcau pe țeavă.

– Când o să crești mare o să înțelegi, Manie, zise el.

– Când o să cresc, o să găsesc o cale să-i bat, zise Manfred cu atâta înverşunare că i se crăpă crusta de pe buză şi îi apăru o picătură sclipitoare de sânge ca un rubin micuţ. O să găsesc o metodă să le iau înapoi de la ei. Să vezi dacă nu, tată.

– Ei bine, băiete, poate aşa vei face.

Lothar îşi trecu un braţ pe după umerii băiatului.

– Îţi aminteşti de jurământul bunicului, tată? Eu o să mi-l amintesc întotdeauna. Războiul cu englezii nu se va sfârşi niciodată.

Rămaseră aşa împreună până când soarele atinse apele golfului şi le transformă în valuri de aramă topită, şi când se lăsă cu totul întunericul se ridicară şi plecară de pe debarcader de-a lungul marginii dunelor, lăsând în urmă duhoarea peştelui ce putrezea.

Când se apropiară de barcă, văzură fum ieşind pe coş şi când intrară în bucătărie, văzură foc în sobă. Swart Hendrick stătea lângă ea; îşi ridică privirea către ei.

– Evreii au luat masa şi scaunele, zise el. Dar am ascuns oalele şi cănile.

Se aşezară pe jos şi mâncară direct din oală, o tocană de făină de mălai cu peşte sărat uscat. Nimeni nu zise nimic până nu terminară de mâncat.

– Nu era necesar să stai, sparse Lothar tăcerea, şi Swart Hendrick ridică din umeri.

– Am cumpărat cafea şi tutun de la băcănie. Banii ce mi i-ai dat au ajuns chiar la fix.

– Nu sunt alţii, zise Lothar. S-au terminat toţi.

– S-au mai terminat şi altă dată. Am fost faliţi de multe ori până acum.

Hendrick îşi aprinse pipa cu o crenguţă din foc.

– De data asta e diferit, zise Lothar. De data asta nu mai este fildeş de vânat sau...

Se întrerupse sufocat din nou de furie şi Hendrick mai turnă cafea în cănile de tablă.

– E ciudat, zise Hendrick. Când am găsit-o, ea era cea îmbrăcată în piei de animale. Acuma vine aici în maşina ei mare şi galbenă... Clătină din cap chicotind. Şi noi suntem cei în zdrenţe.

– Noi am salvat-o, zise Lothar. Eu şi cu tine. Mai mult încă, tot noi i-am găsit şi diamantele şi am săpat să i le scoatem afară din pământ.

– Acuma e bogată, zise Hendrick. Şi vine să ne ia şi ce avem noi. N-ar fi trebuit să facă asta, zise el scuturând din capul lui mare şi negru. Nu, nu, n-ar fi trebuit să facă asta.

Lothar se îndreptă încet de spate. Hendrick îi văzu expresia şi se aplecă înainte cu lăcomie, iar băiatul se foi pe loc şi zâmbi pentru prima dată.

– Da, zise Hendrick începând să rânjească. Ce e? Fildeşul s-a terminat – toţi elefanţii au fost vânaţi de mult.

– Nu, nu fildeş. De data asta o să fie diamante, replică Lothar.

– Diamante? Hendrick se lăsă înapoi pe călcâie. Ce diamante?

– Ce diamante? îi zâmbi Lothar şi ochii lui galbeni scăpărară. Păi, diamantele pe care le-am găsit pentru ea, bineînţeles.

– Diamantele ei? se holbă la el Hendrick. Diamantele de la mina H'ani?

– Câţi bani ai? îl întrebă Lothar şi privirea lui Hendrick se înceţoşă brusc. Te cunosc bine, insistă Lothar nerăbdător, apucându-l de umăr. Totdeauna pui ceva deoparte pentru zile negre. Cât ai?

– Nu prea mult.

Hendrick încercă să se ridice, dar Lothar îl ţinu jos.

– Ai câştigat bine în ultimul sezon. Ştiu exact cât de mult te-am plătit.

– Cincizeci de lire, mormăi Hendrick.

– Nu, zise Lothar scuturând din cap. Ai mai mult de-atât.

– Poate un pic mai mult, admise resemnat Hendrick.

– Ai o sută de lire, zise Lothar cu hotărâre. Chiar de atâta avem nevoie. Dă-mi-i mie. Ştii că o să-i primeşti înapoi

înzecit. Întotdeauna s-a întâmplat aşa, şi aşa va fi şi de acum înainte.

Drumul era neregulat şi pietros şi la ivirea soarelui grupul se răzleţi. Lăsaseră Daimlerul galben la poalele muntelui, pe malul izvorului Liesbeek, şi începură să se cațăre în lumina cenuşie şi fantomatică de dinaintea zorilor.

În faţă erau doi bărbaţi bătrâni purtând haine ponosite, cizme jerpelite de piele de viţel şi pălării de paie fără formă, pătate de sudoare. Amândoi erau atât de slabi, că păreau pe jumătate morţi de foame, dar, deşi slăbănogi, erau ageri. Aveau pielea înnegrită şi ridată de şederea îndelungată în soare şi vânt, astfel că un observator întâmplător i-ar fi putut lua drept vagabonzi – şi erau destui din aceştia pe străzile şi aleile lăturalnice în aceste zile ale marelui Crah economic.

Dar acest observator întâmplător s-ar fi înşelat. Cel mai înalt dintre cei doi bătrâni şchiopăta uşor pe un picior de lemn şi era comandant decorat cavaler al Imperiului Britanic, deţinătorul celei mai înalte distincţii pentru vitejie pe care o putea oferi imperiul, Crucea Victoria, şi era, de asemenea, unul dintre eminenţii istorici militari ai epocii, un om atât de înstărit şi de nepăsător în ce priveşte averea sa, încât rareori se obosea să-şi calculeze bogăţia.

Tovarăşul său însă îi spunea doar „Bătrâne Garry", şi nu Sir Garrick Courtney.

– Asta e cea mai mare problemă pe care trebuie s-o rezolvăm, Bătrâne Garry.

Îi explica aşadar cu vocea lui ascuţită, aproape ca o voce de fetiţă, graseindu-şi r-urile în modul acela extraordinar cunoscut sub numele de „hârâitul Malmesbury".

– Oamenii noştri îşi abandonează pământurile şi se năpustesc grămadă în oraşe. Fermele sunt pe moarte, şi la oraş nu există destul de lucru pentru ei.

Vorbea fără să gâfâie, deşi urcaseră şase sute de metri pe versantul abrupt şi turelat al muntelui Table fără nici o pauză,

menținând un ritm care-i făcuse să se distanțeze vizibil de membrii mai tineri ai grupului.

– E o rețetă pentru dezastru, încuviință Sir Garrick. Sunt săraci la ferme, dar când pleacă de acolo mor de foame la oraș. Oamenii înfometați sunt foarte periculoși, *Ou Baas*. Asta ne învață istoria.

Bărbatul pe care-l numise „bătrâne maestru" era mic de înălțime, deși se ținea mai drept de spate decât el. Avea ochi albaștri veseli și vioi, ce priveau atent de sub borul pălăriei de panama, și o bărbiță cenușie în vârful bărbiei care tremura când vorbea. Spre deosebire de Garry, el nu era bogat; nu deținea decât o mică fermă în veldul ars de ger din podișul Transvaal și era la fel de neglijent cu datoriile sale pe cât era Garry cu averea sa, dar lumea întreagă era moșia sa și îl încărcase de onoruri nenumărate. Primise doctorate onorifice de la cincisprezece dintre cele mai mari universități din lume, printre care Oxford, Cambridge și Columbia. Era cetățean de onoare a zece metropole, Londra, Edinburgh și restul. Fusese general în forțele armate bure și acum era general în armata Imperiului Britanic, membru al Consiliului de Coroană, Însoțitor de Onoare, Consilier al Regelui, magistrat al Ordinului Templului și Membru al Societății Regale. Nu avea pieptul suficient de mare pentru toate stelele, medaliile și panglicile onorifice pe care avea dreptul să le poarte. Era, fără îndoială, omul cel mai inteligent, înțelept, charismatic și influent pe care-l avusese vreodată Africa de Sud. Spiritul său aproape părea prea mare ca să poată fi cuprins de granițe pământești, era în adevăratul sens al cuvântului un cetățean al lumii întregi. Aceasta era singura verigă slabă din armura sa, și dușmanii săi își țintiseră săgețile otrăvite exact prin ea. „Inima lui se află dincolo de ocean, nu alături de voi" – și așa se prăbușise guvernul Partidului Sud-African în care fusese prim-ministru, ministru al apărării și al afacerilor interne. Acum era liderul opoziției. Cu toate acestea, acest bărbat se considera un botanist, prin vocație, și un soldat și politician, din necesitate.

– Ar trebui să-i aşteptăm pe ceilalţi să ne ajungă din urmă.

Generalul Jan Smuts se opri pe platforma stâncoasă acoperită de licheni şi se rezemă în baston. Amândoi se întoarseră să-i vadă şi pe ceilalţi venind din urmă pe versantul muntos.

La o sută de paşi mai jos, era o femeie care urca cu dârzenie pe cărare; prin fustele grele de stambă albă, coapsele ei se reliefau vânjoase şi puternice ca acelea ale unei iepe mature, iar braţele goale erau musculoase ca ale unui luptător profesionist.

– Porumbiţa mea, murmură drăgăstos Sir Garry privindu-şi mireasa.

După paisprezece ani lungi în care-i făcuse curte fără încetare, femeia îi acceptase în sfârşit cererea în căsătorie cu şase luni în urmă.

– Grăbeşte-te, Anna, o îndemnă băiatul care venea în urma ei pe cărarea îngustă. N-o să ajungem sus decât pe la amiază şi n-am mâncat încă nici măcar micul dejun.

Shasa era tot atât de înalt ca ea, dar avea doar jumătate din greutatea ei.

– Atunci du-te înainte, dacă te grăbeşti în halul ăsta, îi mârâi ea.

Purta casca colonială de soare trasă jos peste faţa rotundă şi roşie. Avea trăsăturile pline de falduri ca un buldog prietenos.

– Deşi nu ştiu de ce-ar vrea cineva să ajungă în vârful nenorocitului ăstuia de munte...

– Te împing eu, se oferi Shasa şi-şi puse amândouă mâinile pe fesele masive ale proaspetei Lady Courtney. Hopa sus! Uite-aşa se urcă!

– Încetează imediat, băiat afurisit ce eşti! zise Anna gâfâind şi încercând să-şi păstreze echilibrul, în ciuda urcării atât de bruşte şi neaşteptate. Ori îţi rup bastonul ăstuia pe spinare. Oh! Termină chiar acum am zis! Gata!

Până să devină Lady Courtney, nu fusese decât Anna pur şi simplu, doica lui Shasa şi camerista iubită a mamei sale. Ascensiunea ei meteorică pe scara socială nu le alterase însă absolut deloc relaţia.

Sosiră gâfâind, protestând şi râzând pe lespedea de sus.

– Uite-o, bunicule! Colet special!

Shasa rânji fericit către Garry Courtney, care-i despărți ferm și afectuos. Băiatul frumos și femeia cu fața banală și roșie erau comorile lui cele mai prețioase, soția sa și unicul lui nepot.

– Anna, dulceața mea, nu trebuie să epuizezi puterile băiatului în halul ăsta, o atenționă el pe un ton foarte sobru, și Anna îi dădu un pumn în braț pe jumătate în glumă, pe jumătate exasperată.

– Ar trebui să văd de prânz, nu să umblu lela pe munte.

Avea încă un puternic accent flamand și trecu bucuroasă la afrikaans când i se adresă generalului Smuts:

– Cât de departe este, *Ou Baas?*

– Nu e departe, Lady Courtney, nu e departe deloc. Ah! Uite-i și pe ceilalți. Începeam să-mi fac griji.

Centaine și însoțitorii ei se iviră de după liziera pădurii ce acoperea partea mai joasă a versantului. Purta o fustă albă largă care-i lăsa la vedere picioarele de la genunchi în jos și o pălărie albă de paie decorată cu cireșe artificiale. Când îi ajunseră din urmă, Centaine îi zâmbi generalului Smuts.

– Abia mai pot răsufla, *Ou Baas*. Pot să mă sprijin de dumneata, ultima parte a drumului?

Și, deși era doar vag îmbujorată de la efort, generalul îi oferi galant brațul și porniră primii în sus spre creastă.

Aceste picnicuri anuale de pe muntele Table erau modul tradițional al familiei de a sărbători ziua de naștere a lui Sir Garrick Courtney, iar bătrânul său prieten, generalul Smuts, avea grijă să nu lipsească niciodată.

Ajunși pe creastă, se așezară pe iarbă să-și recapete suflul. Centaine și bătrânul general erau puțin la o parte de ceilalți. Sub ei se întindea întreaga vale Constantia, presărată cu podgorii strălucind cu verdele lor atât de intens în miez de vară. Risipite printre ele, se vedeau frontoanele olandeze ale marelui conac, lucind în lumina joasă a soarelui ca un șirag de perle, iar munții Muizenberg și Kabonkelberg, cu vârfurile aburite de ceață, formau un amfiteatru solid de stâncă cenușie

care înconjura valea către sud, în timp ce la nord munții îndepărtați din Hottentots Holland se înălțau ca un bastion de apărare ce despărțea Capul Bunei Speranțe de scutul continental al Africii. Drept în față, înghesuite între munți, apele râului False Bay se învolburau înspumate împotriva obstacolului dinspre sud-est. Era atât de frumos, încât pentru mai multe minute păstrară tăcerea. Generalul Smuts vorbi primul:

– Deci, draga mea Centaine, despre ce ai vrut să-mi vorbești?

– Știi să citești gândurile oamenilor, *Ou Baas,* râse trist Centaine. De unde știi lucrurile astea?

– În zilele astea, dacă o fată frumoasă mă trage deoparte, pot fi sigur că e vorba de o afacere, nu de plăcere, zise el cu ochi jucăuși.

– Ești unul dintre cei mai atrăgători bărbați pe care i-am cunoscut vreodată...

– Ah! Ce mai compliment! Înseamnă că e vorba de ceva chiar grav.

Chipul schimbat al lui Centaine îi confirmă ipoteza.

– E vorba de Shasa, zise ea cu simplitate.

– Nu e nici o problemă cu el, nu – sau greșesc cumva?

Centaine scoase o foaie de hârtie din buzunarul fustei și i-o dădu. Era un raport școlar. Antetul ștanțat era mitra episcopală, emblema celei mai bune școli publice din țară.

Generalul îi aruncă o privire. Centaine știa cât de rapid putea citi chiar și un document legal extrem de complicat, așa că atunci când îi dădu hârtia înapoi aproape imediat, nu se simți ofensată. Cu siguranță citise totul, chiar și concluzia finală a directorului școlii din ultimul rând: „Michel Shasa este o adevărată mândrie pentru familia sa și pentru instituția noastră".

Generalul Smuts îi zâmbi.

– Sunt sigur că ești foarte mândră de el.

– Shasa este viața mea.

– Știu, zise el. Și asta nu e totdeauna un lucru înțelept. Un copil devine repede bărbat, și apoi va pleca și-ți va lua cu el toată viața. Oricum, în ce fel te pot ajuta, draga mea?

– Este inteligent şi sociabil, şi ştie să se facă agreat de oameni, chiar şi de cei mult mai în vârstă decât el, răspunse ea. Aş vrea să-i obţin un loc în Parlament, pentru început.

Generalul îşi scoase pălăria de panama de pe cap şi-şi netezi cu palma părul sclipitor de argintiu.

– Cred că ar trebui să-şi termine şcoala înainte să intre în Parlament, nu crezi, draga mea? întrebă el chicotind.

– Da, aşa e. Exact asta voiam să aflu de la domnia ta, *Ou Baas*. Să meargă Shasa acasă la Oxford sau la Cambridge, sau acest lucru i se va imputa mai târziu când va merge în faţa electoratului? Ar trebui oare mai bine să frecventeze una din universităţile locale – şi dacă da, la Stellenbosch sau la Universitatea din Cape Town?

– O să mă gândesc la asta, Centaine, şi o să-ţi dau un sfat când va veni vremea să ia decizia finală. Dar între timp sper că pot îndrăzni să te avertizez în legătură cu altceva, o stare mentală care ţi-ar putea prejudicia planurile pentru tânărul tău fiu.

– Oh, te rog, *Ou Baas*, îl imploră ea. Un cuvânt al dumitale valorează cât...

Nu apucă să găsească o comparaţie, pentru că generalul continuă cu glas scăzut:

– Cuvântul acela „acasă" – e un cuvânt fatal. Shasa trebuie să se hotărască unde este adevărata lui casă, şi dacă e de cealaltă parte a oceanului, atunci nu trebuie să conteze pe ajutorul meu.

– Ce prostie din partea mea!

Era evident că Centaine era extrem de furioasă pe sine însăşi. I se înroşiseră obrajii şi buzele i se încleştaseră cu duritate. *Soutpiel*. Îşi amintea de batjocura aceea. Un picior în Londra şi celălalt în Cape Town. Nu i se mai părea amuzant acum.

– Nu se va mai întâmpla, îi zise ea, şi-i puse o mână pe braţ ca să-i arate cât de serios vorbea. Deci îl vei ajuta?

– Nu luăm micul dejun acum, mamă? strigă Shasa de unde era.

– Ba da, sigur că da, pune coşul acolo, pe malul râului. Se întoarse iar către bătrânul de lângă ea. Pot conta pe domnia ta?

– Sunt în opoziţie, Centaine...

– Nu pentru multă vreme. Ţara asta va trebui să-şi vină în fire înainte de următoarele alegeri.

– Trebuie să înţelegi că nu pot să-ţi promit nimic acum. Îşi alegea cuvintele cu grijă. E încă un copil. Totuşi, o să-l urmăresc cu atenţie. Dacă va continua această promisiune atât de timpurie, dacă va ajunge la standardele mele, atunci se va bucura de tot sprijinul meu. Dumnezeu ştie câtă nevoie avem de toţi oamenii buni pe care-i putem găsi.

Centaine suspină de uşurare şi plăcere, iar generalul continuă mai dezinvolt:

– Sean Courtney a fost un ministru foarte bun în cabinetul meu.

Centaine tresări auzind numele. Îi trezi atâtea amintiri, o plăcere atât de intensă şi o tristeţe atât de profundă, atâtea lucruri întunecate şi secrete. Dar bătrânul nu păru să observe starea ei de spirit, şi continuă:

– Mi-a fost, de asemenea, un prieten foarte drag, în care aveam deplină încredere. Mi-ar plăcea să am încă un Courtney în guvern, un om în care să am încredere, un bun prieten, poate într-o zi încă un Courtney în cabinetul meu. Se ridică în picioare şi o ajută să se ridice şi ea. Mi-e tot atât de foame ca lui Shasa şi mirosul de mâncare e prea ademenitor ca să-i pot rezista.

Cu toate acestea, când li se oferi în sfârşit micul dejun, generalul doar ciuguli, în timp ce toţi ceilalţi, în frunte cu Shasa, se înfruptară cu poftă feroce. Sir Garry tăie bucăţile de carne rece de miel, porc şi curcan, iar Anna le împărţi feliile de plăcintă Melton Mowbray, şunca şi ouăle, fructele şi răciturile din picioare de porc cu gelatina lor delicioasă şi limpede.

– Ce e sigur e că la coborâre coşul acela va fi cu mult mai uşor, rosti încântat Cyril Slaine, unul dintre directorii executivi ai lui Centaine.

– Iar acum să trecem la momentul principal al zilei, zise generalul, făcându-i să se ridice de pe unde erau întinşi, ghiftuiţi de atâta mâncare, pe malul micuţului izvor ce clipocea.

– Haideţi, toată lumea. Cyril, lasă coşul acolo. O să-l luăm când venim înapoi, zise Centaine.

Şi se ridică prima în picioare într-un vârtej de fuste, veselă ca o fetişcană.

Trecură pe lângă marginea crestei cenuşii de stâncă, şi întreaga lume se întindea la picioarele lor, până când generalul o zbughi dintr-odată la stânga, căţărându-se peste stânci şi prin buruieni înflorite şi tufişuri de protèa, speriind păsările care beau nectarul din florile mari şi parfumate. Stolul de păsărele se înălţă sus în aer, fluturându-şi penele lungi din coadă şi cu piepturile sclipitor de galbene fremătând de indignare din cauza intruşilor.

Numai Shasa reuşi să ţină pasul cu generalul, iar când restul grupului îi ajunse din urmă, îi găsi lângă o lespede îngustă de piatră ce mărginea o vale acoperită de iarbă sclipitor de verde.

– Am ajuns, şi primul care găseşte o floare disa câştigă şase penny, oferi generalul.

Shasa se repezi în jos pe panta abruptă a văii şi, înainte ca vreunul dintre ceilalţi să ajungă măcar la jumătatea versantului, îl auziră ţipând încântat:

– Am găsit una! Eu primesc cei şase penny!

Coborâră panta abruptă până la el şi formară un cerc tăcut şi atent la marginea terenului mlăştinos, în jurul orhideei graţioase cu tulpină ca de crin.

Generalul se lăsă într-un genunchi în faţa ei ca un credincios în faţa unei icoane.

– E într-adevăr o disa albastră, una dintre cele mai rare flori de pe pământ.

Florile ce împodobeau tulpina zveltă erau de un albastru magnific, precum cerul fără nori, în formă de capete de dragoni, cu gâtlejurile căscate trasate cu dungi de un purpuriu imperial şi galben ca untul.

Generalul își înalță pentru o clipă privirea și se uită la Shasa.

– Nu cresc decât aici pe muntele Table, nicăieri altundeva în lume. Vrei să faci anul acesta onorurile pentru bunicul tău, tinere?

Shasa făcu un pas înainte cu importanță, culese orhideea sălbatică și i-o înmână lui Sir Garry. Această ceremonie a oferirii unei disa albastre era parte a ceremoniei tradiționale de ziua lui de naștere. Toți râseră încântați și-l aplaudară.

Centaine își privea fiul cu mândrie și își aduse aminte de ziua nașterii lui, de ziua în care bătrânul boșiman îi dăduse numele Shasa, „Apa bună", și apoi dansase pentru el în valea sacră din adâncul deșertului Kalahari. Își aminti cântecul de naștere pe care îl compusese și-l cântase bătrânul, versurile în limba boșimană, atât de mult iubită revenindu-i în memorie:

Săgețile lui vor zbura către stele
Și când oamenii îi vor rosti numele
Se va auzi până departe...

Așa cântase bătrânul boșiman.

Și va găsi apă bună,
Oriunde va merge, va găsi apă bună.

Centaine văzu din nou în minte chipul bătrânului boșiman care murise de mult, imposibil de ridat și totuși strălucind în culoarea aceea minunată ca de caisă, ca o bucată de chihlimbar sau o pipă veche de spumă de mare, și șopti adânc în gât, în limba boșimană: „Așa să fie, bătrâne bunic. Așa să fie".

Pe drumul înapoi de-abia încăpură cu toții în Daimler, Anna fiind nevoită să stea în brațele lui Sir Garry, strivindu-l cu totul cu trupul ei.

Centaine era la volan, conducând maşina mare pe drumul plin de curbe prin pădurea de copaci înalţi de cauciuc albastru, iar Shasa, aşezat în spate, se aplecase peste spătarul scaunului ei şi o încuraja să mărească viteza.

– Oh, hai, mamă, ai încă frâna de mână trasă!

Aşezat în faţă lângă Centaine, generalul îşi ţinea pălăria pe cap cu degetele încleştate, uitându-se fix la vitezometru.

– Nu se poate. Am senzaţia mai degrabă că sunt o sută şaizeci de kilometri pe oră.

Centaine conduse maşina într-o curbă strânsă prin porţile albe, cu model complicat şi acoperiş triunghiular, ale moşiei. Frontonul reprezenta un grup de nimfe dansând şi purtând în braţe ciorchini de struguri, proiectate de faimosul sculptor Anton Anreith. Numele moşiei era scris în litere sculptate în relief deasupra sculpturii:

WELTEVREDEN 1790

Traducerea din olandeză era „Foarte satisfăcut", şi Centaine o cumpărase de la ilustra familie Cloete cu exact un an după ce reclamase dreptul de proprietate asupra minei H'ani. De atunci revărsase asupra ei mulţi bani, grijă şi dragoste.

Încetini Daimlerul până aproape la viteza de mers pe jos a unui om.

– Nu vreau să se depună praf pe struguri, îi explică ea generalului Smuts.

Acesta îi privi chipul pe deplin mulţumit în timp ce se uita la şirurile regulate şi îngrijite de viţă-de-vie, agăţate pe araci de aceeaşi înălţime, şi se gândi că alesese un nume foarte potrivit pentru moşie.

Muncitorii negri se îndreptară de spate dintre şirurile de viţă şi le făcură semn cu mâna când îi văzură trecând. Shasa îşi scoase capul afară pe geam şi strigă numele favoriţilor săi, iar aceştia zâmbiră cu toată faţa, extrem de încântaţi să fie astfel nominalizaţi.

Drumul era mărginit de stejari maturi şi trecea printre optzeci de hectare de vie până la conac. Peluzele din jurul clădirii imense erau acoperite de iarbă kikuyu, verde şi strălucitoare ca smaraldul. Generalul Smuts adusese răsaduri tinere de acest soi de iarbă din campania lui din Africa de Est în 1917 şi acum toată ţara era presărată de peluze prospere. În centrul pajiştii se înălţa turnul impunător cu clopot pentru sclavi, care se folosea încă să sune începerea şi sfârşitul zilei de muncă. Dincolo de el se vedeau zidurile de un alb glacial şi frontoanele masive Anreith ale conacului Weltevreden, cu acoperişul său de stuf.

Servitorii casei se repeziră aferaţi în jurul lor imediat ce coborâră din maşina mare şi galbenă.

– Prânzul va fi la unu treizeci, le zise vioaie Centaine. *Ou Baas,* ştiu că Sir Garry vrea să-ţi citească ultimul capitol din cartea sa. Eu şi Cyril avem enorm de mult de lucru şi noi. Dar tu, Shasa? se întrerupse ea. Unde crezi că te duci?

Băiatul se strecurase către capătul pridvorului şi era la un pas de evadare. Se întoarse cu un suspin resemnat.

– Am vorbit cu Jock să antrenăm noul ponei.

Noul ponei de polo era cadoul de la Cyril pentru Shasa de Crăciunul trecut.

– Te aşteaptă doamna Claire, îl avertiză Centaine. Am hotărât că ai nevoie să lucrezi puţin la matematică, nu-i aşa?

– Oh, mamă, dar e vacanţă...

– În fiecare zi în care tu trândăveşti, altcineva lucrează. Şi când o să te întâlnească, o să şteargă pe jos cu tine.

– Da, mamă.

Shasa mai auzise prezicerea asta de nenumărate ori, şi acum se uită la bunicul său căutând sprijin.

– Oh, sunt sigur că mama ta îţi va permite să petreci câteva ore după pofta inimii după ce-ţi vei termina meditaţiile la matematică, interveni el imediat. Cum ai zis şi tu, în mod oficial e vacanţă.

Sir Garry se uită cu speranţă la Centaine.

– Poate aș putea pleda și eu în numele tânărului meu client? îl sprijini generalul Smuts, și Centaine capitulă cu un hohot de râs.

– Ai niște susținători atât de distinși, dar tot vei lucra cu doamna Claire până la unsprezece.

Shasa își vârî mâinile în buzunare și se duse cu umerii căzuți să se întâlnească cu profesoara de matematică. Anna dispăru în casă să verifice servitorii, iar Garry îl conduse pe generalul Smuts în birou să discute noul său manuscris.

– Foarte bine, zise Centaine, făcându-i un semn lui Cyril. Hai să ne-apucăm de treabă.

O porni înainte prin ușa dublă de tec de-a lungul spațiosului salon de la intrare până la biroul ei din capătul culoarului, bocănind ascuțit cu tocurile pe marmura în carouri albe și negre.

Secretarii ei o așteptau. Centaine nu putea suporta prezența continuă a altor femei. Toți secretarii ei erau bărbați tineri și chipeși. Biroul era plin de flori, vasele fiind împrospătate zilnic cu flori din grădinile conacului Weltevreden. Azi erau trandafiri galbeni și hortensii albastre.

Centaine se așeză la masa lungă stil Ludovic XIV pe care o folosea pe post de birou. Avea picioarele bogat ornamentate cu bronz aurit și tăblia era suficient de spațioasă ca să fie loc pentru toate suvenirele pe care și le adunase.

Avea mai mult de zece fotografii de-ale tatălui lui Shasa în rame separate de argint, acoperind întreaga sa viață, de la anii de școală până la șarmantul tânăr aviator din Forțele Aeriene Regale. Ultima fotografie îl prezenta împreună cu ceilalți piloți din escadronul său, stând în fața avioanelor lor de atac cu un singur loc. Cu mâinile vârâte adânc în buzunare, cu chipiul pe ceafă, Michael Courtney îi zâmbea șmecherește, părând la fel de convins de invulnerabilitatea sa pe cât fusese în acea zi în care arsese de viu în avionul său prăbușit. Centaine se așeză în scaunul tapițat de piele și atinse fotografia, rearanjând-o ușor. Fata în casă nu reușea niciodată să o pună exact unde trebuia după ce ștergea praful.

– Am citit contractul, îi zise lui Cyril care se așează pe scaunul din fața ei. Există două clauze cu care nu sunt de acord. Prima e clauza douăzeci și șase.

Cyril întoarse supus contractul la pagina respectivă, iar ceilalți secretari se postară săritori de cele două părți ale scaunului ei. Începură astfel ziua de lucru.

Centaine se ocupa întotdeauna prima dată de mină. Mina H'ani era sursa, izvorul din care curgea totul, și în timp ce lucra își simți sufletul tânjind după imensitatea deșertului Kalahari, după acele dealuri mistice albăstrii și după valea secretă care ascunsese comorile minei H'ani de nenumărate epoci, înainte să dea ea peste ele din întâmplare, îmbrăcată în piei de animale și cu o ultimă rămășiță zdrențuită de pânză, grea cu copilul din pântec și trăind ca un animal în deșert.

Deșertul îi capturase o parte a sufletului, și se simți cuprinsă de o stare de nerăbdare plină de bucurie. „Mâine, se gândi ea. Mâine mă voi întoarce acolo cu Shasa." Și podgoriile luxuriante din valea Constantia și conacul Weltevreden cel plin de atâtea obiecte minunate erau parte a sufletului ei, dar când simțea că se sufoca de dulceața lor adormitoare și grea ca mierea, avea nevoie să se întoarcă în deșert ca să-și simtă sufletul pârjolit până la purificare de soarele incandescent. Semnă ultimul document de pe ziua aceea și i-l înmână secretarului principal, iar după aceea se ridică în picioare și se duse la ușile de sticlă deschise.

Jos, în padocul de dincolo de fostele locuințe ale sclavilor, eliberat de la ora de matematică, Shasa își antrena poneiul sub privirea critică a lui Jock.

Era un cal mare – limitele de mărime fuseseră abandonate de curând de către Asociația Internațională de Polo –, dar se mișca foarte bine. Shasa îl făcu să se întoarcă frumos la capătul padocului și apoi îl aduse înapoi în galop. Jock îi aruncă o minge de partea cu bastonul și Shasa se aplecă să o prindă cu o lovitură din spate. Ședea bine în șa și avea brațul puternic pentru un jucător atât de tânăr. Lovi într-un arc complet foarte bine executat și pocnetul brusc al mingii de

rădăcină de bambus se auzi până la Centaine, care-i privi traiectoria ca o săgeată albă în lumina soarelui.

Shasa își încetini poneiul, trăgând controlat de hățuri și-l întoarse din nou. Când trecu iar pe lângă el, Jock Murphy mai aruncă o minge, de data asta de cealaltă parte, mai în față. Shasa lovi prea sus mingea și aceasta se rostogoli prea departe.

– Rușine, domnișorule Shasa, îi strigă Jock. Iar lovești ca și cu toporul. Lasă capul bastonului să atingă mingea până la iarbă.

Jock Murphy fusese descoperit de Centaine. Era un bărbat îndesat și musculos, cu gâtul scurt și capul complet chel. Făcuse deja de toate: fusese în Marina regală, boxer profesionist, traficant de opium, angajatul unui maharajah indian, antrenor de jochei de curse, paznic la un club de jocuri de noroc din Mayfair, și acum era instructorul lui Shasa. Era trăgător premiat cu carabina, pușca și pistolul, campion la polo pe iarbă și excepțional de bun la masa de biliard. Omorâse odată un om în ringul de box, călărise în Campionatul Național al Africii și-l trata acum pe Shasa ca pe propriul fiu.

O dată la trei luni și ceva se dădea la whisky și se transforma într-un adevărat diavol împielițat. Centaine trimitea atunci pe cineva la poliție să plătească pagubele produse și să-l scoată din închisoare plătindu-i cauțiunea. Jock stătea apoi în fața biroului ei, cu pălăria Derby ținută strâns în fața pieptului, clătinându-se pe picioare și încă mahmur, cu fața transpirată de rușine, cerându-și iertare cu umilință.

– N-o să se mai întâmple, doamnă. Nu știu ce m-a apucat. Mai dați-mi o șansă, doamnă, n-o să vă dezamăgesc.

Era foarte util să cunoști slăbiciunea unui om: era o lesă prin care să-l ții legat și o pârghie cu care să-l faci să se miște cum vrei tu.

Nu era de lucru pentru ei în Windhoek. Când ajunseră, după drumul făcut pe jos sau rugându-se de diverse căruțe sau

camioane să-i aducă de pe coastă, se mutară într-o tabără pentru săraci de lângă calea ferată de la marginea oraşului.

Prin acord tacit cei o sută şi ceva de nevoiaşi, vagabonzi sau şomeri, aveau permisiunea de a-şi ridica adăposturi aici pentru familiile lor, dar poliţia locală stătea totuşi cu ochii pe ei, cu mare prudenţă. Cocioabele erau din carton asfaltat, plăci ruginite de tablă ondulată şi stuf. În faţa fiecăreia stăteau ghemuite într-o stare perpetuă de deprimare mici grupuri de bărbaţi şi femei. Numai copiii plini de praf, slăbuţi şi bronzaţi, erau gălăgioşi şi aproape sfidător de neaştâmpăraţi. Tabăra mirosea a fum de lemne şi a latrine prea puţin adânci.

Cineva înălţase o pancartă cu litere scrijelite primitiv, întoarsă către şinele de cale ferată: „Vaal Hartz? Nici să mor!" Oricine îşi cerea drepturile de şomaj de la guvern era trimis imediat de Departamentul Forţelor de Muncă să lucreze la uriaşul proiect de irigare al râului Vaal Hartz pentru doi şilingi pe zi. Zvonurile despre condiţiile din taberele de muncă de acolo ajunseseră până aici şi în Transvaal fuseseră mai multe revolte de stradă când poliţia încercase să transporte cu forţa oamenii acolo.

Toate locurile cele mai bune din tabără erau deja ocupate, aşa că îşi făcură un adăpost sub un mic salcâm african, agăţând bucăţi de carton asfaltat de crengi ca să-şi facă umbră. Swart Hendrick era ghemuit în faţa focului, presărând încet mălai alb într-o cratiţă mică înnegrită de funingine în care fierbea apă. Îşi ridică privirea când Lothar se întoarse după o nouă tentativă nereuşită de a-şi găsi o slujbă în oraş. Lothar clătină din cap, iar Hendrick se concentră asupra gătitului.

– Unde e Manfred?

Hendrick îi arătă cu bărbia o altă cocioabă din apropiere. Zece-doisprezece bărbaţi stăteau într-un grup fascinat ascultându-l pe un bărbos înalt care stătea în mijlocul lor. Acesta avea expresia intensă şi ochii întunecaţi şi adânci ai unui fanatic.

– Mal Willem – William Nebunul, murmură Hendrick.

Lothar scoase un sunet nedesluşit căutându-şi fiul din priviri şi apoi îl recunoscu pe Manfred după părul strălucitor de blond.

Satisfăcut că băiatul era în siguranţă, Lothar îşi scoase pipa din buzunarul de la piept, suflă o dată prin ea şi apoi o umplu cu mahorcă de Magaliesberg. Pipa duhnea şi tutunul negru era rânced şi acru, dar ieftin. Jindui în van după o ţigară de foi în timp ce-şi aprindea pipa cu o crenguţă din foc. Avea un gust oribil, dar îi simţi efectul calmant aproape imediat şi îi aruncă punga de tutun şi lui Hendrick, rezemându-se apoi de trunchiul salcâmului.

– Dar *tu* ce-ai aflat?

Hendrick îşi petrecuse aproape toată noaptea şi dimineaţa într-un cartier de bordeie al negrilor situat în cealaltă parte a oraşului Windhoek. Dacă vrei să afli secretele cuiva, întreabă-i pe servitorii care-l servesc la masă şi-i fac patul.

– Am aflat că nu poţi căpăta o băutură pe credit... şi că servitoarele din Windhoek nu o fac numai din dragoste.

Îi rânji. Lothar scuipă zeama de tutun şi aruncă o privire către fiul său. Îl îngrijora faptul că băiatul evita copiii din tabără de vârsta lui şi prefera să stea cu bărbaţii. Şi totuşi, bărbaţii păreau să-l accepte.

– Şi altceva? îl întrebă pe Hendrick.

– Îl cheamă Fourie. A lucrat la mină de zece ani. Vine în fiecare săptămână cu patru sau cinci camioane şi pleacă înapoi încărcat cu provizii.

Preţ de un minut, Hendrick rămase tăcut amestecând mămăliga şi aranjând cratiţa pe foc.

– Continuă.

– Şi în prima luni din fiecare lună vine cu un camion mic, cu ceilalţi patru şoferi în spate, toţi înarmaţi cu puşti şi pistoale. Se duc direct la Standard Bank pe Main Street. Directorul băncii şi funcţionarii ies să-i întâmpine pe uşa laterală. Fourie şi unul dintre şoferi duc de la camion o cutie mică de fier în bancă. După aceea Fourie şi oamenii lui se duc la

barul din colţ şi beau până la ora închiderii. Dimineaţa se întorc la mină.

– O dată pe lună, şopti Lothar. Aduc toată producţia de pe o lună deodată. Ai zis la barul din colţ? zise el ridicându-şi privirea către Hendrick, iar acesta încuviinţă. Atunci o să am nevoie de cel puţin zece şilingi.

– Pentru ce? zise Hendrick, imediat bănuitor.

– Unul din noi trebuie să plătească o băutură barmanului şi nu acceptă negri la barul de la colţ, zâmbi Lothar răutăcios. Manfred! strigă apoi.

Băiatul îl asculta ca hipnotizat pe vorbitor şi nici nu observase că tatăl său se întorsese. Se ridică rapid în picioare.

Hendrick puse un polonic de mămăligă albă pufoasă în capacul cratiţei şi turnă pe deasupra *maas*, un iaurt gros, dându-i-l apoi lui Manfred, care se aşezase turceşte lângă tatăl său.

– Ştiai că e un complot al evreilor proprietari de mine de aur din Johannesburg, tată? întrebă Manfred cu ochii sclipind ca a unui nou convertit religios.

– Ce anume? zise răguşit Lothar.

– Depresiunea.

Manfred folosi cuvântul cu mare importanţă, fiindcă tocmai îl învăţase.

– A fost pusă la cale de evrei şi englezi ca să aibă oricâţi muncitori vor în minele şi fabricile lor şi să le plătească salarii de mizerie.

– Serios? zâmbi Lothar, luând o lingură de mămăligă cu *maas*. Şi tot evreii şi englezii au pus la cale şi seceta?

Ura lui faţă de englezi nu trecea dincolo de graniţele raţiunii, deşi n-ar fi putut fi mai intensă nici dacă evreii ar fi planificat şi pus cumva în aplicare seceta ce transformase atâtea ferme în pustiuri de nisip arid, căci stratul fertil de sol de la suprafaţă fusese suflat de vânt şi animalele se transformaseră în mumii uscate, îmbălsămate în propriile piei tari ca tabla.

– Ba, așa e, tată! strigă Manfred. *Oom* Willem ne-a explicat. Uită-te aici! Uite ce ne fac evreii!

Scoase din buzunarul de la spate un ziar făcut sul și-l desfăcu pe genunchi.

Numele ziarului era *Die Vaderland – Patria,* o publicație în limba afrikaans, iar desenul pe care Manfred îl arăta cu degetul tremurând de indignare era în stilul său tipic.

Personajul principal al caricaturii era „Hoggenheimer", o creație a ziarului *Die Vaderland,* o creatură grotescă îmbrăcată cu redingotă și ghetre, cu un diamant uriaș la cravată, inele cu diamante pe degetele de la ambele mâini, un joben și zulufi negri, buza inferioară groasă și atârnând mult în jos și un nas mare și coroiat ca un cioc, al cărui vârf aproape îi atingea bărbia. Avea buzunarele burdușite de bancnote de cinci lire și într-o mână ținea un bici lung, cu care mâna o căruță încărcată înspre niște tumuri de oțel pe care scria „mine de aur". La căruță erau înhămați oameni, nu vite de povară. Șiruri de bărbați și femei, scheletici și flămânzi, cu ochi imenși și chinuiți trudind sub biciul lui Hoggenheimer. Femeile purtau tradiționalele bonete *voortrekker,* iar bărbații pălării pleoștite de pâslă, și ca să nu existe nici o umbră de îndoială, artistul scrisese sub ei *Die Afrikander Volk* – poporul afrikander, iar numele desenului era „Noua mare călătorie".

Lothar chicoti și-i dădu ziarul înapoi fiului său. Nu cunoștea decât foarte puțini evrei, dar nici unul nu arăta ca Hoggenheimer. Majoritatea erau oameni harnici și obișnuiți, exact ca toată lumea, iar acum și ei erau la fel de săraci și muritori de foame.

– Ce bine ar fi ca viața să fie atât de simplă... zise el clătinând din cap.

– Dar așa este, tată! Tot ce trebuie să facem este să scăpăm de evrei. *Oom* Willem ne-a explicat.

Lothar era pe punctul să-i răspundă, când își dădu seama că mirosul mâncării lor atrăsese trei copii din tabără care stăteau la o distanță politicoasă de ei, fixând cu privirea

fiecare lingură plină pe care o duceau la buze. Caricatura din ziar nu mai părea importantă.

Văzu pentru ei o fetişcană, de vreo doisprezece ani. Era blondă, cu părul lung împletit în cosiţe de culoarea argintului şi fine ca iarba de Kalahari pe timpul iernii. Era atât de slabă, că faţa îi părea să fie numai oase şi ochi, pometii obrajilor ieşiţi în afară şi fruntea înaltă şi dreaptă. Avea ochii de un albastru-deschis precum cerul de deasupra deşertului. Rochia de pe ea era făcută din câţiva saci vechi de făină cusuţi laolaltă, şi avea picioarele goale.

Doi copii mai mici i se agăţau de poale. Un băieţel cu capul ras şi urechi mari. Purta nişte pantalonaşi scurţi dintr-o pânză kaki ieftină şi peticită şi avea picioarele bronzate şi extrem de subţiri. Mai era o fetiţă căreia îi curgea nasul şi îşi sugea degetul mare de la o mână, iar cu cealaltă mână se ţinea de rochia surioarei ei mai mari.

Lothar îşi feri privirea, dar mâncarea îşi pierduse brusc savoarea şi abia reuşi să mai mestece. Văzu că nici Hendrick nu se uita la copii. Manfred nu-i observase şi studia în continuare ziarul.

– Dacă le dăm de mâncare, ne sar în cap toţi copiii din tabără, murmură Lothar.

Luă hotărârea să nu mai mănânce niciodată în public.

– Nu ne-a rămas decât atâta cât să mai mâncăm diseară încă o dată, încuviinţă şi Hendrick. Nu putem s-o împărţim.

Lothar îşi ridică lingura la gură şi apoi o coborî la loc. Se uită fix preţ de câteva clipe la mâncarea din gamela de tinichea şi apoi îi făcu semn fetei mai mari să vină la el.

Aceasta se apropie cu timiditate.

– Ia-o, îi porunci Lothar mohorât.

– Mulţumesc, unchiule – *Dankie, Oom,* şopti fata.

Ascunse imediat gamela sub rochie ca să n-o vadă nimeni altcineva şi apoi se îndepărtă trăgându-i după ea pe ceilalţi doi copilaşi. Dispărură între colibe.

Fata se reîntoarse o oră mai târziu. Gamela şi lingura fuseseră curăţate lună.

– Dacă *Oom* are o cămaşă sau ceva, o să i le spăl, zise ea.

Lothar îşi desfăcu raniţa cu lucruri şi-i dădu hainele murdare ale lui şi ale lui Manfred. Fata aduse înapoi rufele curate la apusul soarelui, mirosind vag a săpun carbolic şi frumos împăturite.

– Îmi pare rău, *Oom*, dar n-am avut fier de călcat.

– Cum te cheamă? o întrebă brusc Manfred.

Fata îi aruncă o privire furişă, se făcu roşie ca focul şi îşi aţinti privirea în pământ.

– Sarah, şopti ea.

Lothar îşi încheia cămaşa curată.

– Dă-mi cei zece şilingi, porunci el.

– O să ne trezim cu gâtul tăiat dacă află cineva că avem atâţia bani, bombăni Hendrick.

– Mă faci să-mi pierd timpul.

– Timpul e singurul lucru pe care-l avem din belşug.

Când intră Lothar pe uşă, în afară de barman nu mai erau decât doi bărbaţi în barul de la colţ.

– E linişte în seara asta, remarcă el comandând o bere, şi barmanul mormăi ceva nedesluşit.

Era un omuleţ total nesemnificativ, cu păr rar şi cărunt şi ochelari cu rame metalice.

– Ia-ţi şi dumneata un pahar, oferi Lothar.

Expresia omului se schimbă imediat.

– O să-mi iau un gin, mulţumesc.

Îşi turnă dintr-o sticlă specială pe care o scoase de sub tejghea. Amândoi ştiau că lichidul incolor era apă şi că şilingul de argint va ajunge direct în buzunarul barmanului.

– În sănătatea dumitale.

Se aplecă peste tejghea, pregătit să fie prietenos pentru un şiling şi posibilitatea de a primi încă unul.

Pălăvrăgiră o vreme despre nimicuri, cum că vremurile erau grele şi se vor face şi mai rele, că bine ar fi să plouă şi că, de bună seamă, guvernul era de vină pentru tot.

– De cât timp eşti în oraş? Nu te-am mai văzut.

– De-o zi – și încă și așa e prea mult, zâmbi Lothar.

– Cum ai zis că te cheamă?

Și când Lothar îi spuse, omul se arătă pentru prima dată cu adevărat interesat. Îi strigă și pe ceilalți clienți din bar.

– Hei, știți cine e ăsta? Lothar De La Rey! Nu vă mai aduceți aminte de afișele cu recompensa pe capul lui din timpul războiului? El e cel ce le-a sfâșiat inimile la toți *rooinekke*.

„Cefele roșii" era o expresie insultătoare folosită despre nou-veniții englezi care aveau cefele arse de soare.

– Măiculiță! Ce le-a mai aruncat în aer trenul la Gemsbokfontein!

Entuziasmul oamenilor era așa de mare, încât unul dintre ei îi mai plăti o bere, dar își limită cu prudență generozitatea numai la Lothar.

După ce deveniseră cu toții prieteni la cataramă, Lothar le mărturisi că-și caută de lucru, și toți izbucniră în râs.

– Am auzit că este de lucru la mina H'ani, insistă Lothar.

– Aș ști dacă era, îl asigură barmanul. Șoferii de la mină vin aici în fiecare săptămână.

– Nu vrei să-mi pui o vorbă bună? îl rugă Lothar.

– Ba o să fac chiar mai mult. Hai aici luni și o să-ți fac cunoștință cu Gerhard Fourie, șeful șoferilor. Mi-e prieten bun. Știe el care-i treaba pe acolo.

Când veni vremea să plece, era deja lucru stabilit că Lothar era băiat de treabă și membru al cercului de vază al barului din colț, iar când se întoarse patru seri mai târziu, barmanul îi făcu semn încă din clipa când intră pe ușă.

– E aici Fourie, îi zise el. La masa din fund. O să ți-l prezint după ce îi servesc pe ăștia de aici.

Barul era pe jumătate plin în seara aceea și Lothar îl studie preț de câteva clipe pe șofer. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu aerul unui om puternic, cu o burtă mare lăbărțată de la orele întregi petrecute în fiecare zi la volan. Avea o chelie mare, dar își lăsase să crească părul de deasupra urechii drepte și apoi și-l lipise peste vârful capului cu briantină. Afișa o atitudine de fanfaron gălăgios, și el și tovarășii săi aveau

aerul satisfăcut de sine al celor care tocmai au îndeplinit cu succes o sarcină dificilă. Nu părea să fie omul pe care să poți să-l amenințI sau să-l sperii, iar Lothar încă nu se hotărâse ce strategie să adopte cu el, când îl chemă barmanul.

– Ți-l prezint pe un bun prieten de-al meu.

Cei doi dădură mâna. Șoferul transformă strângerea de mână într-o întrecere de forță, dar Lothar aproape că se așteptase la asta, așa că își scurtă imediat strânsoarea, apucându-l de degete și nu de palmă, astfel că Fourie nu reuși să-i strângă mâna cu toată puterea. Se priviră fix în ochi câteva clipe, până când șoferul se strâmbă ușor și încercă să-și tragă mâna. Lothar îi dădu drumul.

– Următorul pahar e din partea mea, zise Lothar.

Se simțea mai ușurat acum – omul nu era chiar atât de dur pe cât voia să pară și, când barmanul le spuse cine era Lothar și le povesti o versiune exagerată a câtorva dintre aventurile sale din timpul războiului, atitudinea lui Fourie deveni aproape slugarnică și lingușitoare.

– Ascultă, îi zise Fourie trăgându-l la o parte și coborându-și vocea. Erik mi-a zis că-ți cauți de lucru la mina H'ani. Ei bine, poți să-ți iei gândul, și ăsta-i adevărul curat. N-au mai angajat pe nimeni de mai bine de-un an.

– Da, încuviință mohorât Lothar. De când l-am întrebat pe Erik de o slujbă acolo, am aflat adevărul despre mina H'ani. O să fie îngrozitor pentru voi când o să se întâmple.

Șoferul îl privi neliniștit.

– Ce tot vorbești, omule? Ce adevăr?

– Poftim? Mă gândeam că știi! exclamă Lothar, aparent uluit de ignoranța șoferului. O să închidă mina în august. Lichidează tot. O să plătească ultimul salariu și apoi o să dea afară pe toată lumea.

– Oh, Doamne sfinte! Nu se poate! exclamă Fourie înspăimântat. Nu e adevărat – nu poate să fie adevărat!

În mod evident, omul nu era decât un laș credul, ușor de impresionat și chiar mai ușor de influențat. Lothar simți o satisfacție răutăcioasă.

– Îmi pare rău, dar e mai bine să știi adevărul, nu?

– Cine ți-a zis?

Fourie era cu adevărat îngrozit. În fiecare săptămână trecea pe lângă tabăra de vagabonzi și sărăntoci de lângă calea ferată. Văzuse deja batalioane întregi de șomeri.

– Mă văd cu o fată care lucrează la birourile lui Abraham Abrahams, zise Lothar.

Acesta era, după cum știa toată lumea, avocatul care conducea toate afacerile minei H'ani din Windhoek.

– Mi-a zis că a văzut scrisorile de la doamna Courtney din Cape Town. Nu e nici o îndoială. Mina se va închide în august. Nu pot să mai vândă diamantele. Nimeni nu mai cumpără diamante în ziua de azi, nici chiar la Londra sau în New York.

– Oh, Maică sfântă! Oh, Doamne! șopti Fourie. Ce ne facem acum? Nevastă-mea e bolnavă și avem șase copii. Oh, măiculiță sfântă! O să-mi moară copilașii de foame!

– O să fie bine pentru un om așa ca tine. Pun pariu că ți-ai pus deoparte câteva sute de lire pentru zile negre. O să-ți fie bine.

Dar Fourie clătină din cap.

– Păi, dacă n-ai economisit nimic, ar trebui să pui ceva bănuți deoparte până nu te dă afară în august.

– Dar cum Doamne să fac asta? Cum să pun deoparte – cu nevastă și șase copii? întrebă neajutorat Fourie.

– Îți spun eu cum să faci, îi zise Lothar apucându-l prietenește de braț. Hai să mergem de-aici. O să cumpăr o sticlă de rachiu. Hai să mergem undeva să putem vorbi omenește.

Pe când Lothar se întoarse în sfârșit în tabără a doua zi dimineața, se ridicase deja soarele pe cer. Goliseră sticla de rachiu în timp ce discutaseră toată noaptea. Șoferul era interesat și ispitit de propunerea lui Lothar, dar era de asemenea nesigur și speriat.

Lothar trebuise să-i explice și să-l convingă de absolut fiecare punct al planului, mai ales în ceea ce privește siguranța lui personală.

– Nimeni nu va putea niciodată să dea vina pe tine. Îți dau cuvântul meu de onoare. O să fii în siguranță chiar dacă se întâmplă ceva – și n-o să se întâmple nimic.

Lothar se folosise de toată puterea lui de convingere și acum era frânt de oboseală. Își târșâi picioarele prin tabără și se ghemui lângă Hendrick.

– Cafea? întrebă el râgâind de la atâta rachiu.

– S-a terminat, zise Hendrick clătinând din cap.

– Unde e Manfred?

Hendrick îi arătă cu un gest din bărbie. Manfred stătea sub un salcâm la capătul celălalt al taberei. Fata pe nume Sarah era lângă el, iar cele două capete blonde aproape se atingeau privind cu atenție absorbită un ziar. Manfred scria pe marginea foii cu un bețișor uns cu funingine.

– Manie o învață să scrie și să citească, explică Hendrick.

Lothar bombăni ceva și se frecă la ochii înroșiți de nesomn și alcool. Îl durea capul de la rachiu.

– Ei bine, al nostru e omul! zise el.

– Ah! rânji Hendrick. Atunci o să avem nevoie de cai.

Vagonul privat de tren îi aparținuse pe vremuri lui Cecil Rhodes și Companiei de Diamante De Beers. Centaine Courtney îl cumpărase cu o zecime din prețul pe care l-ar fi plătit pentru un vagon nou de felul acesta, ceea ce-i dădea multă satisfacție. Era și acum franțuzoaică, așa că știa să facă deosebirea dintre o centimă și un franc. Își adusese un designer tânăr din Paris să redecoreze vagonul în stilul Art Deco, după ultimul răcnet al modei, iar tânărul își meritase cu prisosință și ultimul penny.

Se uită prin salon, la liniile simple ale mobilierului, la ciudatele nimfe nude care sprijineau aplicele de bronz, la gravurile lui Audrey Beardsley executate cu atâta măiestrie și își aminti că prima dată i se păruse că tânărul designer era homosexual, din cauza pletelor lungi revărsate pe umeri, a ochilor întunecați și decadenți și a trăsăturilor de faun cinic, plictisit și nespus de frumos. Dar această primă impresie

fusese foarte departe de adevăr, după cum descoperise spre încântarea ei în patul circular pe care-l instalase în dormitorul principal al apartamentului din vagon. Zâmbi amintindu-şi detaliile şi apoi îşi înfrână zâmbetul, căci îl văzu pe Shasa privind-o.

– Ştii, mamă, uneori cred că pot să ghicesc la ce te gândeşti pur şi simplu numai uitându-mă în ochii tăi.

Uneori rostea asemenea lucruri tulburătoare şi Centaine era convinsă că în ultima săptămână crescuse cel puţin doi centimetri, dacă nu mai mult.

– Sper din toată inima că nu poţi, îi răspunse ea, simţind că o trec fiorii. Ce frig e aici!

Designerul încorporase – cu o cheltuială enormă – o maşină de răcire a aerului în salon.

– Opreşte maşina aceea, te rog, *chéri*.

Se ridică de la birou şi ieşi prin uşa de sticlă sablată pe balconul vagonului, iar aerul dogoritor al deşertului o învălui imediat cu violenţă, lipindu-i fusta de coapsele zvelte ca de băieţandru. Îşi ridică faţa către soare şi lăsă vântul să-i flutureze părul scurt şi ondulat.

– Cât e ora? îl întrebă cu ochii închişi şi capul dat pe spate.

Shasa o urmase afară pe balcon şi acum se rezemă de balustradă să-şi consulte ceasul de mână.

– Ar trebui să trecem peste fluviul Orange în următoarele zece minute, dacă mecanicul ne-a adus după program.

– Niciodată nu mă simt acasă până nu traversăm Orange.

Centaine se duse să se rezeme de balustradă lângă el şi-şi strecură braţul pe după al lui.

Fluviul Orange este confluentul întregii reţele de ape vestice ale sudului continentului african, izvorând sus, în munţii înzăpeziţi din Basutoland şi curgând apoi peste două mii de kilometri prin velduri acoperite de iarbă şi strâmtori sălbatice, în unele anotimpuri scurgându-se limpede şi lent, iar în altele revărsându-se ca un torent tumultos de ape maronii, aducând cu el din munţi mâl ciocolatiu şi fertil, astfel că era

numit uneori Nilul Sudului. Forma granița dintre Capul Bunei Speranțe și fosta colonie germană a Africii de Sud-Vest.

Locomotiva șuieră și frânele scrâșniră, hurducând tot trenul.

– Încetinim ca să trecem podul, zise Shasa.

Băiatul se aplecă în afara balconului și Centaine înșiși înghiți avertizarea la prudență care-i venise automat la buze. „Iertați-mă că vă spun, doamnă, da' nu e bine să-l dădăciți totdeauna ca pe-un bebeluș, o sfătuise cândva Jock Murphy. De-acuma e bărbat deja, și un bărbat trebuie să-și încerce norocul câteodată."

Calea ferată făcu o curbă înainte de a ajunge la fluviu, și văzură Daimlerul pe platforma din spatele locomotivei. Era o mașină nouă – Centaine le schimba în fiecare an. Însă și aceasta era galbenă – toate erau așa –, dar avea o capotă neagră și țevărie neagră în jurul ușilor. Călătoria cu trenul până la Windhoek îi scutise de drumul extrem de obositor cu mașina prin deșert, dar până la mină nu exista o linie de cale ferată.

– Uite-l! strigă Shasa. Uite podul!

Rețeaua de grinzi întrețesute de oțel solid părea imaterială și fragilă în comparație cu lățimea de opt sute de metri a fluviului pe care-l traversa, înfiptă din loc în loc pământ în contraforți de beton. Sunetul sacadat și regulat al roților peste șine se schimbă când intrară pe pod și grinzile de oțel răsunară sub ei ca o orchestră.

– Fluviul diamantelor, murmură Centaine.

Stătea rezemată de balustradă, umăr lângă umăr cu Shasa, uitându-se în jos la apele de culoarea cafelei cu lapte ce se izbeau în vârtejuri de stâlpii de susținere ai podului de sub ei.

– De unde provin diamantele? întrebă Shasa.

Bineînțeles că știa răspunsul, dar îi plăcea s-o audă povestindu-i.

– Fluviul le adună din fiecare crevasă, pungă de minereu sau filon de-a lungul cursului său. Le adună pe cele aruncate

în aer de erupţiile vulcanice la începutul existenţei acestui continent. De sute de milioane de ani a concentrat diamantele şi le-a cărat cu el în jos către coastă. Şi ia spune-mi, de ce nu sunt erodate şi rotunjite precum celelalte pietre de râu? îl întrebă cu subînţeles.

– Pentru că sunt cea mai dură substanţă din natură. Nimic nu erodează sau zgârie un diamant, îi răspunse el imediat.

– Nimic nu e mai dur sau mai frumos, încuviinţă ea. Îşi ridică mâna în faţa ochilor lui să-i arate diamantul imens de pe deget. Vei ajunge să le iubeşti. Toţi cei care lucrează cu diamante ajung să le iubească.

– Fluviul, îi reaminti el. Mai spune-mi despre fluviu.

Shasa adora s-o audă vorbind. Vocea ei răguşită cu o urmă de accent îl fascinase întotdeauna. O ascultă cu aviditate şi acum.

– În locul în care fluviul se varsă în ocean, aruncă diamantele pe plajă. Aceste plaje sunt atât de bogate în diamante, încât sunt o zonă interzisă, zona Spieregebied.

– Poţi să-ţi umpli buzunarele de diamante, pur şi simplu te duci şi le culegi de pe jos ca pe nişte fructe căzute din copac?

– Oh, nu e chiar aşa de simplu, râse ea. Poţi să cauţi şi douăzeci de ani şi să nu găseşti nici o singură gemă, dar dacă ştii unde să cauţi, şi ai chiar şi cel mai primitiv echipament şi foarte mult noroc...

– De ce nu putem merge acolo, mamă?

– *Mon chéri,* pentru că totul a fost ocupat. Aparţine unui om pe care-l cheamă Oppenheimer – Sir Ernest Oppenheimer – şi compania lui care se cheamă De Beers.

– O singură companie deţine totul. Asta nu e cinstit! protestă el.

Centaine fu încântată să observe pentru prima dată scânteia de lăcomie din ochii lui. Dacă nu era suficient de lacom, nu avea să fie în stare să îndeplinească tot ceea ce plănuise ea cu atâta grijă pentru el. Trebuia să-l înveţe să fie lacom – lacom de bogăţii şi lacom de putere.

– Este proprietarul concesiunilor de pe fluviul Orange, zise ea. Şi tot el deţine şi Kimberley, Wesselton, Bultfontein şi toate celelalte mine producătoare mai mari, dar mult, mult mai mult de atâta, el controlează vânzarea fiecărei geme, chiar şi a celor produse de noi, puţinii proprietari independenţi...

– Ne controlează şi pe noi? El controlează H'ani? izbucni Shasa cu indignare, îmbujorându-se.

Centaine încuviinţă din cap.

– Trebuie să oferim fiecare diamant pe care-l extragem din mină la Organizaţia Centrală de Vânzare, şi acolo el îi fixează un preţ.

– Şi noi trebuie să-i acceptăm preţul?

– Nu! Dar ar fi foarte puţin înţelept dacă am refuza.

– Ce ne-ar face dacă am refuza?

– Shasa, ţi-am mai spus de multe ori. Nu te lupta cu cineva mai puternic decât tine. Nu există prea mulţi oameni mai puternici ca noi – nu în Africa, cel puţin –, dar Sir Ernest Oppenheimer este unul dintre ei.

– Ce-ar putea să ne facă? insistă Shasa.

– Ar putea să ne înfulece cu totul, dragul meu, şi nimic nu i-ar face mai mare plăcere. În fiecare an devenim din ce în ce mai bogaţi şi mai atractivi pentru el. El este singurul om din lume de care trebuie să ne fie frică, mai ales dacă suntem atât de nesăbuiţi încât să ne apropiem de fluviul lui.

Centaine arătă cu un gest larg fluviul imens.

Deşi fusese numit Orange de către olandezii care-l descoperiseră în onoarea guvernatorilor din Casa de Orange, i s-ar fi putut da foarte bine acest nume pentru culoarea strident de portocalie a nisipului de pe cele două maluri ale sale. Penele sclipitoare ale păsărilor acvatice adunate pe maluri semănau cu nişte pietre preţioase fixate într-o bijuterie uriaşă de aur roşcat.

– E proprietarul fluviului?! exclamă Shasa stupefiat.

– Nu legal, dar îţi rişti pielea dacă te apropii de el, pentru că Oppenheimer protejează cu îndârjire fluviul şi diamantele pe care le conţine.

– Deci sunt diamante acolo?

Shasa studie avid malurile ca şi cum s-ar fi aşteptat să le vadă sclipind seducătoare în lumina soarelui.

– Şi eu, şi doctorul Twentyman-Jones credem că da – şi chiar am izolat câteva zone foarte interesante. Cam la trei sute de kilometri în amonte există o cascadă pe care boşimanii o numesc Locul Marelui Zgomot, Aughrabies. Acolo, Orange trece asurzitor printr-o cascadă îngustă de stâncă, prăbuşindu-se mult mai jos într-o strâmtoare adâncă şi inaccesibilă. Această strâmtoare ar trebui să fie o adevărată comoară de diamante capturate. Apoi mai sunt câteva vechi albii aluvionare unde fluviul şi-a schimbat cursul.

Lăsară fluviul cu fâşia lui îngustă de verdeaţă în urmă şi locomotiva acceleră din nou, îndreptându-se spre nord, către deşert. Centaine studie cu atenţie expresia de pe chipul lui Shasa în timp ce-i explica şi-i povestea. Nu continua niciodată până ajungea să-l plictisească – la primul semn de neatenţie, se oprea. Nu era necesar să se grăbească. Aveau tot timpul din lume pentru educaţia lui, dar cea mai importantă condiţie era să nu-l obosească, să nu-i depăşească niciodată capacitatea de înţelegere sau de concentrare. Trebuia să-i păstreze neştirbit entuziasmul şi să nu-l plictisească. De data aceasta, interesul lui persistă mai mult decât de obicei, şi Centaine îşi dădu seama că venise vremea pentru o nouă abordare.

– Cred că s-a încălzit suficient în salon. Hai să intrăm.

Îl conduse la biroul ei şi deschise rezumatul confidenţial al rapoartelor financiare anuale ale Companiei Courtney de Mine şi Finanţe.

– Vreau să-ţi arăt nişte lucruri.

Aceasta era partea cea mai dificilă, chiar şi ei hârţogăria i se părea ucigător de anostă, şi-l văzu demoralizat instantaneu

la vederea coloanelor de cifre. Matematica era singura lui materie slabă.

– Îți place șahul, nu?

– Da, răspunse el prudent.

– Și acesta e tot un joc, îl asigură ea. Dar de o mie de ori mai fascinant și cu recompense pe măsură, asta, desigur, după ce-i înțelegi regulile.

Shasa se învioră vizibil – înțelegea foarte bine jocurile și recompensele.

– Învață-mă regulile, o rugă el.

– Nu pe toate deodată. Puțin câte puțin, până când știi destul să poți începe să joci și tu.

De-abia seara observă Centaine oboseala în liniile de la colțul gurii băiatului și de lângă nări, dar era încă și acum încruntat de concentrare.

– E de-ajuns pentru azi, zise ea închizând dosarul gros. Care sunt regulile de aur?

– Trebuie totdeauna să vinzi ceva pentru mai mult decât te-a costat pe tine. Și trebuie să cumperi când toți ceilalți vând și trebuie să vinzi când toți ceilalți cumpără.

Centaine încuviință aprobator.

– Foarte bine, zise ea ridicându-se în picioare. Acum hai să luăm o gură de aer curat înainte să ne schimbăm pentru cină.

Pe balconul vagonului își trecu brațul pe după umerii lui și trebui să se întindă ca să poată face asta.

– Când ajungem la mină, aș vrea să lucrezi în fiecare dimineață cu domnul doctor Twentyman-Jones. O să ai după-amiezile libere, dar vei lucra dimineața. Vreau să ajungi să cunoști mina și felul în care funcționează. Bineînțeles, te voi plăti pentru asta.

– Asta nu e necesar, mamă.

– Încă o regulă de aur, dragul meu: nu refuza niciodată o ofertă cinstită.

Restul nopții și toată ziua următoare goniră înainte înspre nord peste spațiile vaste albite de soare, cu munții albaștri

doar un contur indigo la orizont.

– Ar trebui să ajungem în Windhoek puțin după apus, zise Centaine. Dar am făcut aranjamente ca vagonul să fie tras pe o linie laterală mai liniștită și o să ne petrecem noaptea la bord. Vom porni spre mină abia dimineața. Twentyman-Jones și Abraham Abrahams vor lua cina cu noi, așa că trebuie să ne îmbrăcăm.

Shasa stătea în cămașă în fața oglinzii înalte din compartimentul lui, chinuindu-se cu papionul negru – încă nu stăpânea pe deplin arta de a face o fundă din fâșia de mătase – când simți vagonul încetinind și auzi locomotiva scoțând un șuier lung și sinistru.

Se simți cuprins de entuziasm și se duse la fereastra deschisă. Traversau șirul de coline ce se înălțau înaintea orașului Windhoek și în fața lui apărură luminile felinarelor de stradă. Orașul era cam de mărimea unei suburbii a lui Cape Town și numai cele câteva străzi din centru erau luminate.

Trenul încetini până aproape la viteza de mers a unui om și, ajungând la periferia orașului, Shasa simți miros de fum. Apoi observă un fel de tabără printre salcâmii de lângă șine. Se aplecă afară pe geam să vadă mai bine și se holbă la grupulețele de colibe jerpelite, ascunse parțial de fumul albăstriu al focurilor de tabără și umbrite de venirea amurgului. Văzu un semn îndreptat spre șine scris cu litere destul de primitiv desenate și citi cu dificultate: „Vaal Hartz? Nici să mor!" Nu avea nici o logică și se încruntă observând două siluete stând în picioare lângă semn, privind trenul ce trecea.

Silueta mai scundă era o fată desculță și cu o rochie subțire și fără formă peste corpul firav. Nu era deloc interesantă și Shasa își mută atenția asupra siluetei mai înalte și mai robuste de lângă ea. Șocul îl făcu să se îndrepte imediat de spate și fu cuprins de indignare. Chiar și în lumina slabă, recunoscu claia aceea de păr blond-argintiu și sprâncenele negre. Cei doi se uitară fix unul la celălalt, fără nici o expresie, băiatul în cămașa albă scumpă și cravată neagră la

fereastra luminată, iar celălalt în haine prăfuite de pânză kaki. Trenul trecu însă mai departe şi nu se mai văzură.

– Dragule...

Shasa se întoarse de la fereastră şi se uită la mama sa. Centaine purta o rochie albastră, delicată şi suavă ca un fum şi un colier de safire.

– Nu eşti gata încă. Într-un minut ajungem în staţie... Şi ce Dumnezeu ai făcut cu papionul acela? Hai aici să ţi-l fac eu!

Centaine veni în faţa lui şi cu degete îndemânatice îi legă papionul, în timp ce Shasa se chinui să-şi stăpânească şi să-şi suprime furia şi sentimentul de neplăcere pe care i le trezise în el vederea fugară a celuilalt băiat.

Mecanicul locomotivei îi duse de pe linia principală pe o linie terminus privată, dincolo de depozitele gării, şi îi decuplă de la tren lângă rampa de beton unde era deja parcat Fordul lui Abraham Abrahams, iar Abe se repezi la balcon de îndată ce vagonul se opri.

– Centaine, eşti mai frumoasă ca niciodată.

Îi sărută mâna şi amândoi obrajii. Era un omuleţ scund, de-abia de înălţimea ei, cu o expresie vioaie şi ochi ageri. Avea urechile ciulite de parcă ar fi ascultat un sunet pe care nimeni altcineva nu putea să-l audă.

Butonii de la guler îi erau din diamant şi onix, ceea ce era destul de ţipător, şi smochingul de pe el avea o croială destul de extravagantă, dar Centaine ţinea foarte mult la el. Fusese alături de ea când întreaga ei avere se ridica la mai puţin de zece lire. El completase actele de intrare în posesie a minei H'ani şi de atunci tot el conducea aproape toate chestiunile ei legale şi multe din afacerile ei private. Era un prieten vechi şi drag, dar, mult mai important, nu făcea greşeli în munca sa. Nu ar fi fost aici dacă ar fi făcut.

– Abe, dragule! Cum se mai simte Rachel?

Îl prinse de amândouă mâinile şi i le strânse călduros.

– Nemaipomenit, o asigură el.

Acesta era dintotdeauna adjectivul lui favorit.

– Își cere scuze că n-a putut veni, dar noul bebeluș...

– Bineînțeles, încuviință Centaine, înțelegând.

Abraham știa că Centaine prefera să se afle în compania bărbaților, și de aceea își aducea numai foarte rar soția cu el, chiar și când era invitat să o facă.

Centaine se întoarse apoi de la avocatul ei către celălalt bărbat înalt și cu umerii căzuți care aștepta la portița balconului.

– Domnule doctor Twentyman-Jones.

Îi întinse mâna.

– Doamnă Courtney, murmură el pe tonul unui cioclu.

Centaine îi adresă cel mai radios zâmbet al ei. Era micul ei joc, să vadă dacă va reuși să-l facă să exprime oricât de vag un sentiment de plăcere. Pierdu din nou. Mohorârea lui aparentă se adânci până când ajunse să semene cu un copoi în doliu.

Relația lor era aproape la fel de veche ca aceea dintre Centaine și Abraham. Twentyman-Jones fusese consultant în probleme de inginerie minieră al Companiei de Diamante De Beers, dar evaluase și deschisese mina H'ani pentru Centaine în 1919. Avusese nevoie de aproape cinci ani în care-și folosise la maximum puterea ei de convingere ca să-l facă să accepte postul de inginer rezident la mina H'ani. Era probabil cel mai bun specialist în diamante din Africa de Sud, ceea ce însemna, de fapt, cel mai bun din lume.

Centaine îi conduse pe cei doi în salon și-i făcu semn barmanului în jachetă albă să se dea la o parte.

– Abraham, un pahar de șampanie? Și domnule doctor Twentyman-Jones, puțin Madeira?

Turnă vinul cu propriile mâini.

– Nu uitați niciodată, doamnă Courtney, recunoscu nefericit doctorul, acceptând paharul din mâinile ei.

Când se adresau unul altuia, ei doi foloseau întotdeauna titlurile onorifice și numele de familie, deși prietenia dintre ei trecuse deja toate testele.

– În sănătatea voastră, domnilor, toastă Centaine.

După ce sorbiră toți, Centaine aruncă o privire către ușa din celălalt capăt al salonului.

Shasa o deschise chiar atunci și Centaine îl privi critic cum dă mâna cu cei doi bărbați. Băiatul le acordă considerația și respectul cuvenite pentru vârsta lor, fără să manifeste vreo urmă de stânjeneală când Abraham îl îmbrățișă excesiv de călduros și răspunzând salutului lui Twentyman-Jones cu egală solemnitate. Îi făcu un mic semn aprobator din cap și se așeză la biroul ei. Acesta era semnalul că amabilitățile de rigoare fuseseră îndeplinite și că venise vremea să treacă la treabă. Cei doi bărbați se așezară imediat pe scaunele Art Deco atât de elegante, dar inconfortabile, și se aplecară spre ea cu atenție.

– În sfârșit s-a întâmplat, zise ea. Ne-au tăiat cota.

Cei doi se lăsară pe spătarele scaunelor și schimbară o scurtă privire înainte să se întoarcă iar spre Centaine.

– Ne așteptam la asta de aproape un an, le atrase atenția Abraham.

– Ceea ce nu înseamnă că acum, că s-a întâmplat, e mai plăcut, replică înțepată Centaine.

– Cât de mult? întrebă Twentyman-Jones.

– Patruzeci la sută, răspunse Centaine.

Doctorul Twentyman-Jones păru atât de devastat de știre că ai fi zis că va izbucni în plâns.

Fiecărui producător independent de diamante i se aloca o cotă de la Organizația Centrală de Vânzare. Aranjamentul acesta era neoficial și probabil ilegal, dar cu toate acestea era riguros aplicat și nici un independent nu fusese vreodată atât de nesăbuit încât să verifice legalitatea sistemului sau să conteste cota de piață pe care o primise.

– Patruzeci la sută! izbucni Abraham. Ce nedreptate!

– O observație absolut corectă, dragul meu Abe, dar nu extraordinar de folositoare în momentul de față.

Centaine se uită la Twentyman-Jones.

– Nici o schimbare în categorie? întrebă el.

Cotele erau împărțite după greutatea caratelor în diferite tipuri de geme, de la bort negru industrial până la gemele de cea mai bună calitate, și după mărime, de la cristale mărunte de zece puncte și mai puțin până la gemele mari, de mare valoare.

– Aceleași procentaje, zise Centaine.

Doctorul se pleoști în scaun, își scoase un carnet dintr-un buzunar interior și începu o serie de calcule rapide. Centaine aruncă o privire în spatele ei, unde Shasa stătea în picioare, rezemat de peretele lambrisat al vagonului.

– Tu înțelegi despre ce vorbim?

– Cota? Da, cred că da, mamă.

– Dacă nu înțelegi, întreabă! îi porunci ea răstit și se întoarse din nou spre Twentyman-Jones.

– Nu le-ați putea cere o creștere de zece la sută la nivelul superior? o întrebă el, dar Centaine clătină din cap.

– Le-am cerut deja și m-au refuzat. În infinita ei compasiune, Compania De Beers mi-a atras atenția că cea mai mare scădere în cerere are loc tocmai la nivelul superior, al gemelor și bijuteriilor.

Twentyman-Jones își întoarse din nou atenția asupra carnețelului și toți trei îi ascultară scârțâitul creionului pe hârtie până își ridică privirea.

– Putem să ne reducem pierderile la zero? întrebă Centaine încet.

Twentyman-Jones dădea senzația că mai degrabă și-ar trage un glonț în cap decât să răspundă.

– Ar fi foarte riscant, șopti el. Și va trebui să dăm afară pe mulți, să reducem cheltuielile, dar ar trebui să fim în stare să plătim costurile, și probabil chiar și să scoatem un mic profit, în funcție de prețul minim fixat de De Beers. Dar ni se va lua tot caimacul, mă tem, doamnă Courtney.

Centaine se simți slăbită și începu să tremure de ușurare. Își luă mâinile de pe birou și și le puse în poală ca să nu i le observe ceilalți. Pentru câteva momente păstră tăcerea, și apoi își drese glasul să fie sigură că n-o trădează vocea.

– Data efectivă a micşorării cotei este întâi martie, zise ea. Asta înseamnă că putem să livrăm încă un pachet întreg. Ştiţi ce trebuie făcut, domnule doctor Twentyman-Jones.

– Vom umple pachetele cu îndulcitori, doamnă Courtney.

– Ce e un îndulcitor, domnule doctor Twentyman-Jones? întrebă Shasa.

Era prima dată când vorbea, şi inginerul se întoarse spre el şi-i răspunse cu seriozitate:

– Când dăm de un număr de diamante cu adevărat excelente într-o singură perioadă de producţie, păstrăm câteva dintre cele mai bune şi le punem la o parte să le includem într-un pachet viitor, care s-ar putea să aibă o calitate inferioară. Avem astfel o rezervă din aceste geme de înaltă calitate pe care le vom livra acum Organizaţiei Centrale de Vânzare, până avem încă posibilitatea.

– Înţeleg, zise Shasa dând din cap. Mulţumesc, domnule doctor Twentyman-Jones.

– Mă bucur că v-am fost de folos, domnişorule Shasa.

Centaine se ridică în picioare.

– Acum putem merge la cină.

Majordomul în livrea albă deschise uşile glisante către sufragerie, unde argintăria şi paharele de cristal licăreau pe masa lungă, iar vazele de porţelan celadon erau pline de trandafiri galbeni cu tulpini lungi.

La aproape doi kilometri de linia ferată unde staţiona vagonul lui Centaine, doi bărbaţi stăteau ghemuiţi lângă un foc de tabără, uitându-se la mămăliga ce fierbea cu bulbuci în crăticioară şi discutând despre cai. Întregul plan depindea de cai. Aveau nevoie de cel puţin cincisprezece, şi trebuiau să fie animale puternice, călite în deşert.

– Omul la care mă gândesc eu mi-e bun prieten, zise Lothar.

– Nici cel mai bun prieten din lume n-o să-ţi împrumute cincisprezece cai. Şi nu putem s-o facem cu mai puţin de cincisprezece, şi cu o sută de lire nu poţi să-i cumperi.

Lothar trase cu sete din pipă și aceasta scoase un gâlgâit obscen. Scuipă zeama galbenă în foc.

– Aș plăti o sută de lire pe o țigară bună de foi, murmură el.

– Nu suta mea, îl repezi imediat Hendrick.

– Să lăsăm caii pe moment, sugeră Lothar. Hai să ne mai gândim o dată de cc oameni o să avem nevoie pentru schimburi.

– Cu oamenii e mai simplu decât cu caii, rânji Hendrick. În ziua de azi poți cumpăra un om bun la prețul unei mese, și pe nevastă-sa pentru budinca de la desert. Le-am trimis deja vorbă să ne întâlnim la Wild Horse Pan.

Cei doi își ridicară privirea văzându-l pe Manfred apărând din întuneric și când Lothar observă expresia de pe chipul fiului său, își vârî imediat carnetul în buzunar și sări în picioare.

– Tată, haide repede, îl rugă Manfred.

– Ce s-a întâmplat, Manie?

– Mama și frații mai mici ai lui Sarah. Toți sunt bolnavi. Le-am spus că o să vii, tată.

Lothar avea reputația că putea vindeca oameni și animale de orice boală, de la răni de glonț până la pojar, de la bălăbăneală până la răpciugă.

Familia bietei Sarah trăia sub o folie jerpelită de prelată aproape în mijlocul taberei. Femeia zăcea sub o pătură unsuroasă cu cei doi copii mai mici culcați alături de ea. Deși probabil nu avea mai mult de treizeci de ani, grijile, sarcinile și mâncarea proastă o încărunțiseră și o subțiaseră, transformând-o într-o femeie bătrână. Își pierduse aproape toți dinții de sus, așa că aveai senzația că i se prăbușise toată fața în interior.

Sarah stătea în genunchi lângă ea cu o cârpă umedă cu care încerca să-i șteargă chipul febril. Femeia își răsucea capul dintr-o parte în alta și mormăia ceva nedeslușit în delir.

Lothar îngenunche de cealaltă parte a femeii, față în față cu Sarah.

– Unde e tatăl tău, Sarah? Ar trebui să fie și el aici.

– S-a dus să găsească de lucru la mine, şopti ea.

– Când?

– De mult. Dar o să ne cheme şi pe noi, continuă ea încrezătoare. Şi o să trăim într-o casă frumoasă...

– De cât timp e bolnavă mama ta?

– De azi-noapte.

Sarah încercă din nou să-i pună cârpa umedă pe frunte, dar femeia, buimăcită de febră, îi împinse mâna la o parte.

– Şi copilaşii? întrebă Lothar, uitându-se atent la feţele lor umflate.

– De azi-dimineaţă.

Lothar trase pătura la o parte şi fu lovit violent de duhoarea fecalelor lichide, încât simţi că se sufocă.

– Am încercat să-i curăţ, şopti Sarah căutând să se dezvinovăţească. Dar s-au murdărit iarăşi imediat. Nu ştiu ce să fac.

Lothar ridică rochia murdară a fetiţei mai mici. Avea burtica umflată de malnutriţie şi pielea albă ca varul. Aproape jumătate din corp îi era acoperit de o eczemă uriaşă de un stacojiu aprins.

Lothar îşi-trase involuntar mâna de pe rochie.

– Manfred, strigă el. I-ai atins? Pe vreunul din ei?

– Da, tată. Am încercat s-o ajut pe Sarah să-i cureţe.

– Du-te la Hendrick! îi porunci Lothar. Spune-i că plecăm imediat. Trebuie să plecăm de-aici.

– Dar ce e, tată? zise Manfred, zăbovind.

– Fă ce-ţi spun eu, îi zise Lothar furios.

Manfred se îndepărtă în întuneric şi Lothar se întoarse spre fată.

– Aţi fiert apa de băut? o întrebă el, iar fata clătină din cap că nu.

– „Întotdeauna se întâmpla aşa", se gândi Lothar. Oameni simpli de la ţară care trăiseră toată viaţa departe de comunităţi mari de oameni, bând apa limpede şi curată de izvor şi făcându-şi nevoile nepăsători în plină câmpie. De aceea nu

înțelegeau pericolele pe care le întâmpinau când erau forțați de împrejurări să trăiască foarte aproape de alții.

– Ce este, *Oom?* întrebă timid Sarah. Ce-au pățit?

– Febră enterică.

Lothar văzu foarte clar că acest cuvânt nu însemna nimic pentru ea. Mai încercă o dată.

– Febră tifoidă.

– E grav? îl întrebă ea neajutorată.

Lothar nu se simți în stare să-i întâlnească privirea. Se uită din nou la cei doi copilași. Febra îi sleise de puteri, iar diareea îi deshidratase. Deja era prea târziu. Mama poate mai avea o mică șansă, dar și ea era extrem de slăbită.

– Da, zise Lothar. E grav.

Febra tifoidă se va răspândi prin tabără ca focul peste savana uscată de iarnă. Era foarte probabil ca Manfred să se infecteze și la gândul acesta se ridică rapid și se îndepărtă de salteaua urât mirositoare.

– Ce să fac? îl rugă insistent Sarah.

– Dă-le să bea multă apă, dar vezi să fie fiartă înainte.

Lothar se trase și mai departe. Văzuse ravagiile făcute de tifos în taberele de concentrare ale englezilor din timpul războiului. Numărul morților fusese mult mai mare decât cel de pe câmpurile de luptă. Trebuia să-l scoată numaidecât pe Manfred de acolo.

– Ai medicamente pentru ea, *Oom?* Nu vreau să moară mama... sau surioara mea... dacă poți să-mi dai niște medicamente...

Fetița îl urmă îndeaproape chinuindu-se să-și stăpânească lacrimile, buimăcită și speriată, oferindu-i disperată toată încrederea ei.

Singura datorie a lui Lothar era față de ai lui, dar se simți sfâșiat de milă văzând curajul copilei. Voia să-i spună: „Nu există nici un medicament pentru ei. Nu se mai poate face nimic. Acum sunt cu totul la mila Domnului"

Sarah veni după el și-l luă de mână, trăgându-l disperată spre ea, vrând parcă să-l aducă înapoi în adăpostul jalnic unde zăceau pe moarte femeia și cei doi copii mici.

– Ajută-mă, *Oom!* Ajută-mă să-i vindec.

Lothar simți cum i se face pielea de găină la atingerea ei. Se gândi că ar putea lua boala asta înfiorătoare de pe pielea ei moale și caldă. Trebuia neapărat să scape de aici.

– Stai aici, îi zise el, încercând să-și ascundă repulsia. Dă-le apă de băut. Eu mă duc să aduc medicamente.

– Când o să te întorci?

Fetița îl privi cu atâta încredere, încât trebui să-și adune toate forțele să poată rosti promisiunea mincinoasă:

– O să mă întorc cât de repede o să pot. Dă-le apă.

Își desfăcu blând mâna dintr-a ei și îi întoarse spatele.

– Mulțumesc, îi strigă ea încet din urmă. Dumnezeu să te binecuvânteze, ești un om bun, *Oom.*

Lothar nu putu să-i răspundă. Nu putu nici măcar să se uite înapoi la ea. Se grăbi, în schimb, să traverseze tabăra cufundată în întuneric. De data aceasta, pentru că asculta cu atenție, auzi și zgomotele care răzbăteau din celelalte colibe pe lângă care trecea: suspinul neliniștit și febril al unui copil, gemetele și oftatul unei femei chinuite de crampele îngrozitoare provocate de febra tifoidă, murmurele îngrijorate ale celor care o îngrijeau.

Dintr-una din colibele acoperite cu carton ieși o creatură sfrijită și întunecată, care-l apucă strâns de braț. Lothar nu-și dădu seama la început dacă era femeie sau bărbat, până nu o auzi vorbind cu o voce spartă și ascuțită ca de femeie dementă:

– Ești doctor? Trebuie să găsesc un doctor.

Lothar se descotorosi de mâna ca de gheară și o luă la goană.

Swart Hendrick îl aștepta. Avea deja rania pe umăr și arunca nisip cu piciorul peste jarul roșiatic al focului de tabără. Manfred era ghemuit puțin mai încolo, sub salcâm.

– Tifos. E deja în toată tabăra.

Înfiorătorul cuvânt îl făcu pe Hendrick să înlemnească. Lothar îl văzuse înfruntând neclintit atacul de agonie al unui elefant rănit, dar acum se temea. Îi simți teama din felul în care își ținea capul și o putea chiar mirosi, un miros ciudat ca acela al unei cobre de deșert cu glugă arămie când simte un pericol și își înalță capul.

– Haide, Manfred. Plecăm de-aici.

– Unde mergem, tată?

Manfred nu se ridică din poziția sa ghemuită de sub copac.

– Departe de aici – departe de orașul și de epidemia asta.

– Și Sarah?

Manfred își înfundă capul între umeri într-un gest încăpățânat pe care Lothar îl recunoscu imediat.

– Sarah nu ne e nimic. N-avem ce-i face.

– O să moară – ca maică-sa și frații cei mici.... O să moară, nu-i așa, tată?

Băiatul își înălță capul și întâlni privirea tatălui său.

– Ridică-te odată! se răsti Lothar. Plecăm chiar acum.

Sentimentul de vinovăție îl făcea să fie foarte aspru. Făcu un gest poruncitor și Hendrick se aplecă și-l trase cu forța pe Manfred în picioare.

– Hai, Manie, ascultă-l pe taică-tău!

Hendrick porni în urma lui Lothar, trăgându-l pe băiat de braț.

După ce trecură de cealaltă parte a căii ferate, Manfred nu se mai zbătu. Hendrick îi dădu drumul și băiatul îi urmă ascultător. În mai puțin de o oră ajunseră la drumul principal, ce semăna în lumina lunii cu un râu prăfos de argint, coborând în meandre printre coline. Lothar se opri.

– Mergem după cai acum? întrebă Hendrick.

– Da, încuviință Lothar. Ăsta e pasul următor.

Dar își întoarse capul în direcția de unde veniseră, și ceilalți doi tăcură, privind și ei înapoi.

– N-am putut să-mi asum un asemenea risc, explică Lothar. N-am putut să-l las pe Manfred să stea lângă ei,

continuă el, fără să primească răspuns. Trebuie să ne continuăm pregătirile – caii, trebuie să facem rost de cai...

După câteva clipe de tăcere și nehotărâre, Lothar smulse brusc raniţa de pe umărul lui Hendrick și o aruncă pe jos. O desfăcu furios și smuci afară sulul mic de pânză în care își păstra instrumentele chirurgicale și medicamentele.

– Ia-l pe Manie! îi porunci lui Hendrick. Aşteptaţi-mă în trecătoarea de la râul Gamas, în locul unde am făcut popas în timpul marșului de la Usakos. Îţi aduci aminte de el?

Hendrick încuviinţă.

– Când o să vii?

– Când o să moară, zise Lothar.

Se ridică în picioare și se uită la Manfred.

– Fă ce-ţi zice Hendrick! îi porunci.

– Nu pot să vin cu tine, tată?

Lothar nici nu se obosi să răspundă. Se întoarse și porni înapoi printre salcâmii luminaţi de lună, iar cei doi se uitară după el până dispăru. Apoi Hendrick se lăsă în genunchi și începu să lege raniţa la loc.

Sarah era ghemuită lângă foc, cu fusta ridicată în jurul coapselor subţirele și maronii, cu ochii mijiţi din cauza fumului, aşteptând să fiarbă apa din cratiţa înnegrită.

Își ridică privirea și-l văzu pe Lothar la marginea cercului de lumină de la foc. Se uită încremenită la el și apoi încet trăsăturile ei delicate și palide se schimonosiră și pe obraji începură să i se scurgă lacrimi ce sclipeau în lumina flăcărilor.

– Am crezut că n-o să mai vii, șopti ea. Am crezut c-aţi plecat.

Lothar scutură brusc din cap, atât de furios pe propria slăbiciune, încât nu avu curajul să vorbească. Se ghemui lângă foc de cealaltă parte a ei și-și desfăcu sulul de pânză. Tot ce avea acolo era aproape inutil. Putea să tragă o măsea stricată, să taie cu bisturiul un furuncul sau să curețe o muşcătură de şarpe, să fixeze la loc o mână sau un picior rupt, dar n-avea aproape nimic ca să trateze febra tifoidă acută.

Măsură în cana de tinichea o lingură de medicament negru patentat, Faimosul Remediu pentru Diaree al lui Chamberlain, şi turnă pe deasupra apă fierbinte din cratiţă.

– Ajută-mă! îi porunci lui Sarah.

Împreună reuşiră s-o ridice pe fetiţa mai mică în poziţie de şezut. Era uşoară ca o pană şi îi simţi fiecare os prin trupuşorul micuţ, ca la un pui de pasăre acoperit încă numai de puf, scos înainte de vreme din cuib. Nu exista nici o speranţă.

„Până mâine-dimineaţă e moartă", se gândi el, şi-i ţinu cana la buze. Dar fetiţa nu rezistă nici măcar atâta; se stinse cu câteva ore înainte de ivirea zorilor. Nu era clar care fusese momentul morţii; Lothar nici nu fu sigur că se terminase, până nu încercă să-i simtă pulsul la artera carotidă şi simţi răceala eternităţii în carnea ei irosită.

Băieţelul rezistă până la amiază şi muri cu tot atât de puţină zarvă ca şi sora lui. Lothar îi înfăşură pe amândoi în aceeaşi pătură cenuşie şi murdară, şi-i cără pe braţe la groapa comună săpată deja la marginea taberei. Cei doi copii formară un pachet micuţ şi singuratic pe fundul nisipos al gropii pătrate, la capătul unui şir de trupuri mai mari.

Mama lor însă se luptă să trăiască.

„Numai Dumnezeu ştie de ce vrea să trăiască, se gândi Lothar. Oricum n-a avut cine ştie ce viaţă." Dar femeia gemu, se zvârcoli şi ţipă, pradă delirului febrei. Lothar începu s-o urască pentru chinul atât de încăpăţânat de a supravieţui, care-l ţinea lângă salteaua ei împuţită, forţându-l să fie de faţă la degradarea ei, să-i atingă pielea fierbinte de febră şi să-i picure lichid în gura fără dinţi.

La amurg, se gândi că femeia câştigase totuşi. Pielea i se răcori şi se linişti. Îşi întinse sleită de puteri o mână după Sarah şi încercă să-i vorbească, privind-o în ochi ca şi cum ar fi recunoscut-o, dar nu reuşi să scoată decât o bolboroseală croncănită din fundul gâtului şi la colţurile buzelor îi apăru un mucus dens şi gălbui.

Efortul se dovedi prea mult pentru ea. Își închise ochii și păru să adoarmă. Sarah îi șterse buzele și-i ținu mâna uscată și slabă cu venele albastre ieșind mult în afară pe sub pielea subțire.

O oră mai târziu, femeia se ridică brusc în șezut și spuse limpede:

– Sarah, unde ești, copila mea?

Imediat după aceea se prăbuși cu capul la loc și horcăi sufocant preț de câteva clipe interminabile. Răsuflarea i se opri apoi brusc și pieptul uscățiv îi coborî încet, toată carnea părând să i se scurgă de pe față precum ceara topită.

De data asta Sarah merse alături de Lothar până la groapa comună. Lothar o purtă până acolo și o așeză la marginea șirului de cadavre. Apoi veniră înapoi la colibă.

Sarah rămase în picioare privindu-l, iar Lothar își înfășură la loc sulul de pânză. Chipul alb și micuț era devastat de tristețe. Lothar se ridică în picioare și făcu vreo câțiva pași, apoi se întoarse și se uită la ea. Fata tremura ca un cățeluș abandonat, dar nu se mișcase din loc.

Lothar oftă resemnat.

– Bine, haide, atunci.

Sarah alergă lângă el și începu să-i mulțumească, aproape isterică de ușurare.

– N-o să fac nici o problemă. O să vă ajut. Pot să fac mâncare, să cos și să spăl. N-o să fac nici o problemă.

– Ce-o să faci cu ea? întrebă Hendrick. Nu poate sta cu noi. Nu putem face ce-avem de făcut cu un copil de vârsta ei după noi.

– N-am putut s-o las acolo, se apără Lothar. E deja o tabără a morții.

– Ar fi fost mai bine pentru noi, zise Hendrick ridicând din umeri. Și acum ce facem?

Lăsară în urmă popasul din fundul trecătorii și se cățărară pe zidul de piatră. Copiii erau mult mai jos, pe malul nisipos

al singurului bazin de apă stătătoare din trecătoare în care mai era apă.

Stăteau ghemuiți unul lângă celălalt, Manfred cu mâna dreaptă întinsă înainte, ținând undița. Se lăsă puțin înapoi și smuci brusc, apoi trase de fir cu amândouă mâinile. Sarah sări în picioare și țipă atât de tare de încântare, că o auziră chiar și cei doi bărbați de la distanță. Manfred trase afară din apa verde mreana neagră și lucioasă ce se zbătea sălbatic.

– O să hotărăsc eu ce să fac cu ea, îl asigură Lothar, dar Hendrick îl întrerupse:

– Ar fi bine să te hotărăști cât de repede. Cu fiecare zi pe care-o pierdem aici, gurile de apă din nord seacă, și încă nici acum nu avem caii.

Lothar își umplu pipa cu mahorcă proaspătă și se gândi la asta. Hendrick avea dreptate, fata complica totul. Trebuia să se scape cumva de ea. Dintr-odată își ridică privirea și zâmbi.

– Verișoara mea.

– N-am știut că ai o verișoară, zise el nedumerit.

– Aproape toată familia mi-a murit în lagăre, dar Trudi a supraviețuit.

– Și unde este verișoara asta a ta mult iubită?

– Chiar în drumul nostru către nord. N-o să pierdem timp deloc descotorosindu-ne de plod la ea.

– Nu vreau să merg, șopti nefericită Sarah. N-o cunosc pe mătușa ta. Vreau să stau aici cu tine.

– Șșș, o avertiză Manfred. Să nu-l trezești pe tata sau pe Henry.

Se apropie mai tare de ea și-i atinse buzele ca s-o facă să tacă. Focul se stinsese și apusese și luna. Nu mai luminau decât stelele deșertului, mari ca niște lumânări pe draperia neagră ca de catifea a cerului.

Sarah vorbi atât de încet că aproape nu înțelegea ce-i spunea, deși avea buzele la doar câțiva centimetri de urechile lui.

– Tu ești singurul prieten pe care l-am avut vreodată. Și acum cine o să mă învețe să scriu și să citesc?

Manfred simți o enormă responsabilitate pe umeri auzindu-i cuvintele. Până în acel moment, sentimentele lui față de ea fuseseră confuze. Ca și ea, nici el nu mai avusese prieteni de vârsta lui, nu fusese niciodată la școală, nu trăise niciodată într-un oraș. Singurul lui profesor fusese tatăl lui. Trăise toată viața alături de bărbați adulți: tatăl său, Hendrick, bărbații duri și aspri din construcții și apoi cei din flota de traulere. Nu existase niciodată nici o femeie care să-l mângâie și să-l îmblânzească.

Ea era prima lui tovarășă de joacă de sex feminin, deși îl cam enervau slăbiciunea și prostiile ei. Trebuia să aștepte după ea să-l ajungă din urmă când urca dealurile și plângea când lovea un pește până murea sau când răsucise gâtul unei potârnichi maronii care se prinsese într-una din capcanele lui. Cu toate astea, Sarah îl făcea să râdă și-i plăcea s-o asculte cântând. Sarah avea o voce subțire, dar dulce și melodioasă. Pe de altă parte, adorația ei pentru el era dezgustătoare, dar în general Manfred se simțea ciudat de bine când era cu ea. Sarah învăța foarte repede și în cele câteva zile de când erau împreună, învățase deja alfabetul pe de rost și știa tabla înmulțirii până la zece.

Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi fost și ea băiat, așa ca el, dar era bine și așa. Mirosul și moliciunea pielii ei îl intrigau. Părul ei era atât de fin și mătăsos! Uneori îi atingea părul ca și din întâmplare, și Sarah înțepenea pe loc și stătea complet nemișcată sub atingerea lui, așa că Manfred se simțea jenat și-și lăsa jos mâna.

Din când în când Sarah se lipea de el ca o pisică afectuoasă și plăcerea ciudată pe care o simțea atunci era cu totul disproporționată cu atingerea de scurtă durată; iar când dormeau împreună sub aceeași pătură, Manfred se trezea uneori noaptea și o asculta respirând, iar părul ei îi gâdila fața.

Drumul către Okahandja era lung, prăfos și foarte greu. Mergeau deja de cinci zile. Nu călătoreau decât dimineața devreme și seara târziu. În miezul zilei bărbații se odihneau la umbră, iar cei doi copii se strecurau mai departe să povestească

și să pună capcane, sau să facă lecțiile cu Sarah. Nu se jucau niciodată jocuri obișnuite pentru copiii de vârsta lor. Viețile lor erau mult prea aproape de crunta realitate. Iar acum aveau de înfruntat o nouă primejdie: despărțirea care devenea din ce în ce mai amenințătoare cu fiecare metru de drum pe care îl parcurgeau. Manfred nu reușea să găsească nici un cuvânt de alinare pentru ea. Propria senzație de pierdere de neevitat era agravată de declarația ei de prietenie. Sarah se lipi de el sub pătură și căldura corpului ei firav era uluitor de intensă. Manfred își întinse șovăitor un braț pe după umerii ei slăbuți și părul ei moale îi mângâie obrazul.

– O să vin înapoi după tine.

Nu avusese de gând să-i spună așa ceva. De fapt, nici nu-i trecuse prin minte așa ceva.

– Promite-mi, șopti ea, cu buzele aproape lipite de urechea lui. Promite-mi că o să vii să mă iei cu tine.

– Promit că o să vin înapoi la tine, repetă el solemn.

Pe Manfred îl speriau propriile cuvinte. Nu avea nici un control asupra viitorului lui, nu putea fi câtuși de puțin sigur că va putea onora o promisiune de felul acesta.

– Când? insistă ea cu sete și înflăcărare.

– Avem ceva de făcut. Ceva important. Nu, nu pot să-ți spun ce e. Dar când vom termina, o să venim înapoi după tine.

Manfred nu știa detaliile planului lui Henry și al tatălui său. Își dădea însă seama că era ceva dificil și probabil periculos.

Promisiunea făcută păru însă s-o satisfacă pe Sarah. O auzi suspinând și prin corpul lipit de al lui simți cum toată încordarea îi dispare. Deveni molatică și pe jumătate adormită, și-i auzi vocea slabă ca un murmur șoptit:

– Ești prietenul meu, nu-i așa, Manie?

– Da, sunt prietenul tău.

– Prietenul meu cel mai bun?

– Da, prietenul tău cel mai bun.

Sarah oftă din nou și adormi. Manfred îi mângâie părul atât de moale și pufos și fu copleșit de melancolia pierderii

iminente. Îi veni să plângă, dar numai fetele plâng, așa că își adună toată puterea și reuși să se stăpânească.

A doua zi seara mergeau târșâindu-și picioarele prin praful alb și fin ce le ajungea până la glezne, înaintând chinuitor de încet prin câmpia vastă și văluritã. Copiii îl ajunseră din urmă pe Lothar pe creastă și acesta le arătă cu mâna înainte fără să spună nimic.

Acoperișurile de tablă ale orășelului de frontieră Okahandja sclipeau în lumina apusului ca niște oglinzi, iar în mijlocul lor se înălța turla singuratică a unei bisericuțe. Și aceasta era acoperită cu tablă, și era cu foarte puțin mai înaltă decât copacii ce creșteau în jurul ei.

– O să ajungem acolo după ce se întunecă, zise Lothar.

Își mută rania de pe un umăr pe celălalt și se uită la Sarah. Părul fin al fetei era năclăit de praf și de sudoare, fruntea și obrajii îi erau de asemenea murdari, iar codițele făcute în grabă și albite de soare îi ieșeau de după urechi ca niște coarne. Soarele o arsese atât de tare pe față, că, dacă n-ar fi avut părul blond, ar fi putut trece drept un copil de negru. Era cu siguranță îmbrăcată la fel de simplu ca un copil de negru, și picioarele goale îi erau albe de la praf.

Lothar se gândise de câteva ori și se răzgândise mereu dacă să-i cumpere o rochie și pantofi noi de la una dintre micile prăvălii întâlnite pe drum până aici. Ar fi meritat probabil cheltuiala, căci, dacă verișoara lui refuza să accepte copila... Nu îndrăzni să-și continue gândul. O va spăla puțin la izvorul de unde se aproviziona cu apă orășelul.

– Doamna la care o să stai se numește *Mevrou* Trudi Bierman. Este o doamnă foarte bună și pioasă.

Lothar nu prea avea multe de împărțit cu verișoara lui. Nici nu se întâlniseră de mai bine de treisprezece ani.

– E măritată cu pastorul Bisericii Reformate olandeze de aici, din Okahandja. Și el este un om respectabil și cu frica lui Dumnezeu. Au copii de vârsta ta. O să fii foarte fericită cu ei.

– O să mă învețe să citesc așa ca Manie?

– Sigur că da. El îi învață și pe copiii lui și tu o să-i fii ca o fiică.

Lothar era gata să-i ofere orice asigurare, numai să se scape de ea.

– De ce nu poate și Manie să stea cu mine?

– Manie trebuie să vină cu mine.

– Te rog, nu pot să vin și eu cu voi?

– Nu, nu poți. Tu o să stai aici – și nu vreau să mai purtăm discuția asta încă o dată.

La pompa de lângă izvor Sarah își spălă picioarele și brațele de praf și-și umezi părul înainte să și-l reîmpletească în două codițe.

– Sunt gata, îi zise în cele din urmă.

Lothar o studie critic și fetei îi tremurau buzele de încordare. Era murdară și amărâtă și o adevărată povară pentru ei, dar, fără să vrea, simțea o anumită afecțiune pentru ea. Nu putea să nu-i admire curajul și tăria sufletească. Dintr-odată se trezi gândindu-se dacă nu cumva mai exista vreo posibilitate în afară de a o abandona aici, și trebui să se forțeze să-și alunge ideea din cap și să se concentreze numai la ceea ce avea de făcut.

– Haide, atunci. O luă de mână și se întoarse către Manfred. Tu așteaptă aici cu Henry.

– Te rog, lasă-mă să vin și eu cu tine, tată, îl imploră Manfred. Numai până la poartă. Numai cât să-mi iau rămas-bun de la Sarah.

Lothar șovăi și apoi încuviință posac.

– Bine, dar ține-ți gura închisă și poartă-te cât mai cuviincios.

Îi conduse de-a lungul ulicioarei înguste din spatele șirului de case până ajunseră la poarta din spate a casei mai mari de lângă biserică, în mod evident legată de ea. Nu era umbră de îndoială că aceasta era casa pastorului. În camera din spate se vedea o lumină, sclipirea rece și albă a unei lămpi Petromax, iar gâzele și moliile se izbeau zadarnic de plasa de sârmă ce acoperea ușa din spate.

Deschiseră poarta şi urmară cărarea către clădire, unde auziră sunetul unor voci care cântau un imn religios. Când ajunseră la uşa de plasă, îi văzură în bucătăria luminată pe membrii familiei aşezaţi la masa lungă de scândură şi cântând împreună.

Lothar bătu la uşă şi imnul amuţi. Din capul mesei se ridică un bărbat şi veni spre uşă. Era îmbrăcat într-o robă neagră largă de la genunchi în jos şi la coate, dar strânsă peste umerii laţi. Avea părul des şi lung, o coamă încărunţită ce-i ajungea la umeri, împestriţând pânza neagră cu mătreaţă.

– Cine e?

Vorbi cu o voce obişnuită să bubuie de la amvon. Deschise larg uşa şi se uită afară în întuneric. Avea o frunte lată şi inteligentă, cu linia părului adânc în V, făcând-o să pară şi mai lată, iar ochii adânciţi în orbite aveau privirea aprigă a unui profet din Vechiul Testament.

– Tu!

Îl recunoscu pe Lothar, dar nu îi spuse nimic altceva. Se întoarse în schimb şi strigă peste umăr:

– *Mevrou,* e vărul tău cel necredincios, care-a venit de pe pustiuri ca şi Cain!

Femeia blondă se ridică de la celălalt capăt al mesei, făcându-le semn copiilor să tacă şi să rămână pe locurile lor. Era aproape la fel de înaltă ca soţul ei, de vreo patruzeci de ani, rotofeie şi rozalie la faţă şi, cu părul împletit în cosiţe strânse în vârful capului după moda germană. Îşi încrucişă braţele groase, de culoarea untului, peste pieptul voluminos.

– Ce vrei de la noi, Lothar De La Rey? întrebă ea. Asta e o casă de creştini cu frică de Dumnezeu şi nu vrem s-avem de-a face cu oameni dezmăţaţi şi păgâni.

Se întrerupse când observă copiii şi se uită la ei cu interes.

– Bună seara, Trudi, zise Lothar, trăgând-o pe Sarah în faţă, către lumină. Nu ne-am văzut de mulţi ani. Pari sănătoasă şi fericită.

– Dragostea pentru Domnul mă face fericită, încuviinţă verişoara lui. Dar ştii că doar rareori am fost sănătoasă.

Își luă brusc o expresie de suferință și Lothar continuă grăbit, împingând-o în față pe Sarah:

– Îți ofer încă o ocazie să faci o faptă creștinească. Această biată fată orfană... e singură pe lume. Are nevoie de un cămin. Ai putea s-o iei în casa ta, Trudi, și Dumnezeu te va iubi pentru asta.

– E și ea una dintre... Femeia aruncă o privire în spate în bucătărie la cele două fiice ale ei care priveau cu interes, așa că își coborî vocea și-l întrebă aproape șuierând: Bastarzii tăi?

– Familia ei a murit într-o epidemie de febră tifoidă.

Era o greșeală. O văzu trăgându-se oripilată de lângă fetiță.

– Asta s-a întâmplat acum mai multe săptămâni. Fata nu e infectată deloc.

Trudi se relaxă puțin și Lothar continuă imediat:

– Eu nu pot avea grijă de ea. Noi călătorim, și ea are nevoie de o femeie.

– Avem și-așa prea multe guri de hrănit... începu ea.

Dar soțul ei o întrerupse cu vocea lui tunătoare:

– Vino aici, copilă, și Lothar o împinse spre el. Cum te cheamă?

– Sarah Bester, *Oom*.

– Deci ești din *Volk?* De sânge afrikander adevărat?

Sarah încuviință cu un gest nesigur din cap.

– Și mama ta moartă a fost cununată cu tatăl tău în Biserica Reformată?

Sarah încuviință din nou.

– Și crezi în Domnul Dumnezeul Israelului?

– Da, *Oom*. M-a învățat mama, șopti Sarah.

– Atunci nu putem refuza copila, îi zise pastorul soției sale. Adu-o înăuntru, femeie! Domnul va da. Domnul le dă întotdeauna celor din poporul Lui ales.

Trudi Bierman oftă teatral și o prinse pe Sarah de braț.

– Uite ce slabă e, și murdară ca un puradel de negru Nama.

– Și tu, Lothar De La Rey, îl interpelă pastorul arătându-l cu degetul. Ți-a dezvăluit Domnul Dumnezeu al

milosteniei greşelile pe care le-ai făcut, ca să poţi păşi pe calea celor drepţi?

– Încă nu, dragă vere.

Lothar făcu doi paşi înapoi din prag, fără să-şi ascundă uşurarea.

Atenţia pastorului se îndreptă imediat asupra băiatului ascuns în umbra din spatele lui Lothar.

– Şi ăsta cine e?

– Fiul meu, Manfred.

Lothar îşi puse un braţ protector în jurul umerilor băiatului, şi pastorul se apropie de el şi-i studie faţa cu atenţie. Avea barba neagră zburlită şi ochii sălbatici şi fanatici, dar Manfred îi susţinu privirea fără ezitare şi văzu cum se schimbă la faţă. Privirea i se îmblânzi şi se lumină cu o scânteiere de bunăvoinţă şi compasiune.

– Te-am speriat, *Jong?*

Folosise cuvântul *Jong*, care însemna „tinere" sau „tinere bărbat". Îi vorbise acum pe un ton mult mai prietenos, iar Manfred clătină din cap.

– Nu, *Oomie* – sau cel puţin nu prea tare.

Pastorul chicoti.

– Cine te învaţă Biblia, *Jong?*

– Tata, *Oom*.

– Atunci Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău! Se îndreptă de spate şi se întoarse brusc către Lothar. Aş prefera să laşi băiatul aici, nu fata, zise el. E un flăcău de treabă şi avem nevoie de bărbaţi buni în slujba Domnului şi a *Volk*-ului.

Lothar îşi încleştă mâna pe umărul lui Manfred.

– Băiatul e bine îngrijit.

Lothar nu reuşi să-şi ascundă neliniştea, dar pastorul îşi coborî privirea pătrunzătoare înapoi către Manfred.

– *Jong*, cred că mie şi ţie ne-a fost hărăzit de către Cel Atotputernic să ne întâlnim din nou. Când taică-tău s-o îneca, l-o mânca un leu sau l-or spânzura englezii, sau în orice alt fel va hotărî Domnul Dumnezeul nostru, stăpânul Israelului, să-l pedepsească, atunci să vii înapoi aici. M-auzi, *Jong?* Am

nevoie de tine, *Volk*-ul, poporul ales, are nevoie de tine, şi Dumnezeu are nevoie de tine! Numele meu este Tromp Bierman, Trâmbiţa Domnului. Să vii înapoi în această casă!

Manfred încuviinţă.

– O să mă întorc s-o văd pe Sarah. I-am promis.

Auzindu-l, fetei îi pieri tot curajul şi începu să plângă în hohote, încercând să scape din strânsoarea mâinii lui Trudi.

– Termină, copilă, o scutură iritată Trudi Bierman. Termină cu smiorcăiala!

Sarah îşi înghiţi gâfâind hohotele de plâns.

Lothar îl trase pe Manfred de lângă uşă.

– Copila e hamică şi cuminte, verişoară. N-o să regreţi că i-ai făcut un bine, îi strigă el peste umăr.

– O să vedem, murmură nu prea convinsă verişoara lui.

Lothar porni cu hotărâre pe cărare spre poartă.

– Aminteşte-ţi cuvântul Domnului, Lothar De La Rey, răsună tunător în urma lor Trâmbiţa Domnului. Eu sunt Calea şi Lumina. Şi oricine crede în Mine...

Manfred se răsuci şi se uită înapoi. Silueta înaltă a pastorului acoperea aproape cu totul uşa bucătăriei, dar la nivelul brâului său se vedea chipul micuţ al lui Sarah – în lumina lămpii Petromax era albă ca porţelanul şi sclipea de lacrimi.

Patru bărbaţi îi aşteptau la locul de întâlnire. În anii zbuciumaţi când luptaseră în comandourile de gherilă, fusese necesar ca toţi oamenii să cunoască punctele de întâlnire. Când se întâmpla să fie despărţiţi în timpul luptelor continue cu trupele unioniste, se răspândeau care încotro în savană şi de-abia zile mai târziu se reuneau cu toţii la unul dintre locurile sigure.

Întotdeauna aceste locuri de întâlnire aveau apă, o infiltraţie într-o fisură în stâncă, un puţ boşiman sau o albie uscată unde puteau săpa după lichidul atât de preţios. Punctele de întâlnire erau întotdeauna alese în aşa fel încât să aibă vedere bună în toate direcţiile, pentru ca nici un urmăritor duşman să nu poată vreodată să-i ia prin surprindere. În plus, mai trebuia

întotdeauna să aibă în apropiere un loc de păscut pentru cai și adăpost pentru oameni, cu depozite de provizii ascunse.

Locul de întâlnire ales de Lothar de data asta avea un avantaj în plus. Era între dealuri la doar câțiva kilometri la nord de ferma unui crescător german de vite foarte prosper, un prieten bun al familiei lui Lothar, un simpatizant care avea să le tolereze prezența pe pământurile lui.

Lothar intră în zona deluroasă urmând albia uscată ce șerpuia ca o viperă mutilată. Alesese acest drum ca să fie văzut de la distanță de oamenii care-l așteptau și, când mai rămăseseră de străbătut trei kilometri până la locul de întâlnire, de după creasta stâncoasă din față apăru o siluetă micuță, fluturându-și brațele în semn de bun venit. Imediat i se alăturară încă trei oameni și toți veniră alergând în jos pe panta abruptă a colinei ca să se întâlnească cu grupul lui Lothar în albia uscată a râului.

Omul din față era Vark Jan sau Pig John – John Porcul, bătrânul războinic khoisan cu trăsăturile lui gălbui ridate, care-i trădau originea amestecată de nama și bergdama și, după cum se lăuda, chiar și de boșiman. Se pare că bunica sa fusese o sclavă boșimană capturată de buri în unul dintre ultimele mari raiduri de sclavi din secolul trecut. Dar Vark Jan era un mincinos notoriu și părerile erau împărțite dacă spunea adevărul sau nu în legătură cu asta.

Imediat în urma lui venea Klein Boy, fiul bastard al lui Swart Hendrick, pe care-l făcuse cu o femeie herero. Acesta veni direct la tatăl său și-l întâmpină respectuos cu salutul tradițional –, bătutul din palme. Era tot atât de înalt și solid ca Hendrick, dar cu trăsături mai fine și cu ochii migdalați ai mamei lui, și pielea îi avea o nuanță mai deschisă. La fel ca mierea sălbatică, își schimba culoarea când lumina soarelui se modifica. Amândoi lucraseră pe traulerele de la Walvis Bay, și Hendrick îi trimisese înainte să-i găsească pe ceilalți oameni de care aveau nevoie și să-i aducă la locul de întâlnire.

Lothar se uită la oamenii aduși de cei doi. Nu-i mai văzuse de doisprezece ani. Și-i amintea ca fiind buni

războinici și necruțători – câinii lui de vânătoare, după cum îi poreclise atunci cu afecțiune și lipsă totală de încredere în ei. Căci la cel mai mic semn de slăbiciune s-ar fi întors împotriva lui exact ca o haită de câini sălbatici și l-ar fi sfâșiat în bucăți.

Acum îi întâmpină numindu-i după fostele *noms de guerre:* Legs – Picioroange, negrul ovambo cu picioarele lui imense, Buffalo – Bivolul, care-și ținea capul înfundat între umeri pe gâtul gros ca de animal. Își strânseră mâinile, apoi încheieturile, și apoi iar mâinile, cu salutul ritual al găștii pe care-l rezervau pentru ocaziile deosebite, după o lungă despărțire sau un atac reușit. Lothar îi studie cu atenție și văzu cum îi schimbaseră cei doisprezece ani și viața ușoară. Erau grași, nu tocmai agili și de vârstă mijlocie, dar se consolă la gândul că ceea ce aveau de făcut nu necesita o deosebită condiție fizică.

– Deci! le zise cu un rânjet. V-am luat de pe burțile grăsane ale muierilor voastre și de lângă poloboacele de bere.

Toți hohotiră zgomotos.

– Am venit chiar în clipa când ne-au spus că ne chemi Klein Boy și Pig John, îl asigurară ei.

– Și bineînțeles că ați venit numai din dragoste și credință față de mine... Exact ca vulturul și șacalul care vin din dragoste pentru mort, nu ca să se ospăteze, le zise el cu sarcasm.

Iar izbucniră în hohote tunătoare de râs. Le fusese dor de limba lui ascuțită.

– Păi, Pig John a zis el ceva de niște aur, recunoscu Buffalo, printre hohote de râs. Și Klein Boy ne-a șoptit că s-ar putea să fie rost și de ceva bătăi.

– E trist, dar un bărbat de vârsta mea nu mai poate să-și satisfacă nevestele decât o dată sau de două ori pe zi, dar se poate bate, prăda și distra cu tovarășii lui zi și noapte fără încetare – și credința noastră pentru tine e mare cât Kalahari, zise Legs, și toți se prăvăliră de râs și se bătură pe spate unul pe altul.

Hohotind încă din când în când, grupul ieşi din albie şi urcă dealul până la fostul loc de întâlnire. O lespede de piatră ieşea din peretele de stâncă, un fel de acoperiş scund, înnegrit de fumul nenumăratelor focuri de tabără de sub el, iar peretele din fund era decorat cu desenele colorate în ocru ale micuţilor boşimani care folosiseră acest adăpost înaintea lor, din timpuri imemoriale. De la intrarea în adăpost aveai o privelişte panoramică asupra câmpiei tremurătoare în arşiţă. Era aproape imposibil să te apropii neobservat de dealul acesta.

Cei patru bărbaţi care sosiseră primii deschiseseră deja rezerva ascunsă de provizii. Ascunzătoarea era o crevasă stâncoasă puţin mai jos în versantul dealului, acoperită cu bolovani şi apoi cu golurile lipite pe deasupra cu lut din albia râului. Conţinutul rezistase peste ani mai bine decât se aşteptase Lothar. Bineînţeles, lăzile cu conserve de mâncare şi cu muniţie fuseseră fiecare sigilate cu grijă, iar puştile Mauser fuseseră date cu unsoare galbenă groasă şi apoi înfăşurate în hârtie cerată. Erau toate în stare perfectă. Chiar şi obiectele de harnaşament şi hainele se păstraseră bine în aerul uscat al deşertului.

Se ospătară cu carne uscată de vită şi cu biscuiţi marinăreşti, mâncare pe care odinioară o urau pentru monotonia ei, dar acum li se părea delicioasă, aducându-le aminte de nenumărate alte mese din acele zile zbuciumate de demult, care acum, odată cu trecerea anilor, li se păreau minunate.

După ce terminară de mâncat aleseră din mormanul de haine, cizme şi harnaşament obiectele distruse de insecte, şobolani sau uscate ca pergamentul, desfăcându-le să folosească părţile încă bune şi ca să le repare pe celelalte, recosându-le şi lustruindu-le cu grăsime de piei până când avură câte un set complet de echipament şi arme pentru fiecare.

În timp ce lucrau, Lothar se gândi la celelalte zeci de asemenea ascunzători, risipite pretutindeni prin pustiu, şi la faptul că la baza secretă de pe coastă de la nord, de unde aprovizionase cu arme şi combustibil submarinele germane, se

aflau cu siguranță provizii în valoare de câteva mii de lire. Până acum nu-i venise încă ideea să le prade pentru sine – le primise în custodie ca patriot și se gândise mereu la ele în felul acesta.

Acum însă se simți ispitit: „Dacă aș închiria un vas de la Walvis și aș naviga spre nord..." Dar își aminti înfiorându-se că nu va mai vedea niciodată Walvis Bay sau pământurile natale. Nu se va mai putea întoarce niciodată după ce vor înfăptui ceea ce se pregăteau să facă.

Sări brusc în picioare și se duse cu pași mari la intrarea adăpostului de stâncă. Se uită în larg, dincolo de dune, către câmpia arsă de soare, presărată cu salcâmi pitici, având presimțirea unei suferințe și nefericiri îngrozitoare.

„Oare o să pot fi fericit altundeva? se întrebă el. Departe de pământul acesta atât de aspru și de frumos?" Hotărârea ce-l purtase nestrămutat până acum începu să i se clatine. Se întoarse și-l văzu pe Manfred privindu-l îngrijorat. „Pot să iau hotărârea asta pentru fiul meu? Pot să-l condamn la o viață de exil?" Se uită lung la fiul său.

Cu un efort de voință însă, se lepădă de toate îndoielile, scuturându-se de ele ca un armăsar care încearcă să alunge muștele. Îl chemă la el pe Manfred și-l trase puțin mai departe de adăpost. Când nu mai puteau fi auziți de ceilalți, îi spuse ce-i aștepta, vorbindu-i ca unui egal:

– Tot rodul trudei noastre ne-a fost furat, Manie, nu în fața legii, dar în fața lui Dumnezeu și a dreptății firești a lumii. Biblia ne dă voie să cerem reparații împotriva celor care ne-au înșelat sau nedreptățit – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Așa că ne vom lua înapoi ceea ce ne-a fost furat. Însă englezii ne vor considera niște nelegiuiți pentru asta, Manie. Va trebui să fugim, să ne ascundem, iar ei ne vor vâna ca pe niște fiare sălbatice. Nu vom supraviețui decât prin curajul și mintea noastră.

Manfred fremătă de nerăbdare și entuziasm, privindu-și tatăl cu ochi sclipitori. I se părea atât de romantic și pasionant

şi era mândru de încrederea pe care i-o arătase tatăl său discutând aceste lucruri cu el ca şi cu un bărbat.

– Ne vom îndrepta spre nord. În Tanganika, Nyasaland şi Kenya sunt multe pământuri bune pentru ferme. Deja sunt mulţi acolo din propriul nostru *Volk*. Bineînţeles că va trebui să ne schimbăm numele şi n-o să putem niciodată să ne întoarcem aici, dar o să ne clădim o altă viaţă foarte bună acolo, în ţara aceea nouă.

Manfred se schimbă la faţă.

– N-o să ne întoarcem niciodată? Dar Sarah?

Lothar continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit:

– Poate o să ne cumpărăm o plantaţie frumoasă de cafea în Nyasaland sau pe versanţii mai joşi din Kilimanjaro. Pe câmpurile din Serengeti sunt încă cirezi uriaşe de animale sălbatice, aşa că o să putem vâna în plus faţă de fermă.

Manfred îi acordă atenţia cuvenită, ca un fiu ascultător, dar expresia i se posomorî. Ce putea să zică? Cum să-i spună tatălui său: „Tată, nu vreau să mă duc într-o ţară străină. Vreau să rămân aici.“?

Mult după ce oamenii sforăiau lângă jarul roşiatic al focului de tabără, Manfred rămase treaz, întins sub pătură şi gândindu-se la Sarah, amintindu-şi chipul ei micuţ şi palid de spiriduş, pătat de lacrimi, şi trupul firav şi dogoritor lipit de al lui. „E singura prietenă pe care-am avut-o vreodată.“

Se trezi însă brusc la realitate auzind un sunet straniu şi extrem de tulburător. Se auzea de departe din câmpia ce se întindea în faţa lor, dar distanţa nu păruse să îndulcească deloc asprimea feroce a zgomotului.

Tatăl său tuşi uşor şi se ridică în capul oaselor, lăsându-şi pătura să-i cadă la brâu. Sunetul îngrozitor răsună din nou, ridicându-se într-un crescendo imposibil şi apoi pierind într-un şir de grohăituri adânci, gâlgâitul sinistru al unui monstru sugrumat.

– Ce-a fost asta, tată?

Manfred simţea foarte limpede cum i se ridicase părul pe ceafă şi toată pielea i se făcuse ca de găină.

– Se zice că până și cel mai curajos bărbat tot se teme prima dată când aude sunetul ăsta, îi zise încet tatăl său. Acesta e răgetul de vânătoare al unui leu flămând de Kalahari, băiete!

În zori coborâră colina și ajunseră în câmpie și Lothar, care mergea înainte, se opri brusc și-l chemă pe Manfred lângă el.

– Azi-noapte i-ai auzit vocea – uite acum ce urmă lasă pe pământ.

Se aplecă și atinse urma labei de leu, de mărimea unei farfurii de cină, apăsată adânc în solul moale și gălbui.

– E un *maanhar*, un mascul bătrân și solitar, cu coamă.

Lothar trasă ușor cu degetele conturul urmei. Manfred avea să-l vadă de multe ori de atunci încolo, făcând același lucru, atingând întotdeauna urma ca și cum ar fi vrut să-i afle secretele cu vârful degetelor.

– Vezi cum perniţele ghearelor sunt netede deja de bătrân ce e, și merge apăsându-și greutatea mai tare pe labele din spate. Iar laba dreaptă din față aproape nu apasă deloc, e șchiop. Înseamnă că-i e greu să prindă prada, poate că tocmai de aceea stă atât de aproape de fermă. Vitele sunt mult mai ușor de omorât decât un animal sălbatic.

Înaintară puțin după urmă și, la un moment dat, Lothar se aplecă și luă ceva de pe ramura de jos a unui tufiș cu spini.

– Uite aici, Manie. Uite smocul de păr din coamă pe care și l-a lăsat, vezi?

Îi puse în palmă un smoc mic de păr aspru roșu-auriu. Se ridică apoi în picioare și călcă peste urmă. Îi conduse mai adânc în câmpia imensă, udată de un șir de izvoare arteziene naturale, unde iarba creștea deasă și verde, înaltă până la genunchi. Trecură pe lângă primele cirezi de vite, cu spinările încovoiate și gușe ce aproape atingeau pământul, cu pielea lucioasă în lumina răsăritului.

Clădirea principală a fermei era ridicată pe un teren mai înalt dincolo de izvoare, într-o plantație de curmali exotici

importați din Egipt. Era un fort colonial german vechi, o moștenire din timpul războiului cu tribul herero din 1904, când întreg teritoriul se răzvrătise împotriva excelor colonizării germane. Chiar și triburile bondelswart și nama se alăturaseră tribului herero și fuseseră nevoie de 20 000 de soldați albi, cu o cheltuială de 60 de milioane de lire sterline, ca să înăbușe rebeliunea. În cele din urmă, la o socoteală completă, numărul ofițerilor și soldaților germani uciși fusese de 2 500, iar dintre herero, 70 000 de bărbați, femei și copii fuseseră împușcați, arși sau muriseră de foame. Această listă de pierderi reprezentase aproape șaptezeci la sută din întregul trib.

Ferma fusese inițial un fort de frontieră, construit să facă față hoardelor de herero. Zidurile groase văruite în alb erau crenelate, chiar și turnul central avea parapete și un loc pentru drapel pe care flutura chiar și acum sfidător vulturul imperial german.

Contele îi văzu de departe cum coborau drumul prăfos, trecând de izvoare, și trimise o căruță să le iasă în întâmpinare. Făcea parte din generația mamei lui Lothar, dar era încă înalt și zvelt. La colțul gurii avea o cicatrice albă dintr-un duel; era manierat și de modă veche. Îl trimise pe Swart Hendrick într-o cameră din aripa servitorilor și-i conduse pe Lothar și pe Manfred prin holul central răcoros și întunecos, unde contesa pregătise deja pentru ei sticle negre de bere bună germană și urcioare de suc de ghimbir preparat în casă.

În timp ce se îmbăiau, servitorii le luară hainele și le primiră înapoi într-o oră, periate și călcate, iar cizmele sclipeau de lustruite ce erau. La cină fură serviți cu pulpă proaspătă și suculentă de vită din cireada fermei, și cu un vin minunat de Rin. Spre încântarea neașteptată a lui Manfred urmară vreo zece feluri diferite de tarte de fructe, prăjituri cu creme și budincă. Cât despre Lothar, cadoul cel mai mare era discuția civilizată cu cele două gazde, contele și soția sa. Era o adevărată plăcere pentru el să discute despre cărți și muzică,

și să asculte germana corectă și pronunțată atât de frumos de gazdele sale.

Când Manfred simți că plesnește dacă mai ia o singură înghițitură și de-abia își mai putea reține căscatul, una dintre servitoarele herero îl conduse în camera lui. Contele îi turnă lui Lothar un pahar de șnaps și aduse o cutie cu havane, iar soția lui turnă cafea aromată din ibricul de argint.

Trabucul era fumat deja pe jumătate când contele îi spuse:

– Am primit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o din Windhoek, și m-a mâhnit să aflu de nenorocirea ce ți s-a întâmplat. Sunt vremuri foarte grele pentru toată lumea.

Își lustrui monoclul pe mânecă și apoi și-l fixă din nou în orbită, concentrându-se din nou asupra lui Lothar.

– Mama ta a fost ca o sfântă, o doamnă absolut minunată. Nu m-aș da în lături de la nimic pentru fiul ei. Totuși...

Trase un fum din havană și-i zâmbi subțire.

Lothar se înnegură auzind acest cuvânt, ce aducea întotdeauna cu el refuzuri și dezamăgiri.

– Totuși, cu doar două săptămâni înainte de a primi scrisoarea de la tine, a venit la fermă ofițerul însărcinat cu aprovizionarea armatei, departamentul de cavalerie și i-am vândut toate animalele în plus. Nu am păstrat decât exact cât avem nevoie pentru fermă.

Deși Lothar văzuse o herghelie de cel puțin patruzeci de cai de rasă păscând pe una dintre pajiștile din jurul fermei, încuviință înțelegător.

– Bineînțeles, am o pereche de catâri excelenți – animale mari și puternice, pe care ți le-aș putea vinde la un preț nominal – să zicem cincizeci de lire.

– Amândoi? întrebă respectuos Lothar.

– Fiecare, răspunse contele răspicat. Cât despre cealaltă sugestie din scrisoarea ta, am o regulă foarte strictă să nu împrumut niciodată bani unui prieten. Numai în felul acesta se poate evita pierderea și a prietenului, și a banilor.

Lothar lăsă gluma să treacă neobservată, întorcându-se în schimb la remarca de dinainte a contelui.

– Acest ofiţer de cavalerie – a cumpărat cai de la toate moşiile din district?

Contele se arătă uşurat când Lothar îi acceptă refuzul ca un gentleman.

– Din câte am înţeles eu, a cumpărat deja aproape o sută. Toate nişte animale excelente. Nici nu-l interesau decât cei mai buni cai – doar cei călîţi în deşert şi cei care au primit leacuri împotriva bolilor.

– Şi mă gândesc că i-a trimis cu trenul către sud?

– Încă nu, clătină contele din cap. Sau cel puţin încă nu o făcuse când am auzit eu ultima dată. Îi ţine în bazinul râului Swakop de partea cealaltă a oraşului, ca să se odihnească şi să prindă puteri pentru drumul cu trenul. Am înţeles că are de gând să-i trimită când o să aibă o sută cincizeci.

A doua zi dimineaţa plecară de la ferma-fort, după un mic dejun de proporţii pantagruelice cu cârnaţi, specialităţi de carne şi ouă, toţi trei călare pe spinarea lată a catârului cenuşiu pe care Lothar plătise în cele din urmă douăzeci de lire, cu frâul primit drept bonus.

– Cum sunt camerele servitorilor la fort? întrebă Lothar.

– Vrei să zici camere de sclavi, nu de servitori, îl corectă Hendrick. Un om poate muri de foame acolo sau, după cum am auzit, să fie omorât în bătaie cu biciul de către conte, oftă Hendrick. Dacă n-ar fi fost generozitatea şi firea cea bună a celei mai tinere dintre cameristele herero...

Lothar îl înghionti cu putere în coaste şi aruncă o privire de avertizare către Manfred, iar Hendrick continuă suav:

– Deci toţi o să scăpăm cu fuga pe spinarea bătrână a unui singur catâr, remarcă el. N-o să ne prindă niciodată pe creatura asta rapidă ca o gazelă.

Trase o palmă pe crupa grasă a catârului, dar acesta îşi păstră ritmul lent şi legănat, bocănind cu potcoavele în praf.

– O să-l folosim la vânătoare, îi zise Lothar, zâmbind când îl văzu încruntându-se nedumerit.

Odată întorşi la adăpostul lor în stâncă, Lothar împachetă repede douăsprezece desagi de muniţie, mâncare şi echipament. După ce-i încărcă şi strânse bine toate chingile, îi aşeză la intrarea adăpostului.

– Aşa da, râse Hendrick. Avem şeile şi desagii. Acum nu ne mai trebuie decât caii.

– Ar trebui să lăsăm pe cineva de pază aici, zise Lothar, fără să-l bage în seamă. Dar o să avem nevoie de toţi oamenii cu noi. Îi dădu banii lui Pig John, cel mai demn de încredere dintre ei. Cinci lire ajung să cumperi un butoi întreg de rachiu Cape Smoke şi un singur pahar e de ajuns să omoare un bivol. Dar nu uita, Pig John, dacă o să fii prea beat să stai în şa când o să fugim, n-o să te las în urmă să te ia poliţia la întrebări. O să-ţi trag chiar eu un glonţ în cap. Îţi dau cuvântul de onoare.

Pig John vârî bancnota sub panglica pălăriei sale de pâslă.

– Nici măcar o picătură n-o să-mi atingă buzele, se văicări el linguşitor. *Baas* ştie că poate avea încredere în mine când e vorba de băutură, femei şi bani.

Până în oraşul Okahandja erau peste treizeci de kilometri şi Pig John porni imediat, ca să ajungă înaintea lui Lothar. Restul grupului, cu Manfred în frunte călare pe catâr, coborâră dealurile pe jos.

De o zi întreagă nu mai bătuse vântul deloc, aşa că urmele leului erau încă bine conturate, chiar şi în solul acesta atât de prăfos. Înarmaţi cu noile puşti Mauser şi cu bandulierele încinse peste umeri, vânătorii se răspândiră ca să acopere zona urmată de leu şi porniră în pas iute.

Lothar îl avertizase pe Manfred să stea mult în spate şi, cu urechile răsunându-i încă de amintirea vie a răgetelor sălbatice ale fiarei, băiatul era foarte mulţumit să vină lejer în urmă, la pasul leneş al catârului. Curând nu mai văzuse vânătorii din faţă, dar aceştia marcaseră drumul pentru el cu ramurele rupte şi cu scrijelituri pe trunchiurile salcâmilor, aşa că nu-i era deloc greu să ţină pasul după ei.

După mai puțin de o oră, vânătorii găsiră locul unde bătrânul leu omorâse o junincă a contelui. Fiara rămăsese lângă cadavru până o înfulecase pe toată, în afară de cap, copite și oasele mai mari. Dar chiar și de pe acestea linsese toată carnea, arătând cât de flămând fusese, evident pentru că nu era în stare să vâneze prea mult.

Lothar și Hendrick cercetară imediat urma într-un cerc în jurul zonei răvășite unde fusese omorâtă juninca și găsiră numaidecât direcția în care o luase leul.

– N-a plecat de-aici decât de câteva ore, estimă Lothar.

Observă apoi că un fir de iarbă călcat de una dintre labele felinei se ridică și se îndreptă singur, așa că se corectă:

– Mai puțin de o jumătate de oră – poate ne-a auzit venind încoace.

– Nu, zise Hendrick, atingând urma cu o crenguță lungă decojită. A plecat încet. Nu e îngrijorat, nu ne-a auzit. S-a îmbuibat de carne și acum o să meargă la cea mai apropiată sursă de apă.

– Merge spre sud, fu de părere Lothar. Probabil către râu, și asta înseamnă că se apropie de oraș, ceea ce ne convine de minune.

Se uită cu ochii mijiți din cauza soarelui să urmărească direcția lăsată de leu. Își puse la loc Mauserul pe umăr și le semnalizâ oamenilor să rămână în formația aceea răsfirată. Urcară panta domoală a dunei și, înainte să ajungă în vârf, le țâșni în față leul, ieșind de după un tufăriș scund. Leul se îndepărtă de ei pe terenul deschis într-o alergare de felină, cu mișcări ample. Dar burta îmbuibată de carne i se legăna greoaie la fiecare pas, ca și cum ar fi fost pe punctul de a făta.

Era o distanță mare, iar când începură să tragă după animalul ce fugea, Mauserele împroșcară cu gloanțe tot versantul dealului. Praful se ridică foarte sus de jur împrejurul lui. Toți oamenii lui Lothar, în afară de Hendrick, erau țintași înfiorător de slabi. Nu reușise niciodată să-i convingă că viteza glonțului nu era direct proporțională cu forța cu care apăsai

trăgaciul, sau să-i dezveţe de obiceiul de a-şi închide ochii în momentul în care trimiteau glonţul de pe ţeavă cu toată puterea degetului.

Lothar văzu prima rafală ieşită din arma sa ridicând praful de sub burta leului. Calculase greşit distanţa, ceea ce era întotdeauna o problemă pe un teren deschis de deşert. Manevră puşca fără să-şi ia patul de pe umăr şi ridică ţeava până când cătarea ajunse chiar deasupra coamei lungi şi zburlite a fiarei roşcate.

Leul se opri la următoarea rafală, în plin avânt, întorcându-şi capul imens către coapsa în care i se înfipsese glonţul. Sunetul metalului lovind şi pătrunzând în carne se auzi limpede până la şirul de vânători. Leul o luă din nou la goană, lăsându-se în jos, cât mai aproape de pământ, cu urechile trase înapoi, mârâind de durere şi de furie, dispărând apoi de cealaltă parte a dealului.

Hendrick le făcu semn cu mâna celorlalţi să înainteze în continuare.

– N-o să ajungă prea departe!

Leul e un animal ce sprintează când fuge. Nu poate menţine acel galop fulgerător decât o distanţă foarte scurtă şi apoi trebuie să revină la o alergare mai lentă, cu paşi mai mărunţi. Dacă îl obligi să meargă mai departe, de obicei se va întoarce şi te va ataca.

Lothar, Hendrick şi Klein Boy, cei mai puternici şi mai în formă din grup, ieşiră în afara liniei apropiindu-se cel mai mult.

Hendrick ajunse la locul unde leul fusese lovit de glonţul lui Lothar.

– Sânge! strigă el. Sânge de plămân!

Petele stacojii erau pline de bule de aer de la plămânii perforaţi. Cei trei o porniră în goană urmărind pata de sânge. Ajunseră pe culmea dealului, dincolo de care dispăruse leul.

– *Pasop!* strigă Lothar. Atenţie! Precis stă ascuns să ne aştepte...

Leul îi atacă înainte să-şi termine el avertizarea.

Se ascunsese în nişte ierburi sansevieria imediat după creastă, lipit cu burta de pământ şi cu urechile turtite pe cap. Dar în secunda în care Lothar trecuse creasta dealului, se năpusti asupra lui de la o distanţă de doar cincisprezece metri.

Leul rămase aproape de sol, cu urechile încă trase înapoi, astfel că fruntea îi era plată şi lată ca a unei vipere. Ochii galbeni îi sclipeau necruţători. Coama roşie ca focul era umflată la maximum, mărindu-i dimensiunile şi făcându-l să pară monstruos. Scoase un răget asurzitor printre fălcile imense pline de colţi şi Lothar tresări auzindu-l şi ezită numai o clipă cu arma. În momentul în care patul puştii îi atinse umărul, leul se ridică de la sol în faţa lui, acoperindu-i toată vederea. Sângele ce ţâşnea din plămânii perforaţi ai fiarei ţâşniră într-un norişor roz odată cu răgetul şi-l stropi pe Lothar pe faţă.

Instinctul îi spunea să tragă cât mai repede posibil în trupul imens şi zburlit al leului ce se ridicase gigantic în faţa lui pe labele din spate, dar se forţă să-şi mute ţinta. Un glonţ în piept sau gât nu ar fi oprit fiara la timp să nu-l omoare, căci glonţul de Mauser e uşor pentru oameni, nu pentru vânat de mari dimensiuni, iar primul glonţ ce atinsese leul îi desensibilizase deja sistemul nervos, inundându-l cu adrenalină. O împuşcătură în creier era singurul lucru care putea să-l oprească la o distanţă atât de mică.

Lothar ţinti în vârful botului, între orificiile rozalii ale nărilor, iar glonţul pătrunse între ochii felinei, croindu-şi drum prin craniu până în creierul galben ca de unt şi ieşind afară prin ceafă –, dar leul continuă să înainteze, prin forţa inerţiei atacului. Trupul uriaş şi musculos se izbi de pieptul lui Lothar şi puşca îi zbură din mâini. Impactul îl azvârli pe Lothar pe spate, lovind pământul cu umărul şi cu o parte a capului.

Hendrick îl ridică în capul oaselor şi-i şterse nisipul de la gură şi nări cu mâinile goale. Însă îngrijorarea îi dispăru de

îndată din ochi şi începu să zâmbească în momentul în care Lothar îl lovi slăbit peste mână.

– Eşti bătrân şi încet, *Baas*, râse Hendrick.

– Ridică-mă până nu mă vede Manie! îi porunci Lothar.

Hendrick îşi puse umărul sub braţul lui Lothar şi-l săltă în picioare.

Se clătină pe picioare, rezemându-se cu toată greutatea de Hendrick, ţinându-se de cap unde se lovise, dar dând deja ordine.

– Klein Boy! Legs! Mergeţi să ţineţi catârul înainte să simtă mirosul leului şi să fugă cu Manie!

Se trase de lângă Hendrick şi se duse nesigur pe picioare lângă cadavrul leului. Acesta zăcea pe o parte şi muştele începuseră deja să se adune în jurul capului zdrobit.

– O să avem nevoie de fiecare om şi de mult noroc să reuşim să-l încărcăm.

Leul era bătrân şi slab şi în condiţie foarte proastă, plin de cicatrici după anii de vânătoare în veldul plin de tufişuri de spini, cu blana mohorâtă şi zburlită. Avea însă burta plină ochi de la junca ucisă şi cântărea probabil în jur de două sute de kilograme. Lothar îşi luă puşca din nisip şi o şterse cu atenţie, apoi o rezemă de leş şi se grăbi înapoi de cealaltă parte a crestei dealului, şchiopătând încă de la căzătură şi masându-şi gâtul şi tâmpla.

Manfred se apropia călare pe catâr şi Lothar începu să alerge.

– L-ai nimerit, tată? strigă entuziasmat Manfred.

Băiatul auzise evident împuşcăturile.

– Da. Zace dincolo de creastă.

Lothar îl trase jos de pe catâr. Verifică apoi căpăstrul catârului. Era nou şi părea puternic, dar mai vârî o frânghie prin inelul de fier şi puse câte doi oameni să ţină de fiecare funie. Legă apoi grijuliu animalul la ochi cu o fâşie de pânză.

– Foarte bine. Hai să vedem cum se comportă.

Bărbaţii care ţineau de frânghiile căpăstrului îl traseră cu toată greutatea lor combinată, dar catârul îşi vârî potcoavele în nisip, răzvrătindu-se împotriva legăturii de pe ochi şi nu voi să facă nici un pas înainte.

Lothar se duse în spatele lui, având grijă să nu stea în calea copitelor şi îi răsuci coada. Chiar şi aşa, animalul rămase nemişcat ca o stâncă. Lothar se aplecă şi-l muşcă la rădăcina cozii, înfigându-şi dinţii în pielea moale şi sensibilă, iar catârul azvârli brusc în sus amândouă copitele.

Lothar îl mai muşcă o dată, şi animalul capitulă, urcând dealul la trap, dar când ajunse în vârf simţi briza uşoară şi amândouă nările i se umplură de mirosul proaspăt şi fierbinte de leu.

Mirosul leului are un efect remarcabil asupra tuturor animalelor, domestice sau sălbatice, chiar şi asupra celor mai exotice, provenind dintr-un mediu în care este imposibil ca ele, sau vreun strămoş de-al lor, oricât de îndepărtat, să fi avut vreodată cel mai mic contact cu un leu.

Tatăl lui Lothar îşi alesese întotdeauna câinii de vânătoare dându-le căţeluşilor de-abia fătaţi o piele udă de leu să o adulmece. Majoritatea căţeilor începeau să scheaune de groază şi să fugă împleticindu-se cu cozile între picioare. Foarte puţini căţei, nu mai mult de unul din douăzeci, aproape întotdeauna femele, rămâneau pe loc, cu părul zburlit lătrând şi dând din coadă. Aceştia erau câinii pe care-i păstra.

Catârul simţi mirosul de leu şi înnebuni. Cei patru bărbaţi care ţineau frânghiile fură aproape cu totul răsturnaţi când animalul se înălţă pe picioarele din spate şi necheză, iar Lothar trebui să se ferească să nu fie lovit de copitele cu care biciuia aerul. Apoi o porni brusc într-un galop năucitor, târându-i aproape un kilometru după el pe cei patru bărbaţi, împleticindu-se, căzând şi zbierând, peste tufişuri pline de spini şi şanţuri adânci erodate de ape, până când în cele din urmă se opri într-un nor de praf, năduşit şi tremurând, cu coapsele fremătându-i de groază.

Îl traseră înapoi, cu legătura peste ochi, dar în momentul în care simți din nou mirosul de leu, tot spectacolul se repetă, deși de data asta reuși să galopeze doar câteva sute de metri și trebui să se oprească din cauza epuizării și a greutății celor patru bărbați.

Îl conduseră de încă două ori până la leșul leului și, de fiecare dată, catârul o luă imediat la goană, deși pe distanțe din ce în ce mai scurte, iar în cele din urmă rămase pe loc, tremurând pe toate cele patru picioare, asudând de spaimă și oboseală, în timp ce oamenii îi urcară în spinare leșul și încercară să-i lege sub piept labele leului. Asta însă se dovedi prea mult. Trupul bietului catâr se umplu de sudoare rece și se ridică pe picioarele din spate și se zbătu, lovind din copite și scuturându-se până când leul îi alunecă din spinare la picioare.

Îl epuizară în cele din urmă și, după o oră de chin, catârul rămase nemișcat, tremurând jalnic și suflând ca foalele unui fierar, dar cu leul mort legat strâns în spinare.

Când Lothar prinse de funie și-l trase după el, catârul îl urmă supus și coborâră încet de-a lungul meandrelor râului.

Lothar se uită din vârful colinei scunde și împădurite la acoperișurile și turla bisericii satului de dincolo de râul Swakop. Râul făcea o curbă largă și în cotul acela se găseau trei bazine mici și verzi, având pe margini maluri nisipoase. Râul nu curgea decât în scurtele perioade de după ploi.

Adăpau caii la bazine, aducându-i din țarcurile de crengi spinoase de pe mal înainte să-i închidă peste noapte. Contele avusese dreptate, reprezentanții armatei aleseseră numai cei mai buni cai. Lothar îi privi cu lăcomie prin binoclu. Crescuți pentru deșert, animale puternice și pline de vigoare. Adunați grămadă la malul bazinului de apă, tropăiau veseli și se tăvăleau în nisipul umed lovind aerul cu picioarele.

Lothar își îndreptă atenția asupra oamenilor, numără cinci bărbați, toți soldați negri în uniforme kaki. Nu reuși să vadă nici un ofițer alb.

– Poate sunt în tabără, murmură el.

Focalizã binoclul către corturile militare maronii de cealaltă parte a ţarcurilor de cai.

Din spate auzi un fluierat uşor şi se uită peste umăr. Hendrick îi făcea semne de la poalele dealului. Lothar coborî versantul. Catârul cu povara însângerată încă în spinare era priponit la umbră. Aproape se resemnase deja cu soarta lui, deşi din când în când se scutura brusc şi îşi muta speriat greutatea pe picioare. Oamenii lui erau întinşi sub ramurile golaşe ale salcâmilor, mâncând conservă de carne, şi când Lothar ajunse lângă ei, Pig John se sculă în picioare.

– Ai întârziat, îl acuză Lothar.

Îl apucă brusc de vesta de piele şi-l trase lângă el, mirosindu-i respiraţia.

– Nici o picătură, stăpâne, se văicări Pig John. Jur pe fecioria soră-mii.

– Ei na, aia chiar că-i creatură de basm.

Lothar îi dădu drumul şi se uită la sacul de la picioarele lui Pig John.

– Douăsprezece sticle. Exact aşa cum ai zis.

Lothar deschise sacul şi scoase o sticlă din renumitul rachiul Cape Smoke. Gâtul sticlei era sigilat cu ceară, iar rachiul avea o culoare ca de otravă, maroniu-închis.

– Ce ai aflat în sat?

Puse sticla la loc în sac.

– Sunt şapte oameni care au grijă de cai în tabără...

– Eu am numărat cinci.

– Şapte, zise Pig John cu hotărâre şi Lothar încuviinţă supărat.

– Şi ofiţeri albi?

– S-au dus ieri la Otjwaronga, ca să mai cumpere cai.

Lothar aruncă o privire înspre cer.

– O să se întunece într-o oră. Ia sacul şi du-te în tabără.

– Şi ce să le spun?

– Zi-le că vinzi – ieftin, şi dă-le să guste pe gratis. Eşti un mincinos notoriu, zi-le tu ceva.

– Şi dacă nu vor să bea?

Auzind una ca asta, Lothar izbucni în râs, dar nu se obosi să răspundă.

– Noi o să venim după răsăritul lunii, după ce o să treacă de vârful copacilor. Asta o să-ţi dea ţie – şi rachiului – patru ore întregi să-i înmoi.

Pig John îşi puse sacul pe umăr făcând sticlele să clincăne.

– Ţine minte, Pig John, vreau să fii treaz sau te omor – şi nu glumesc.

– Stăpânul chiar crede că sunt un animal, că nu sunt în stare să beau ca un gentleman? întrebă Pig John.

Îndreptându-se indignat de spate, Pig John se îndepărtă cu paşi mari, capul sus şi o atitudine de demnitate lezată.

Lothar îl urmări prin binoclu din vârful dealului traversând malurile nisipoase ale râului Swakop şi mărşăluind prin nisip cu sacul în spate. Ajuns la ţarc, omul care stătea de gardă îl interpelă imediat şi Lothar îi privi vorbind, până când în cele din urmă soldatul negru îşi puse carabina deoparte şi se uită în sacul pe care Pig John îl deschise pentru el.

Chiar şi de la distanţa aceea şi în lumina slabă a amurgului, Lothar văzu sclipirea dinţilor albi ai gărzii când zâmbi încântat. Îi chemă şi pe ceilalţi soldaţi din tabăra de corturi. Doi ieşiră în izmene, şi imediat începură o discuţie lungă şi animată, cu multe gesticulări, ghionturi şi clătinări din cap, până când în cele din urmă Pig John desfăcu sigiliul de ceară a uneia dintre sticle şi le-o dădu. Sticla trecu rapid de la unul la celălalt, şi fiecare bău ridicând fundul sticlei drept în sus pentru o clipă, ca şi cum ar fi sunat dintr-o trompetă, apoi traseră aer în piept şi rânjiră cu lacrimi de la tăria rachiului. La sfârşit, Pig John, cu sacul în spate, fu condus ca un oaspete de onoare în tabără şi Lothar nu-l mai văzu.

Apuse soarele şi se întunecă şi Lothar rămase pe creasta dealului. Era perfect conştient de viteza şi direcţia vântului, ca şi cum s-ar fi aflat la timona unei corăbii, şi sesiză şi

urmări cu atenție fiecare rafală răzleață, fiecare schimbare a brizei de noapte. La o oră după lăsarea întunericului, vântul se stabilizase într-un șuvoi continuu și cald din spatele lui.

– Dă Doamne să țină, murmură el.

Fluieră ușor ca o bufniță cântătoare și Hendrick veni la el aproape imediat. Lothar îi indică vântul.

– Du-te mai sus pe cursul apei și treci râul la o distanță destul de mare să ocolești tabăra. Vezi să nu fii prea aproape. Apoi întoarce-te înapoi și ține-ți vântul în față.

În clipa aceea auziră un țipăt ușor de cealaltă parte a râului și amândoi își ridicară privirile. Siluetele soldaților negri se conturau întunecate pe fundalul focului de tabără din fața corturilor, atât de înalt încât flăcările ajungeau până la crengile de jos ale salcâmilor.

– Ce naiba fac, ce crezi? se miră Lothar. Dansează sau se bat?

– Cred că nu știu nici ei, chicoti Hendrick.

Soldații se împleticeau în jurul focului, ciocnindu-se și agățându-se unii de alții, despărțindu-se și prăbușindu-se în praf, târându-se în genunchi și ridicându-se cu eforturi imense în picioare, pentru ca doar după câteva clipe de pendulare buimacă pe picioarele depărtate să se prăbușească din nou. Unul dintre ei se dezbrăcase cu totul și trupul subțire și gălbui îi luci de sudoare în timp ce se învârtea nebunește pe loc. Căzu la un moment dat în foc, iar doi dintre ceilalți îl traseră afară de călcâie, toți trei scoțând chiote de veselie isterică.

– E timpul să mergem, zise Lothar. Ia-l pe Manie cu tine și lasă-l să-ți țină el calul.

Hendrick coborî iar panta dealului, dar se opri când Lothar îl strigă încet.

– Vezi că ți-l încredințez pe Manie. Răspunzi cu viața de siguranța lui.

Hendrick nu răspunse și dispăru în noapte. După o jumătate de oră, Lothar îl zări împreună cu Manfred traversând malurile palide ale râului, o siluetă neagră,

nedesluşită în lumina stelelor, şi apoi dispărură dincolo de tufişuri.

Linia orizontului se lumină şi stelele de la est păliră înainte de răsăritul lunii, iar în tabăra de dincolo de râu piruetele imprecise ale soldaţilor beţi se transformaseră acum într-o legănare lentă în virtutea inerţiei. Lothar desluşi prin lentilele binoclului contururile trupurilor, prăbuşite la întâmplare ca morţii de pe un câmp de bătălie, unul dintre ei semănând enorm cu Pig John. Însă Lothar nu putea fi sigur, bărbatul era prăbuşit cu faţa în jos în umbra de cealaltă parte a focului.

– Dacă e el, e un om mort, promise Lothar şi se ridică în picioare.

Era în sfârşit momentul să pornească; luna trecuse de linia orizontului, sclipind ca o potcoavă incandescentă tocmai ieşită din forja fierarului.

Lothar coborî cu atenţie panta întunecată. Catârul fornăi îngrozit din cauza poverii pe care o purta încă în spinare.

– Imediat e gata deja, îi şopti Lothar mângâindu-i fruntea. Te-ai purtat minunat, bătrâne.

Lăsă mai lejer căpăstrul, îşi aranjă mai bine puşca pe umăr şi conduse catârul în jurul dealului, către malul râului.

Nu se punea problema unei apropieri furişe, nu cu animalul atât de mare şi mai ales cu povara lui. Lothar îşi luă puşca de pe umăr şi vârî un cartuş în locaş în timp ce trecea albia nisipoasă a râului, scrutând cu atenţie liziera de copaci de pe malul celălalt, deşi nu se aştepta să fie atacat.

Focul de tabără se stinsese şi, când ajunse pe mal, era linişte deplină. Lothar auzi un tropăit de copite şi respiraţia uşoară şi fremătătoare a unui animal din ţarc. Vântul era în spatele lui Lothar, încă stabil, şi dintr-odată se auzi un nechezat sfâşietor.

– Aşa... adulmecă bine, şopti Lothar, conducând catârul spre ţarc.

Numaidecât se iscă învălmăşeala gălăgioasă a cailor ce se călcau în picioare, tropăitul de copite al animalelor speriate

ce începură să se agite în țarc. Alarma transmisă de mirosul cadavrului însângerat de leu se răspândi ca o molimă prin toată herghelia. Un cal nechează de groază și imediat ceilalți se ridicară pe picioarele din spate panicați. Lothar le văzu capetele deasupra zidului de crengi împletite al țarcului, coamele fluturând în lumina lunii, copitele din față lovind cu sălbăticie aerul.

Lothar ținu catârul lipit de peretele țarcului dinspre care bătea vântul, apoi tăie funia ce-i ținea leul legat în spinare. Cadavrul alunecă și se prăbuși la pământ, iar aerul din plămâni îi ieși prin gâtul mort ca un răget răgușit și profund, în timp ce animalele de cealaltă parte a peretelui izbucniră într-o explozie de nechezături, începând să se învârtească disperate în țarc ca prinse într-un vârtej.

Lothar se aplecă, despică burta leului de la picioarele din spate până la stern, apăsând adânc lama cuțitului ca să treacă prin vezica și intestinele animalului, și instantaneu se răspândi în aer o duhoare cadaverică.

Herghelia de cai era în haos. Îi auzea izbindu-se de peretele celălalt al țarcului în încercarea de a scăpa de mirosul îngrozitor. Lothar își ridică pușca la umăr, țintind la doar câțiva metri de caii înnebuniți și goli încărcătorul. Împușcăturile răsunară într-o succesiune rapidă, lumina roșiatică din gura puștii iluminând întregul țarc, iar herghelia cuprinsă de panică se izbi de peretele țarcului și trecu prin el, revărsându-se prin el ca un torent întunecat, coamele cailor ce galopară în noapte fluturând ca spuma, îndreptându-se în direcția vântului, unde Hendrick și oamenii lui așteptau.

Lothar își priponi grăbit catârul, își reîncărcă pușca din mers și alergă la focul de tabără aproape stins. Unul dintre soldați, trezit din beție de larma iscată de cai, se ridică în picioare și se îndreptă împleticit, dar hotărât, spre țarc.

– Caii! strigă el. Haideți odată, bețivi nenorociți! Trebuie să oprim caii! Ajută-mă, strigă apoi, când îl văzu pe Lothar. Caii...

Lothar își ridică patul puștii sub bărbie. Dinții soldatului se ciocniră cu zgomot și se așeză pe nisip. Încet, cu o lentoare nefirească, se lăsă ușor pe spate. Lothar trecu peste el și alergă înainte.

– Pig John! strigă el insistent. Unde ești?

Nu primi nici un răspuns și trecu de cealaltă parte a focului la silueta inertă pe care o zărise din vârful dealului. Îl rostogoli cu vârful piciorului și Pig John se uită la lună cu ochi goi și un zâmbet senin pe fața galbenă și ridată.

– Sus!

Lothar îl lovi cu cizma fără milă. Pig John continuă să zâmbească la fel de senin. Era într-o stare dincolo de orice durere.

– Foarte bine, te-am avertizat!

Lothar trase piedica Mauserului cu degetul mare. Puse vârful țevii direct pe capul lui Pig John. Dacă ajungea viu pe mâna poliției nu era nevoie de foarte multe lovituri cu biciul din piele de hipopotam ca să-l facă pe Pig John să vorbească. Deși nu cunoștea toate amănuntele planului, știa destul cât să le distrugă toate șansele de reușită și să-l pună pe Lothar pe lista cu cei mai căutați oameni pentru furt de cai și distrugerea proprietății armatei. Își ridică degetul de pe trăgaci.

– E prea blândă pedeapsă pentru el, murmură mohorât. Ar trebui biciuit până la moarte.

Dar își relaxase deja degetul blestemându-se în gând pentru cât de prost era în timp ce punea piedica și alerga înapoi să prindă catârul.

Deși Pig John era foarte slab, Lothar fu nevoit să-și adune toate puterile să reușească să-i ridice trupul moale ca o cârpă pe spinarea catârului. Rămase acolo ca o rufă pusă pe sfoară la uscat, cu mâinile și picioarele atârnându-i de cele două părți. Lothar sări în spatele lui și biciui catârul să alerge la viteza maximă, care se dovedi a fi un trap chinuit, îndemnându-l chiar în direcția vântului.

După cam un kilometru și jumătate, Lothar se gândi că poate trecuse deja de ei și încetini catârul exact în momentul când Hendrick îi ieși în față.

– Cum a mers? Câți ai prins? întrebă îngrijorat Lothar și Hendrick izbucni în râs.

– Așa de mulți că n-am avut destule căpestre.

De îndată ce fiecare dintre oameni capturase câte unul dintre caii evadați, Hendrick urcase pe un cal fără șa și le tăiase drumul grupurilor de cai care fugeau, întorcându-i și ținându-i pe loc până când Manfred alergase și le puse căpestrele peste cap.

Lothar numără încântat caii priponiți.

– Douăzeci și șase! O să putem să alegem. Bine, atunci, zise el, stăpânindu-și bucuria. Vom porni imediat. Armata va fi pe urmele noastre de îndată ce-și pot trimite oamenii aici.

Dădu jos căpăstrul de pe capul catârului și-l plesni pe spinare.

– Mulțumesc, bătrâne. Acuma poți merge acasă.

Catârul îi acceptă oferta fără să șovăie și, spre uimirea lui Lothar, reuși să galopeze primele câteva sute de metri către casă.

Își aleseră fiecare câte un cal și îl încălecară fără șa, ținând de funie alți trei sau patru cai fără călăreț, apoi Lothar îi conduse înapoi spre adăpostul dintre dealuri.

În zori se opriră pentru câteva minute, până când Lothar verifică personal fiecare cal furat. Doi fuseseră răniți în învălmășeala din țarc și Lothar le dădu drumul. Ceilalți erau toți de asemenea calitate și într-o stare atât de bună, încât nici nu știa pe care să-i aleagă acum că aveau mult mai mulți decât le trebuiau.

În timp ce ei sortau caii, Pig John se trezi și se ridică slăbit. Murmură câteva rugăciuni către strămoșii săi și către zeii hotentoți pentru a-l scăpa de suferință și apoi vomă chinuit de dureri rachiul ordinar.

– Eu și cu tine avem treburi de rezolvat, îi promise Lothar fără să zâmbească, și se întoarse spre Hendrick. O să luăm cu

noi toți caii. Cu siguranță, o să pierdem câțiva în deșert. Apoi își ridică brațul drept într-o comandă de cavalerie: Porniți!

Ajunseră la adăpost puțin înainte de amiază, dar nu se opriră decât să încarce șeile și desagii pe cai și apoi fiecare își alese câte un cal. Conduseră apoi caii la apă și așteptară până se adăpară pe săturate.

– Cât avans avem? întrebă Hendrick.

– Soldații de culoare nu pot face nimic fără ofițerii albi și s-ar putea să le ia două sau trei zile să ajungă înapoi. Vor trebui întâi să telegrafieze la Windhoek și să aștepte ordine, apoi vor trebui să alcătuiască o patrulă. Așa că probabil trei zile cel puțin, și mai sigur patru sau cinci.

– Putem ajunge departe în trei zile, zise Hendrick cu satisfacție.

– Nimeni nu poate ajunge mai departe, încuviință Lothar.

Era un fapt, nu o laudă. Deșertul era regatul lui. Foarte puțini albi îl cunoșteau la fel de bine ca el și nici unul mai bine.

– Încălecăm? întrebă Hendrick.

– Încă ceva înainte, zise Lothar.

Luă din desagi frâul de piele de rezervă și își încolăci un capăt în jurul încheieturii mâinii drepte, cu cataramele de alamă atârnându-i la nivelul gleznelor. Porni apoi cu pași hotărâți către locul unde Pig John stătea posac la umbră pe malul râului, cu fața îngropată în palme. În halul în care se afla, nu auzi pașii lui Lothar până când acesta era chiar în fața lui.

– Ți-am promis, îi zise sec Lothar și scutură fâșiile grele de piele.

– Stăpâne, nu am avut de ales, țipă Pig John și încercă să se ridice în picioare.

Lothar legănă frâul și cataramele de alamă sclipiră într-un arc lucitor în lumina soarelui. Lovitura îl prinse pe Pig John pe la spate și cataramele i se izbiră în coaste, lăsându-i o scobitură roșie în carnea de sub subsuoară.

Pig John urlă.

– M-au forțat. M-au făcut să beau...

Următoarea lovitură îl făcu să se prăbușească de pe picioare. Pig John continuă să urle, deși acum nu mai rostea cuvinte coerente, iar frâul de piele plesnea pe spinarea galbenă lăsând dâre groase și sclipitoare, ce deveneau imediat purpurii ca niște struguri copți. Cataramele îi sfâșiau pielea oriunde îl atingeau, rupându-i bucăți și cămașa ca și cum ar fi fost sfâșiată de gheare de leu, iar nisipul de sub el era stropit de picuri mari de sânge care se scurgeau în albia râului.

În cele din urmă nu mai urlă și Lothar făcu un pas înapoi gâfâind și ștergând frâul roșu de sânge cu o cârpă din desagi, uitându-se apoi la oamenii săi. Bătaia aceasta fusese la fel de mult pentru ei cât pentru bărbatul făcut covrig de la picioarele sale. Erau niște câini sălbatici și nu înțelegeau decât puterea, nu respectau decât cruzimea.

Hendrick vorbi în numele tuturor:

– A primit ce a meritat. Să-l termin eu?

– Nu! Lasă-i un cal. Când își revine poate să ne urmărească, sau poate să meargă la dracu' dacă vrea.

Îi întoarse spatele și se duse la calul său. Urcă în șa evitând privirea șocată a fiului său. Le spuse celorlalți, ridicând vocea:

– Gata – plecăm de-aici.

Călărea în stilul bur, cu scările lungi, tolănit confortabil în șa, iar Hendrick își aduse calul de o parte a lui și Manfred de cealaltă.

Lothar parcă plutea; adrenalina acționa ca un drog – deșertul i se întindea vast în față. Odată cu furtul cailor trecuse de partea cealaltă a legii – era din nou un proscris, eliberat de constrângerile societății, și simți că sufletul i se avântă spre înălțimi ca un șoim vânător.

– Dumnezeule! Aproape uitasem cum e să am o pușcă în mână și un cal bun între picioare.

– Suntem din nou bărbați, încuviință și Hendrick, și se aplecă să-l îmbrățișeze pe Manfred. Și tu ești de-acum.

Taică-tău avea vârsta ta când am călărit prima dată la război cu el. Şi tu eşti bărbat, aşa cum a fost şi el.

Iar Manfred uită în clipa aceea spectacolul sângeros la care fusese martor mai înainte şi fu copleşit de mândrie să fie membru al acestei tovărăşii bărbăteşti. Şezu mai drept în şa şi-şi ridică bărbia.

Lothar îşi întoarse capul spre nord-est, către Hinterland, unde uriaşul Kalahari aştepta răbdător şi misterios, şi îşi conduse oamenii în cealaltă direcţie.

Poposiră peste noapte într-o trecătoare feritã, de unde să nu li se vadă lumina micului foc, şi, la un moment dat, omul de strajă îi avertiză cu un şuierat. Se ridicară imediat din pături, îşi înşfăcară puştile şi se furişară în întuneric.

Caii fremătară şi nechezară, şi din întuneric se desprinse Pig John care se apropie de ei şi descălecă. Rămase în picioare lângă foc, cu faţa umflată şi decolorată de la vânătăi, ca o potaie jigărită care se aşteaptă să fie alungată. Ceilalţi ieşiră dintre umbre, apoi se întinseră la loc în culcuşurile de pături, fără să-i acorde cea mai mică atenţie.

– Dormi de cealaltă parte a focului de mine, îi zise cu asprime Lothar. Duhneşti a rachiu.

Pig John răsuflă uşurat şi se simţi recunoscător că fusese acceptat înapoi în grup.

În zori, încălecară din nou şi călăriră tot înainte în întinderea fierbinte şi pustie a deşertului.

*

Drumul către mina H'ani era probabil unul dintre cele mai accidentate drumuri din toată Africa de Sud-Vest şi, de fiecare dată când mergea pe el, Centaine îşi spunea că trebuia neapărat să facă totuşi ceva să-l repare. Dar doctorul Twentyman-Jones îi dădea o estimare a costurilor asfaltării câtorva sute de kilometri de drum de deşert, ale construirii mai multor poduri peste râuri şi albii de râu, ale consolidării tuturor trecătorilor dintre dealuri, şi Centaine era nevoită să-i

dea dreptate. „La urma urmei nu ține decât trei zile, și rareori trebuie să vin pe-aici mai mult de trei ori pe an, unde mai pui că e o aventură palpitantă."

Linia de telegraf ce conecta mina de Windhoek fusese și ea destul de scumpă. După un preț estimativ de cincizeci de lire, ajunsese în cele din urmă s-o coste o sută de lire pentru fiecare kilometru și chiar și acum detesta să se uite la șirul nesfârșit de stâlpi legați între ei cu sârmă sclipitoare de cupru ce mergea paralel cu drumul. Și asta nu numai din cauza costului, stâlpii stricau priveliștea, atenuând senzația de pustietate și izolare pe care o prețuia atât de mult când nu era în Kalahari.

Își aminti cu un fior de nostalgie cum în primii ani dormeau pe pământ și-și duceau cu ei apa. Acum însă existau stații la distanțe regulate pentru fiecare popas peste noapte, clădiri circulare, acoperite cu stuf, și mori de vânt care să scoată apă din puțurile adânci, cu servitori care locuiau permanent la fiecare stație, oferind mâncare, băi calde și un foc strașnic de bușteni în nopțile aspre și reci ale iernii din Kalahari – chiar și frigidere cu parafină care să facă gheață minunată pentru paharul de whisky băut la apus în arșița năprasnică a verii. Drumul era foarte folosit, fiind străbătut mereu de convoaiele regulate conduse de Gerhard Fourie care transportau combustibil și provizii. Camioanele grele Ford săpaseră făgașe adânci în solul moale și răvășiseră fiecare intersecție cu albiile secate ale râurilor, iar cel mai rău lucru era că distanța dintre cauciucurile camioanelor era mult mai mare decât cea dintre roțile Daimlerului galben, așa că trebuia să meargă cu o roată în făgaș și cu cealaltă săltând și hurducându-se peste fâșia neregulată din mijloc.

În plus, era miezul verii și căldura era absolut zdrobitoare. Metalul carcasei mașinii era suficient de fierbinte să-i facă bășici pe piele, și erau obligați să oprească regulat când apa din radiator fierbea în clocot și trimitea un șuvoi de aburi șuierători în aer. Văzduhul părea să tremure, cuprins de flăcări albastre, și orizonturile îndepărtate erau șterse

de vârtejurile sticloase și fremătătoare ale mirajelor deșertului în arșiță.

„Of, dacă ar reuși să facă o mașinărie suficient de mică să răcorească aerul din automobil, precum aceea din vagonul de tren", se gândi ea, și izbucni în râs. *„Tiens,* cred că încep să mă înmoi cu trecerea timpului!" Își aminti cum, împreună cu cei doi bătrâni boșimani care o salvaseră, traversase pe jos înfiorătorul teritoriu al dunelor din Namibia și cum fuseseră obligați să-și acopere trupurile cu un strat de nisip umezit de urina lor ca să supraviețuiască arșiței monstruoase a amiezilor deșertice.

– De ce râzi, mamă? întrebă Shasa.

– Oh, e ceva ce s-a întâmplat demult, înainte să te naști tu.

– Spune-mi, oh, te rog, spune-mi!

Pe băiat nu părea să-l afecteze căldura, praful și hurducăiala nemiloasă a șasiului. Dar la urma urmei de ce ar fi fost? Centaine îi zâmbi. El aici se născuse. Și el era o creatură a deșertului.

Shasa crezu că-i zâmbește în semn de încuviințare.

– Haide, mamă. Spune-mi povestea.

– *Pourquoi pas?* De ce nu?

Așa că îi spuse și-i privi expresia șocată.

– Propriul tău pipi?

Shasa era complet oripilat.

– Ești surprins? râse ea. Stai să-ți spun ce-am făcut când ni s-a terminat apa din sticlele din ouă de struț. Bătrânul O'wa, vânătorul boșiman, a omorât un gnu cu o săgeată otrăvită și i-am scos afară primul stomac, rumenul, și am stors lichidul din conținutul nedigerat și asta am băut. Ne-a ținut în viață până am ajuns la puțul cu apă de băut.

– Mamă!

– Așa e, *chéri,* beau șampanie când pot, dar dacă trebuie, o să beau orice am nevoie ca să supraviețuiesc.

Centaine tăcu și-i dădu timp să se gândească la asta, apoi îi aruncă o privire și văzu că repulsia de pe chipul lui se transformase în respect.

– Tu ce-ai fi făcut, *chéri*, ai fi băut sau ai fi murit?

Trebuia să-l întrebe, ca să fie sigură că învățase lecția.

– Aș fi băut, răspunse el fără ezitare, și apoi continuă cu mândrie afectuoasă: Știi, mamă, ești cu adevărat bestială.

Acesta era cea mai mare laudă a lui.

– Uite!

Îi arătă în față câmpia de culoarea blănii de leu. La linia îndepărtată a orizontului, în spatele valurilor fremătătoare și iluzorii ale mirajului, câmpul părea acoperit cu un văl translucid ca un fum de culoarea scorțișoarei.

Centaine scoase mașina de pe drum și se urcară pe treapta laterală ca să vadă mai bine.

– Gazele sud-africane. Primele pe care le întâlnim în călătoria asta.

Frumoasele animale se deplasau, toate în aceeași direcție.

– Cred că sunt zeci de mii.

Gazelele erau niște animale elegante și mici, cu picioare lungi și delicate și coarne în formă de liră.

– Migrează către nord, îi zise Centaine. Cred că a plouat bine acolo și acum se mută unde este apă.

Dintr-odată, gazelele cele mai apropiate de ei se speriară de prezența lor și începură manifestarea ciudată de alarmă pe care burii o numesc *„pronking"*. Își arcuiră spinările și-și înclinară gâturile lungi până își atinseră copitele din față cu botul, apoi săltară pe picioarele țepene, sărind sus și ușor în aerul fierbinte și tremurător, iar de-a lungul spinării, fâșia de păr alb sclipea de la distanță.

Alarma se răspândi ca o molimă și în curând mii de gazele alergau în salturi pe câmpie ca un stol de păsări. Centaine sări de pe scara laterală a mașinii și le imită. Punându-și degetele unei mâini ca niște coarne pe cap și cu degetele celeilalte mâini arătând creasta albă de păr de pe spate. O făcu atât de agil și inspirat, încât Shasa începu s-o aplaude cu veselie și râse.

– Bravo, mamă!

Sări și el de pe scara mașinii și o imită, și pentru câteva minute țopăiră amândoi în cerc, până nu mai putură de râs și de efort. Apoi se rezemară de Daimler și se agățară unul de altul pentru sprijin.

– Bătrânul O'wa m-a învățat asta, zise ea gâfâind. Putea să imite orice animal din veld.

Când porniră din nou, îl lăsă pe Shasa la volan, căci traversarea câmpiei era una dintre cele mai ușoare părți ale călătoriei, și Shasa conducea destul de bine. Centaine se rezemă de spătarul scaunului și după o vreme Shasa rupse tăcerea:

– Când suntem singuri ești atât de diferită, zise el ezitând apoi pentru o clipă. Ești atât de amuzantă! Aș vrea să fii așa totdeauna.

– Orice faci prea mult timp devine plictisitor, îi zise ea cu blândețe. Șmecheria e să le faci pe toate, nu numai un singur lucru. Acum ne distrăm bine, dar mâine vom fi la mină și o să dăm peste alt fel de lucruri interesante, iar după aceea o să apară altceva. O să le facem pe toate, și o să stoarcem din fiecare moment orice picătură pe care ne-o poate oferi.

Twentyman-Jones plecase la mină înainte, pe când Centaine rămăsese trei zile la Windhoek să verifice actele împreună cu Abraham Abrahams. Așa că Twentyman-Jones anunțase servitorii de la stațiile de popas de pe drum să-i aștepte.

Când ajunseră în seara aceea la ultima stație, apa de baie era atât de fierbinte, încât până și Centaine trebui să toarne apă rece în ea, deși ei îi plăcea de obicei apa de baie la o temperatură mai potrivită pentru opărirea crabilor, decât pentru îmbăiere. Șampania era acea minunată Krug din 1928, albă și răcită exact la temperatura preferată de ea, suficient de scăzută să aburească sticla, dar, deși aveau gheață, Centaine nu permitea obiceiul barbar de a ține sticla într-o frapieră.

„Picioare reci, cap înfierbântat – e o combinație proastă și pentru oameni, și pentru vin", o învățase tatăl ei. Ca întotdeauna, Centaine nu bău decât un singur pahar din sticlă și

după aceea urmă hrana rece pe care o adusese Twentyman-Jones şi-o lăsase în frigider, mâncare perfect potrivită pentru căldura aceea şi despre care ştia că îi place în mod deosebit lui Centaine – homari de stâncă din apele verzi ale curentului Benguela, cu carne albă şi suculentă ascunsă în cozile lor roşii şi ţepoase, cu o salată de legume din podişurile mai răcoroase din Windhoek, frunze de salată proaspătă, roşii coapte stacojii şi ceapă aromată cu nuanţe violacee, iar la sfârşit, ca delicatesă, trufe sălbatice culese din deşert de boşimanii care aveau grijă de cireada de vaci de lapte. Centaine le mâncă crude şi gustul sărat al ciupercilor era gustul adevărat al deşertului Kalahari.

Porniră din nou la drum în întunericul deplin de dinainte de zori, iar la răsărit se opriră şi îşi făcură o cafea pe un foc de crenguţe de salcâm; lemnul roşu granulos ardea cu o flacără albastră intensă şi dădea cafelei o aromă ciudată şi delicioasă. Mâncară micul dejun pregătit de bucătarul de la staţia de popas, îşi băură cafeaua parfumată şi priviră răsăritul de soare mânjind cerul şi deşertul în bronz şi auriu. Când porniră iar, soarele se ridicase deja mai sus şi şterse orice culoare de pe pământ, învăluindu-l cu mantia sa alburie.

– Opreşte aici! porunci brusc Centaine.

Shasa opri şi împreună cu ea se căţără pe capota maşinii şi se uită înainte, complet nedumerit.

– Ce e, mamă?

– Nu vezi, *chéri?* Uite, acolo! îi arătă ea. Deasupra orizontului.

Plutea în văzduh, indistinct şi eteric.

– Stă în cer! exclamă Shasa, când îl observă în cele din urmă.

– Muntele care pluteşte în văzduh, murmură Centaine. Locul Tuturor Vieţilor.

Acesta era numele său boşiman. De fiecare dată când îl vedea aşa, se simţea la fel de fermecată ca prima oară când îl zărise.

Se apropiară şi lanţul muntos prinse contur, devenind o palisadă de stâncă abruptă sub care se întindeau pădurile de mopani. În unele locuri vârfurile de stâncă erau despicate de trecători şi cheiuri. În altele, erau solide şi înalte, pătate ici şi colo cu licheni sclipitori, de culoare galbenă ca sulful, verde şi portocalie.

Mina H'ani era pitită sub una dintre aceste imensităţi de stâncă, iar clădirile păreau minuscule şi nepotrivite pentru acest loc.

Centaine îl rugase pe Twentyman-Jones să facă tot posibilul ca exploatarea minei să aibă cât mai puţine efecte negative asupra mediului, fără să-i afecteze, desigur, productivitatea, dar acesta nu reuşise să-i respecte doleanţele decât în parte. Barăcile îngrădite ale muncitorilor negri şi terenurile de prelevare a solului albastru diamantifer erau foarte extinse, iar turnul de oţel cu liftul pentru instalaţia de spălare era tot atât de înalt cât turla unei sonde petroliere.

Şi cu toate astea, cea mai mare stricăciune fusese cauzată de apetitul boilerului cu aburi, hămesit ca un Baal infernal după lemne de foc. Toată pădurea de la poalele dealurilor fusese tăiată pentru a-l sătura, şi lăstarii care crescuseră în loc formau tufişuri răzleţe şi pricăjite în locul codrului maiestuos de copaci înalţi cu coajă cenuşie.

Când coborâră din Daimlerul plin de praf, Twentyman-Jones îi aştepta în faţa clădirii acoperite cu stuf în care îşi avea sediul direcţiunea minei.

– Aţi călătorit bine, doamnă Courtney? întrebă el cu vocea lui ternă. Presupun că doriţi să vă odihniţi şi să vă faceţi toaleta.

– Domnule doctor Twentyman-Jones, doar mă cunoaşteţi deja. Haideţi să trecem la treabă.

Centaine o luă înainte către veranda mare din faţa biroului ei şi se aşeză.

– Stai lângă mine! îi porunci lui Shasa.

Începură cu rapoartele de extracţie, apoi trecură la estimările de cost; şi în timp ce se chinuia să urmărească

cifrele recitate și discutate rapid, Shasa se întrebă cum reușea mama lui să se schimbe atât de repede din fata care-i fusese tovarășă veselă de drum, țopăind și imitând gazele cu doar o zi înainte.

– Shasa, care am stabilit că e costul pe carat dacă obținem o medie de douăzeci și trei de carate pe încărcătură?

Centaine pusese întrebarea rapid și pe neașteptate și se încruntă când acesta se pierdu.

– Nu e timpul pentru vise, îl mustră ea, întorcându-i spatele ca să-și accentueze mustrarea. Foarte bine, domnule doctor Twentyman-Jones, am ocolit suficient de mult timp discuția despre lucruri neplăcute. Cred că e vremea să analizăm ce economii va trebui să instituim ca să facem față reducerii cotei și să putem păstra mina H'ani în stare de funcționare și profitabilă.

Centaine nu se întrerupse decât la amurg. Se ridică în picioare, întinzându-se ca o pisică. Îi conduse afară pe verandă.

– O să continuăm de aici înainte mâine. Shasa va lucra cu dumneata, așa cum am stabilit. Cred că ar trebui să înceapă la linia de transport.

– Chiar voiam să sugerez acest lucru, doamnă.

– La ce oră să vin? întrebă Shasa.

– Oamenii vor veni la cinci, dar mă gândesc că domnișorul Shasa va dori să vină mai târziu?

Twentyman-Jones aruncă o privire către Centaine. Bineînțeles că era un test și o provocare. Centaine nu zise nimic, așteptând ca Shasa să hotărască singur. Îl văzu luptându-se cu sine însuși. Era la vârsta la care somnul e ca un drog și trezirea de dimineață devreme e o pedeapsă cumplită.

– O să fiu la linia principală la patru și treizeci de minute, domnule, zise el.

Centaine se relaxă și-l prinse de braț.

– Atunci ar trebui să te culci devreme.

Centaine se urcă la volan și conduse Daimlerul pe aleea dintre casele mici cu acoperiș de tablă unde stăteau șefii de

schimb albi, maiștrii și familiile lor. Ordinea în societate era respectată întru totul la mina H'ani. Era un microcosmos al tinerei națiuni. Muncitorii negri locuiau în complexul îngrădit și păzit de gardieni, unde clădirile spoite cu var semănau cu niște grajduri. Mai existau și niște clădiri separate, mai elaborate, pentru supraveghetorii negri, cărora li se permitea să-și aducă familiile să locuiască împreună cu ei. Maiștrii albi și șefii de schimburi erau cazați în casele așezate de cele două părți ale străzii de la poalele dealului, iar conducerea locuia sus pe versant, fiecare clădire din ce în ce mai impozantă, cu peluzele din jur din ce în ce mai mari, cu cât era situată mai sus.

Ajungând la capătul străzii, zăriră o fată care stătea pe pridvorul ultimei case și care scoase limba la Shasa când mașina trecu pe lângă ea. Trecuse aproape un an de când n-o mai văzuse și natura produsese niște schimbări minunate trupului ei. Și acum avea picioarele goale și murdare până la glezne, și pletele ondulate îi erau și acum răvășite de vânt și înălbite de soare, dar bluza decolorată de bumbac îi era acum atât de strâmtă încât îi presa pieptul forțându-i sânii mari să se ridice în sus și să i se vadă prin decolteul adânc al bluzei. Shasa se foi în scaun când realiză că cele două urme roșcat-maronii de forma unor monede pe care le zărise pe bluză, deși păreau a fi pete, erau de fapt sfârcurile ce se conturau prin materialul subțire.

Și picioarele îi crescuseră, nu mai avea genunchii noduroși, iar pielea avea nuanțe diferite, de la cafeniu pe glezne la un crem strălucitor pe interiorul coapselor. Fata stătea pe marginea verandei cu genunchii desfăcuți și fusta trasă sus și mototolită între picioare. Când privirea lui Shasa coborî, fata își desfăcu genunchii și mai tare. Avea nasul ars de soare și presărat de pistrui, și i se încreți când îi zâmbi lui Shasa. Era un zâmbet șiret și obraznic, și avea limba de un roz sclipitor între dinții albi.

Shasa își întoarse privirea cu vinovăție de la ea și se uită fix înainte prin parbrizul mașinii. Dar își aminti perfect fiecare

detaliu din acele minute interzise din spatele pompei și simți că se îmbujorează la față. Nu se putu abține să nu arunce o privire rapidă către mama lui. Centaine se uita înainte la drum și nu observase nimic. Se simți ușurat, dar numai până când Centaine murmură:

– E o stricată ordinară, face ochi dulci la orice mișcă și poartă pantaloni. Taică-său e unul dintre oamenii pe care-i dăm afară. O să ne descotorosim de ea înainte să creeze probleme, fie pentru noi, fie pentru ea.

Ar fi trebuit să știe că observase acel scurt contact vizual. „La urma urmei întotdeauna vedea totul", se gândi Shasa. Imediat însă simți impactul cuvintelor ei. Fata avea să plece de aici. Fu surprins de sentimentul de pierdere care-l copleși la acest gând. Era exact ca o crampă în stomac.

– Ce se va întâmpla cu ei, mamă? întrebă încet. Vreau să spun, cu oamenii pe care o să-i dăm afară.

Când o ascultase pe mama lui vorbind cu Twentyman-Jones despre reducerile de personal, se gândise la asta numai ca la numere pe hârtie, dar acum că văzuse fata de pe verandă, deveniseră brusc oameni în carne și oase. Își aminti și de adversarul său, băiatul acela blond de la fabrica de conserve, și de fetița pe care o văzuse de la fereastra trenului, în picioare lângă șine în tabăra aceea de vagabonzi, și și-o imagină pe Annalisa Botha în locul străinei aceleia.

– Nu știu ce se va întâmpla cu ei, îi răspunse mama lui cu buzele strânse. Nu cred că ar trebui să ne preocupăm noi de asta. Lumea asta e o realitate extrem de dură și fiecare dintre noi trebuie să o înfrunte în felul propriu. Cred că ar trebui mai degrabă să ne gândim la ce consecințe vor apărea dacă nu îi dăm afară.

– Am pierde bani.

– Exact, am pierde bani, ar trebui să închidem mina, ceea ce înseamnă că toți ceilalți și-ar pierde slujbele, nu doar cei câțiva pe care suntem nevoiți să-i concediem așa. Cu toții am suferi atunci. Dacă am face așa ceva cu tot ceea ce posedăm,

în cele din urmă am pierde totul. Şi am fi şi noi exact ca restul. Ai prefera asta?

Dintr-odată, în locul băiatului blond din tabăra de declasaţi, se văzu pe sine însuşi, Shasa cu picioarele goale în praf, cu haine ponosite de pânză kaki, murdară şi zdrenţuită, şi aproape simţi frigul nopţii prin cămaşa subţire şi auzi chiorăitul de foame din stomac.

– Nu! exclamă cu forţă, şi apoi îşi coborî vocea. Nu aş vrea aşa ceva. O să se întâmple, mamă? Se poate să ni se întâmple aşa ceva? Se poate să fim şi noi aşa de săraci?

Imaginile persistente invocate de cuvinte îl făcură să se cutremure.

– Am putea fi, *chéri*. Se poate întâmpla rapid şi fără milă, dacă nu suntem cu garda ridicată în fiecare clipă a vieţii noastre. Este foarte dificil să clădeşti o adevărată avere, dar e extrem de uşor s-o distrugi.

– Dar se va întâmpla? insistă el.

Se gândi la *Midas Touch*, iahtul său, la poneii de polo, la prietenii săi de la colegiul Bishops, la podgoriile din Weltevreden, şi simţi că i se face frică.

– Nimic nu e sigur. Asta e frumuseţea vieţii, e un joc în care dacă nu rişti nimic nu mai merită să joci.

Îşi întinse mâna şi-l strânse liniştitor de mână.

– Nu mi-ar plăcea să fiu sărac.

– Nu! Centaine pronunţă cuvântul tot atât de vehement ca el. Nu se va întâmpla, nu şi dacă suntem şireţi şi curajoşi.

– Dar ceea ce ai zis despre criza prin care trece comerţul în toată lumea. Oamenii care nu ne mai cumpără diamantele...

Până acum acestea nu fuseseră decât nişte cuvinte, dar acum deveniseră o posibilitate înfricoşătoare.

– Trebuie să avem încredere că roata va începe într-o zi să-şi schimbe direcţia, în curând, şi trebuie să jucăm după regulile de aur. Ţi le aminteşti?

Luă curba cu dibăcie prin meandrele drumului în sus pe versant, astfel că toate clădirile minei dispărură dincolo de peretele de stâncă.

– Care era prima regulă de aur, Shasa? insistă ea.

– Să vinzi când toată lumea cumpără şi să cumperi când toată lumea vinde, repetă el.

– Foarte bine. Şi ce se întâmplă acum?

– Toată lumea încearcă să vândă.

Înţelese brusc şi începu să rânjească triumfător.

„E aşa de frumos şi de inteligent şi are instincte bune", se gândi Centaine, aşteptând să-i vadă reacţia când îşi va da seama ce dorise ea să-i spună. Expresia i se schimbă. Se uită la ea descurajat.

– Dar, mamă, cum să cumpărăm dacă nu avem bani?

Centaine trase maşina pe marginea drumului şi opri motorul. Apoi se întoarse serioasă spre el şi-i luă amândouă mâinile într-ale ei.

– O să-ţi vorbesc acum ca unui bărbat, îi zise ea. Ceea ce-ţi spun este secretul nostru, o afacere a noastră privată pe care n-o dezvăluim nimănui. Nici bunicului, nici Annei, nici lui Abraham Abrahams sau lui Twentyman-Jones. Este secretul nostru, numai al tău şi al meu.

Shasa încuviinţă din cap şi Centaine trase aer adânc în piept.

– Am o presimţire, că această catastrofă care a cuprins întreaga lume este pivotul nostru, şansa care nu se oferă decât foarte rar şi foarte puţinor oameni. Sunt câţiva ani de când mă pregătesc să o exploatez. Şi cum fac asta, *chéri?*

Shasa clătină din cap, privind-o fascinat.

– Am transformat totul în bani lichizi, totul cu excepţia minei şi a moşiei Weltevreden, şi chiar şi pe cei împrumutaţi altora.

– De aceea ai cerut toţi banii daţi împrumut de companie. De aceea am fost la Walvis pentru fabrica aceea de peşte şi traulere – ai vrut banii.

– Da, *chéri,* da, îl încurajă ea.

Fără să-şi dea măcar seama, îi scutură mâinile, încercând parcă să-l facă să înţeleagă prin puterea voinţei ei. Şi dintr-odată, faţa lui Shasa se lumină din nou.

– O să cumperi! exclamă el.

– Am început deja, îi zise ea. Am cumpărat pământ şi concesiuni miniere, concesiuni de pescuit şi de guano, clădiri. Am cumpărat chiar şi Teatrul Alhambra din Cape Town şi stadionul din Johannesburg. Dar, în primul rând, am cumpărat pământ, şi vreau să cumpăr şi mai mult pământ, zeci şi sute de mii de acri, *chéri,* la doi şilingi acrul. Pământul este singurul depozit adevărat de bogăţie.

Shasa nu înţelegea întru totul, dar simţi imensitatea a ceea ce-i spunea şi Centaine văzu acest adevăr în privirea lui.

– Acum ştii şi tu secretul, râse ea. Dacă am ghicit bine, ne vom dubla şi redubla averea.

– Şi dacă nu se schimbă? Dacă... ezită căutând cuvântul. Dacă se continuă la nesfârşit crahul, atunci ce se întâmplă, mamă?

Centaine îşi ţuguie buzele şi-şi trase mâinile.

– Atunci, *chéri,* nimic nu va mai conta prea mult, oricum ar fi.

Porni motorul Daimlerului şi conduse pe ultima porţiune de drum până la bungalow-ul construit în mijlocul unei peluze vaste, cu luminile aprinse la ferestre şi toţi servitorii aliniaţi respectuos s-o întâmpine pe veranda din faţă, îmbrăcaţi în livrele albe imaculate.

Centaine parcă la capul scărilor, opri motorul şi se întoarse din nou spre Shasa.

– Shasa, *chéri,* nu, n-o să fim săraci. O să fim chiar mai bogaţi, mult mai bogaţi decât am fost până acum. Şi apoi mai târziu, prin intermediul tău, dragul meu, o să avem şi putere, pe lângă bogăţie. O avere uriaşă şi o putere enormă. Oh, totul e plănuit, am plănuit totul cu atâta grijă!

O mulţime de gânduri i se învălmăşiră în cap, aşa că Shasa nu reuşi deloc să adoarmă.

„O avere uriaşă şi o putere enormă." Cuvintele acestea îl entuziasmau şi-l îngrijorau în acelaşi timp. Încercă să vizualizeze ce anume însemnau şi se văzu pe sine însuşi ca pe

bărbatul musculos din arena de circ, îmbrăcat în piei de leopard şi postat cu braţele desfăcute, cu bicepşii uriaşi încordaţi, peste o piramidă de monede de aur, şi o mulţime de oameni în robe albe se prosternară în faţa lui în genunchi jurându-i supunere.

Imaginile îi trecură prin cap la nesfârşit, de fiecare dată cu câte un amănunt schimbat, toate plăcute, dar părând să le lipsească un element necesar, până când în cele din urmă aşeză pe capul unuia dintre adoratorii în robe albe o claie de păr răvăşit de vânt şi albit de soare. O puse în primul rând, iar fata îşi înălţă capul de la pământ şi îşi scoase limba la el.

Avu o erecţie atât de rapidă şi de intensă, încât îl făcu să icnească şi înainte să se poată stăpâni îşi vârî mâna sub cearşaf şi sub pantalonii de pijama.

Jock Murphy îl avertizase în legătură cu asta: „O să-ţi strice ochii, domnişorule Shasa. Am văzut eu mulţi oameni foarte de treabă cu bâta de baseball sau polo stricată de doamna Palmă şi cele cinci fiice ale ei".

Dar în fantezia lui, Annalisa se ridica în genunchii foarte depărtaţi şi îşi trăgea încet în sus poalele robei albe. Avea pielea picioarelor netedă şi fină ca untul şi Shasa gemu încet. Annalisa se uita fix la partea din faţă a costumaţiei lui din piele de leopard, lingându-şi uşor cu vârful limbii buzele întredeschise. Fusta albă se ridică tot mai sus şi Shasa îşi mişcă pumnul ritmic şi din ce în ce mai repede. Nu se mai putea opri.

Fusta albă urcă tot mai sus, fără să ajungă însă chiar până la despărţitura dintre coapsele ei. Avea picioarele parcă nesfârşite, ca şinele de cale ferată din deşert, alergând mereu una lângă alta, fără să se intersecteze vreodată. Shasa se înecă şi se ridică brusc în şezut pe salteaua de pene, aplecat peste pumnul ce parcă îi zbura acum şi, dintr-odată se întâmplă, brutal şi dureros ca o baionetă înfiptă între intestine, şi Shasa scoase un ţipăt uşor şi se prăbuşi la loc pe perne.

Chipul pistruiat şi zâmbitor al Annalisei îi dispăru încet din minte, şi partea din faţă a pantalonilor de pijama se răci

ca gheața, dar Shasa nu se simți în stare să se ridice să se schimbe.

Când îl trezi servitorul cu o tavă cu cafea fierbinte și cu o farfurie de pesmeți tari și dulci, se simți amețit și epuizat. Afară era încă întuneric și se întoarse pe cealaltă parte și-și trase pernele peste cap.

– Doamna mama dumneavoastră a zis să aștept aici până vă sculați, îi zise servitorul ovambo încruntat.

Shasa se târî din pat și se duse în baie, încercând să ascundă pata uscată de pe pantaloni.

Unul dintre grăjdari îi înșeuase deja poneiul și-l aștepta pe treptele din față ale bungalow-ului. Shasa se opri o clipă să glumească și să râdă cu omul și să-și salute poneiul frecându-și fruntea de a lui, și suflându-i ușor în nări.

– Te-ai cam îngrășat, Prester John, îl mustră el. O să trebuiască să te iau la multe antrenamente cu crosa de polo ca să-ți intri iar în formă.

Se urcă apoi în șa și o luă pe scurtătură, urmând conducta în jurul dealului. Prin conductă se transporta apa de la izvorul aflat de cealaltă parte a dealului până la mină și la instalația de spălare. Shasa trecu pe lângă pompă și se înfioră rușinat amintindu-și de depravarea de noaptea trecută, dar când zorii iluminară câmpul de dincolo de stânci, uită totul, copleșit de plăcerea de a privi savana revenind la viață și întâmpinând soarele.

Centaine poruncise ca în această parte a dealurilor pădurea să fie lăsată neatinsă, așa că mopanii erau înalți și impunători. Un stol de prepelițe țipau salutând răsăritul de soare în tufișurile din josul versantului și o antilopă cenușie se întorcea de la izvor săltând peste drum chiar sub nasul poneiului. Acesta se scutură teatral și Shasa izbucni în râs.

– Oh, termină, lăudărosule!

Trecu de vârful stâncos al dealului și contrastul era complet deprimant. Pădurea profanată, rana desfiguratoare de pe deal, unde se afla mina, clădirea dizgrațioasă și pătrată

acoperită cu tablă, grinzile scheletice şi reci ale instalaţiei de spălare a minereului, toate erau nespus de urâte.

Îmboldi poneiul cu călcâiele şi acesta galopă ultimul kilometru, ajungând la linia principală exact în momentul în care Fordul vechi al lui Twentyman-Jones urca drumul dinspre sat cu farurile încă aprinse. Doctorul îşi consultă ceasul în momentul când coborî din maşină şi păru mâhnit să vadă că Shasa ajunsese cu trei minute mai devreme.

– Ai mai fost vreodată la linia de transport, domnişorule Shasa?

– Nu, domnule.

Îi veni să adauge: „Mama nu mi-a dat voie până acum", dar i se păru inutil, şi pentru prima dată simţi o mică strângere de inimă din cauză că ea părea să fie prezentă în absolut fiecare aspect al vieţii lui.

Twentyman-Jones îl conduse la capătul liniei şi-l prezentă şefului de schimb.

– Domnişorul Shasa va lucra cu dumneata, îi explică el. Poartă-te normal cu el – aşa cum te-ai purta cu orice alt tânăr care într-o zi va fi directorul general al companiei.

Era imposibil de ghicit numai după expresia lui Twentyman-Jones când glumea, aşa că nimeni nu râse.

– Daţi-i o cască de tablă! mai porunci el.

În timp ce Shasa îşi aranja la gât curelele căştii, Twentyman-Jones îl conduse la poalele versantului.

La baza stâncii fusese săpat un tunel înclinat, o deschizătură rotundă în care şinele de oţel coborau în pantă într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, înainte să dispară în adâncurile întunecate. La capătul şinelor staţiona un şir de vagonete pentru minereu şi Twentyman-Jones îl conduse la primul dintre ele şi se urcară împreună în containerul de oţel. Muncitorii din schimbul respectiv se suiră în vagonetele din spatele lor, doisprezece maiştri albi şi o sută cincizeci de muncitori negri în salopete ponosite şi murdare şi cu căşti metalice nevopsite, râzând şi înghiontindu-se unii pe alţii ca nişte băieţi de şcoală.

Troliul cu abur al sistemului de tracțiune șuieră și zdrăngăni cu zgomot și șirul de vagonete se urni din loc cu o smucitură, coborî apoi hurducându-se și legănându-se în josul rampei abrupt înclinate a căii ferate înguste. Roțile de oțel clănțăneau și zăngăneau pe porțiunile de îmbinare ale șinelor, și părură să se prăbușească în gura neagră a tunelului.

Shasa se foi neliniștit, copleșit de o spaimă irațională din cauza întunericului absolut care-i înghițise. Însă în vagonetele din spatele lui, minerii ovambo începură să cânte și vocile lor grave și melodioase unite într-un cântec monoton de muncă specific african răsunară în tunelul cufundat în întuneric și-l făcură pe Shasa să se relaxeze. Se aplecă mai aproape de Twentyman-Jones ca să-i urmărească mai bine explicațiile.

– Unghiul de înclinare este de patruzeci și cinci de grade și capacitatea sistemului de tracțiune este de o sută de tone, în limbaj minier asta înseamnă șaizeci de încărcături de minereu. Obiectivul nostru este de șase sute de încărcături ridicate la suprafață pe schimb.

Shasa încercă să se concentreze asupra cifrelor; știa că mama sa îl va întreba ce a învățat dimineața, dar întunericul și cântecul, combinate cu zdrăngănitul vagonetelor ce se legănau pe șine, îi distrăgeau atenția. În față se vedea un mic punct de lumină albă sclipitoare, care crescu rapid în dimensiuni și imediat după aceea trecură prin capătul celălalt al tunelului într-o adevărată explozie de lumină care-l făcu pe Shasa să încremenească de uimire.

Studiase diagramele minei și, bineînțeles, văzuse fotografiile de pe biroul mamei sale de la Weltevreden, dar nimic din toate acestea nu-l pregătise pentru ceea ce avea în fața ochilor.

Era o cavitate aproape perfect rotundă în centrul dealurilor. Era deschisă către cer, și părțile unde se excavase erau verticale și abrupte, un perete circular de stâncă cenușie ca un furnal. Intraseră înăuntru prin tunelul ce conecta mina

în sine cu partea exterioară a dealurilor și rampa îngustă pe care mergeau acum se continua în jos în același unghi de patruzeci și cinci de grade până ajungea la fundul excavației, la șaizeci de metri mai jos. De amândouă părțile șinelor imaginile erau șocante. Gaura imensă de stâncă avea diametrul de un kilometru și jumătate și pereții abrupți se înălțau la o sută douăzeci de metri deasupra fundului văii.

Twentyman-Jones îi explica în continuare:

– Aceasta e coș vulcanic, o fisură în crusta pământului prin care magma topită a fost forțată să urce la suprafață în timpuri imemoriale. Diamantele s-au format la temperaturile acestea, la fel de ridicate ca acelea de la suprafața soarelui, și la o presiune absolut enormă, iar apoi lava le-a adus la suprafață.

Shasa se uită în jur cu nesaț, răsucindu-și capul în toate direcțiile, ca să vadă mai bine proporțiile uriașei excavații. Între timp însă, Twentyman-Jones continua netulburat:

– Apoi coșul s-a gâtuit în străfunduri și magma din el s-a răcit și s-a solidificat. Stratul mai de sus, expus la aer și la soare, s-a oxidat transformându-se în clasicul „sol galben" al zăcămintelor diamantifere. Lucrăm la el de unsprezece ani și n-am ajuns la „solul albastru" decât de foarte curând. Acesta este depozitul cel mai adânc de magmă solidificată, tare ca fierul și tot atât de plin de diamante ca o plăcintă fierbinte cu stafide.

Făcu un gest expansiv arătându-i roca albăstrie ca ardezia care forma fundul puțului uriaș. Când ajunseră cu vagonetul la nivelul fundului excavației, Twentyman-Jones coborî din vagonet, urmat îndeaproape de Shasa.

– Operațiunea este destul de simplu de înțeles, continuă doctorul. Noul schimb ajunge aici în zori și începe lucrul la ceea ce a fost dinamitat cu o seară înainte. Solul sfărâmat este tăiat și încărcat în vagonete și trimis prin sistemul de transport la suprafață. După aceea se marchează și se sfredelesc orificiile pentru următoarele explozii și se introduc explozibilii. La apus, trimitem muncitorii la suprafață și șeful de

schimb aprinde fitilurile. După explozie lăsăm totul pe loc peste noapte ca să se aşeze şi să se disperseze fumul, iar a doua zi de dimineaţă o luăm de la capăt. Uite acolo – îi arătă o zonă de rocă sfărâmată albastră-cenuşie – acolo a fost explozia de aseară. Şi acolo vom începe azi.

Shasa nu se aşteptase să fie atât absorbit de munca în mină, dar pe parcursul zilei devenea tot mai fascinat. Nici măcar căldura şi praful nu-i ştirbiră elanul. Căldura era blocată între pereţii abrupţi, iar la amiază soarele bătu direct pe fundul neregulat. Praful era fin ca făina, ridicându-se din masa de minereu sfărâmată la fiecare lovitură de ciocan a bărbaţilor care spărgeau bucăţile mai mari cu baroase grele de cinci kilograme, ca să le transforme în bucăţi mai uşor de manevrat.

Praful plutea ca o ceaţă peste echipele care încărcau minereul în vagonete, acoperindu-le chipurile şi trupurile, făcându-i să semene cu nişte stafii.

– Se întâmplă deseori ca minerii să se îmbolnăvească de ftizie, recunoscu Twentyman-Jones. Le intră praful în plămâni şi se pietrifică. Ideal ar fi să stropim minereul cu furtunul ca praful să stea pe el, dar nu avem destulă apă. N-avem de-ajuns de multă nici măcar pentru instalaţia de spălare. Evident că nu ne putem permite s-o irosim stropind minereul cu ea. Aşa că oamenii mor sau paralizează, dar le ia zece ani până li se adună praful în plămâni şi le dăm o pensie bună, lor sau văduvelor lor, şi inspectorii sanitari ai minelor sunt înţelegători, deşi înţelegerea asta ne costă destul de mult.

La amiază, Twentyman-Jones îl chemă pe Shasa la el.

– Mama ta a zis că nu trebuie să lucrezi decât jumătate din schimb. Eu urc acum. Vii cu mine?

– Aş prefera să mai stau, domnule, răspunse timid Shasa. Aş vrea să-i văd cum încarcă explozibilii.

Twentyman-Jones clătină a jale din cap.

– Aşchia nu sare departe de trunchi!

Plecă murmurând ceva de nedesluşit.

Şeful schimbului îl lăsă pe Shasa să aprindă fitilurile, sub supravegherea lui atentă. Lui Shasa îi dădea o senzaţie de importanţă şi putere să atingă aprinzătorul în formă de baton cu flacără în vârf, de capetele adunate ca un buchet ale fitilurilor, apoi să treacă rapid de-a lungul şirului şi să se uite la focul scânteietor înaintând şuierător de-a lungul fitilurilor albe şi răsucite, transformându-le în sfori negre de funingine şi fum albastru.

Împreună cu şeful de schimb alergă apoi la linia de transport din tunel, auzind strigătul de avertisment: „Foc la fitiluri!" şi zăbovi la capătul liniei principale de transport până când auzi exploziile şi simţi pământul cutremurându-i-se sub picioare.

După aceea îl înşeuă pe Prester John şi, plin de praf, năduşit, frânt de oboseală şi mai fericit decât fusese rareori în viaţă, călări înapoi de-a lungul conductei de apă.

Nici măcar nu se gândea la ea când ajunse la pompă, dar Annalisa era acolo, căţărată pe conducta argintie. Shasa fu atât de şocat s-o vadă, că în momentul în care Prester John se cabră sub el, aproape îşi pierdu echilibrul şi, dacă nu s-ar fi prins de şa în ultima clipă, s-ar fi prăbuşit la pământ.

Fata îşi împletise în păr o coroniţă de flori sălbatice şi-şi desfăcuse nasturii de sus ai bluzei. Într-o carte din biblioteca de la Weltevreden Shasa văzuse odată o ilustraţie cu satiri şi nimfe dansând în pădure. Volumul era păstrat în zona interzisă de la care numai mama lui avea cheia, dar Shasa investise o parte din banii lui de buzunar pentru a face o copie, şi din toată acea comoară de cărţi erotice, nimfele mai mult dezbrăcate din ilustraţia aceea se numărau printre favoritele lui.

Annalisa era exact aşa, numai parţial fiinţă omenească, o nimfă de pădure, care îl privea şiret cu ochii mijiţi şi cu dinţii ascuţiţi şi foarte albi.

– Salut, Annalisa.

Vocea îi tremurase din nefericire, iar inima îi bătea atât de nebunește în piept că avu senzația că îi va sări în gât și-l va sufoca.

Fata zâmbi fără să răspundă, mângâindu-și în schimb propriul braț, cu o atingere lungă și ușoară de la încheietură până la umărul gol. Shasa îi urmări degetele ridicând firele subțiri și arămii de pe antebraț și se excită fără să vrea.

Annalisa se aplecă și își atinse buza de jos cu degetul arătător, zâmbind în continuare cu șiretenie, iar pieptul își schimbă forma odată cu schimbarea de poziție, bluza se desfăcu și mai tare și pielea decolteului era atât de albă și translucidă că Shasa reuși să deslușească până și firicelele subțiri și albăstrii ale venelor.

Își scoase brusc tălpile din scărițele de la șa și-și aruncă un picior peste greabănul lui Prester John descălecând spectaculos prin față ca un jucător de polo, dar fata se ridică, își suflecă fustele până în brâu și, cu o străfulgerare de coapse cremoase, sări cu agilitate peste conductă și dispăru în tufișurile dese de pe deal.

Shasa o luă la goană după ea și se trezi înotând prin vegetația deasă care-l zgâria pe față și i se încurca de picioare. O auzi chicotind nu departe de el, dar se împiedică de o piatră și căzu cât era de lung, cu răsuflarea tăiată. Când în sfârșit reuși să se ridice și porni șchiopătând în căutarea ei, fata dispăruse.

Shasa rătăci încă o vreme prin tufișuri, iar când se dădu bătut în cele din urmă și ajunse cu chiu, cu vai la conductă, văzu că Prester John profitase de ocazie ca să plece acasă singur.

Fierbând de mânie împotriva fetei și a lui însuși, Shasa o porni către bungalow șchiopătând, iar după o zi întreagă atât de obositoare, drumul i se păru incredibil de lung. Când ajunse în sfârșit acasă era deja întuneric. Poneiul sosit la bungalow cu șaua goală îi alarmase pe toți și îngrijorarea lui Centaine se transformă instantaneu în furie când îl văzu.

O săptămână în arșița verii și praful minei și monotonia muncii începură să-și spună cuvântul, așa că Twentyman-Jones

îl trimise pe Shasa să lucreze în sala troliului, din capătul liniei de transport. Operatorul troliului era un om tacitum și posomorât, deloc dispus să-i împărtășească secretele meseriei. Nu-i permise lui Shasa să se atingă de controalele troliului.

– Nu-mi dă voie sindicatul, insistă el cu încăpățânare.

După două zile, Twentyman-Jones îl mută pe Shasa la terenul de vânturare. Aici minereul era răsturnat din vagoneți, împrăștiat și nivelat de muncitorii ovambo, toți goi de la brâu în sus și scandând în cor cântecele lor de muncă, repetând la nesfârșit aceleași gesturi chinuitoare și monotone, răsturnarea vagonetilor grei, răvășirea minereului prăfos, sub îndemnurile maistrului alb și ale echipei lui de supraveghetori negri.

Aici se afla tot stocul minei H'ani, mii de tone de minereu împrăștiat și nivelat pe o suprafață mare cât patru terenuri de polo laolaltă. Când solul albastru era dinamitat în coșul vulcanic era tare ca betonul; numai explozivii cu fulmicoton și baroasele grele de oțel puteau să-l spargă. Dar după ce stătea în soare pe terenul de vânturare șase luni de zile, începea să se erodeze și să se sfărâme, până devenea cretos și fărâmicios și putea fi reîncărcat în vagoneți și dus la moară și la locul de spălare.

Îi încredințară lui Shasa conducerea unui grup de patruzeci de muncitori și nu după mult timp băiatul se împrieteni cu supraveghetorul ovambo. Ca toți negrii din triburi și el avea două nume, numele tribal, pe care nu-l divulgase stăpânilor albi și numele de muncitor. Numele lui de muncitor era Moses. Era cu aproximativ cincisprezece ani mai tânăr decât ceilalți supraveghetori, fiind ales pentru inteligența și inițiativa lui. Vorbea foarte bine și engleză, și afrikaans și își câștigase prin bastonul, cizma și limba ascuțită respectul muncitorilor negri, deși în general aceștia nu respectau decât părul cărunt al bătrânilor.

– Dacă aș fi alb, într-o zi aș avea slujba lui Doctela, îi zise el lui Shasa.

„Doctela" era numele pe care negrii ovambo i-l dăduseră lui Twentyman-Jones.

– Şi poate tot o s-o am într-o zi – dacă nu eu, atunci fiul meu, continuă el.

Shasa fu absolut şocat să audă ceva atât de scandalos. Încă nu întâlnise niciodată un negru care să nu-şi cunoască locul în societate. Acest ovambo înalt avea o prezenţă tulburătoare, semăna cu desenele unui faraon egiptean din zona interzisă a bibliotecii de la Weltevreden, dar acea aluzie curajoasă îl atrăgea mai mult pe Shasa.

De obicei îşi petreceau împreună pauza de o oră de la prânz. Shasa îl ajuta pe Moses să-şi perfecţioneze cititul şi scrisul în caietul murdar cu pătrăţele care era proprietatea sa cea mai preţuită. În schimb, el îl învăţa pe Shasa rudimentele limbii lui, mai ales insultele şi înjurăturile, şi înţelesul unora dintre cântecele de lucru, care erau în majoritate destul de obscene.

„Să faci copii e muncă sau plăcere?" era întrebarea retorică de la începutul cântecului preferat al lui Shasa, şi cântă şi el răspunsul, spre încântarea echipei pe care o supraveghea: „Nu poate fi muncă, că de-ar fi, albii ne-ar pune s-o facem în locul lor!"

Shasa nu avea decât puţin peste paisprezece ani. Mulţi dintre oamenii pe care-i supraveghea aveau de trei ori mai mult, dar nici unuia nu i se părea ciudat. Răspundeau în schimb cu plăcere tachinărilor sale, zâmbetului său luminos şi încercărilor lui destul de jalnice de a le vorbi limba. În curând oamenii conduşi de el descărcau cinci încărcături în loc de patru ca toate celelalte echipe şi, la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, erau echipa cu cele mai bune rezultate.

Shasa era prea ocupat cu munca şi cu noul său prieten ca să observe privirile înveninate ale maistrului alb, şi, când acesta făcu o aluzie la *kafferboeties* – iubitorii de cioroi –, Shasa nu realiză că acesta se referise chiar la el personal.

În a treia sâmbătă, după ce oamenii își luaseră leafa la amiază, Shasa se duse călare la casele supraveghetorilor negri la invitația lui Moses și petrecu o oră stând în soare pe treptele din față ale casei acestuia, bând iaurt dintr-o tărtăcuță oferită de soția lui drăguță și timidă, și ajutându-l să citească din *Istoria Angliei* de Macaulay, pe care Shasa o șterpelise de la bungalow și o adusese aici în desagii poneiului.

Cartea era una dintre lecturile lui obligatorii pentru școală, așa că Shasa se considera în mare măsură expert în domeniu, și savura rolul neobișnuit de profesor și instructor, până când la un moment dat Moses închise cartea.

– Asta e o carte foarte grea, Apă Bună – tradusese numele lui Shasa direct în ovambo. E mai greu decât vânturarea minereului vara la amiază. O să lucrez la ea mai târziu.

Intră în casa cu o singură cameră, încuie cartea în dulăpior și reveni afară cu un ziar făcut sul.

– Hai să încercăm cu asta.

Îi oferi ziarul lui Shasa, care și-l desfăcu pe genunchi. Era o hârtie de proastă calitate, gălbuie și cu cerneală care se lua imediat pe degete. Numele din vârful paginii era *Umlomo Wa Bantu*, și Shasa îl traduse fără dificultate: „Gura Națiunilor Negre". Se uită la coloanele tipărite. Articolele erau în principal în engleză, deși câteva dintre ele erau scrise în dialectul local.

Moses îi arătă editorialul și începură să-l citească împreună.

– Ce este Congresul Național African? întrebă, nedumerit, Shasa. Și cine este Jabavu?

Negrul începu să-i explice cu entuziasm, și interesul lui Shasa se preschimbă rapid în neliniște și stinghereală.

– Jabavu este părintele tuturor triburilor Bantu, al tuturor oamenilor negri. Congresul Național African este văcarul care ne păzește cirezile.

– Nu înțeleg, zise Shasa clătinând din cap.

Nu-i plăcea direcția pe care o lua discuția și începu să se foiască pe loc când Moses îi citi din memorie:

Cirezile tale au dispărut, poporul meu,
Du-te şi le salvează! Du-te şi le salvează!
Pune deoparte ţeava de puşcă
Şi ia-ţi în schimb stiloul în mână
Ia hârtie şi cerneală,
Căci astea-ţi vor fi singurul scut.
Toate drepturile tale dispar
Aşa că ia-ţi în mână stiloul
Încarcă-l cu cerneală
Şi du-te la război înarmat cu stiloul.

– Dar asta-i politică, îl întrerupse Shasa. Negrii nu fac politică. Asta e treaba albilor.

Aşa stăteau lucrurile în Africa de Sud.

Toată lumina se stinse din expresia de pe chipul lui Moses. Luă ziarul din poala lui Shasa şi se ridică în picioare.

– O să-ţi dau înapoi cartea când o s-o termin de citit, zise el.

Evitând privirea lui Shasa, se duse înapoi în căsuţă.

Luni, Twentyman-Jones îl opri pe Shasa la intrarea principală a terenurilor de vânturare.

– Cred că ai învăţat tot ce era de învăţat despre vânturare, domnişorule Shasa. E vremea să te muţi la moară şi la instalaţia de spălare.

Merseră de-a lungul şinelor de tren până la hala principală, trecând pe lângă un vagonet plin cu minereu sfărâmicios, vânturat deja.

– Ar fi mai bine să nu devii prea prietenos cu muncitorii negri, domnişorule Shasa, sau vei afla că au tendinţa să profite de tine.

Shasa nu-şi dădu seama la început la ce se referă, dar apoi izbucni brusc în râs.

– Oh, vă referiţi la Moses. El nu e muncitor, e unul dintre supraveghetori, şi e extrem de deştept.

– Puţin cam prea deştept pentru binele lui, încuviinţă cu amărăciune Twentyman-Jones. Cei mai deştepţi sunt întotdeauna nemulţumiţii şi cei care creează probleme pentru toată lumea. Mie-mi place un cioroi tâmpit şi cinstit mai degrabă decât toţi deştepţii ăştia laolaltă. Prietenul ăsta al tău, Moses, încearcă să organizeze un sindicat al minerilor negri.

Shasa ştia de la bunicul şi de la mama sa că bolşevicii şi sindicaliştii erau monştrii cei mai de temut, care nu voiau decât să distrugă toate fundamentele societăţii civilizate. Fu complet oripilat la gândul că Moses era unul dintre ei, dar Twentyman-Jones continuă:

– Îl bănuim şi că este organizatorul unei mici operaţiuni CID.

CID era un alt monstru al existenţei civilizate: Cumpărarea Ilegală de Diamante – comerţul cu diamante furate. Shasa fu revoltat de ideea că prietenul său era atât sindicalist, cât şi traficant de diamante.

Şi cu toate astea, următoarele cuvinte ale lui Twentyman-Jones îl deprimară:

– Mă tem că domnul Moses va fi în capul listei cu cei pe care-i vom da afară la sfârşitul lunii. E un om periculos. Pur şi simplu va trebui să ne descotorosim de el.

„Se descotorosesc de el numai pentru că e prieten cu mine, îşi dădu brusc seama Shasa. E numai din cauza mea." Fu copleşit de vinovăţie, iar vinovăţia se transformă aproape imediat în furie. Îi veniră pe buze mai multe cuvinte aspre. Îi veni să ţipe: „Nu e cinstit!" Dar înainte să apuce să zică ceva, îi aruncă o privire lui Twentyman-Jones şi-şi dădu seama instinctiv că orice cuvinte ar încerca să spună în apărarea lui Moses nu ar face decât să-i pecetluiască soarta şi mai clar.

Ridică din umeri cu nepăsare prefăcută.

– Dumneavoastră ştiţi cum e mai bine, zise el.

Imediat sesiză o uşoară relaxare a umerilor bărbatului mai în vârstă.

„Mama, se gândi el. O să vorbesc cu mama." Şi fu cuprins de o intensă frustrare: „Oh, dacă aş putea s-o fac eu însumi, ce bine ar fi dac-aş putea pur şi simplu să zic ce să se întâmple şi aşa să fie". În clipa aceea realiză, în sfârşit, ce voise de fapt mama lui să-i spună în maşină, când vorbiseră despre putere. Capacitatea de a dirija şi de a schimba ordinea şi direcţia existenţei oamenilor din jurul lui.

– Putere, îşi şopti încet, numai pentru sine. Într-o zi o să am putere. O putere enormă.

Funcţionarea morii era mult mai interesantă. Minereul friabil gata vânturat era încărcat în cuve şi apoi alimentat prin pâlnii metalice în cilindrii care-l zdrobeau la consistenţa necesară pentru instalaţia de spălare. Maşinăria era masivă şi puternică, făcând o gălăgie aproape asurzitoare. Minereul cădea afară din pâlnii în cuva de alimentare şi se scurgea în cilindrii rotitori de oţel cu un huruit continuu. O sută cincizeci de tone pe oră; intra printr-un capăt în formă de bucăţi cretoase de mărimea unor pepeni copţi şi se scurgea pe cealaltă ca pietriş şi praf.

Fratele Annalisei, Stoffel, cel care ajustase carburatorul Fordului lui Shasa la ultima sa vizită la mină şi care era, de asemenea, foarte talentat la imitarea cântecului de păsări, era acum ucenic la moară. Acum primise sarcina să-i arate lui Shasa funcţionarea morii şi îşi asumase sarcina cu încântare şi deosebită plăcere.

– Trebuie să fii al naibii de atent cu afurisitele de comenzi de la cilindri, că altfel spargi dracului toate diamantele, şi nu mai ai decât un praf nenorocit.

Stoffel îşi demonstra nou dobânditul statut de bărbat cu autoritate presărându-şi vorbirea cu înjurături şi obscenităţi.

– Hai, Shasa, să-ţi arăt punctele de ungere. Toate punctele trebuie date cu unsoare de puşcă la începutul fiecărui schimb. Luna trecută, un ucenic şi-a băgat nenorocitul de braţ în utilaj. I l-a smuls ca pe-o aripă de pui, să mor eu dacă nu! Să fi văzut cât sânge i-a curs.

Intrase târâș sub utilajul cu cilindri asurzitori și acum trebuia să urle în urechea lui Shasa ca să se facă auzit. Îi arătă cu mâna într-o stare de entuziasm macabru niște pete uscate pe cimentul de jos și pe pereții galvanizați.

– Măiculiță, stropea tipu' la sânge ca un furtun de grădină.

Stoffel se cățără apoi pe platforma de oțel agil ca o maimuță și Shasa se urcă după el. Se uitară împreună de sus la mesele lungi pe care se aflau cilindrii.

– Un cioroi ovambo a picat fix de-aici, chiar în mijlocul cuvei cu minereu. N-a mai rămas din el nici măcar o așchie de os mai mare decât degetul mic când a ieșit de cealaltă parte a cilindrilor. *Ja*, bătrâne, e a naibii de periculoasă slujba asta, zise el cu mândrie. Trebuie să fii mereu atent ca dracu'.

La amiază, sirena minei anunță pauza de prânz și Stoffel îl conduse pe Shasa în spatele morii, la umbră, unde se cățărară confortabil pe acoperișul ventilatorului. Având în vedere că erau la locul de muncă, puteau să stea de vorbă la vedere, și Shasa se simți foarte matur și important în salopeta lui albastră de muncitor când își deschise cutia de mâncare pe care o trimisese pentru el bucătarul de la bungalow.

– Sandviciuri de pui și limbă și ruladă cu dulceață, zise el după ce analiză conținutul. Vrei și tu, Stoffel?

– Nu, bătrâne. Uite că vine și soră-mea să-mi aducă de mâncare.

Shasa își pierdu brusc tot interesul față de propria cutie cu mâncare.

Annalisa venea pedalând pe o bicicletă neagră Rudge, cu un sufertaș de cositor ce i se bălăngănea de mâner. Era prima dată când o vedea după întâlnirea de la pompă, deși încercase s-o vadă în fiecare zi de atunci. Fata își vârâse fusta în pantalonașii bufanți cu jartieră la genunchi ca să nu i se prindă în lanț. Intră pe poarta morii ridicată în picioare pe bicicletă și pedalând ritmic și cu forță. Vântul îi lipise de trup materialul subțire al rochiei. Sânii îi erau disproporționat de mari în comparație cu mâinile și picioarele subțiri și maronii.

Shasa o privi complet fascinat. Fata îl observă stând lângă fratele ei și atitudinea i se schimbă cu totul. Se așeză înapoi pe șaua bicicletei, îndreptându-și umerii, își ridică o mână de pe ghidon încercând să-și netezească părul încâlcit și bătut de vânt. Puse frâna, coborî de pe bicicletă și o rezemă de partea de jos a carcasei ventilatorului.

– Ce mi-ai adus de mâncare, Lisa? o întrebă Stoffel Botha.

– Cârnați și tocană. Ca de obicei.

Îi dădu sufertașul. Avea mânecile rochiei foarte scurte și, când își ridică brațele, Shasa îi văzu părul blond, aspru și încâlcit de la subsuorile năclăite de sudoare și trebui să-și încrucișeze rapid picioarele.

– Oh, la naiba, sor-meo, zise Stoffel dezgustat. Totdeauna-mi aduci numai cârnați cu tocană!

– Data viitoare-o să-i zic mamei să-ți facă friptură cu ciuperci.

Își lăsă brațele în jos și Shasa își dădu seama că se uita mult prea insistent, dar nu se putea abține. Annalisa trase puțin de gulerul bluzei și-o încheie mai bine peste piept, cu o îmbujorare ușoară a pielii bronzate de la gât, dar nu se uitase încă direct la el.

– Mulțumesc pentru nimic, îi zise Stoffel, evident așteptându-se s-o vadă plecând, dar Annalisa zăbovi.

– Poți să iei de la mine, se oferi Shasa.

– Dacă vrei, putem să schimbăm, oferi cu generozitate Stoffel.

Shasa aruncă o privire în vasul de tinichea și văzu tocana apoasă cu cartofi înotând într-un sos subțire și unsuros.

– Nu mi-e foame. Se întoarse plin de curaj spre fată și i se adresă pentru prima dată: Nu vrei un sandvici, Annalisa?

Fata își netezi fustele peste șolduri și-l privi în sfârșit drept în ochi. Își mijì ochii asemenea unei pisici sălbatice și-i zâmbi șiret.

– Când o să vreau ceva de la tine, Shasa Courtney, o să fluier – uite-așa.

Își țuguie buzele ca pentru un sărut exagerat și fluieră ca un îmblânzitor de șerpi, ridicându-și în același timp degetul arătător într-un gest imposibil de interpretat altfel decât obscen.

Stoffel pufni într-un hohot încântat de râs și-l lovi ușor cu pumnul în braț.

– Bătrâne, e moartă după tine!

Shasa se făcu la față roșu ca un rac și rămase fără grai de uimire, dar Annalisa se răsuci ostentativ și-și ridică bicicleta. Trecu printre porți pedalând din picioare și legănând bicicleta dintr-o parte în alta sub ea, astfel ca fesele rotunde și tari să i se miște la fiecare apăsare a pedalelor.

În seara aceea, în timp ce se mergea călare pe Prester John pe cărarea de lângă conductă, inima lui Shasa începu să-i bubuie în piept de emoție, iar când se apropie de pompă încetini poneiul până la pas de plimbare, temându-se să nu fie iar dezamăgit, neavând curajul să treacă de cealaltă parte a pompei.

Și cu toate astea nu fu pregătit pentru șocul de a o vedea. Era întinsă languros pe unul dintre stâlpii de susținere a conductei, și Shasa rămase fără grai când Annalisa se ridică încet și se apropie cu pas săltat de capul poneiului, fără să-și ridice privirea la călăreț.

Fata luă în mână chinga de la căpăstru și-i murmură încet poneiului:

– Ce băiețel drăguț!

Poneiul suflă zgomotos prin nări și-și mută greutatea pe picioare. Îi mângâie botul cu o atingere prelungă.

– Ce nas frumos și moale! N-ai vrea un pupic, băiețel drăguț ce ești?

Își țuguie buzele roz, moi și umede, aruncă o privire rapidă în sus către Shasa, și se aplecă înainte sărutând ostentativ botul calului, strecurându-și brațele în jurul gâtului lui. Menținu sărutul câteva secunde lungi și apoi își lipi obrazul de gâtul poneiului. Începu să se legene ușor, murmurând încet

din gât şi rotindu-şi languros şoldurile, apoi se uită în sfârşit la Shasa prin ochii mijiţi şi oblici.

Acesta încerca disperat să găsească de spus ceva, copleşit de vârtejul de emoţii ce-l cuprinseseră toate deodată, iar între timp fata se apropie încet de greabănul poneiului şi-l mângâie pe crupă.

– Ce puternic eşti!

Îl atinse uşor pe Shasa cu mâna, aproape ca din întâmplare, apoi mai apăsat. Acum nu-l mai privea în ochi. Shasa nu se putea acoperi, nu-şi putea ascunde reacţia violentă la atingerea ei, şi Annalisa scoase brusc un ţipăt şocant de ascuţit şi izbucni în râs, trăgându-se înapoi câţiva paşi cu amândouă mâinile pe şolduri.

– Mergi să dormi în câmp, Shasa Courtney? îl întrebă ea.

Nedumerit şi jenat, Shasa nu putu decât să clatine zăpăcit din cap.

– Atunci, de ce ţi-ai ridicat cort?

Hohoti iar de râs, privindu-l fără ruşine între picioare şi Shasa se aplecă consternat în şa. Cu o schimbare de dispoziţie tulburător de bruscă, Annalisei păru să i se facă milă de el şi se apropie iarăşi de capul poneiului. Îl prinse de căpăstru şi-l trase de-a lungul cărării, dându-i lui Shasa o şansă să-şi revină.

– Ce ţi-a spus frate-meu despre mine? întrebă ea, fără să se uite la el.

– Nimic, o asigură el.

– Nu crede ce-ţi spune el, zise ea. Întotdeauna încearcă să inventeze lucruri urâte despre mine. Ţi-a zis despre Fourie, şoferul?

Toată lumea de la mină ştia cum îi prinsese nevasta lui Fourie în cabina camionului după petrecerea de Crăciun. Soţia lui Fourie era mai bătrână decât mama Annalisei, dar tot îi învineţise fetei amândoi ochii şi-i sfâşiase cea mai bună rochie pe care o avea, de ajunsese numai zdrenţe.

– Nu mi-a spus nimic, repetă cât putu de convingător Shasa, şi apoi o întrebă interesat: Dar ce s-a întâmplat?

– Nimic, zise ea rapid. N-au fost decât minciuni.... Vrei să-ţi arăt ceva? schimbă ea din nou subiectul.

– Da, te rog, răspunse imediat Shasa.

Avea o bănuială despre ce ar putea să fie vorba.

– Dă-mi un braţ.

Annalisa veni lângă scăriţele şeii şi Shasa se aplecă spre ea. Îşi încrucişară braţele la cot şi o trase sus în şa lângă el. Era uşoară şi puternică. Se aşeză în spatele lui călare ca un bărbat, cu picioarele desfăcute, şi-şi strecură mâinile în jurul brâului lui Shasa.

– Ia-o pe cărarea din stânga, îi zise ea.

Următoarele zece minute călăriră în linişte.

– Câţi ani ai? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Aproape cincisprezece.

Shasa îşi mărise puţin vârsta.

– Eu o să împlinesc şaisprezece peste două luni.

Dacă până atunci nu fusese prea limpede care din cei doi era şeful, această declaraţie rezolvă dilema. Shasa îi cedă ei toată autoritatea şi Annalisa simţi acest lucru. Îşi lipi sânii de spatele lui vrând parcă să sublinieze faptul că ea controla situaţia. Shasa îi simţii sânii mari şi tari ca de cauciuc, fierbinţi prin cămaşa subţire de bumbac.

– Unde mergem? întrebă el după încă o tăcere prelungită.

Trecuseră deja de bungalow.

– Taci! O să-ţi arăt când ajungem acolo.

Cărarea se îngustase şi devenise şi mai accidentată. Shasa se îndoia că mai trecuse cineva pe aici de luni de zile, în afară de animăluţele sălbatice care mai trăiau încă pe lângă mină. În cele din urmă cărarea dispăru cu totul la poalele stâncii, şi Annalisa se lăsă să alunece la pământ de pe spinarea poneiului.

– Lasă-ţi calul aici.

Shasa priponi poneiul şi se uită în jur cu interes. Nu mai fusese niciodată aşa de departe de mină, pe lângă stânci. Probabil erau la cinci kilometri de bungalow, dacă nu chiar mai mult.

Panta de grohotiș se prăbușea abruptă sub ei, într-un unghi ascuțit, iar pământul era crestat de trecători și râpe, toate acoperite de ierburi spinoase și încâlcite.

– Haide! porunci Annalisa. N-avem prea mult timp. Se întunecă nu peste mult timp.

Se aplecă să treacă pe sub o creangă și începu să coboare panta.

– Hei! o strigă Shasa. Nu poți coborî pe-acolo. O să cazi și-o să te rănești.

– Ți-e frică, îi spuse ea pe un ton batjocoritor.

– Nu.

Batjocura îl întărâtă și coborâră amândoi panta. La un moment dat Annalisa se opri să culeagă niște flori galbene dintr-un tufiș, apoi continuară, ajutându-se unul pe altul pe porțiunile mai dificile, ghemuindu-se pe sub ramurile spinoase, mergând în echilibru instabil pe bolovani și sărind peste gropi ca niște iepuri de stâncă, până ajunseră la fundul râpei și se opriră să-și recapete răsuflarea.

Shasa se aplecă pe spate și se uită în sus la vârful de stâncă ce se înălța deasupra lor, drept și impunător ca un perete de fortăreață, dar Annalisa îl apucă de braț ca să-i recapete atenția.

– E un secret. Trebuie să juri că n-o să spui la nimeni, mai ales lui frate-meu.

– Bine, jur.

– Trebuie să juri de-adevăratelea. Ridică-ți mâna dreaptă și pune-ți-o pe cealaltă pe inimă.

Îl dirijă cu solemnitate până spuse legământul și apoi îl luă de mână și-l trase după ea spre o grămadă de bolovani acoperiți cu licheni.

– Îngenunchează!

Shasa îngenunche și Annalisa dădu cu grijă la o parte o creangă plină de frunze ce ascundea o nișă între bolovani. Shasa trase uluit aer în piept și făcu un pas înapoi, ridicându-se în picioare. Nișa avea forma unui altar. Pe jos era aranjată o colecție de borcane goale, dar florile sălbatice din ele

se ofiliseră şi se uscaseră. În spatele ofrandei de flori erau aranjate grijuliu într-o mică piramidă o grămăjoară de oase albe, iar în vârf trona un craniu omenesc, cu orbite goale şi dinţi galbeni.

– Cine e? şopti Shasa, cu ochii mari de groază.

– Vrăjitoarea muntelui, zise Annalisa, luându-l de mână. I-am găsit oasele aici, şi am făcut locul ăsta magic.

Shasa era deja înfiorat de-a binelea de repulsie şi şopti răguşit şi şovăitor:

– De unde ştii că e vrăjitoare?

– Mi-a zis ea.

Asta îi provocă atâtea imagini înfricoşătoare, că nu îi mai puse nici o întrebare; craniile şi oasele erau suficient de sinistre, auzea parcă voci de pe lumea cealaltă şi simţi că i se ridică părul pe ceafă şi pe braţe. O privi schimbând florile ofilite din borcane cu florile galbene proaspete pe care le culesese pe drum încoace. Annalisa se aşeză apoi cu picioarele încrucişate sub ea şi-l luă din nou de mână.

– Vrăjitoarea o să-ţi îndeplinească o dorinţă, şopti ea.

Shasa rămase pe gânduri.

– Ce-ţi doreşti? insistă ea trăgându-l de mână.

– Pot să-mi doresc orice?

– Da, orice, încuviinţă ea, privindu-l cu aviditate.

Uitându-se fix la craniul albit de vreme, Shasa simţi că spaima de la început dispare, deveni în schimb conştient de o nouă senzaţie. Parcă cineva sau ceva încerca să ajungă la el, o senzaţie de căldură şi confort familiar pe care o cunoscuse numai când era micuţ, în braţele mamei sale.

Mai erau câteva bucăţi mici de scalp uscat lipite încă de craniu, ca un pergament maroniu, cu muguri mărunţi de păr negru, biluţe moi de păr precum cele de pe capetele boşimanilor domesticiţi care păzeau cirezile de vite de la staţiile de pe drumul dintre Windhoek şi mina H'ani.

– Orice? repetă el. Pot să-mi pun orice dorinţă?

– Da, orice vrei tu.

Annalisa se rezemă languroasă de el, moale și caldă, mirosind a sudoare dulce și proaspătă de fată tânără.

Shasa se aplecă în față și atinse craniul pe fruntea albă de os, iar senzația de căldură și confort deveni și mai puternică. Fu copleșit de un sentiment plăcut – de dragoste – nu era un cuvânt prea mare pentru ceea ce simțea, de dragoste, din partea cuiva sau a ceva care ținea la el foarte mult.

– Îmi doresc, zise el încet, aproape visător. Îmi doresc o putere enormă.

Își imagină o senzație de înfiorare în vârful degetelor ce atingeau craniul, ca o descărcare de electricitate statică, și-și trase brusc mâna.

Annalisa exclamă exasperată și se îndepărtă de el.

– Ce dorință prostească! exclamă ea evident iritată, deși Shasa nu înțelegea de ce. Ești un băiețel prostuț, și vrăjitoarea n-o să-ți îndeplinească o dorință așa de prostească.

Se ridică în picioare și puse la loc creanga cu frunze, acoperind nișa.

– E târziu. Trebuie să ne întoarcem.

Shasa nu voia să plece încă din locul acela, și rămase nemișcat. Annalisa îl strigă de pe pantă.

– Haide, o să se întunece într-o oră.

Când Shasa ajunse iar pe cărare, Annalisa stătea rezemată de peretele de stâncă uitându-se la el.

– M-am lovit, îi zise ea pe un ton acuzator.

Amândoi erau roșii la față și gâfâiau din cauza efortului.

– Îmi pare rău, șopti el, abia respirând. Cum te-ai lovit?

Annalisa își trase poala rochiei până la jumătatea coapsei. Se zgâriase într-un spin, și acum o dâră lungă și roșie îi brăzda pielea netedă și lucioasă a coapsei. Deși era o julitură superficială, îi apăruse deja o linie de picături roșii de sânge, ca un colier de rubine mărunte și sclipitoare. Shasa se uită fix, ca hipnotizat, și Annalisa se lipi din nou cu spatele de stâncă, își ridică genunchii și-și desfăcu picioarele, ținându-și rochia mototolită între ele.

– Pune niște scuipat pe ea, îi porunci ea.

Shasa îngenunche ascultător între picioarele ei şi-şi umezi degetul arătător.

– Eşti murdar pe deget, îl certă ea.

– Şi ce să fac atunci? întrebă el complet zăpăcit.

– Cu limba – pune scuipat pe ea cu limba.

Shasa se aplecă şi atinse rana cu vârful limbii. Sângele avea un gust ciudat, sărat şi metalic.

Annalisa îi puse o mână pe ceafă şi-i mângâie cârlionţii deşi şi întunecaţi.

– Da, aşa, curăţ-o, murmură ea.

Îşi răsuci degetele în părul lui şi-i ţinu capul, apăsându-i faţa de pielea ei, mişcându-l după aceea intenţionat mai sus, ridicându-şi rochia încet cu mâna liberă, iar gura lui se urcă tot mai sus pe pielea caldă.

Uitându-se între coapsele ei desfăcute, Shasa observă că stătea pe o bucată de material, o bucată de pânză albă imprimată cu trandafiri roz, şi cu o înfiorare de şoc îşi dădu seama că, în cele câteva minute în care fusese singură, Annalisa îşi dăduse jos chiloţii şi-i pusese pe jos pe solul acoperit de muşchi moale. Era goală pe sub rochie.

Shasa se trezi cu o tresărire şi nu reuşi să-şi dea seama imediat unde se afla. Pământul era tare sub spatele lui şi în umăr îl împungea o piatră, iar pe piept avea o greutate ce-l împiedica să respire bine. Îi era frig, şi era întuneric. Prester John bătu din copite şi sforăi. Shasa se uită înspre zgomot şi văzu capul poneiului conturându-se pe fundalul stelelor.

Dintr-odată îşi aminti. Piciorul Annalisei era aruncat peste al lui şi îşi înfundase faţa în gâtul lui. Era întinsă pe jumătate peste pieptul lui. O împinse la o parte atât de violent că fata se trezi cu un ţipăt.

– E întuneric! zise el prosteşte. Sunt sigur că ne caută deja!

Încercă să se ridice, dar avea pantalonii în jurul genunchilor. Îşi aminti în detalii limpezi mişcările exersate cu care Annalisa îi descheiase şi-i trăsese în jos peste şolduri. Şi-i

smuci violent în sus şi se chinui cu gesturi frenetice să-şi încheie nasturii.

– Trebuie să mergem înapoi. Mama...

Annalisa era în picioare lângă el, sărind într-un picior, încercând să găsească deschiderea chilotului cu piciorul gol. Shasa se uită în sus la stele. Orion era deja la linia orizontului.

– A trecut de ora nouă, zise el supărat.

– Ar fi trebuit să rămâi treaz, se văicări ea, şi-şi puse o mână pe umărul lui ca să-şi poată îmbrăca chiloţii mai rapid. Taică-meu o să mă jupoaie. A zis că data viitoare mă omoară.

Shasa se scuturâ de mâna ei. Voia să se îndepărteze de ea, dar ştia că nu putea. Fata se aplecă şi-şi apucă chiloţii de la glezne, îi trase în sus şi apoi îşi lăsă rochia peste ei.

– A fost vina ta. O să-i spun lui taică-meu că tu ai fost de vină. O să mă bată cu gârbaciul de piele de data asta. Oh! O să-mi rupă pielea de pe mine!

Shasa dezlegă poneiul priponit lângă ei şi văzu că-i tremurau mâinile. Nu putea gândi limpede, era încă pe jumătate adormit şi se simţea complet ameţit.

– N-o să-l las. N-o să-l las să-ţi facă rău.

Cuvintele atât de cavalereşti fură rostite cu jumătate de gură, răsunând complet neconvingător. Nu făcură decât s-o înfurie.

– Ce poţi tu să faci? Eşti un bebeluş, zise ea şi brusc îşi aminti şi altceva. Ce-o să se-ntâmple dacă mi-ai făcut un bebeluş, ei? O să fie un bastard; te-ai gândit la asta în timp ce ţi-ai vârât chestia aia a ta în mine? îl întrebă ea arţăgoasă.

Shasa se simţi rănit de ipocrizia acuzaţiei.

– Tu mi-ai arătat ce să fac. Eu n-aş fi făcut aşa ceva, dacă nu-mi arătai tu.

– Ei na, parcă mai contează asta acum, zise ea plângând deja. Ce bine ar fi să putem să fugim în lume.

Ideea i se păru foarte atractivă lui Shasa, şi nu renunţă la ea decât cu şovăială.

– Hai, vino!

O ridică de brâu pe spinarea lui Prester John şi apoi se urcă şi el în spatele ei.

Văzură torţele oamenilor care porniseră în căutarea lor pe câmpul de sub ei. Pe drum se vedeau faruri de maşină, mişcându-se foarte încet, evident scrutând în şanţurile de pe marginea drumului, şi în acelaşi timp auziră vocile îndepărtate ale căutătorilor care-i strigau din pădure.

– O să mă omoare tata de data asta. O să ştie ce-am făcut, sughiţă ea.

Faptul că-şi plângea de milă şi se smiorcăia începuse să-l enerveze. Renunţase deja de mult s-o mai consoleze.

– De unde să ştie? se răsti el. Doar n-a fost cu noi.

– Doar nu crezi c-ai fost primul cu care am făcut asta, zise ea, încercând să-l rănească. Am mai făcut-o cu o mulţime, şi tata m-a prins deja de două ori. Oh, o să-şi dea el seama şi de data asta.

Shasa şi-o închipui făcând acele lucruri ciudate şi minunate şi cu alţii şi se simţi copleşit de gelozie. Însă vocea raţiunii îl trezi la realitate destul de repede.

– Păi, atunci, dacă ştie despre toţi ceilalţi, n-o să-ţi folosească prea mult să dai vina pe mine, îi atrase el atenţia.

Annalisa îşi dădu seama că se prinsese singură în capcană şi izbucni într-un nou hohot sfâşietor de plâns. Când se întâlniră cu un grup de oameni care ieşiseră să-i caute de-a lungul conductei, Annalisa plângea încă teatral.

Shasa şi Annalisa stăteau la cele două capete ale mesei din sufrageria bungalow-ului, păstrând instinctiv o distanţă cât mai mare între ei. Când auziră Daimlerul parcând în faţa casei cu strălucirea farurilor şi scrâşnitul roţilor pe pietriş, Annalisa începu din nou să plângă, smiorcăindu-se şi frecându-şi ochii ca să mai scoată câteva lacrimi.

Imediat se auzi mersul uşor al lui Centaine pe verandă, urmat de paşii mai hotărâţi ai lui Twentyman-Jones.

Shasa se ridică în picioare şi-şi ridică mâinile în faţă într-o atitudine de penitenţă în momentul în care Centaine se opri în

pragul uşii. Era îmbrăcată în pantaloni şi cizme de călărie şi o jachetă de stofă de jocheu, cu o eşarfă galbenă înnodată la gât. Era îmbujorată la faţă, uşurată şi furioasă ca un înger al răzbunării.

Annalisa îi văzu expresia şi scoase un urlet de spaimă, numai pe jumătate prefăcut.

– Taci din gură, fetiţo, îi zise încet Centaine. Sau o să-ţi dau un motiv adevărat să te vaiţi. Sunteţi vreunul din voi răniţi? îl întrebă pe Shasa.

– Nu, mamă, zise el plecându-şi capul.

– Prester John?

– Oh, e teafăr.

– Deci asta e, atunci, zise ea, evident înţelegând perfect situaţia. Domnule doctor Twentyman-Jones, nu vreţi s-o duceţi pe tânăra domnişoară la tatăl ei? N-am nici o îndoială că va şti el să se descurce cu ea.

Centaine schimbase câteva cuvinte cu tatăl fetei cu o oră înainte. Bărbatul era înalt, chel, burtos, cu tatuaje pe amândouă braţele musculoase, arţăgos şi cu ochii roşii de beţiv, duhnind a rachiu ieftin, încleştându-şi şi descleştându-şi labele păroase în timp ce repeta la nesfârşit ce intenţiona să-i facă unicei sale fiice.

Twentyman-Jones o apucă de încheietura mâinii pe fata care se smiorcăia încă, o trase în picioare şi o conduse către uşă. Când trecu pe lângă Centaine, expresia ei se îndulci puţin şi-l atinse pe braţ.

– Ce m-aş face fără dumneavoastră, domnule doctor Twentyman-Jones? zise ea încet.

– Bănuiesc că v-aţi descurca foarte bine şi singură, doamnă Courtney, dar mă bucur că v-am putut fi de folos.

O trase după el pe Annalisa din cameră şi în curând auziră huruitul motorului Daimlerului.

Expresia lui Centaine se înăspri din nou când se întoarse spre Shasa. Acesta se foi jenat sub privirea ei scrutătoare.

– Ai fost neascultător, îi zise ea. Te-am avertizat să nu te apropii de acea *poule*.

– Da, mamă.

– A umblat deja cu jumătate din bărbaţii minei. O să trebuiască să te duc la un doctor când ajungem înapoi la Windhoek.

Shasa se înfioră şi nu se putu stăpâni să nu arunce o privire rapidă în jos asupra sa la gândul grămezilor de microbi dezgustători care probabil colcăiau peste părţile cele mai intime ale corpului său.

– Faptul că nu m-ai ascultat e destul de rău, dar ce ai făcut cu adevărat de neiertat? îl întrebă ea.

Shasa se putea gândi la cel puţin zece lucruri fără să trebuiască să-şi chinuie memoria prea mult.

– Ai fost prost! zise Centaine. Ai fost destul de prost să fii prins. Ăsta e cel mai rău lucru. Te-ai făcut de râsul tuturor oamenilor de la mină. Cum vei mai putea să-i conduci şi să le dai ordine dacă te înjoseşti în halul acesta?

– Nu m-am gândit la asta, mamă. Nu m-am gândit de fapt la nimic. Pur şi simplu s-a întâmplat.

– Ei bine, gândeşte-te acum, îi zise ea. În timp ce faci o baie lungă şi fierbinte cu o jumătate de sticlă de Lysol în ea, gândeşte-te bine la asta. Noapte bună.

– Noapte bună, mamă.

Shasa se apropie de ea şi după un moment Centaine îi oferi obrazul să i-l sărute.

– Îmi pare rău, mamă, zise el după ce o sărută. Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi fie ruşine cu mine.

Centaine voi să-şi arunce braţele în jurul lui şi să-i strângă capul frumos şi iubit la piept, să-i spună că niciodată nu-i va fi ruşine cu el.

– Noapte bună, Shasa, zise ea.

Rămase rece şi dreaptă până când Shasa ieşi din cameră şi îi ascultă paşii târşâiţi şi amărâţi de-a lungul coridorului. Abia atunci îşi lăsă umerii în jos şi ea.

– Oh, copilul meu – iubitul meu copil, şopti ea.

Dintr-odată, pentru prima oară după foarte mulţi ani, simţi nevoia unui narcotic. Se duse cu paşi mari la bufetul

masiv de lemn sculptat şi-şi turnă un pahar de coniac dintr-o carafă grea. Bău o duşcă zdravănă şi simţi alcoolul aspru pe limbă. Aroma puternică şi gustul o făcură să lăcrimeze. Înghiţi şi puse paharul la o parte. „Asta n-o să mă ajute prea mult", îşi spuse.

Se duse la birou. Se aşeză în scaunul de piele cu spătar înalt şi se simţi mică, fragilă şi vulnerabilă. Aceasta era o senzaţie atât de străină pentru Centaine, încât se sperie.

– S-a întâmplat, şopti ea. Devine bărbat. Târfuliţa aia infectă, zise ea cu o ură bruscă pentru fată. Nu e pregătit încă pentru aşa ceva. A eliberat mult prea repede demonul, demonul sângelui de Thiry.

Centaine cunoştea foarte bine acest demon, fiindcă toată viaţa fusese năpăstuită de el. Sângele sălbatic şi pătimaş al neamului de Thiry.

„Oh, iubitul meu", se gândi ea. Acum va pierde o parte a lui – deja o pierduse, îşi dădu seama. Singurătatea o copleşi ca o fiară hămesită ce o pândise de ani de zile.

Nu existaseră decât doi bărbaţi care-i alinaseră această singurătate. Tatăl lui Shasa murise în maşinăria lui firavă de pânză şi lemn în timp ce ea stătuse la o parte neajutorată şi-l privise arzând de viu. Iar celălalt bărbat se aşezase singur într-un loc unde ea nu-l mai putea ajunge niciodată, printr-un act brutal şi fără rost. Michael Courtney şi Lothar De La Rey – amândoi erau morţi pentru ea acum.

De atunci avusese amanţi, mulţi amanţi, aventuri scurte şi trecătoare pe care nu le trăise decât la nivelul epidermei, un simplu leac pentru sângele ei clocotitor. Nici unuia nu i se permisese să intre în adâncurile sufletului ei. Dar acum fiara singurătăţii se năpustise prin acele porţi atât de bine păzite şi pustiise grădina ei secretă.

– Oh, de-aş avea pe cineva! Dac-aş avea pe cineva pe care să-l pot iubi şi care să mă iubească şi el, se lamentă ea.

O singură dată în viaţă mai făcuse acest lucru, în ziua când zăcea pe patul în care-l născuse pe bastardul cu părul auriu al lui Lothar De La Rey.

Se întinse să ia fotografia în ramă de argint, lăsându-se după aceea înapoi pe spătarul scaunului înalt de piele ca s-o studieze. Era fotografia pe care o purta cu ea oriunde călătorea. În mijlocul grupului de piloți era chipul unui tânăr, Michael Courtney, tatăl lui Shasa. Observă acum, pentru prima dată, că de-a lungul anilor fotografia se decolorase și se îngălbenise, iar trăsăturile lui Michael erau pe jumătate șterse. Se uită lung la chipul tânăr și atât de frumos și încercă disperată să facă imaginea mai clară și mai limpede în amintirea ei, dar părea să-i scape și să se înceţoşeze chiar mai tare.

– Oh, Michel, şopti ea. A trecut atât de mult timp! Iartă-mă! Te rog, iartă-mă! Am încercat să fiu puternică și curajoasă. Am încercat de dragul tău și de dragul fiului tău, dar...

Așezâ fotografia la loc pe birou și se duse la fereastră. Se uită gânditoare în bezna de afară. „O să-mi pierd copilașul. Și apoi o să vină o zi când o să fiu singură, bătrână și urâtă – și mi-e așa de frică." Își dădu seama că tremura și că-și încrucișase strâns brațele în jurul ei, și reacționă rapid și fără ezitare.

„Nu este vreme pentru slăbiciune și autocompătimire pe calea pe care ți-ai ales-o." Se îmbărbătă singură, singură, mică și dreaptă în casa întunecată și tăcută. „Trebuie să mergi mai departe acum. Nu mai e drum de întoarcere sau de șovăială, trebuie să mergi până la capăt."

– Unde e Stoffel Botha? îl întrebă Shasa pe supraveghetorul morii când sirena minei anunță începutul pauzei de prânz. De ce nu e aici?

– Cine știe? ridică din umeri acesta. Am primit un bilet de la biroul central că nu mai vine. Nu mi-au zis de ce. Poate a fost dat afară. Nu știu. Nici nu mă interesează – era oricum un nemernic îngâmfat.

Pe tot restul zilei de lucru Shasa încercă să-și stăpânească sentimentul de vină, concentrându-se la funcționarea minei,

urmărind cu atenţie încordată trecerea minereului prin cilindrii asurzitori.

Când sună sirena anunţând sfârşitul zilei de muncă, şi strigătul *Shaile!* – „A sunat!" se auzi trecând de la un grup de muncitori negri la altul, Shasa îl încălecă pe Prester John şi vru să se îndrepte către şirul de căsuţe unde locuia familia Annalisei. Ştia că risca s-o înfurie din nou pe mama lui, dar un simţ sfidător al onoarei îl îndemna înainte. trebuia neapărat să descopere cât de multe pagube şi nefericire provocase.

Însă la poarta morii i se distrase atenţia.

Moses, supraveghetorul negru de la terenurile de vânturare, păşi drept în faţa lui Prester John.

– Te văd, Apă Bună, îl salută el pe Shasa cu vocea lui gravă.

– Oh, Moses. Aveam de gând să-ţi fac o vizită.

Shasa îi zâmbi cu plăcere, uitând pentru moment de celelalte probleme.

– Ţi-am dus cartea.

Negrul ovambo îi înmână volumul gros din *Istoria Angliei.*

– Nu se poate s-o fi terminat deja de citit, protestă Shasa. Aşa de repede? Şi mie mi-a luat luni de zile.

– N-o s-o citesc niciodată, Apă Bună. Plec de la mina H'ani. Mă duc mâine-dimineaţă cu camioanele la Windhoek.

– Oh, nu! De ce vrei să pleci, Moses?

Shasa sări din şa şi-l prinse de braţ. Se prefăcuse că nu ştia de ce bărbatul era nevoit să plece dintr-un sentiment de vină şi complicitate.

– Nu eu hotărăsc ce vreau sau nu vreau, zise supraveghetorul înalt ridicând din umeri. Mulţi bărbaţi pleacă mâine cu camioanele. *Doctela* i-a ales, şi doamna mama ta ne-a explicat motivul şi ne-a dat salariile pe o lună. Un om ca mine nu pune întrebări, Apă Bună. Uite-ţi cartea.

Îi oferi un zâmbet trist şi plin de amărăciune.

– Păstreaz-o, zise Shasa împingând-o către el. E darul meu pentru tine.

– Foarte bine, Apă Bună. O s-o păstrez ca să-mi amintească de tine. Rămâi în pace.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

– Moses!... îl strigă Shasa, şi apoi nu mai ştiu ce să zică.

Dintr-un impuls îi întinse mâna, dar Moses făcu un pas înapoi. Un alb şi un negru nu dădeau mâna.

– Mergi în pace, insistă Shasa.

Moses aruncă o privire aproape furişă în jur şi apoi îi acceptă strângerea de mână. Avea pielea ciudat de rece. Shasa se întrebă dacă toţi negrii aveau pielea la fel de rece.

– Suntem prieteni, zise Shasa, prelungind strângerea de mână. Suntem, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştiu dacă e posibil ca noi să fim prieteni.

Moses îşi trase cu blândeţe mâna dintr-a lui Shasa şi-i întoarse spatele. Sări gardul de protecţie şi coborî la barăcile negrilor fără să arunce nici o privire înapoi.

Convoiul de camioane grele înainta încet în câmpie, păstrând o distanţă destul de mare între ele ca să nu fie înecate în colbul iscat de vehiculul din faţă. Praful se ridica foarte sus în aerul fierbinte şi nemişcat, ca fumul înecăcios şi galben al unui incendiu necontrolat în savană.

În camionul din faţă, Gerhard Fourie stătea tolănit la volan cu burta atârnându-i în poală; era atât de gras că nasturii cămăşii i se desfăceau singuri, lăsând să i se vadă buricul păros. La fiecare câteva secunde îşi ridica privirea de la drum şi se uita în oglinda retrovizoare de deasupra capului.

În spatele camionului avea încărcate bagajele şi mobilele familiilor, albe şi negre, care fuseseră date afară de la mină. În vârful acestor grămezi stăteau cocoţaţi în echilibru instabil nefericiţii proprietari. Femeile îşi legaseră eşarfe pe cap să se apere de praf; îşi strângeau copiii mai mici la piept

în timp ce camioanele se legănau şi se hurducau peste făgaşele neregulate. Copiii mai mari îşi făcuseră cuiburi printre bagaje.

Fourie îşi ridică mâna şi rearanjă puţin oglinda, centrând imaginea pe fata din spatele lui. Se înghesuise între un dulap şubred şi un geamantan amărât din imitaţie de piele. Îşi pusese o pătură făcută sul la spate şi capul cu părul blond se legăna în ritm cu mişcarea camionului. Era aţipită, cu un genunchi uşor ridicat, cu fusta scurtă mototolită şi ridicată în sus pe picioare. Când adormi cu totul, genunchiul îi căzu la o parte şi Fourie îi întrezări pentru o clipă chiloţii albi cu trandafiri roz, strânşi între coapsele netede de fată tânără. Puţin după aceea însă fata se trezi cu un tresărit, îşi împreună picioarele şi se răsuci într-o parte.

Fourie asuda, şi nu numai din cauza căldurii; picături mari de transpiraţie îi luceau pe barba scurtă şi ţepoasă ce-i acoperea fălcile. Îşi scoase chiştocul de ţigară dintre buze cu degete tremurătoare şi-l studie. Saliva trecuse prin hârtia subţire de orez şi o pătase cu zeama galbenă de tutun. Azvârli chiştocul pe geamul cabinei şi aprinse o nouă ţigară, conducând cu o singură mână şi uitându-se în oglindă, aşteptând să se mişte fata din nou. Gustase deja din carnea aceea tânără, ştia cât de dulce, caldă şi accesibilă era, şi o dorea din nou atât de pătimaş, încât se simţea pregătit să înfrunte orice riscuri să o mai aibă o dată.

În faţă, crângul de salcâmi părea să plutească din cauza mirajului caniculei. Călătorise de atât de multe ori pe drumul acesta, încât avea o mulţime de puncte de reper şi de tabieturi. Îşi verifică ceasul de buzunar şi mormăi nemulţumit. Aveau o întârziere de douăzeci de minute la stadiul acesta. Dar la urma urmei vehiculele erau supraîncărcate cu noii şomeri şi bunurile lor jerpelite.

Trase camionul pe marginea drumului lângă copaci şi se urcă înţepenit pe bara laterală.

– Ascultați la mine, toată lumea, strigă el. Pauză de pipi. Femeile la stânga, bărbații la dreapta. Oricine nu e înapoi în zece minute rămâne aici.

El se întoarse primul la camion și meșteri cu aer ocupat la roata din spate de pe stânga, verificând ostentativ valva, deși de fapt se uita după fată.

Aceasta ieși dintre copaci, netezindu-și fusta. Era îmbufnată, nădușită și murdară de la praful făinos. Dar când îl văzu pe Fourie privind-o, își scutură pletele și merse legănându-și fesele mici și ferme, ignorându-l în mod ostentativ.

– Annalisa, șopti el, în momentul când aceasta își ridică un picior gol să treacă peste marginea rabatabilă a camionului chiar lângă el.

– Du-te-n mă-ta, Gerhard Fourie! îi zise ea printre dinți. Lasă-mă-n pace, sau te spun lui tata!

În orice alt moment ar fi răspuns mult mai prietenește, dar coapsele, fesele și șalele îi erau acoperite cu un zigzag de urme vinete de bici de la bătaia soră cu moartea pe care i-o dăduse tatăl ei. Temporar, cel puțin, își pierduse tot interesul față de sexul masculin.

– Vreau să vorbesc cu tine, insistă Fourie.

– Să vorbești, ha! Știu eu ce vrei!

– Hai diseară afară din tabără să te întâlnești cu mine, o rugă el.

– Mânca-te-ar viermii!

Annalisa sări în camion și Fourie simți că i se strânge stomacul, căci îi văzuse în întregime picioarele zvelte și bronzate.

– Annalisa, îți dau bani, dacă vrei.

Era disperat deja, boala aceasta îl ardea pe dinăuntru.

Annalisa se opri gânditoare și-l privi lung și scrutător. Oferta lui era ca o revelație, o ferestruică spre o lume nouă și fascinantă. Până în momentul acela nu îi trecuse niciodată prin cap că un bărbat i-ar fi putut da bani pentru ceea ce îi plăcea să facă mai mult chiar decât să mănânce sau să doarmă.

– Cât de mult? întrebă ea interesată.

– O liră, oferi el.

Asta era o sumă foarte mare, mult mai mult decât avusese ea vreodată în mână, dar instinctul mercantil i se trezise deja şi voia să vadă cât de departe putea să ducă afacerea aceasta. Aşa că scuturâ din cap şi se îndepărtă grăbită, privindu-l însă cu coada ochiului.

– Două lire, şopti insistent Fourie.

Annalisa simţi că explodează de bucurie. Două lire întregi! Se simţi curajoasă şi frumoasă acum că dăduse norocul peste ea. Părea să dea uitării urmele de bici de pe spate şi picioare. Îşi mijì ochii luând expresia aceea şireată şi plină de subînţelesuri care îl înnebunea întotdeauna şi-i văzu broboane noi de sudoare pe bărbie, iar buza de jos începu să-i tremure.

Asta o încurajă şi mai tare şi trase o dată aer adânc în piept. Apoi, fără să mai respire, şopti sfidătoare:

– Cinci lire!

Îşi trecu vârful limbii pe buze, şocată de curajul pe care-l avea să ceară o sumă atât de enormă. Era aproape cât câştigase tatăl ei într-o săptămână.

Fourie păli la faţă şi şovăi.

– Trei, zise el.

Dar Annalisa simţise cât de aproape fusese să accepte, aşa că se trase înapoi, jignită.

– Eşti bătrân şi miroşi urât.

Îşi încărcă vocea de dispreţ şi-i întoarse spatele.

– Bine! Bine! capitulă el. Cinci lire!

Annalisa îi rânji victorioasă. Descoperise şi pătrunsese într-o lume nouă plină de bogăţii şi plăceri nesfârşite.

Îşi vârî vârful degetului între buze.

– Şi dacă vrei şi asta, o să te mai coste o liră.

De acum, curajul ei nu mai cunoştea limite.

Luna mai avea abia câteva zile până să fie plină şi scălda deşertul într-un argintiu incandescent, iar umbrele de pe pereţii râpei erau pete albăstrii ca de plumb. Zgomotele

taberei ajungeau în fundul râpei – cineva tăia lemne de foc, o găleată zăngăni goală și vocile femeilor care găteau lângă focuri semănau de la distanța aceasta cu un cântec de păsări. Mult mai aproape se auziră urletele ascuțite ale unei perechi de șacali ieșiți la vânătoare, mirosurile oalelor cu mâncare de pe foc întărâtându-le foamea și făcându-i să se vaite într-un cor sălbatic, aproape agonizant.

Fourie se ghemui lângă peretele râpei și aprinse o țigară, uitându-se de-a lungul râpei pe unde trebuia să vină fata. Flacăra chibritului îi lumină chipul rotofei și nebărbierit și era atât de încordat, încât nici nu simți ochii prădători care-l pândeau din umbrele din apropiere. Întreaga sa existență era focalizată pe sosirea fetei și deja respira întretăiat, cu gemete și grohăituri nerăbdătoare și anticipative.

În lumina lunii, fata semăna cu o stafie argintie și eterică. Fourie se ridică icnind în picioare și-și stinse țigara.

– Annalisa! o strigă, cu vocea scăzută și tremurând de dorință pentru ea.

Fata se opri în fața lui, însă la câțiva pași de el, și când Fourie se repezi spre ea s-o apuce, Annalisa se trase înapoi cu pași ca de dans și râse batjocoritor.

– Cinci lire, *Meneer*, îi reaminti ea.

Fourie scoase bancnotele mototolite din buzunarul de la spate și Annalisa se apropie de el. Le luă și le ridică în sus să le studieze la lumina lunii. Apoi, satisfăcută, le ascunse undeva în haine și păși cutezătoare spre el.

Fourie o apucă de mijloc și-i acoperi gura cu buzele lui umede. Când în sfârșit Annalisa se desprinse din sărut, râse și-l apucă de încheietură când încercă să-și vâre mâna sub fusta ei.

– Vrei și pentru cealaltă liră?

– E prea mult, gâfâi el. N-am așa de mult.

– Atunci zece șilingi, zise ea, și-i atinse partea din față a trupului cu o mână mică și șireată.

– Jumătate de coroană, icni el. Numai atâta am.

Annalisa îl privi scrutător, cu mâna încă pe el, şi-şi dădu seama că nu va putea scoate mai mult de atât.

– Bine, dă-mi-o, acceptă ea.

Ascunse şi moneda aceasta şi apoi se lăsă în genunchi în faţa lui ca la împărtăşanie. Bărbatul îşi puse amândouă mâinile pe pletele cârlionţate albite de soare şi o trase spre el, aplecându-şi capul şi închizându-şi ochii.

Dintr-odată un obiect tare i se înfipse între coaste din spate cu atâta forţă că i se tăie răsuflarea, şi o voce îi scrâşni în ureche:

– Zi-i târfuliţei să dispară.

Vocea era scăzută, periculoasă şi îngrozitor de familiară.

Fata ţâşni în picioare, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Pentru o clipă se uită peste umărul lui Fourie cu ochi mari şi îngroziţi, apoi se răsuci pe loc şi o luă la goană în sus către tabără, aproape zburând pe picioarele lungi.

Fourie îşi aranjă neîndemânatic şi stânjenit hainele şi apoi se întoarse să se uite la bărbatul care stătea în spatele lui cu puşca Mauser îndreptată drept spre pântecul lui.

– De La Rey! bolborosi el.

– Aşteptai pe altcineva?

– Nu! Nu! scutură Fourie din cap. Atâta doar că... e atât de devreme.

De când se întâlniseră ultima dată, Fourie avusese destul timp să ajungă să regrete târgul făcut. După o luptă îndelungată între laşitate şi lăcomie, laşitatea câştigase şi pentru că şi-o dorea atât de mult, reuşise să se convingă că planul lui Lothar De La Rey era asemenea multor altora pe care le visase chiar el, pur şi simplu o fantezie zadarnică din cele cu care se consolează oamenii condamnaţi pe vecie la sărăcie şi muncă grea.

Se aşteptase şi sperase să nu mai audă niciodată de Lothar De La Rey. Dar acesta era acum în faţa lui, înalt şi periculos, cu părul sclipind în lumina lunii şi luminiţe ca de topaz scânteindu-i în ochii de leopard.

– Devreme? întrebă Lothar. Atât de devreme? Dar au trecut săptămâni întregi, dragul şi bătrânul meu prieten. Mi-a luat mai mult timp decât mă aşteptam să fac rost de ce avem nevoie. Ai dus transportul de diamante la Windhoek? întrebă el cu glasul înăsprit.

– Nu, nu încă...

Fourie se întrerupse, şi se înjură singur în gând. Asta ar fi putut fi scăparea sa. Ar fi trebuit să zică: „Da! Le-am dus chiar eu săptămâna trecută". Dar era prea târziu acum, şi-şi plecă nefericit capul, concentrându-se să-şi încheie ultimii nasturi de la pantaloni. Era foarte posibil ca acele câteva cuvinte rostite prea grăbit să-l coste o viaţă întreagă la închisoare, şi acum tremura de spaimă.

– Când va avea loc transportul?

Lothar puse ţeava puştii sub bărbia lui Fourie şi-i ridică faţa spre lună. Voia să-i vadă ochii. Nu avea încredere în el.

– L-au amânat. Nu ştiu cu cât. Am auzit nişte zvonuri că trebuie să trimită un pachet mare de geme.

– De ce? întrebă încet Lothar, şi Fourie ridică din umeri.

– Eu n-am auzit decât atât, un pachet mare.

Lothar îi privi chipul cu atenţie. Simţise că omul şovăia. Trebuia să-l oţelească.

– Cum ţi-am spus, e pentru că vor să închidă mina. Va fi ultimul transport, şi după aceea te vor da afară. Exact ca pe nenorociţii ăia pe care-i duci în camion.

Fourie încuviinţă posomorât.

– Da, i-au dat afară.

– Şi tu vei fi următorul, amice. Şi mi-ai spus ce familist bun eşti tu, cât de mult îţi iubeşti familia.

– *Ja*.

– Şi atunci n-o să mai ai bani să-ţi hrăneşti copiii, n-o să mai ai bani să-i îmbraci, şi nici măcar câteva lire ca să plăteşti fetiţe pentru talentele lor ascunse.

– Omule, nu spune aşa ceva!

– Tu fă numai ce-am hotărât şi apoi o să ai oricâte fetiţe doreşti, şi-o să-ţi facă orice vrei tu.

– Nu spune lucruri din astea, omule. E urât.

– Ştii care sunt aranjamentele. Ştii ce ai de făcut de îndată ce afli când are loc transportul.

Fourie încuviinţă din cap, dar Lothar insistă:

– Spune-mi. Repetă planul.

Fourie recită supărat instrucţiunile primite, şi Lothar îl ascultă cu atenţie, corectându-l o dată la un amănunt, şi în cele din urmă zâmbi satisfăcut.

– Nu mă dezamăgi, bătrâne. Nu-mi place să fiu dezamăgit.

Se aplecă spre Fourie şi îl privi ochi, apoi se întoarse foarte brusc şi dispăru din nou între umbrele vineţii.

Fourie se înfioră şi ieşi din râpă împiedicându-se de câteva ori, de parcă ar fi fost beat. Când să intre în tabără îşi aduse brusc aminte că fata îi luase banii, dar nu-şi îndeplinise partea ei din învoială. Se întrebă dacă va putea s-o convingă să vină cu el la următoarea oprire, gândindu-se posomorât că nu avea prea mari şanse. Şi cu toate acestea nu i se mai părea atât de important. Lothar De La Rey îi injectase în sânge o gheaţă care părea să i se fi localizat în vintre.

Călăreau prin luminişul de sub stânci, bucuroşi să-şi petreacă timpul împreună.

Shasa era călare pe Prester John, cu puşca de vânătoare sportivă Mannlicher de 7 mm în tocul de piele de sub genunchiul său stâng. Era o armă minunată, cu patul din lemn de nuc, iar oţelul albastru-cenuşiu era gravat şi incrustat cu argint şi aur pur: scene de vânătoare reprezentate superb şi numele lui Shasa scris caligrafic în metal preţios. Puşca aceasta era cadoul de la bunicul său cu ocazia zilei sale de naştere, când împlinise paisprezece ani.

Centaine călărea pe armăsarul ei, un animal absolut magnific. Avea spinarea albă cu negru într-un model complicat de la umeri până la crupă, iar coama, botul şi zonele din jurul ochilor erau de un negru sclipitor, în contrast şocant cu

părțile albe ca zăpada. Îl numise Nuage – Norul – după un armăsar pe care i-l dăruise tatăl ei când era mică.

Centaine purta o pălărie australiană de prerie cu boruri mari și o vestă lungă de piele de antilopă peste fustă. La gât avea o eșarfă galbenă, cu un nod lejer, și ochii îi străluceau.

– Oh, Shasa, mă simt ca o școlăriță care chiulește de la ore! Avem două zile întregi numai pentru noi!

– Hai să ne luăm la întrecere până la izvor! o provocă el.

Dar Prester John nu era nici pe departe egalul lui Nuage, și când ajunse și el la izvor, Centaine descălecase și-și ținea armăsarul de cap ca să nu-l lase să se îmbuibe prea mult cu apă.

Încălecară din nou și intrară și mai adânc în pustietatea din Kalahari. Cu cât se îndepărtau de mină, cu atât mai puțin se vedeau stricăciunile produse de prezența omenească, iar fauna și vegetația sălbatică erau mult mai abundente, variate.

Centaine fusese instruită în cunoașterea naturii de către cei mai buni profesori, boșimanii sălbatici din poporul san, și mai ținea minte și acum toate învățăturile lor. Nu numai vânatul de mari dimensiuni o pasiona. Îi arătă două vulpi mititele și ciudate, cu urechi de liliac, pe care Shasa nu le-ar fi observat niciodată singur. Vânau lăcuste în iarba rară de culoare argintie, ciulindu-și urechile enorme și înaintând într-o pantomimă de mers furișat, sărind apoi pline de eroism asupra prăzii lor formidabile. Când trecură caii pe lângă ele, își turtiră pe gâtul pufos urechile atât de ostentative, care le-ar fi putut da altfel de gol, și se lipiră de sol.

Centaine și Shasa surprinseră o pisică de deșert galbenă lângă un mușuroi de furnici. Felina se sperie atât de tare de ei, încât alergă drept în pânza galbenă și lipicioasă a unui păianjen-crab. Bietul animal încercă să-și șteargă pânza de pe față cu amândouă lăbuțele dinainte, și în același timp, să continue să fugă de ei și eforturile sale erau atât de amuzante că amândoi se prăpădiră de râs în șeile lor.

La un moment dat văzură o turmă de gnu impunători mărșăluind în șir indian de-a lungul liniei orizontului. Își

ţineau capetele înălţate, iar de la distanţa aceea şi din unghiul din care-i priveau ei, coarnele lor lungi şi drepte păreau a fi un singur corn, drept în frunte, ca la unicorni. Mirajul îi transformă apoi în monştri bizari cu picioare exagerat de lungi şi apoi orizontul îi înghiţi cu totul.

Soarele apuse şi scăldă deşertul în umbre şi culori vii, iar Centaine mai observă o mică turmă de gazele şi-i arătă lui Shasa un ţap tânăr şi grăsuţ.

– Nu suntem decât la un kilometru de tabără şi ar trebui să vânăm ceva pentru cină.

Shasa îşi scoase cu entuziasm puşca Mannlicher din toc.

– O moarte curată! îl avertiză ea.

O tulbura puţin să vadă cât de încântat era de gândul vânătorii.

Centaine rămase în urmă şi-l privi descălecând. Ascunzându-se pe după Prester John, Shasa se apropie de turmă. Poneiul îşi înţelese rolul şi rămase mereu între Shasa şi vânat, oprindu-se chiar să pască, dacă gazelele deveneau neliniştite, apropiindu-se de ele doar când se liniştiseră din nou.

La două sute de paşi, Shasa se lăsă pe vine şi-şi propti coatele pe genunchi, iar Centaine simţi un val de uşurare văzând antilopa prăbuşindu-se instantaneu după împuşcătură. Îl văzuse odată pe Lothar De La Rey împuşcând o gazelă absolut superbă în stomac. Şi acum era bântuită de acea imagine.

Când se apropie văzu că Shasa nimerise animalul exact în spatele umărului şi glonţul trecuse drept prin inimă. Îl urmări cu atenţie pe Shasa jupuind pielea de pe vânat aşa cum îl învăţase Sir Garry.

– Păstrează toată burta, îi spuse ea. Servitorilor le plac maţele la nebunie.

Aşa că Shasa înfăşură totul în pielea udă şi sui leşul pe spinarea lui Prester John, apoi îl legă de şa.

Tabăra se afla la poalele dealurilor, puţin mai jos de un puţ săpat adânc în stâncă de unde se aprovizionau cu apă. Centaine trimisese cu o zi înainte trei servitori cu mai mulţi

cai încărcați de poveri și aceștia pregătiseră tabăra, așa că acum totul era confortabil.

Își prăjiră pentru cină ficatul, rinichii și inima antilopei, ungând-o cu fâșii de grăsime de pe stomac. Apoi rămaseră până târziu în fața focului, bând cafea cu gust de fum de lemne, povestind încet și privind răsăritul lunii.

În zori porniră iar la drum, înfofoliți în jachete din piele de oaie din cauza frigului. Nu merseseră decât poate un kilometru și Centaine trase de capul lui Nuage, aplecându-se în șa ca să examineze solul.

– Ce e, mamă?

Shasa era întotdeauna foarte sensibil la fiecare nuanță a stării ei de spirit, și își dădu seama imediat că era foarte entuziasmată de ceva.

– Vino repede, *chéri*. Ce vezi aici?

Îi arătă niște urme în solul moale.

Shasa descălecă și se ghemui în fața urmei.

– Oameni? întrebă el nedumerit. Dar așa de mici. Copii?

Se uită la ea și expresia ei strălucind de veselie îi dădu indiciul.

– Boșimani! exclamă el. Boșimani sălbatici.

– Da! zise ea râzând. O pereche de vânători. Urmăresc o girafă. Uite! Urmele lor trec peste urmele vânatului.

– Putem să-i urmărim, mamă? Hai să-i urmărim!

Acum și Shasa era la fel de entuziasmat ca ea. Centaine încuviință.

– Urma e de numai o zi. Putem să-i prindem, dacă ne grăbim.

Centaine porni înainte călare, cu Shasa venind în urmă, atent să nu distrugă semnele. N-o văzuse încă niciodată făcând acest lucru, urmărind semnele la trap peste locurile dificile, unde chiar și ochii lui mai tineri și mai pătrunzători nu reușeau să vadă nimic.

– Uite, o perie de dinți boșimană.

Centaine îi arătă o crenguță ruptă de curând, cu vârful mestecat până devenise un fel de periuță, aruncată lângă

urmă. Merseră mai departe.

– Uite aici au văzut girafa prima dată.

– De unde știi?

– Și-au încordat arcurile. Uite urmele capetelor.

Micuții vânători apăsaseră capetele arcurilor de pământ ca să le încovoaie.

– Uite, Shasa, aici au mers furiș.

Shasa nu vedea însă nici o schimbare în semne și Centaine îi spuse:

– Pașii sunt mai scurți și mai furișați – greutatea e lăsată în față, pe degete, explică ea și înaintă câteva sute de pași. Uite aici s-au lăsat pe burtă și s-au târât. Aici s-au ridicat în genunchi ca să-și tragă săgețile, și aici au sărit în picioare ca să le vadă cum își ating ținta... Uite ce aproape erau de vânat! exclamă ea, douăzeci de pași mai încolo. Aici a simțit girafa înțepătura săgeților și a început să alerge – uite, pe aici au urmărit-o vânătorii, așteptând să-și facă efectul otrava din săgeți.

Galopară și ei de-a lungul liniei lăsate de vânătoare, până când Centaine se ridică în scări și arătă cu mâna înainte.

– Vulturi!

Șapte sau opt kilometri mai departe, albastrul cerului era pătat de un nor fin de puncte negre. Norul se răsuci într-un vârtej lent, la înălțime mare deasupra solului.

– Încet acum, *chéri,* îl avertiză Centaine. Ar putea fi periculos dacă-i speriem și intră în panică.

Își mânară caii la pas și călăriră încet până la locul unde se găsea girafa ucisă.

Cadavrul imens al animalului era așezat pe o parte, parțial jupuit și dezmembrat. În jur, printre tufișurile de spini fuseseră ridicate adăposturi primitive de stuf, iar tufișurile erau împodobite cu fâșii de carne și panglici de mărunțaie lăsate să se usuce la soare. Crengile se încovoiau sub greutatea lor.

Toată zona era plină de urme de picioare mici.

– Și-au adus și femeile, și copiii ca să-i ajute să o tranșeze și să o ducă de aici, zise Centaine.

– Pfiuu! Ce pute! zise Shasa strâmbând din nas. Dar unde sunt?

– Se ascund, zise Centaine. Ne-au văzut venind, probabil de la vreo opt kilometri depărtare.

Se ridică iar în scări şi-şi dădu jos de pe cap pălăria cu borul larg ca să i se vadă mai bine faţa, şi strigă într-o limbă ciudată, guturală, plină de pleoscăituri, răsucindu-se încet şi repetând mesajul în toate cele patru zări către deşertul nemişcat ce-i înconjura.

– Ce sinistru e, zise Shasa, tremurând fără să vrea în lumina puternică a soarelui. Eşti sigură că sunt aici?

– Ne privesc. Nu se grăbesc.

La un moment dat un bărbat se ridică de la pământ, atât de aproape de ei că armăsarul se sperie şi dădu viguros din cap. Bărbatul purta numai o legătură de piele de animal în jurul şoldurilor. Era scund, deşi bine făcut, cu mâini şi picioare elegante şi graţioase, întreg corpul clădit pentru alergare. Muşchi tari şi puternici îi brăzdau pieptul şi pântecul gol.

Îşi ţinea capul ridicat cu mândrie şi, deşi n-avea pic de barbă pe faţă, era evident că era un bărbat în floarea vârstei. Avea ochii uşor migdalaţi la colţuri, ca un mongol, iar pielea îi lucea într-o culoare magnifică, asemenea chihlimbarului, în lumina soarelui părând aproape translucidă.

Îşi ridică mâna dreaptă într-un gest de salut şi ca semn de pace şi spuse cu o voce ascuţită, ca de pasăre, folosind numele boşiman al lui Centaine:

– Te văd, Copilă Nam.

Centaine ţipă de bucurie.

– Şi eu te văd, Kwi!

– Cine e cu tine? întrebă boşimanul.

– Acesta e fiul meu, Apă Bună. Cum ţi-am spus când ne-am întâlnit prima dată, s-a născut în locul sacru al poporului tău şi O'wa a fost bunicul lui adoptiv şi H'ani a fost bunica lui.

Kwi, boşimanul, se răsuci pe loc şi strigă către deşertul gol:

– Acesta e adevărul, oameni buni. Această femeie e Copila Nam, prietena noastră, şi băiatul este cel din legendă. Salutaţi-i!

Din pământul pustiu, unde se ascunseseră, se iviră oamenii san cei mici şi aurii. Împreună cu Kwi erau doisprezece: doi bărbaţi, Kwi şi fratele lui, Fat Kwi, soţiile lor şi copiii lor. Se ascunseseră cu agilitatea unor vietăţi sălbatice, dar acum se adunară toţi în jurul lor ciripind, pleoscăind şi râzând şi Centaine sări din şa să-i întâmpine şi să-i îmbrăţişeze, salutându-i pe fiecare pe nume şi în cele din urmă luând doi copilaşi mai mici şi ţinându-i pe amândoi pe câte un şold.

– Cum de-i ştii aşa de bine, mamă? întrebă Shasa.

– Kwi şi fratele lui sunt rude cu O'wa, bunicul tău boşiman adoptiv. I-am întâlnit prima dată când tu erai foarte mic şi tocmai puneam bazele minei H'ani. Acestea sunt terenurile lor de vânătoare.

Petrecură restul zilei împreună cu clanul şi, când veni vremea să plece, Centaine dărui fiecărei femei câte o mână de cartuşe de alamă de 7 mm şi toate chiuiră de bucurie, şi dansară în semn de mulţumire. Cartuşele aveau să fie înşirate împreună cu mărgele făcute din coji de ou de struţ în coliere ce vor trezi invidia tuturor celorlalte femei san pe care le vor întâlni în călătoriile lor. Shasa îi dărui lui Kwi cuţitul său de vânătoare cu mânerul de fildeş, iar tânărul vânător încercă tăişul cu degetul şi gemu de uimire când lama ascuţită îi crestă imediat pielea. Îşi arătă cu mândrie degetul tăiat fiecărei femei.

– Ce armă am acum!

Fat Kwi primi centura lui Centaine şi când plecară acesta îşi studia încă reflexia feţei în catarama lustruită de alamă.

– Dacă vrei să ne vizitezi din nou, vom fi la crângul de copaci mongongo de lângă O'chee Pan până la venirea ploilor, strigă după ei Kwi.

– Sunt fericiţi cu aşa de puţin, zise Shasa uitându-se înapoi la siluetele mărunte ce dansau.

– Sunt cei mai fericiţi oameni de pe pământ, încuviinţă Centaine. Dar mă întreb cât va mai ţine acest lucru.

– Chiar ai trăit aşa, mamă? întrebă Shasa. Ca o boşimană? Chiar ai purtat piei şi ai mâncat rădăcini?

– Şi tu ai făcut acelaşi lucru, Shasa. Sau, mai bine zis, tu n-ai purtat nimic, ai fost complet gol, ca prichindeii aceia murdari.

Shasa se încruntă încercând să-şi amintească.

– Uneori visez despre un loc întunecat, ca o peşteră cu apă ce scoate fum.

– Acela era izvorul termal în care am făcut baie şi în care am găsit primul diamant al minei H'ani.

– Aş vrea să-l vizitez din nou, mamă.

– Nu e posibil, zise ea, şi starea de spirit i se schimbă brusc. Izvorul se afla în centrul zăcământului de minereu H'ani, în partea care acum e locul central de excavare a minei. Când am săpat acolo, am distrus izvorul, zise ea şi pentru o vreme călăriră în tăcere. Era locul sacru al poporului san – şi totuşi, în mod ciudat, nu par să fie supăraţi pe noi că... ezită încercând să găsească un cuvânt potrivit, şi apoi rosti hotărât: Că l-am pângărit.

– Mă întreb de ce. Vreau să spun, dacă o rasă străină ar transforma Westminster Abbey într-o mină de diamante!

– Am discutat despre asta acum multă vreme cu Kwi. Mi-a zis că locul secret nu le aparţinea lor, ci spiritelor, şi dacă spiritele nu ne-ar fi vrut aici, nu ar fi lăsat să se întâmple acest lucru. A zis că spiritele au locuit acolo atât de mult timp, că poate s-au plictisit, şi au vrut să se mute în altă casă, aşa cum se mută şi oamenii san.

– Tot nu mi te pot închipui trăind ca o femeie san, mamă. Nu tu. Vreau să spun, e dincolo de orice imaginaţie.

– A fost greu, zise ea încet. A fost mai greu decât aş putea să-ţi povestesc, mai greu decât poţi să-ţi imaginezi – şi totuşi, fără experienţa aceea care m-a călit, n-aş fi fost ceea ce sunt acum. Vezi tu, Shasa, aici, în deşert, când aproape am ajuns la capătul puterilor, am făcut un legământ. Am jurat ca

niciodată nici eu, nici fiul meu, să nu mai fim într-o situaţie atât de disperată. Am jurat că nu vom mai suferi niciodată asemenea lipsuri înfiorător de mari.

– Dar eu nu eram cu tine atunci.

– Oh, ba da, dădu ea din cap. Ba da, erai. Te-am purtat în mine pe Coasta Scheletelor şi prin arşiţa ţării dunelor şi ai fost parte din acel legământ când l-am făcut. Eu şi cu tine, iubitul meu, suntem creaturi ale deşertului, şi vom supravieţui şi vom prospera când alţii se pierd şi se prăbuşesc. Aminteşte-ţi asta! Aminteşte-ţi asta bine, Shasa, iubitul meu!

A doua zi, dimineaţa devreme, lăsară servitorii să strângă tabăra, să încarce caii de povară şi să-i urmeze şi o porniră cu regret în direcţia minei H'ani. La amiază poposiră la umbra unui salcâm, rezemaţi de şei şi privind leneş păsărelele ţesătoare cenuşii care zburau rapid deasupra lor, adăugând mereu materiale la cuibul comun ce avea deja dimensiunile unei căpiţe neregulate de fân. Când arşiţa începu să se domolească, îşi dezlegară caii priponiţi, le puseră şeile şi călăriră de-a lungul colinelor.

Shasa se îndreptă brusc în şa şi-şi umbri ochii cu o mână, uitându-se în sus spre vârful dealurilor.

– Ce e, *chéri?*

Shasa recunoscuse trecătoarea stâncoasă pe unde îl dusese Annalisa.

– Eşti îngrijorat de ceva, insistă Centaine.

Shasa se simţi brusc ispitit s-o conducă şi pe ea la altarul vrăjitoarei muntelui. Era pe punctul de a-i propune, când îşi aminti de jurământul făcut şi se opri, şovăind neliniştit pe punctul de a trăda încrederea arătată.

– Nu vrei să-mi spui?

Centaine îi urmărea expresia de pe chip.

„Mama nu contează. Ea e exact aşa ca mine. Nu e ca şi cum aş spune unui străin", se justifică el în sinea lui şi vorbi brusc şi rapid, ca să nu apuce conştiinţa să-l oprească.

– Este un schelet de boşimană în trecătoare acolo sus, mamă. Vrei să-ţi arăt?

Faţa bronzată a lui Centaine păli. Se uită lung la el.

– O boşimană? şopti ea. De unde ştii că e boşimană?

– Mai este păr pe craniu – cârlionţi mărunţi precum cei ai lui Kwi şi ai clanului lui.

– Cum l-ai găsit?

– Anna... se întrerupse dintr-odată şi se înroşi de ruşine.

– Fata ţi l-a arătat? îl ajută Centaine.

– Da, încuviinţă el şi-şi plecă imediat capul.

– Poţi să-l găseşti din nou?

Lui Centaine îi reveni culoarea în obraji, şi părea nerăbdătoare şi entuziasmată când se aplecă şi-l prinse de braţ.

– Da, cred că da, am însemnat locul. Crestătura aceea în stâncă şi despicătura ce seamănă cu un ochi.

Îi arătă cu degetul în sus pe stânci.

– Arată-mi, Shasa! porunci ea.

– Va trebui să descălecăm şi să mergem pe jos.

Căţărarea fu dificilă, căldura din trecătoare era absolut năprasnică şi ghimpii încovoiaţi li se prinseră de haine în timp ce se chinuiau să urce.

– Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Shasa se căţărase pe un bolovan mai mare şi se uita în jur să se orienteze.

– Poate puţin mai mult la stânga. Caută o grămadă de pietre cu o mimoză ce creşte imediat lângă ele. Este o creangă ce acoperă o mică nişă. Hai să ne despărţim şi să căutăm mai repede.

Urcară încet peste pietre, mergând la o oarecare distanţă unul de celălalt, ca să acopere mai mult teren şi păstrând legătura prin fluierături şi strigăte, când nu se mai vedeau de tufişuri sau bolovani.

Centaine nu răspunse fluieratului lui Shasa şi băiatul se opri şi o mai fluieră o dată, înclinându-şi puţin capul ca să-i

audă răspunsul şi simţind un fior de îngrijorare când nu auzi nimic.

– Mamă, unde eşti?

– Aici!

Avea vocea scăzută, încărcată de durere sau de o altă emoţie foarte puternică şi Shasa alergă peste pietre să ajungă la ea cât mai repede.

O găsi stând nemişcată, mică şi tristă în lumina soarelui, ţinându-şi pălăria în faţa şoldurilor. Pe obraji îi luceau picături umede. La început crezu că era transpiraţie, dar apoi îşi dădu seama că erau lacrimi.

– Mamă?

Se duse lângă ea şi văzu că găsise altarul.

Centaine trăsese creanga la o parte. Micul cerc de borcane de sticlă era încă la locul lui, dar ofranda floral ă se ofilise deja.

– Annalisa a zis că e scheletul unei vrăjitoare.

Shasa respira mai rapid de groază superstiţioasă uitându-se peste umărul lui Ceńtaine la grămăjoara jalnică de oase şi la craniul mic şi alb aşezat în vârf.

Centaine clătină din cap, incapabilă să vorbească.

– A zis că vrăjitoarea păzeşte muntele şi că îţi poate îndeplini o dorinţă.

– H'ani, zise Centaine, înecându-se cu numele. Iubita mea bunică.

– Mamă! De unde ştii?

Shasa o apucă de umeri şi o sprijini, căci Centaine se clătina pe picioare. Se rezemă de pieptul lui, dar nu-i răspunse.

– Ar putea fi sute de schelete de boşimani în peşterile şi nişele de aici, mamă, continuă el şovăitor.

Centaine scutură vehement din cap.

– Cum poţi fi atât de sigură?

– E ea, zise cu vocea sugrumată de tristeţe. E H'ani, e dintele ei, caninul ei ciobit, modelul de mărgele din coajă de ou de struţ de pe legătura de la brâu. Dar nici nu am nevoie de dovezile astea. Ştiu că e ea. Pur şi simplu ştiu.

Shasa nici nu observase până acum fâşia de piele uscată decorată cu mărgele de sub grămada de oseminte, pe jumătate îngropată în praf.

– Stai jos, mamă.

O ajută să se aşeze pe un bolovan acoperit de licheni.

– Mă simt bine acum. A fost pur şi simplu un şoc. Am căutat-o de atâtea ori de-a lungul anilor! Am ştiut unde trebuie să fie. Şi trupul lui O'wa ar trebui să fie pe aici prin împrejurimi.

Se uită în jur vag. Îşi ridică apoi capul către vârful de stâncă ce părea suspendat deasupra lor ca un tavan de catedrală.

– Erau acolo sus, încercând să scape, când i-a împuşcat. Precis au căzut undeva aproape unul de altul.

– Cine i-a împuşcat, mamă?

Centaine trase adânc aer în piept, dar chiar şi aşa îi tremură vocea când rosti numele:

– Lothar. Lothar De La Rey!

Mai rămaseră o oră acolo, căutând al doilea schelet pe fundul trecătorii şi pe pereţii laterali.

– Ne pierdem vremea! exclamă la un moment dat Centaine. N-o să-l găsim niciodată. Mai bine să-l lăsăm să doarmă în pace, Shasa, aşa cum a făcut atâţia ani de zile.

Urcară din nou la micul altar de piatră şi în drum culeseră câteva flori sălbatice. Centaine aranjă florile cu grijă şi se aşeză pe vine.

– Primul meu instinct a fost să-i adun rămăşiţele şi să-i fac o înmormântare decentă, şopti Centaine îngenunchind în faţa altarului. Dar H'ani n-a fost creştină. Aceste dealuri au fost locul ei sacru. Va dormi în pace aici. Voi avea grijă să nu fii deranjată, draga mea bunică, şi voi veni să te vizitez din nou. Se ridică în picioare şi-l luă pe Shasa de mână. A fost cea mai bună şi cumsecade persoană pe care-am cunoscut-o în viaţa mea, zise ea încet. Şi am iubit-o aşa de mult!

Coborâră panta colinei mână în mână. Se opriră lângă caii priponiți, încălecară și porniră spre casă. Până la bungalow nu mai vorbiră deloc, și, când ajunseră, soarele apusese, iar servitorii erau îngrijorați.

A doua zi dimineața, la micul dejun, Centaine fu neobișnuit de vioaie și veselă, deși avea un aer fragil, de pasăre rănită, iar pleoapele îi erau umflate și roșii de plâns și sub ochi avea cearcăne mari vinețiii.

– Aceasta este ultima săptămână pe care o vom petrece aici. După aceea trebuie să ne întoarcem la Cape Town.

– Aș vrea să rămânem aici pentru totdeauna.

– Totdeauna este un timp foarte lung. Pe tine te așteaptă școala, iar eu am o mulțime de îndatoriri. Dar vom mai veni aici, știi foarte bine. Am aranjat să-ți petreci această ultimă săptămână lucrând la instalația de spălare și la sălile de sortare. O să-ți placă acolo. Îți garantez.

Ca de obicei, avusese dreptate. Instalația de spălare era un loc foarte plăcut. Scurgerea apei peste minereu răcorea aerul și, după vuietul neîntrerupt de la moară, aici era o liniște mormântală. Atmosfera în încăperea lungă de cărămidă era ca reculegerea dintr-o catedrală, căci aici adorarea idolilor Mammon și Adamant ajungea la paroxism.

Shasa privi cu fascinație minereul zdrobit de la moară, purtat înăuntru pe o bandă rulantă foarte lentă. Bucățile prea mari fuseseră alese deja și trimise înapoi la cilindrii de oțel ca să fie zdrobite din nou. Acestea erau doar bucățile fine. Cădeau din capătul benzii rulante într-un rezervor de apă și de acolo erau împinse de brațele rotitoare în jos, pe scândurile în pantă, către masa de sortare.

Materialele mai ușoare pluteau deasupra și erau trimise în groapa de deșeuri. Pietrele mai grele, care conțineau diamantele, erau purtate pe un șir de dispozitive ingenioase de separare, până nu mai rămâneau decât concentratele, o miime din cantitatea inițială de pietriș.

Acestea erau trimise cu jetul de apă pe cilindrii de lubrifiere. Aceşti cilindri se învârteau încet, fiecare uns cu un strat gros de unsoare de culoare galbenă. Pietrele ude alunecau uşor pe suprafaţă, dar diamantele erau uscate. Una dintre calităţile cele mai ciudate ale diamantului este faptul că nu se udă. Poţi să-l laşi în apă oricât, să-l fierbi chiar, dacă vrei, dar el rămâne uscat. Odată ce suprafaţa uscată a pietrelor preţioase atingea unsoarea, se lipeau de ea ca insectele de hârtia de muşte.

Cilindrii de lubrifiere erau încuiaţi în spatele unor bare metalice şi un maistru alb îi supraveghea pe fiecare, urmărindu-i constant. Shasa se uită printre bare pentru prima dată şi văzu micul miracol la doar câţiva centimetri de nasul său: un diamant sălbatic capturat şi domesticit ca o creatură minunată a deşertului. Asistase la momentul în care se prăbuşise din cuva de sus, scurgându-se într-un amestec de pietriş umed, atinsese suprafaţa galbenă alunecoasă, provocând o mică tulburare în formă de V în curgerea de pietriş, ca refluxul deranjat de o piatră pe plajă. Diamantul se mişcă, părând să se desprindă pentru o clipă de unsoare, şi lui Shasa îi veni să-şi vâre mâna să-l prindă înainte să se piardă pentru totdeauna, dar spaţiul dintre barele de oţel era prea îngust. Dar diamantul se prinsese zdravăn şi rămase nemişcat în mijlocul scurgerii lente a pietrişului, stând pe loc mândru, uscat şi transparent ca o băşică pe pielea galbenă a unei reptile gigantice. Îi provocă un sentiment ciudat de uimire şi admiraţie, la fel cu cel pe care-l trăise când o văzuse pe iapa Celeste dând naştere primului ei mânz.

Îşi petrecu întreaga dimineaţă trecând de la un cilindru galben şi imens la altul, de-a lungul liniei, şi apoi revenind la capăt, urmărind diamantele cum se prindeau în unsoare, din ce în ce mai des cu fiecare oră care trecea.

La amiază, administratorul instalaţiei de spălare veni de-a lungul liniei cu cei patru asistenţi albi ai lui, mai mulţi decât erau necesari, singurul motiv fiind de fapt de a se

urmări unul pe celălalt şi de a împiedica astfel orice încercare de furt. Raseră cu o spatulă lată unsoarea de pe cilindri şi o colectară în vasul de fierbere, ungând după aceea cu meticulozitate fiecare cilindru cu un strat proaspăt de unsoare galbenă.

În camera de degresare încuiată de la capătul celălalt al clădirii, administratorul puse vasul de oţel pe soba de spirt şi fierse unsoarea până când rămase în cele din urmă cu un vas pe jumătate plin de diamante, iar doctorul Twentyman-Jones era de faţă să cântărească fiecare gemă separat şi să o înregistreze într-un catastif de evidenţă legat în piele.

– Sunt sigur că ai observat, domnişorule Shasa, că nici una dintre aceste geme nu e mai mică de o jumătate de carat.

– Da, domnule. Şi ce s-a întâmplat cu gemele mai mici?

De fapt, lui Shasa nici măcar nu-i trecuse prin minte acest lucru până acum.

– Cilindrii nu sunt infailibili – de fapt gemele trebuie să aibă o anume greutate minimă ca să poată adera pe unsoare. Celelalte, şi chiar şi un număr de geme mari şi valoroase, trec peste cilindri neatinse.

Îl conduse pe Shasa înapoi în sala de spălare şi-i arătă jgheabul plin cu pietriş ud care supravieţuise trecerii peste tobe.

– Drenăm toată apa şi o refolosim. Aici apa este o materie extrem de preţioasă, după cum ştii. După aceea tot pietrişul trebuie să fie ales manual.

Chiar în timp ce vorbea, doi oameni ieşiră din încăperea de cealaltă parte a clădirii şi fiecare umplu câte o găleată de pietriş din jgheab.

Shasa şi Twentyman-Jones îi urmară într-o încăpere lungă şi îngustă bine luminată cu lucarne în tavan şi ferestre înalte. În centrul încăperii era o singură masă lungă cât toată camera, cu o placă de metal lustruit deasupra.

De fiecare parte a mesei erau aşezate şiruri de femei. Acestea îşi ridicară privirea când cei doi bărbaţi intrară în cameră şi Shasa le recunoscu pe nevestele şi fiicele multor

muncitori albi şi, de asemenea, ale supraveghetorilor negri. Femeile albe stăteau împreună lângă uşă şi la o distanţă decentă şi corectă erau aşezate negresele, în capătul celălalt al camerei.

Negrii cu găleţile răsturnară pietrişul umed pe tăblia de metal de pe masă şi femeile îşi concentrară atenţia asupra lui. Fiecare avea o pensetă într-o mână şi un căuş plat de lemn în cealaltă. Traseră o mică porţiune de pietriş către ele, îl întinseră pe masă cu căuşul şi apoi începură să aleagă din el cu repeziciune.

– E o slujbă la care excelează femeile, explică Twentyman-Jones trecând pe lângă şirul de femei şi privind peste umerii lor plecaţi. Ele au răbdarea, ochii ageri şi dexteritatea pe care bărbaţii în general nu o au.

Shasa observă că alegeau din masa amorfă de pietriş nişte pietricele micuţe şi opace, câteva nu mai mari decât cristalele de zahăr, altele de mărimea unor boabe mici de mazăre verde.

– Acestea sunt tartina noastră zilnică în materie de geme, remarcă Twentyman-Jones. Sunt folosite în industrie. Gemele mari pentru bijuterii, pe care le-ai văzut în sala de degresare sunt gemul de căpşuni şi frişca.

După ce sirena anunţă sfârşitul zile de lucru, Shasa plecă de la instalaţia de spălare şi merse până la birouri în scaunul din faţă al Fordului lui Twentyman-Jones purtând pe genunchi o cutie mică de oţel, încuiată, în care se afla întreaga producţie din ziua respectivă.

Centaine îi întâmpină pe veranda clădirii de administraţie şi-i conduse în biroul ei.

– Ei, aţi găsit ceva interesant? întrebă ea.

– A fost fascinant, mamă, şi am găsit o adevărată frumuseţe. Treizeci şi şase de carate – e efectiv un monstru de diamant! exclamă el plin de entuziasm.

Centaine zâmbi. Shasa aşeză cutia pe birou şi Twentyman-Jones o descuie. Băiatul scoase diamantul din

cutie şi i-l arătă cu atâta mândrie de parcă îl scosese din mină cu propriile mâini.

– E mare, acceptă Centaine. Dar culoarea nu-i chiar aşa de bună. Uite, ţine-l la lumină. Vezi, e maroniu ca whisky-ul cu sifon şi chiar şi cu ochiul liber se observă imperfecţiunile, vezi? Punctuleţele acelea negre dinăuntru şi crăpătura aceea chiar la mijloc?

Shasa păru complet demoralizat auzind cum era denigrată gema lui şi Centaine izbucni în râs şi se întoarse spre Twentyman-Jones.

– Hai să-i arătăm nişte diamante cu adevărat bune. Nu vreţi să deschideţi seiful, vă rog, domnule doctor Twentyman-Jones?

Twentyman-Jones scoase o legătură de chei din buzunarul de la vestă şi-l conduse pe Shasa de-a lungul unui pasaj până la grilajul de oţel din capătul coridorului. Deschise uşa cu cheia şi o reîncuie în urma lui înainte să coboare scările către seiful subteran. Formă combinaţia necesară ferindu-se chiar şi de Shasa, apoi mai folosi o cheie înainte să tragă cu forţă de uşa grea de oţel verzui Chubb. Intrară în încăperea-seif.

– Gemele de calitate industrială sunt păstrate în recipientele acestea, zise atingându-le în treacăt. Dar gemele de foarte bună calitate le ţinem separat.

Descuie o uşă mai mică de oţel încastrată în peretele din fund al seifului şi selectă cinci pachete numerotate din hârtie maro de pe etajera plină.

– Acestea sunt gemele noastre cele mai bune.

Le înmână lui Shasa ca semn al încrederii sale, şi apoi se întoarseră împreună, descuind şi reîncuind pe rând fiecare uşă prin care trecură.

Centaine îi aştepta în biroul ei şi Shasa aşeză pachetele în faţa ei. Femeia îl deschise pe primul şi întinse cu grijă pe sugativă conţinutul pachetului.

– Sfinte Sisoe! Sunt de-a dreptul uriaşe!

Shasa se holbă la şirul de geme foarte mari ce sclipeau cu o lucire ca de săpun.

– Hai să-l rugăm pe domnul doctor Twentyman-Jones să ne ofere o prelegere, sugeră Centaine.

Twentyman-Jones îşi ascunse satisfacţia printr-o atitudine foarte sobră şi ridică una dintre pietrele preţioase.

– Ei bine, domnişorule Shasa, acesta e diamantul în forma sa naturală, cristalizată, octaedrul cu opt feţe – numără-le. Acesta e un diamant într-o formă cristalizată mai complicată, dodecaedrul cu douăsprezece feţe, iar acestea sunt masive şi necristalizate. Vezi cât de rotunjite şi amorfe sunt? Diamantele au multe deghizări.

Le aşeză pe fiecare în palma deschisă a lui Shasa, şi nici chiar recitarea lui monotonă şi pretenţioasă nu reuşi să diminueze fascinaţia pe care i-o trezeau aceste comori strălucitoare.

– Diamantul are un clivaj perfect, sau cum îl numim noi o „despicare" şi poate fi crăpat în toate cele patru direcţii, paralele cu planurile octaedrale ale cristalului.

– Aşa despică tăietorii de diamante o gemă înainte să o lustruiască, interveni Centaine. În vacanţa următoare o să te duc la Amsterdam să vezi cum se face.

– Această lucire unsuroasă va dispărea când gemele vor fi tăiate şi lustruite, preluă din nou prezentarea Twentyman-Jones, iritat de intervenţia ei. Atunci se va dezvălui toată flacăra din ele, căci puterea lor extrem de mare de refracţie a luminii le face să disperseze lumina separând-o în culorile spectrului.

– Cât cântăreşte acesta?

– Patruzeci şi opt de carate, zise Centaine după ce consultă catastiful. Dar aminteşte-ţi că poate să piardă mai mult de jumătate din greutate când este tăiat şi lustruit.

– Şi atunci cât va valora?

Centaine îi aruncă o privire lui Twentyman-Jones.

– O sumă foarte frumoasă de bani, domnişorule Shasa.

Ca orice autentic iubitor al oricărui obiect frumos, piatră prețioasă sau tablou, cal sau statuie, lui Twentyman-Jones îi displăcea să pună o valoare monetară pe ea, așa că evită întrebarea și își reluă prelegerea:

– Acum aș vrea să compari culorile acestor geme...

Afară se întunecă, dar Centaine aprinse luminile și se aplecară toți trei peste grămăjoara de pietre prețioase încă o oră, răspunzând la întrebări și discutând încet și insistent până când în cele din urmă Twentyman-Jones puse toate gemele înapoi în pachetele lor și se ridică în picioare.

– „Tu te aflai în Eden, în grădina lui Dumnezeu; hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: cu rubine, topaze și diamante..." cită el pe neașteptate. „Te așezasem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc." Se întrerupse brusc și se uită la ei jenat. Iertați-mă. Nu știu ce m-a apucat.

– Iezechiel? întrebă Centaine, zâmbindu-i cu afecțiune.

– Capitolul 28, versetele treisprezece și paisprezece, încuviință el, încercând să nu arate cât de impresionat era de faptul că recunoscuse citatul. Mă duc să le pun la loc.

– Domnule doctor Twentyman-Jones, îl opri Shasa. Nu mi-ați răspuns la întrebare. Cât valorează gemele acestea?

– Te referi la întregul pachet? întrebă el, părând stingherit. Inclusiv cele industriale și bortul din containere?

– Da, domnule. Cât fac toate?

– Ei bine, dacă De Beers le acceptă la același preț ca pe cele din ultimul pachet, atunci vom primi considerabil mai mult de un milion de lire sterline, răspunse el cu tristețe în glas.

– Un milion de lire, repetă Shasa.

Centaine văzu limpede pe chipul lui că nici măcar nu era în stare să priceapă o asemenea sumă, ca distanțele astronomice dintre stele care trebuie exprimate în ani-lumină. „Dar va învăța, se gândi ea. Îl voi învăța eu."

– Ține minte, Shasa, asta nu este tot profit. Din suma aceasta trebuie să plătim toate cheltuielile minei de pe ultimele

luni înainte să putem calcula profitul. Şi chiar şi din acela va trebui să le dăm colectorilor de impozite partea lor, care te asigur că e enorm de mare.

Se ridică de la birou şi îi veni brusc o idee. Îşi înălţă o mână ca să-l împiedice pe Twentyman-Jones să iasă din cameră.

– După cum ştiţi, vinerea care vine voi merge cu Shasa la Windhoek. Shasa trebuie să se întoarcă la şcoală la sfârşitul săptămânii următoare. Voi lua eu diamantele la bancă cu mine în Daimler...

– Doamnă Courtney! exclamă Twentyman-Jones absolut oripilat. Nu pot permite aşa ceva! Diamante de un milion de lire, Dumnezeule mare şi sfânt! Ar fi criminal de iresponsabil din partea mea să accept aşa ceva.

Se întrerupse când îi văzu expresia schimbându-i-se; gura i se fixă în forma familiară de încăpăţânare şi în ochi i se aprinseră scânteieri războinice. O cunoştea mult prea bine, ca pe propria fiică, şi o iubea tot atât de mult. Îşi dădu brusc seama că făcuse greşeala gravă de a o provoca şi de a-i interzice ceva. Ştia care îi va fi reacţia şi încercă disperat să găsească o metodă s-o facă să se răzgândească.

– Eu m-am gândit la dumneavoastră, doamnă Courtney. Nişte diamante de un milion de lire ar atrage orice hoţi şi prădători, orice tâlhar şi haimana de pe o mie de kilometri în jur.

– Nu aveam deloc intenţia să anunţ în gura mare ce am de gând să fac. Nu o să trimit vorbă la toată lumea pe o mie de kilometri în jur, zise ea cu răceală.

– Asigurarea, zise el în sfârşit inspirat. Asigurarea nu va acoperi pagubele dacă pachetul nu e trimis prin convoi armat. Chiar vă puteţi permite să vă asumaţi un asemenea risc – o pierdere de un milion de lire pentru doar câteva zile economisite?

Nimerise singurul argument care o putea opri. O văzu cântărindu-l cu grijă, riscul de a pierde un milion de lire

contra unei umilinţe minore în confruntarea cu el, şi oftă uşurat când o văzu ridicând din umeri.

– Oh, foarte bine, atunci, domnule doctor Twentyman-Jones. Să fie cum vreţi dumneavoastră.

Lothar croise drumul către mina H'ani prin deşert cu propriile mâini şi udase fiecare kilometru cu sudoarea frunţii sale. Dar asta se întâmplase cu doisprezece ani în urmă, şi amintirile acelea erau acum tulburi. Îşi amintea însă vreo cinci-şase puncte de reper care s-ar putea să-i folosească acum.

De la tabăra de unde interceptase convoiul lui Gerhard Fourie, urmară drumurile pline de făgaşe spre sud şi vest în direcţia Windhoek, călătorind noaptea ca să nu fie descoperiţi pe drum de vreun călător neaşteptat.

A doua zi dimineaţă, exact la răsăritul soarelui, Lothar ajunse la unul dintre punctele pe care şi le amintea şi i se păru locul ideal. Drumul era aici paralel cu albia adâncă şi stâncoasă a unui râu secat şi apoi se răsucea prin tăietura adâncă pe care o excavase Lothar ca să traverseze albia şi să urce de cealaltă parte printr-o altă excavaţie.

Descălecă şi merse încet de-a lungul malului înalt ca să studieze terenul cu grijă. Puteau prinde în capcană camionul cu diamante la gâtul tăieturii drumului, şi să-l blocheze cu bolovani rostogoliţi de pe mal. Cu siguranţă vor găsi apă pentru cai sub nisipul albiei în timp ce aşteptau să apară camionul; vor trebui să fie în formă pentru drumul lung şi greu care-i aştepta. Albia râului îi va ascunde.

Pe de altă parte, aceasta era porţiunea cea mai îndepărtată de drum, şi le va lua poliţiştilor zile întregi până să fie alertaţi şi apoi să ajungă la locul ambuscadei. Astfel putea să fie sigur că va reuşi să aibă un avans confortabil, chiar dacă vor hotărî să-şi asume riscul să-l urmărească în pustietatea dură şi nemiloasă în care se va retrage.

– Aici vom da lovitura, îi spuse lui Swart Hendrick.

Îşi ridicară tabăra în malul abrupt al albiei râului, la locul unde linia de telegraf se întindea peste curba făcută de drum.

Sârmele de cupru traversau albia de la un stâlp de pe malul apropiat care nu se vedea din drum.

Lothar se cățără pe stâlp și tăie firele liniei principale de telegraf, le trase în josul stâlpului, țintuindu-le în cuie de stâlpul de lemn, ca să nu fie descoperite din întâmplare, și apoi prelungindu-le până la postul de ascultare pe care și-l încropise într-o adâncitură săpată de Hendrick în malul înalt al râului secat.

Așteptarea fu monotonă și Lothar suportă cu greu faptul că trebuia să stea legat de receptoarele liniei de telegraf, dar nu-și putea permite să rateze mesajul vital ce avea să fie transmis de la mina H'ani, mesajul prin care va afla ora exactă de pornire a camionului cu diamante. Așa că trebui să rămână în căldura sufocantă a deșertului și să asculte toate comunicările de rutină legate de activitatea minei, iar operatorul avea o îndemânare atât de mare la tastatură încât Lothar nu reușea să urmărească și să traducă fluxul rapid de puncte și linii pe care îl intercepta. Le însemna grăbit în carnetul său și după aceea traducea grupurile și nota cuvintele între rânduri. Fiind o linie de telegraf privată, transmisia era directă, nu se depusese nici un efort să se codeze mesajele.

În timpul zilei, Lothar era singur în adăpostul săpat în mal. Swart Hendrick îl lua pe Manfred în deșert împreună cu toți caii, sub pretextul de a vâna, dar de fapt pentru a-l antrena și căli pe băiat – dar și caii – pentru călătoria ce-i aștepta, și totodată pentru a-i îndepărta de drum, ca să nu fie văzuți de mașinile care treceau ocazional.

Zilele lungi și monotone îl umpleau pe Lothar de îndoieli și presimțiri negre. Așa de multe lucruri puteau funcționa greșit, atâtea detalii ce trebuiau neapărat să se potrivească perfect unele cu altele ca să asigure succesul. Și aveau o mulțime de verigi slabe. Gerhard Fourie era cea mai slabă dintre ele. Întregul plan depindea de acest om, și era un laș, incapabil de concentrare și prea ușor descurajat.

„Așteptarea e întotdeauna partea cea mai grea", se gândi Lothar, și își aminti spaimele ce-l asaltau în ajunul altor

bătălii sau aventuri riscante și disperate. „Ce bine ar fi să pot merge pur și simplu să fac ce am de făcut, nu să stau aici zile întregi, fiecare mai lungă decât cea de dinainte."

Dintr-odată auzi zumzetul semnalului de mesaj în căști și-și luă rapid carnetul în mâini. Operatorul de la mina H'ani începu să transmită și creionul lui Lothar dansă peste pagini ținând pasul cu el. Auzi apoi un țăcănit dublu de confirmare de la stația din Windhoek și mesajul se încheie. Lothar își scoase căștile de la urechi și le lăsă să-i atârne în jurul gâtului în timp ce traducea grupurile de semne.

Pentru Avocățel Pregătește vagonul personal al Iunonei pentru atașare la expresul poștal de noapte de duminică direcția Cape Town Stop Iunona ajunge la voi duminică amiază Sfârșit Vingt

„Avocățelul" era Abraham Abrahams. Probabil că Centaine alesese acest nume de cod când era supărată fiind enervată pe el, iar *Vingt*[1] era un joc de cuvinte pentru numele lui Twentyman-Jones; conotația franțuzească sugera din nou influența lui Centaine, dar Lothar se întrebă cine o alesese pe Iunona ca nume de cod pentru Centaine Courtney, și făcu o grimasă dându-și seama cât de potrivit era.

Deci Centaine pleca la Cape Town în vagonul ei personal. Se simți ușurat, dar și rușinat, la gândul că nu va fi pe aproape când se va întâmpla, de parcă distanța ar estompa într-un fel șocul pe care-l va avea când va afla. Calculă rapid: ca să ajungă confortabil la Windhoek duminică la amiază, Centaine va trebui să plece de la mina H'ani vineri dimineața devreme; asta o va aduce aici la albia râului sâmbătă după-masă. Apoi scăzu câteva ore din estimarea sa; Centaine conducea ca un demon Daimlerul acela.

Stând singur acolo în adăpostul îngust și sufocant, Lothar simți brusc o dorință copleșitoare s-o vadă din nou, măcar o

[1] Douăzeci (în lb. fr. în original)

privire fugară în timp ce trecea. „Putem să ne folosim de asta ca o repetiție pentru când trece camionul cu diamante", se justifică singur.

Daimlerul apăru la distanță, licărind vag în aerul tremurător ca trombele rotitoare de praf ale amiezelor fierbinți din deșert. Lothar văzu coloana de praf de la șaisprezece kilometri sau chiar mai mult și le făcu semn lui Manfred și lui Swart Hendrick să-și ocupe pozițiile în vârf.

Săpaseră tranșee puțin adânci în punctele-cheie, împrăștiind pământul, pentru ca briza uscată să-l netezească și să-l facă de nedeslușit de restul zonei din jur. După aceea își camuflară pozițiile cu crengi de tufișuri spinoase până când Lothar se simți suficient de sigur că nu puteau fi văzuți.

Bolovanii cu care aveau de gând să blocheze ambele capete ale trecerii tăiate în stâncă fuseseră adunați cu multă osteneală din albie și aranjați chiar la marginea malului. Lothar se străduise foarte mult să-i facă să pară naturali, deși o singură tăietură cu briceagul pe funia ce ținea propteaua de sub mormanul de bolovani îi va face să se rostogolească pe trecerea îngustă de dedesubt.

Aceasta era o repetiție, așa că nici unul nu purta măști.

Lothar mai analiză o dată cu extrem de mare atenție toate aranjamentele și apoi se întoarse să privească iarăși coloana de praf ce se apropia cu repeziciune. Deja era suficient de aproape să poată să deslușească silueta micuță a vehiculului din mijlocul prafului și să audă vag zgomotul motorului.

„N-ar trebui să conducă așa, se gândi el furios. O să se omoare în stilul ăsta." Se întrerupse și clătină din cap cu un surâs amar. „Mă port ca un soț îndrăgostit. N-are decât să-și rupă gâtul, dacă așa vrea, ce-mi pasă mie!" Și totuși, ideea că ar putea muri îi provocă un fior dureros și-și încrucișă degetele să nu cobească. Apoi se ghemui în tranșeea sa și o privi printre ramurile spinoase.

Automobilul impunător se legănă și săltă peste hârtoapele drumului, luând curba. Zgomotul motorului se auzi mult mai tare când Centaine schimbă viteza și apoi acceleră să iasă

din curbă, folosindu-se de toată puterea mașinii ca să iasă din alunecarea incipientă provocată de praful fin care se lipise de roțile din față. Făcuse manevra cu multă vigoare și stil, se gândi Lothar înciudat, și o văzu călcând din nou ambreiajul și apoi intrând în capătul trecerii în plină viteză.

„Doamne sfinte, doar n-are de gând să ia curba la viteză maximă?" se întrebă el. Dar chiar în ultimul moment, Centaine opri accelerația, schimbă viteza și se folosi de tracțiunea prafului lipicios ca să urce pe cealaltă parte a albiei.

Odată ajunsă aici, deschise ușa și ieși pe treapta laterală a mașinii cu praful învăluind-o din toate părțile, la doar douăzeci de pași de unde stătea el culcat la pământ. Inima lui Lothar îi bubuia în piept. „Cum poate să-mi facă încă așa ceva? se miră el. Ar trebui s-o urăsc. M-a înșelat, m-a umilit, a refuzat cu dispreț să-l cunoască pe fiul meu și să-i ofere dragostea ei de mamă, și totuși, și totuși..." Nu era permis nici măcar să gândească aceste cuvinte, și încercă să și le alunge din minte.

„Nu e frumoasă", își zise, studiindu-i chipul, dar Centaine era mult mai mult de atât. Era vibrantă, vitală, avea o aură în jurul ei. „Iunona, își aminti el numele de cod. Zeița. Puternică și periculoasă, capricioasă și imprevizibilă, dar extrem de fascinantă și nespus de dorită."

Centaine se uită drept înspre el pentru o clipă și Lothar se simți părăsit de toată tăria și hotărârea sa la întâlnirea acelor ochi întunecați, dar Centaine nu-l văzuse, așa că îi întoarse spatele.

– Hai să coborâm în albie, *chéri*, să vedem dacă e sigură trecerea, îi zise ea tânărului care coborâse pe partea cealaltă a Daimlerului.

Shasa părea să fi crescut câțiva centimetri buni în puținul timp care trecuse de când îl văzuse Lothar ultima oară. Cei doi lăsară în urmă mașina și coborâră împreună pe drum mult mai jos de poziția lui Lothar.

Manfred era în tranşeea lui de la capătul de jos al trecerii. Şi el privea perechea care cobora pe drum înspre el. Femeia nu însemna nimic pentru el. Era mama lui, dar el nu ştia asta şi nu avu nici o reacţie instinctivă văzând-o. Nu îi dăduse niciodată să sugă şi nici măcar nu-l ţinuse vreodată în braţe. Era o străină, şi Manfred îi aruncă o privire scurtă şi lipsită de emoţie, apoi îşi întoarse toată atenţia asupra tânărului de lângă ea.

Frumuseţea lui Shasa îl ofensă. „E drăgălaş ca o fetiţă", se gândi el, încercând să-l dispreţuiască, dar văzu că mai nou avea umerii laţi şi braţele bronzate erau foarte musculoase pe unde îşi suflecase mânecile cămăşii.

„Aş vrea să ne mai luăm o dată la trântă, amice." Usturimea şi umilinţa aproape uitată a pumnului stâng al lui Shasa îl duru din nou ca o rană proaspătă şi-şi atinse faţa cu vârful degetelor, încruntându-se la amintire. „Data viitoare nu te mai las să-ţi faci micul dans." Şi se gândi cât de greu îi fusese să nimerească acel chip drăgălaş, cum acesta se ferise şi se trăsese la o parte exact cât să nu-l atingă şi se simţi din nou copleşit de frustrare.

Cei doi ajunseră la fundul văii, sub locul unde stătea Manfred, şi rămaseră vorbind încet pentru o vreme, apoi Shasa merse încet în mijlocul albiei late. Drumul prin nisip fusese acoperit de crengi de salcâm, dar roţile camioanelor grele le frânseră. Shasa le rearanjă, apăsând cu pantoful vârfurile rupte în nisip.

Cât timp lucră astfel, Centaine se întoarse la maşină. Pe strapontina agăţată de roata de rezervă era o pungă de pânză cu apă şi Centaine o desprinse din cârlig, o ridică la buze şi luă o înghiţitură. Îşi clăti uşor gura cu ea şi după aceea scuipă apa în praf. Îşi scoase după aceea jacheta lungă şi albă care o proteja de praf şi îşi descheie cămaşa. Umezi eşarfa galbenă şi se şterse cu materialul umed pe gât şi peste piept, icnind de plăcere.

Lothar voi să poată să-şi întoarcă privirile, dar nu reuşi; se uită în schimb fix la ea. Centaine nu purta nimic pe sub

cămaşa bleu de bumbac. Pielea pieptului ei era neatinsă de soare, palidă, netedă şi sidefie ca porţelanul cel mai fin. Avea sânii mici, însă neofiliţi sau lăsaţi în jos, cu vârfurile ascuţite şi colorate încă în trandafiriu, ca de fată tânără, nu de femeie care născuse doi băieţi. Îşi trecu eşarfa umedă peste ei ca să şteargă luciul transpiraţiei şi sânii îi tresăltară elastic, iar Centaine se uită în jos la ei. Lothar gemu încet din gât simţind dorinţa pentru ea cum creşte din nou în el.

– Gata, mamă, strigă Shasa.

Băiatul începu să urce iar pe drum şi Centaine îşi încheie rapid cămaşa la loc.

– Am pierdut deja destul de multă vreme, zise ea.

Se urcă din nou la volanul Daimlerului, iar când Shasa trânti portiera, porni motorul şi coborî panta abruptă, traversă albia împroşcând cu nisip şi aşchii de salcâm de sub roţile din spate şi urcă în zbor pe panta cealaltă. Zgomotul motorului pieri încet în tăcerea deşertului şi Lothar îşi dădu seama că tremura.

Nici unul din ei nu se mişcă preţ de câteva minute. Swart Hendrick fu primul care se ridică în picioare. Îşi deschise gura să vorbească, însă când văzu expresia de pe chipul lui Lothar nu mai zise nimic. Coborî atent de pe mal şi se îndreptă spre tabără.

Lothar coborî până la locul unde oprise Daimlerul. Rămase uitându-se la solul umed unde scuipase Centaine apa. Urmele picioarelor ei erau înguste şi perfect desenate în praf, şi simţi brusc imboldul să se aplece să le atingă, dar îl auzi pe Manfred vorbind de foarte aproape.

– E boxer, zise el, şi Lothar avu nevoie de un moment să-şi dea seama că vorbea de Shasa. Arată ca un fătălău, dar ştie să se lupte. Nu poţi să-l loveşti.

Îşi ridică pumnii în aer şi boxă cu aerul, dansând şi săltând uşor pe picioare, imitându-l pe Shasa.

– Hai să mergem înapoi la tabără, să nu ne vadă cineva, zise Lothar.

Manfred își coborî garda și-și vârî mâinile în buzunar. Nici unul nu mai zise nimic până la adăpostul săpat în mal.

– Tu știi să boxezi, tată? întrebă Manfred. Poți să mă înveți și pe mine să boxez?

Lothar zâmbi și clătină din cap.

– Mi s-a părut întotdeauna mai ușor să lovesc un bărbat între picioare, zise el. Și după aceea să-l pălesc în cap cu o sticlă sau cu un pat de pușcă.

– Eu așa vrea să învăț să boxez, zise Manfred. Și într-o zi, *știu* c-o să învăț.

Poate ideea îi încolțise în minte de mult timp, dar dintr-odată era o declarație foarte fermă. Tatăl său îi zâmbi indulgent și-l bătu aprobator cu palma pe umăr.

– Du-te să aduci sacul de făină, zise el. Și-o să te-nvăț, în schimb, să faci pâine.

– Oh, Abe, știi cât de mult urăsc seratele astea! exclamă iritată Centaine. Săli arhipline încărcate cu fum de tutun, făcând schimburi de amabilități tâmpite cu o mulțime de străini.

– Ar fi foarte bine să-l cunoști pe omul acesta, Centaine. O să merg chiar mai departe, și-ți voi spune că s-ar putea să-ți fie prietenul cel mai valoros pe care-o să ți-l faci în zonă.

Centaine se strâmbă. Abe avea bineînțeles dreptate. Administratorul era de fapt guvernatorul teritoriului și avea puteri executive foarte diverse. Fusese numit de Guvernul Uniunii Africa de Sud sub puterea mandatului conferit lui de Tratatul de la Versailles.

– Presupun că și el e un bătrân plicticos și pompos, exact așa cum a fost și predecesorul lui.

– Încă nu l-am întâlnit, recunoscu Abe. N-a sosit în Windhoek să-și preia postul decât de câteva zile și nu va depune jurământul decât luna viitoare, pe întâi, dar noile noastre concesiuni din zona Tsumeb sunt pe biroul lui chiar în acest moment, așteptând să fie semnate de el.

O văzu foindu-se pe loc și insistă cât mai putea.

– Cincizeci de mii de hectare de drepturi exclusive de prospectare – nu crezi că merită câteva ore de plictiseală?

Dar Centaine nu putea ceda atât de uşor, aşa că pur şi simplu contraatacă.

– Trebuie să ne ataşăm la expresul ce pleacă în seara asta. Shasa trebuie să fie înapoi la Bishops miercuri dimineaţă.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin salonul vagonului, oprindu-se să rearanjeze trandafirii din vaza de pe biroul ei, ca să nu trebuiască să se uite la el când îi răspunse.

– Următorul expres porneşte marţi seara. Am făcut aranjamente să vă ataşeze vagonul de el. Domnişorul Shasa poate pleca cu expresul din seara asta, am rezervat un compartiment de clasa întâi pentru el. Sir Garry şi soţia lui sunt încă la Weltevreden, pot să-l întâmpine dânşii la gara din Cape Town. Nu e nevoie decât să trimitem un mesaj prin telegraf. Sunt sigur, tinere, că poţi călători şi singur, fără să te ţină cineva de mânuţă? zise el zâmbind către Shasa.

„Abe e un diavol şiret", recunoscu Centaine, când îl auzi pe Shasa repezindu-se indignat să accepte provocarea.

– Bineînţeles că pot, mamă. Tu rămâi aici. E important să-l întâlneşti pe noul administrator. Eu pot să mă duc acasă şi singur. Anna o să mă ajute să-mi fac bagajul pentru şcoală.

Centaine îşi ridică mâinile în semn de capitulare.

– Dacă mor de plictiseală, Abe, o să mă ai pe conştiinţă pentru tot restul vieţii!

La început plănui să poarte tot setul de diamante, dar se răzgândi în ultimul moment. „La urma urmei, nu-i decât o mică recepţie provincială, cu neveste grăsane de fermieri şi funcţionari civili de grad inferior. Şi apoi, nu vreau să-l orbesc pe bietul bătrânel."

„Aşa că se hotărî să poarte rochia de seară de mătase galbenă Coco Chanel. O mai purtase deja, dar în Cape Town, aşa că era puţin probabil s-o fi văzut cineva de aici.

A fost suficient de scumpă să merite s-o port de două ori, se consolă singură. Oricum e prea bună pentru ei."

Își puse niște cercei cu diamante, nu prea mari ca să nu fie ostentativi, dar la gât avea diamantul galben imens de culoarea șampaniei, pe un lanț de platină. Acesta atrăgea atenția asupra sânilor ei obraznici, și îi plăcea teribil acest efect.

Problema cea mai mare era, ca de obicei, părul. Era încărcat de electricitate statică de la aerul uscat al deșertului. Își dori s-o aibă pe Anna alături, pentru că ea era singura în stare să-i îmblânzească pletele sălbatice și lucioase. De disperare, încercă să transforme acest neajuns în avantaj, ciufulindu-l intenționat și mai tare, și prinzându-l apoi sus cu o panglică de catifea în jurul frunții.

„De-ajuns cu împopoțonarea." N-avea deloc chef să meargă la o petrecere. Shasa plecase cu trenul de poștă după planul lui Abe și deja îi era nespus de dor de el. În plus, de-abia aștepta să se întoarcă la Weltevreden și nu-i convenea că fusese nevoită să rămână aici.

Abe veni după ea la un ceas după ora de începere a recepției trecută pe invitația împodobită în antet cu blazonul în relief al administratorului. Pe drumul până acolo, soția lui Abe, Rachel, îi ferici povestindu-le în amănunt toate triumfurile și tragediile ei domestice, inclusiv o dare de seamă detaliată a învățării mersului la oliță a mezinului familiei.

Clădirea administrativă, Ink Palace, fusese proiectată de administrația colonială germană în stilul greoi al goticului imperial; Centaine aruncă o privire rapidă prin sala de bal și văzu că invitații nu erau deloc mai de soi decât se așteptase. Cea mai mare parte dintre ei erau funcționari civili de grad mai înalt, șefii și adjuncții departamentelor însoțiți de nevestele lor, ofițerii garnizoanei locale și din forțele de poliție, împreună cu toți oamenii de afaceri proeminenți din oraș și marii moșieri care locuiau suficient de aproape de Windhoek să răspundă invitației.

Printre ei se găseau și o parte din oamenii lui Centaine, toți directorii și directorii adjuncți ai Companiei Courtney de Mine și Finanțe. Abe îi oferi toate informațiile necesare ca atunci când aceștia se apropiară de ea să-și prezinte cu

timiditate soţiile Centaine să fie în stare să adreseze un comentariu graţios şi personal pentru fiecare, ceea ce-i făcu pe toţi să zâmbească încântaţi. Abe rămase lângă ea să se asigure că nici unul dintre ei nu o sâcâia în vreun fel, iar după intervalul cuvenit de timp, o lăsă să evadeze.

– Cred că ar trebui să mergem să-l salutăm pe noul administrator, doamnă Courtney. Am reuşit să aflu câte ceva despre el. Se numeşte locotenent-colonel Blaine Malcolmess şi a comandat un batalion de Puşcaşi Călare din Natal. S-a comportat foarte bine în război şi a câştigat o Cruce Militară. În viaţa privată e avocat şi...

O luă de braţ şi o conduse spre linia de recepţie.

Orchestra poliţiei începuse un vals de Strauss cu entuziasm şi vioiciune şi ringul de dans era aglomerat. Când ajunseră la capătul liniei de recepţie, Centaine observă cu satisfacţie că ei urmau să fie ultimii prezentaţi.

Centaine nu dădea mare atenţie gazdei lor din capătul şirului. Înainta încet la braţul lui Abe, aplecată uşor spre el să o asculte pe Rachel de la celălalt braţ al lui descriindu-i o reţetă de familie de supă de pui, şi în acelaşi timp gândindu-se cum să facă să plece cât mai repede acasă.

Dintr-odată îşi dădu seama că ajunseseră în capătul rândului, chiar ultimii, şi că aghiotantul administratorului îi anunţa.

– Domnul şi doamna Abraham Abrahams şi doamna Centaine de Thiry Courtney.

Centaine îşi ridică privirile către bărbatul din faţa ei şi îşi înfipse fără să vrea unghiile în carnea moale a braţului lui Abraham Abrahams cu atâta forţă, încât acesta tresări de durere. Centaine însă nu observă, uitându-se în schimb încremenită la colonelul Blaine Malcomess.

Era un bărbat înalt şi zvelt, înalt de un metru optzeci şi cinci. Avea o atitudine relaxată, nu rigiditatea aceea tipic militară, şi totuşi stătea încordat pe călcâie, părând gata să explodeze în mişcare în orice clipă.

– Doamnă Courtney, zise el, întinzându-i mâna. Sunt încântat că ați putut să veniți. Sunteți persoana pe care am vrut cel mai mult s-o întâlnesc.

Avea o voce limpede de tenor, cu un vag accent, poate galez. O voce educată și cultivată, cu modulații încântătoare, care o făcu să se înfioare de plăcere.

Centaine îi strânse mâna. Avea pielea uscată și caldă, și-i simți forța controlată în degetele ce le strânseră cu blândețe pe-ale ei. „Ar putea să-mi zdrobească mâna ca pe o coajă de ou", se gândi ea, impresionată, dar și copleșită de o teamă nelămurită. Îi studie chipul.

Avea trăsăturile late, oasele maxilarului, pomeții și fruntea îi păreau masive și puternice precum o stâncă. Avea nasul mare, cu o arcadă romană, sprâncenele stufoase și gura mare și mobilă. Îi amintea foarte mult de un Abraham Lincoln mai tânăr și mai frumos. „Încă nu are patruzeci de ani, estimă ea. E atât de tânăr pentru gradul și slujba sa!"

Apoi își dădu seama tresărind că îl ținea încă de mână și că nu-i răspunsese la salut. Blaine Malcomess stătea înclinat în fața ei, studiind-o la fel de deschis și atent cum îl studia și ea, iar Abe și Rachel se uitau de la unul la altul cu interes și amuzament. Centaine trebui să scuture ușor din cap ca să-și vină în fire și, spre oroarea ei, simți un șuvoi fierbinte de sânge inundându-i gâtul și obrajii.

„Roșesc!" Nu i se mai întâmplase acest lucru de ani de zile.

– Am avut privilegiul de a fi asociat cu familia dumneavoastră și înainte, îi zise Blaine Malcomess.

Și dinții îi erau mari, pătrățoși și foarte albi. Avea gura mare, iar când zâmbea, chiar mai mare. Centaine îi răspunse la zâmbet ușor nesigură pe ea.

– Serios?

Își dădu seama că nu era cea mai sclipitoare replică rostită în viața ei, dar avea senzația că-și pierduse istețimea și vioiciunea verbală obișnuite. Stătea în fața lui ca o școlăriță, roșie ca un rac și holbându-se prostește. Ochii lui aveau cea

mai uimitoare nuanță de verde pe care-o văzuse vreodată. Se simțea profund tulburată de privirea lor.

– Am servit sub comanda domnului general Sean Courtney în Franța, îi zise el, zâmbind încă.

Cineva îi tunsese părul mult prea scurt la tâmple, punându-i în evidență urechile mari. O irita acest lucru – însă în același timp, îi dădeau un oarecare farmec.

– A fost un om de mare calitate, zicea în continuare Blaine Malcomess.

– Da, așa este, răspunse ea.

Începu să se certe în sinea ei: „Zi-i ceva inteligent și spiritual – o să creadă că ești o tâmpită".

Era îmbrăcat în uniformă de gală, de culoare bleumarin cu auriu și două rânduri de panglici de medalii. Încă de copilă, Centaine fusese mereu atrasă de uniforme.

– Am auzit că ați fost la cartierul general din Arras al domnului general Courtney pentru câteva săptămâni în 1917. Eu eram încă pe front pe vremea aceea; nu am intrat în serviciul său decât la sfârșitul acelui an.

Centaine trase aer adânc în piept ca să-și vină în fire și în cele din urmă reuși să-și recapete stăpânirea de sine.

– Ce zile haotice au fost acelea, tot universul se prăbușea în ruine în jurul nostru.

Rostise cuvintele cu voce scăzută și răgușită, cu un accent franțuzesc mult mai pronunțat decât de obicei. „Ce-i asta? Ce se întâmplă cu tine, Centaine? se gândi ea. Nu așa trebuie să se desfășoare întâlnirea asta. Amintește-ți de Michael și de Shasa. Salută-l cu un gest amabil și treci mai departe."

– Se pare că mi-am îndeplinit îndatoririle de gazdă pe moment, zise Blaine Malcomess, aruncând o privire rapidă spre aghiotantul său pentru confirmare, întorcându-se apoi spre Centaine. Doamnă Courtney, vă rog să-mi acordați onoarea acestui vals.

Îi oferi brațul și Centaine, fără o clipă de șovăială, își așeză vârful degetelor pe cotul său îndoit.

Ceilalți dansatori se traseră puțin la o parte, lăsându-le un spațiu liber către centrul ringului de dans. Ajunși aici, Centaine se întorse cu fața la el și făcu un pas spre el, intrând în cercul brațelor sale.

Blaine nici nu trebuia să se miște, pur și simplu felul în care o ținea îi spunea că va fi un dansator minunat. Centaine se simți imediat ușoară, grațioasă și ageră pe picioare, își arcui spinarea, lăsându-se pe spate pe brațul lui, în timp ce partea de jos a corpului lui păru să se topească într-a ei.

Prima dată o conduse într-un circuit rotitor ca un vârtej în jurul ringului, și Centaine răspunse fiecărei mișcări a bărbatului, rapidă și ușoară ca o pană, așa că acesta începu o serie complicată de înclinări și întoarceri bruște, iar Centaine îl urmă fără nici un efort conștient, părând să plutească pe suprafața pământului, și totuși complet sub controlul lui, răspunzând instantaneu fiecărei mișcări capricioase.

Când în cele din muzica se opri cu un acord zguduitor, muzicienii se lăsară epuizați pe spătarele scaunelor, transpirați și gâfâind, iar Centaine se simți irațional de iritată. Nu cântaseră suficient de mult timp. Blaine Malcomess o ținea încă în mijlocul ringului de dans și râdeau amândoi încântați unul de celălalt, în timp ce toți ceilalți dansatori formară un cerc în jurul lor și-i aplaudară.

– Din nefericire, asta pare să fie toată muzica pentru moment, zise el.

Încă nu făcuse nici un gest ca să-i dea drumul și cuvintele lui o treziră brusc. Nu mai avea nici o scuză pentru a prelungi contactul fizic și Centaine se îndepărtă cu un pas de el, deși fără plăcere, și răspunse aplauzelor cu o mică reverență.

– Cred că meritățm un pahar de șampanie, zise Blaine.

Făcu semn unuia dintre chelnerii în jachete albe și se deplasară la marginea ringului de dans, sorbind din șampanie, discutând și privindu-se cu sete în ochi. Efortul dansului îi provocase un luciu ușor de transpirație pe fruntea lată și Centaine îi simți și mirosul.

Erau singuri în centrul sălii aglomerate. Cu o înclinare subtilă din umeri şi cap, Centaine îi convinsese pe puţinii invitaţi mai curajoşi care voiseră să li se alăture să nu se apropie, şi după aceea toţi ceilalţi păstrară distanţa.

La un moment dat, împrospătată şi nerăbdătoare, orchestra îşi reluă locurile pe platformă şi începură un foxtrot. Blaine Malcomess nici nu avu nevoie să întrebe. Centaine îşi puse paharul de şampanie aproape neatins pe tava de argint oferită de un ospătar din apropiere şi-şi ridică braţele în timp ce Blaine se aranjă în faţa ei.

Ritmul mai lent al foxtrotului le permise să continue să discute, şi aveau atât de multe lucruri de discutat. Blaine îl cunoscuse bine pe Sean Courtney şi avea pentru el numai sentimente de afecţiune şi admiraţie. Centaine îl iubise aproape la fel de mult cum îşi iubise propriul tată. Discutară despre condiţiile înfiorătoare în care fuseseră ucişi Sean Courtney şi soţia lui, şi oroarea şi şocul resimţite de amândoi păru să-i apropie şi mai mult unul de altul.

Blaine cunoştea mult iubita ei provincie de nord, din jurul oraşului Arras din Franţa ei natală şi batalionul lui deţinuse o porţiune a liniei frontului foarte aproape de Mort Homme, satul ei. Blaine recunoscu de fapt că îşi amintea de ruinele arse ale castelului familiei ei.

– L-am folosit ca post de observaţie al artileriei, îi spuse el. Am petrecut multe ore în aripa de nord.

Descrierea lui îi provocă o stare plăcută de nostalgie, o tristeţe discretă, menită parcă să-i intensifice şi mai mult emoţiile.

Şi el iubea caii exact ca ea şi era jucător de polo de elită.

– Fiul meu va fi foarte impresionat! exclamă ea. Tocmai a fost clasat la nivelul de patru goluri.

– Ce vârstă are fiul dumneavoastră?

– Paisprezece.

– Asta e foarte bine pentru un tânăr de vârsta lui. Mi-ar plăcea să-l văd în acţiune.

– Ar fi grozav, acceptă ea.

Şi dintr-odată vru să-i povestească totul despre Shasa, dar melodia se termină din nou şi o întrerupse, iar de data asta şi el se încruntă.

– Cântă nişte cântece foarte scurte, nu-i aşa?

Dintr-odată îl simţi tresărind şi imediat după aceea îşi desfăcu braţul de după talia ei. Deşi Centaine avea încă mâna pe braţul lui, starea aceea de spirit atât de ciudată şi exuberantă care-i cuprinsese pe amândoi se risipi brusc, şi ceva întunecat şi deranjant intră ca o umbră între ei. Centaine nu-şi putea da seama ce anume era.

– Ah, zise el foarte sobru. Văd că s-a întors. Nu s-a simţit deloc bine astă-seară, dar întotdeauna a fost o femeie foarte curajoasă.

– La cine vă referiţi? întrebă Centaine.

Tonul vocii lui îi provocase presimţiri negre şi ar fi trebuit să-şi dea seama chiar şi numai din asta, dar tot simţi un şoc care o făcu să tresară violent când îl auzi spunându-i încet:

– Soţia mea.

Preţ de o clipă, Centaine simţi un val de ameţeală şi reuşi să-şi păstreze echilibrul doar cu un mare efort de voinţă după ce îşi desprinse mâna de pe braţul lui.

– Aş vrea să v-o prezint pe soţia mea, zise el. Îmi daţi voie să vă fac cunoştinţă?

Centaine încuviinţă din cap, nesigură pe vocea ei din momentul acela, şi Blaine îi oferi braţul. Ezită pentru o clipă înainte de a-l accepta, şi de data asta îl atinse doar foarte uşor numai cu vârful degetelor.

Blaine o conduse de cealaltă parte a ringului de dans până la grupul de la capătul scării principale, şi când se apropiară Centaine cercetă chipurile femeilor, încercând să ghicească după figură cine ar putea fi. Numai două dintre ele erau tinere şi nici una atrăgătoare, nici una nu putea concura cu ea în ce priveşte frumuseţea, puterea, atitudinea, talentul sau averea sa. Se simţi din nou sigură pe sine alungând deruta şi deznădejdea care o tulburaseră atât de mult mai înainte. Fără să se gândească la asta, ştiu că intra într-o întrecere disperată,

dar spiritul războinic şi enormitatea mizei nu-i permiteau să dea înapoi. De-abia aşteptând să-şi identifice şi evalueze adversara, îşi înălţă bărbia şi-şi îndreptă umerii în clipa când se opriră în faţa grupului.

Grupul de femei şi bărbaţi se desfăcu respectuos şi Centaine o văzu, uitându-se în sus la ea, cu ochi minunaţi şi tragici. Era mai tânără decât Centaine şi de o frumuseţe cum rar întâlneşti. Îşi purta firea amabilă şi bunătatea ca pe o mantie strălucitoare, imposibil de evitat sau confundat, dar zâmbetul cu care o întâmpină pe Centaine când Blaine Malcomess le prezentă era plin de tristeţe.

– Doamnă Courtney, permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea, Isabella.

– Dansaţi minunat, doamnă Courtney. V-am privit dansând cu Blaine cu cea mai mare plăcere, zise ea. Lui Blaine îi place atât de mult să danseze!

– Mulţumesc, doamnă Malcomess, răspunse Centaine într-o şoaptă răguşită.

În sinea ei însă turba de furie. „Oh, nemernică afurisită! Nu e cinstit. Nu lupţi deloc cinstit. Cum o să mai pot câştiga acum? Oh, Doamne, cât te urăsc."

Isabella Malcomess stătea într-un scaun cu rotile cu asistenta în spatele ei. De sub poala rochiei de seară i se vedeau gleznele subţiri ale picioarelor paralizate. Erau palide şi scheletice, iar labele picioarelor încălţate în pantofi de dans cu paiete păreau fragile şi vulnerabile.

„N-o să te părăsească niciodată." Centaine simţi că se sufocă de durere. „E exact genul de bărbat care nu-şi va abandona niciodată soţia infirmă!"

Centaine se trezi cu o oră înainte să se crape de ziuă şi rămase pentru o clipă mirându-se de starea de bine ce o cuprinsese. Apoi îşi aminti şi-şi aruncă la o parte cearşaful de pe ea, nerăbdătoare să înceapă ziua. Se opri apoi cu picioarele goale pe podea şi privi instinctiv fotografia înrămată a lui Michael Courtney de pe noptieră.

– Michel, îmi pare rău, şopti ea. Te iubesc. Şi acum te iubesc, întotdeauna te voi iubi, dar nu pot să mă abţin în această privinţă. Nu am vrut eu să se întâmple. Nu am căutat aşa ceva. Te rog, iartă-mă, iubitul meu. A trecut atât de mult timp şi sunt atât de singură. Îl doresc, Michel. Vreau să mă mărit cu el şi să fie al meu.

Luă rama cu fotografia şi pentru o clipă şi-o lipi de piept. Apoi deschise sertarul, aşeză fotografia cu faţa în jos pe lenjeria ei de dantelă şi închise sertarul.

Sări apoi în picioare şi-şi luă halatul de casă de mătase chinezească având o pasăre a paradisului brodată pe spate. Legându-şi cingătoarea, se duse cu pas grăbit prin salonul vagonului şi se aşeză la birou să compună o telegramă către Sir Garry în codul lor privat, căci mesajul avea să fie transmis pe liniile publice.

Vă rog să-mi transmiteţi toate informaţiile despre locotenent-colonel Blaine Malcomess, noul administrator numit al Africii de Sud-Vest. Răspundeţi în cod. Cu drag, Iunona.

Îşi sună secretarul şi se enervă când trebui să-l aştepte. Acesta sosi într-un halat de bumbac, nebărbierit şi cu ochii împăienjeniţi de somn.

– Trimite asta imediat! îi porunci ea, dându-i biletul. După aceea fă-mi legătura cu Abraham Abrahams la telefon.

– Centaine, e şase dimineaţa, şi nu ne-am culcat decât la trei, protestă Abe.

– Trei ore de somn sunt de ajuns pentru orice avocat bun. Abe, vreau să-i inviţi pe colonelul Malcomess şi pe soţia lui să ia cina cu mine în vagonul meu, în seara asta.

Urmă o tăcere lungă şi plină de subînţelesuri, iar linia hârâi de la paraziţi.

– Bineînţeles că şi tu, şi Rachel sunteţi invitaţi, zise ea ca să acopere tăcerea.

– E prea puțin timp, zise el cu grijă, evident alegându-și atent cuvintele. Administratorul e un om foarte ocupat. N-o să vină.

– Transmite-i invitația personal, zise Centaine, ignorând protestele. Trimite-ți mesagerul la el la birou și asigură-te că-l va primi. Sub nici un motiv nu-i permite soției lui să primească prima invitația.

– N-o să vină, repetă cu încăpățânare Abe. Cel puțin sper pentru numele a tot ce-i sfânt că n-o să vină.

– Ce vrei să spui? se răsti Centaine.

– Te joci cu focul, Centaine. Nu cu o mică flacără de lumânare, ci cu un incendiu uriaș de savană scăpat de sub control.

Centaine își țuguie buzele.

– Vezi-ți de treaba ta, și eu o să-mi văd de-a mea... începu ea, dar Abe o întrerupse:

– „Pupă-ți iubita ta, și eu o să mi-o pup pe-a mea", termină el legea copilărească și Centaine chicoti.

Abe n-o auzise încă niciodată chicotind pe Centaine Courtney, și se simți luat prin surprindere.

– Perfect potrivit cu situația, dragul meu Abe.

Centaine chicoti din nou și Abe îi vorbi iarăși, cu o voce cu adevărat agitată:

– Îmi plătești un onorariu enorm ca să mă ocup de afacerile tale, Centaine. Aseară ai pus pe jar o mie de bârfitori – dimineață întreg orașul o să fie la curent și n-o să vorbească despre nimic altceva. Ești în vizorul public, toată lumea te urmărește. Pur și simplu nu-ți poți permite să te porți așa.

– Abe, și eu, și tu știm foarte bine că-mi pot permite să fac orice îmi trece prin cap. Trimite invitația... te rog!

După-amiază se odihni. Se culcase într-adevăr foarte târziu și era absolut hotărâtă să arate cât mai bine posibil la cina din seara aceea. Secretarul o trezi puțin după ora patru. Abe primise un răspuns la invitație. Administratorul și soția sa erau încântați să ia cina cu ea în seara aceea. Centaine zâmbi

triumfătoare, apoi începu să decodeze telegrama de la Sir Garry care sosise de asemenea în timp ce ea dormea.

Pentru Iunona stop. Numele complet al subiectului Blaine Marsden Malcomess născut Johannesburg 28 iulie 1893.

– Deci are aproape treizeci şi nouă de ani! exclamă ea. Şi e din zodia Leului. Leul meu mare şi mârâitor!

Îşi întoarse imediat atenţia la telegramă.

Al doilea fiu al lui James Marsden Malcomess, avocat şi antreprenor minier, preşedintele companiei Consolidated Goldfields şi directorul a numeroase companii asociate, decedat în 1922. Subiectul a fost educat la Colegiul St John din Johannesburg şi la Colegiul Oriel la Oxford. Alte onoruri şi titluri academice includ bursa Rhodes şi bursa Oriel. În sport, nivel Full Blue[1] la cricket şi Half Blue la atletism şi polo. Absolvit la Oxon în 1912 cu Master of Arts (cu onoruri). Intrat în Barou 1913. Înrolat 1913 sublocotenent Puşcaşi Călare din Natal. Servit în Campania Africii de Sud-Vest. Menţionat în curier diplomatic de două ori. Promovat căpitan 1915. Franţa cu Forţele Expediţionare Britanice 1915. Crucea Militară august 1915. Promovat major şi tresă la Crucea Militară 1916. Promovat locotenent-colonel Batalion 3 efectiv de comandă 1917. Divizia 6 stafful generalului comandant 1918. Versailles negocierile Armistiţiului în stafful generalului Smuts. Partener firma avocaţi Stirling & Malcomess din 1919. Membru al Parlamentului pentru Gardens 1924. Adjunct ministrul justiţiei 1926–9. Numit Administrator Africa Sud-Vest 11 mai 1932. Căsătorit Isabella Tara născută Harrison 1918. Două fiice Tara Isabella şi Mathilda Janine.

Aceasta din urmă fu un şoc pentru Centaine. Nu se gândise la copii.

[1] Titluri acordate sportivilor de la anumite universităţi în competiţii de la cel mai înalt nivel. (n.red.)

„Cel puțin nu i-a dăruit nici un fiu." Gândul acesta era atât de plin de cruzime că simți un fior de vinovăție, pe care și-o alină calculând vârsta fiicelor lui. „Presupun că arată ca mama lor. Îngerași oribili pe care-i adoră", se gândi ea cu amărăciune, și citi cele câteva comentarii cu care-și terminase Sir Garry telegrama atât de lungă.

„Din întrebările către *Ou Baas* rezultă că subiectul este considerat o putere crescândă în avocatură și politică. Un loc în cabinet are probabilitate sporită când Partidul SA se întoarce la putere." Centaine zâmbi cu afecțiune la menționarea generalului Jan Christian Smuts și citi mai departe:

> Soția aruncată de pe cal 1927. Leziune extinsă șira spinării. Prognoză nefavorabilă. Stop. Tatăl James Marsden mort moștenire estimată š 655 000 în părți egale între doi fii. Stop. Situația financiară prezentă a subiectului nu e cunoscută sigur, dar estimată ca substanțială. Stop. În prezent nivel 12 goluri polo. Căpitan echipa Africa de Sud versus Argentina 1929. Stop. Sper și cred întrebarea ta legată afaceri. Dacă nu, te implor fii reținută și prudentă căci consecințele extrem de dăunătoare tuturor părților. Stop. Shasa ajuns siguranță Bishops. Stop. Anna trimite și ea toată dragostea. Sfârșit. Ovidiu.

Ea era cea care alesese numele de cod al lui Sir Garry din afecțiune și respect pentru talentul lui de scriitor, dar acum azvârli cu furie telegrama pe birou.

– De ce-și închipuie toată lumea că știe ce-i mai bine pentru mine – și că numai eu nu știu? întrebă ea cu voce tare. Și de ce nu e Anna aici să mă ajute cu părul? Arăt absolut înfiorător.

Se uită în oglinda de deasupra căminului pentru a confirma că nu era adevărat. Apoi își trase cu amândouă mâinile părul de pe față și-și studie tenul să vadă dacă găsește pete sau riduri. Nu găsi decât niște riduri minuscule, de grosimea

unui fir de păr, la colțurile ochilor, dar o făcură să cadă într-o stare de supărare extremă.

– De ce sunt însurați deja cei mai atrăgători bărbați? Și de ce, oh, Doamne, de ce n-a putut mironosița aia bleagă și tâmpită să stea naibii în șa, în loc să cadă pe fundulețul ei frumos?

Centaine plănuise să facă mare caz la primirea Isabellei Malcomess și cu transferul scaunului ei cu rotile de pe peron pe balconul vagonului. Chemase patru mecanici de tren și pe secretarii ei pentru a fi de ajutor.

Însă Blaine Malcomess le făcu iritat semn să plece și se aplecă el însuși în fața soției lui. Isabella își trecu amândouă brațele în jurul gâtului lui și el o ridică de parcă nu cântărea mai mult decât o fetiță. Cu fețele aproape atingându-li-se, Blaine îi zâmbi cu tandrețe și apoi urcă scările către balcon ca și cum n-ar fi purtat nici o povară. Picioarele Isabellei se bălăngăneau jalnic de sub rochie. Erau distruse și fără viață, și Centaine simți un val de compasiune neașteptată și nedorită pentru ea.

„Nu vreau să-mi fie milă de ea", se gândi ea cu înverșunare, urmându-i în salon.

Blaine o așeză, fără să-i ceară voie lui Centaine, în scaunul ce domina discret salonul și care era în mod natural centrul atenției, scaunul care era întotdeauna și exclusiv rezervat pentru Centaine însăși. Blaine se puse într-un genunchi în fața soției sale și-i așeză cu blândețe picioarele unul lângă altul pe covorul de mătase. Apoi îi netezi rochia peste genunchi. Era evident că mai făcuse aceste lucruri de nenumărate ori.

Isabella îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor și-i zâmbi cu atâta încredere și adorație, că Centaine se simți cu totul de prisos. Fu copleșită de disperare. Nu putea interveni între ei. Sir Garry și Abe avuseseră amândoi dreptate. Trebuia să renunțe la el fără nici o luptă, și se simți aproape la fel de virtuoasă ca o sfântă.

Imediat după aceea însă Isabella se uită în sus la Centaine peste capul soţului ei care stătea încă în genunchi. Avea părul lung şi drept, deşi nu mai era la modă. Era atât de fin şi de mătăsos că forma o cortină groasă şi lucioasă ca satinul marmorat, curgându-i peste umerii goi. Părul avea culoarea castanelor coapte, dar sclipea cu scântei roşii şi nuanţe de foc la fiecare mişcare a capului. Avea chipul rotund ca madonele medievale, strălucind de seninătate. Ochii de culoarea cafelei cu lapte sclipeau şi ei de scânteieri aurii în spiţe subţiri în jurul pupilelor negre luminoase.

Isabella se uită la Centaine peste întreaga suprafaţă a salonului, şi apoi zâmbi – un zâmbet calm, satisfăcut şi posesiv –, iar lumina ochilor cafenii şi aurii se schimbă. Privi fix în ochii întunecaţi de culoarea mierii sălbatice ai lui Centaine şi o provocă. Era în mod clar o provocare – Centaine avu impresia că ar fi putut la fel de bine să-şi dea jos una din mănuşile lungi până la cot cu broderie de perle şi s-o plesnească pe Centaine peste gură cu ea.

„Prostuţă mică ce eşti – n-ar fi trebuit să faci aşa ceva!" Acea privire o făcu pe Certaine să renunţe la toate hotărârile nobile pe care le luase. „Eram gata să te las să ţi-l păstrezi, serios eram. Dar dacă vrei să lupţi pentru el – ei bine, atunci şi eu vreau." Şi se uită înapoi la fel de fix în ochii Isabellei şi acceptă provocarea.

Cina fu un succes răsunător. Centaine examinase cu grijă meniul, dar nu avusese încredere că bucătarul va reuşi să facă nici sosul pentru homar, nici cel pentru fileul de muşchi, şi le pregătise pe acestea cu mâinile ei. Băură şampanie la homar şi un vin Richebourg minunat şi catifelat la fileu.

Abe şi Blaine fură amândoi uşuraţi şi încântaţi că Isabella şi Centaine erau amândouă atât de fermecătoare şi atente una cu alta. Era evident că vor deveni prietene foarte apropiate. Centaine o incluse pe femeia invalidă în aproape fiecare comentariu pe care-l făcu, era grijulie faţă de confortul Isabellei, aranjându-i chiar ea pernele de la spate sau de sub picioare.

Centaine făcu haz de supraviețuirea sa prin înfiorătorul teritoriu al dunelor, văduvă și gravidă, neavându-i ca tovarăși decât pe cei doi boșimani sălbatici.

– Ce curajoasă ați fost, zise Isabella Malcomess, pricepând scopul poveștii. Sunt sigură că foarte puține femei ar fi avut atâta ingeniozitate și forță.

– Domnule colonel Malcomess, dacă aș putea să vă rog să tăiați friptura. Uneori a fi o femeie singură prezintă și unele dificultăți. Sunt unele lucruri pe care doar un bărbat le face bine, nu credeți, doamnă Malcomess?

Rachel Abrahams era tăcută și speriată. În afară de cele două personaje principale, ea era singura care înțelegea ce se întâmpla de fapt, și era cu totul de partea Isabellei Malcomess în această privință, căci își putea imagina foarte ușor micul ei cuib și puișorii ei amenințați de o pasăre de pradă rotindu-se în jur.

– Aveți două fiice, doamnă Malcomess? întrebă dulce ca mierea Centaine. Tara și Mathilda Janine, ce nume drăguțe!

Prin asta îi dăduse de înțeles rivalei ei că își făcuse temele în amănunțime, și cunoștea exact situația.

– Dar sunt sigură că vă e foarte greu cu ele, fetele sunt întotdeauna mult mai dificile decât băieții.

Rachel Abrahams, la celălalt capăt al mesei, făcu fără să vrea o grimasă de compasiune. Cu o singură răsucire de floretă, Centaine evidențiase și infirmitatea Isabellei, și faptul că nu reușise să-i ofere un fiu soțului ei.

– Oh, am o mulțime de timp să mă dedic îndatoririlor mele domestice, o asigură Isabella. Având în vedere că nu sunt negustoreasă, cum s-ar spune. Și fetele sunt atât de scumpe, și-l adoră pe tatăl lor, bineînțeles.

Isabella era o duelistă de seamă. Cuvântul „negustoreasă" făcu să-i fiarbă în vine sângele de aristocrată al lui Centaine în spatele zâmbetului de complezență. Fusese o lovitură de maestru să lege fetele atât de sigur de Blaine. Centaine văzuse expresia iubitoare a acestuia când le fuseseră

pomenite numele. Aşa că se răsuci spre el şi schimbă subiectul la politică.

– Domnul general Smuts a fost de curând oaspete la Weltevreden, casa mea din Cape. Este profund îngrijorat de creşterea societăţilor secrete militante din rândul claselor de jos ale poporului afrikander. Mai ales aşa-numita *Ossewa-Brandwag* şi *Afrikander Broederbond*, traduse cel mai bine cred prin „Paza de noapte a trenului de marfă" şi „Frăţia afrikander". Şi eu sunt de părere că sunt extrem de periculoase şi dăunătoare pentru interesele cele mai înalte ale ţării. Şi dumneavoastră sunteţi îngrijorat din cauza aceasta, domnule colonel Malcomess?

– Într-adevăr, doamnă Courtney, chiar am studiat atent aceste fenomene. Dar nu cred că aveţi dreptate când spuneţi că aceste societăţi secrete includ clasele de jos ale naţiunii afrikander, dimpotrivă. Membrii sunt exclusiv afrikanderii de cel mai pur sânge din poziţii de influenţă potenţială sau efectivă în politică, guvernământ, religie şi educaţie. Cu toate acestea, sunt de acord cu concluzia dumneavoastră. Sunt nişte oameni periculoşi, mult mai periculoşi decât realizează majoritatea, căci scopul lor final este să preia controlul asupra fiecărei faţete a vieţii noastre, de la minţile tinerilor până la maşinăria justiţiei şi a guvernării, şi pentru a-i prefera pe membrii lor desconsiderând întru totul orice alte caracteristici de valoare şi merit. În multe feluri, această mişcare este analogul creşterii din ce în ce mai mari a naţionalist-socialismului din Germania aflată sub conducerea lui *Herr* Hitler.

Centaine se aplecă uşor peste masă ca să aprecieze mai bine fiecare nuanţă şi inflexiune a vocii lui, încurajându-l cu întrebări sau comentarii şirete şi agere. „Cu vocea asta, se gândi ea, m-ar putea câştiga de partea lui, şi cu mine un milion de alţi votanţi." În clipa aceea realiza că amândoi se purtau de parcă ar fi fost singurele persoane de la masă şi îşi îndreptă imediat atenţia asupra Isabellei.

– Şi dumneavoastră aveţi aceeaşi părere ca soţul dumneavoastră, doamnă Malcomess?

Blaine râse cu indulgenţă şi răspunse în locul ei:

– Mă tem că soţiei mele politica i se pare întru totul plictisitoare, nu-i aşa, draga mea? Şi nici nu sunt sigur că e foarte perspicace în părerile ei. Îşi scoase un ceas de aur din buzunarul vestei costumului. E trecut de miezul nopţii. M-am simţit atât de minunat, încât am stat mai mult decât s-ar fi cuvenit.

– Ai dreptate, iubitule, zise Isabella uşurată şi dornică să termine. Tara nu s-a simţit bine. S-a plâns de dureri de stomac înainte să plecăm.

– Tara, vulpiţă şireată ce e, se plânge întotdeauna de dureri de stomac când ştie că ieşim, chicoti el, dar se ridicară toţi.

– Nu pot să vă las să plecaţi fără să vă bucuraţi de un coniac şi un trabuc, zise prefăcută Centaine. Deşi refuz să accept obiceiul barbar de a lăsa numai bărbaţilor această plăcere în timp ce noi, femeile, rămânem să chicotim şi să discutăm despre bebeluşi, aşa că hai mai bine să mergem toţi împreună în salon.

Cu toate acestea, în timp ce-i conducea din sufragerie, îşi văzu secretarul aşteptând agitat lângă uşă.

– Da, ce e?

Dar enervarea îi trecu văzând că ţinea o telegramă ca un ordin pentru propria condamnare la moarte.

– De la domnul doctor Twentyman-Jones, doamnă, şi e urgent.

Centaine acceptă telegrama, dar nu o desfăcu decât după ce se asigură că oaspeţii ei fuseseră serviţi cu cafea şi băuturi şi că atât Blaine, cât şi Abe aveau fiecare câte o havană. Apoi se scuză şi se strecură în dormitor.

Pentru Iunona. Comitet de grevă condus de Gerhard Fourie a scos de la lucru toţi angajaţii albi. Stop. Uzina şi excavaţia sub pichet de grevă şi transportul bunurilor sub embargo. Stop. Greviştii cer reangajarea tuturor lucrătorilor

albi concediaţi şi garantarea securităţii slujbelor pentru toţi. Stop. Cer instrucţiuni. Sfârşit. Vingt.

Centaine se aşezã pe pat. Hârtia din mâini flutură necontrolat. Nu mai fusese atât de furioasă niciodată în viaţă. Era o trădare, o trădare grosolană şi de neiertat. Era mina ei, diamantele ei. Ea le plătea salariile şi, prin urmare, ea avea dreptul absolut să-i angajeze şi să-i dea afară. „Transportul de bunuri" la care se referise Twentyman-Jones era pachetul de diamante de care depindeau averea şi şansa ei. Dacă i-ar încuraja în cererile lor şi le-ar face pe plac, mina H'ani ar deveni neprofitabilă. „Cine e Gerhard Fourie ăsta?" se întrebă ea, şi apoi îşi aminti că era şeful şoferilor.

Se duse la uşă şi o deschise. Secretarul aştepta în coridor.

– Roagă-l pe domnul Abrahams să vină la mine.

În clipa în care Abe intră pe uşă, Centaine îi dădu telegrama.

– N-au dreptul să-mi facă aşa ceva, zise ea înverşunată şi aşteptă nerăbdătoare ca el să termine de citit.

– Din păcate, Centaine, au acest drept. În baza Legii de conciliere industrială din 1924...

– Nu-mi recita legi acum, Abe, îl întrerupse ea. Nu-s decât nişte bolşevici nenorociţi care muşcă mâna care-i hrăneşte.

– Centaine, nu face nimic pripit. Dacă am...

– Abe, dă poruncă să se descarce Daimlerul imediat din vagon şi trimite-i doctorului Twentyman-Jones o telegramă. Spune-i că vin acolo şi să nu facă nimic, nici o concesie sau promisiune, până nu sosesc eu.

– Vei porni mâine-dimineaţă, bineînţeles?

– Nu, se răsti ea. Pornesc într-o jumătate de oră, de îndată ce-mi pleacă oaspeţii şi oamenii coboară Daimlerul jos din tren.

– E unu noaptea... Îi văzu însă expresia şi nu mai protestă. O să trimit o telegramă personalului de la prima staţie să te aştepte.

– Zi-le numai să fie gata să-mi facă plinul la maşină. N-o să stau peste noapte. Mă duc direct la mină.

Se îndreptă spre uşă, se opri preţ de o clipă să se calmeze şi apoi, cu un zâmbet plăcut, intră iar în salon.

– S-a întâmplat ceva, doamnă Courtney? Pot să vă ajut cu ceva?

Zâmbetul nu-l înşelase pe Blaine Malcomess, făcându-l să se ridice imediat în picioare.

– Oh, e doar o mică neplăcere. E o problemă la mină. Trebuie să mă întorc acolo imediat.

– Dar sigur nu în noaptea asta.

– Ba da, în noaptea asta...

– Singură? E o călătorie lungă şi grea.

Blaine era îngrijorat şi interesul lui pentru ea o bucură foarte mult.

– Prefer să călătoresc singură. Sau să-mi aleg tovarăşii de drum cu mare grijă, adăugă apoi cu subînţeles. Nişte angajaţi de-ai mei au intrat în grevă, zise după o mică pauză. E complet nerezonabilă şi nu au nici o justificare pentru acţiunea lor. Sunt sigură că voi putea să aranjez lucrurile. Totuşi, câteodată lucrurile astea scapă de sub control. S-ar putea să apară acte de violenţă şi vandalism.

Blaine o asigură imediat:

– Vă garantez sprijin deplin din partea guvernului. Putem trimite un detaşament de poliţie ca să menţină liniştea, dacă doriţi.

– Mulţumesc. V-aş fi foarte recunoscătoare. Aş fi foarte uşurată şi consolată să ştiu că pot să apelez la dumneavoastră.

– Voi aranja asta mâine la prima oră, zise el. Dar, bineînţeles, va dura câteva zile.

Din nou se purtau ca şi cum ar fi fost singuri. Vorbeau încet şi cuvintele aveau înţelesuri dincolo de sensul aparent.

– Iubitule, ar trebui s-o lăsăm pe doamna Courtney să se pregătească pentru călătorie, zise Isabella din scaunul ei şi Blaine tresări de parcă ar fi uitat că era şi ea de faţă.

– Da, bineînţeles. Plecăm imediat.

Centaine îi conduse până pe peronul gării, la Chevroletul lui Blaine, parcat sub un felinar de pe stradă, mergând pe lângă scaunul cu rotile al Isabellei.

– Mi-a făcut atât de mare plăcere să vă cunosc, doamnă Malcomess, şi aş vrea atât de mult să le cunosc şi pe fiicele dumneavoastră. Când veniţi în Cape Town, vă invit împreună cu ele la Weltevreden.

– Nu ştiu când se va întâmpla asta, refuză politicoasă Isabella. Soţul meu va fi extrem de ocupat cu noul lui post.

Ajunseră la maşina parcată şi şoferul ţinu deschisă portiera din spate, iar Blaine o ridică pe Isabella din scaun şi o aşeză pe bancheta de piele. Apoi închise cu grijă uşa şi se întoarse spre Centaine. Stătea cu spatele la soţia sa, şi şoferul încărca scaunul cu rotile în portbagaj. Pentru câteva clipe erau singuri.

– E o femeie curajoasă şi minunată, zise el încet, prinzând-o de mână pe Centaine. O iubesc şi n-o voi putea niciodată părăsi, dar aş dori...

Se întrerupse şi strânsoarea degetelor îi deveni dureroasă.

– Da, răspunse încet Centaine. Şi eu aş dori...

Centaine savură încântată durerea provocată de strânsoarea lui viguroasă. Blaine îşi desprinse degetele mult prea repede şi se duse de cealaltă parte a maşinii, iar Centaine se aplecă la femeia oloagă de la geamul deschis.

– Vă rog să vă amintiţi invitaţia mea, începu ea.

Dar Isabella îşi apropie faţa mai tare de a ei şi masca frumoasă şi senină crăpă, lăsând să se vadă spaima şi ura.

– E al meu, zise ea. Şi n-o să te las să mi-l iei.

Apoi se lăsă la loc pe spătarul banchetei, iar Blaine intră lângă ea şi o prinse de mână.

Chevroletul se îndepărtă cu steguleţul oficial de pe capotă fluturând, şi Centaine rămase în picioare lângă felinar şi se uită după ei până când nu mai văzu luminile farurilor.

Lothar De La Rey adormi pe aşternutul de piele de oaie cu căştile de la telegraf lângă cap, astfel că primul clic al

transmisiei îl trezi. Şi le puse imediat şi-l strigă pe Swart Hendrick.

– Aprinde lumânarea, Hennie, se transmite ceva. Şi la ora asta din noapte trebuie să fie important.

Şi totuşi, nu fu pregătit pentru însemnătatea mesajului după ce-l descifră din carnet: „Comitet de grevă condus de Gerhard Fourie a scos de la lucru toţi angajaţii albi..."

Lothar rămase complet stupefiat de mesajul lui Twentyman-Jones.

– Gerhard Fourie. Ce naiba face nenorocitul ăla afurisit? se întrebă el cu voce tare.

Sări în picioare şi ieşi din adăpostul săpat în malul râului, începând să umble agitat înainte şi înapoi pe fundul albiei secate, încercând să-şi lămurească situaţia în minte.

„O grevă – de ce să înceapă o grevă chiar acum? *Transportul bunurilor sub embargo*. Asta precis înseamnă diamantele. Greviştii refuză să lase diamantele să iasă din mină." Se opri brusc şi se lovi puternic cu pumnul în palma celeilalte mâini. „Asta e! Ăsta e motivul. A început greva ca să nu participe la învoială. L-a părăsit curajul, dar ştie c-o să-l omor din cauza asta. Aşa are de gând să scape. N-o să coopereze. Tot planul s-a dat peste cap."

Rămase încremenit pe fundul albiei secate, copleşit de o furie turbată şi neputincioasă.

„Toate riscurile pe care mi le-am asumat, timpul, efortul şi greutăţile. Furtul cailor, toate pentru nimic, toate în zadar din cauza unui nenorocit laş ca un iepure..."

Dacă Fourie ar fi fost aici, l-ar fi împuşcat mortal fără cea mai mică ezitare.

– *Baas!* strigă Hendrick agitat. Hai repede! Telegraful!

Lothar alergă înapoi la adăpost şi înşfăcă pe dată căştile. Operatorul de la Compania Courtney de Mine şi Finanţe din Windhoek răspundea mesajului.

Pentru Vingt. Mă întorc degrabă. Stop. Nu faceţi nici o concesiune şi nici o promisiune. Stop. Toţi angajaţii loiali să

fie înarmați și protejați de orice amenințare. Stop. Asigurați-i de recunoștința mea și de atențiile financiare. Stop. Închideți imediat magazinul companiei, să nu se vândă mâncare sau provizii greviștilor sau familiilor lor. Stop. Opriți distribuția apei și a curentului la casele greviștilor. Stop. Informați Comitetul de grevă că e pe drum un detașament de poliție. Sfârșit. Iunona.

Oricât de furios era din cauza lui Fourie, Lothar nu se putu stăpâni să nu-și lase capul pe spate, râzând în hohote pline de încântare și admirație.

– Fourie și greviștii lui nu-și dau seama cu cine s-au pus, zise el hohotind. Doamne sfinte, aș prefera să gâdil o mamba neagră furioasă cu un băț decât să am de a face cu Centaine Courtney chiar acum.

Se calmă însă imediat și se gândi la ce era de făcut, apoi le spuse încet lui Manfred și lui Hendrick:

– Presimt că diamantele acelea vor veni către Windhoek, cu grevă sau fără grevă. Dar nu cred că va conduce Fourie camionul, de fapt nu cred că Fourie mai are prea mari șanse să conducă ceva în viața lui. Așa că nu o să avem o escortă drăguță și politicoasă, care să coopereze cu noi și să ne înmâneze pachetul după cum am plănuit. Dar diamantele vor veni, și noi o să fim de față când o să treacă pe aici.

Automobilul galben trecu pe lângă ei la unsprezece seara în noaptea următoare. Lothar urmări lucirea farurilor întărindu-se treptat în raze solide și albe de lumină care măturară câmpia în fața lui, coborând și dispărând în albia adâncă, numai pentru a apărea strălucitoare pe cerul fără lună când Daimlerul își înălță botul din râpă și urcă iar afară din albie. Motorul vuia la viteză mică pe panta abruptă și apoi începu să țiuie ascuțit în clipa când țâșni peste vârful râpei, accelerând în direcția nord-est, către mina H'ani.

Lothar aprinse un chibrit și-și verifică ceasul.

– Să zicem c-a plecat de la Windhoek la o oră după telegrama de aseară – asta înseamnă că a ajuns aici

după douăzeci de ore de conducere fără oprire, pe drumul ăsta dificil și pe întuneric. Fluieră ușor. Dacă merge tot așa și în continuare, va ajunge la mina H'ani mâine înainte de prânz. Nu mi se pare posibil.

Munții albăstrii se înălțară din mirajul deșertic în fața lui Centaine, dar de data asta magia lor nu reuși s-o fascineze. Era la volan de treizeci și două de ore, cu intervale foarte scurte de odihnă cât timp își realimenta mașina la stațiile de pe drum, și o dată când trăsese pe marginea drumului și dormise două ore.

Era obosită. Epuizarea o durea până în măduva oaselor, îi ardea ochii ca un acid și o apăsa pe umeri ca o povară înfiorătoare, de parcă purta o armură grea de zale de metal. Și totuși, furia o galvaniza, și când văzu acoperișurile de tablă ondulată ale clădirilor minei sclipind în lumina soarelui, toată oboseala îi pieri.

Opri mașina și coborî în stradă să se întindă și să-și scuture brațele, forțând sângele să circule în membrele înțepenite. Apoi răsuci oglinda retrovizoare și-și studie fața în ea. Avea ochii injectați și plini de vinișoare subțiri, iar la colțuri avea adunate biluțe umede de praf și mucus. Fața îi era albă ca de ceară, acoperită de praf palid și golită de sânge din cauza oboselii.

Umezi o bucată de pânză cu apă rece din burduful cu apă și-și curăță praful de pe piele. Apoi își scoase din trusa de toaletă o sticluță albastră de soluție de limpezire a ochilor. Își spălă ochii cu ea și când se verifică din nou în oglindă, erau limpezi și sclipitori. Își plesni ușor obrajii palizi până când sângele îi îmbujoră puțin. Își rearanjă eșarfa pe cap și își dezbrăcă jacheta albă și lungă până la pământ pe care o purta ca să-i protejeze hainele de praf. Arăta acum curată, odihnită și gata să ia taurul de coarne.

La colțurile străzii erau adunate grupulețe de femei și copii. O priveau trecând rapid cu mașina pe lângă ei în drum

spre clădirea administrației, mohorâți și destul de speriați. Centaine stătea dreaptă de spate la volan și se uita fix înainte.

Când se apropie de birou, văzu greviștii care se tolăniseră sub salcâmii din fața porții aranjându-se în grabă într-un pichet organizat. Erau cel puțin douăzeci, aproape toți muncitorii albi de la mină. Formară un cordon de-a latul străzii și cu brațele împreunate o înfruntară. Aveau chipurile urâte și amenințătoare.

Începură să scandeze de îndată ce încetini:

– Nimic nu intră! Nimic nu iese!

Centaine văzu că majoritatea erau înarmați cu bastoane și mânere de târnăcop. Apăsă cu forță cu toată palma pe buton și claxonul Daimlerului țiui ca un elefant rănit. Apăsă pedala acceleratorului până la podea și conduse în viteză drept către linia pichetului. Bărbații din centrul liniei îi văzură fața prin parbriz și realizară că era în stare să treacă prin ei. În ultimul minut se împrăștiară.

Unul dintre ei urlă:

– Ne vrem slujbele înapoi!

În același moment izbi cu mânerul târnăcopului în geamul din spate. Sticla se crăpă și se prăbuși pe bancheta de piele, dar Centaine trecuse deja.

Opri în fața verandei exact în momentul în care Twentyman-Jones ieși grăbit din biroul lui, chinuindu-se să-și pună sacoul și cravata.

– Nu v-aşteptam decât mâine, cel mai devreme.

– Amicii noștri m-aşteptau.

Îi arătă geamul sfărâmat și vocea bărbatului tremură de indignare.

– V-au atacat? Asta e de neiertat.

– Și eu cred tot așa, zise ea. Și nu mă voi număra printre cei care vor ierta.

Twentyman-Jones purta un pistol imens de serviciu într-un toc la șoldul său uscățiv. În spatele lui era contabilul scund al minei, domnul Brantingham. Acesta avea capul chel ca un ou de struț și mult prea mare față de umerii înguști și rotunzi.

Prin ochelarii pince-nez cu rame de aur se vedea că era pe punctul de a izbucni în plâns, dar și el avea o carabină cu două țevi în mâinile albe și dolofane.

– Ești un om curajos, îi spuse Centaine. N-o să-ți uit loialitatea.

Îl conduse apoi pe Twentyman-Jones în biroul ei și se așeză cu recunoștință la masa ei.

– Câți oameni sunt de partea noastră?

– Numai personalul birourilor, opt adică. Meșteșugarii și personalul minei sunt toți afară, deși bănuiesc că unii dintre ei au fost intimidați cumva.

– Chiar și Rodgers și Maclear? Și ei sunt afară?

Aceștia erau supraveghetorii cu cea mai mare vechime.

– Mă tem că da. Amândoi sunt în comitetul de grevă.

– Cu Fourie?

– Ei trei sunt șefii.

– O să am grijă să nu-și mai găsească nici o slujbă niciodată nicăieri, zise ea îndârjită.

Twentyman-Jones își lăsă privirea în jos și murmură abia auzit:

– Cred că trebuie să ținem cont de faptul că nu au încălcat legea. Au dreptul legal de a nu munci, și de a negocia colectiv...

– Nu când eu mă chinui să-mi mențin mina în stare de funcționare. Nu când încerc să mă asigur că vor exista slujbe măcar pentru câțiva dintre ei. Nu după tot ce am făcut pentru ei.

– Mă tem că totuși au acest drept, insistă el.

– De partea cui sunteți, domnule doctor Twentyman-Jones?

Acesta păru complet șocat.

– N-ar trebui să puneți niciodată această întrebare, zise el. Am fost omul dumneavoastră încă din prima zi în care v-am întâlnit. Știți asta. Pur și simplu vă atrăgeam atenția care vă este situația din punct de vedere legal.

Centaine se simți imediat copleșită de remușcare, se ridică în picioare și-i întinse o mână în semn de pace.

– Iertați-mă. Sunt obosită și agitată.

Se ridicase prea repede și îi fugise sângele din cap. Se răsuci albă ca varul la față și se clătină vizibil pe picioare. Doctorul o apucă de brațe și o susținu.

– Când ați dormit ultima dată? Ați condus fără oprire de la Windhoek. Acum va trebui să dormiți, cel puțin opt ore. O să aranjez să vă fie aduse haine curate de la bungalow.

O conduse la canapeaua de piele și o forță cu blândețe să se așeze.

– Trebuie să le vorbesc șefilor comitetului de grevă.

– Nu, zise el clătinând din cap și trăgând draperiile. Nu până nu vă recăpătați forțele. Altfel, ați putea face greșeli de judecată.

Centaine se lăsă pe spate și-și apăsă ochii închiși cu degetele.

– Aveți dreptate – ca de obicei.

– O să vă trezesc la ora șase diseară, și o să informez comitetul de grevă că o să-i întâlniți la opt. Asta o să ne dea două ore să ne punem la punct strategia.

*

Cei trei membri ai comitetului de grevă intrară în șir indian în biroul lui Centaine și aceasta se uită fix la ei aproape trei minute fără să vorbească. În mod intenționat poruncise să fie scoase toate scaunele din încăpere, în afara celor pe care stătea ea și Twentyman-Jones. Greviștii erau astfel forțați să stea în fața ei ca niște școlari.

– În momentul de față, sunt peste o sută de mii de oamenii fără slujbe în țară, zise ea cu voce calmă. Oricare dintre ei s-ar ruga în genunchi pentru slujba voastră.

– Așa n-o să meargă, naiba s-o ia de treabă, zise Maclear.

Era un bărbat comun la înfățișare, de înălțime medie și vârstă greu de precizat, dar Centaine știa că era ascuțit la limbă, tenace și ingenios. I-ar fi plăcut să fie de partea ei, și nu împotrivă.

– Dacă ai de gând să folosești un limbaj vulgar în fața mea, domnule Maclear, poți să pleci imediat, zise ea.

– Nici așa n-o să meargă, doamnă Courtney, zise el cu un zâmbet trist la agerimea ei de spirit. Ne știți și dumneavoastră drepturile, ni le știm și noi.

Centaine se uită la Rogers.

– Cum se simte soția dumitale, domnule Rogers?

Cu un an înainte, Centaine plătise călătoria femeii la Johannesburg pentru o operație urgentă la unul dintre chirurgii cei mai de seamă din Uniune. Rogers se dusese cu ea, cu salariul plătit în totalitate pe acea perioadă și cu toate cheltuielile decontate.

– E bine, doamnă Courtney, zise el rușinat.

– Și ce părere are despre aiureala asta? E o doamnă inteligentă, continuă Centaine, când îl văzu lăsându-și privirea în jos. Eu, una, mă gândeam că poate e îngrijorată pentru cei trei copii mici.

– Toți suntem împreună, interveni Fourie. Suntem un grup solid, și femeile ne susțin. Așa că puteți uita toate aceste...

– Domnule Fourie, te rog să nu mă mai întrerupi când vorbesc!

– N-o să vă folosească la nimic să vă dați aere de mare doamnă pe-aici, izbucni el. V-am prins și pe dumneavoastră și nenorocita de mină și nenorocitele de diamante la strâmtoare. Așa că dumneavoastră o să ascultați când vorbim noi; pur și simplu așa stau lucrurile.

Rânji fudul și se uită la colegii lui pentru aprobare. Rânjetul îi ascundea tremuratul. Pe de o parte, îl avea pe Lothar De La Rey și amenințarea lui. Dacă nu reușea să găsească o scuză bună pentru faptul că nu-și îndeplinea obligațiile, era un om mort. Așa că trebuia să întârâte greviștii până când altcineva avea să transporte diamantele, scăpându-l pe el.

– N-o să puteți să scoateți nici un amărât de diamant de aici până nu zicem noi, doamnă. Le ținem aici ca ostatici.

Ştim că aţi pregătit un pachet barosan ce aşteaptă în seif şi exact acolo o să şi rămână, până ascultaţi ce avem de spus.

Cunoştea suficient de bine oamenii să-şi dea seama care va fi reacţia lui Centaine Courtney la aşa o ameninţare.

Centaine îi studie faţa atentă. Era aici ceva care suna fals, ceva complicat şi înşelător în atitudinea lui. Era prea ostentativ agresiv şi provocator.

– Foarte bine, acceptă cu glas scăzut. O să ascult. Spune-mi ce vreţi.

Rămase în tăcere cât timp Fourie citi lista de cereri. Avea chipul impasibil, doar Twentyman-Jones care o cunoştea atât de bine, îi percepea furia, îmbujorarea uşoară ce-i colora gâtul şi bocănitul uşor şi ritmic al pantofului pe duşumeaua de lemn.

Fourie ajunse la capătul listei şi urmă o nouă tăcere prelungită. După aceea îi întinse documentul.

– Asta e copia dumnevoastră.

– Pune-o pe birou! porunci ea, refuzând cu dispreţ s-o atingă. Oamenii concediaţi de la această mină luna trecută au primit salariul pe trei luni în locul preavizului, zise ea. Asta e de trei ori mai mult decât aveau dreptul prin lege, şi toţi trei ştiţi asta. Şi ştiţi, de asemenea, că au primit scrisori bune de recomandare.

– Sunt colegii noştri, zise Fourie cu încăpăţânare. Unii ne sunt chiar rude.

– Foarte bine, dădu ea din cap. E limpede care vă e poziţia. Puteţi pleca acum.

Se ridică de pe scaun şi cei trei se uitară consternaţi unul la altul.

– Dar nu ne daţi răspuns? întrebă Maclear.

– O să vă dau, încuviinţă ea.

– Şi când va fi asta?

– Când sunt pregătită să-l dau, nici o secundă mai devreme.

Se îndreptară spre uşă, dar înainte de a ajunge la ea, Maclear se întoarse în faţa biroului şi o înfruntă sfidător.

– Au închis magazinul companiei şi au tăiat apa şi curentul de la casele noastre, îi zise el.

– La ordinele mele, încuviinţă ea.

– Nu puteţi face aşa ceva.

– Nu văd de ce nu. Eu sunt proprietara magazinului, a generatorului, a instalaţiei de pompare a apei şi a tuturor caselor.

– Avem neveste şi copii de hrănit.

– Ar fi trebuit să vă gândiţi la ei înainte să începeţi greva.

– Putem să luăm orice vrem, ştiţi. Chiar şi diamantele. Nu ne puteţi opri.

– Faceţi-mă o femeie fericită, atunci, îi invită ea. Daţi-i drumul! Spargeţi magazinul şi furaţi mărfurile de pe rafturi. Dinamitaţi seiful şi luaţi-mi diamantele. Atacaţi oamenii care-mi sunt loiali. Nimic nu-mi va face mai multă plăcere decât să vă văd în închisoare pe viaţă – sau bălăngănindu-vă în spânzurătoare.

De îndată ce fură lăsaţi singuri, se întoarse spre Twentyman-Jones.

– Are dreptate. Prima şi singura grijă trebuie să fie diamantele. Trebuie să ajungă cumva în siguranţă în seifurile băncii din Windhoek.

– Putem să le trimitem sub escorta poliţiei, încuviinţă el, dar Centaine clătină din cap.

– S-ar putea să mai dureze încă cinci zile până când poliţia să ajungă aici. Sunt o grămadă de obstacole birocratice care trebuie depăşite înainte să poată face o mişcare. Nu, vreau ca diamantele să iasă de aici înainte de răsăritul soarelui. Ştii că asigurarea nu acoperă răzmeriţa sau tulburările sociale. Şi, dacă se întâmplă ceva cu ele, voi fi ruinată, domnule doctor. Ele sunt forţa mea vitală. Nu pot risca să ajungă în mâinile acestor brute arogante şi ignorante.

– Spuneţi-mi ce intenţionaţi.

Îi arătă uşa ascunsă de cealaltă parte a biroului, pe care o folosea uneori când nu dorea să fie văzută intrând sau ieşind.

– Vreau să duceţi maşina la garajul din spate. Să fie verificată şi să i se facă plinul. O să încărcăm diamantele prin uşa

din spate. La miezul nopții, după ce greviștii au adormit, o să tăiați gardul de sârmă ghimpată în dreptul ușii de la garaj.

– Bine, zise el înțelegându-i intențiile. Asta ne va duce pe aleea cu dispensarul. Pichetele sunt la porțile principale de cealaltă parte a complexului. N-au postat pe nimeni în spate. Odată ce ieșim de pe alee, e cale directă pe drumul principal către Windhoek, și dispărem în câteva secunde.

– Nu noi, domnule doctor, zise ea.

Twentyman-Jones se holbă la ea consternat.

– Doar n-aveți de gând să mergeți singură? întrebă el.

– Tocmai am făcut călătoria până aici singură, rapid și fără să am necazuri. Și nu se întrevede nici o problemă la întoarcere. Am nevoie de dumneavoastră aici. Știți foarte bine că nu pot lăsa mina pe mâna lui Bratingham sau a unuia dintre funcționari. Trebuie să rămâneți aici să vă ocupați de greviștii aceștia. Fără dumneavoastră, s-ar putea să strice ceva la instalații sau să saboteze lucrările. Nu le-ar trebui decât un baton sau două de dinamită.

Twentyman-Jones se șterse pe față cu palma, de la frunte la bărbie, agonizând nehotărât, sfâșiat între cele două îndatoriri ale sale: mina pe care o construise de la zero și care era mândria lui cea mai mare, și femeia pe care o iubea pe cât de mult ar fi trebuit să-și iubească fiica sau soția, dacă le-ar fi avut vreodată. În cele din urmă oftă. Centaine avea dreptate, numai așa se putea.

– Atunci măcar luați un bărbat cu dumneavoastră, o rugă el.

– Pe Bratingham, drăguțul de el?

Centaine își înălță batjocoritoare sprânceana și Twentyman-Jones își ridică exasperat amândouă mâinile, văzând și el cât de ridicolă era ideea.

– O să duc Daimlerul în spate, zise el. Apoi o să-i trimit o telegramă lui Abe în Windhoek. O să-i spun să trimită imediat o escortă să vă iasă în drum, asta bineînțeles dacă greviștii n-au tăiat deja sârmele de telegraf.

– Nu o trimiteți până nu am ieșit cu bine în drum, zise Centaine. Poate le vine grevi?tilor ideea să pună un receptor pe linie, de fapt poate chiar de aceea nici n-au tăiat încă sârmele.

Twentyman-Jones încuviință.

– Foarte bine. La ce oră intenționați să porniți?

– Mâine-dimineața la trei, zise ea fără ezitare.

Era ora la care vitalitatea oamenilor e la nivelul ei cel mai scăzut. În momentul acela, pichetele de grevă vor fi cel mai puțin pregătite pentru o reacție rapidă.

– Foarte bine, doamnă Courtney. Îi voi spune bucătarului meu să vă pregătească o cină ușoară – și apoi vă sugerez să vă odihniți. Voi aranja ca totul să fie gata și vă voi trezi la două treizeci.

Centaine se trezi în momentul în care Twentyman-Jones îi atinse umărul și se ridică imediat.

– E două și jumătate, zise el. Mașina are rezervorul plin și toate diamantele sunt încărcate. Sârma ghimpată e tăiată. V-am pregătit o baie și câteva haine curate aduse de la bungalow.

– O să fiu gata în cincisprezece minute, zise ea.

În garajul întunecat, în fața mașinii, cei doi vorbiră preț de câteva clipe în șoaptă. Ușile duble erau deschise și curtea era luminată doar de luna nouă.

– Am marcat deschiderea în gard, îi arătă Twentyman-Jones.

Centaine îi urmări direcția mâinii și văzu trei steguleț albe atârnând dintre firele de sârmă ghimpată de la cei patruzeci și cinci de metri distanță.

– Canistrele de diamante industriale sunt în portbagaj, dar pachetul cu gemele de calitate sunt pe scaunul pasagerului din față.

Se aplecă prin geamul deschis și atinse cutia neagră. Era de forma și mărimea unei valize mici, dar din oțel dat cu lac negru și cu o încuietoare de alamă.

– Bine.

Centaine își încheie jacheta de protecție împotriva prafului și-și îmbrăcă mănușile moi de piele de căprioară pentru șofat.

– Pușca e încărcată cu alice numărul zece pentru păsări, dar puteți trage în oricine încearcă să vă oprească, fără să riscați să comiteți o crimă. N-o să le provoace decât o usturime zdravănă. Dar dacă e nevoie, aveți o cutie cu muniție pentru vânat mare în torpedou.

Centaine se așeză la volan și închise ușa cu grijă să nu facă zgomot, în caz că era cineva afară ascultând sunetele nopții tăcute. Așeză pușca cu două țevi pe cutia cu diamante și trase amândouă piedicile.

– În portbagaj mai este și un coș cu sandviciuri și un termos cu cafea.

Centaine se uită la el prin geamul lateral și-i spuse sobră:

– Sunteți turnul meu de apărare.

– Nu lăsați să vi se întâmple ceva, zise el. Naiba să le ia de diamante, mai putem scoate și altele. Dumneavoastră însă sunteți unică, nu mai e nimeni așa pe lumea asta.

Dintr-un impuls, își desfăcu de la brâu revolverul de serviciu și se aplecă în Daimler ca să-l vâre în buzunarul de la spatele scaunului șoferului.

– E singura asigurare pe care v-o pot oferi. Amintiți-vă că e încărcat, zise el. Mă rog lui Dumnezeu să nu fie nevoie să-l folosiți. Mergeți cu Domnul!

Făcu un pas înapoi și o salută scurt.

Centaine porni motorul mare de șapte litri și mașina prinse viață cu un huruit slab. Trase frâna de mână, aprinse farurile și acceleră prin porțile deschise și prin toată curtea, schimbând vitezele cu mișcări agile și rapide.

Ținti mascota de pe capotă drept printre stegulețele albe, trecu ca o furtună prin gaura din gard cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră și simți un capăt desfăcut de sârmă ghimpată zgâriind carcasa mașinii. Apoi apăsă cu putere pe frâne și răsuci volanul, manevrând roțile din față pe cărarea prăfuită, preîntâmpinând alunecarea și apăsând apoi până la fund

pedala acceleratorului. Porni ca din puşcă pe alee cu maşina la viteza maximă, cu un huruit tunător.

Pe deasupra sunetului motorului auzi ţipete vagi şi văzu câteva siluete întunecate şi neclare din grămada de greviştі venind în goană pe lângă gard de la poarta principală ca să o intercepteze la colţul aleii. Ridică puşca şi vârî ţeava dublă prin geamul de lângă ea. În lumina farurilor feţele bărbaţilor care alergau erau schimonosite de furie, iar gurile ce urlau la ea păreau nişte găuri negre fără fund.

Doi dintre ei fură mai iuţi decât ceilalţi şi ajunseră la capătul aleii exact în acelaşi moment cu Daimlerul. Un grevist îşi azvârli mânerul de târnăcop şi acesta se rostogoli în aer prin raza farurilor şi se ciocni de capotă, căzând la pământ fără să producă vreo pagubă.

Centaine ţinti spre picioarele lor şi trase prin amândouă ţevile, cu flăcări lungi portocalii şi explozii de sunet. Alicele de păsări le biciuiră picioarele şi greviştii urlară de şoc şi de durere şi săriră afară de pe drum când Centaine trecu pe lângă ei, luând curba în plină viteză pe drumul principal, în josul pantei şi apoi ieşind în deşert.

Pentru Avocăţel. Urgent şi imperativ. Iunona neînsoţită pornit de aici 3 dimineaţa cu bunurile. Stop. Trimite imediat escortă armată în întâmpinare pe drum. Sfârşit. Vingt.

Lothar De La Rey se holbă uluit la mesajul pe care-l copiase pe carnet la flacăra tremurândă a lumânării.

– Neînsoţită, şopti el. Iunona neînsoţită. Cu bunurile. Dumnezeule sfânt, vine singură – cu diamantele. A plecat de la mină la trei dimineaţa, aşa că va fi aici pe la unu sau două după-amiază, calculă el rapid.

Ieşi din adăpostul din mal şi urcă în vârf. Găsi o piatră pe care se aşeză şi-şi aprinse una dintre preţioasele ţigări de foi. Se uită la cer, urmărind luna nouă scufundându-se în deşert. Când se crăpă de ziuă şi orizontul de la răsărit căpătă toate

culorile unei cozi de păun, coborî în tabără şi suflă în tăciunii de noaptea trecută să facă flacără.

Swart Hendrick ieşi din adăpost şi se duse să urineze cu zgomot în nisip. Se întoarse apoi la foc încheindu-şi pantalonii, căscând cu toată gura şi adulmecând cafeaua din ibric.

– Schimbăm planul, îi zise Lothar.

Hendrick clipi din ochi şi imediat deveni atent şi prudent.

– De ce?

– Femeia trece diamantele prin deşert singură. Şi n-o să cedeze uşor. Nu vreau să fie rănită în nici un fel.

– Nu i-aş face...

– Pe naiba nu i-ai face! Când eşti agitat, tragi cu puşca, îl întrerupse Lothar răstit. Dar nu-i ăsta singurul motiv, zise el începând să enumere pe degete: Primul: pentru o femeie nu e nevoie decât de un singur bărbat. Am destul timp să leg din nou frânghiile ca să răstorn bolovanii în trecătoarea peste albie din poziţia mea. Doi: femeia te cunoaşte, aşa că se dublează riscul de a fi recunoscuţi. Trei...

Făcu o pauză. Acesta era motivul adevărat pentru care voia să fie singur cu Centaine. Aceasta va fi ultima dată. El nu se va mai întoarce niciodată pe aici.

– Şi ultimul: vom face aşa pentru că aşa zic eu că vom face. Tu stai aici cu Manfred şi caii, gata de plecare de îndată ce îmi termin eu treaba.

Hendrick ridică din umeri.

– Te ajut să muţi frânghiile, mormăi el.

Centaine opri maşina la capătul trecerii tăiate în malul râului şi lăsă motorul pornit. Se urcă pe bara laterală şi se uită peste trecere.

Urmele de roţi de la venirea ei încă se vedeau, clar conturate şi neatinse pe praful moale de culoarea lămâii. Nu mai fusese nimeni pe aici în cele două zile de când trecuse ea. Îşi desfăcu din cârlig burduful cu apă şi bău trei înghiţituri, îi puse dopul şi îl agăţă pe scaunul rabatabil de pe roata de

rezervă, se urcă iar la volan, trânti uşa şi lăsă în jos frâna de mână.

Începu să coboare încet panta, prinzând rapid viteză, dar dintr-odată un torent de pământ şi bolovani şi un vârtej de praf acoperiră ca o cortină trecerea din faţa ei, şi Centaine apăsă cu forţă pe frână.

Solul se surpase pe o parte şi aproape umpluse trecerea prin mal cu pietre şi pământ.

– *Merde!* înjură ea.

Îi va trebui probabil o zi întreagă să elibereze drumul de pietre sau să găsească alt loc de traversare a albiei râului. Puse furioasă maşina în marşarier şi se răsuci în scaun, să se uite prin geamul din spate pe care-l spărsese grevistul, pregătindu-se să urce iar panta – şi simţi primul fior de spaimă în stomac.

Malul se surpase şi în spatele Daimlerului, alunecând până la poalele pantei într-o rampă moale de sol frământat. Era prinsă în capcană în centrul trecătorii tăiate în mal. Se aplecă în afară prin geamul lateral deschis şi se uită îngrijorată în jur, tuşind din cauza prafului ce plutea încă într-un nor dens în jurul maşinii.

Praful se mai aşeză după câteva momente şi văzu că drumul din faţă nu era decât parţial blocat. De partea cealaltă a alunecării de teren mai era încă o deschizătură îngustă, insuficientă pentru gabaritul Daimlerului, dar avea o sapă legată de capotă. Câteva ore de muncă în soarele arzător şi va reuşi să elibereze destul loc cât să treacă, dar amânarea aceasta o enervă. Puse mâna pe mânerul uşii să deschidă, şi presimţi brusc pericolul. Se răsuci imediat şi se uită înapoi la malul din spatele ei.

Chiar în vârf stătea un bărbat care se uita la ea. Avea cizmele la nivelul ochilor ei, scâlciate şi albe de praf. Cămaşa albastră avea pete întunecate de sudoare. Era înalt, dar cu aspectul zvelt şi puternic al unui soldat sau vânător. Totuşi, cel mai tare se sperie de masca de pe faţa lui şi de puşca din mână, sprijinită de şold şi aţintită drept spre faţa ei.

Masca era un sac alb de făină. Citi cuvintele în roşu şi albastru de pe ea: „Premier Milling Co. Ltd", un articol inofensiv de bucătărie, încărcat cu o ameninţare infinită de cele două orificii pentru ochi tăiate în material. Masca şi puşca o lămuriră perfect în legătură cu situaţia în care se găsea.

Înţepeni în faţa volanului holbându-se în sus la el şi în minte îi năvăli un şuvoi nestăvilit de gânduri amestecate.

„Diamantele nu sunt asigurate." Acesta era primul gând care-i veni în minte. „Următoarea staţie e la şaizeci şi cinci de kilometri de aici, fu următorul, şi apoi: am uitat să reîncarc puşca – am tras toate alicele din amândouă ţevile."

Bărbatul vorbi cu vocea înăbuşită de mască şi evident prefăcută.

– Opreşte motorul! Ieşi afară!

Îi făcu un gest cu puşca să întărească ordinul.

Centaine coborî din maşină şi se uită disperată în jur. Îi trecuse deja groaza, alungată de nevoia de a gândi şi acţiona. Îşi fixă ochii drept în faţă, pe golul îngust rămas între rampa de sol moale dislocat de alunecarea de teren şi malul abrupt şi tare de sub el.

„Pot trece pe acolo, se gândi ea. Sau cel puţin pot încerca." Şi se strecură înapoi în maşină.

– Stai! strigă bărbatul.

Dar Centaine băgă maşina în viteză cu forţă. Roţile din spate se învârtiră în praful fin şi galben, aruncându-l în sus ca două fântâni arteziene. Maşina se mişcă brusc înainte, cu coada legănându-se şi alunecând, dar prinse rapid viteză şi Centaine îndreptă botul maşinii către spaţiul îngust dintre mal şi alunecarea de pământ şi rocă.

Îl auzi pe bărbat strigând din nou şi apoi un foc de avertisment trecu pe deasupra capotei, dar Centaine îl ignoră şi se concentră să scoată maşina afară din capcană.

Cele două roţi de pe cealaltă parte a maşinii se urcară mai sus pe panta malului, iar automobilul trecu peste creastă dintr-o parte, aproape paralel cu ea, pe punctul de a se

răsturna, dar viteza creştea în continuare. Centaine fu scuturată zdravăn şi aproape azvârlită din scaunul maşinii, numai strânsoarea aprigă a mâinilor pe volan o ţinu în loc, în timp ce Daimlerul se răsturna din ce în ce mai tare ca să poată trece prin deschizătură.

Şi totuşi, spaţiul gol era mult prea îngust, roţile de pe partea ei se izbiră de mormanele de pământ şi pietre. Maşina se cabră sălbatic, ca un cal nărăvaş, aruncându-şi botul în sus, sărind în sus şi înainte ca un vânător călare care sare peste un gard. Centaine fu azvârlită către parbriz, dar în ultima clipă îşi aruncă o mână înainte să se ţină şi cu cealaltă strânse volanul.

Maşina căzu înapoi pe toate patru roţile cu un trosnet înfiorător, smucind-o pe Centaine înapoi pe scaunul de piele. Simţi nişte bolovani voluminoşi izbindu-se în burta maşinii pe dedesubt, ca un boxer care primeşte un pumn năprasnic în stomac, şi roţile din spate alunecară peste grămada de sol fărâmicios, anvelopele de cauciuc scârţâind şi şuierând, nereuşind să găsească aderenţă pe bolovanii rostogoliţi. În cele din urmă însă se prinseră, şi azvârliră Daimlerul înainte cu o smucitură.

Căzură mult mai jos de cealaltă parte a obstacolului şi atinseră solul cu un impact solid. Centaine auzi ceva spărgându-se, zdrăngănitul uneia din barele de transmisie care plesnise şi volanul i se învârti fără nici o rezistenţă în mâini. Daimlerul se zbătuse vitejeşte de cealaltă parte a barierei, dar era rănit mortal şi scăpat de sub control, cu direcţia distrusă şi legătura către supapa de reglaj blocată.

Centaine urlă şi se agăţă de torpedoul de lemn de nuc în timp ce maşina se năpustea orbeşte în jos pe pantă către fundul albiei, izbindu-se în viteză de malul din faţă, azvârlită înapoi de impact şi izbindu-se în celălalt mal, iar caroseria se ciocni, se sfâşie şi se îndoi la fiecare impact.

Centaine încercă disperată să ajungă la cheia de contact, dar acul vitezometrului era la cincizeci de kilometri pe oră şi fu azvârlită peste scaunul pasagerului. Colţul de oţel al

valizei cu diamante îi intră în coaste, și imediat fu azvârlită de cealaltă parte.

Ușa de lângă ea se deschise brusc și Centaine fu aruncată afară prin ea. Se făcu ghem instinctiv, ca și cum ar fi căzut de pe un cal în galop și se rostogoli pe nisipul moale și alb, de-a dura, oprindu-se în cele din urmă în genunchi.

Daimlerul o porni singur peste albie, cu motorul vuind, și una din roțile din față zbură de la loc, săltând și țopăind peste pietre ca o fiară sălbatică până se lovi de mal și se opri.

Partea din față a mașinii se lăsă în jos și botul Daimlerului se vârî în nisip. Motorul vuia în continuare și vehiculul imens se dădu peste cap și se prăbuși pe spate. Cele trei roți rămase erau acum îndreptate înspre cer, învârtindu-se nebunește, sticla geamurilor se sparse în mii de cioburi sclipitoare ca de diamant, carcasa se îndoi și se turti, iar uleiul fierbinte se scurse din motor și se infiltră în nisipul alb.

Centaine se ridică în picioare și începu să alerge de îndată ce-și recăpătă echilibrul. Nisipul i se lipea de glezne. Parcă fugea printr-o căldare cu melasă și groaza îi intensificase simțurile, așa că timpul părea să se fi oprit. Era ca într-un coșmar îngrozitor în care toate mișcările îi erau reduse la un ralanti înfiorător.

Nu îndrăznea să se uite în urma ei. Silueta aceea mascată și atât de amenințătoare era cu siguranță pe urmele ei. Se încordă imaginându-și mâna ce o va apuca din spate sau impactul glonțului ce o va nimeri de la distanță, dar ajunse la mașină și se lăsă în genunchi în nisip lângă ea.

Portiera șoferului fusese ruptă cu totul și se târî înăuntru prin deschizătură. Pușca era prinsă de volan, dar reuși s-o scoată afară, apoi deschise cu violență ușa torpedoului. Cutia de carton cu gloanțe era stacojie cu litere negre:

ELEY KYNOCH
MĂRIMEA 12
25 X SSG

Sfâşie fără să vrea cartonul cu degetele frenetice şi cartuşele roşii cu vârf de alamă se revărsară pe nisip lângă genunchii ei.

Împinse mecanismul de deschidere al armei cu degetul mare şi desfăcu puşca. Două cartuşe goale de alice de păsări zburară afară cu clicul ascuţit al ejectoarelor... şi arma îi fu smulsă din mână.

Bărbatul mascat era chiar lângă ea. Probabil se apropiase ca un leopard la vânătoare, coborâse malul şi traversase albia atât de repede. Centaine îl privi azvârlind puşca descărcată la distanţă. Căzu la cincisprezece metri depărtare, dar avântul aruncării îl dezechilibrase. Centaine se năpusti asupra lui din genunchi şi-l izbi cu toată greutatea ei în piept, chiar sub braţul stâng ridicat cu care-i aruncase arma.

Bărbatul nu se aşteptase la asta şi se balansă pe un singur picior. Se prăbuşiră amândoi în nisip. Pentru o clipă Centaine fu deasupra lui, apoi se ridică în picioare şi se duse împleticindu-se înapoi către maşină. Motorul mergea încă şi de sub capotă ieşea un şuvoi de fum albastru, iar uleiul se scurgea încă din rezervor, supraîncălzindu-l.

Pistolul! Centaine apucă mânerul uşii din spate şi trase cu toată puterea. Prin geam văzu tocul de piele şi mânerul revolverului de serviciu al lui Twentyman-Jones ieşind din buzunarul de pe spătarul scaunului, dar uşa era blocată.

Se duse rapid în faţă la uşa ce lipsea şi încercă să ajungă la el peste spătarul scaunului şoferului, dar nişte degete tari ca oţelul o prinseră de umeri şi o traseră cu forţă. Se răsuci imediat şi-şi aduse faţa foarte aproape de a lui. Sacul de făină era dintr-o pânză albă şi subţire de bumbac şi-i acoperea tot capul, ca măştile membrilor Ku Klux Klan. Găurile pentru ochi erau negre ca orbitele goale ale unui craniu, dar se vedea o mică sclipire de ochi omeneşti în umbră şi Centaine îşi înfipse unghiile prin găuri.

Bărbatul îşi feri capul la o parte, dar Centaine apucase cu degetul arătător pânza subţire şi o sfâşie până la bărbie. Bărbatul o apucă de încheieturile mâinilor, dar în loc să se

tragă, Centaine se azvârli asupra lui şi-l lovi cu genunchiul drept între picioare. Bărbatul se răsuci violent şi genunchiul ei nu-i atinse decât coapsa. Centaine simţi că îl lovise puternic în muşchiul piciorului, dar strânsoarea mâinilor lui pe încheieturile ei se întări până simţi că e prinsă între colţii unei capcane de oţel.

Îşi lăsă capul în jos şi-l muşcă de încheietură ca o nevăstuică, lovind în acelaşi timp cu picioarele şi genunchii în partea de jos a corpului, lovitură după lovitură, majoritatea nimerind în carne tare, iar câteva în fluierele picioarelor.

Bărbatul mârâia şi încerca s-o controleze. Evident nu se aşteptase la o rezistenţă atât de sălbatică, şi durerea din încheietură era probabil teribilă. Deja o dureau pe ea maxilarele de forţa cu care-l muşca. Simţea ţesutul şi carnea sfâşiindu-se între dinţi şi la un moment dat sângele bărbatului îi umplu gura, fierbinte, cu gust metalic şi sărat.

Cu mâna liberă bărbatul mascat o apucă de părul des şi cârlionţat şi încercă să-i tragă capul. Centaine respira pe nas, cu un zgomot ca de buldog, şi înfigându-şi dinţii cât de adânc putea, şi la un moment dat ajunse la os. Îl simţi scârţâindu-i pe dinţi şi bărbatul o trăgea şi o smucea de cap, scoţând ţipete şi gemete de agonie.

Centaine îşi închise ochii, aşteptându-se ca acesta să-i pălească un pumn în cap în orice moment ca s-o facă să-şi desprindă dinţii de pe mâna lui, dar bărbatul era ciudat de blând şi atent cu ea, nu încerca s-o rănească sau să-i provoace durere, pur şi simplu încerca să-şi tragă mâna de sub dinţii ei.

Dintr-odată simţi un şuvoi fierbinte în gură. Muşcase printr-o arteră a încheieturii. Sângele îi ţâşnea pe cerul gurii în şuvoaie fierbinţi ce ameninţau s-o înece. Îl lăsă însă să se scurgă pe la colţurile gurii, fără să-şi relaxeze maxilarele încleştate în muşcătură. De pe buzele ei, sângele îi stropi pe amândoi şi bărbatul îi împinse capul dintr-o parte în alta la dreapta. Gemea de agonie acum, şi în sfârşit îşi folosi forţa ca s-o oprească.

Își vârî degetul mare și degetul arătător în articulația fălcii ei. Centaine îi simți degetele ca niște piroane de fier. Durerea izbucnită ca o flacără în fălcile încleștate îi urcă până în spatele ochilor și Centaine își deschise gura și se aruncă înapoi, surprinzându-l din nou, reușind să scape din mâinile lui și alergând iar cât o țineau picioarele spre mașină.

De data asta își vârî mâna peste spătarul scaunului șoferului și atinse mânerul revolverului. Îl scoase din toc și în timp ce se chinuia cu mâinile tremurând să-l prindă ca lumea în mână, bărbatul mascat o apucă de păr de la spate și o smuci înapoi. Centaine scăpă printre degete pistolul greu și îl auzi zăngănind pe carcasa metalică a mașinii răsturnate.

Se răsuci din nou către el, mușcând în gol către fața lui cu dinți pătați de sângele lui. Masca sfâșiată îi flutură peste față, orbindu-l pentru o secundă, își pierdu echilibrul și se prăbuși la pământ, ținând-o încă în brațe. Centaine dădea din picioare și din mâini și îl zgâria cu unghiile, însă bărbatul se rostogoli peste ea și o țintui la pământ cu toată greutatea lui, ținându-i mâinile desfăcute ca un crucifix – și dintr-odată Centaine nu se mai zbătu, uitându-se încremenită la el.

Masca ruptă îi fluturase într-o parte și Centaine îi văzu ochii. Ochii aceia ciudați de culoarea topazului palid, cu genele negre și lungi. Scoase un icnet de surpriză.

– Lothar!

Bărbatul înțepeni de șoc auzindu-și numele, și câteva clipe rămaseră amândoi nemișcați, îmbrățișați ca niște amanți, cu picioarele împletite, lipiți unul de altul de la brâu în jos, amândoi gâfâind sălbatic și murdari de sânge, privindu-se fără grai.

Lothar îi dădu brusc drumul și se ridică în picioare. Își trase masca de pe cap și pletele răvășite de culoare aurie îi căzură peste urechi și frunte, până în ochi. Își înfășură masca ruptă în jurul încheieturii mutilate. Își dădu seama că era foarte grav rănit, tendoanele și osul erau expuse și carnea era sfâșiată și zdrențuită pe unde o mestecase Centaine. Sângele

arterial de un stacojiu strălucitor trecu imediat prin pânza albă și picură pe nisip.

Centaine se ridică în poziție șezând și-l privi. Motorul Daimlerului se oprise în cele din urmă și în liniștea lăsată nu se auzea decât sunetul respirației lor.

– De ce faci asta? șopti ea.

– Știi de ce.

Își înnodă pânza cu dinții și dintr-odată Centaine se aruncă lateral și căută disperată în mașină, scormonind cu degetele după pistol. Îl atinse, dar nu reuși să-l apuce, căci Lothar o trase de lângă mașină și o împinse pe spate în nisip.

Ridică apoi el tocul și desfăcu din cataramă cureluța. Apoi își înfășură strâns cureluța în jurul brațului ca pe un garou, și scoase un mormăit de satisfacție când văzu că oprise scurgerea sângelui.

– Unde sunt?

Se uită la ea de sus.

– Despre ce tot vorbești?

Lothar se aplecă și se uită în mașină, apoi trase afară valiza neagră lăcuită.

– Cheile? o întrebă el.

Centaine îi înfruntă sfidătoare privirea și Lothar se ghemui pe nisip, așeză cutia ferm în fața lui, apoi făcu un pas înapoi. Trase un singur foc. În liniștea profundă a deșertului, zgomotul împușcăturii răsună asurzitor, și Centaine își simți urechile țiuind în ecouri. Glonțul sfărâmase încuietoarea valizei de oțel și luase cu el un cerc de vopsea neagră de pe capac, lăsând să se vadă metalul sclipitor de sub ea.

Lothar își puse pistolul în buzunar, îngenunche și deschise valiza. Era plină cu pachete mici, fiecare înfășurat ordonat în hârtie cafenie, sigilată cu ceară roșie. Lothar ridică unul dintre pachete, mișcându-și mâna rănită cu multă grijă, și citi cu voce tare notița scrisă de Twentyman-Jones cu caligrafia lui elegantă de modă veche:

156 BUCĂȚI TOTAL 382 CARATE

Sfâșie hârtia groasă cu dinții și scutură o grămăjoară sclipitoare de geme în palma mâinii rănite. În lumina albă a soarelui aveau luciul ciudat, ca de săpun, al diamantelor netăiate.

– Foarte frumoase, murmură el.

Își puse gemele în buzunar. Împachetă la loc restul pietrelor, le așeză în valiză și închise capacul.

– Am știut că ești un ucigaș, zise ea. Nu m-am gândit niciodată că ești și un hoț ordinar.

– Tu mi-ai furat navele și compania. Așa că nu-mi vorbi tu mie despre hoți.

Își puse valiza sub braț și se ridică în picioare. Se duse la capota mașinii și reuși să o deschidă parțial, deși vehiculul era răsturnat cu roțile în sus. Se uită cu atenție în portbagaj.

– Foarte bine, zise apoi. Văd c-ai avut atâta minte să-ți aduci o rezervă de apă. Nouăzeci de litri o să-ți ajungă cam o săptămână, dar oricum o să te găsească înainte. Abrahams îți trimite o escortă în întâmpinare. Am interceptat instrucțiunile de la Twentyman-Jones.

– Porcule, șopti ea.

– O să tai sârmele de telegraf înainte să plec. De îndată ce vor vedea asta, își vor da seama de amândouă părțile că s-a întâmplat ceva. Așa că o să fii bine.

– Oh, Doamne, cât de urăsc!

– Stai lângă mașină. Asta e prima regulă a supraviețuirii în deșert. Nu te duce haihui prin deșert. O să te salveze în vreo două zile – și eu o să am două zile avans.

– Am crezut că te-am urât înainte, dar numai acum cunosc adevăratul înțeles al cuvântului.

– Te-aș fi putut învăța eu, îi zise el încet, ridicând pușca abandonată în nisip. Am ajuns să-l cunosc bine – de-a lungul anilor în care l-am crescut singur pe fiul tău. Și am reînvățat ce înseamnă când ai revenit în viața mea numai ca să-mi distrugi toate visurile și munca.

Izbi pușca de un bolovan. Patul de lemn se sfărâmă, dar Lothar continuă să izbească în stâncă până când amândouă țevile erau îndoite și distruse. Abia atunci o aruncă la pământ.

Apoi își puse pe umăr propria pușcă, Mauserul, și-și transferă valiza cu diamante în cealaltă mână. Mâna rănită și-o ținu la piept, înfășurată în pânza năclăită de sânge. Era limpede că durerea era înfiorătoare, pălise sub bronzul puternic și în voce i se auzea un gâfâit.

– Am încercat să nu te rănesc – dacă nu te-ai fi zbătut așa... se întrerupse. N-o să ne mai întâlnim niciodată. Adio, Centaine.

– Ba da, o să ne întâlnim din nou, îl contrazise ea. Mă cunoști suficient de bine, sunt sigură că poți să-ți dai seama că n-o să mă dau bătută până nu mă răzbun în totalitate pentru ziua de azi.

Lothar înclină din cap.

– Știu c-o să încerci.

Se întoarse și se îndepărtă.

– Lothar! strigă ea cu asprime, iar când acesta se întoarse, își înmuie vocea: Hai să facem un târg – compania și vasele tale libere de orice datorie pentru diamante.

– E un târg prost, zâmbi el trist. Deja fabrica și vasele nu mai valorează nimic, pe când diamantele...

– Plus cincizeci de mii de lire sterline și cuvântul meu de onoare că nu o să spun nimic poliției.

Încercă să-și ascundă disperarea din voce.

– Data trecută eu te-am implorat – îți amintești? Nu, Centaine, chiar dacă aș vrea, nu mai pot da înapoi acum. Mi-am blocat toate celelalte căi de ieșire, zise el, gândindu-se la caii furați, dar nu-i putea spune ei despre asta. Nici un târg, Centaine. Acum trebuie să plec.

– Jumătate din diamante – lasă-mi jumătate, Lothar.

– De ce?

– Pentru dragostea ce a fost între noi.

Lothar izbucni într-un râs amar.

– Va trebui să găsești un motiv mai bun decât ăsta.

– Foarte bine atunci. Dacă le iei, mă distrugi, Lothar. Nu pot supraviețui dacă le pierd. Deja am datorii mari. Voi fi complet ruinată.

– Așa am fost și eu când mi-ai luat navele.

Îi întoarse spatele și urcă prin nisip sus pe vârful malului. Centaine se ridică în picioare.

– Lothar De La Rey! urlă ea. Mi-ai refuzat oferta – atunci acceptă-mi jurământul. Jur, și-L chem pe Dumnezeu și pe toți sfinții din cer să stea mărturie, jur că nu îmi voi găsi odihna până nu te văd spânzurat.

Lothar nu se întoarse să o privească, dar Centaine îl văzu tresărind la auzul amenințării. Apoi însă, cu mâna rănită cuibărită la piept și cărând pușca și valiza de oțel, urcă pe creasta malului și dispăru.

Centaine se culcă pe nisip, covârșită de un torent de sentimente. Tremura violent și incontrolabil. Tristețea, umilința și disperarea o cotropiră ca valurile de furtună ce acoperă plaja nemișcată, frământând-o și lovind-o, măturând-o cu violență, retrăgându-se, adunându-și puterile și năvălind din nou. Plângea cu lacrimi mari și lente, ce-i dizolvau cheagurile de sânge uscat de pe buze și bărbie, iar lacrimile o scârbiră tot atât de mult ca gustul de sânge din fundul gâtului.

Dezgustul îi dădu tăria și hotărârea să se ridice în picioare și să se apropie de Daimler. Burduful cu apă rămăsese în mod miraculos agățat de cârligul lui. Își spălă sângele și lacrimile de pe față. Sorbi apoi apa și își curăță gustul sângelui lui din gură, scuipându-l apoi în nisip. Se gândi să-l urmărească.

Îi luase însă revolverul și pușca nu mai era decât o bucată răsucită și lovită de metal.

– Încă nu, șopti ea. Dar foarte curând. Ți-am jurat, Lothar De La Rey.

Se duse în schimb la portbagajul mașinii răsturnate. Trebui să sape în nisip cu mâinile înainte să poată deschide ușa cu totul. Scoase cele două bidoane de apă, fiecare de patruzeci și cinci de litri, și canistrele de diamante industriale, le cără la umbră și le îngropă în nisip ca să le ascundă și ca să păstreze apa cât de rece posibil.

Apoi se întoarse la Daimler și despachetă nerăbdătoare celelalte echipamente de supraviețuire pe care le cără

întotdeauna cu ea, copleşită brusc de spaima că uitaseră sau neglijaseră să-i încarce aparatul de emisie-recepţie pentru telegraf – dar era exact unde trebuia să fie, în cutia de unelte, împreună cu colacul de sârmă şi buloanele.

Târî după ea sârma şi sacul în care avea aparatul pe dârele lăsate în nisip de Lothar în sus pe mal, şi găsi locul unde-şi priponise calul.

– A zis că o să taie linia de telegraf... Trebuia să fi ghicit că am la mine un aparat de emisie-recepţie. N-o să aibă două zile avans.

Îşi umbri ochii şi se uită cu atenţie de-a lungul albiei. Văzu şirul de stâlpi de telegraf trecând de-a curmezişul peste curba făcută de drum la traversarea râului. Urmele calului lui Lothar erau paralele cu malul, şi Centaine alergă de-a lungul lor.

Văzu de la două sute de metri depărtare sârmele de cupru tăiate care se bălăngăneau în aer, atârnând în două curbe moi, inversate. Grăbi pasul şi mai mult şi ajunse la locul unde linia de telegraf traversa râul. Se uită în jos din vârful malului şi recunoscu imediat urmele taberei lui Lothar. Tăciunii fuseseră acoperiţi în grabă cu nisip, dar încă mai scoteau fum.

Aruncă rapid colacul de sârmă şi sacul cu aparatul şi coborî şi ea malul. Găsi scobitura în mal şi îşi dădu seama că aici trăiseră mai multe persoane de o bună bucată de vreme. Erau trei saltele de iarbă.

– Trei, zise ea şi câteva momente se gândi nedumerită. E şi bastardul lui cu el, realiză brusc. Încă nu se putea gândi la Manfred ca la propriul fiu. Şi celălalt trebuie să fie Swart Hendrick. Lothar e nedespărţit de omul acela.

Ieşi din adăpost şi rămase pe loc nehotărâtă preţ de un minut. Îi va lua mult timp să cupleze aparatul la sârmele tăiate şi era vital să afle în ce direcţie pornise Lothar ca să poată trimite echipele de cercetare pe urmele lui înainte să scape.

În cele din urmă se hotărî.

– Voi conecta aparatul după ce aflu în ce direcţie să-i trimit.

Era foarte puțin probabil să o fi luat-o spre est, către centrul deșertului Kalahari. Nu era nimic într-acolo.

– Se va duce înapoi la Windhoek, ghici ea.

Cercetă prima dată urmele în acea direcție. Zona din jurul taberei era călcată din belșug de urme de oameni și cai. „Au stat aici cel puțin două săptămâni", se gândi ea. Numai sfaturile primite de la vânătorul boșiman o ajutară să priceapă ceva din urmele încâlcite.

– Nu s-au dus într-acolo, se hotărî ea în cele din urmă. Înseamnă că s-au dus către sud, spre Gobabis și fluviul Orange.

Cercetă urmele și în direcția aceea, ocolind perimetrul de sud al taberei, și când nu găsi nici o urmă mai proaspătă de o zi, începu să caute spre nord.

„Dar nu e sigur, își zise ea descumpănită. Nu e nimic acolo înainte de fluviul Okavango și teritoriul portughez... Nici un cal nu va reuși să traverseze toată pustietatea aceea uriașă a ținutului boșiman."

Cu toate astea cercetă și în partea dinspre nord și aproape imediat găsi urme proaspete și clar conturate în solul moale. „Trei călăreți, fiecare cu un cal de rezervă, de mai puțin de o oră. Lothar merge totuși spre nord. A înnebunit – sau și-a făcut un plan."

Merse de-a lungul urmei un kilometru și jumătate, ca să se asigure că nu revenise pe propriile urme ca să-și păcălească urmăritorii. Urma mergea drept înainte fără ocolișuri, prin valurile tremurătoare de arșiță din pustiul de la nord, și Centaine se înfioră amintindu-și cum era acolo.

– A înnebunit, șopti ea. Dar știu că nu e așa. Merge la granița cu Angola. Acolo e vechea lui bază din vremea când vâna elefanți pentru fildeș. Dacă ajunge la fluviu, n-o să-l mai vedem niciodată. Are prieteni acolo, negustorii portughezi care-i cumpărau fildeșul. Și de data asta va avea diamante de un milion de lire în buzunar și toată lumea la dispoziția lui. Trebuie să-l prind înainte să reușească să traverseze. A pregătit toate astea cu multă grijă, șopti ea copleșită de enormitatea ideii și cufundându-se din nou în tristețe. Totul e în

favoarea lui. N-o să-l prindem niciodată. Se luptă înfrigurată cu disperarea. Ba da, o să-l prindem. Trebuie să-l prindem. Trebuie să fiu mai deșteaptă ca el și să-l înfrâng. Pur și simplu trebuie, numai pentru supraviețuire.

Se răsuci pe loc și alergă înapoi la tabăra abandonată.

Sârmele tăiate de telegraf ajungeau până la pământ și Centaine adună capetele și prinse de ele sârmele de conexiune din colacul adus de ea, legându-le suficient de strâns cât să nu ajungă la pământ.

Conectă și aparatul ei în circuit și înșurubă terminalele la pachetul de baterii. Din fericire, acestea fuseseră reînnoite înainte de a pleca de la Windhoek. Ar trebui să fie încă pline. Pentru un moment îngrozitor mintea i se goli și nu reuși să-și amintească nici o literă din codul Morse, dar imediat totul îi reveni într-un torent și începu să ciocănească rapid tasta de alamă.

„Iunona pentru Vingt. Confirmați."

Mai multe secunde nesfârșite nu auzi decât o tăcere cu ecouri în căști, apoi brusc clicul răspunsului o făcu să tresară.

„Vingt pentru Iunona. Continuați."

Încercând să folosească prescurtări și o exprimare laconică și abreviată, îi spuse lui Twentyman-Jones despre jaf și-i spuse unde se găsea, apoi continuă:

„Negociați armistițiu cu greviștii căci recuperarea bunurilor esențială pentru amândoi. Stop. Luați camionul la capătul de nord al văii O'chee Pan și localizați tabăra de boșimani din pădurea de mongongo. Stop. Căpetenia boșimanilor numit Kwi. Stop. Spuneți-i lui Kwi: „Copila Nam *kaleya*". Repet: „Copila Nam *kaleya*".

Se bucură în gând că acest cuvânt, *kaleya,* putea fi transcris fonetic în alfabetul latin și nu necesita accentele tonalele complicate ale limbii boșimane. *Kaleya* era un strigăt de primejdie, chemarea în ajutor pe care nici un membru al clanului nu putea s-o ignore.

„Aduceți-l pe Kwi cu voi", continuă ea.

Le mai dădu câteva instrucţiuni şi, când termină, Twentyman-Jones confirmă primirea şi apoi trimise propriul mesaj:

„Nu sunteţi rănită sau în primejdie. Întrebare. Vingt".

„Afirmativ. Sfârşit. Iunona."

Îşi şterse sudoarea de pe faţă cu eşarfa galbenă de mătase. Stătea direct în bătaia soarelui. Apoi îşi scuturâ degetele şi se aplecă iar asupra claviaturii, transmiţând semnalul de convorbire operatorului ei din birourile Companiei Courtney de Mine şi Finanţe din Windhoek.

Răspunsul de confirmare se auzi imediat. Evident operatorul urmărise transmisia ei către Twentyman-Jones, dar Certaine întrebă totuşi:

„Aţi recepţionat mai înainte?"

„Afirmativ", i se răspunse.

„Transmiteţi mesajul de mai înainte administratorului colonel Blaine Malcomess, plus următoarele pentru Malcomess. Citez: Rog cooperare în capturarea hoţilor şi recuperarea bunurilor furate. Stop. Aveţi ştire despre un număr mare de cai furaţi sau cumpăraţi de numitul Lothar De La Rey în ultimele trei luni. Răspundeţi cât de repede. Sfârşit. Iunona."

Operatorul din Windhoek confirmă primirea mesajului şi apoi continuă:

„Avocăţel pentru Iunona".

Abe fusese mai mult ca sigur chemat de urgenţă la oficiul de telegraf în momentul când receptaseră prima transmisie.

„Extrem îngrijorat siguranţa ta. Stop. Rămâi poziţia prezentă. Stop."

Centaine exclamă iritată:

– Vinzi castraveţi grădinarului, Abe!

Dar recepţionă şi restul mesajului.

„Escortă armată pornit din Windhoek 5 dimineaţa fix. Stop. Trebuie să ajungă mâine devreme. Stop. Aşteaptă-l pe Malcomess. Sfârşit. Avocăţel."

Sârmele erau suficient de lungi să poată să mute aparatul de emisie-recepție în fâșia de umbră de sub mal și, în timp ce aștepta, se concentră întru totul pe sarcina ce o aștepta.

Anumite fapte erau evidente și primul dintre acestea era că nu aveau cum să-l prindă pe Lothar De La Rey într-o urmărire directă. Avea un avans mult prea mare, și traversa un ținut în care călătorise și vânase jumătate din viață. Așa că îl cunoștea mai bine decât orice om alb în viață, mai bine decât ea însăși, de fapt, dar nu mai bine decât micul Kwi.

„Trebuie să-i ghicim traseul și să-i tăiem calea, și va trebui să folosim cai. Camioanele sunt inutile pe un teren ca acela. Lothar știe asta, se bazează pe asta. Va alege un traseu pe unde să nu poate trece nici un camion."

Închise ochii și văzu în minte imaginea unei hărți a teritoriului de nord, acea întindere uriașă și atât de periculoasă de deșert, numită Ținutul Boșimanilor.

Ea, una, nu știa să existe apă la suprafață în acest teritoriu decât în două locuri, unul pe care ea îl numea totdeauna Valea Elefanților, și celălalt era un puț adânc de la poalele unui delușor de bitum. Erau locuri secrete ale boșimanilor, pe care i le arătase bătrânul O'wa, bunicul ei adoptiv, cu cincisprezece ani în urmă. Se întrebă dacă ar reuși să găsească din nou acel puț de apă, dar era sigură că Lothar știa unde se aflau și putea călări direct către ele. Probabil știa și de existența altor puțuri de apă pe care ea nu le cunoștea.

Piuitul telegrafului o făcu să tresară și apucă nerăbdătoare receptorul.

„Malcomess pentru Iunona. Poliția raportează furt 26 cai de la baza militară Okahandja luna trecută ziua 3. Stop. Numai două animale recuperate. Stop. Ce altceva aveți nevoie."

– Am avut dreptate! Lothar a organizat stații de poștă de-a latul deșertului! exclamă ea.

Își închise ochii și încercă să vizualizeze o hartă a teritoriului de nord, estimând distanțe și timpi de sosire. În

cele din urmă, deschise iar ochii și se aplecă peste claviatura telegrafului.

„Convinsă fugarii încearcă să ajungă fluviul Okavango direct. Stop. Formați mică forță mobilă de oameni antrenați în deșert și cai rezervă. Stop. Întâlnire la Misiunea Kalkrand cât de repede. Stop. Eu voi veni cu cercetașii boșimani."

Twentyman-Jones ajunse la ea înaintea escortei din Windhoek. Valea O'chee Pan era în drumul lui direct, la doar câțiva kilometri deviere. Camionul companiei se apropie zdrăngănind pe câmpie și Centaine alergă pe drum în întâmpinarea sa, fluturând amândouă mâinile deasupra capului și râzând necontrolat de ușurare. Se schimbase cu haine curate din portbagajul Daimlerului, și era acum îmbrăcată în pantaloni și cizme de călărie.

Twentyman-Jones sări din mașină și veni la ea într-o alergare cu pași lungi și răschirați. Ajunse la ea și o strânse la piept.

– Slavă Domnului, murmură el cu patimă. Slavă Domnului că ești bine.

Era prima dată când o îmbrățișa și imediat se simți jenat. Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, încruntându-se ca să-și acopere scăparea.

– L-ați adus pe Kwi? întrebă ea.

– E în camion.

Centaine alergă la camion. Kwi și Fat Kwi erau ghemuiți în spate, amândoi evident îngroziți de această experiență. Arătau ca niște animale sălbatice într-o cușcă, cu ochii negri imenși și înotând în lacrimi nevărsate.

– Copilă Nam! urlă Kwi.

Imediat amândoi se repeziră la ea pentru a fi consolați, ciripind și clincănind de ușurare și bucurie. Centaine îi îmbrățișă ca pe niște copii speriați, murmurându-le drăgălășenii și asigurări.

– Acum o să fiu și eu cu voi. Nu aveți de ce vă teme. Aceștia sunt oameni buni și eu n-o să vă părăsesc. Gândiți-vă

ce poveşti o să puteţi să le spuneţi celorlalţi din clan când o să vă întoarceţi. O să fiţi faimoşi între toţi oamenii san, numele voastre vor fi rostite pretutindeni în Kalahari.

Cei doi chicotiră veseli la acest gând, ca nişte copii, uitându-şi toate temerile.

– Eu o să fiu chiar mai faimos decât Fat Kwi, se lăudă Kwi. Căci sunt mai bătrân, mai rapid şi mai deştept ca el.

Fat Kwi se încruntă.

– Amândoi o să fiţi faimoşi, interveni grăbită Centaine, ca să-i împiedice să se certe. Căci vom lua urma unor oameni ticăloşi care mi-au făcut un mare rău. Voi îi veţi urmări şi mă veţi conduce la ei, şi după aceea vă voi oferi asemenea daruri cum nici n-aţi visat şi toţi bărbaţii vor spune că n-au mai fost niciodată doi vânători şi cercetaşi asemenea lui Kwi şi a fratelui său, Fat Kwi. Dar acum trebuie să ne grăbim înainte ca oamenii răi să scape.

Alergă înapoi la Twentyman-Jones şi cei doi bărbaţi san rămaseră aproape de ea ca nişte câini credincioşi.

– De La Rey a lăsat diamantele industriale. Le-am îngropat în albie.

Se opri surprinsă când îi recunoscu pe cei doi bărbaţi de lângă Twentyman-Jones. Şoferul era Gerhard Fourie şi tovarăşul lui era Maclear, un alt membru al comitetului de grevă. Amândoi aveau expresii ruşinate când Maclear vorbi în numele lor:

– Suntem tare bucuroşi să vă vedem bine şi sănătoasă, doamnă Courtney. N-a fost om la mină care să nu-şi fi făcut griji pentru dumneavoastră.

– Mulţumesc, domnule Maclear.

– Orice putem face pentru dumneavoastră, nu trebuie decât să ne spuneţi. Suntem alături de dumneavoastră, doamnă Courtney.

– Exact, domnule Maclear. Dacă nu sunt diamante, nu sunt nici salarii. Mă veţi ajuta, vă rog, să recuperez industrialele pe care le-au lăsat hoţii, şi după aceea ne putem duce spre

Kalkrand. Aveţi destul combustibil să ne duceţi acolo, domnule Fourie?

– O să ajungeţi acolo dimineaţă, doamnă Courtney, promise şoferul.

Kalkrand era capătul liniei. Drumul nu mergea mai departe.

Drumul pe care îl urmă Fourie ca să-i ducă la Kalkrand era un cerc larg, evitând teritoriul sălbatic din centrul ţinutului boşiman. Se îndrepta spre nord şi vest şi apoi înapoi spre est, în aşa fel încât se vor afla la 240 de kilometri la nord de punctul în care o interceptase Lothar pe Centaine, dar la 120 de kilometri mai spre vest când vor ajunge la Kalkrand. Avansul asupra lui Lothar nu va fi decât de 130 de kilometri, mai puţin chiar dacă acesta urmase o rută mai spre est către fluviul Okavango. Era de asemenea posibil ca bănuiala lui Centaine să fi fost greşită, şi că fugise în altă direcţie. Centaine nici nu voise să se gândească la această posibilitate.

– Au mai fost şi alţii pe acest drum în ultimele câteva ore, îi spuse ea lui Twentyman-Jones, uitându-se prin parbriz. Par a fi fost încă două camioane. Credeţi că ar putea fi detaşamentul de poliţie trimis de colonelul Malcomess?

– Dacă e el, atunci omul acela e un magician. Să fi reuşit să-i pună în mişcare atât de repede?!

– Sunt sigură că au mers pe drumul principal la nord de Okahandja înainte să o ia în direcţia asta.

Centaine îşi dorea din toată inima să fie aşa, dar Twentyman-Jones clătină din cap neîncrezător.

– Mai degrabă un convoi de provizii pentru misiune. Pun pariu că aşteaptă la misiune să vină poliţia şi caii.

Acoperişurile de tablă ale misiunii le apărură în faţă din ceaţa matinală. Era un loc deprimant, situat la poalele unei coline scunde de marnă roşcată, aleasă probabil pentru izvorul de apă subteran. Două mori de vânt vechi şi părăginite stăteau ca nişte santinele încoronate lângă puţurile sfredelite în pământ din care se extrăgea apa necesară misiunii.

– Călugări dominicani germani, îi zise Twentyman-Jones lui Centaine când se apropiau hurducându-se pe ultimul kilometru. Fac slujbe pentru triburile nomade ovahimba din zona asta.

– Uitați! îl întrerupse nerăbdătoare Centaine. Sunt niște camioane parcate lângă biserică și cai care se adapă la moara de vânt. Și uitați, acolo! Un soldat în uniformă. Ei sunt! Ne așteaptă pe noi. Colonelul Malcomess și-a ținut promisiunea.

Fourie opri lângă două camioane ale poliției de culoarea nisipului și Centaine sări din cabină și strigă la polițistul în uniformă care îi ieși alergând în întâmpinare de la jgheaburile de apă de lângă moară unde adăpau caii.

– Bună ziua, domnule, cine e la comandă...?

Și se întrerupse brusc holbându-se la silueta înaltă care-și făcuse apariția pe veranda clădirii de piatră de lângă mica biserică.

Purta pantaloni kaki de gabardină și cizme cafenii lustruite și tocmai își îmbrăca tunica de ofițer peste cămașă și bretele. Coborî scările într-un pas alergător și lejer și apoi veni spre ea.

– Domnule colonel Malcomess! Nu mi-aș fi închipuit niciodată că veți veni aici în persoană.

– Ați cerut cooperare totală, doamnă Courtney.

Îi întinse mâna și când își atinseră degetele văzură amândoi o scânteiere albăstrie de electricitate statică. Centaine râse și-și smuci mâna înapoi. Apoi, văzând că bărbatul își ținea în continuare mâna întinsă către ea, i-o apucă din nou. Strânsoarea mâinii lui era fermă, uscată și reconfortantă.

– Doar nu veniți în deșert cu noi? Aveți îndatoriri ca administrator.

– Dacă eu nu mă duc, atunci nici dumneavoastră nu puteți merge, zise el și-i zâmbi. Am primit instrucțiuni stricte atât de la domnul prim-ministru, domnul general Hertzog, cât și de la liderul opoziției, domnul general Smuts, să nu cumva să vă scap din ochi. Se pare, doamnă, că aveți reputația de a fi

încăpățânată și de a acționa pripit. Cei doi domni mai în vârstă erau foarte tulburați.

– Trebuie să plec, îl întrerupse ea. Nimeni altcineva nu poate să se descurce cu cercetașii boșimani. Fără ei hoții vor reuși să fugă.

Malcomess înclină din cap în semn de încuviințare.

– Sunt sigur că intenția celor doi prestigioși generali a fost ca nici unul din noi să nu plece, dar eu am ales să le interpretez ordinele mai degrabă ca pe o recomandare de a merge amândoi. Așa că nu mai puteți scăpa de mine, mă tem.

Îi zâmbi ca un școlar strengar care pregătește o farsă hazlie.

Centaine se gândi la cum va fi să fie cu el în deșert, departe de soția lui. Pentru o clipă uită cu totul de Lothar De La Rey și de diamante, și apoi își dădu seama că se țineau încă de mână și că toată lumea se uita la ei. Își lăsă mâna în jos și-l întrebă rapid:

– Când putem porni?

Ca răspuns, colonelul se întoarse și urlă:

– Încălecați! Încălecați! Pornim chiar acum!

Oamenii alergară la cai și el se întoarse către Centaine, vorbindu-i pe un ton profesional și competent:

– Și acum, doamnă Courtney, sunteți amabilă să-mi spuneți ce intenții aveți – și unde naiba mergem?

Centaine râse.

– Aveți o hartă?

– Pe aici.

O conduse într-un birou și o prezentă celor doi preoți dominicani germani care conduceau misiunea. Apoi se aplecă peste harta de mari dimensiuni desfășurată pe masă.

– Arătați-mi ce plănuiți, îi spuse el.

Centaine se apropie de masă și de el, dar nu suficient de aproape să-l atingă.

– Jaful a avut loc aici, zise ea, arătând punctul cu degetul arătător. Am venit pe urme în direcția asta. Se îndreaptă spre teritoriul portughez. Sunt absolut sigură de asta. Dar trebuie să meargă cinci sute de kilometri ca să ajungă acolo.

– Deci ceea ce ați făcut a fost să ocoliți ca să-i ieșiți în față, încuviință el. Și acum vreți să mergem prin deșert către est și să-i tăiem calea. Dar e un ținut mare de tot, nu vi se pare? Căutăm acul în carul cu fân?

– Apă, zise ea. Și-a lăsat caii de rezervă la apă. Sunt sigură de asta.

– Caii furați de la armată? Da, înțeleg, dar nu este apă acolo.

– Ba da, este, îi zise ea. Nu e marcată pe hartă, dar el știe unde se află. Și boșimanii mei știu. O să-l interceptăm la unul dintre puțuri sau îi vom lua urma de acolo, dacă ne-a luat-o înainte.

Colonelul se îndreptă de spate și făcu harta sul.

– Credeți că e posibil?

– Să ne-o fi luat înainte? întrebă Centaine. Trebuie să țineți minte că e un om foarte puternic și că deșertul este moșia lui. Nu cumva să-l subestimați, domnule colonel. Asta ar fi o greșeală foarte mare.

– I-am studiat dosarul.

Își puse harta în valiza de piele și apoi își așeză pe cap o cască de soare kaki din plută groasă cu un bor lat care-i proteja și ceafa. Îi acoperea urechile și-l făcea să pară și mai impunător.

– E un om periculos. La un moment dat s-a pus o recompensă de zece mii de lire sterline pe capul lui. Nu mă aștept să fie ușor.

Un sergent de poliție apăru în ușă în spatele lui.

– Totul e gata, domnule colonel.

– Ați înșeuat calul doamnei Courtney?

– Da, domnule!

Sergentul era zvelt, bronzat și musculos, cu mustăți mari și groase, și Centaine aprobă alegerea colonelului. Blaine Malcomess o văzu studiindu-l.

– Acesta e sergentul Hansmeyer. Suntem tovarăși vechi de luptă noi doi, încă de pe vremea campaniei lui Smuts.

– Sunt onorat să vă cunosc, doamnă Courtney. Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneavoastră, doamnă, îi zise sergentul cu un salut milităresc.

– Mă bucur că ești cu noi, sergent.

Își luară în grabă rămas-bun de la preoții dominicani și ieșiră în lumina soarelui. Centaine se duse la roibul mare și puternic pe care-l alesese Blaine pentru ea și ajustă chingile scărilor.

– Urcați! porunci Blaine Malcomess.

Sergentul și cei patru cavaleriști se aruncară în șa, Centaine se întoarse rapid către Twentyman-Jones.

– Mi-ar fi plăcut să vin și eu cu dumneavoastră, doamnă Courtney, zise el. Acum douăzeci de ani nimic nu m-ar fi putut opri.

– Țineți-ne pumnii, îi zâmbi Centaine. Dacă nu reușim să ne recuperăm diamantele, dumneavoastră veți lucra din nou pentru De Beers probabil, iar eu voi face broderii de vânzare în azilul de săraci.

– Arză-l-ar focul iadului de nemernic! exclamă el. Să vă facă așa ceva. Aduceți-l înapoi în lanțuri.

Centaine își încălecă roibul și-l simți cuminte și stabil sub ea. Îl îmboldi cu genunchiul până ajunse alături de calul lui Blaine.

– Puteți să vă puneți câinii de vânătoare pe urma vânatului, doamnă Courtney, zise el cu un zâmbet.

– Duceți-ne la apă, Kwi, strigă ea.

Cei doi mici boșimani, cu arcurile și tolbele de săgeți otrăvite pe spinările goale, se întoarseră spre răsărit. O luară la goană pe picioarele mici ca de copii zburând parcă sub ei, cu fesele tari și rotunde ieșindu-le proeminent în afară de sub legăturile mici de la brâu și capetele mici acoperite de biluțele moi de lână neagră săltând la fiecare pas. Erau născuți pentru a alerga și caii trebuiră să grăbească pasul la trap ca să nu-i piardă din vedere.

Centaine şi Blaine călăreau alături în capul coloanei. Sergentul şi cei patru cavalerişti îi urmau în şir indian, fiecare trăgând de frâie câte doi cai de rezervă.

Caii de rezervă cărau apă, câte nouăzeci de litri fiecare, în butelci mari şi rotunde de sticlă acoperite cu pâslă, provizia de apă pe trei zile, dacă era folosită cu grijă şi pentru oameni şi animale obişnuite cu rigorile deşertului.

Centaine şi Blaine călăriră în tăcere, deşi din când în când Centaine îi arunca o privire cu coada ochiului. Blaine era impresionant în picioare, dar călare avea o prestanţă imperială. Călare pe cal devenise un centaur, parte din calul de sub el, şi Centaine înţelese acum de ce-şi câştigase reputaţia internaţională ca jucător de polo.

Uitându-se la el, Centaine se trezi corectându-şi micile greşeli în propria postură şi atitudine pe cal, obiceiuri proaste pe care le căpătase de-a lungul anilor, până când arătă şi ea la fel de bine ca el în şa. Simţi că ar putea călări o eternitate prin deşertul atât de mult iubit cu bărbatul acesta alături.

Traversară creasta erodată de marnă, şi Blaine sparse tăcerea pentru prima oară:

– Aveaţi dreptate. N-am fi reuşit niciodată să trecem cu maşinile pe aici. Era neapărat nevoie de cai.

– Încă nici n-am ajuns la pietrele de calcar şi apoi urmează nisipul. Am fi pierdut vremea încercând să scoatem roţile din nisip, încuviinţă ea.

Străbătură kilometru după kilometru. Boşimanii săltau în faţa lor, fără să şovăie sau să se oprească, alergând drept înainte către ţinta lor îndepărtată. La sfârşitul fiecărei ore, Blaine oprea coloana şi lăsa caii să răsufle, iar el descăleca şi se ducea să le vorbească încet oamenilor lui, încercând să-i cunoască, verificând coşurile de pe caii de rezervă, asigurându-se că nu li se iritase pielea, luând precauţii să evite oboseala excesivă sau rănirea lor înainte să pornească iar la drum. Când se terminau cele cinci minute le poruncea să pornească din nou la trap.

Călăriră până se înnoptă cu totul și de-abia atunci porunci să se facă popasul peste noapte. Supraveghe distribuția apei și dădu dispoziții clare ca toți caii să fie țesălați cu grijă și priponiți de la genunchi înainte să se întoarcă la micul foc de tabără lângă care era așezată Centaine. Aceasta își îndeplinise și ea propriile îndatoriri, avusese grijă ca boșimanii să mănânce și să aibă un culcuș de dormit peste noapte, iar acum pregătea masa de seară pentru ea și Blaine. Când acesta se ghemui de cealaltă parte a focului, în fața ei, Centaine îi dădu gamela de cositor.

– Îmi pare rău, domnule, dar fazanul și caviarul nu și-au găsit locul în meniul de azi. Totuși, vă recomand din toată inima tocana de pastramă de vită.

– E ciudat ce gust bun are când o mănânci așa.

Blaine mâncă porția zdravănă cu mare poftă, apoi șterse gamela goală cu nisip uscat și i-o dădu înapoi. Își aprinse apoi țigara de foi de la flacăra crenguței din foc.

– Și ce bună e o țigară de foi cu o aromă de fum de lemne.

Centaine făcu ordine între lucruri și apoi le împachetă la loc, pentru a putea porni repede dimineața, și apoi se întoarse la foc îndreptându-se ezitând spre locul ei de cealaltă parte a focului. Dar Blaine se trase într-o parte pe pătura de șa pe care stătea, lăsând jumătate din ea liberă, și fără un cuvânt, Centaine se duse și se așeză turcește. Numai câțiva centimetri îi separau acum.

– E așa de frumos, murmură ea, uitându-se în sus la cerul nopții. Stelele sunt atât de aproape! Simt că aș putea să-mi întind mâna și să le culeg, să mi le atârn la gât ca pe un colier de flori sălbatice.

– Bietele stele, zise el încet. Ar părea complet nesemnificative în comparație.

Centaine își întoarse capul și-i zâmbi, fără a-i răspunde la compliment, savurându-l pentru un moment, înălțându-și apoi din nou chipul către cer.

– Aceea e steaua mea personală.

Îi arătă steaua Acrux în Crucea Mare. Michael o alesese pentru ea. Michael – simți un fior de vinovăție la amintirea lui, dar nu mai era atât de intens.

– Care e steaua dumitale? îl întrebă ea.

– Ar trebui să am una?

– Oh, da, sigur că da, dădu ea din cap. E absolut esențial. După o scurtă pauză, îl întrebă aproape timid: Îmi dai voie să aleg eu una pentru dumneata?

– Aș fi onorat.

Nu-și bătea joc de ea, era la fel de serios ca ea.

– Aceea, îi arătă ea către nord, unde căile zodiacului înfieraseră văzduhul cu linii de foc. Steaua de acolo, Regulus, din Constelația Leului, zodia dumitale. Pe aceea am ales-o, și ți-o dăruiesc, Blaine!

Era prima dată când îi folosea numele mic.

– Iar eu accept cu cea mai profundă recunoștință. De fiecare dată când o voi vedea de acum înainte, mă voi gândi la dumneata, Centaine.

Era un zălog de dragoste, oferit și acceptat, amândoi înțeleseră acest lucru și semnificația momentului îi făcu să rămână tăcuți preț de câteva clipe.

– De unde ai știut că semnul meu zodiacal este Leul? o întrebă el în cele din urmă.

– Am aflat, îi răspunse ea cu sinceritate. M-am gândit că e necesar să știu. Te-ai născut pe 28 iulie 1893.

– Și dumneata te-ai născut în prima zi din noul secol, îi replică el. De la asta îți vine și numele. Am aflat. Și eu m-am gândit că e necesar să știu.

A doua zi erau deja la drum cu mult înainte să se lumineze de ziuă. Călăreau înspre est, având-i din nou pe boșimani pe post de călăuze.

Răsări soarele și căldura îi lovi năprasnic, uscând sudoarea de pe cai în cristale albe de sare. Cavaleriștii călăreau cocoșați ca sub o povară foarte grea. Soarele trecu prin zenit și alunecă apoi către vest. Umbrele li se lungiră pe pământ în

fața pașilor și deșertul fu din nou inundat de culori, nuanțe de ocru, piersică, trandafiriu și ambră arsă.

Kwi se opri brusc în față și adulmecă prin nările turtite aerul uscat cu miros de cremene. Fat Kwi îl imită și amândoi semănară cu niște ogari de vânătoare amenințând fazanul.

– Ce fac? întrebă Blaine.

Își opriră caii lângă ei. Dar înainte să poată Centaine să răspundă, Kwi scoase un țipăt ascuțit și o luă la goană, iar Fat Kwi îl urmă îndeaproape.

– Apă, zise Centaine ridicându-se în șa. Au mirosit apă.

– Glumești? se holbă el la ea.

– Nici mie nu mi-a venit să cred prima dată, râse ea. O'wa putea simți mirosul de apă de la opt kilometri. Haide, o să-ți dovedesc.

Își îndemnă roibul la galop.

Din ceața prăfoasă le apăru în față o mică denivelare a terenului, un delușor de marnă violacee, lipsită de orice urmă de vegetație în afară de ciudatul copac antediluvian din vârf, un kokerboom cu coaja ca pielea de reptilă. Centaine simți un fior de nostalgie și amintiri. Recunoștea locul acesta. Fusese aici împreună cu cei doi san bătrâni și atât de iubiți, pe când era gravidă cu Shasa.

Înainte să ajungă la delușor, Kwi și Fat Kwi se opriră pe loc și se aplecară unul lângă altul, ca să examineze pământul de la picioarele lor. Centaine călări până la ei și-i vorbiră rapid și entuziasmați. Centaine traduse pentru Blaine, bâlbâindu-se de agitație.

– Am găsit urma. E De La Rey, nu e nici o îndoială. Trei călăreți venind de la sud și îndreptându-se spre fântână. Și-au abandonat caii epuizați și călăresc în viteză, forțându-și animalele până la limită. Caii de-abia se mai mișcă. De La Rey și-a făcut planurile cu marjă foarte mică de eroare.

Centaine de-abia reuși să-și stăpânească ușurarea. Ghicise corect. Lothar se îndrepta totuși spre granița portugheză. Nici el, nici diamantele nu aveau un avans prea mare față de ei.

– Cât timp, Kwi? întrebă ea îngrijorată.

Descălecă şi ea ca să examineze urma de aproape.

– Azi-dimineaţă, Copilă Nam, îi zise micul san, arătându-i pe cer locul unde fusese soarele când trecuse Lothar.

– Chiar după ce s-a crăpat de ziuă. Suntem cam la opt ore în urma lor, îi zise ea lui Blaine.

– Ăsta e un avans mare, remarcă el pe un ton serios. Fiecare minut pe care-l putem economisi va conta de acum înainte. Cavalerişti, înainte!

Erau la mai puţin de un kilometru de deluşorul cu koker-boomul în vârf, când Centaine îi spuse lui Blaine:

– Au mai fost şi alţi cai la păscut aici, în număr mare, şi au stat mai multe săptămâni. Au lăsat urme peste tot. E exact aşa cum am bănuit, De La Rey şi-a lăsat un om să-i păzească aici. Ar trebui să găsim şi mai multe urme la fântâna de apă.

Se întrerupse şi se uită cu atenţie înainte. La baza colinei, se vedeau trei grămezi amorfe şi întunecate.

– Ce-s alea?

Blaine era la fel de nedumerit ca ea. Numai când ajunseră foarte aproape, îşi dădură seama ce erau.

– Cai morţi! exclamă Centaine. Probabil că De La Rey şi-a împuşcat caii epuizaţi.

– Nu, zise Blaine, care descălecase să examineze cadavrele. Nu sunt urme de gloanţe.

Centaine se uită în jur. Văzu o palisadă primitivă în care fuseseră ţinuţi caii odihniţi ca să aştepte sosirea lui Lothar, şi coliba acoperită cu stuf în care trăise omul rămas să aibă grijă de cai.

– Kwi, îl strigă ea pe boşiman. Găseşte urma care porneşte de aici. Fat Kwi, cercetează tabăra. Caută orice ne poate spune ceva despre aceşti oameni răi pe care-i urmărim.

Apoi îşi îndemnă roibul către fântâna din faţă. Era la poalele colinei. Apa subterană fusese prinsă în capcană între straturile impermeabile de mamă violacee şi fusese împinsă la suprafaţă. Copitele animalelor sălbatice şi picioarele goale ale boşimanilor care veniseră în amestec de multe milenii ca

să bea apă erodaseră malul de marnă. Apa era la patru metri și jumătate în fundul unei depresiuni conice foarte abrupte.

Pe partea cea mai apropiată a colinei un strat de marnă ieșea în afară peste bazinul de apă ca acoperișul unei verande, umbrind apa și protejând-o de razele directe ale soarelui, răcorind-o și împiedicând evaporarea rapidă. Era un bazin micuț și limpede, nu cu mult mai mare decât o cadă de baie, alimentat constant de izvorul din adâncuri. Centaine știa din experiență că era sălcie de la mineralele și sărurile dizolvate în ea și mirosea puternic de la urina și fecalele păsărilor și animalelor care beau din izvor.

Puțul nu-i reținu atenția decât o secundă, căci imediat înțepeni în șa și mâna îi zbură la gură, o manifestare instinctivă a ororii. Se holbă fără grai la structura primitivă făcută de mâini omenești, ce fusese înălțată pe mal, la marginea bazinului.

O creangă groasă de salcâm, curățată de coajă, fusese înfiptă în solul tare ca indicator. La bază avea o piramidă de pietre ca s-o sprijine și în vârf avea așezată o canistră goală de doi litri ca o cască. Pe o scândură bătută în cuie de creangă, sub canistră, erau scrise niște cuvinte cu litere arse și negre, probabil scrijelite cu vârful unui băț încălzit în foc:

ACEASTĂ FÂNTÂNĂ E OTRĂVITĂ

Canistra goală era de un roșu aprins, cu un craniu negru și o pereche de oase încrucișate, și dedesubt scria numele înfiorător:

ARSENIC

Blaine venise lângă ea și amândoi erau atât de tăcuți, încât Centaine își imagină că poate auzi straturile de marnă de sub ei scâncind încet ca un cuptor ce se răcește.

– Caii morți, zise Blaine. Din cauza asta au murit. Nemernic ordinar!

Vocea îi răsună răgușită de furie. Își îndemnă calul să se întoarcă și porni în galop să se alăture cavaleriștilor. Centaine îl auzi strigându-le:

– Sergent. Verifică apa care ne-a rămas. Fântâna e otrăvită.

Sergentul Hansmeyer șuieră încet.

– Ei, și cu asta s-a terminat toată urmărirea. Avem noroc acuma dacă ajungem înapoi la Kalkrand.

Centaine simți că tremură de furie și frustrare. „O să scape cu totul acum, își spuse în gând. A câștigat cu primul truc."

Roibul mirosise apa și încercă să coboare malul să ajungă la ea. Centaine îl forță să se îndepărteze cu genunchii, plesnindu-l peste gât cu frâul. Îl legă la capătul șirului de cai și-i măsură o porție de ovăz și făn în traista de la gât.

Blaine veni la ea.

– Îmi pare rău, Centaine, îi zise el încet. Va trebui să ne întoarcem. E sinucidere curată să continuăm drumul fără apă.

– Știu.

– E un truc mârșav, zise el, clătinând din cap. Să otrăvești un ochi de apă ce susține atât de multă viață în deșert. Distrugerile vor fi oribile. N-am mai văzut așa ceva decât o singură dată. Era în timpul marșului de la Walvis în 1915...

Se întrerupse când micul Kwi veni alergând la ei și vorbind rapid și agitat.

– Ce spune? întrebă Blaine.

– Unul dintre oamenii pe care-i urmărim e rănit, răspunse repede Centaine. Kwi a găsit aceste bandaje.

Kwi avea mai multe cârpe pătate și murdare în mâini și le oferi lui Centaine.

– Pune-le jos, Kwi! porunci ea cu asprime.

Simțea mirosul de puroi și putrefacție din grămada de cârpe. Kwi le așeză ascultător la picioarele ei și Blaine își

scoase baioneta din tocul de la centură ca să desfacă fâşiile de material pe nisip.

– Masca! exclamă Centaine.

Recunoscuse sacul de făină pe care-l purtase Lothar pe cap. Era ţeapăn acum de la sângele coagulat şi de la puroiul galben, şi tot aşa erau şi fâşiile rupte din cămaşa kaki.

– Bărbatul bolnav a stat întins cât ceilalţi au schimbat şeile pe caii noi şi apoi au trebuit să-l ridice în picioare şi să-l ajute să încalece.

Kwi descifrase aceste detalii din urmele lăsate în nisip.

– Eu l-am muşcat, zise încet Centaine. Când ne luptam, mi-am înfipt dinţii în încheietura mâinii lui. Am simţit osul. I-am făcut o rană foarte adâncă.

– O muşcătură de om e aproape la fel de periculoasă ca o muşcătură de şarpe, încuviinţă Blaine. Dacă e netratată aproape întotdeauna se infectează. De La Rey e un om foarte bolnav acum şi, văzând astea, aş zice că braţul îi e într-un hal înfiorător, aprecie el atingând bandajele cu vârful cizmei de călărie. L-am fi prins. În starea în care se află, aproape sigur l-am fi prins înainte să ajungă la fluviul Okavango. Oh, ce bine-ar fi fost să avem destulă apă cu noi să putem merge înainte!

Se întoarse cu spatele, nedorind să vadă cât era de nefericită. Se adresă în schimb sergentului Hansmeyer, vorbindu-i cu asprime:

– De acum înainte jumătate de porţii de apă, sergent. Pornim înapoi către misiune la apus. Vom călători în răcoarea nopţii.

Centaine nu putea sta locului. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă cu paşi hotărâţi către ochiul de apă. Se opri în vârful malului, contemplând îndelung scândura cu mesajul său de moarte.

– Cum ai putut să faci aşa ceva, Lothar? şopti ea. Eşti un om dur şi disperat, dar asta e aşa de îngrozitor...

Coborî încet malul abrupt şi se ghemui la marginea apei. Îşi întinse mâna şi atinse suprafaţa apei cu vârful degetului. Era rece, rece ca moartea, se gândi ea, şi îşi şterse cu grijă

degetul de pânza pantalonilor, uitându-se la apă.

Se gândi la remarca lui Blaine. „N-am mai văzut aşa ceva decât o singură dată. Era în timpul marşului de la Walvis din 1915", şi brusc îi veni în minte o conversaţie uitată, ascunsă adânc în mintea ei, îngropată de ani de zile. Îşi aminti chipul lui Lothar De La Rey în lumina focului, confesându-se cu ochii bântuiţi:

– A trebuit s-o facem sau, cel puţin, în momentele acelea aşa am crezut. Forţele Uniunii ne presau atât de tare. Dacă aş fi putut ghici consecinţele...

Se întrerupsese cu privirea pierdută în flăcările focului de tabără. Centaine îl iubea atât de mult pe atunci. Era femeia lui. Deşi nu ştia pe vremea aceea, îi purta în pântece copilul. Se aplecase spre el, îi luase mâna într-a ei, încercând să-l consoleze.

– Nu contează, îi şoptise ea, dar Lothar îşi întorsese chipul devastat de durere către ea.

– Ba da, contează, Centaine, îi spusese el. A fost cea mai josnică faptă pe care am făcut-o vreodată. M-am întors la ochiul de apă o lună mai târziu, ca un ucigaş. Se simţea mirosul de la vreo doi kilometri, dacă nu mai mult. Moartea era pretutindeni în jur, zebre şi antilope, şacali şi vulpi mici de deşert, păsări, chiar şi vulturii care se hrăniseră cu leşurile putrezite. Atât de multă moarte! Îmi voi aminti lucrul acesta până în ziua când voi muri, singurul lucru din viaţa mea de care îmi este cu adevărat ruşine, pentru care va trebui să plătesc.

Centaine se îndreptă încet de spate. Simţi cum furia şi dezamăgirea o părăsesc încet, înlocuite de agitaţie şi nerăbdare. Atinse din nou apa şi privi cercurile concentrice de vălurele răspândindu-se pe suprafaţa limpede.

– A spus adevărul, zise ea cu voce tare. I-a fost într-adevăr ruşine. N-ar mai fi putut face acelaşi lucru încă o dată.

Tremură de groază la gândul hotărârii pe care tocmai o luase. Ca să-şi întărească hotărârea şi curajul îşi spuse mai departe cu voce tare, deşi puţin tremurătoare:

– E o cacealma. Anunțul e o cacealma. Sunt sigură că e... se întrerupse amintindu-și de cei trei cai morți. I-a omorât. Erau terminați, și i-a otrăvit ca să nu ne dăm seama de cacealma. Probabil le-a pus otrava într-o găleată, dar nu în fântână. N-ar mai fi făcut asta încă o dată.

Își dădu încet pălăria jos de pe cap și folosi borul lat să curețe stratul plutitor de praf și mizerii de pe suprafața ochiului de apă. Apoi umplu pălăria cu apă rece și limpede, ținând-o în amândouă mâinile, îmbărbătându-se singură. Trase adânc aer în piept și atinse apa cu buzele.

– Centaine! urlă Blaine de uimire când o văzu.

Năvăli în goană din vârful malului și-i smulse pălăria din mâini. Apa o stropi pe picioare, udându-i pantalonii. Bărbatul o apucă de brațe și o trase în picioare. Avea fața roșie de furie, ochii îi scânteiau feroce și-i urlă chiar în față:

– Ți-ai pierdut mințile cu totul, femeie, ce naiba ai?

O scutură cu brutalitate, înfigându-și degetele adânc în carnea brațelor ei.

– Blaine, mă rănești.

– Te rănesc? Sunt perfect dispus să-ți trag o mamă de bătaie, femeie nebună și...

– Blaine, e o cacealma, sunt sigură de asta. Blaine, te rog! Te rog, ascultă-mă!

Se speriase de el. Era îngrozitor de furios. Dar Blaine își recăpătă stăpânirea de sine și Centaine îi văzu schimbarea în ochi.

– Oh, Doamne, zise el. Am crezut...

– Mă rănești, repetă ea prostește, iar Blaine îi dădu drumul imediat.

– Îmi pare rău, zise el gâfâind ca și cum ar fi alergat o cursă de maraton. Nu-mi mai face așa ceva, femeie – data viitoare nu știu ce-o să fac.

– Blaine! Ascultă-mă. E o cacealma. N-a otrăvit apa. Sunt gata să pariez pe viața mea.

– Aproape ai și făcut asta, se răsti el, dar o ascultă totuși. Cum ai ajuns la concluzia asta?

Se aplecă mai aproape de ea, interesat de ce avea de zis, pregătit să se lase convins.

– A fost o vreme când l-am cunoscut bine. Chiar foarte bine. L-am auzit făcând un jurământ. El a fost cel care a otrăvit fântâna aceea despre care vorbeai mai înainte, din 1915. A recunoscut asta, dar a jurat că n-ar mai fi niciodată în stare să facă aşa ceva din nou. A descris masacrul de la fântâna aceea şi a făcut un legământ.

– Dar cum îţi explici atunci caii morţi de acolo? întrebă Blaine.

– Ei bine, da. El i-a otrăvit. Oricum trebuia să-i distrugă cumva. Erau terminaţi; nu putea să-i lase să-i mănânce leii.

Blaine se duse la marginea apei şi se uită mult timp în adâncul ei.

– Aveai de gând să-ţi asumi riscul să... Se întrerupse cu un fior, se întoarse cu spatele la apă şi strigă răspicat: Sergent Hansmeyer!

– Da, domnule, zise sergentul venind grăbit de la cai.

– Sergent, adu iapa şchioapă aici.

Hansmeyer se duse la caii priponiţi şi aduse animalul. Iapa şchiopăta la piciorul din faţă şi oricum trebuiau s-o lase în urmă.

– Las-o să bea! porunci Blaine.

– Domnule? întrebă nedumerit Hansmeyer, iar când înţelese în sfârşit intenţiile lui Blaine, se alarmă. Din izvor? Dar e otrăvit, domnule.

– Asta avem de gând să aflăm, îi zise mohorât Blaine. Las-o să bea!

Iapa neagră coborî nerăbdătoare malul şi-şi aplecă gâtul lung la bazinul răcoros.

Sorbi apa în înghiţituri mari şi o auziră gâlgâindu-i şi pleoscăindu-i în burtă. Iapa părea să se umfle văzând cu ochii.

– Nu m-am gândit să folosim un cal, şopti Centaine. Oh, ce groaznic ar fi să fi ghicit greşit!

Hansmeyer lăsă iapa să bea până se sătură.

– Du-o înapoi la ceilalți cai! îi porunci Blaine.

Își verifică apoi ceasul de la încheietură și o prinse pe Centaine de mână.

– O să-i dăm o oră, se hotărî el.

O conduse apoi la umbra aruncată de adâncitura malului și se așezară amândoi.

– Zici că l-ai cunoscut? o întrebă el în sfârșit. Cât de bine l-ai cunoscut?

– A lucrat pentru mine – acum mulți ani. El a făcut primul proiect de construcție la mină. E inginer, știi.

– Da. Știu că e inginer. E în dosarul lui. Trebuie să-l fi cunoscut foarte bine ca să-ți mărturisească un asemenea secret, zise el după o pauză. O vină atât de mare e un lucru foarte intim.

Centaine nu răspunse. „Ce să-i spun? se gândi ea. Că am fost amanta lui Lothar De La Rey? Că l-ai iubit și i-am făcut un fiu?"

Dintr-odată Blaine izbucni în râs.

– Gelozia e într-adevăr unul dintre cele mai urâte sentimente, nu-i așa? Îmi retrag întrebarea. A fost o impertinență. Iartă-mă.

Centaine își puse mâna pe brațul lui și-i zâmbi recunoscătoare.

– Asta nu înseamnă că te-am iertat pentru spaima pe care am tras-o din cauza ta, îi zise el cu seriozitate prefăcută. Chiar și acum aș putea foarte bucuros să te iau în poală și să te bat la fund.

Gândul acesta îi dădu însă lui Centaine un mic fior ciudat și pervers de excitare. Furia lui i se păruse înspăimântătoare, dar și atâțătoare în același timp. Nu se mai bărbierise deloc de când plecaseră de la misiune. Barba era deasă și întunecată ca blănița unei vidre, atâta doar că avea un singur fir argintiu în ea. Îi crescuse la colțul gurii, sclipind ca o stea pe cerul nopții.

– La ce te uiți așa? o întrebă el.

– Mă întrebam dacă barba ta m-ar zgâria – dacă te-ai hotărî să mă săruți, în loc să mă bați.

Îl văzu zbătându-se ca om pe punctul de a se îneca în marea tentației. Centaine își imagină temerile, îndoielile și durerea dorinței neîmplinite care clocoteau în spatele ochilor lui verzi și așteptă, cu fața întoarsă spre el, fără să se tragă înapoi sau să se împingă înainte, așteptându-l pe el să accepte acest fapt inevitabil.

Când Blaine își atinse buzele de ale ei, fu un sărut violent, aproape brutal, ca și cum ar fi fost furios pe sine însuși pentru că nu era în stare să-i reziste și furios pe ea pentru că-l conducea în acest pustiu periculos al infidelității. Blaine îi sorbi toată puterea din trup, și Centaine i se lăsă moale în brațe. Strânsoarea mâinilor ei în jurul gâtului lui se potrivea cu a lui și gura ei era adâncă, umedă, moale și deschisă pentru el, iar Blaine nu ezită să o exploreze în voie.

În cele din urmă se desprinse brusc de ea și sări în picioare. Rămase așa lângă ea, privind-o de la înălțimea staturii sale.

– Doamne, ai milă de noi, șopti el și urcă malul cu pași mari, lăsând-o singură cu bucuria, neliniștea și vinovăția ei, cu flacăra sălbatică pe care i-o aprinsese în trup.

Sergentul Hansmeyer o chemă în sfârșit. Veni în vârful malului înalt al ochiului de apă și-i vorbi de acolo:

– Domnul colonel Malcomess vă cheamă să veniți la el, doamnă.

Centaine îl urmă până la cai, simțindu-se ciudat de detașată de realitate. Avea senzația că nu atingea pământul cu picioarele și că totul era straniu și îndepărtat ca într-un vis.

Blaine era lângă iapa șchioapă, ținându-i capul și mângâindu-i gâtul. Iapa scotea sunete slabe și fremătătoare pe nări și-i ciuguli tunica. Blaine se uită peste capul ei la Centaine care se apropia de cealaltă parte a iepei. Se priviră lung unul pe celălalt.

– Nu e cale de întoarcere, zise el încet, iar Centaine acceptă ambiguitatea cuvintelor lui. Mergem înainte – împreună.

– Da, Blaine, acceptă ea împăciuitoare.

– Și la naiba cu toate consecințele, rosti el cu asprime.

Își ținură încă o clipă privirile îngemănate și apoi Blaine vorbi pe un ton ridicat:

– Sergent, zi-le să adape toți caii și să umple canistrele. Avem nouă ore de recuperat.

Merseră pe tot parcursul nopții. Micii boșimani țineau urma chiar și numai la lumina stelelor și a aschiei de lună, iar la răsăritul soarelui urmele erau încă în fața lor, fiecare cu umbre vinețiii în centru de la razele oblice ale soarelui.

Acum erau patru călăreți în banda de hoți; cel care păzise caii la fântână li se alăturase și el. Fiecare ducea și un cal de rezervă.

La o oră după ce se crăpase de ziuă, găsiră locul unde fugarii poposiseră cu o noapte în urmă. Lothar abandonase aici doi cai care nu rezistaseră galopului brutal în condiții atât de crunte. Studiară rămășițele focului de tabără pe care Lothar îl stinsese acoperindu-l cu nisip. Kwi mătură la o parte nisipul de peste tăciuni și îngenunche să sufle în cenușă. O flăcăruie minusculă țâșni sub răsuflarea lui și micul san râse ca un spiriduș.

– Ne-am apropiat cu cinci sau șase ore de ei cât timp au dormit, murmură Blaine și se uită la ea.

Centaine se îndreptă imediat de spate, scăpând parcă de o povară care o încovoiase sub greutatea ei, dar era palidă și ușor amețită de oboseală.

– Își irosește caii fără nici o socoteală, zise ea.

Amândoi se uitară la animalele abandonate de Lothar. Cele două iepe de culoare castanie stăteau cu capetele plecate, cu boturile aproape atingând pământul. Una avea fruntea albă, iar cealaltă părea să poarte șosete albe la picioare. Amândouă se mișcau greu și sufereau, aveau limbile negre și umflate, atârnându-le din colțul gurii.

– Nu și-a irosit apa pe ele, încuviință Blaine. Bietele amărâte!

– Va trebui să le împușcăm, zise Centaine.

– Tocmai de-aceea le-a lăsat, Centaine, zise el cu blândețe.

– Nu înțeleg.

– Împușcăturile, explică el. O să fie atent să audă zgomotul puștii...

– Oh, Blaine! Ce-o să facem? Nu putem să le lăsăm așa.

– O să facem cafea și mâncare. Toți suntem epuizați – și caii, și oamenii. Trebuie să ne odihnim câteva ore înainte să pornim mai departe. Între timp o să am eu grijă de amărâtele astea.

Sări de pe cal și începu să-și dezlege pătura făcută sul. Scoase blana moale de oaie de dedesubt și se duse la prima iapă. Se opri în fața ei și desfăcu tocul pistolului său de serviciu. Scoase pistolul din toc și-și înfășură blana de oaie pe mâna dreaptă cu care-l ținea.

Iapa se prăbuși instantaneu după bufnitura amuțită a pistolului și lovi convulsiv din picioare de câteva ori, înainte să se relaxeze într-o nemișcare absolută. Centaine își întoarse privirea de la ea, concentrându-se asupra cafelei, măsurând cu atenție exagerată cât de multă turna în gamela de cositor, în timp ce Blaine se apropie cu pași grei de iapa castanie cu fruntea albă.

Nu era decât o ușoară mișcare a aerului, nu era de fapt un sunet, ușor ca bătaia de aripi a unui colibri, dar și Swart Hendrick, și Lothar De La Rey își ridicară instantaneu capetele și traseră de frâiele cailor pe care-i călăreau. Lothar își ridică mâna ca să facă liniște și așteptară ținându-și respirația.

Se mai auzi încă o dată, o bufnitură scurtă de foc de pușcă, și Lothar și Hendrick se uitară unul la celălalt.

– N-a ținut trucul cu arsenicul, bombăni negrul înalt. Ar fi trebuit să otrăvești apa de-adevăratelea, nu numai să te prefaci.

Lothar clătină obosit din cap.

– Probabil călărește ca un demon. Nu sunt decât la patru ore în urma noastră, chiar mai puțin dacă-și forțează caii. N-aș fi crezut niciodată că poate veni așa de repede.

– Nu ai cum fi sigur că e ea, îi zise Hendrick.

– Ea e, zise Lothar fără urmă de îndoială. A promis că va veni.

Avea vocea răguşită, buzele crăpate şi cu pielea uscată. Ochii injectaţi de sânge aveau la colţuri grămăjoare mari de mucus galben dens ca smântâna uscată şi sub ochi cearcănele imense şi vineţii ca nişte răni. Barba îi era colorată în mai multe nuanţe, auriu, brun şi alb.

Braţul în era înfăşurat în bandaje până la cot, iar puroiul galben se infiltrase prin pânză. Îşi legase o curea de cartuşe în jurul gâtului ca să-i ţină braţul bandajat, rezemat parţial şi de valiza neagră de oţel lăcuit legată de şa.

Se întoarse în şa să se uite în spate peste câmpia acoperită de tufişuri scunde şi salcâmi pitici, dar mişcarea îi provocă un nou val de ameţeală şi se clătină în şa. Apucă brusc de valiză ca să nu cadă.

– Tată! Tată! Eşti bine?

Manfred îl prinse de braţul sănătos, cu o expresie de adâncă îngrijorare.

Lothar închise ochii pentru câteva clipe până reuşi să răspundă cu glas extrem de răguşit:

– Sunt bine.

Simţea efectul infecţiei care-i deforma mâna şi braţul. Îşi simţea pielea subţire şi întinsă la maximum, pe punctul de a crăpa din cauza presiunii, ca o prună prea coaptă, iar căldura otrăvii i se scurgea în sânge. O simţea pulsându-i dureros în ganglionii de la subsuoară şi de acolo răspândindu-se prin tot corpul, storcându-i sudoarea prin piele, arzându-i ochii şi bubuindu-i la tâmple, ameţindu-i creierul cu miraje de deşert.

– Să mergem mai departe, şopti el. Trebuie să mergem mai departe.

Hendrick luă frâul cu care conducea calul lui Lothar.

– Stai! exclamă Lothar, legănându-se în şa. Cât mai este până la ochiul de apă următor?

– O să ajungem acolo mâine înainte de amiază.

Lothar încerca să se concentreze, dar febra îi umplea capul de aburi şi fierbinţeală.

– Fiarele de cai. E vremea pentru fiarele de cai.

Hendrick încuviință. Căraseră fiarele de cai de la așezătoarea dintre dealuri. Cântăreau treizeci și două de kilograme, o povară grea pentru unul dintre caii de rezervă. Era vremea să se descotorosească de această greutate acum.

– O să le dăm o momeală să-i conducă la ele, zise Lothar răgușit.

Centaine avea senzația că odihna puțină, mâncatul în grabă și chiar și cafeaua tare, fierbinte și prea dulce, nu făcuseră decât să-i sporească oboseala.

„N-o să-l las să-și dea seama, își spuse singură cu fermitate. N-o să mă dau bătută până nu se dau și ei." Dar își simțea pielea atât de uscată, că avea senzația că se va sfâșia ca hârtia, iar lumina incandescentă a soarelui îi ustura ochii, făcându-i tot craniul să-i bubuie de durere.

Aruncă o privire la Blaine. Acesta stătea drept și înalt în șa, invincibil și neobosit, dar când își întoarse capul și se uită la ea, ochii i se îmblânziră.

– O să facem o pauză pentru apă în zece minute, îi zise el încet.

– Sunt bine, protestă ea.

– Toți suntem obosiți, zise el. Nu-i nici o rușine să recunoaștem.

Se întrerupse brusc și-și umbri ochii, uitându-se atent înainte.

– Ce e? întrebă ea.

– Nu sunt sigur.

Își ridică binoclul ce-i atârna la gât și-l focaliză pe pata neagră din depărtare care-i atrăsese atenția.

– Tot nu-mi pot da seama ce e.

Îi dădu binoclul și lui Centaine, care se uită cu atenție prin lentile.

– Blaine! exclamă ea. Diamantele! E valiza cu diamante! Au scăpat diamantele pe jos.

Uită de oboseală şi, înainte să reuşească Blaine s-o oprească, Centaine îşi înfipse călcâiele în carnea roibului şi-l îndemnă la galop, depăşindu-i pe boşimani. Cei doi cai de rezervă fură obligaţi s-o urmeze, cu frâiele întinse la maximum, cu sticlele de apă săltându-le nebuneşte în spinare.

– Centaine! strigă Blaine şi-şi îndemnă calul cu pintenii ca s-o prindă din urmă.

Sergentul Hansmeyer moţăia uşor în şa, dar se trezi instantaneu când cei doi conducători ai grupului porniră la galop.

– Trupă, înainte! strigă el, şi întregul grup porni în viteză.

Dintr-odată roibul lui Centaine urlă în agonie şi se cabră sub ea. Aproape o azvârli din şa, dar Centaine îşi recăpătă echilibrul cu îndemânarea multor ani de experienţă, şi imediat după aceea caii de rezervă nechezară şi ei, lovind şi împroşcând din picioare de durere. Blaine încercă să se întoarcă, dar era prea târziu, animalul de sub el se prăbuşi şi el, iar caii de rezervă urlară şi se zbătură înnebuniţi în frâie.

– Opriţi! strigă el, încercând disperat să oprească năvala sergentului Hansmeyer, făcându-i semn cu amândouă braţele. Stop! Trupă, opreşte!

Sergentul reacţionă rapid, răsucindu-şi calul să blocheze drumul celorlalţi călăreţi care-l urmau, şi aceştia se opriră brusc tropăind în praful fin care se ridică şi-i acoperi ca o ceaţă albă.

Centaine sări din şa şi verifică picioarele din faţă ale roibului. Amândouă erau bine, dar când ridică una din copitele din spate încremeni, fără să poată să-şi creadă ochilor. Un ghimpe de fier ruginit era înfipt în copita calului şi din rană curgea deja sângele întunecat, amestecându-se cu praful fin de deşert într-o pastă nămoloasă.

Centaine prinse cu băgare de seamă capul ghimpelui de fier şi încercă să-l scoată afară, dar era înfipt foarte adânc şi roibul tremura de durere. Centaine trase şi răsuci de el, evitând cu grijă ţepii ce ieşeau în afară, şi în cele din urmă

îngrozitorul obiect ieşi din copita calului, năclăit de sânge. Centaine se îndreptă de spate şi se uită la Blaine. Şi el se ocupase de picioarele calului său şi acum avea două piroane de fier însângerate în mână.

– Fiare de cai, zise Blaine. N-am mai văzut nenorocitele astea afurisite de la război încoace.

Erau făurite foarte primitiv, în forma bine-cunoscută a ghimpilor-diavolului ce se găsesc pretutindeni în veldul african – patru stele cu colţuri aliniate în aşa fel ca un colţ să fie întotdeauna drept în sus. Un ghimpe de fier de opt centimetri, ce schilodea oameni sau animale, sau sfâşia anvelopele maşinilor.

Centaine se uită în jur şi văzu că peste tot în jur pământul era presărat cu aceşti ghimpi oribili. Ca să nu fie vizibili la o privire superficială, fuseseră presăraţi uşor cu praf, dar asta nu le scăzuse deloc din eficacitate.

Se aplecă imediat şi începu să scoată ghimpii de fier din toţi trei caii. Roibul avea câte unul în fiecare din copitele din spate şi caii de rezervă aveau trei, şi două copite rănite. Centaine scoase fiarele însângerate din carnea animalelor şi le azvârli furioasă mai departe.

Sergentul Hansmeyer descălecase şi împreună cu ceilalţi cavalerişti veniseră să îi ajute pe ea şi pe Blaine, călcând cu grijă, pentru că ghimpii le-ar fi străpuns foarte uşor tălpile cizmelor. Eliberară un coridor îngust prin care să scoată caii dintre ghimpi, dar toţi cei şase cai fuseseră mutilaţi foarte grav. Şontâcăiau dureros, nevoind să atingă pământul cu picioarele rănite.

– Şase, şopti Blaine cu amărăciune. De-abia aştept să pun mâna pe nemernicul ăsta.

Îşi scoase puşca de calibru .303 din tocul de la şa şi se întoarse spre Hansmeyer.

– Pune şeile noastre pe doi cai de rezervă de la voi! porunci el. Toate sticlele de apă de pe ei pune-le pe caii răniţi. Doi oameni să marcheze o cărare prin zona cu fiarele de cai. Şi să se mişte rapid! Nu putem pierde nici un minut.

Centaine se depărtă puţin de ei şi avansă cu prudenţă, ocolind zona cu fiarele ascuţite. Ajunse la valiza neagră şi lăcuită care o păcălise şi o luă în mână. Capacul se deschise imediat, încuietoarea fiind pulverizată de glonţ. Centaine întoarse valiza cu capul în jos. Era goală. O lăsă la pământ şi se uită înapoi.

Oamenii lui Blaine lucraseră rapid. Le mutaseră şeile pe doi cai sănătoşi. Pentru ea aleseseră un cal negru de data aceasta, şi sergentul Hansmeyer venea cu el de căpăstru. Întregul grup venea în şir indian, cu toţi oamenii aplecaţi din şa ca să verifice dacă mai au fiare în drum. Centaine îşi dădu seama că de acum înainte nu se vor mai putea relaxa nici un moment, pentru că era convinsă că Lothar nu-şi folosise toate fiarele. Cu siguranţă, vor mai da şi peste altele în drum.

Hansmeyer veni lângă ea.

– Suntem gata de plecare, doamnă.

Hansmeyer îi dădu frâul calului şi Centaine încălecă. Toţi se uitară în urmă.

Blaine stătea cu puşca Lee Enfield la şold şi cu spatele întors către ei, cu faţa la cei şase cai mutilaţi. Părea să se roage cum stătea aşa, sau poate nu făcea decât să se oţelească pentru crunta faptă ce trebuia îndeplinită, dar oricum, avea capul plecat.

La un moment dat, îşi ridică încet puşca şi-i sprijini patul de umăr. Trase fără să coboare puşca, reîncărcând cu mâna dreaptă fără pauză, iar împuşcăturile răsunară în succesiune rapidă, amestecându-se într-o bătaie sacadată şi continuă de bubuituri neîntrerupte. Caii se prăbuşiră unul peste altul, într-o grămadă tremurătoare care zvâcnea din când în când. În cele din urmă, Blaine le întoarse spatele, şi chiar şi de la acea distanţă, Centaine îi văzu expresia.

Îşi dădu seama că plânge. Lacrimile i se scurgeau pe faţă şi nu putea să se stăpânească deloc. Blaine călări până lângă ea. Îi aruncă o privire scurtă, şi când îi văzu lacrimile, îşi întoarse capul drept înainte, lăsând-o să-şi revină.

– Am pierdut aproape o oră, zise el. La drum!

Înainte de căderea nopții cei doi boșimani mai opriră coloana încă de două ori și trebuiră să ocolească zonele pline de ghimpii înspăimântători cu mare atenție. De fiecare dată pierdură în felul acesta multe minute prețioase.

– Pierdem teren, estimă Blaine. Au auzit împușcăturile și acum sunt în stare de alertă. Știu că au cai odihniți care-i așteaptă undeva în față. Așa că forțează viteza – mult mai mult decât putem îndrăzni noi.

Relieful se schimbă cu o bruschețe șocantă când ieșiră din pustiul ținutului boșiman către zona Kavango, cea acoperită de păduri și mult mai binevoitoare față de locuitorii săi.

De-a lungul crestelor unduitoare ale dunelor străvechi de nisip compact creșteau copaci înalți, combretum, salcia de savană atât de frumoasă, albizia, cu frunzele ei ca niște pene lungi și fine, și pâlcurile de copaci tineri de mopani între ele. Văile puțin adânci erau acoperite cu ierburi firave de deșert ce ajungeau cu spicele pline de semințe argintii și roz până la scările cailor când trecură printre ele.

Apa nu era foarte adânc sub suprafața solului în aceste locuri, și întreaga natură părea să răspundă prezenței sale. Pentru prima dată de când părăsiseră misiunea din Kalkrand, văzură animale mari, zebre și antilope impala roșcate-aurii, și realizară că fântâna spre care se îndreptau nu putea fi decât la câțiva kilometri distanță, pentru că aceste animale trebuiau să se adape zilnic.

Nu era deloc prea devreme, căci toți caii erau epuizați și slăbiți, chinuindu-se sub greutatea călăreților lor. Le mai rămăseseră doar câteva degete de apă care clipoceau în canistre, părând să-și bată joc de setea lor.

Lothar De La Rey nu putea sta în șa fără ajutor. Swart Hendrick călărea alături de el, iar fiul său nelegitim, Klein Boy, de cealaltă parte. Îl sprijineau în momentele în care era apucat brusc de momente de delir din cauza febrei, și începea să râdă și să vorbească fără noimă. Fără ajutorul lor ar fi

alunecat de mult din şa şi s-ar fi prăbuşit la pământ. Manfred venea în urma lor, privindu-şi tatăl cu îngrijorare, dar prea epuizat şi însetat să fie în stare să-l ajute.

Se urcară chinuitor în vârful încă uneia din şirul nesfârşit de dune de nisip întărit şi Swart Hendrick se ridică în scări şi se uită cu atenţie în valea din faţa lor, abia îndrăznind să spere că reuşiseră să călărească direct la destinaţia lor prin ţinutul fără nici un drum, unde fiecare privelişte era imaginea în oglindă a celei de dinainte şi a celei ce urma. Singurul reper pe care-l aveau era soarele şi instinctul oricărei creaturi a deşertului.

Imediat însă starea de spirit li se îmbunătăţi radical, căci în faţa lor erau trunchiurile înalte şi cenuşii de mopani, pe care apa îi făcuse să crească până ajunseseră la dimensiuni uriaşe, şi cei patru acacia imenşi cu coroanele în formă de umbrelă, care arătau exact aşa cum îşi amintea. Printre trunchiurile lor, Hendrick întrevăzu sclipirea lină a apei.

Caii mai reuşiră un ultim avânt în josul pantei dunei şi printre copaci, repezindu-se apoi însetaţi peste lutul ce înconjura din toate părţile băltoaca micşorată de apă din centru.

Apa avea culoarea cafelei cu lapte, iar la lăţimea cea mai mare nu avea mai mult de zece paşi, şi nu era adâncă decât până la genunchi. În jurul ei lutul negru fusese sculptat de copitele şi labele zecilor de diferite tipuri de animale sălbatice – de la zgârieturile nenumărate şi minuscule în formă de V ale prepeliţelor şi potârnichilor, până la urmele imense şi rotunde ale elefanţilor, de mărimea capacelor de lăzi de gunoi – şi după aceea soarele canicular copsese aceste urme în lut făcându-le tari ca de ciment.

Hendrick şi Klein Boy îşi conduseră caii până în centrul iazului şi apoi se azvârliră cu faţa în jos în apa noroioasă şi călduţă, sforăind, gâfâind şi râzând nebuneşte, ridicând-o la buze cu amândouă mâinile.

Manfred îşi ajută tatăl să descalece la marginea apei, şi apoi se grăbi să-şi umple pălăria de apă şi să i-o aducă lui

Lothar, care se prăbuşise într-o poziţie şezândă, sprijinindu-se în genunchi.

Lothar bău cu lăcomie, înecându-se şi tuşind când înghiţi apa greşit. Avea faţa roşie şi umflată, cu ochii strălucind de febră.

Swart Hendrick veni la mal prin apă, cu cizmele lipăind şi cu apa scurgându-i-se din hainele leoarcă, zâmbind încântat – până când îşi aminti brusc de ceva şi încremeni pe loc. Zâmbetul îi dispăru de pe buzele negre şi groase şi se uită în jur cu o privire înveninată.

– Nu e nimeni aici, zise el supărat. Buffalo şi Legs – unde sunt?

O luă la goană spre cocioaba primitivă de la umbra unui acacia în formă de umbrelă, stropind cu apă la fiecare pas.

Cocioaba era goală şi părăginită. Cărbunii focului de tabără erau risipiţi la mare distanţă în jur; cele mai proaspete urme erau vechi de câteva zile – sau mai degrabă săptămâni. Înfuriat, Swart Hendrick intră mai adânc în pădure, dar în cele din urmă se întoarse la Lothar. Klein Boy şi Manfred reuşiseră împreună să-l ajute pe Lothar să ajungă la umbră şi să se rezeme de trunchiul de acacia.

– Au dezertat, ghici Lothar ce avea să spună Hendrick. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Zece cai, fiecare în valoare de cincizeci de lire. A fost o ispită prea mare pentru ei.

Odihna şi apa păreau să-l fi întărit; era din nou lucid.

– Au fugit probabil la doar câteva zile după ce ne-am despărţit de ei, zise Hendrick, lăsându-se la pământ lângă el. Sunt sigur c-au luat caii şi i-au vândut portughezilor, apoi s-au dus acasă la neveste.

– Hendrick, promite-mi că, dacă-i mai întâlneşti vreodată o să-i omori încet, foarte încet.

– Deja visez cum o s-o fac, şopti Hendrick. Prima dată o să-i fac să-şi mănânce boaşele, o să le tai cu un cuţit bont şi-o să le vâr pe gât bucată cu bucată.

Priviră amândoi în liniște după aceea micul grup de patru cai de la marginea apei. Aveau burțile umflate de apă, dar capetele le atârnau jalnic, aproape atingând lutul ars cu botul.

– Mai sunt o sută cincisprezece kilometri până la fluviu, cel puțin o sută cincisprezece kilometri, zise Lothar într-un târziu.

Începu să-și desfacă zdrențele mizerabile ce-i acopereau brațul.

Umflătura era grotescă. Mâna avea acum mărimea și forma unui pepene copt. Degetele îi ieșeau în afară dintr-o minge albastră de carne. Umflătura se întinsese în braț până la cot, de trei ori mai mare decât mărimea normală a brațului, iar în unele locuri pielea îi crăpase pur și simplu și lichidul limfatic se scursese ca niște lacrimi limpezi. Urmele mușcăturii erau niște găuri galbene și adânci, cu marginile desfăcute ca petalele unei flori, iar mirosul infecției era dulceag și dens ca uleiul, năclăindu-i dezgustător nările și gâtul.

Deasupra cotului umflătura nu era atât de intensă, dar se vedeau foarte clar linii livide și stacojii pe sub piele, care ajungeau până la nivelul umărului. Lothar își pipăi cu atenție și grijă glandele umflate de la subsuoară. Erau tari ca niște gloanțe de muschetă înfipte în carne.

„Cangrenă", își spuse singur și realiză acum că soluția de acid carbolic cu care curățase inițial mușcăturile nu făcuse decât să-i agraveze starea. „Soluția a fost prea tare." Soluția distrusese capilarele din jurul rănii, pregătind locul pentru cangrenă. „Ar trebui să-mi fie tăiată mâna." În sfârșit era nevoit să înfrunte acest adevăr, și pentru o clipă chiar se gândi să încerce acest lucru singur. Se văzu în minte începând la încheietura cotului și tăind...

„Nu pot s-o fac, își dădu seama. Nici nu pot să mă gândesc la asta. Va trebui să continui așa cât mă va lăsa cangrena, de dragul lui Manie." Se uită la băiat.

– Am nevoie de bandaje.

Încercă să vorbească sigur pe el și încurajator, dar glasul îi răsună ca un croncănit de corb, și băiatul tresări și-și smulse privirile de pe brațul mutilat.

Lothar presără cristale de acid carbolic peste rănile supurânde – nu avea nimic altceva – și le legă apoi cu fâșii de pătură. Folosiseră deja toate hainele de schimb pentru bandaje.

– Cu cât e în urma noastră, Henny? întrebă el în timp ce înnoda pansamentul.

– Am câștigat puțin timp, ghici Hendrick. Mă gândesc că-și cruță caii. Dar uite-te la ai noștri.

Unul dintre ei se culcase la marginea apei, în semn de capitulare.

– Cinci sau șase ore în urma noastră.

Și mai aveau o sută cincisprezece kilometri până la fluviu, fără nici o garanție că urmăritorii vor onora granița și nu-i vor urmări și de cealaltă parte. Lothar nu trebui să rostească aceste îndoieli cu voce tare; toți patru erau mult prea conștienți de ele.

– Manfred, șopti el. Adu diamantele.

Băiatul puse sacul de merinde lângă Lothar și scoase din el cu grijă cele douăzeci și opt de pachete maronii de hârtie cartonată cu sigiliile lor roșii de ceară. Lothar le despărți în patru grămăjoare, fiecare cu șapte pachete.

– Părți egale, zise el. Nu putem estima valoarea fiecărui pachet, așa că o să le împărțim în patru și celor mai tineri le dăm să aleagă primii. Se uită la Hendrick. De acord?

Swart Hendrick înțelese că împărțirea prăzii era recunoașterea faptului că nu vor ajunge toți la fluviu. Hendrick își mută privirea dintr-a lui Lothar. El și acest diavol cu părul de aur și pielea albă fuseseră împreună încă din tinerețe. Nu se gândise niciodată ce anume îi ținuse de fapt laolaltă. Simțea o dușmănie și o neîncredere profundă și nestrămutată față de absolut toți oamenii albi, în afară de acesta. Îndrăzniseră împreună atât de multe, văzuseră atât de multe, împărtășiseră atât de multe. Nu se gândise niciodată la asta ca la dragoste

sau prietenie. Şi totuşi, gândul la despărţire îl umplea de o disperare devastatoare, ca o mică moarte.

– De acord, zise el.

Vorbise cu voce profundă şi răsunătoare, ca un clopot de bas. Îşi ridică privirea spre băiatul alb. Bărbatul şi băiatul erau un întreg în mintea lui Hendrick. Ceea ce simţea pentru tată se transferase în egală măsură şi fiului.

– Alege, Manie, porunci el.

– Nu ştiu.

Manfred îşi puse amândouă mâinile la spate, ca să nu atingă nici una dintre grămezi.

– Alege, se răsti şi tatăl său, şi băiatul atinse ascultător grămăjoara cea mai aproape de el. Ridică-le, porunci Lothar, şi apoi se întoarse către băiatul negru. Alege, Klein Boy.

Mai erau două grămăjoare, şi Lothar zâmbi cu buzele crăpate.

– Cât eşti de tânăr, Henny?

– Tânăr ca prima floare de primăvară, şi bătrân ca cel mai ros dintre munţi, răspunse negrul ovambo, şi amândoi izbucniră în râs.

„Dacă aş avea un diamant pentru fiecare dată când am râs împreună, aş fi cel mai bogat om din lume", se gândi Hendrick. Făcu un efort de voinţă ca să-şi stăpânească zâmbetul.

– Sunt sigur că tu eşti mai tânăr decât mine, zise el cu voce tare. Pentru că întotdeauna a trebuit să am grijă de tine ca o dădacă. Alege!

Lothar împinse grămăjoara de pachete pe care-o alesese către Manfred.

– Pune-le în raniţă, spuse el.

Manfred împachetă partea lor de pradă în sacul de pânză, pe care-l legă apoi bine, iar cei doi negri îşi umplură buzunarele tunicilor cu pachetele lor.

– Acum umpleţi sticlele de apă. Nu mai sunt decât o sută cincisprezece kilometri până la fluviu, zise Lothar.

Când fură gata de plecare, Hendrick se aplecă să-l ajute pe Lothar, dar acesta îi dădu iritat peste mână și se ținu de trunchiul de acacia ca să se ridice în picioare.

Unul dintre cai nu se mai putea ridica, și-l lăsară la marginea apei. Un altul se prăbuși după primul kilometru, dar ceilalți doi continuară șontâcăind curajoși. Nici unul din ei nu mai putea ține toată greutatea unui bărbat, dar unul căra sticlele de apă, și Lothar se sprijinea de celălalt ca de o cârjă. Își pusese brațul teafăr pe după gâtul lui și venea alături de el, cu picioarele împleticindu-se.

Ceilalți trei bărbați conduseră caii pe rând, îndreptându-se obosiți și îndârjiți către nord. Din când în când Lothar râdea fără motiv și începea să cânte cu o voce puternică și limpede, ducând melodia atât de frumos că Manfred simți un torent îmbătător de ușurare. Dar cântecul începu să tremure și glasul i se întretăie și se sparse. Începu să strige, să țipe și să se roage de fantomele febrei care se îngrămădiseră în jurul lui, și Manfred alergă la el și-i puse un braț în jurul mijlocului, să-l sprijine, iar Lothar se calmă.

– Ești un băiat bun, Manie, șopti el. Totdeauna ai fost un băiat bun. O să ai o viață minunată de-acum înainte. O să mergi la o școală de seamă, și o să devii un gentleman... o să mergem la Berlin împreună, la operă...

– Oh, tată, nu vorbi. Nu-ți irosi puterile, tată.

Lothar tăcu din nou, iar tăcerea crescu amenințătoare și grea. Merse înainte chinuit, cu pași mecanici și țepeni, târșâindu-și cizmele, și doar calul obosit și brațul tânăr și puternic al fiului său îl țineau să nu cadă cu fața în jos pe nisipul fierbinte al deșertului Kalahari.

În fața lor, la mare depărtare, văzură primul delușor de granit, acoperit cu pâlcuri pricăjite de copaci arși de soare. Era rotund ca o perlă și piatra netedă sclipea argintie în lumina soarelui.

Centaine își opri calul pe creasta colinei și se uită în valea ce se întindea în față. Recunoscu în depărtare copacii înalți în

care se cățărase până în vârf cu mulți ani în urmă, de unde văzuse prima dată un elefant african sălbatic, și o mică parte din starea de încântare și de admirație copilărească a acelui moment îi rămăsese chiar și acum în suflet. Apoi văzu sclipirea apei, și tot restul fu dat uitării. Odată ce o mirosiră, caii nu erau deloc ușor de controlat. Auzise de călători în deșert care muriseră de sete la fântânile de apă, când le permiseseră cailor și vitelor să se repeadă înainte și să calce în picioare apa, formând o mocirlă densă și nimic altceva. Dar Blaine și sergentul lui erau oameni cu experiență, și controlară animalele cu fermitate.

De îndată ce caii fuseseră adăpați și priponiți, Centaine își scoase cizmele din picioare și intră complet îmbrăcată în ochiul de apă, ca să-și ude hainele și părul, savurând răcoarea apei mocirloase.

La celălalt capăt al apei, Blaine se dezbrăcase de toate hainele în afară de pantaloni și era înăuntru până la genunchi, stropindu-se pe cap cu apă adunată în mâinile ținute căuș. Centaine îl studie pe furiș. Era prima dată când îi vedea pieptul gol. Blaine avea părul de pe corp negru, des și cârlionțat, sclipitor de la stropii de apă. Sub sfârcul drept avea o aluniță neagră și mică, ce o intrigă fără nici un motiv, altfel nu avea nici o pată sau defect pe tot corpul; pielea avea luciul marmurei lustruite, ca statuia lui David de Michelangelo, cu mușchii tari și plați. Sub gât avea un V cafeniu de piele arsă de soare și până la urmele clare unde i se terminau mânecile, brațele îi erau maronii; dincolo de acestea însă, pielea sa avea culoarea palidă a fildeșului, care lui Centaine i se părea atât de atractivă, încât trebui să-și întoarcă privirea.

Centaine se apropie de el, și Blaine își trase grăbit cămașa pe el și apa trecu imediat prin ea. Centaine zâmbi văzându-i pudoarea.

– De La Rey n-a găsit cai de schimb aici, îi zise ea, și el o privi nedumerit.

– Ești sigură?

– Kwi spune că au fost doi oameni aici cu mulți cai, dar au plecat de multe zile. Nu știe să numere mai mult de cele zece degete de la mâini, dar au fost mai multe zile de atâtea. Da, sunt sigură că Lothar De La Rey n-a găsit cai odihniți aici.

Blaine își netezi părul ud peste cap cu amândouă mâinile.

– Atunci mă gândesc că nu i-a mers bine ceva în planuri. Nu și-ar fi epuizat caii în halul acela dacă nu se aștepta să găsească rezerve.

– Kwi spune că au plecat pe jos. Își duc de căpăstru caii pe care-i mai au, și aceștia sunt evident prea obosiți să poată să care un om.

Centaine se întrerupse când Kwi țipă ceva de la marginea pădurii și alergă împreună cu Blaine la el.

– Sunt disperați, zise Blaine, când văzură grămada de echipament abandonat de sub acacia. Șei, conserve, pături și gamele. Și-au aruncat chiar și muniția, zise el, mișcând grămada cu vârful cizmei. Au lăsat orice greutate în plus și au pornit într-o cursă disperată ca să ajungă la fluviu. Oh, Doamne, în sfârșit! Au lăsat aici și blestematele de fiare de cai.

Un cufăr mic de lemn stătea răsturnat pe o parte cu ultimele câteva kilograme de ghimpi înfiorători de fier în el.

– Uite aici, Blaine, îl strigă Centaine.

Blaine se duse lângă ea să vadă grămăjoara de bandaje murdare de la picioarele ei.

– Starea i se înrăutățește, murmură Centaine, dar în mod ciudat nu părea bucuroasă și victorioasă. Cred că e pe moarte, Blaine.

În mod inexplicabil, Blaine simți nevoia să o compătimească și să o consoleze.

– Dacă reușim să-l ducem la un doctor...

Se întrerupse, impulsul era în mod evident o aberație. Erau pe urmele unui nelegiuit primejdios care cu siguranță nu ar ezita să-i împuște la prima ocazie.

– Sergent Hansmeyer, strigă el cu asprime. Vezi ca oamenii să mănânce şi să mai adape o dată caii. Plecăm într-o oră.

Când se întoarse iar spre Centaine, văzu cu uşurare că aceasta îşi revenise.

– O oră nu e de ajuns – hai să fim siguri că folosim înţelept fiecare minut.

Se aşezară împreună la umbră. Nici unul nu mâncase prea mult; canicula şi oboseala le distrusese orice poftă de mâncare. Blaine scoase o ţigară de foi din tabachera de piele şi apoi se răzgândi. O puse înapoi şi o vârî la loc în buzunarul hainei.

– Când te-am văzut prima dată am crezut că eşti strălucitoare, neînduplecată şi frumoasă ca unul dintre diamantele tale, îi zise el.

– Şi acum? întrebă ea.

– Acum te-am văzut plângând pentru caii mutilaţi, şi am simţit în tine o compasiune adâncă pentru un om care ţi-a provocat fără nici o milă un rău foarte mare. Când am plecat din Kalkrand eram îndrăgostit de tine. Cred că m-am îndrăgostit de tine în prima oră când te-am văzut. Nu m-am putut abţine, dar acum îmi place de tine şi am un profund respect pentru tine.

– Şi asta e un lucru diferit de dragoste?

– E un lucru foarte diferit de *a fi îndrăgostit*, afirmă el.

Pentru câteva clipe păstrară tăcerea, şi la un moment dat Centaine încercă să explice.

– Blaine, am fost singură foarte multă vreme, cu un fiu pe care să-l protejez şi pentru care să fac planuri de viitor. Când am venit în această ţară eram o copilă, şi am făcut o ucenicie grea şi nemiloasă în deşertul acesta. Am învăţat că nu pot conta pe nimeni decât pe mine însămi, că singura cale de supravieţuire este să mă bazez numai pe puterea şi hotărârea mea. Şi asta nu s-a schimbat. Nici acum nu am pe nimeni pe care să mă bazez. Nu e aşa, Blaine?

– Aş vrea să nu fie aşa, zise el, fără să încerce să-i evite privirea, ci privind-o şi el cu sinceritate. Aş vrea...

Se întrerupse, şi Centaine îi continuă fraza:

– Dar tu o ai pe Isabella şi pe fete.

Blaine încuviinţă.

– Da, ele nu se pot descurca singure.

– Şi eu pot – nu-i aşa, Blaine?

– Nu te supăra pe mine, te rog. Nu am vrut eu să se întâmple aşa. Nu ţi-am făcut niciodată nici o promisiune.

– Iartă-mă, zise ea, chinuită imediat de remuşcări. Ai dreptate. Nu mi-ai promis niciodată nimic. Ni s-a terminat ora, zise ea, aruncând o privire la ceas.

Se ridică în picioare dintr-o singură mişcare plină de graţie.

– Va trebui pur şi simplu să continui să fiu puternică şi tare, zise ea. Dar nu mi-o mai reproşa niciodată, Blaine, te rog! Niciodată.

Fuseseră nevoiţi să-şi abandoneze şi ei cinci cai de când plecaseră de la ochiul de apă al elefanţilor, iar Blaine hotărî să meargă când pe jos, când călare, ca să cruţe animalele rămase. Călăriră o jumătate de oră şi apoi descălecară şi-şi conduseră caii de căpăstru următoarea jumătate de oră.

Numai boşimanii nu erau afectaţi de sete, oboseală şi căldură, şi se enervau din cauza opririlor atât de dese şi a ritmului agonizant de încet pe care erau obligaţi să-l respecte.

– Singura consolare e că De La Rey e într-o condiţie chiar mai rea decât a noastră. Şi mai sunt cincizeci de kilometri până la fluviu.

După urmele lăsate, vedeau clar că fugarii nu mai aveau decât un singur cal şi înaintau mult mai încet ca ei. Blaine se uită la ceas.

– Mă tem că e timpul să descălecăm din nou.

Centaine gemu încet când coborî din şa. O durea fiecare muşchi, iar tendoanele din genunchi şi glezne o usturau ca nişte fire de sârmă ghimpată.

Se chinuiră înainte şi fiecare pas necesita un efort conştient. Centaine simţea că limba îi umplea gura, groasă şi

aspră, iar mucoasa gâtului și a nărilor i se umflase și era atât de dureroasă că de-abia reușea să respire. Încercă să-și adune saliva și să și-o țină în gură, dar era searbădă și acră, provocându-i o sete chiar mai amarnică.

Uitase cum e să-ți fie cu adevărat sete, și gâlgâitul slab al sticlelor de apă agățate la șaua calului pe care-l conducea de căpăstru devenise un adevărat chin. Nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la momentul când vor putea din nou să bea. Se uita mereu la ceasul de la încheietura mâinii, convingându-se că se oprise, că uitase să-l întoarcă și că în orice clipă Blaine își va ridica brațul să facă semn coloanei să oprească, și vor desface în sfârșit dopurile sticlelor de apă.

Nimeni nu vorbea din proprie inițiativă. Toate comenzile erau laconice și monosilabice, fiecare cuvânt era un efort.

„Nu voi fi eu prima care se dă bătută", se hotărî ea îndârjită, și apoi se alarmă la gândul că-i trecuse această idee prin cap. „Nimeni nu se va da bătut. Trebuie să-i prindem înainte să ajungă la fluviu, și fluviul nu mai e departe."

Își dădu seama că nu se mai concentra decât asupra pământului din fața picioarelor ei, pierzându-și tot interesul față de orice altceva din jurul ei, și realiză că era un semn foarte periculos, prima capitulare. Se forță să-și ridice privirea. Blaine era în fața ei. Rămăsese în urmă cu câțiva pași, făcu un efort gigantic și-și trase calul în față până îl ajunse. Imediat se simți îmbărbătată, câștigase o nouă victorie asupra slăbiciunii trupului ei.

Blaine îi zâmbi, dar Centaine văzu că și pentru el fusese un efort.

– Colinele alea nu sunt marcate pe hartă, zise el.

Centaine nu le observase, dar acum își ridică privirea și cam la doi kilometri în față văzu niște capete netede și golașe de granit înălțate deasupra pădurii. Încă nu fusese niciodată atât de departe la nord; era un teritoriu nou pentru ea.

– Nu cred că teritoriul acesta a fost vreodată cartografiat, șopti ea, și apoi își drese glasul și vorbi mai limpede: Numai fluviul a fost trecut pe hartă.

– Vom bea când ajungem la poalele celei mai apropiate coline, îi promise el.

– Un morcov pentru măgar, murmură ea, şi Blaine zâmbi.

– Gândeşte-te la fluviu. E o grădină plină de morcovi.

Fură din nou cotropiţi de tăcere. Boşimanii îi conduceau direct spre coline. La poalele conului de granit găsiră ultimul cal al lui Lothar De La Rey.

Zăcea pe o parte, dar îşi ridică greoi capul când veniră lângă el. Iapa lui Blaine nechează uşor, iar animalul prăbuşit încercă să-i răspundă, dar efortul se dovedi peste puterile lui. Îşi lăsă capul pe pământ, iar răsuflarea lui slabă şi chinuită răsfiră firele de praf ce i se rotiră în jurul nărilor. Boşimanii înconjurară animalul muribund şi începură să pălăvrăgească entuziasmaţi. Kwi alergă până la stâncile cenuşii ale colinei şi se uită în sus.

Toţi îi urmară exemplul, uitându-se în sus la întinderea rotunjită de granit. Avea între şaizeci şi nouăzeci de metri înălţime. Suprafaţa nu era atât de netedă pe cât păruse de la distanţă. Erau mai multe fisuri adânci, câteva laterale, altele în poziţie verticală de la poale până în vârf, iar granitul se decojea cu efectul cunoscut sub numele de „exfoliere de ceapă", provocat de dilatarea şi contractarea de la căldura extremă. Asta formase trepte mici, cu margini ascuţite, care ofereau prize bune pentru picioare, permiţând căţărarea până în vârf, deşi era o escaladă expusă şi potenţial periculoasă.

În vârf, un grup de bolovani perfect rotunzi, fiecare de mărimea unei case mari de locuit, formau o coroană simetrică. Întreaga formaţiune era o compoziţie naturală care părea atât de artistic şi artificial realizată, încât dădea impresia că fusese concepută şi aranjată de oameni. Centaine îşi aminti imediat de dolmenele pe care le vizitase în copilărie în Franţa, sau unul dintre acele temple mayaşe din junglele Americii de Sud, pe care le văzuse în ilustraţii.

Blaine plecase de lângă ea, conducându-şi calul către poalele colinei de granit, şi ceva de pe creastă îi atrase atenţia lui Centaine. O fluturare de mişcare între umbrele de

sub un bolovan din coroana din vârf, şi Centaine strigă un avertisment.

– Blaine, fii atent! În vârf...

Blaine stătea lângă capul calului, cu hăţurile peste umăr, uitându-se în sus. Dar înainte să poată răspunde avertizării ei, se auzi un bufnet ca un sac de grâu aruncat pe pământ. Centaine nu recunoscu sunetul unui glonţ de mare viteză lovind în carne vie până nu văzu calul lui Blaine clătinându-se, apoi picioarele din faţă cedând sub el şi calul se prăbuşi greoi, trăgându-l şi pe Blaine după el.

Centaine încremeni, şi apoi auzi plesnitura ca de bici a Mauserului din vârful colinei şi realiză că glonţul ajunsese la ei înaintea sunetului.

În jurul ei cavalerişti începură să strige şi se chinuiră să-şi stăpânească animalele panicate, iar Centaine se răsuci şi sări în şaua calului ei. Încălecă ţinându-se cu o mână pe şa şi fără să atingă scările, şi îşi îndemnă calul înapoi.

– Blaine, vin la tine, urlă ea.

Blaine se ridicase în picioare lângă cadavrul calului său, şi Centaine călări în viteză spre el.

– Prinde-te de scară, îi strigă ea.

Mauserele din vârful colinei scuipau gloanţe către ei. Calul sergentului Hansmeyer se prăbuşi sub acesta şi-l azvârli cu capul înainte din şa.

Blaine îi alergă în întâmpinare şi se apucă de scările calului. Centaine întoarse calul şi-l îndemnă cu călcâiele la galop, lovindu-l uşor cu frâiele, îndreptându-l spre adăpostul insuficient oferit de mopanii aflaţi la două sute de metri în urma lor.

Blaine se ţinea de cureaua de la scara şeii, alergând alăturea de cal, de-abia atingând pământul, făcând paşi uriaşi, încercând să ţină pasul cu ea.

– Poţi să vii? strigă ea.

– Du-te înainte!

Avea vocea încordată de efort şi Centaine se uită înapoi pe sub braţ. Gloanţele plesneau încă în jurul lor. Unul dintre cavalerişti se întoarse să-l ajute pe sergentul Hansmeyer, dar

când ajunse la el un glonț îi nimeri calul în cap și soldatul se prăbuși, rostogolindu-se la pământ.

– Țintesc caii! strigă Centaine, când își dădu seama că singurul animal teafăr era al ei.

Toți ceilalți erau la pământ, uciși cu un singur glonț în cap. Se vedea clar că aveau de-a face cu un țintaș excelent, căci bărbații din vârful colinei trăgeau în jos de la o distanță de o sută cincizeci de pași sau chiar mai mult.

Centaine văzu în fața ei o râpă puțin adâncă pe care n-o observase înainte. Pe malul dinspre ea era o grămadă de crengi încâlcite de mopani care se uscaseră și căzuseră din copaci, formând o fortificație naturală și se îndreptă spre ea, forțându-și calul stors de puteri să sară în fundul râpei și apoi imediat se aruncă de pe el și-l prinse de cap ca să-l controleze.

În timpul saltului Blaine își pierduse cu totul echilibrul, fiind târât de-a rostogolul în râpă, dar se ridică imediat în picioare.

– Am intrat în ambuscada aia ca un novice! explodă el, furios pe sine însuși. Sunt prea obosit să mai pot gândi rațional, fir-ar să fie de treabă!

Scoase cu gesturi bruște pușca din tocul de la șaua calului lui Centaine și se cățără rapid la buza râpei.

Caii morți zăceau sub panta netedă și abruptă a colinei, iar sergentul Hansmeyer și cavaleriștii săi alergau în zigzag, ferindu-se de gloanțe, până ajunseră și ei la râpă, să se adăpostească. Împușcăturile de Mauser răsunară în continuare, ridicând praful galben și făcându-i să tresară din cauza imploziilor de aer din timpane când gloanțele în trecere le șuierau pe lângă capete.

Boșimanii dispărură ca prin magie, asemenea unor spiriduși maronii, încă de la prima împușcătură. Centaine știa că nu-i vor mai vedea. Se întorceau deja spre clanul lor din O'Chee Pan.

Blaine împinse în sus luneta puștii Lee Enfield, fixând-o la patru sute de metri, și ținti creasta colinei, unde fuioarele de fum albăstrui trădau poziția oamenilor ascunși. Trase pe

cât de rapid reuşi să reîncarce puşca, după fiecare împuşcătură, împroşcând cu gloanţe pentru a acoperi retragerea cavaleriştilor care încă nu se adăpostiseră, văzând cioburi albe de granit zburând pe linia clar conturată pe cer a crestei colinei. Gloanţele inamice scăzură în intensitate. Îşi scoase rapid o cutie de cartuşe din bandulieră şi împinse gloanţele de alamă în deschizătura căscată a puştii fierbinţi, o închise cu un pocnet brutal, îşi azvârli arma pe umăr şi începu din nou să stropească ţintaşii din vârful colinei cu gloanţe, ca dintr-un furtun.

Unul câte unul Hansmeyer şi oamenii lui ajunseră la râpă şi se rostogoliră în ea, asudaţi şi gâfâind. Blaine observă cu satisfacţie că fiecare avea la el puşca şi că-şi purtau bandulierele peste piept, câte şaptezeci şi cinci de gloanţe de persoană.

– Au împuşcat toţi caii în cap, dar n-au atins nici un om.

Hansmeyer şuieră din gât chinuindu-se să rostească aceste cuvinte.

– N-au tras nici un foc lângă mine, zise şi Centaine.

Lothar avusese foarte mare grijă să nu îi pună viaţa în primejdie. Îşi dădu seama cu un fior cât de uşor ar fi putut s-o împuşte în cap de la spate când fugea.

Blaine îşi reîncărca puşca Lee Enfield. Îşi ridică privirea şi-i zâmbi fără umor.

– Individul nu e prost. Ştie că deja i-a înţărcat bălaia, şi n-are chef să mai adauge şi crima la lista lungă de acuzaţii împotriva lui. Câţi oameni sunt în vârful colinei? îl întrebă apoi pe Hansmeyer.

– Nu ştiu, răspunse Hansmeyer. Dar oricum, mai mult de unul. Viteza împuşcăturilor a fost mai mare decât e posibil pentru un singur om, şi am auzit câteva focuri suprapunându-se.

– Foarte bine, hai să aflăm câţi sunt.

Blaine îi chemă pe Centaine şi pe Hansmeyer sus lângă el şi le explică.

Centaine luă binoclul şi se duse în josul râpei până ajunse sub un smoc des de ierburi ce creştea pe buza râpei. Folosi

tufa ca un paravan şi-şi înălţă capul până văzu clar vârful colinei. Focaliză binoclul şi le strigă:

– Gata!

Blaine îşi puse casca pe vergeaua puştii şi o ridică, iar Hansmeyer trase două focuri în aer ca să atragă atenţia oamenilor din vârful colinei.

Aproape imediat îi răspunse de sus o salvă. Erau mai multe focuri trase deodată, ce ridicară praful pe buza râpei la câţiva centimetri de casca de culoare kaki, şi ricoşară cu vaiete prelungi către pâlcul de mopani.

– Doi sau trei, zise Hansmeyer.

– Trei, confirmă Centaine, coborând binoclul şi lăsându-se în jos. Am văzut trei capete.

– Bine, zise Blaine, dând din cap. Înseamnă că i-am prins. Nu mai e decât o chestiune de timp.

– Blaine, zise Centaine desfăcând sticla de apă din chingile de la şa. Numai atâta apă mai avem.

Scuturâ sticla şi nu era plină nici măcar pe sfert. Toţi se uitară îndelung la ea şi fără să vrea Blaine îşi linse buzele.

– Vom putea să ne recuperăm celelalte sticle de îndată ce se întunecă, îi asigură el. Sergent, zise el apoi pe un ton energic. Ia doi cavalerişti cu tine, şi încearcă să găseşti o cale de a ajunge de cealaltă parte a colinei. Trebuie să ne asigurăm că nimeni nu poate fugi prin spate.

Lothar De La Rey era rezemat de unul dintre bolovanii imenşi de granit din vârful colinei. Stătea la umbră, cu Mauserul în poală. Avea capul gol şi părul lung şi auriu îi flutura peste frunte.

Se uita către sud, peste întinderea câmpiei şi pădurea răsfirată de mopani, în direcţia din care trebuiau să apară urmăritorii atât de îndârjiţi. Cătărarea pe peretele abrupt de granit îl costase teribil şi încă nu-şi revenise.

– Lasă-mi o sticlă de apă, porunci el şi Hendrick o puse lângă el.

– Am umplut-o de la astea, zise Hendrick, arătând grămada de sticle goale aruncate pe jos. Şi avem o sticlă plină să ne ajungă până la fluviu.

– Bine, încuviinţă Lothar.

Verifică şi celelalte echipamente întinse lângă el pe granit. Erau patru grenade de mână – vechiul tip cu mâner de lemn, „maşină de tocat cartofi". Fuseseră ascunse în adăpost cu fiarele de cai şi celelalte echipamente de aproape douăzeci de ani, şi nu se putea baza acum pe ele.

Klein Boy îşi lăsase puşca şi banduliera cu muniţie a Mauserului său împreună cu grenadele. Aşa că Lothar avea două puşti şi 150 de gloanţe – mai mult decât suficient, dacă grenadele funcţionau. Iar dacă nu, atunci oricum nu va mai conta.

– Foarte bine, zise Lothar încet. Am tot ce-mi trebuie. Puteţi pleca.

Hendrick îşi răsuci capul rotund ca o ghiulea de tun către sud. Erau la înălţime, sus deasupra lumii, şi linia orizontului era la treizeci de kilometri sau chiar mai mult, dar încă nu se vedea nici urmă de potera de pe urmele lor.

Hendrick începu să se ridice în picioare, şi apoi se opri. Se uită cu ochii mijiţi în arşiţa tremurătoare şi sclipirea orbitoare a soarelui.

– Praf! zise el.

Era încă la vreo opt kilometri depărtare, o ceaţă palidă deasupra copacilor.

– Da, zise Lothar, care o văzuse cu câteva minute înainte. S-ar putea să fie o turmă de zebre, sau un vârtej de praf, dar nu mi-aş paria partea de diamante pe asta. Plecaţi acum!

Hendrick nu-l ascultă. Rămase pe loc, uitându-se lung în ochii ca de safir ai bărbatului alb.

Hendrick nu se certase şi nici nu protestase când Lothar le explicase că trebuiau să plece. Avea dreptate, aşa era logic. Întotdeauna îşi lăsaseră în urmă răniţii, deseori cu doar un pistol la îndemână, pentru momentul când vor fi copleşiţi de agonie sau atacaţi de hiene. Şi totuşi, de data acesta Hendrick

simțea nevoia să spună ceva, dar nu existau cuvinte care să poată exprima semnificația acestui moment. Știa foarte bine că lasă o parte din propria viață pe această stâncă pârjolită de soare.

– O să am grijă de băiat, zise în cele din urmă, și Lothar înclină ușor din cap.

– Vreau să vorbesc cu Manie. Așteaptă-l la poalele colinei. N-o să-l țin decât un minut.

Își linse buzele uscate și crăpate și tremură cu un fior brusc de la fierbințeala otrăvii din sânge.

– Vino!

Klein Boy se ridică în picioare la gestul lui Hendrick. Se îndepărtară împreună cu iuțeala unor pantere ieșite la vânat, și când ajunseră la marginea stâncii Klein Boy dispăru imediat de cealaltă parte. Hendrick se opri pentru o clipă și se uită înapoi. Își ridică mâna dreaptă.

– Rămâi cu bine, îi zise în cele din urmă.

– Mergi cu bine, prietene, murmură Lothar.

Nu-i spusese niciodată „prietene" până acum și Hendrick tresări violent la auzul cuvântului. Apoi își întoarse capul pentru ca Lothar să nu-i vadă ochii și după o clipă dispăru.

Lothar rămase uitându-se lung după el câteva secunde, apoi se scutură ușor, alungându-și mila de sine și senzația de rău provocată de febra ce amenința să-l copleșească și să-l descurajeze cu totul.

– Manfred, zise el.

Băiatul tresări. Până în clipa aceea stătuse cât de aproape îndrăznise de tatăl său, privindu-i chipul, urmărindu-i absorbit fiecare cuvânt, fiecare gest.

– Tată, șopti el. Nu vreau să plec. Nu vreau să te las aici. Nu vreau să plec fără tine.

Lothar făcu un gest de nerăbdare, încruntându-se ca să-și ascundă compasiunea și dragostea.

– Vei face ce-ți spun eu.

– Tată...

– Niciodată nu m-ai dezamăgit, Manie. Am fost întotdeauna mândru de tine. Nu strica asta acum. Nu mă face să cred că fiul meu e un laș...

– Nu sunt laș!

– Atunci vei face ceea ce trebuie să faci, rosti el cu asprime, și înainte ca Manfred să apuce să protesteze din nou, îi porunci: Adu-mi sacul.

Lothar își puse sacul între picioare și-i dezlegă cureaua de la gură cu mâna teafără. Scoase un pachet și-l desfăcu rupându-i hârtia groasă cafenie cu dinții. Răsturnă gemele într-o mică grămăjoară pe granitul de lângă el și le răsfiră. Ridică zece dintre cele mai mari și mai albe geme.

– Dă-ți jos haina, îi spuse el.

Manfred i-o dădu și Lothar făcu o mică gaură în căptușeală cu briceagul.

– Gemele astea vor valora mii de lire. Destul cât să te țină în școală și până te pui pe picioare, zise el, vârându-le una câte una în căptușeala hainei cu degetul arătător. Dar acestea – sunt prea multe, prea grele, prea voluminoase să le poți ascunde. E periculos să le porți la tine, e ca o condamnare la moarte. Hai cu mine!

Se ridică în picioare cu mare greutate. Îl conduse printre bolovanii uriași, ținându-se de ei ca să nu se prăbușească de pe picioare, iar Manfred îl sprijini de pe cealaltă parte.

– Aici!

Se lăsă în genunchi cu un geamăt, iar Manfred se ghemui lângă el. Suprafața de granit era crăpată la picioarele lor ca și cum ar fi fost despicată cu o daltă. În vârf crăpătura era cât două lățimi de palmă, dar era foarte adâncă, nu-i puteau vedea fundul, deși văzură cel puțin nouă metri în adâncul ei. Se îngusta gradat pe măsură ce cobora în adânc și străfundurile i se pierdeau în umbre.

Lothar bălăngăni sacul cu diamante peste deschizătură.

– Marchează-ți bine locul ăsta, șopti el. Uită-te înapoi de multe ori când te îndrepți spre nord ca să-ți amintești dealul

ăsta. Diamantele o să te aştepte aici pentru când vei avea nevoie de ele.

Lothar îşi desfăcu degetele şi sacul alunecă. Auziră pânza frecându-se de marginile de granit în cădere, şi apoi tăcere, când se opri undeva în gâtul îngust al gropii din stâncă.

Se uitară amândoi înăuntru şi reuşiră să deslueşască vag culoarea mai deschisă a pânzei aflate la nouă metri adâncime, dar chiar şi cea mai concentrată privire a unei persoane care nu ştia ce era ar fi trecut peste ea fără să o bage de seamă.

– Asta e moştenirea mea pentru tine, Manie, şopti Lothar, şi se târî mai la o parte de crăpătură. Acuma gata, te aşteaptă Hendrick. E timpul să pleci. Du-te repede!

Ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze fiul pentru ultima oară, să-i sărute ochii şi buzele şi să-l strângă la piept, dar ştia că i-ar face pe amândoi să-şi piardă de tot stăpânirea de sine. Dacă se agăţau unul de celălalt acum, nu ar avea niciodată puterea să se despartă după aceea.

– Du-te! îi porunci el, iar Manfred izbucni în plâns şi i se aruncă în braţe.

– Vreau să stau cu tine, ţipă el.

Lothar îl prinse de încheietura mâinii şi-l ţinu la distanţă.

– Vrei să mă faci de ruşine? îl întrebă el cu sălbăticie. Aşa vrei să-mi amintesc de tine, smiorcăindu-te ca o fetiţă?

– Tată, nu mă alunga, te rog! Lasă-mă să rămân!

Lothar se trase înapoi, îşi desfăcu degetele de pe încheietura mâinii lui Manfred şi imediat îl plesni cu palma deschisă peste faţă, şi apoi pe celălalt obraz cu dosul palmei. Cele două palme îl făcură pe Manfred să-şi piardă echilibrul, şi să cadă în fund. Pe amândoi obrajii palizi îi apărură două mari pete stacojii, iar dintr-o nară i se prelinse un firicel strălucitor de sânge către buza de sus. Se holbă la Lothar cu ochi neîncrezători.

– Pleacă de aici, îi zise Lothar şuierător, adunându-şi tot curajul şi toată voinţa ca să-şi facă vocea dispreţuitoare şi expresia feţei aspră. Nu vreau un neghiob plângăcios care să

se ţină după mine. Dispari de-aici înainte să pun biciul pe tine!

Manfred se ridică împleticindu-se şi făcu un pas înapoi, holbându-se în continuare cu neîncredere şi groază la tatăl său.

– Hai! Pleacă! Dispari de-aici!

Expresia lui Lothar nu şovăi nici o clipă, vocea îi răsună furioasă, disprețuitoare şi neînduplecată.

Manfred îi întoarse spatele şi se duse până la marginea stâncii. Acolo se mai întoarse o dată şi-şi întinse mâinile spre el.

– Tată! Te rog, nu...

– Du-te! Naiba să te ia! Du-te!

Băiatul trecu peste margine şi sunetele coborârii lui şovăielnice pieriră în cele din urmă cu totul.

De-abia atunci îşi lăsă Lothar umerii în jos şi îi scăpă un hohot de plâns. Dintr-odată începu să plângă în linişte, cutremurându-se din tot trupul.

„E din cauza febrei, îşi spuse. Febra m-a slăbit." Dar era încă bântuit de imaginea fiului său blond şi minunat, devastat de durere, şi simţi că i se frânge ceva în piept, o durere fizică, de neîndurat.

– Iartă-mă, băiatul meu, şopti el printre lacrimi. N-a fost nici o altă cale de a te salva. Iartă-mă, te implor!

Lothar îşi pierdu din nou cunoştinţa pentru o vreme, iar când se trezi cu o tresărire, nu-şi aminti unde era şi cum ajunsese aici. Însă mirosul braţului său cangrenat, dulceag şi dezgustător, îl făcu să-şi amintească şi se târî până la marginea stâncii şi se uită către sud. Îşi văzu urmăritorii pentru prima dată, şi chiar şi de la distanţa de doi kilometri sau chiar mai mult, recunoscu cele două siluete mărunte ca nişte spirite care dansau în faţa coloanei de călăreţi.

– Boşimani, şopti el.

Acum înţelese în sfârşit cum îi ajunseseră din urmă atât de repede. „Şi-a pus boşimanii domesticiţi pe urmele mele." Îşi dădu seama că n-avusese nici o şansă să-i facă să-i piardă

urma; ascunderea urmelor şi toate subterfugiile la care apelase nu fuseseră decât timp pierdut. Boşimanii îi urmăriseră cu uşurinţă şi de-abia dacă avuseseră nevoie să verifice mai atent zonele cele mai neregulate şi mai înşelătoare.

Apoi se uită dincolo de cei doi urmăritori şi numără oamenii din potera ce fusese trimisă pe urmele lui.

– Şapte, şopti el.

Îşi mijì ochii încercând să deslușească siluetă mai mică de femeie între ei, dar descălecaseră şi veneau conducându-şi caii de căpestre, iar mopanii din mijloc îi acopereau vederea.

Îşi mută toată atenţia de la călăreţii care se apropiau la ceea ce avea de făcut. Singura lui preocupare acum era să le încetinească urmărirea cât mai mult posibil, şi să-i convingă că toţi membrii grupului său erau cu el în vârful colinei. Fiecare oră pe care o putea câştiga le va da lui Manie şi lui Hendrick o şansă în plus să scape.

Era dificil şi dura foarte mult să lucreze cu o singură mână, dar vârî puşca lui Klein Boy într-o nişă de granit, cu ţeava aţintită către câmpie. Trecu peste trăgaci o curea de la una dintre sticlele de apă, şi celălalt capăt îl duse până la locul pe care şi-l alesese pentru el la umbră, protejat de o ieşitură a lespezii de granit.

Trebui să se oprească un minut să se odihnească, începuse să i se împăienjenească privirea şi vedea pete negre, iar picioarele îi erau ca de cauciuc – nu păreau în stare să-i ţină greutatea. Se uită peste margine şi văzu călăreţii mult mai aproape, deja erau pe punctul de a ieşi din pădurea de mopani în teren deschis. Acum o recunoscu şi pe Centaine, subţire şi băieţoasă în costumul ei de călărie, şi reuşi chiar şi să-i vadă pata sclipitor de galbenă a eşarfei de la gât.

În ciuda fierbinţelii febrei şi a petelor negre din faţa ochilor, în ciuda situaţiei disperate în care se găsea, îşi dădu seama că simţea încă o admiraţie dulce-amară pentru ea.

– Dumnezeule! Femeia asta nu renunţă niciodată, murmură el. O să mă urmărească până de cealaltă parte a porţilor iadului.

Se târî până la grămada de sticle goale de apă și le trase după el, le aranjă în trei grămezi separate de-a lungul marginii, și înnodă curelele de piele laolaltă ca să poată agita simultan toate grămezile cu o singură smucitură a curelei din mâna lui.

– Nu mai trebuie acum decât să trag drept, șopti el.

Dar capul îi bubuia și vederea îi juca feste din cauza febrei. Setea îi pârjolea agonizant gâtul și tot corpul îi ardea ca un cuptor.

Își desfăcu dopul sticlei cu apă și bău, controlându-se cu grijă, sorbind și ținând apa în gură înainte să o înghită. Se simți imediat mai bine, și văzu mai limpede. Închise sticla și o așeză lângă el, alături de rezervele de muniție. Apoi își împături haina și o așeză pe post de pernă pe marginea de granit din fața lui și își așeză pușca pe ea. Urmăritorii ajunseseră la poalele colinei și se adunaseră în jurul calului pe care-l abandonase acolo.

Lothar își ridică mâna teafără cu degetele răsfirate în fața ochilor. Nu tremura deloc, era la fel de stabilă ca stânca pe care stătea. Își așeză patul puștii sub bărbie.

„Caii, își reaminti. Nu pot să-l urmărească pe Manie fără cai..." Trase aer adânc în piept și împușcă iapa castanie a lui Blaine Malcomess în centrul petei albe din frunte.

Ecourile împușcăturii se reverberau încă de pe stâncile colinelor din jur, iar Lothar mai trase o dată, dar de data asta smuci de cureaua legată de cealaltă pușcă, așa că zgomotul celor două împușcături se suprapuseră. Sunetul dublu trebuia să înșele chiar și un soldat experimentat și să-l facă să creadă că erau mai mulți oameni în vârful colinei.

În mod ciudat, în aceste clipe în care era ocupat cu misiunea lui ucigașă, febra îi scăzuse și vedea limpede, luneta Mauserului era fixată clar pe fiecare țintă, iar mâna de pe pușcă, precisă și stabilă. Ținti pe rând fiecare cal doborându-l cu o împușcătură direct în cap. Acum erau toți la pământ, cu excepția unuia singur: cel călărit de Centaine.

O focaliză pe Centaine în vizor. Se îndrepta în galop către mopani, culcată peste gâtul calului, îndemnându-l să meargă tot mai repede, cu un bărbat atârnat de cureaua scării, şi Lothar îşi ridică degetul arătător de pe trăgaci. Era o reacţie instinctivă; nu putea să tragă în apropierea ei.

Aşa că mută ţeava mai departe de ea. Cei patru călăreţi ai cailor doborâţi se îndreptau şi ei răsfiraţi către copaci. Ţipetele lor ascuţite de panică se auziră până în vârful colinei. Erau ţinte uşoare; ar fi putut să-i doboare pe fiecare cu câte un singur glonţ, dar începu în schimb un fel de joc, să vadă cât de aproape de ei putea trage fără să-i atingă totuşi. Cavalerişţii se fereau şi ţopăiau când gloanţele răpăiau în jurul lor. Era comic, amuzant la culme. Lothar începu să râdă trăgând la ţintă şi dintr-odată auzi sunetul isteric şi complet nestăpânit al râsetului său vuindu-i în cap şi se opri. „Îmi pierd minţile, se gândi. Trebuie să rezist cât mai mult."

Ultimul soldat dispăru în fugă în pădure şi Lothar, năclăit de sudoare, îşi dădu seama că tremură necontrolat.

– Trebuie să fiu gata, se încurajă singur. Trebuie să gândesc. Nu mă pot opri acum. Nu pot să mă dau bătut.

Se târî până la a doua puşcă şi o reîncărcă, apoi se rostogoli pe spate până ajunse înapoi la postul lui de tragere de la umbra bolovanilor.

„Acum vor încerca să-mi marcheze poziţia, ghici el. Vor atrage focul şi vor fi atenţi de unde..."

Văzu casca oferită ca o invitaţie deasupra marginii unei râpe de la marginea pădurii şi rânji. Asta era o şmecherie veche de când lumea; chiar şi cel mai tăntălău răcan cu mucii la nas învăţase să nu se lase prostit de el încă din primii ani ai Războiului Bur. Era aproape insultător că încercau să-l amăgească acum cu aşa ceva.

– Foarte bine, atunci! îi zeflemisi el. Să vedem cine păcăleşte pe cine.

Trase din amândouă puştile simultan şi un moment mai târziu smuci curelele legate de grămezile de sticle goale de apă. De la distanţa aceea mişcarea sticlelor rotunde învelite

în pâslă se vedea pe fundalul cerului ca niște capete de țintași ascunși.

– Acum vor trimite niște oameni să înconjoare colina, ghici el.

Privi cu atenție printre copacii de la poalele dealului, cu Mauserul pregătit, clipind rapid din ochi să-și curețe privirea.

– Încă cinci ore până se întunecă, își spuse singur. Hendrick și Manie o să ajungă la fluviu mâine în zori. Trebuie să-i țin aici până atunci.

Văzu o mișcare fulgerătoare la dreapta: câțiva bărbați alergând ghemuiți în avânturi scurte, trecând de cealaltă parte a colinei, și ținti în trunchiurile de copaci de deasupra capetelor lor. Rafala de Mauser biciui copacii și coaja explodă lăsând răni albe sângerânde de sevă pe mopani.

– Țineți-vă capul jos, *myne heeren!*

Lothar râdea din nou, isteric, în chicote delirante. Se forță să se oprească, și imediat îi apăru în față chipul lui Manie, ochii minunați de topaz înecați de lacrimi și picăturile de sânge de pe buza de sus.

– Băiatul meu, plânse el. Oh, Doamne, cum o să mai trăiesc fără tine?

Nici chiar acum nu putea accepta că era pe moarte, dar mintea i se încețoșă din nou și se prăbuși înainte, pe bandajul mizerabil pătat de puroi în care-i era înfășurată mâna. Duhoarea propriei cărni putrezite deveni parte din coșmarurile delirante ce îl chinuiau chiar și în momentele când își pierdea cunoștința.

Se trezi treptat la realitate și-și dădu seama că lumina soarelui scăzuse puțin, potolind arșița înfiorătoare. O briză ușoară flutura peste vârful colinei și trase gâfâind în piept aerul mai răcoros, sorbindu-l recunoscător în plămâni. Apoi își dădu seama cât de sete îi era și căută sticla de apă cu o mână tremurătoare; avu nevoie de un efort enorm ca să scoată dopul și să o ridice la buze. După o singură înghițitură sticla îi alunecă din mână și prețioasa apă îl stropi pe cămașă și se scurse gâlgâind afară din sticlă, adunându-se într-o mică

băltoacă pe stâncă, de unde se evaporă aproape instantaneu. Pierdu mai mult de o jumătate de litru înainte să recupereze sticla şi pierderea apei aproape îl făcu să plângă de jale. Puse dopul la loc cu mare grijă, îşi înălţă capul şi ascultă.

Erau câţiva bărbaţi pe colină. Auzi scrâşnetul unei cizme cu tălpi de metal călcând pe lespedea de granit şi îşi întinse mâna după o grenadă. Mauserul îi era pe umăr şi se târî de la margine, ţinându-se de bolovani ca să se ridice în picioare. Nu putea sta fără să se ţină, aşa că trebui să se rezeme în continuare de bolovan. Se furişă cu prudenţă ţinând grenada pregătită.

În vârf nu era nimeni – însemna că urcau în continuare. Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă cu toată fiinţa sa. Auzi încă o dată, foarte aproape, scrâşnetul şi foşnetul hainelor pe granit şi o inhalare involuntară de aer, icnetul unui om care ratase o priză de picior şi apoi reuşise să-şi fixeze talpa pe stâncă, undeva sub vârf.

„Urcă din spate", îşi spuse în gând, ca şi cum ar fi explicat unui copil mai nătâng. Fiecare gând era un efort. „Şapte secunde până arde fitilul grenadei." Se uită la arma primitivă pe care o ţinea de mânerul de lemn. „E prea mult timp. Sunt foarte aproape."

Ridică grenada şi încercă să tragă cuiul. Se erodase şi era blocat. Gemu şi-şi folosi toată forţa, dar în cele din urmă reuşi să-l scoată. Auzi clicul amorsei şi începu să numere.

„Un milion, două milioane..." La secunda a cincea se aplecă şi dădu grenada de-a dura peste margine. Foarte aproape, însă nevăzut, cineva strigă un avertisment agitat.

– Dumnezeule! O grenadă!

Lothar izbucni într-un râs nestăpânit.

– Aşa vă trebuie, javre de englezi ce sunteţi!

Îi auzi alunecând şi pierzându-şi echilibrul încercând să scape şi se pregăti să audă explozia, dar în loc de asta auzi doar zăngănitul grenadei care se izbea de pietre şi cădea din ce în ce mai jos pe pantă.

– Rateu! exclamă el, oprindu-se din râs. Oh, dracu' s-o ia de treabă!

Grenada explodă totuşi, deşi mai târziu. O explozie bruscă de sunet în josul pantei, urmată de huruitul şi vaietele prelungi ale şrapnelului izbindu-se de stânci. Un bărbat scoase un ţipăt.

Lothar se lăsă în genunchi şi se târî până la margine. Se uită în jos pe pantă şi văzu trei oameni în uniforme kaki, alunecând pe pietre şi chinuindu-se în zadar să-şi recapete echilibrul. Rezemă Mauserul de margine şi trase rapid. Gloanţele lăsară pete de plumb pe stâncă în apropierea cavaleriştilor înspăimântaţi. Se aruncară în jos pe ultima porţiune şi o luară la goană înapoi către copaci. Unul dintre ei era rănit, lovit de şrapnel; tovarăşii săi îl sprijineau de amândouă părţile şi-l traseră după ei.

Lothar zăcu epuizat de efort aproape o oră înainte să reuşească să se târască înapoi în partea de sud a vârfului colinei. Se uită jos la caii morţi ce zăceau în soare. Deja li se umflau burţile, dar aveau încă legate la şei sticlele de apă.

– Apa e magnetul, şopti el. Deja le e groaznic de sete. O să vină după apă.

La început se gândi că întunericul era iar numai în mintea lui, dar când îşi întoarse capul văzu ultimele flăcări portocalii ale apusului la orizont. Le privi dispărând şi brusc se lăsă noaptea, în stilul rapid al înserărilor africane.

Zăcu nemişcat ascultând cu atenţie orice zgomot care le-ar trăda apropierea de apă, şi admiră ca de atâtea ori înainte sunetele mistice ale nopţii africane, orchestra moale şi înăbuşită a insectelor şi păsărilor, chiţăitul liliecilor ieşiţi la vânătoare în jurul vârfului de stâncă şi chelălăielile jalnice ale şacalilor din câmpie, cu lătratul straniu şi rar al bursucului nocturn. Lothar încercă să ignore aceste sunete ce-i distrăgeau atenţia şi să se concentreze asupra zgomotelor făcute de om în întunericul de la poalele colinei.

Singurul lucru pe care-l auzi fu un clinchet slab de la scările unui cal, şi aruncă grenada cu toată puterea braţului

cât mai în afară. Bubuitul răsunător al exploziei îi suflă un şuvoi de aer în faţă şi la flama bruscă văzu la depărtare siluetele întunecate stând în picioare lângă un cal mort. Reuşi să distingă doi oameni, deşi nu era sigur dacă nu cumva erau mai mulţi, şi mai aruncă o grenadă.

În explozia scurtă de lumină portocalie îi văzu gonind înapoi la copaci; alergau atât de uşor, încât cu siguranţă nu erau împovăraţi de sticlele cu apă.

– Aşa, transpiraţi, le şopti batjocoritor, dar nu mai avea decât o singură grenadă, pe care o ţinea strâns la piept ca pe o comoară de mare preţ. Trebuie să fiu gata pe când o să vină din nou. Nu pot să-i las să ia apa.

Vorbea cu voce tare şi ştia că era un semn de delir. De fiecare dată când simţea că-l ia ameţeala îşi ridica faţa spre cer şi încerca să-şi focalizeze privirea pe stele.

– Trebuie să rezist, îşi zise cu seriozitate. Măcar să reuşesc să-i ţin aici până mâine la amiază.

Încercă să facă în minte calculele de timp şi distanţă, dar era peste puterile lui.

– Probabil au trecut opt ore de când au plecat Hendrick şi Manie. O să meargă încontinuu toată noaptea. Nu mă mai au cu ei să-i încetinesc din drum. Precis pot ajunge la fluviu înainte să se crape de ziuă. Dacă reuşesc să-i ţin pe ăştia aici încă opt ore, o să reuşească să scape de tot...

Dar oboseala şi febra îl copleşiră şi-şi înclină capul în îndoitura cotului.

– Lothar!

Era doar imaginaţia lui, ştia asta, dar îşi mai auzi o dată numele.

– Lothar!

Îşi înălţă capul şi tremură în răcoarea nopţii şi din cauza amintirilor trezite de vocea ei.

Îşi deschise gura şi apoi o închise. Nu trebuia să răspundă, nu trebuia să se dea de gol în nici un fel. Dar ascultă cu aviditate să audă iar vocea lui Centaine Courtney strigându-l.

– Lothar, avem un om rănit.

După câte putea să-şi dea seama, era undeva la marginea pădurii. Şi-o putea imagina, hotărâtă şi curajoasă, cu bărbia mică şi fermă înălţată cu mândrie, cu ochii întunecaţi.

– De ce te mai iubesc? şopti el.

– Avem nevoie de apă pentru el.

Ce ciudat era cât de limpede îi auzea vocea! Reuşea să-i sesizeze accentul franţuzesc şi dintr-un motiv de neînţeles i se părea înduioşător. Simţi că începe să lăcrimeze.

– Lothar! Vin să iau apa.

Acum vocea era mai aproape, mai puternică – evident ieşise din adăpostul dintre copaci.

– Sunt singură, Lothar.

Deja era la jumătatea distanţei dintre pădure şi colină.

– Du-te înapoi! încercă să strige, dar nu reuşi să scoată decât un mormăit. Te-am avertizat. Trebuie s-o fac. Încercă să prindă grenada cu degete înţepenite. Nu te pot lăsa să iei apa – de dragul lui Manie. Trebuie s-o fac.

Prinse în sfârşit de inelul cuiului grenadei.

– Am ajuns la primul cal, strigă ea. Iau sticla. Numai o sticlă, Lothar.

Era în puterea lui acum. Stătea chiar la poalele colinei. Nici n-ar avea nevoie să arunce departe. Tot ce trebuia să facă era să rostogolească grenada peste margine şi va aluneca de-a lungul stâncii ca de pe un tobogan, căzând exact la picioarele ei.

Lothar îşi imagină lumina exploziei, şi carnea aceea dulce care-l ţinuse în braţe, care-i purtase fiul în pântece, sfâşiată şi ruptă în bucăţi de şrapnelul cu tăişuri ca de lamă. Se gândi la cât de mult o ura – şi îşi dădu seama că o iubea tot atât de mult, şi lacrimile din ochi îl orbiră.

– Mă duc înapoi, Lothar. Am o singură sticlă, strigă ea.

Lothar auzi în vocea ei recunoştinţa şi recunoaşterea legăturii dintre ei, pe care nici o faptă şi nici o trecere a timpului nu puteau să o frângă. Centaine vorbi din nou, coborându-şi vocea astfel încât să ajungă la el ca o şoaptă slabă.

– Fie ca Domnul să aibă milă de tine, Lothar De La Rey.

Şi apoi nu mai auzi nimic.

Acele cuvinte pline de blândeţe îl răniră tot atât de mult ca oricare altele pe care le auzise rostite de ea. Erau încărcate de un înţeles pe care-l găsi de nesuportat, şi-şi lăsă capul pe braţ să-şi înăbuşe ţipătul de disperare ce i se ridică în gât, şi întunericul îi flutură în cap asemenea aripilor unui vultur negru, şi simţi că se prăbuşeşte, tot mai adânc, şi mai adânc şi mai adânc.

– Acesta e mort, zise Blaine Malcomess încet.

Stătea în picioare lângă silueta întinsă la pământ. Se căţăraseră pe colină din două părţi la adăpostul întunericului, apoi în zori se năpustiră în vârf într-un atac simultan, numai pentru a-l descoperi fără nici o apărare.

– Unde sunt ceilalţi?

Sergentul Hansmeyer ieşi grăbit din umbra mormanului de bolovani.

– Nu mai e nimeni pe colină, domnule. Cred că au fugit deja.

– Blaine! strigă Centaine stăruitor. Unde eşti? Ce se întâmplă?

Blaine insistase să o lase la poalele colinei până vor fi capturat vârful. Încă nu-i semnalizase să urce, dar ea oricum venise, la doar un minut după atacul lor.

– Aici, se răsti el. Ai încălcat un ordin, doamnă, îi zise când o văzu alergând spre el.

Centaine îi ignoră cu totul acuzaţia.

– Unde sunt? Se întrerupse când văzu trupul întins pe jos. Oh, Doamne, e Lothar.

Se lăsă în genunchi lângă el.

– Deci acesta este De La Rey. Ei bine, mă tem c-a murit, zise Blaine.

– Unde-s ceilalţi?

Centaine îl privi cu nelinişte. Se temuse şi în acelaşi timp de-abia aşteptase să-l găsească pe bastardul lui Lothar; şi

acum încerca să evite numele băiatului, chiar şi numai în gând.

– Nu-s aici, clătină Blaine din cap. Şi-au luat tălpăşiţa. De La Rey ne-a păcălit şi ne-a oprit din drum de unul singur. A făcut o ariergardă foarte bună. Ceilalţi au plecat de mult. Cred că au trecut deja fluviul.

Manfred. Centaine capitulă şi se gândi la el spunându-i pe nume. „Manfred, fiul meu." Şi dezamăgirea şi senzaţia de pierdere pe care le simţi erau atât de intense, încât o şocară. Voise ca şi el să fie aici. Să-l vadă în sfârşit. Se uită la tatăl lui, şi o copleşiră alte emoţii, care fuseseră îngropate şi suprimate de foarte mult timp.

Lothar zăcea cu faţa îngropată în îndoitura cotului. Celălalt braţ, legat cu fâşii pătate de pătură, era întins. Centaine îi atinse gâtul sub ureche, pipăi artera carotidă şi exclamă imediat ce simţi fierbinţeala febrei.

– E încă în viaţă!

– Eşti sigură?

Blaine se ghemui lângă ea. Îl răsuciră împreună pe Lothar pe spate şi văzură grenada de sub el.

– Ai avut dreptate, zise încet Blaine. Mai avea o grenadă. Ar fi putut să te omoare aseară.

Centaine se înfioră uitându-se la chipul lui Lothar. Nu mai era frumos, blond şi viteaz. Febra îl distrusese, era tras la faţă ca un cadavru şi pământiu.

– E foarte grav deshidratat, zise ea. Mai este apă în sticlă?

Blaine îi picură apă în gură, iar Centaine îi desfăcu din jurul braţului cârpele purulente. Recunoscu imediat liniile livide de sub piele şi duhoarea pielii intrate în putrefacţie.

– Infecţie în sânge. Braţul acesta va trebui amputat.

Deşi vorbise cu o voce clară, practică şi expeditivă, era oripilată de pagubele pe care le provocase. I se părea imposibil ca o singură muşcătură să fi putut duce la aşa ceva. Era foarte mândră de dinţii ei, îi îngrijea întotdeauna, astfel că erau mereu curaţi şi albi. Braţul acela arăta ca şi cum ar fi fost

mutilat cu bestialitate de un prădător precum hiena sau leopardul, care se hrănesc cu stârvuri.

– În Cuangar, pe fluviu, este o misiune portugheză romano-catolică, zise Blaine. Dar n-are prea multe şanse să ajungă acolo în viaţă. Nu mai avem decât un singur cal, aşa că până şi noi o să avem nevoie de mare noroc să ajungem cu bine la fluviu. Se ridică în picioare. Sergent, trimite-ţi un om să aducă trusa de prim ajutor şi apoi trimite-i pe ceilalţi să cerceteze fiecare centimetru de pe colina asta. Lipsesc diamante în valoare de un milion de lire.

Hansmeyer salută regulamentar şi plecă în pas alergător, lătrând ordine către cavaleriştii săi.

Blaine se lăsă pe lespedea de granit lângă Centaine.

– Cât timp aşteptăm trusa medicală, presupun că ar trebui să-i cercetăm hainele şi echipamentul, în cazul – greu de crezut, e drept – că a păstrat cu el câteva din diamantele furate.

– Chiar că e greu de crezut, încuviinţă Centaine cu resemnare amară. Aproape sigur diamantele sunt la fiul lui şi la golanul acela negru şi înalt din tribul ovambo. Şi fără boşimani ca să găsească urmele...

Ridică din umeri. Blaine întinse haina prăfuită a lui Lothar pe stâncă şi începu să-i cerceteze cusăturile, iar Centaine spălă braţul bolnav al lui Lothar şi îl înfăşură în bandaje curate şi albe din trusa medicală.

– Nimic, domnule, raportă Hansmeyer. Am cercetat fiecare centimetru de piatră, fiecare cotlon şi colţişor.

– Foarte bine, sergent. Acum trebuie să-l luăm pe amărâtul ăsta de pe colină şi să nu-l scăpăm să-şi frângă gâtul.

– Nu că n-ar merita-o.

Blaine zâmbi.

– Chiar c-o merită. Dar nu vrem să-l sărăcim pe călău de cele cinci guinee pe care le-ar primi ca să-l spânzure, nu?

Erau gata de plecare într-o oră. Lothar De La Rey era legat într-o targă de lăstari de mopani în urma singurului cal pe care-l mai aveau, iar soldatul rănit, având încă în spinare

și umăr șrapnelul de la grenadă, călărea pe șaua lui Centaine.

Centaine mai zăbovi la poalele colinei după ce coloana pornise spre nord către fluviu și Blaine se întoarse din drum și veni lângă ea.

Îi luă mâna și Centaine oftă și se rezemă ușor de umărul lui.

– Oh, Blaine, atât de multe lucruri s-au sfârșit pentru mine aici, în pustiul acesta uitat de Dumnezeu, pe bucata asta arsă de soare!

– Cred că înțeleg cât de mult înseamnă pierderea diamantelor.

– Chiar înțelegi, Blaine? Eu nu cred. Cred că nici chiar eu nu am reușit încă să pricep cu adevărat ce s-a întâmplat. Totul s-a schimbat – chiar și ura mea pentru Lothar...

– Mai există încă posibilitatea să recuperăm gemele.

– Nu, Blaine. Și eu, și tu știm foarte bine că nu mai e nici o șansă. Diamantele au dispărut.

Blaine nu încercă să nege acest lucru, nici nu-i oferi consolări goale de conținut.

– Am pierdut totul, tot ceea ce am muncit o viață ca să obțin – pentru mine și pentru fiul meu. Toate s-au dus.

– Nu mi-am dat seama... se întrerupse și o privi compătimitor și îngrijorat profund. Bineînțeles c-am înțeles că e o lovitură foarte grea, dar totul? E chiar așa de grav?

– Da, Blaine, răspunse ea deschis. Totul. Nu totul dintr-odată, bineînțeles, dar acum întregul edificiu va începe să se prăbușească și mă voi chinui să-l stăvilesc pe cât pot. O să împrumut și o să cerșesc, o să mă milogesc să capăt mai mult timp, dar fundația a dispărut de sub picioarele mele. Un milion de lire, Blaine, e o sumă enormă. O să reușesc să amân inevitabilul pentru câteva luni, poate un an, dar se va prăbuși din ce în ce mai rapid, ca un castel de cărți de joc și în cele din urmă totul se va dărâma peste mine.

– Centaine, eu nu sunt un om sărac, începu el. Aș putea să te ajut...

Centaine își întinse mâna și-i puse un deget pe buze.

– Există ceva ce vreau să-ți cer, șopti ea. Nu bani – însă în zilele ce vor veni, voi avea nevoie de încurajare și alinare. Nu des, doar atunci când îmi va fi foarte greu.

– Voi fi alături de tine oricând vei avea nevoie de mine, Centaine. Îți promit acest lucru. Nu trebuie decât să mă chemi.

– Oh, Blaine! exclamă ea întorcându-se spre el. Ce bine ar fi să...

– Da, Centaine – ce bine ar fi...

Și o luă în brațe. Nu exista nici vinovăție și nici frică, chiar și amenințarea îngrozitoare a sărăciei și ruinării totale care plana deasupra ei păru să fie mai puțin importantă în brațele lui.

– Nici nu m-ar deranja să fiu săracă din nou, dacă te-aș avea pe tine alături de mine pentru totdeauna, șopti ea.

Blaine nu putu să-i răspundă. De disperare își înclină capul peste al ei și-i opri cuvintele punându-și buzele peste ale ei.

Preotul portughez care era și doctor la Misiunea Cuangar tăie brațul lui Lothar De La Rey la cinci centimetri sub cot. Făcu operația la lumina albă, strălucitoare și rece a unei lămpi Petromax și Centaine stătu lângă el, transpirând în dosul măștii chirurgicale, răspunzând întrebărilor doctorului în franceză, încercând să se stăpânească să nu încremenească de oroare auzind scrâșnetul fierăstrăului pe os, în mirosul sufocant de cloroform și în duhoarea cangrenei care umplu-se coliba murdară acoperită cu stuf ce servea drept sală de operații. Când se termină în sfârșit, se strecură afară la latrină și vomă de milă și repulsie. Mai simțea încă în gât gustul oribil mai târziu, singură în chilia care-i fusese repartizată ei, sub plasa contra țânțarilor, subțire și fluturătoare ca o stafie. Mirosul de cangrenă părea să i se fi impregnat în piele și în păr. Se rugă să nu trebuiască niciodată să mai simtă acest miros, să nu mai fie niciodată obligată să treacă

printr-o oră atât de chinuitoare, în care îl privise pe omul pe care îl iubise la un moment dat pierzându-şi un braţ, transformat într-un ciung chiar în faţa ochilor ei.

Rugăciunea fu însă în zadar, căci a doua zi la amiază doctorul preot îi murmură pe un ton încărcat de regret:

– *Désolé, mais j'ai manqué l'infection. Il faut couper encore une fois* – Îmi pare rău, dar n-am tăiat toată infecţia. Trebuie să mai facem o amputare.

A doua oară i se păru chiar mai oribilă ca prima, pentru că de data aceasta ştia la ce să se aştepte. Trebui să-şi înfigă unghiile în palme ca să nu leşine când preotul luă fierăstrăul sclipitor de argint şi tăie prin osul expus al humerusului lui Lothar la doar câţiva centimetri sub încheietura umărului. Trei zile după aceea Lothar zăcea în comă, palid, părând să fi trecut deja hotarul dintre viaţă şi moarte.

– Nu mă pot pronunţa, răspunse preotul rugăminţilor ei îngrijorate ridicând din umeri. Acum e numai în mâinile lui Dumnezeu.

Apoi, în seara celei de-a treia zile, când intră în colibă, ochii galbeni de culoarea safirului se întoarseră spre ea în orbitele adânci, înconjurate de cearcăne vineţii, şi Centaine îşi dădu seama că o recunoscuse. Însă în clipa următoare Lothar îşi închise ochii.

Oricum, mai trecură două zile până când preotul îi permise lui Blaine Malcomess să intre în colibă. Blaine îl informă ce acuzaţii i se aduceau şi ce drepturi avea şi după aceea îl puse în stare de arest oficial.

– Te vei afla sub supravegherea sergentului meu până când părintele Paulus va considera că eşti în stare să călătoreşti. În acel moment vei fi transportat pe fluviu cu un vas până la postul de graniţă de la Runtu, sub pază strictă, şi de acolo pe uscat până la Windhoek, unde vei fi adus în faţa instanţei pentru proces.

Lothar zăcea rezemat de perne, palid şi slab ca un schelet. Ciotul înfăşurat într-un turban de pansament, cu capătul

galben de la iod, semăna cu o aripă de pinguin. Se uita fix la Blaine cu chipul complet lipsit de orice expresie.

– Ei bine, De La Rey, cred că nu e nevoie să-ţi spun că ai fi extraordinar de norocos să scapi de ştreang. Dar ai putea avea şansa să te bucuri de oarecare indulgenţă, dacă ne spui unde ai ascuns diamantele sau ce-ai făcut cu ele.

Blaine aşteptă aproape un minut şi era dificil să nu fie tulburat de privirea neclintită şi galbenă cu care îl fixa Lothar.

– Înţelegi ce încerc să-ţi spun, De La Rey? sparse el tăcerea.

Lothar îşi întoarse capul înspre fereastra fără geam a colibei, care dădea spre malul fluviului.

– Cred că ştii că sunt administratorul teritoriului. Am puterea să-ţi revizuiesc sentinţa; aproape sigur ministrul justiţiei ar accepta recomandarea mea pentru clemenţă. Nu fi prost, omule! Dă-ne diamantele! Nu-ţi vor fi de nici un folos unde vei ajunge, şi-ţi pot garanta viaţa în schimbul lor.

Lothar îşi închise ochii.

– Foarte bine, De La Rey. Deci amândoi înţelegem cum stăm. Nu te aştepta la milostenie din partea mea, zise el şi-l chemă pe sergentul Hansmeyer în colibă. Sergent, prizonierul nu are nici un privilegiu, nici măcar unul. Va fi sub pază zi şi noapte, douăzeci şi patru de ore pe zi, până când îl vei preda autorităţilor competente de la Windhoek. Ai înţeles?

– Da, domnule, zise Hansmeyer, luând poziţia de drepţi.

– Ai grijă de el, Hansmeyer. Nu vreau să-mi scape. Îl vreau neapărat.

Blaine ieşi din colibă şi se duse la Centaine, care stătea singură sub acoperişul de stuf al unui *setengi* fără pereţi de pe malul fluviului. Se aşeză pe scaunul de campanie de lângă ea şi-şi aprinse o ţigară de foi. Inhală fumul, îl ţinu pentru un moment şi apoi îl suflă nervos şi violent.

– Omul acesta e foarte încăpăţânat, zise el. M-am oferit să-i garantez indulgenţa în schimbul diamantelor tale. Nici măcar n-a binevoit să răspundă. Nu am autoritatea să-i ofer o

grațiere instantanee, dar crede-mă, dacă aș avea-o, nici măcar n-aș ezita. Însă nu mai am ce face... Îți jur că va plăti pentru tot ce ți-a făcut – va plăti pe măsură.

Trase adânc din țigara de foi și se încruntă la apele verzi ale fluviului.

– Blaine, zise ea, atingându-l ușor cu mâna pe brațul musculos și bronzat. Răutatea este o emoție foarte meschină pentru un bărbat de valoarea ta.

Îi aruncă o privire cu coada ochiului și îi zâmbi în ciuda faptului că se simțea atât de înciudat.

– Nu-mi atribui chiar așa de multă noblețe, doamnă! Sunt eu multe lucruri, dar sfânt nu sunt.

Semăna cu un băiat când zâmbea așa, ochii verzi căpătară o sclipire șmecherească și urechile proeminente îi dădeau un farmec aparte.

– Ah, domnul meu, ar fi foarte amuzant să testez limitele nobleței și sfințeniei tale – într-o zi.

Blaine chicoti încântat.

– Ce propunere nerușinată, dar interesantă. Apoi însă deveni iar serios. Centaine, știi că n-ar fi trebuit să vin și eu în expediția asta. În momentul acesta îmi neglijez în mod lamentabil îndatoririle și, cu siguranță, mi-am atras justificat nemulțumirea superiorilor mei din Pretoria. Trebuie să mă întorc la birou pe cât de repede posibil. Am aranjat cu părintele Paulus să găsească niște luntrași cu pirogi care să ne ducă în josul fluviului până la postul de frontieră de la Runtu. Sper că vom putea rechiziționa un camion al poliției de acolo. Hansmeyer și oamenii lui vor rămâne să-l păzească pe De La Rey și-l vor aduce de îndată ce va fi în stare să călătorească.

Centaine încuviință.

– Da, și eu trebuie să mă întorc și să încep să-mi aranjez afacerile, să fac ce pot ca să acopăr găurile în tavan cu ghemotoace de hârtie.

– Putem porni mâine în zori.

– Blaine, aş vrea să vorbesc şi eu cu Lothar – cu De La Rey, înainte să plecăm. Doar câteva minute singură cu el. Te rog, Blaine, insistă ea când îl văzu şovăind. E foarte important pentru mine.

Centaine se opri în pragul uşii colibei şi-şi lăsă ochii să i se obişnuiască mai bine cu întunericul dinăuntru.

Lothar stătea rezemat de perne, gol până la brâu, cu o pătură ieftină peste picioare. Avea corpul slab şi palid, infecţia îl lăsase piele şi oase şi îi văzu clar conturul coastelor.

– Sergent Hansmeyer, ne laşi te rog singuri pentru un minut? zise Centaine, trăgându-se la o parte.

Hansmeyer trecu pe lângă ea şi-i zise încet:

– O să stau aproape, doamnă Courtney, nu trebuie decât să mă chemaţi.

În tăcerea care urmă, Lothar şi Centaine se uitară fix unul la celălalt, şi în cele din urmă Centaine cedă şi vorbi prima.

– Dacă ţi-ai pus în gând să mă ruinezi, atunci ai reuşit, zise ea.

Lothar îşi mişcă ciotul braţului amputat cu un gest în egală măsură jalnic şi obscen.

– Cine a ruinat pe cine, Centaine? o întrebă el, şi Centaine îşi coborî privirea.

– Nu vrei să-mi dai înapoi măcar o parte din ceea ce mi-ai furat? întrebă ea. De dragul a ceea ce-a fost între noi?

Lothar nu răspunse, îşi atinse în schimb cu mâna teafără cicatricea veche şi cutată de pe piept. Centaine se trase un pas înapoi, căci ea era cea care-l împuşcase cu pistolul Luger în momentul în care-şi pierduse iluziile şi îşi schimbase toate sentimentele pentru el.

– Băiatul are diamantele, nu-i aşa? întrebă ea. Ba... era pe punctul de a spune „Bastardul tău?" dar se răzgândi în ultima clipă şi zise: Băiatul tău?

Lothar rămase tăcut şi Centaine continuă dintr-un impuls:

– Manfred, fiul nostru.

– N-am crezut că te voi auzi vreodată zicând asta, spuse el, fără să-şi ascundă plăcerea din voce. Îţi vei aminti că e fiul nostru, zămislit din dragoste, când vei fi tentată să-l distrugi şi pe el?

– De ce crezi că voi face asta?

– Te cunosc, Centaine, afirmă el.

– Nu, zise ea, clătinând cu vehemenţă din cap. Nu mă cunoşti.

– Dacă-ţi stă în cale, îl vei distruge, zise el hotărât.

– Chiar crezi cu adevărat acest lucru? întrebă ea holbându-se la el. Chiar crezi că sunt aşa de nemiloasă, aşa de răzbunătoare, încât să mă răzbun pe propriul fiu?

– Niciodată nu l-ai recunoscut ca fiind al tău.

– Acum l-am recunoscut. M-ai auzit făcând-o de mai multe ori în ultimele câteva minute.

– Îmi promiţi că nu-i vei face nici un rău?

– Nu trebuie să-ţi promit nimic, Lothar De La Rey. Pur şi simplu îţi spun. Nu-i voi face rău lui Manfred.

– Şi evident aştepţi ceva de la mine în schimb, zise el, aplecându-se spre ea.

Respira greu, transpirând din cauza efortului de a lupta împotriva slăbiciunii fizice. Sudoarea lui mirosea rânced şi acru în coliba mică şi întunecată.

– Mi-ai oferi ceva în schimb? întrebă ea încet.

– Nu, zise el. Nimic! şi se lăsă înapoi pe pernă, epuizat, dar sfidător. Şi acum să te-aud cum îţi retragi promisiunea.

– N-am făcut nici o promisiune, zise ea încet. Dar îţi repet, Manfred, fiul nostru, e în siguranţă din partea mea. N-o să-i fac niciodată rău în mod intenţionat. Ţie însă nu-ţi dau aceeaşi asigurare. Îi întoarse spatele şi spuse tare: Mulţumesc, sergent, am terminat ce aveam de discutat.

Se aplecă să treacă prin uşa scundă a colibei.

– Centaine... strigă el cu voce slăbită.

Voia să-i spună: „Diamantele tale sunt în despicătura din stânca din vârful colinei". Dar când Centaine se întoarse spre el, îşi înghiţi cuvintele şi nu spuse decât:

– Adio, Centaine. În sfârșit s-a terminat.

Okavango este unul dintre cele mai frumoase cursuri de apă ale Africii. Izvorăște din podișul Angolei la 1 200 de metri înălțime și se scurge spre sud-est, într-un torent lat și adânc de apă verde, ce pare perfect hotărât să ajungă la ocean, atât de rapid și neînduplecat curge. Cu toate astea este un fluviu blocat pe uscat, care se varsă prima dată în zona numită impropriu Delta Okavango, un teritoriu vast de lagune sclipitoare și maluri cu papirus, presărat ici și colo cu insulițe pe care cresc palmieri grațioși cu tulpina ca de fildeș și smochini sălbatici uriași. Dincolo de acest teritoriu fluviul apare din nou, însă micșorat și slăbit, intrând în pustietatea deșertului Kalahari și dispărând pentru totdeauna sub acele nisipuri eterne.

Secțiunea de fluviu pe care porniră la drum Centaine și Blaine era situată chiar deasupra deltei, în locul unde fluviul e la lățimea sa cea mai mare. Ambarcațiunea cu care călătoreau se numea *mukoro*, o canoe băștinașă scobită dintr-un singur trunchi de copac de șase metri lungime, rotunjit, dar nu perfect drept.

– „Bufnița și pisicuța porniră pe mare într-o frumoasă barcă în formă de banană", cită Blaine, și Centaine râse destul de speriată.

Văzu însă în curând cu câtă măiestrie mânuiau vâslașii barca atât de neobișnuită și se mai liniști.

Vâslașii erau doi uriași foarte prietenoși, negri ca abanosul, din tribul de pe malul fluviului. Aveau echilibrul unor gimnaști și trupurile le erau forjate și întărite până la perfecțiunea unor statui de zei greci de o viață întreagă petrecută mânuind vâslele și ghionderele lungi. Stăteau în picioare la pupă și la proră, cântându-și cântecele melodioase de muncă și stabilizând pe curs ambarcațiunea îngustă și instabilă cu ușurință relaxată, aproape instinctivă.

Blaine și Centaine stăteau în mijlocul canoei, rezemați de perne de piele netăbăcită umplute cu capetele pufoase ale

trestiilor de papirus. Îngustimea bărcii îi forța să stea în tandem, cu Blaine în față, ținându-și în poală puşca Lee Enfield, gata să descurajeze orice apropiere prea mare din partea numeroşilor hipopotami ce populau fluviul.

– Acesta e pe departe cel mai periculos animal din Africa, îi zise el lui Centaine.

– Şi ce zici de lei, elefanți și șerpi veninoși, atunci? îl provocă ea.

– Bătrânul hipopotam omoară de două ori mai mulți oameni decât toate celelalte specii laolaltă.

Aceasta era prima dată când Centaine se aventura în părțile acestea. Ea era o creatură a deşertului, neobişnuită cu fluviul şi delta sa, nefamiliară cu abundența de viață ce prospera aici. Blaine, pe de altă parte, cunoştea bine fluviul. I se ordonase prima dată să vină aici când servea sub comanda generalului Smuts în expediția din 1915 şi se reîntorsese de multe ori ca să vâneze şi să studieze fauna regiunii. Părea să recunoască fiecare animal, pasăre sau plantă, şi avea o sută de poveşti cu care s-o amuze, atât adevărate, cât şi inventate.

Fluviul se schimba constant; în unele locuri se îngusta şi gonea prin golurile pavate cu pietre şi canoea cea lungă şi îngustă trecea ca o săgeată prin ele. Vâslaşii o dirijară dincolo de colții ascuțiți de rocă peste care curentul de apă se umfla şi se despica, iar cu atingeri delicate de vâslă o mânară prin vârtejurile înspumate dincolo de ele, până în zona următoare peste care trecea ca în zbor, unde suprafața apelor era mulată în valuri înalte ca sticla verde venețiană datorită propriei viteze şi inerții. Centaine chiui din toată inima, pe jumătate de groază, pe jumătate de exaltare, ca un copil pe un montagnes russes. Apoi ieşiră pe zone late şi puțin adânci, unde curgerea apei era întreruptă de insulițe şi bancuri de nisip şi mărginită de lunci vaste unde păşteau turme de bivoli sălbatici, animale masive şi aparent indolente, negre ca smoala iadului şi murdare de noroi uscat, cu coarne imense şi pline de protuberanțe ce atârnau a jale deasupra urechilor în formă de trompetă,

adânciți în nămol până la burtă, ridicându-și boturile negre din care se scurgea saliva, privindu-i cum trec cu o curiozitate comică.

– Oh, Blaine! Ce-s astea? N-am mai văzut niciodată așa ceva!

– Lechwe. Aici e zona cea mai sudică la care le poți găsi.

Pe mal erau turme imense din aceste antilope robuste de apă cu blănițe aspre și roșcate, țapii înalți până la pieptul unui bărbat, purtând pe cap coarne lungi și grațioase încovoiate înapoi. Femelele fără coarne erau pufoase ca niște jucării de pluș. Turmele erau atât de dense că în momentul când o luară la goană din fața prezenței omenești răscoliră apa cu un vuiet la fel de tunător ca al unei locomotive cu aburi auzite de la distanță.

Aproape pe fiecare copac înalt de-a lungul malului fluviului erau postate egrete cu pene albe care străluceau în lumina soarelui. Își aruncau pe spate capetele și scoteau din gât chemările lor stranii și răsunătoare, ca niște chiote prelungi, în momentul când trecură pe lângă ele în *mukoro*.

Pe plajele cu nisip alb siluetele alungite de saurieni ale crocodililor urâți și dușmănoși se ridicară pe picioarele mici și deformate și se îndreptară rapid până la marginea apei, strecurându-se apoi sub suprafața verde, nelăsând să li se mai vadă decât nodurile solzoase ale sprâncenelor.

Dintre umbre, niște grămezi de bolovani rotunzi și netezi, de culoare cenușie-închisă, cu marginile roz bombon atraseră atenția lui Centaine, dar nu le recunoscu, până când Blaine avertiză cu voce tare:

– Atenție!

Vâslașii virară imediat și unul dintre bolovanii imenși se mișcă, ridicând un cap de mărimea unui butoi cu bere, căscă o gură mare și roșie, cu fălci puternice pe care erau înșirați colți de fildeș galben. Mugi către ei cu râsul profund și sardonic al unui zeu dement.

Blaine mișcă ușor pușca.

– Nu te lăsa păcălită de ha-ha-ha-ul ăsta jovial – te asigur că nu e deloc amuzat, îi spuse el lui Centaine.

Desfăcu puşca şi împinse un cartuş în locaş.

În timp ce vorbea, hipopotamul se năpusti spre el prin apele puţin adânci, spărgând undele cu salturile lui elefantine într-o spumă deasă şi albă şi mugindu-şi în continuare hohotele ameninţătoare de râs răguşit, cu fălcile căscate, izbindu-şi colţii încovoiaţi şi galbeni cu marginile ascuţite ca de brici, ce puteau cu aceeaşi uşurinţă tăia tulpinile groase şi fibroase ale papirusului, zdrobi structura fragilă a canoei *mukoro* sau tăia în două un om.

Canoea înaintă sub loviturile puternice şi lungi ale vâslelor mânuite de cei doi băştinaşi, dar hipopotamul se apropie rapid de ei şi Blaine sări în picioare, balansându-se pe vasul instabil. Îşi ridică puşca la umăr şi trase atât de rapid că bubuiturile împuşcăturilor se amestecară într-un vuiet prelung şi Centaine tresări speriată şi se feri de biciuirea necontenită de foc de puşcă de deasupra capului ei. Se uită în spate aşteptându-se să vadă capul mare şi cărnos lovit de gloanţe şi sângele ţâşnind dintre cei doi ochi mărunţi, sticloşi şi rozalii. Dar Blaine ţintise câţiva centimetri peste capul animalului. Urechile creaturii tremurară şi fluturară ca aripile de colibri la şocul gloanţelor ce zburau pe deasupra lor, şi hipopotamul îşi întrerupse atacul şi se opri, doar cu capul la suprafaţa apei, clipind rapid şi cu uimire comică. Vâslaşii împinseră *mukoro*-ul cu viteză şi hipopotamul se scufundă cu un vârtej uriaş de apă verde, jenat parcă după acest atac nereuşit.

– Te simţi bine, Centaine? întrebă Blaine, coborându-şi puşca.

– A fost destul de aproape, zise ea încercând să vorbească natural şi calm, însă nereuşind decât în parte.

– N-a fost chiar aşa de rău pe cât a părut – zgomot şi furie, dar nu era întru totul pus pe crimă, ştii?

Îi zâmbi.

– Mă bucur că nu l-ai omorât.

– Nu prea are sens să-l transform pe amicu' într-un cadavru de patru tone şi să le fac văduve pe cele douăzeci de neveste grăsane ale lui.

– De aceea ne-a urmărit – îşi proteja femelele?

– Probabil, dar cu animalele sălbatice nu-ţi poţi da seama niciodată. Poate vreuna dintre ele e pe punctul de a face pui, sau poate are nişte amintiri neplăcute de la alţi vânători, sau, poate, pur şi simplu astăzi nu era în toane bune.

Calmul lui în momentele de criză o impresionase aproape tot atât de mult cât omenia lui, care-l făcuse să cruţe viaţa fiarei ce-i atacase.

„Numai şcolăriţele îi idolatrizează pe eroi", îşi reaminti cu fermitate, în timp ce canoea înainta rapid, însă imediat se trezi că studiază cu atenţie lăţimea umerilor lui Blaine şi felul în care-şi ţinea capul. Avea părul negru tuns scurt la spate şi gâtul îi era puternic, dar nu gros ca la taur, ci era plăcut proporţionat şi neted, numai urechile îi erau prea mari, cu vârfurile roz unde lumina soarelui părea să lucească prin ele. Centaine simţi un impuls aproape irezistibil să se aplece spre el şi să-i sărute pielea moale de după rădăcina urechilor, dar se controlă cu un chicot.

Blaine se răsuci şi o întrebă cu un zâmbet:

– Ce-i aşa de amuzant?

– O fată totdeauna se simte slabă şi pusă pe râs după ce o salvează Făt-Frumos de balaurul care scuipă foc pe nări.

– Balaurii sunt creaturi mitice.

– Nu râde, îl mustră ea. Orice e posibil aici, chiar şi balaurii şi prinţii. Acesta e Tărâmul Fermecat. Moş Crăciun şi Zâna cea Bună aşteaptă imediat după colţ.

– Eşti un pic nebună, ştiai?

– Da, ştiam, încuviinţă ea. Şi cred că trebuie să te avertizez că e contagios şi molipsitor.

– Avertismentul tău e cam tardiv, zise el, clătinând trist din cap. Cred că m-am molipsit deja.

– Bine, zise ea.

Şi lăsându-se pradă capriciului de mai înainte, se aplecă spre el şi-i sărută locul acela moale de după ureche.

Blaine se cutremură teatral.

– Acum uite ce-ai făcut. Se întoarse din nou către ea şi-i arătă cum i se făcuse pielea de găină pe braţe. Trebuie să-mi promiţi să nu mai faci niciodată aşa ceva. E prea periculos.

– Ca şi tine, nici eu nu fac niciodată promisiuni.

Văzu umbra rapidă de regret şi vinovăţie din ochii lui şi se blestemă că distruse momentul cu aluzia la faptul că el nu voise să-şi ia un angajament faţă de ea. Încercă să repare lucrurile.

– Oh, Blaine, uită-te la păsările acelea! Cu siguranţă nu sunt adevărate. Ceea ce dovedeşte c-am avut dreptate, acesta este Tărâmul Fermecat.

Treceau pe lângă un mal abrupt şi înalt de lut roşu aprins ca o portocală roşie perforată de mii de orificii perfect rotunde şi un nor viu, rotitor ca un vârtej, de păsări magnific colorate plutiră deasupra malului, intrând fulgerător în miile de intrări în cuiburile lor.

– Prigorii carmin, îi zise Blaine, admirând împreună cu ea splendidele săgeţi sclipitoare de roz-ciclamen şi albastru-turcoaz, cu penele cozilor lungi şi delicate şi vârful aripilor ascuţit ca un pumnal. Sunt atât de ireal de frumoase că încep să te cred, zise el. Poate am trecut într-adevăr de cealaltă parte a oglinzii.

Nu mai vorbiră mult după aceea, dar tăcerea împărtăşită păru să-i apropie chiar mai mult. Nu se mai atinseră decât o singură dată, când Centaine îşi aşeză palma deschisă pe gâtul lui şi Blaine îi acoperi pentru o clipă mâna cu a lui, o atingere trecătoare, plină de blândeţe.

Blaine îi spuse ceva scurt vâslaşului din faţă.

– Ce e, Blaine? întrebă ea.

– I-am spus să găsească un loc bun pentru popas peste noapte.

– Nu e încă prea devreme? zise ea, aruncând o privire spre soare.

– Ba da, răspunse el întorcându-se spre ea şi zâmbindu-i aproape jenat. Dar încerc să bat recordul la călătoria între Cuangar şi Runtu.

– Recordul?

– Cea mai mică viteză din istorie.

Blaine alese una dintre insulele cele mai mari. Plaja de nisip alb se răsucea, formând o lagună secretă, limpede şi verde, mărginită de trestii înalte şi unduitoare de papirus. Cei doi vâslaşi adunară lemne plutitoare pentru foc şi tăiară frunze de papirus ca să facă adăposturi de noapte, iar Blaine îşi luă puşca.

– Unde mergi? îl întrebă Centaine.

– Să văd dacă pot prinde un cerb pentru cină.

– Oh, te rog, Blaine, nu omorî nimic, nu azi. Nu în ziua asta atât de specială.

– Nu te-ai plictisit de conserve?

– Te rog, insistă ea.

Blaine îşi puse puşca la o parte cu un zâmbet şi o clătinare indulgentă din cap şi se duse să se asigure că adăposturile erau gata şi că plasele de ţânţari erau întinse peste fiecare culcuş separat. Satisfăcut, le spuse vâslaşilor că pot pleca, şi aceştia urcară în *mukoro*.

– Unde se duc? întrebă Centaine văzându-i că se îndepărtează.

– Le-am zis să înnopteze pe uscat, răspunse Blaine.

Amândoi se uitară după canoe evitându-şi privirile, simţindu-se dintr-odată stingheriţi, perfect conştienţi de izolarea lor.

Centaine se întoarse şi se duse înapoi la adăpost. Îngenunche lângă desagii ei, care erau singurul ei bagaj şi, fără să-şi ridice privirile la el, îi spuse:

– Nu m-am mai îmbăiat de aseară. Mă duc să înot în lagună.

Avea în mână un săpun galben.

– Ai un ultim mesaj pentru familia de acasă?

– Ce vrei să spui?

– Acesta e fluviul Okavango, Centaine. Crocodilii de aici înfulecă tinerele domnişoare pe post de aperitive.

– Ai putea sta de pază cu puşca...

– Sunt cu totul la dispoziţia ta.

– ... Şi cu ochii închişi!

– Nu crezi că asta e în contradicţie cu ideea de a sta de pază?

Blaine cercetă marginea lagunei şi găsi un loc cu apă puţin adâncă lângă o stâncă neagră, pe fundul căreia era nisip alb, astfel că apropierea unui crocodil s-ar fi văzut limpede încă de la distanţă, şi se aşeză cu puşca Lee Enfield încărcată şi piedica trasă.

– Ai promis pe onoarea ta să nu tragi cu ochiul, îl avertiză ea.

Centaine era în picioare pe plaja de lângă stânca pe care stătea el şi Blaine se concentră asupra unui stol de gâşte pintenate ce băteau din aripile grele prin aerul colorat intens de soarele ce cobora, dar perfect conştient de foşnetul hainelor ei căzând la pământ.

Auzi clipocitul apei, apoi respiraţia ei precipitată când îi simţi răceala.

– Foarte bine, acum te poţi uita după crocodili.

Centaine se aşezase pe fundul nisipos, doar cu capul deasupra apei, cu spatele spre el şi cu părul prins.

– E divin de răcoros şi înviorător, zise ea, zâmbindu-i peste umăr.

Blaine îi văzu sclipirea dinţilor albi prin apa verde şi se gândi că era foarte posibil să nu fie în stare să suporte durerea dorinţei ce o simţea pentru ea. Ştia bineînţeles că îl provoca în mod intenţionat, dar nu putea nici să-i reziste, nici să se supere pe viclenia ei.

Isabella Malcomess fusese aruncată de pe cal cu aproape cinci ani înainte şi de atunci nu se mai cunoscuseră ca bărbat şi femeie. Nu încercaseră asta decât o singură dată, şi nici nu suporta să se gândească la agonia şi umilinţa pe care le simţiseră amândoi atunci.

Blaine avea un corp sănătos şi robust, cu o poftă imensă de viaţă. Avusese nevoie de toată puterea şi hotărârea sa să se disciplineze în această existenţă nefirească de călugăr. Reuşise în cele din urmă, în asemenea măsură, încât acum era complet nepregătit pentru explozia sălbatică a tuturor acelor dorinţe şi instincte încătuşate.

– Ochii închişi acum, strigă ea cu voioşie. O să mă ridic în picioare să mă săpunesc.

Blaine nu se simţi în stare să răspundă; de-abia reuşi să-şi înghită geamătul ce i se ridică în gât şi îşi fixă privirea cu îndărătnicie pe puşca din poală.

Centaine urlă brusc pe un ton de groază crescândă:

– Blaine!

Blaine se ridică instantaneu. Centaine era în picioare, cu apa verde ajungându-i la coapse, clipocindu-i la despicătura adâncă dintre fesele mici şi rotunde, curba generoasă a şoldurilor goale îngustându-se într-o talie minusculă. Spinarea şi umerii minunat de frumos sculptaţi îi erau ţepeni de oroare.

Crocodilul se apropia din apă adâncă biciuind violent din coada lungă şi crestată, un val ascuţit ca o săgeată de unde răspândindu-se de la botul blindat şi oribil în valuri mărunte. Reptila era aproape la fel de lungă cât un *mukoro*, şase metri de la vârful botului până la capătul cozii crestate.

– Fugi, Centaine, fugi! urlă el, şi femeia se răsuci şi se zbătu cu greu prin apă către el.

Dar reptila se mişca rapid ca un cal în plin galop, cu apele spărgându-se în valuri spumegânde în urma ei, iar Centaine îi bloca ţinta lui Blaine, alergând direct către el.

Blaine sări de pe stâncă şi înaintă în apă până la genunchi ca să-i iasă în întâmpinare, cu puşca ţinută sus pe piept.

– Jos! strigă el. Lasă-te jos!

Centaine răspunse instantaneu, aruncându-se înainte cât era de lungă, şi Blaine trase pe deasupra ei, o împuşcătură foarte grăbită, căci imensa reptilă aproape o ajunsese.

Glonțul se izbi de solzii ca niște zale ai craniului monstruos. Crocodilul se arcui de spate, țâșnind afară din apă, udându-l leoarcă pe Blaine și acoperind-o pe Centaine cu un val de spumă. Crocodilul se ridică pe coada masivă, cu picioarele pitice din față lovind disperat aerul, cu burta albă modelată în carouri simetrice de solzi, cu botul lung și ascuțit îndreptat spre cer, și cu un urlet final se prăbuși pe spate.

Blaine o trase pe Centaine în picioare și o prinse cu un braț de brâu, trăgând-o apoi către plajă. Cu mâna liberă își ținea pușca ațintită ca un pistol. Crocodilul era în convulsii monstruoase, creierul lui primitiv fiind grav mutilat de glonț. Se zvârcolea și se rostogolea în cercuri necontrolate și haotice, plesnind din fălci cu dinții galbeni și zimțați, izbindu-se cu zgomotul unei porți de fier ce se trântește în timp de viscol.

Blaine o împinse pe Centaine în spatele lui și cu amândouă mâinile ridică pușca. Gloanțele zăngăneau în contact cu solzii de pe cap, sfâșiind bucăți de carne și os, iar coada reptilei flutură și biciui apa cu tot mai puțină putere. Se aruncă dincolo de marginea bazinului puțin adânc, cu fundul nisipos, în adâncurile verzi din centrul fluviului, mai ieși la suprafață într-o ultimă piruetă și apoi dispăru.

Centaine tremura de groază, cu dinții clănțănind atât de tare că abia putea să vorbească.

– Oribil, oh, ce monstru îngrozitor! Și i se aruncă la piept. Oh, Blaine, ce îngrozită am fost!

Era agățată de el cu toată puterea, cu fața lipită de pieptul lui, astfel că vocea îi răsună înăbușită.

– Gata acum, e bine, încercă el s-o calmeze. Gata, iubito, s-a terminat. S-a dus.

Își rezemă pușca de pietre și o cuprinse în brațe.

O mângâia și o alina, la început fără patimă, așa cum și-ar fi consolat una din fiice când se trezea dintr-un coșmar strigând după el; apoi deveni perfect conștient de pielea goală, udă și mătăsoasă de sub degetele lui. Îi simțea curbele netede ale mușchilor de fiecare parte a șirei spinării, și nu se

putu abține să nu-i traseze cu vârful degetelor vertebrele. Păreau un colier de mărgele lustruite sub piele; le urmă cu degetele până dispărură în despicătura fundului ei mic și ferm.

Centaine tăcea, respirând întretăiat, dar la atingerea lui își arcui spinarea ca o pisică, înclinându-și pelvisul către el, și Blaine îi apucă fiecare fesă cu o mână și o trase spre el. Centaine nu rezistă, își împinse în schimb tot corpul înainte ca să se lipească de al lui.

– Blaine.

Îi zise numele și-și ridică fața spre el.

O sărută cu sălbăticie, cu furia unui om de onoare care știe că nu-și mai poate respecta jurămintele, și se încleștară unul de altul respirându-și unul altuia răsuflarea, cu limbile împletite, apăsându-se, duelându-se, atât de adânc că amenințau să se sufoce reciproc cu fervoarea lor.

Centaine se trase prima la o parte.

– Acum, se bâlbâi ea. Trebuie să fie acum.

Blaine o ridică în brațe ca pe un copil și alergă cu ea prin nisipul alb și fin până la adăpostul primitiv, se prăbuși în genunchi lângă rogojina de frunze de papirus și o așeză cu grijă pe pătura întinsă pe deasupra.

– Vreau să te privesc, zise el, și se trase înapoi, lăsându-se pe vine.

Dar Centaine se chinui să se ridice imediat și-și întinse brațele spre el.

– Mai târziu... nu mai pot aștepta... te rog, Blaine! Oh, Doamne, te vreau chiar acum.

Începu să-i descheie nasturii cămășii cu degete neîndemânatice și nerăbdătoare.

Blaine își smulse cămașa udă de pe el și o aruncă la o parte fără să se uite unde cade și Centaine îl săruta din nou, acoperindu-i toată gura, și amândoi se chinuiră să-i desfacă deodată cureaua, împiedicându-se unul pe altul, râzând și gâfâind, ciocnindu-și nasurile, rănindu-și buzele cu dinții.

– Oh, Doamne, grăbește-te... Blaine!

Blaine se smulse de lângă ea și țopăi într-un picior încercând să se descotorosească de pantalonii uzi ce i se lipeau de picioare. Arăta caraghios și greoi și aproape se răsturnă în nisipul moale și alb de grabă. Centaine râse din nou, nestăpânit, fără suflare – era atât de hazliu, frumos și ridicol și-l dorea atât de mult, și dacă-i mai trebuia mult timp, știa că o se explodeze de dorință și-o să moară.

– Oh, te rog, Blaine – grăbește-te, hai!

În sfârșit era gol și veni la ea. Centaine îl apucă de umăr cu o mână și căzu pe spate, trăgându-l peste ea, desfăcându-și genunchii și ridicându-i sus, pipăind cu o mână orbește să-l găsească și apoi să-l ghideze înăuntru.

– Oh, Blaine, ești așa de... Oh, așa... exact așa, nu pot... vreau să țip.

– Țipă! o încurajă el afundându-se, legănându-se și împingându-se deasupra ei. Nu e nimeni aici să te-audă. Țipă pentru amândoi!

Și Centaine își deschise gura mare și dădu glas întregii singurătăți, dorințe și incredibilei bucurii, într-un crescendo din ce în ce mai viguros, în care intră și el la sfârșit, urlând sălbatic odată cu ea, în momentul cel mai devastator al întregii ei existențe.

După aceea Centaine plânse în tăcere, lipită de pieptul lui gol și Blaine se miră o clipă, devenind apoi imediat îngrijorat și compătimitor.

– Am fost prea brutal – iartă-mă! N-am vrut să te rănesc.

Centaine scutură din cap și-și înghiți lacrimile.

– Nu, nu m-ai rănit, a fost cel mai frumos...

– Atunci de ce plângi?

– Pentru că toate lucrurile bune par atât de trecătoare, cu cât sunt mai minunate, cu atât mai repede se termină, iar momentele îngrozitoare par să țină pentru totdeauna.

– Nu te gândi așa, micuța mea.

– Nu știu cum o să pot trăi fără tine. A fost un infern *înainte, dar asta nu va face decât să fie de o mie de ori* mai rău.

– Nu știu unde voi găsi puterea să te părăsesc, încuviință el în șoaptă. Va fi cel mai greu lucru pe care va trebui să-l fac din întreaga mea viață.

– Cât de mult mai avem?

– Încă o zi – apoi ajungem la Runtu.

– Când eram mică tata mi-a dat o broșă de chihlimbar cu o insectă încastrată în ea. Aș vrea să putem păstra momentul acesta așa, să-l capturăm pentru eternitate în chihlimbarul prețios al iubirii noastre.

Despărțirea lor fu un proces treptat, nu o lovitură îndurătoare de ghilotină, ci mai multe zile în care apărură între ei întâmplări și oameni care-i siliră să se despartă puțin câte puțin, astfel încât fuseseră nevoiți să sufere pe rând după fiecare lucru la care renunțau și care-i îndepărta unul de altul.

Din dimineața când ajunseră la postul de graniță de la Runtu și se duseră la mal să-l întâlnească pe sergentul de poliție de serviciu, păreau să fie încontinuu cu străini, întotdeauna cu garda ridicată, astfel că fiecare privire furișată dintre ei, fiecare cuvânt sau mângâiere ilicită îi făcea să fie chiar mai conștienți de momentul iminent al despărțirii. Îndelungata tortură nu se sfârși decât în momentul în care terminară de străbătut ultimele dealuri către Windhoek în camionul prăfuit al poliției.

Îi aștepta lumea: Isabella, superbă și tragică în scaunul ei cu rotile, fiicele lui cutremurându-se de râs, poznașe și încântătoare ca niște spiriduși, întrecându-se care să-l îmbrățișeze mai mult pe Blaine; superintendentul poliției, secretarul teritorial și cârduri de mici funcționari, reporteri și fotografi; Twentyman-Jones și Abe Abrahams, Sir Garry și Lady Courtney, care veniseră în grabă de la moșia lor din Ladyburg în momentul în care auziseră de furt, și teancuri întregi de mesaje de îngrijorare și felicitări, telegrame de la prim-ministru și de la *Ou Baas*, generalul Smuts, și de la sute de prieteni și parteneri de afaceri.

Şi cu toate astea Centaine se simţea detaşată. Privea totul printr-un văl de borangic ce înăbuşea sunetele şi formele, dându-le o calitate de vis, de parcă jumătate din ea se afla în altă parte, departe, plutind pe un fluviu verde minunat, făcând dragoste în dulceaţa unei nopţi calde, cu ţânţarii bâzâind în jur, plimbându-se mână în mână cu bărbatul pe care-l iubea, un bărbat înalt, puternic şi drăgăstos, cu ochi verzi şi blânzi, cu mâini de pianist şi urechi drăgălaşe ce ieşeau în afară.

Îl sună pe Shasa la telefon din vagonul ei privat şi încercă să pară entuziasmată de faptul că devenise căpitanul echipei de cricket şi că, în sfârşit, începuse să ia note bune la matematică.

– Nu ştiu când mă voi întoarce la Weltevreden, *chéri*. Am atâtea lucruri de făcut! Din păcate, nu ne-am recuperat diamantele. Va trebui să vorbesc cu banca şi să fac noi aranjamente. Nu, bineînţeles că nu, prostuţule! Bineînţeles că nu suntem săraci, nu încă, oricum, dar un milion de lire sterline sunt o grămadă de bani când îi pierzi şi apoi în curând o să înceapă procesul. Da, e un om îngrozitor, Shasa – dar nu ştiu dacă o să-l spânzure. Doamne sfinte, nu! N-o să ne lase să privim...

În prima zi de separare sună de două ori acasă la el în speranţa disperată că va răspunde Blaine, dar de fiecare dată răspunse o femeie, fie o secretară, fie Isabella, şi Centaine închise fără să zică nimic.

Se întâlniră din nou la biroul administraţiei a doua zi. Blaine anunţase o conferinţă de presă şi anticamera era plină de ziarişti şi fotografi. Isabella era din nou prezentă în scaunul ei cu rotile, iar Blaine era atent, îndatoritor şi insuportabil de chipeş. Centaine avu nevoie de toate talentele ei de actriţă ca să poată da mâna cu ea prietenește, şi apoi să glumească lejer cu membrii presei, să pozeze cu Blaine pentru fotografi şi să nu-şi permită nici o secundă să viseze la el cu ochii deschişi. Dar mai târziu, în timp ce conducea spre birourile Companiei Courtney de Mine şi Finanţe, la un moment dat

trebui să tragă maşina pe o străduţă laterală preţ de câteva minute, ca să-şi revină. Nu apăruse ocazia de a schimba nici măcar un singur cuvânt cu Blaine.

Abe o aştepta din momentul când intră pe poarta clădirii şi o urmă pe scări în sus până la biroul ei.

– Centaine, ai întârziat. Te aşteaptă oamenii în sala de consiliu de aproape o oră. Şi n-aş putea spune că au prea multă răbdare.

– Lasă-i să aştepte! îi răspunse ea cu o bravadă pe care n-o simţea de fapt. Ar trebui să înceapă să se obişnuiască cu asta.

Banca era cel mai mare creditor al ei.

– Pierderea diamantelor i-a speriat de moarte, Centaine.

Directorii băncii ceruseră cu insistenţă această şedinţă din momentul când aflaseră că s-a întors în oraş.

– Unde e doctorul Twentyman-Jones?

– E înăuntru cu ei, încearcă să calmeze apele. Uite aici ai programarea plăţii dobânzilor, zise Abe punându-i în faţă un dosar gros.

Centaine îi aruncă o privire. O ştia pe de rost. Putea să recite datele, sumele şi ratele. Îşi pregătise strategia în amănunţime, dar totul era de-a dreptul fantezist, ca într-un joc de copii.

– Este ceva nou aici ce ar trebui să ştiu înainte să intru în arena leilor? întrebă ea.

– O cablogramă de la Lloyd's, din Londra. Au refuzat despăgubirea. N-am avut escortă armată.

Centaine încuviinţă.

– Ne aşteptam la asta. O să-i dăm în judecată? Ce sfat îmi dai?

– Eu o să te sprijin întru totul, dar personal cred că ar fi o risipă de timp şi bani.

– Altceva?

– De Beers, zise el. Un mesaj de la Sir Ernest Oppenheimer în persoană.

– Deja adulmecă prada, ei?

Oftă încercând să se forțeze să-i pese, dar nu se putea gândi decât la Blaine. Îl văzu cum se apleacă peste scaunul cu rotile. Își alungă imaginea din minte și se concentră la cuvintele lui Abe.

– Sir Ernest vine de la Kimberley. Va sosi la Windhoek joi.

– Printr-o coincidență neașteptată, zâmbi ea cinică.

– Te roagă să vă întâlniți cât de repede poți.

– Are nasul de hienă și ochi de vultur, omul ăla, zise Centaine. Poate mirosi sângele unui animal pe moarte de la cinci sute de kilometri depărtare.

– Vrea să pună mâna pe mina H'ani, Centaine. Râvnește la mina H'ani de peste treisprezece ani.

– Toți râvnesc după H'ani, Abe. Banca, Sir Ernest, toți prădătorii. Dar, pentru Dumnezeu, să știi că nu le-o dau fără luptă.

Se ridicară în picioare și Abe o întrebă:

– Ești pregătită?

Centaine aruncă o privire în oglinda de deasupra căminului, își atinse părul, își umezi buzele cu vârful limbii și dintr-odată totul îi fu cât se poate de clar. Mergea la război, așa că mintea i se limpezi, spiritul i se ascuți, și-și zâmbi larg, încrezătoare și ușor ironică. Era pregătită.

– Hai să mergem! zise ea.

Se îndreptară spre sala lungă de consiliu cu masa mare din lemn de dafin african și cu cele șase picturi murale imense de Pierneef, reprezentând într-un stil liric, plin de magie, peisaje din deșert. Își înălță bărbia și ochii îi sclipiră plini de încredere.

– Iertați-mă, domnilor! exclamă pe un ton vioi. Dar vă asigur că acum sunt a voastră, cu toată atenția mea, pentru oricât de mult timp aveți nevoie de mine.

Îi atacă imediat cu toată puterea personalității și a sexualității ei ispititoare, și-i văzu topindu-se în fața ei. În adâncul sufletului ei însă, locul pe care-l umpluse Blaine pentru câteva clipe trecătoare era încă gol, dar acum era baricadat și fortificat, și Centaine se simți din nou de necucerit. Se așeză în

scaunul de piele din capul mesei şi-şi recită în minte ca pe o mantra: „H'ani e a mea – nimeni n-o să mi-o ia".

Manfred De La Rey mergea la fel de rapid prin întuneric asemenea celor doi bărbaţi care-l conduceau spre nord. Umilinţa şi durerea provocate de tatăl său când îl izgonise treziseră în el o hotărâre şi ambiţie de nezdruncinat. Tatăl său îl făcuse neghiob plângăcios.

„Dar sunt bărbat deja", îşi spuse singur, mergând cu paşi mari în urma siluetei înalte a lui Swart Hendrick. „N-o să mai plâng niciodată. Sunt bărbat, şi o să ţi-o dovedesc în fiecare zi a vieţii mele. O să ţi-o dovedesc, tată! Dacă mă priveşti încă, n-o să trebuiască niciodată să-ţi mai fie ruşine de mine."

Apoi se gândi la tatăl său rămas singur să moară în vârful colinei şi jalea îl covârşi incontrolabilă. În ciuda hotărârii de mai înainte, ochii i se umplură de lacrimi şi avu nevoie de toată puterea şi voinţa să şi le ţină în frâu.

„Sunt bărbat acum." Se concentră asupra acestui gând şi se îndreptă de spate, înalt ca un bărbat, aproape la fel de înalt ca Hendrick, şi picioarele lungi îl purtară neobosit tot înainte. „O să te fac să fii mândru de mine, tată. Îţi promit. Îţi promit în faţa lui Dumnezeu."

Nici nu-şi încetini pasul, nici nu se plânse măcar o dată pe tot parcursul acelei nopţi lungi şi, când ajunseră la fluviu, soarele urcase deja deasupra vârfurilor copacilor.

De îndată ce-şi potoliră setea, Hendrick îi puse să se ridice din nou în picioare şi o porniră spre nord. Călătoriră în zigzag, îndepărtându-se de fluviu pe timpul zilei, ascunzându-se în pâlcurile de mopani uscaţi, întorcându-se apoi să-şi astâmpere setea şi să urmeze cursul fluviului pe timpul nopţii.

După douăsprezece asemenea nopţi de marş dur, Hendrick consideră în sfârşit că scăpaseră de urmăritorii lor.

– Când traversăm fluviul, Hennie? întrebă Manfred.

– Niciodată, răspunse Swart Hendrick.

– Dar planul tatălui meu a fost să trecem pe teritoriul portughez, la Alves De Santos, negustorul de fildeş, şi apoi să călătorim în Luanda.

– Acesta a fost planul tatălui tău, încuviinţă Hendrick. Dar tatăl tău nu e cu noi. Nu este loc pentru un negru străin în nord. Portughezii sunt chiar mai răi decât germanii, englezii sau burii. O să ne înşele la diamante şi-o să rămânem fără ele, o să ne bată ca pe câini şi-o să ne trimită să lucrăm în lagărele lor de muncă. Nu, Manie, mergem înapoi – înapoi pe teritoriul ovambo, la fraţii noştri din trib, unde toată lumea e prietenoasă şi putem trăi ca oameni, nu ca animale.

– O să ne găsească poliţia, argumentă Manie.

– Nimeni nu ne-a văzut. Tatăl tău a avut mare grijă de asta.

– Dar ştiu toţi că eşti prietenul lui tata. O să vină după tine.

Hendrick râânji.

– În tribul ovambo numele meu nu e Hendrick, şi o mie de martori o să jure că am fost mereu în satul meu şi că n-am cunoscut niciodată nici un hoţ alb. Pentru poliţiştii albi toţi negrii arată la fel şi am un frate, un frate foarte deştept, care o să ştie unde şi cum să ne vândă diamantele. Cu diamantele astea pot să-mi cumpăr două sute de vaci frumoase şi zece soţii grase. Nu, Manie, mergem acasă.

– Şi cu mine ce se va întâmpla, Hendrick? Eu nu pot merge cu tine în tribul ovambo.

– Există un loc şi un plan şi pentru tine, zise Hendrick, punându-şi un braţ în jurul umerilor băiatului alb, într-un gest patern. Tatăl tău mi te-a încredinţat mie. Nu trebuie să-ţi fie frică. O să am grijă să fii în siguranţă înainte să plec.

– Când o să pleci, Hendrick, o să fiu singur. N-o să mai am pe nimeni.

Bărbatul negru nu-i putu răspunde. Îşi luă braţul de după umerii lui şi vorbi aspru:

– E vremea să pornim din nou. Ne aşteaptă un drum lung şi greu.

Lăsară fluviul în urmă în noaptea aceea şi se întoarseră iar spre sud-vest, ocolind pustietatea înfiorătoare a teritoriului boşiman, mergând prin părţile mai line, cu mai multă apă, la un pas mai lejer, dar ferindu-se în continuare de orice aşezări omeneşti, până când, în a douăzecea zi după ce-l lăsaseră pe Lothar De La Rey să moară pe dealul acela, ajunseră la marginea unei pădurici de lângă un câmp imens de păşuni şi, în sfârşit, la apusul soarelui văzură în faţă aşezarea ovambo.

Colibele conice de stuf erau construite în grupuleţe neregulate de patru sau cinci, fiecare înconjurată de un gard de ierburi împletite, în jurul unui ţarc central de vite cu o palisadă de ţăruşi vârâţi în pământ. Mirosul de fum pluti până la ei în şuviţe palide, albăstrui, amestecat cu mirosul amoniacal de baleg㠄 de vite şi cel făinos de mămăligă coaptă pe cărbuni. Ţipetele şi râsetele copiilor şi vocile femeilor erau melodioase precum ciripitul păsărilor sălbatice. Ici şi colo se vedeau străfulgerări de culori stridente ale fustelor din bumbac imprimat purtate de femeile care veneau în şir indian de la puţul de apă, cu urcioare de lut pline ochi, purtate în echilibru graţios pe cap.

Cu toate astea, nu făcură nici o mişcare să se apropie de sat. Rămaseră ascunşi, urmărind cu grijă activitatea satului, pentru a detecta orice străin sau orice lucru neobişnuit, oricât de mic, care ar putea sugera un pericol. Hendrick şi Klein Boy discutau cu voce scăzută fiecare mişcare identificată, fiecare sunet care răzbătea din sat, până când Manfred îşi pierdu răbdarea.

– De ce aşteptăm, Hennie?

– Numai iedul tânăr şi prost de gnu se avântă nerăbdător în râpă, zise Hendrick cu voce răguşită. O să coborâm în sat când suntem siguri.

După-masă un prichindel negru mână o turmă de capre pe deal. Era complet gol, cu excepţia praştiei atârnate la gât, şi Hendrick fluieră încet.

Copilul tresări şi se uită speriat la locul unde erau ascunşi cei trei. Când Hendrick fluieră din nou, se apropie prudent de ei. Dintr-odată faţa micuţă şi murdară se lăţi într-un zâmbet parcă prea mare şi alb pentru ea şi se repezi drept la Hendrick.

Hendrick râse şi-l ridică pe şold, iar copilul începu să turuie într-o agitaţie extaziată.

– Acesta e fiul meu, îi zise Hendrick lui Manie.

Apoi îi puse întrebări copilului şi-i ascultă cu atenţie răspunsurile piţigăiate.

– Nu sunt străini în sat, zise el. A fost poliţia pe aici, şi s-a interesat de mine, dar s-au dus.

Purtând în continuare copilul în braţe, îi conduse către cel mai mare grup de colibe şi se aplecă să intre prin deschizătura din gardul împletit. Curtea era goală şi măturată, colibele fiind orientate cu faţa spre interior. Patru femei lucrau împreună, toate purtând doar nişte legături de bumbac colorat în jurul şalelor; se legănau pe vârfurile picioarelor, cântând încet în cor, strivind şi zdrobind porumbul uscat în pive înalte de lemn, cu sânii goi legănându-se şi tremurând la fiecare lovitură a pisălogilor lungi pe care-i foloseau pentru a pisa boabele în ritm cu cântecul monoton.

Una dintre ele ţipă când îl văzu pe Hendrick şi se repezi la el. Era o băbuţă uitată de Dumnezeu, ridată şi fără dinţi, cu părul alb ca spuma laptelui. Se lăsă în genunchi şi îmbrăţişă picioarele groase şi puternice ale lui Hendrick, ciripind de fericire.

– Mama mea, zise Hendrick şi o ridică în picioare.

Fură înconjuraţi imediat de un stol de femei încântate turuind rapid, dar după câteva minute Hendrick le linişti şi le făcu semn să plece.

– Ai noroc, Manie, zise el, cu o scânteie în ochi. Tu nu vei avea voie să ai decât o singură soţie.

La intrarea în coliba cea mai îndepărtată, singurul bărbat din sat stătea pe un scăunel scund din lemn sculptat. Se ţinuse la distanţă de zarvă, şi acum Hendrick se duse la el. Era mult mai tânăr decât Hendrick, cu pielea mai palidă, aproape de

culoarea mierii. Însă avea mușchii formați și întăriți de muncă fizică grea și avea încrederea de sine a unui bărbat care s-a străduit și a reușit. Avea de asemenea o postură grațioasă și trăsături inteligente și fine care aminteau de un tânăr faraon. În mod surprinzător, avea în poală o carte groasă și ponosită, un exemplar din *Istoria Angliei* de Macaulay.

Îl salută pe Hendrick cu rezervă și calm, dar băiatul alb care-i privea sesiză foarte limpede afecțiunea care-i unea.

– Acesta este fratele meu mai tânăr și mai deștept; același tată, dar mame diferite. Vorbește afrikaans și engleză mult mai bine chiar decât mine, și citește cărți. Numele lui englezesc e Moses.

– Te văd, Moses, îl salută Manfred, simțindu-se stingherit sub privirea scrutătoare și pătrunzătoare a ochilor negri.

– Te văd, micule băiat alb.

– Nu-mi spune „băiat"! exclamă Manie pătimaș. Nu sunt „băiat".

Bărbații schimbară o privire și zâmbiră.

– Moses e supraveghetor la mina de diamante H'ani, explică Hendrick pe un ton împăciuitor.

Dar fratele lui clătină de cap și răspunse în dialectul local:

– Nu mai sunt, Frate Mai Mare. Am fost concediat acum mai bine de o lună. Așa că stau aici în soare și beau bere, citesc și mă gândesc, fac toate aceste sarcini obositoare care sunt îndatorirea unui bărbat.

Izbucniră în râs împreună și Moses bătu din palme și le chemă pe femei pe un ton poruncitor.

– Aduceți bere – nu vedeți cât de sete i-e fratelui meu?

Hendrick se bucură să-și dea jos de pe el hainele europene și să se îmbrace din nou doar cu legătura confortabilă de la brâu, să se lase să plutească din nou în ritmul vieții satului său. Era plăcut să savureze berea înțepătoare și efervescentă de sorg, groasă ca un terci și răcoroasă în urciorul ei de lut, să discute calm despre vite și vânat, despre recolte și ploaie, despre cunoștințe, prieteni și rude, despre morți, nașteri și

căsătorii. Petrecură multă vreme vorbind până ajunseră cu prudență la subiectele presante.

– Da, confirmă Moses. A fost aici poliția. Doi câini ai albilor din Windhoek cărora ar trebui să le fie rușine că și-au trădat propriul trib. Nu erau îmbrăcați în uniformă, dar tot puteau a poliție. Au stat mai multe zile, punând întrebări despre un bărbat pe nume Swart Hendrick – la început zâmbind prietenește, apoi nervoși și cu amenințări. Au bătut câteva femei, pe mama ta... Îl văzu pe Hendrick înțepenind și încleștându-și falca și continuă rapid: E bătrână, dar puternică. A mai fost ea bătută și înainte; tatăl nostru a fost un bărbat foarte strict. În ciuda loviturilor, n-a știut nimic despre nici un Swart Hendrick, nimeni de-aici n-a auzit vreodată de nici un Swart Hendrick, și câinii poliției au plecat.

– O să se întoarcă, zise Hendrick, și fratele său vitreg încuviință.

– Da. Oamenii albi nu uită niciodată. Cinci ani, zece ani. Au spânzurat un bărbat în Pretoria pentru c-a omorât un om cu douăzeci și cinci de ani înainte. O să se întoarcă.

Băură pe rând din urciorul cu bere, sorbind cu nesaț și apoi trecându-și vasul negru din mână în mână.

– Deci se vorbea despre un mare jaf de diamante pe drumul către H'ani, și s-a pomenit numele diavolului alb cu care ai călărit și luptat tu mereu, cu care te-ai dus la marele verde să prinzi pești. Au zis c-ai fost cu el când a furat diamantele și c-o să te spânzure când te găsesc.

Hendrick chicoti și contraatacă:

– Și eu am auzit povestindu-se despre un om care nu mi-e nici necunoscut, nici neînrudit cu mine. Am auzit și că se pricepe foarte bine să vândă diamante furate. Că toate diamantele luate de la mina H'ani trec prin mâinile lui.

– Ei, na! Cine ți-a turnat asemenea minciuni mârșave? răspunse Moses cu un zâmbet ușor.

Hendrick îi făcu semn lui Klein Boy, care aduse o geantă de piele netăbăcită din ascunzătoarea sa și o așeză în fața

tatălui său. Hendrick o deschise și scoase pe rând pachețelele de carton maroniu și le așeză pe pământul gol din curte – un șir de paisprezece.

Fratele lui luă primul pachet și despică pecetea de ceară cu briceagul său.

– Acesta e semnul minei H'ani, remarcă el, și desfăcu atent pachetul.

Expresia nu i se schimbă în timp ce-i examină conținutul. Așeză pachetul la o parte și-l desfăcu pe următorul. Nu spuse nimic până nu le desfăcu și studie pe toate paisprezece. Apoi zise foarte încet:

– Moarte. Asta înseamnă moarte. O sută de morți, o mie de morți.

– Le poți vinde pentru noi? întrebă Hendrick, și Moses clătină din cap.

– N-am mai văzut niciodată asemenea geme, și așa de multe laolaltă. Dac-aș încerca să le vând pe astea toate deodată aș aduce dezastrul și moartea asupra noastră, a tuturor. Trebuie să mă gândesc la asta, dar între timp nu ne putem permite să păstrăm pietrele astea ucigașe aici în sat.

A doua zi dimineața cei trei – Hendrick, Moses și Klein Boy – ieșiră împreună din sat și se cățărară pe creasta colinei unde găsiră copacul de leadwood pe care și-l amintea Hendrick de pe vremea când, copil fiind, rătăcea în pielea goală ducând vitele la păscut. În trunchiul copacului era o scorbură cam la nouă metri deasupra solului, unde își făcuseră odinioară cuib o pereche de bufnițe-șoim.

Cât timp ceilalți stătură de pază, Klein Boy se cățără până la ea și ascunse înăuntru geanta de piele.

Trecură multe zile până când, în sfârșit, Moses îi spuse la ce chibzuise atâta vreme.

– Frate, eu și cu tine nu ne mai mulțumim cu viața asta și cu locul ăsta. Deja am văzut primele semne de nerăbdare în tine. Te-am văzut uitându-te în zare cu expresia unui om care tânjește să o înfrunte. Viața aceasta, așa de dulce la început,

păleşte foarte rapid. Gustul berii devine searbăd pe limbă şi începi să te gândeşti la lucrurile vitejeşti pe care le-ai făcut şi la lucrurile şi mai vitejeşti care te aşteaptă în lumea largă.

Hendrick zâmbi.

– Eşti un om cu multe talente, frate, chiar şi acela de a privi în mintea unui om şi de a-i citi gândurile secrete.

– Nu putem rămâne aici. Pietrele morţii sunt prea periculoase ca să le păstrăm aici, şi sunt prea periculoase şi ca să le vindem.

– Te ascult, zise Hendrick, dând din cap.

– Am de făcut nişte lucruri. Lucruri care cred că sunt în destinul meu, şi despre care n-am vorbit niciodată, nici măcar cu tine.

– Vorbeşte despre ele acum.

– Este vorba de arta pe care oamenii albi o numesc politică şi de la care noi, negrii, suntem excluşi.

Hendrick făcu un gest de nepăsare şi dispreţ.

– Citeşti prea multe cărţi. Nu există nici un profit sau răsplată în afacerea asta. Lasă-le-o albilor.

– Greşeşti, frate. În arta asta sunt ascunse comori care fac pietricele tale albe să pară nişte fleacuri. Nu, nu râde.

Hendrick îşi deschise gura şi apoi o închise încet. Nu se gândise niciodată la asta, dar tânărul din faţa lui avea o forţă, un fel de a vorbi care-l mişca şi-l entuziasma, deşi nu înţelegea pe deplin implicaţiile cuvintelor sale.

– Frate, m-am hotărât. Vom pleca de aici. E un loc prea mic pentru noi.

Hendrick încuviinţă. Gândul acesta nu-l deranja. Mereu dusese o viaţă de nomad şi era gata şi acum să se mute altundeva.

– Nu numai din satul acesta, frate. Vom pleca şi din ţara asta.

– Să plecăm din ţară! exclamă Hendrick ridicându-se de pe scăunel şi apoi aşezându-se înapoi.

– Trebuie să facem asta. Ţara aceasta e prea mică pentru noi şi pietrele astea.

– Unde o să mergem?

Fratele său își ridică mâna.

– Vom discuta asta în curând, dar prima dată trebuie să te descotorosești de copilul acesta alb pe care l-ai adus între noi. El e chiar mai periculos decât pietrele. El va aduce polițiștii albi asupra noastră chiar mai repede. După ce l-ai trimis de aici, vom fi gata să plecăm și noi, ca să facem ceea ce trebuie să facem.

Swart Hendrick era un bărbat mare, atât la minte, cât și la trup. Nu se temea decât de foarte puține lucruri, avea curajul și tăria să încerce orice și să sufere oricât pentru ceea ce voia, dar întotdeauna urmase pe altcineva. Existase întotdeauna un om chiar mai feroce și mai neînfricat decât el care să-l conducă.

– Vom face cum spui tu, frate, acceptă el și știu instinctiv că găsise pe cineva care să-l înlocuiască pe bărbatul muribund pe care-l lăsase pe o stâncă în deșert.

– O să aștept aici până răsare soarele mâine, îi zise Swart Hendrick băiatului alb. Dacă nu te întorci până atunci, voi ști că ești în siguranță.

– O să te mai văd vreodată, Hennie? întrebă Manie pe un ton deja plin de dor, și Hendrick ezită pe punctul de a-i face o promisiune deșartă.

– Cred că vom păși de acum înainte pe cărări diferite în viață, Manie. Dar mă voi gândi deseori la tine – și, cine știe, într-o zi cărările noastre poate se vor întâlni din nou.

Își întinse o mână și o așeză pe umărul băiatului. Îi strânse umărul și observă că era acoperit de mușchi, ca umărul unui bărbat adult.

– Mergi în pace, și fii un bărbat adevărat, așa ca tatăl tău.

Îl împinse ușor să meargă, dar băiatul alb mai zăbovi o clipă.

– Hendrick, șopti el. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să ți le spun – dar nu-mi găsesc cuvintele.

– Du-te, zise Hendrick. Amândoi le știm. Nu e nevoie să fie rostite cu voce tare. Du-te, Manie!

Manfred îşi luă raniţa şi pătura făcută sul şi ieşi din tufărişul de la marginea drumului prăfos şi plin de hârtoape adânci. O porni încet spre sat, către turnul bisericii pe care-l recunoscu într-un fel ca un simbol al noii sale existenţe, care îl atrăgea şi îi provoca dezgust în aceeaşi măsură.

La cotul drumului se uită înapoi. Nu se vedea nici urmă din negrul înalt. Manfred porni din nou cu paşii târşâiţi către biserică.

Fără să fi luat hotărârea în mod conştient, ieşi la un moment dat de pe drumul principal şi intră pe o uliţă laterală, apropiindu-se de casa pastorului, pe uliţa pe care venise şi ultima dată când fusese aici, împreună cu tatăl său. Uliţa îngustă era mărginită de tufişuri de moroto cu frunzele cărnoase şi simţi mirosul găleţilor sanitare din spatele micilor uşi glisante ale latrinelor ce dădeau către uliţă. Şovăi când ajunse la poarta din spate a casei parohiale, apoi ridică zăvorul şi înaintă cu pas de melc de-a lungul aleii lungi.

Pe la jumătatea cărării către casă auzi un urlet şi tresări, cercetând speriat în jur. Urmă un răcnet şi apoi o voce strigând în îndemnuri sau o ceartă sarcastică. Se auzea dintr-o clădire şubredă din fundul curţii, probabil un şopron mai mare de scânduri.

Manfred se strecură pe furiş până la şopron şi se uită înăuntru pe lângă uşorul uşii. Interiorul era întunecos, dar ochii i se obişnuiră şi văzu că era un atelier cu o nicovală şi foale la un capăt şi diverse scule agăţate pe pereţi. Pe jos era pământ gol, şi în mijloc stătea îngenuncheat Tromp Bierman, Trâmbiţa Domnului.

Era îmbrăcat cu pantaloni negri de costum, cămaşă albă, şi cravata albă specifică funcţiei sale. Haina de costum era atârnată pe o pereche de cleşti de fierar deasupra nicovalei. Barba stufoasă a lui Tromp Bierman era îndreptată către tavan şi avea ochii închişi, braţul înălţat într-o atitudine de capitulare sau implorare; dar tonul vocii nu-i era câtuşi de puţin smerit.

– Oh, Doamne, Dumnezeu al Israelului, Te chem cu cea mai mare insistență să răspunzi rugăciunilor robului Tău ca să-l îndrumi în această chestiune. Cum pot să-ți îndeplinesc voința dacă nu știu care e? Eu nu sunt decât unealta Ta umilă, nu îndrăznesc să iau această decizie singur. Uită-Te în jos, oh, Doamne Dumnezeul meu, ai milă de ignoranța și prostia mea și lasă-mă să-Ți cunosc averea...

Tromp se întrerupse brusc și-și deschise ochii. Capul imens acoperit de coama leonină se răsuci către el și ochii arzători ca ai unui profet din Vechiul Testament pătrunseră în sufletul lui Manfred.

Băiatul își smulse grăbit de pe cap pălăria pătată de sudoare și o ținu cu amândouă mâinile la piept.

– Am venit înapoi, *Oom,* zise el. Exact așa cum ați zis că trebuie.

Tromp se uită fix la el cu o privire feroce. Văzu un flăcăiandru zdravăn, cu umerii lați și mâini și picioare puternice și bine conturate, capul acoperit de bucle aurii pline de praf și sprâncene șocant de negre, ca funinginea, deasupra ochilor ciudați de culoarea topazelor. Încercă să vadă dincolo de acești ochi și sesiză aura de hotărâre și inteligență care-l înconjura pe tânăr.

– Vino aici! porunci el.

Manfred își lăsă lucrurile la pământ și veni la el. Tromp îl apucă de mână și-l trase jos lângă el.

– Îngenunchează, *Jong,* lasă-te în genunchi și mulțumește-I Creatorului. Adu slavă Domnului Dumnezeu al părinților tăi că mi-a auzit rugile în numele tău.

Manfred își închise ascultător ochii și își împreună mâinile.

– Doamne, iartă insistența robului Tău care îți amintește de asemenea amănunte nesemnificative, când de fapt Tu erai ocupat cu treburi mult mai cumplite. Îți mulțumim că l-ai trimis în grija noastră pe acest tânăr, pe care-l vom căli și-l vom ascuți ca pe o sabie. O sabie strașnică ce va izbi în filisteni, o

armă ce va fi mânuită numai pentru slava Ta, în cauza dreaptă și adevărată a poporului Tău ales, *volk*-ul afrikander.

Îl înghionti pe Manfred cu degetul arătător ca niște foarfeci de tuns crengi uscate.

– Amin! icni Manfred din cauza durerii.

– Te vom slăvi și lăuda în fiecare zi a vieții noastre, Doamne, și Te implorăm să reverși asupra acestui fiu ales al poporului nostru toată tăria și hotărârea...

Rugăciunea punctată de „Amin"-urile pline de fervoare ale lui Manfred dură până când pe băiat începură să-l doară genunchii și amețise de oboseală și foame. La un moment dat, Tromp îl trase pe neașteptate în picioare și-l împinse în fața lui pe cărarea către ușa de la bucătărie.

– *Mevrou,* strigă Trâmbița Domnului. Unde ești, femeie?

Trudi Bierman se repezi fără suflare în bucătărie auzindu-i chemarea și se opri oripilată, holbându-se la băiatul îmbrăcat în zdrențe mizerabile.

– Bucătăria mea! se văită ea. Bucătăria mea curată și frumoasă. Tocmai am ceruit podelele.

– Domnul Dumnezeu ni l-a trimis pe acest *Jong,* intonă Tromp. Îl vom lua în casa noastră. Îi vom da de mâncare la masa noastră, va fi unul de-al nostru.

– Dar e murdar ca un cioroi împuțit.

– Păi atunci spală-l, femeie, spală-l!

În momentul acela o fată se strecură cu timiditate pe ușă în urma siluetei respectabile ale lui Trudi Bierman și apoi încremeni ca un pui speriat de căprioară când îl văzu pe Manfred.

Manfred abia o recunoscu pe Sarah. Se împlinise la trup, carnea bine spălată îi acoperea brațele care până nu demult erau doar piele și os. Obrajii mai înainte palizi erau acum roz ca floarea de măr, iar ochii cândva sticloși erau acum limpezi și strălucitori, iar părul ei blond, pieptănat până strălucea, era împletit în două codițe egale și prins în vârful capului. Purta o fustă lungă până la glezne, modestă, dar imaculată.

Scoase un țipăt și se repezi la Manfred cu brațele desfăcute, dar Trudi Bierman o apucă din spate și o scutură zdravăn.

– Fată leneșă și rea ce ești! Te-am lăsat să-ți termini adunările. Treci înapoi în secunda asta!

O împinse brutal afară din cameră și se întoarse spre Manfred, cu brațele încrucișate la piept și buzele strânse.

– Ești dezgustător, îi spuse. Ai părul lung ca o fată. Și hainele alea... În casa asta suntem creștini cu frica lui Dumnezeu, îi zise ea cu o încruntare chiar mai înspăimântătoare. Aici nu avem de-a face cu rătăcirile de sălbatic fără Dumnezeu ale lui taică-tău, m-ai înțeles?

– Mi-e foame, mătușă Trudi.

– O să mănânci când mănâncă toată lumea, și nu înainte de a te curăța. *Menheer,* i se adresă ea soțului ei. Vrei, te rog, să-i arăți băiatului cum să facă foc la cazanul de apă?

Stătu în pragul ușii micii băi și-i supraveghe neîndurătoare spălatul, neluând în considerație nici un protest față de temperatura apei sau vreun argument de pudoare, iar când Manfred șovăi, luă ea însăși bucata de săpun albastru pestriț și-i frecă cele mai delicate și intime pliuri și cute.

Apoi îl conduse de ureche, nepermițându-i decât un prosopel amărât în jurul brâului, până pe treptele din spatele casei și-l puse să se așeze pe o ladă de fructe. Se înarmă cu o pereche de foarfeci de tuns oile și părul blond al lui Manfred îi căzu pe umeri ca grâul sub seceră. Când își trecu mâna peste scalp îl simți țepos, iar la ceafă și pe după urechi simți frig și curent.

Trudi Bierman îi adună hainele pe care le dezbrăcase înainte de baie cu o pantomimă de dezgust și deschise cuptorul cazanului. Manfred ajunse chiar la timp să-și salveze jacheta, și când Trudi îi văzu expresia feței pe când se trăgea înapoi din fața ei, ținând haina la spate și pipăind pe ascuns micile umflături din căptușeală, ridică din umeri.

– Foarte bine – poate spălată și cu câteva petice. Între timp, o să-ți găsesc câteva haine vechi de-ale părintelui.

Trudi Bierman consideră apetitul lui Manfred ca pe o provocare personală la adresa bucătăriei sale și a talentelor ei culinare. Îi umplu mereu farfuria chiar și înainte să apuce să termine, stând lângă el cu un polonic într-o mână și mânerul oalei cu tocană de carne în cealaltă. Când în cele din urmă Manfred se rezemă sătul de spătarul scaunului, Trudi se duse să aducă tarta cu lapte din cămară cu o sclipire victorioasă în ochi.

Ca străini de familie, Manfred și Sarah primiseră scaunele cele mai joase din centrul mesei, cele două fiice Bierman, dolofane, blonde și anoste având scaune mai înalte decât ei.

Sarah ciuguli atât de puțin, că atrase furia lui Trudi Bierman.

– N-am gătit eu mâncare bună ca tu să te joci cu ea, domnișoară. O să stai acolo până îți cureți farfuria, și spanacul și tot – chiar dacă trebuie să stai toată noaptea.

Așa că Sarah mestecă mecanic, neluându-și nici o secundă ochii de pe fața lui Manfred.

Aceasta era prima dată când Manfred plătea o masă cu două rugăciuni de binecuvântare, și înainte, și după cină, și fiecare i se păru interminabilă. Dădea din cap și se legăna pe scaun când Tromp Bierman îl trezi cu totul făcându-l să tresară ca ars cu un „Amin" ca o rafală de artilerie.

Casa era deja prea mică și numai cu Sarah și fetele pastorului. Nu mai era nici un loc unde să-l culce și pe Manfred, așa că îi oferiră un colț în șopronul de unelte din fundul curții. Mătușa Trudi transformă un cufăr în dulap pentru cele câteva haine vechi pe care le primise, iar un pat de fier cu o saltea tare și desfundată din fibre de nucă de cocos și o perdea veche și decolorată, agățată de o sfoară, îi izola colțul de restul încăperii.

– Nu-ți irosi lumânarea, îl avertiză mătușa Trudi din ușa șopronului. N-o să primești una nouă decât în prima zi din fiecare lună. Aici suntem oameni chibzuiți și economi. Nu ne trebuie nouă toate extravaganțele lui taică-tău, slavă Domnului!

Manfred își trase pătura subțire și cenușie peste cap ca să se protejeze de răcoarea nopții. Era prima dată din viața lui când avea un pat și o cameră numai a lui și savură senzația, adulmecând mirosul de parafină și de unsoare de osie, și cărbunii reci din vatra de fierărie, până adormi.

Se trezi la o atingere ușoară pe obraz și țipă; imagini nedeslușite se năpustiră asupra lui din întuneric și-l înspăimântară. Visase mâna tatălui său, mâncată de cangrenă, ieșind din mormânt să-l atingă, și se zbătu să iasă de sub pătură.

– Manie, Manie. Eu sunt.

Vocea lui Sarah răsună la fel de înspăimântată pe cât fusese țipătul său. Îi vedea silueta conturată în lumina lunii care bătea în singura fereastră, subțire și tremurând în cămașa albă de noapte, cu părul despletit și bine pieptănat atârnându-i pe umeri ca un nor argintiu.

– Ce faci aici? mormăi el. Nu trebuie să vii aici. Trebuie să pleci. Dacă te găsesc aici, o să... se întrerupse.

Nu era sigur care ar fi consecințele, dar știa instinctiv că ar fi foarte grave. Ar distruge cu totul acest sentiment nou și ciudat, dar plăcut, de siguranță și stabilitate.

– Am fost așa de nenorocită, zise ea, și după tremurul din voce Manfred își dădu seama că plânge. De când te-ai dus tu. Fetele sunt așa de rele – îmi spun *vuigoed*, „gunoi". Își bat joc de mine că nu știu citi și aduna așa ca ele și pentru că vorbesc ciudat. Am plâns în fiecare noapte de când ai plecat.

Manfred o compătimi din toată inima și, în ciuda spaimei de a fi descoperit, o apucă de mână și o trase să stea lângă el pe pat.

– Acum sunt aici. O să am grijă de tine, Sarie, șopti el. N-o să le mai las să-și bată joc de tine.

Sarah începu să plângă în hohote la pieptul lui, și Manfred îi spuse cu severitate:

– Nu mai vreau să plângi, Sarie! Nu mai ești fetiță mică. Trebuie să fii curajoasă.

– Am plâns de fericire, zise ea smiorcăindu-se.

– Gata cu plânsul – nici măcar de fericire! porunci el. Înțelegi?

Fata dădu viguros din cap, scoase un mic sunet sugrumat și-și stăpâni lacrimile.

– M-am gândit la tine în fiecare zi, șopti ea. M-am rugat la Dumnezeu să te aducă înapoi, așa cum ai promis. Pot să intru în pat cu tine, Manie? Mi-e frig.

– Nu, zise el cu fermitate. Trebuie să mergi înapoi, înainte să te prindă aici.

– Numai pentru un moment, se rugă ea.

Înainte să apuce el să protesteze, Sarah se strecură pe lângă el, ridică pătura și se vârî sub ea.

Se înfășură în jurul lui. Cămașa de noapte de pe ea era subțire și uzată, iar trupul ei era rece și tremura. Manfred nu se îndură să o alunge.

– Numai cinci minute, murmură el. Apoi trebuie să pleci.

Căldura i se scurse rapid în trupușorul mic și părul ei era moale pe fața lui, și mirosea frumos, ca blănița unui pisoi neînțărcat, a căldură și lapte. Îl făcea să se simtă adult și important, și Manfred îi mângâie părul cu un sentiment patern, de proprietar.

– Crezi că Dumnezeu răspunde la rugăciuni? îl întrebă ea încet. M-am rugat cât de tare am putut eu, și uite c-ai venit, exact așa cum m-am rugat. Tăcu pentru un moment. Dar I-a trebuit mult timp și foarte multe rugăciuni.

– Eu nu prea știu multe despre rugăciuni, recunoscu el. Tata nu se prea ruga. Nu m-a învățat și pe mine.

– Ei, acuma ar fi bine să te obișnuiești cu ele, îl avertiză ea. În casa asta, lumea se roagă tot timpul.

Când se furișă în cele din urmă afară din șopronul de unelte în casa mare, Sarah lăsă un loc cald pe saltea, și un loc și mai cald în inima lui.

Era încă întuneric când Manfred fu trezit de o explozie sonoră din partea Trâmbiței Domnului în persoană.

– Încă zece secunde şi primeşti o găleată de apă rece în cap, *Jong*.

Unchiul Tromp îl conduse tremurând şi cu pielea ca de găină de frig la albia de lângă grajd.

– Apa rece e cel mai bun leac pentru păcatele cărnii tinere, *Jong*, îi spuse unchiul Tromp cu plăcere. O să cureţi grajdurile şi o să ţesali poneiul înainte de micul dejun, auzi?

Ziua care urmă fu o succesiune ameţitoare de activitate şi rugăciune, treburile gospodăreşti îngrămădite între orele lungi de şcoală şi orele chiar mai lungi petrecute în genunchi, în timp ce unchiul Tromp sau mătuşa Trudi Îl îndemnau pe Dumnezeu să-i binecuvânteze sau să-i pedepsească cu toate pedepsele lumii.

Şi totuşi, pe la sfârşitul primei săptămâni Manfred rearanjase discret, dar definitiv, ierarhia puterii între tinerii membri ai casei. Înăbuşise încercările fetelor Bierman la început furişe, dar perseverente, de a-şi bate joc de el, cu o privire sigură şi implacabilă a ochilor săi galbeni, şi fetele renunţaseră consternate.

În ce priveşte învăţătura, situaţia însă era diferită. Verişoarele sale erau amândouă cărturari destoinici, beneficiind de o viaţă întreagă de studiu forţat. Când Manfred se aplecă mohorât asupra volumului de gramatică germană şi asupra *Matematicii pentru şcoala secundară* de Melckes, zâmbetele lor înfumurate şi mulţumite de sine auzindu-i răspunsurile greoaie la întrebările mătuşii Trudi fură exact motivaţia de care avea nevoie.

„Le arăt eu lor", îşi promise singur, şi era aşa de hotărât să-şi prindă din urmă şi să-şi depăşească verişoarele, că trecură câteva zile până îşi dădu seama cum o chinuiau fetele Bierman pe micuţa Sarah. Cruzimea lor era rafinată şi secretoasă; o ironie, o poreclă, o grimasă batjocoritoare; o excludeau intenţionat din jocurile şi râsetele lor; îi sabotau sarcinile casnice, o pată de funingine pe hainele pe care Sarah tocmai le terminase de călcat, cearşafuri şifonate pe patul pe care tocmai îl schimbase, urme de grăsime pe vasele pe care

tocmai le spălase; și zâmbete răutăcioase când Sarah era certată pentru lene și neglijență de mătușa Trudi, care era extrem de bucuroasă să-și îndeplinească îndatorirea sfântă de educator cu dosul unei perii de păr.

Manfred le prinse singure pe fiecare din cele două fete. Le trase de codițe și le privi în ochi de la doar câțiva centimetri și le vorbi cu voce scăzută și măsurată, dar plină de patimă, sfârșind cu „... și să nu te prind că fugi să-i spui povești maică-tii". Cruzimea lor deliberată încetă brusc, și sub protecția lui Manfred, Sarah fu lăsată în pace.

La sfârșitul primei săptămâni, după a cincea slujbă bisericească a unei duminici lungi și plictisitoare, una din verișoare apăru în pragul ușii șopronului unde Manfred era întins pe pat cu manualul de gramatică germană.

– Tata vrea să te vadă în biroul lui.

Mesagera își frământă mâinile sugerând un dezastru iminent.

Manfred își udă părul la robinet și încercă să-l pieptene lins în ciobul de oglindă agățat deasupra patului. Imediat îi țâșni iar în sus în țepi umezi și Manfred se dădu bătut și se grăbi să răspundă convocării.

Nu i se permisese încă niciodată accesul în camerele din față ale casei parohiale. Acestea erau sacrosancte, și dintre ele biroul pastorului era sanctuarul cel mai bine păzit. Știa din avertismentele repetate de verișoarele lui cu plăcere morbidă, că o convocare în această cameră era întotdeauna asociată cu pedepse și durere. Tremură în prag, bănuind că fuseseră descoperite vizitele nocturne în șopron ale lui Sarah și tresări violent auzind mugetul ce răspunse bătăii sale timide în ușă. Deschise ușa foarte încet și păși înăuntru.

Unchiul Tromp stătea în spatele biroului sobru din lemn de dafin african, cu pumnii încleștați așezați în mijlocul sugativei.

– Intră, *Jong*. Închide ușa. Nu sta acolo! urlă el și se lăsă greoi în scaun.

Manfred se opri în faţa lui, încercând să-şi compună în minte frazele de pocăinţă şi remuşcare, dar înainte să apuce să le pronunţe, unchiul Tromp vorbi din nou:

– Ei bine, *Jong,* am discutat cu mătuşa ta. Tonul vocii nu se potrivea deloc cu expresia feroce a feţei. Mi-a spus că educaţia ta a fost din nefericire neglijată, dar că eşti dornic să înveţi şi pari să te străduieşti.

Manfred se simţi atât de uşurat, încât aproape că nu reuşi să urmărească predica lungă ce urmă.

– Noi suntem cei năpăstuiţi, *Jong.* Suntem victimele asupririi şi milnerismului.

Manfred ştia despre lord Milner de la tatăl său; infamul guvernator englez. Acesta era un duşman al poporului afrikander şi dăduse un decret prin care toţi copiii care vorbeau limba afrikaans în şcoală erau obligaţi să poarte un chipiu pe cap cu inscripţia: „Sunt un măgar – vorbesc olandeza".

– Nu există decât o singură modalitate de a ne înfrânge duşmanii, *Jong.* Trebuie să devenim mai deştepţi, mai puternici şi mai nemiloşi decât ei.

Trâmbiţa Domnului deveni atât de absorbit de propriile cuvinte, că îşi ridică privirea la desenele complicate de pe tavan şi ochii îi căpătară o privire sticloasă de fanatism religios şi politic, dându-i lui Manfred ocazia să studieze pe furiş camera ticsită de mobilă.

Trei pereţi erau acoperiţi cu rafturi de cărţi, toate pline de cărţi religioase şi foarte serioase. Scrierile lui John Calvin şi ale autorilor prezbiterieni predominau, deşi existau şi lucrări de istorie şi filozofie, drept şi biografii, dicţionare şi enciclopedii, şi rafturi întregi de imnuri şi antologii de predici în olandeză, germană şi engleză.

Peretele al patrulea, chiar din spatele biroului unchiului Tromp, era o galerie de fotografii, strămoşi severi în haine de duminică în şirul din faţă şi, sub ele, erau înşirate fotografii cu enoriaşi sau membri cultivaţi ai sinodului, în toate apărând şi imaginea de neconfundat a lui Tromp Bierman – o succesiune de Trompi, înaintând treptat în vârstă, de la tânărul

proaspăt ras și cu ochi strălucitori la omul matur cu barbă și alură de leu din rândul din față.

Apoi, spre surprinderea lui, zări o fotografie înrămată și îngălbenită, cea mai mare dintre toate și pusă la loc de cinste, înfățișând un tânăr gol până la brâu, purtând pantaloni colanți, iar la brâu, o centură magnifică, sclipind cu catarame și medalioane gravate de argint.

Bărbatul din fotografie era Tromp Bierman în vârstă de nu mai mult de douăzeci și cinci de ani, proaspăt bărbierit, cu părul despărțit cu cărare la mijloc și lipit de țeastă cu briantină, cu trupul minunat numai mușchi, cu pumnii încleștați ținuți în fața lui, în postura clasică de pugilist. Pe o măsuță în fața lui se găsea o comoară de cupe sclipitoare și trofee sportive. Tânărul zâmbea în fotografie, șocant de frumos, și după părerea lui Manfred, romantic și cuceritor.

– Sunteți boxer, rosti el, incapabil să-și stăpânească admirația și surprinderea, și Trâmbița Domnului fu întreruptă în mijlocul exploziei sonore.

Capul imens cu părul vâlvoi se coborî, ochii clipiră nedumeriți readaptându-se la realitate și apoi răsucindu-se să urmărească privirea lui Manfred.

– Nu numai boxer! exclamă unchiul Tromp. Campion. Campionul de categorie grea al Uniunii Africa de Sud.

Se uită iar la băiat și, când văzu expresia de pe chipul lui, se îmblânzi lăsându-se în voia acelei amintiri atât de plăcute.

– Ați câștigat toate cupele acelea – și centura?

– Sigur că da, *Jong*. I-am zdrobit pe filisteni. I-am pus la pământ pe mulți dintre ei.

– Nu v-ați luptat decât cu filisteni, unchiule Tromp?

– Toți au fost filisteni, *Jong*. De îndată ce pășeau în ring cu mine deveneau filistini și m-am pogorât asupra lor fără îndurare, precum ciocanul și sabia Atotputernicului.

Tromp Bierman își ridică pumnii încleștați în fața ochilor și lovi aerul cu o succesiune rapidă de pumni, înspre o țintă imaginară aflată undeva deasupra biroului, oprind fiecare

lovitură năprasnică la doar câţiva centimetri de nasul lui Manfred.

– Mi-am câştigat existenţa cu pumnii ăştia, *Jong*. Orice pretendent pentru zece lire. M-am bătut cu Mike Williams şi l-am scos din luptă în numai şase runde, pe marele Mike Williams în persoană. Continuă să boxeze gâfâind din scaun, schimbând direcţia fiecărui pumn. Ha! Ha! Stânga! Dreapta! Stânga! L-am terminat chiar şi pe Jephta cel negru, şi am luat titlul de la Jack Lalor în 1916. Şi acum mai aud încă uralele publicului când Lalor a lovit podeaua. Straşnice vremuri, *Jong*, straşnice... Se întrerupse brusc, îşi puse la loc mâinile în poală, iar expresia feţei îi redeveni demnă şi severă. Şi apoi mătuşa ta Trudi şi Domnul Dumnezeu, stăpân al Israelului, m-au chemat din ring pentru înfăptuiri mai măreţe.

Sclipirea războinică de luptă neînfricată se stinse cu părere de rău din ochii unchiului Tromp.

– Să boxez şi să fiu campion – asta ar fi cel mai important lucru pentru mine, zise Manfred şi Tromp îşi fixă privirea pătrunzătoare asupra lui.

Îl studie din vârful capului tuns scurt până la picioarele mari, dar bine proporţionate, încălţate cu mocasini ponosiţi din piele netăbăcită.

– Vrei să înveţi să te lupţi?

Pusese întrebarea cu vocea scăzută şi aruncând o privire furişă către uşă, într-un gest conspirativ.

Manfred nici nu reuşi să răspundă; i se pusese un nod în gât de emoţie, dar dădu viguros din cap şi unchiul Tromp continuă pe tonul lui normal tunător:

– Mătuşa ta Trudi nu este de acord cu bătaia. Şi are perfectă dreptate! Bătaia cu pumnii este pentru huligani. Ia-ţi gândul de la asta, *Jong!* Gândeşte-te la lucruri mai înălţătoare.

Scutură din cap atât de viguros că îşi deranjă barba, avu nevoie de acest efort ca să-şi scoată ideea din propria minte, şi apoi îşi pieptănă barba cu degetele continuând:

– Ca să mă întorc la cele ce-ți spuneam. Eu și mătușa ta credem că cel mai bine ar fi să renunți la numele De La Rey pentru o vreme. O să porți numele Bierman până când nu va mai fi de notorietate procesul tatălui tău. Deja s-a menționat numele ăsta prea mult prin ziare, aceste unelte ale lui Lucifer. Mătușa ta are perfectă dreptate să nu le accepte în casa asta. O să fie scandal mare când o să înceapă procesul lui taică-tău la Windhoek luna viitoare. Și s-ar putea să te acopere de rușine și ocară și pe tine, și familia asta.

– Procesul lui tata? se holbă Manfred fără să înțeleagă. Dar tata a murit.

– Murit? Așa știai tu? Tromp se ridică și ieși de după birou. Iartă-mă, *Jong,* zise el, punându-și mâinile uriașe pe umerii lui Manfred. Ți-am provocat o suferință inutilă prin faptul că nu ți-am vorbit de asta mai devreme. Tatăl tău nu e mort. A fost capturat de poliție și va fi adus în fața instanței în Windhoek la Curtea Supremă în ziua de douăzeci din luna viitoare, și riscă pedeapsa cu moartea.

Manfred se clătină auzind aceste cuvinte și Tromp îl prinse de braț să-l sprijine. Continuă apoi pe un ton mult mai blând:

– Acum înțelegi de ce vrem să-ți schimbi numele, *Jong.*

Sarah se grăbi să termine de călcat și se strecură afară din casă. Se cățără pe o grămadă de lemne cu genunchii strânși la piept, îmbrățișându-i cu amândouă brațele, și-l privi pe Manfred la lucru. Adora să-l privească mânuind securea. Era o secure cu mâner lung, și două tăișuri, cu capul vopsit în roșu și marginea ascuțită sclipitoare. Manie o ascuțise de tocilă până când ar fi putut să-și radă firele subțiri de păr auriu de pe dosul palmei cu ea.

Își dezbrăcase cămașa și i-o dăduse fetei să i-o țină. Pieptul și spinarea îi sclipeau de sudoare. Lui Sarah îi plăcea teribil cum mirosea când asuda, ca pâinea proaspăt coaptă,

sau ca o smochină încălzită de soare proaspăt culeasă din copac.

Manfred mai așeză un butuc pe capră și făcu un pas înapoi. Scuipă în palme. Întotdeauna făcea așa și Sarah își aduna și ea scuipat în gură fără să vrea. Apoi Manfred legănă securea lungă și Sarah se încordă.

– Înmulțirea cu cinci, porunci el și coborî securea într-o lovitură lungă și rotundă.

Oțelul șuieră ușor deasupra capului său înainte de a coborî. Lama lucioasă se înfipse în butuc cu o bufnitură și în aceeași clipă Manie scoase un icnet exploziv de efort.

– Cinci ori unu fac cinci, recită ea în ritm cu mișcarea securii. Cinci ori doi fac zece. Manie respiră greu și o așchie albă de lemn zbură deasupra capului lui. Cinci ori trei fac cincisprezece.

Capul securii desenă un cerc strălucitor în lumina galbenă a soarelui ce stătea să apună și Sarah recită cu glas ascuțit în timp ce așchiile de lemn cădeau precum grindina.

Butucul se prăbuși la pământ în două bucăți exact în momentul în care Sarah țipă:

– Cinci ori zece fac cincizeci.

Manie făcu un pas înapoi, se rezemă de coada securii și-i zâmbi.

– Foarte bine, Sarie, nici măcar o greșeală.

Fata se umflă în pene de plăcere – și apoi se holbă peste umărul lui, cu expresia feței brusc speriată și vinovată. Sări de pe grămada de lemne și, într-o fluturare de fuste, o luă la goană cu pași mari pe cărarea către casă.

Manie se răsuci iute. Unchiul Tromp stătea rezemat de colțul șopronului uitându-se la el.

– Îmi pare rău, unchiule Tromp, zise Manfred, lăsându-și capul în jos. Știu că n-ar trebui să fie aici, dar pur și simplu nu pot s-o alung.

Unchiul Tromp se desprinse de perete și se apropie încet de locul unde stătea Manfred. Avea mișcările unui urs mare,

cu brațele lungi bălăngănindu-se, și-l înconjură încet pe Manfred, studiindu-l cu fruntea ușor încruntată.

Manfred se foi intimidat pe loc, și unchiul Tromp îl împunse în burtă cu un deget mare și dureros.

– Câți ani ai, *Jong?*

Manfred îi răspunse și unchiul Tromp încuviință.

– O să mai crești trei ani de acum încolo. O să intri la categoria semigrea, zic eu, bineînțeles, dacă nu cumva crești brusc și intri la categoria grea.

Manfred fremătă auzind termenii nefamiliari, dar care sunau teribil de grozav în urechile sale, și unchiul Tromp se îndepărtă de el și se duse la grămada de lemne. Își dezbrăcă haina neagră de la costum cu mișcări măsurate și o împături cu grijă. O așeză pe grămada de lemne și apoi își desfăcu de la gât gulerul alb de pastor și îl așeză și pe el cu meticulozitate peste sacou. Se întoarse la Manfred suflecându-și mânecile cămășii albe.

– Deci vrei să fii boxer? îl întrebă el, și Manfred încuviință din cap, incapabil să vorbească. Pune securea deoparte.

Manfred înfipse lama în bușteanul pe care crăpase butucii și se întoarse cu fața spre unchiul său. Acesta își ridică mâna dreaptă și o ținu cu palma deschisă către Manfred.

– Lovește! zise el.

Manfred își încleștă pumnul și lovi de probă fără tragere de inimă.

– Nu tricotezi șosete, *Jong,* nici nu frămânți pâine. Ce ești tu, bărbat sau fată la bucătărie? Lovește, omule! Dă-i tare! Așa, acuma-i mai bine, nu roti brațul până în spatele capului, dă-i din față! Mai tare! Mai tare! Ei, acuma mai merge. Acuma cu stânga, așa! Stânga! Dreapta! Stânga!

Unchiul Tromp își ridicase amândouă mâinile, legănându-se și dansând în fața lui, și Manfred îl urmă entuziast, izbindu-și alternativ pumnii în palmele lui mari.

– Bine, zise Tromp, coborându-și mâinile. Acuma lovește-mă pe mine. Dă-mi una în față. Hai, cât de tare poți. Chiar la fix. Hai să văd că mă răstorni pe spate.

Manfred își lăsă brațele să-i atârne pe lângă trup și se trase înapoi.

– Nu pot face asta, unchiule Tromp, protestă el.

– Ce nu poți face, *Jong?* Ce nu poți face?

– Nu pot să vă lovesc. N-ar fi corect. Ar fi o lipsă de respect.

– Deci acuma vorbim despre respect, nu despre box. Să vorbim și despre farduri de obraz și mănuși de domnișoare, ei? mugi unchiul Tromp. Am crezut că vrei să te bați. Am crezut că vrei să fii un bărbat și n-am găsit decât un bebeluș mucos și plângăcios. „N-ar fi corect, unchiule Tromp, ar fi o lipsă de respect", continuă el schimbându-și vocea într-o imitație pițigăiată.

Dintr-odată îl plesni cu palma dreaptă peste față pe Manfred, o lovitură usturătoare cu palma deschisă ce-i lăsă pe pielea obrazului amprenta stacojie de degete.

– Ăsta nu-i respect, *Jong*. E frică. Asta ești tu, un băiețel smiorcăit care face pe el de frică. Nu ești bărbat! N-o să fii niciodată un luptător!

Cealaltă labă uriașă se mișcă atât de repede și neașteptat că Manfred de-abia o văzu. De durere i se umplură ochii de lacrimi.

– O să trebuiască să-și găsim o rochiță, fetițo, o rochiță roz cu picățele de fricos!

Unchiul Tromp îl privea cu atenție, urmărindu-i ochii, rugându-se în minte să-l vadă reacționând în timp ce revărsa venin asupra flăcăiandrului vânjos care se trăgea înapoi, buimăcit și nesigur pe el. Se apropie de el și-l plesni din nou, spărgându-i buza de jos, despicându-i pielea moale peste dinți, lăsându-i o pată de sânge pe bărbie.

„Hai odată!" îl îndemnă în minte, în spatele torentului de insulte. „Hai, te rog, hai odată!"

Și dintr-odată, cu o explozie imensă de bucurie care-i inundă pieptul, îl văzu reacționând. Manfred își lăsă bărbia în jos și-și schimbă privirea. Brusc, ochii îi sclipiră cu o lucire rece și galbenă, implacabilă ca privirea unui leu în

momentul de dinainte de a-şi ataca prada, şi tânărul se năpusti asupra lui.

Deşi se aşteptase la asta, o ceruse şi se rugase să se întâmple, viteza şi sălbăticia atacului îl prinseră pe unchiul Tromp pe picior greşit. Numai instinctul lui de luptător vechi îl salvă, şi devie primul atac ucigaş, simţind puterea pumnilor ce-i atinseră doar în trecere tâmpla şi-i învolburară barba şi preţ de câteva secunde disperate nu avu vreme să gândească nimic. Avu nevoie de toată mintea şi atenţia sa ca să rămână în picioare şi să ţină la distanţă animalul de o ferocitate neîndurătoare pe care-l trezise la viaţă.

Apoi însă îl ajutară experienţa şi măiestria dobândite în ring, de mult uitate, şi se feri, dansând cu uşurinţă în afara razei loviturilor băiatului, eschivă directele sălbatice, urmărindu-le în acelaşi timp obiectiv, ca şi cum ar fi stat într-un scaun de spectator la marginea ringului, evaluând încântat felul în care tânărul neinstruit îşi folosea amândoi pumnii cu egală putere şi dexteritate.

„Loveşte cu amândoi pumnii în mod natural! Nu preferă dreapta instinctiv şi împinge din umeri cu fiecare pumn fără să fi fost învăţat cum s-o facă", se entuziasmă el.

Apoi îl privi din nou în ochi şi se înfioră văzând ce dezlănţuise asupra lumii.

„E un ucigaş, îşi dădu el seama. Are instinctul leopardului care ucide pentru gustul sângelui şi pentru simpla plăcere de a ucide. Nu mă mai vede. Nu vede decât prada din faţa lui."

Această reflecţie îi distrase atenţia. Prinse o directă de dreapta în umăr şi o resimţi din dinţi până în oasele din glezne. Ştia că îi va rămâne o vânătaie de la umăr până la cot şi respiraţia îi pârjolea gâtul. Picioarele îi deveniseră grele ca de plumb. Îşi simţea inima bubuindu-i pe coaste. Trecuseră douăzeci şi doi de ani de când nu mai fusese într-un ring de box; douăzeci şi doi de ani de mâncare gătită de Trudi, în care cel mai viguros exerciţiu fizic era fie la birou, fie la amvon, în timp ce tânărul din faţa lui era ca o maşină, conti-

nua fără încetare, neobosit, lovind cu amândoi pumnii fără milă, cu ochii galbeni fixați asupra lui cu o privire mijită de ucigaș.

Unchiul Tromp se concentră, așteptă o deschidere în atacul lui Manfred și când Manfred lovi cu dreapta, contraatacă pe stânga, lovitura ce-i ieșise întotdeauna cel mai bine, aceeași directă de stânga cu care îl scosese din luptă și pe negrul Jephta în runda a treia, și o auzi răsunând cu acel frumos scrâșnet de os peste os.

Manfred se prăbuși în genunchi, ametit, lumina galbenă ucigașă dispărându-i din ochi, înlocuită de o privire buimăcită și nedumerită, ca și cum s-ar fi trezit din transă.

– Așa, *Jong*, îi zise Trâmbița Domnului, cu răsunetul tunător redus acum la un icnet gâfâit. Pune-te în genunchi și adu mulțumiri Creatorului tău.

Unchiul Tromp își coborî și el trupul masiv lângă Manfred și-i puse un braț greu și gros în jurul umerilor. Își înălță apoi capul și vocea gâfâindă spre ceruri.

– Dumnezeule Atotputernic, Îți aducem mulțumiri pentru corpul puternic cu care l-ai înzestrat pe tânărul Tău rob. Îți mulțumim și pentru directa lui naturală de stânga – deși ne dăm seama că va avea nevoie de foarte mult antrenament greu – și Te implorăm cu smerenie să privești cu bunăvoință eforturile noastre de a-l învăța chiar și numai baza unei mișcări ca lumea din picioare. Mâna lui dreaptă este o binecuvântare venită direct de la Tine, și pentru asta Îți vom fi etern recunoscători, deși va trebui să învețe să nu-și anunțe intențiile cu cinci zile înainte de lovitură.

Manfred clătina încă din cap și-și freca falca, dar răspunse degetului vârât în coaste cu un „Amin" plin de fervoare.

– Vom începe antrenamentul de bază imediat, Doamne, până aranjăm un ring în șopron în care să învețe să lupte între corzi, și Te implorăm cu smerenie să ne oferi binecuvântarea Ta în strădania asta a noastră și cooperarea Ta ca să nu afle

de ea și tovarășa robului Tău în taina cea sfântă a căsătoriei, Trudi Bierman.

Majoritatea după-amiezilor ce urmară, sub pretextul vizitării unui enoriaș, unchiul Tromp pornea la trap călare pe ponei și ieșea pe poarta din față cu mare tevatură, fluturând din mână în semn de rămas-bun către soția sa care stătea pe prispa casei. Manfred îl aștepta la pâlcul de salcâmi de lângă drumul principal spre Windhoek, în picioarele goale și doar cu un șort kaki. Când Tromp apărea călare pe poneiul cel gras, îi ieșea în întâmpinare și o lua la fugă pe lângă el, iar acesta își mâna poneiul la un galop ușor.

– Opt kilometri azi, *Jong* – până la podul de peste râu și înapoi, și o să mergem un pic mai repede decât ieri.

Mănușile pe care unchiul Tromp le șterpelise din cufărul din pod erau crăpate de vechi ce erau, dar le peticiră cu clei și prima dată când le puse pe mâinile lui Manfred și îi legă șireturile la încheieturi, băiatul îl văzu ridicându-și-le la nas și mirosindu-le.

– Mirosul de piele, sudoare și sânge, *Jong*. Umple-ți nările cu el. O să trăiești cu el de-acum înainte.

Manfred își plesni mănușile vechi și ponosite una de alta, și pentru o clipă îi sclipi din nou în ochi acea lumină galbenă și rece, apoi zâmbi.

– Sunt confortabile, zise el.

– Nu se poate mai bine de-atât, încuviință unchiul Tromp.

Îl conduse la sacul greu de pânză umplut cu nisip de râu și atârnat de o grindă din colțul șopronului.

– Pentru început, aș vrea să-ți văd pumnul stâng la lucru. E ca un cal sălbatic, trebuie încălecat și antrenat, învățat să nu-și irosească puterea și energia. Trebuie să învețe să facă tot ce vrei tu, nu să fluture alandala prin aer.

Construiră împreună un ring, numai un sfert din mărimea regulamentară, pentru că nu era mai mult loc în șopron, și înfipseră cei patru pari de susținere adânc în podeaua de pământ și-i stabilizară cu ciment. Apoi întinseră o prelată pe

jos. Prelata și cimentul fuseseră rechiziționate de la unul dintre enoriașii mai bogați ai unchiului Tromp „Pentru slava lui Dumnezeu și pentru *Volk*", o solicitare ce nu putuse fi refuzată cu ușurință.

Sarah, care jurase să păstreze secretul cu cel mai solemn și înfiorător jurământ pe care Manfred și unchiul Tromp fuseseră în stare să-l inventeze, avea voie să-i privească luptându-se în ring, chiar dacă era un public cu totul părtinitor, care aplauda și încuraja cu urale isterice și nerușinate numai pe participantul mai tânăr.

După două asemenea ședințe, care-l scutiră pe unchiul Tromp de o nouă vânătaie, dar îl lăsară răsuflând ca o locomotivă cu aburi, acesta clătină din cap cu tristețe.

– N-avem ce face, *Jong*. Ori îți găsim alt partener de luptă, ori va trebui să încep să mă antrenez și eu din nou.

Din ziua aceea poneiul rămânea priponit de un tufiș la marginea drumului și unchiul Tromp gâfâia și icnea alături de Manfred în alergările lor lungi, cu sudoarea picurându-i în barbă ca prima ploaie de vară.

Totuși, burta proeminentă i se topi ca prin minune și în curând reapărură contururile mușchilor de sub straturile de grăsime moale de pe umeri și piept. Treptat măriră rundele de la două la patru minute, iar Sarah, aleasă în mod oficial cronometror, măsura fiecare rundă pe ceasul de buzunar de argint ieftin al unchiului Tromp, care compensa lipsa de precizie prin mărime.

Trecu aproape o lună până când unchiul Tromp constată –, deși nici nu-i trecea prin minte să-i spună și lui Manfred –, că „începe să semene a boxer". Cu voce tare spuse doar:

– Acum vreau viteză. Vreau să fii rapid ca un mamba – neînfricat ca un ratel.

Mamba era cel mai temut dintre toți șerpii Africii. Creștea gros cât încheietura unui om și ajungea până la șase metri lungime. Veninul său provoca moartea unui bărbat adult în mai puțin de patru minute, și era o moarte înfiorător de dureroasă. Șarpele mamba era atât de iute, încât depășea un cal în

galop, iar atacul său era mai rapid decât puteai urmări cu ochiul liber.

– Rapid ca un mamba – neînfricat ca un ratel, repetă unchiul Tromp, așa cum urma să repete de sute, mii de ori în anii care aveau să urmeze.

Ratelul era viezurele meliver african, un mic animal cu pielea ridată, dar groasă și dură, ce putea rezista mușcăturii unui dulău de vânătoare sau colților unui leopard, avea un craniu masiv și turtit pe care cea mai grea măciucă nu părea să aibă nici un efect, și inima unui leu, curajul unui uriaș. În mod normal, viezurele era un animal blând și răbdător, dar dacă era provocat, ataca fără teamă orice adversar, oricât de mare în comparație cu el. Legenda spunea că viezurele avea instinctul de a ataca organele genitale, și că se năpustea să sfâșie testiculele oricărui mascul care-l amenința, bărbat, bivol sau leu.

– Vreau să-ți arăt ceva, *Jong*.

Unchiul Tromp îl conduse pe Manfred la cufărul mare de lemn rezemat de peretele din fundul șopronului și deschise capacul.

– Sunt pentru tine. Le-am comandat special de la Cape Town prin corespondență. Au sosit cu trenul de ieri.

Așeză claie peste grămadă obiectele de piele și cauciuc în brațele lui Manfred.

– Ce sunt astea, unchiule Tromp?

– Vino să-ți arăt.

În doar câteva minute, unchiul Tromp instală echipamentul complicat. Se trase cu un pas înapoi zâmbind cu toată fața.

– Ei, ce părere ai, *Jong?*

– E cel mai frumos cadou pe care mi l-a făcut vreodată cineva, unchiule Tromp. Dar ce e?

– Îți spui boxer și nici nu recunoști o pară rapidă când o ai în fața ochilor tăi!

– O pară rapidă! Precis a costat o grămadă de bani.

– Să știi că da, *Jong*, dar nu-i spune mătușii Trudi.

– Dar ce facem cu ea?

– Uite ce facem! strigă unchiul Tromp.

Şi începu să lovească mingea cu amândoi pumnii, făcând-o să zdrăngăne pe cadru într-un ritm rapid de staccato, lovind mingea în momentul în care sălta înapoi către el, continuând ritmul cu precizie până când se trase în cele din urmă cu un pas înapoi, gâfâind.

– Viteză, *Jong*, rapid ca un mamba.

Confruntat cu generozitatea şi entuziasmul unchiului Tromp, Manfred trebui să-şi adune tot curajul ca să rostească vorbele care-i stăteau pe buze de multe săptămâni.

Aşteptă până în ultimul moment posibil, până să poată spune aproape fără să respire:

– Unchiule Tromp, trebuie să plec.

Văzu cu agonie dezamăgirea şi neîncrederea ce inundară faţa bărboasă şi pătrăţoasă pe care ajunsese să o iubească în puţină vreme şi cu totul natural.

– Să pleci? Vrei să pleci din casa mea?

Unchiul Tromp se opri brusc în praful drumului către Windhoek şi-şi şterse sudoarea de pe faţă cu prosopul uzat pe care-l purta în jurul gâtului.

– De ce, *Jong*, de ce?

– Tata, răspunse Manfred cu simplitate. Procesul lui tata începe peste trei zile. Trebuie să fiu de faţă, unchiule Tromp. Trebuie să merg, dar o să vin înapoi. Jur că o să vin înapoi, de îndată ce pot.

Unchiul Tromp îi evită privirea şi începu să alerge din nou, tropăind pe drumul lung şi drept, ridicând praful cu picioarele ca de urs la fiecare pas, iar Manfred sprintă lângă el. Nici unul nu mai zise nimic până ajunseră la pâlcul de copaci unde lăsaseră şareta.

Oom Tromp se urcă pe capră şi luă frâiele în mână. Se uită la Manfred care rămăsese jos lângă roată.

– *Jong*, aş vrea să am şi eu un fiu care să-mi fie atât de loial, zise el încet, şi scutură frâiele, îndemnând poneiul la trap.

Seara următoare, mult după cină și rugăciunile de seară, Manfred stătea întins în pat, după ce așezase cu grijă un mic paravan în fața lumânării de pe raftul de deasupra capului său, pentru ca mătușa Trudi să nu-i vadă licărirea și să-și dea seama cum o irosea. Citea din Goethe, autorul favorit al tatălui său. Nu era ușor. Își îmbunătățise germana în mod considerabil. Două zile pe săptămână, mătușa Trudi insista să nu se folosească nici o altă limbă în casă și iniția conversații erudite la cină la care se aștepta – de fapt obliga – ca toți membrii familiei să participe. Cu toate astea, Goethe nu era floare la ureche și Manfred se concentra atât de profund asupra verbelor sale întortocheate că nici nu-și dădu seama că unchiul Tromp era în cameră decât în momentul când umbra sa căzu peste pat și cartea îi fu luată din mână.

– O să-ți strici ochii, *Jong*.

Manfred se ridică iute și-și dădu jos picioarele din pat, iar unchiul Tromp se așeză lângă el.

Câteva clipe bărbatul răsfoi prin carte. Apoi vorbi fără să-și ridice ochii:

– Rautenbach merge mâine la Windhoek cu Fordul lui model T. Duce la piață o sută de curcani, dar o să aibă destul loc pentru tine în spate. O să trebuiască să stai între fulgi de curcan și găinați, dar e mai ieftin decât trenul.

– Mulțumesc, unchiule Tromp.

– Este o văduvă în oraș, pioasă și decentă – și o bună bucătăreasă. O să poți să stai la ea. I-am scris o scrisoare.

Scoase o pagină de caiet din buzunar și i-o puse în poală. Era o foaie împăturită și sigilată cu ceară roșie, căci salariul unui preot de țară nu permitea și luxul unor plicuri.

– Mulțumesc, unchiule Tromp.

Manfred nu se mai putu gândi la nimic altceva de spus. Îi venea să-și arunce mâinile în jurul acelui gât gros ca de urs și să-și pună obrazul pe barba aspră care începea să încărunțească, dar se stăpâni.

– S-ar putea să mai fie şi alte cheltuieli, zise unchiul Tromp pe un ton răguşit. Nu ştiu cum o să vii înapoi aici. Oricum...

Îşi cotrobăi în buzunar, apucă braţul lui Manfred cu cealaltă mână, şi-i apăsă ceva în palma deschisă.

Manfred se uită la cele două monede sclipitoare de jumătate de coroană din mână şi clătină încet din cap.

– Unchiule Tromp...

– Nu spune nimic, *Jong*... Mai ales nu mătuşii tale Trudi.

Unchiul Tromp dădu să se ridice în picioare, dar Manfred îl prinse de mânecă.

– Unchiule Tromp. Vă pot plăti – pentru asta şi pentru toate celelalte lucruri.

– Ştiu că vei plăti, *Jong*. O să mă răsplăteşti înmiit, prin mândria şi bucuria pe care o să mi le aduci într-o zi.

– Nu, nu, nu într-o zi. Pot să vă plătesc acum.

Manfred sări nerăbdător din pat şi alergă la lada aşezată pe patru cărămizi care îi servea drept dulap de haine. Îngenunche, îşi vârî braţul în spaţiul de sub ladă şi scoase o pungă galbenă de tutun. Se grăbi înapoi la unchiul Tromp, care rămăsese pe patul de fier şi trase de şiretul cu care era legată gura pungii, cu mâinile tremurându-i de agitaţie şi dorinţa să-i facă plăcere unchiului său.

– Uitaţi, unchiule Tromp, deschideţi-vă mâna.

Zâmbind cu indulgenţă, unchiul Tromp îşi întinse laba uriaşă, pe dosul căreia avea cârlionţi negri şi aspri de păr, cu degetele groase ca nişte cârnaţi.

– Ce-ai acolo, *Jong?* întrebă el pe un ton jovial.

Manfred îi revărsă o cascadă de pietricele sclipitoare în mână şi zâmbetul îi îngheţă pe buze.

– Diamante, unchiule Tromp, şopti Manfred. Destule cât să vă îmbogăţească. Destule să vă cumpăraţi tot ce vă doriţi.

– De unde le ai, *Jong?* întrebă unchiul Tromp cu o voce calmă şi imperturbabilă. Cum au ajuns astea la tine?

– Tata – de la tata. Mi le-a pus în căptuşeala hainei. A zis că sunt pentru mine, ca să-mi plătească educaţia şi

întreținerea, să plătească pentru toate lucrurile pe care a vrut să le facă pentru mine, dar nu a reușit.

– Așa deci! zise încet unchiul Tromp. Totul e adevărat atunci, tot ce se spune în ziare. Nu sunt numai minciuni de-ale englezilor. Tatăl tău e un tâlhar și un hoț. Mâna imensă se încleștă într-un pumn peste comoara strălucitoare. Și tu ai fost cu el, *Jong*. Evident, ai fost cu el când a făcut toate lucrurile astea îngrozitoare pentru care e acuzat, pentru care vor încerca să-l condamne la moarte. Ai fost cu el, *Jong?* Răspunde-mi! Ai comis această faptă mârșavă cu el, *Jong?*

Vocea i se înălțase ca un vânt de furtună cu fiecare frază și ajunsese acum un răget. Cu cealaltă mână îl prinse fulgerător de cămașă pe Manfred. Îi trase fața la doar câțiva centimetri de barba lui zbârlită.

– Mărturisește-mi, *Jong!* Spune-mi tot, fiecare fărâmă de faptă diavolească. Ai fost cu taică-tău când a atacat-o pe englezoaica aia și a prădat-o?

– Nu! Nu! scutură Manfred din cap cu violență. Nu e adevărat. Tata n-ar face așa ceva. Erau diamantele noastre. Mi-a explicat mie tata. A mers să recupereze ceea ce era de drept al nostru.

– Ai fost cu el când a făcut asta, *Jong?* Spune-mi adevărul, îl întrerupse unchiul Tromp cu încă un răget. Spune-mi, ai fost cu el?

– Nu, unchiule Tromp. A fost singur. Și când s-a întors era rănit. Mâna lui – încheietura...

– Slavă Ție, Doamne! exclamă unchiul Tromp cu ușurare, ridicându-și privirile spre ceruri. Iartă-l că nu știa ce face, Doamne! A fost dus pe căile păcatului de un diavol de om.

– Tata nu e un diavol de om, protestă Manfred. A fost înșelat și i-au prădat ceea ce era de fapt al lui.

– Taci, *Jong*, strigă *Oom* Tromp ridicându-se în picioare cât era el de înalt, splendid și impunător ca un profet biblic. Vorbele tale sunt o jignire în ochii Domnului. Vei face penitență chiar aici și acum.

Îl târî după el de braţ pe Manfred de cealaltă parte a şopronului şi-l împinse în faţa nicovalei negre de fier.

– „Să nu furi!" Acesta este cuvântul Domnului în Evanghelie, zise el, punând un diamant în mijlocul nicovalei. Aceste pietre sunt roadele blestemate ale unui rău diavolesc. Trebuie distruse.

Se întinse şi luă de pe raftul de lângă el un baros de trei kilograme. Îl împinse apoi între mâinile lui Manfred.

– Roagă-te pentru iertare, *Jong*. Imploră-L pe Dumnezeu să Se milostivească de tine şi să te ierte – şi loveşte!

Manfred rămase încremenit cu barosul în mâini, ţinându-l sus, peste piept, holbându-se la diamantul de pe nicovală.

– Loveşte, *Jong!* Sparge blestemăţia aceea sau invocă pe vecie urgia divină asupra ta, urlă unchiul Tromp. Loveşte, în numele lui Dumnezeu! Leapădă-te de ruşine şi păcat.

Manfred ridică încet barosul şi se opri cu el sus în aer. Se răsuci şi se uită la bărbatul feroce de lângă el.

– Loveşte cu iuţeală! urlă unchiul Tromp. Acum!

Şi Manfred lovi, cu aceeaşi mişcare fluidă, răsucită peste cap, cu care crăpa şi lemne, şi icni de efort când capul barosului se izbi zgomotos de nicovală.

Manfred ridică barosul încet. Diamantul era zdrobit într-o pulbere albă, mai fină decât zahărul, dar tot mai rămăseseră vestigii ale frumuseţii şi focului său, căci fiecare cristal minuscul prinse şi spori lumina lumânării; iar când unchiul Tromp îl mătură de pe nicovală cu palma, praful de diamant căzu la pământ într-un curcubeu luminos.

Unchiul Tromp mai aşeză o piatră înflăcărată pe nicovală, o avere cum puţini oameni pot să strângă în zece ani de muncă grea neîntreruptă, şi se trase un pas înapoi.

– Loveşte! strigă el.

Barosul şuieră răsucindu-se în aer, şi nicovala răsună ca un gong imens. Praful preţios fu măturat la o parte şi o altă gemă îi luă locul.

– Loveşte! mugi Trâmbiţa Domnului.

Şi Manfred munci cu barosul, icnind şi hohotind din gât cu fiecare lovitură fatidică până când în cele din urmă unchiul Tromp urlă:

– Slăvit fie numele Domnului! S-a înfăptuit!

Şi se prăbuşi în genunchi, trăgându-l pe Manfred cu el, şi îngenunchează în faţa nicovalei ca în faţa unui altar, iar praful alb de diamant li se prinse de genunchii lipiţi de pământ în rugăciune.

– Oh, Doamne Isuse, priveşte cu bunăvoinţă asupra acestui act de pocăinţă. Tu, care Ţi-ai dat viaţa pentru mântuirea noastră, iartă-l pe tânărul Tău rob a cărui neştiinţă şi copilărie l-au dus la aşa păcat mârşav.

Trecuse deja de miezul nopţii şi lumânarea era pe punctul de a se îneca în propria ceară când unchiul Tromp se ridică în sfârşit din genunchi şi-l trase şi pe Manfred în picioare cu el.

– Treci şi te culcă acum, *Jong*. Am făcut tot ce-am putut pentru moment ca să-ţi salvăm sufletul.

Îl privi pe Manfred dezbrăcându-se şi strecurându-se sub pătura cenuşie. Apoi îl întrebă încet.

– Dacă ţi-aş interzice să mergi în Windhoek mâine-dimineaţă, m-ai asculta?

– Tata, şopti Manfred.

– Răspunde-mi, *Jong*. M-ai asculta?

– Nu ştiu, unchiule Tromp, dar nu cred că aş putea. Tata...

– Ai deja atât de multe pentru care trebuie să te căieşti, că nu cred că e cazul să mai adăugăm la povară şi păcatul neascultării. Aşa că nu-ţi pun nici o asemenea restricţie. Trebuie să faci ceea ce-ţi dictează loialitatea şi conştiinţa. Dar pentru binele tău şi al meu, când ajungi în Windhoek, foloseşte numele Bierman, nu De La Rey, *Jong*, mă auzi?

– Verditul se dă azi! Mi-am făcut o regulă să nu fac preziceri asupra rezultatului nici unei moţiuni legislative sau proces juridic, anunţă Abe Abrahams din scaunul său din faţa biroului lui Centaine Courtney. Totuşi, astăzi o să-mi încalc

propria regulă. Prezic că individul o să fie spânzurat. Nu există nici o îndoială.

– Cum poţi fi atât de sigur, Abe? îl întrebă Centaine cu glas scăzut.

Abe se uită pentru o clipă la ea cu admiraţie ascunsă înainte să răspundă. Purta o rochie simplă cu talie joasă care-şi justifica preţul exorbitant prin croiala superbă şi fineţea mătăsii din care era făcută. Aşa cum stătea pe fundalul ferestrelor înalte, rochia îi punea în evidenţă pieptul mic şi elegant şi şoldurile înguste ca de băiat. Lumina strălucitoare a soarelui african din spatele ei îi forma un nimb în jurul capului şi avu nevoie de un efort de voinţă să-şi ia privirea de la ea şi să se concentreze asupra ţigării de foi aprinse pe care o ridicase în aer ca să-şi enumere argumentele.

– În primul rând, există micuţa chestiune a vinovăţiei. Nimeni, nici chiar apărarea, n-a făcut vreo încercare serioasă să sugereze că n-ar fi vinovat întru totul. Vinovat în intenţie şi execuţie, vinovat de plănuire în detaliu şi de aplicare a planului, vinovat de tot felul de circumstanţe agravante, inclusiv atacarea şi prădarea unui ţarc de cai aparţinând armatei, deschidere de foc asupra poliţiei şi rănirea unui poliţist cu o grenadă. Apărarea aproape a recunoscut că singura lor speranţă ar fi să inventeze un artificiu juridic ingenios ca un iepure scos din pălăria legală ca să-l impresioneze pe judecător, o speranţă care până acum nu s-a materializat.

Centaine oftă. Petrecuse două zile în boxa martorilor. Deşi îşi păstrase calmul şi rămăsese de nezdruncinat chiar şi în faţa celor mai riguroase şi agresive interogatorii, era epuizată şi bântuită de un sentiment de culpabilitate, pentru că-l împinsese pe Lothar la acel act disperat de nelegiuire nebunească, şi apoi era vinovată de a fi condus haita care-l vânase, îl capturase şi în curând îl va sfâşia cu toată setea de răzbunare permisă de lege.

– În al doilea rând, zise Abe fluturându-şi ţigara de foi, cazierul individului. În timpul războiului, a fost un trădător şi

un rebel și s-a oferit o recompensă pe capul lui, un desperado cu un lung palmares de nelegiuiri însoțite de violență.

– A fost grațiat pentru crimele de război, îi atrase atenția Centaine. O grațiere completă semnată de prim-ministru și de ministrul de justiție.

– Totuși, le vor socoti și pe acelea împotriva lui, zise Abe, clătinând din cap cu aerul unui om care se pricepe la așa ceva. Chiar și grațierea va fi folosită împotriva lui: să se întoarcă împotriva celor care l-au grațiat, batjocorind demnitatea legii. Judecătorului n-o să-i placă asta, te asigur.

Abe inspectă capătul țigării de foi. Ardea uniform cu doi-trei centimetri de cenușă gri la capăt și Abe dădu aprobator din cap.

– În al treilea rând, continuă el, individul n-a arătat nici o urmă de remușcare, nici o fărâmiță sau firicel. Și a refuzat să spună cuiva ce-a făcut cu prada. Se întrerupse văzând cât de supărată era Centaine să audă despre diamantele lipsă, și continuă grăbit: În al patrulea rând, aspectele emoționale ale fărădelegii – a atacat o doamnă de cel mai înalt rang în societate. O femeie neajutorată, zise el rânjind brusc. Atât de incapabilă să se apere singură, încât a trebuit să-l muște de braț, până la os. Centaine se încruntă și Abe continuă serios: Propriul tău curaj și integritatea ta vor conta de asemenea foarte mult împotriva lui, și demnitatea de care ai dat dovadă în boxa martorilor. Ai văzut și tu ziarele: Ioana D'Arc și Florence Nightingale în persoană, sugestia voalată că acest atac asupra ta a fost poate mai abject și mai animalic decât îți permite pudoarea să recunoști. Judecătorul va vrea să te recompenseze oferindu-ți capul lui pe o tavă.

Centaine se uită la ceas.

– Instanța se întrunește din nou în patruzeci de minute. Ar trebui să mergem.

Abe se ridică imediat.

– Ador să privesc operațiunile legii, pasul său măsurat și plin de demnitate, ritualul și convențiile sale, măcinarea lentă a dovezilor, sortarea plevei de grâu...

– Nu acum, Abe, îl opri ea.

Își aranjă pălăria în oglinda de deasupra căminului, coborându-și vălul negru peste un ochi, fixând borul îngust la un unghi elegant și apoi luându-și poșeta din piele de crocodil și punându-și-o sub braț.

– Fără nici un alt discurs oratoric, hai să mergem pur și simplu și să terminăm odată toată grozăvia asta.

Ajunseră la tribunal în Fordul lui Abe. Presa îi aștepta în fața clădirii, vârându-și aparatele de fotografiat pe geamul deschis al automobilului și orbind-o pe Centaine cu blițurile explozive. Își acoperi ochii cu poșeta, dar în momentul în care coborî din mașină o înconjurară ca o haită de hiene, urlându-și întrebările:

– Ce veți simți dacă-l spânzură?

– În legătură cu diamantele. Compania va supraviețui fără ele, doamnă Courtney?

– Credeți că vor face o înțelegere pentru diamante?

– Ce simțiți?

Abe o salvă, făcându-și loc cu forța prin mulțime, târând-o după el de încheietură în tribunalul liniștit prin comparație.

– Așteaptă-mă aici, Abe! porunci ea.

Se strecură în josul culoarului, trecând prin mulțimea ce aștepta să se deschidă ușile sălii principale de judecată. Multe capete se întoarseră după ea și un zumzet de comentarii o urmă de-a lungul coridorului, dar Centaine îi ignoră și luă colțul spre toaleta doamnelor. Biroul rezervat pentru apărare era situat exact în fața toaletei femeilor și Centaine se uită rapid în jur să se asigure că nu o vedea nimeni, apoi se întoarse spre acea ușă, bătu tare în ea, o deschise și intră. Închise ușa în urma ei și avocatul apărării își ridică privirea către ea.

– Scuzați-mă că intru așa, domnilor, dar trebuie să vă vorbesc, zise ea.

Abe aştepta încă unde îl lăsase, când Centaine se întoarse după numai câteva minute.

– E şi colonelul Malcomess aici, îi zise el, şi ea uită de toate celelalte lucruri pentru moment.

– Unde e? întrebă ea nerăbdătoare.

Nu-l mai văzuse pe Blaine din a doua zi a procesului, când acesta depusese mărturie cu vocea aceea răsunătoare de tenor care-o făcea pe Centaine să i se zburlească părul de pe ceafă, mărturie foarte dăunătoare pentru Lothar, mai ales prin faptul că fusese prezentată calm şi fără patimă. Apărarea încercase să-l încurce la descrierea împuşcării cailor şi a atacului cu grenade, dar realizase rapid că nu vor putea scoate multe lucruri în avantajul lor de la el şi-l lăsară să părăsească boxa după doar câteva minute. Centaine îl căutase în zadar de atunci în fiecare zi.

– Unde e? repetă ea acum.

– A intrat deja, răspunse Abe.

Centaine observă că în timpul cât fusese ea plecată aprozii deschiseseră uşile duble ale sălii principale de judecată.

– Charlie ne ţine locuri. Nu e nevoie să ne îngrămădim cu prostimea, zise Abe.

O luă de braţ şi o conduse lejer prin aglomeraţia din sală. Uşierii o recunoscură şi îi ajutară să ajungă la locurile din rândul al treilea, pe care le reţinuse pentru ei asistentul lui Abe.

Centaine cercetă pe furiş mulţimea, ca să dea de silueta înaltă a lui Blaine şi tresări când un grup se dădu la o parte pentru o clipă şi-l zări de cealaltă parte a culoarului. Şi el o căuta cu privirea şi o zări un moment mai târziu; reacţia lui fu la fel de intensă ca a ei. Se uitară fix unul la celălalt peste cei câţiva metri ce-i despărţeau, care păreau în ochii lui Centaine un abis mai uriaş decât un ocean; nici unul din ei nu zâmbi cât timp îşi încleştară privirile. Apoi oamenii de pe culoar interveniră din nou între ei şi Centaine îl pierdu din vedere. Se aşeză dezolată în scaunul de lângă Abe şi se prefăcu foarte

ostentativ că-şi scotoceşte în poşetă ca să-şi ofere câteva clipe în care să-şi stăpânească expresia feţei.

– Uite-l! exclamă Abe.

Pentru o clipă Centaine crezu că se referise la Blaine, apoi însă observă că gardienii îl aduceau între ei pe Lothar De La Rey de la celulă.

Deşi îl văzuse în boxa acuzaţilor în fiecare din aceste ultime cinci zile, încă nu se obişnuise să-l vadă în halul în care era de schimbat. Azi purta o cămaşă albastră decolorată de muncitor şi pantaloni negri. Hainele păreau prea mari pentru el şi o mânecă era prinsă cu un ac deasupra ciotului de braţ. Mergea târşâindu-şi picioarele ca un bătrân şi unul dintre gardieni trebui să-l ajute să urce treptele către boxă.

Avea părul complet alb acum, chiar şi sprâncenele sale groase şi întunecate erau presărate cu fire argintii. Era, de asemenea, foarte slab şi pielea îi părea cenuşie şi fără viaţă; îi atârna în cute moi sub bărbie şi pe gâtul uscăţiv. Bronzul i se decolorase, ajungând gălbui ca mortarul vechi.

Lothar se lăsă greoi pe banca din boxa juraţilor, îşi ridică însă imediat capul şi cercetă galeria sălii de judecată. Centaine descifră o îngrijorare în expresia lui cât timp ochii îi trecură rapid peste băncile pline de oameni. Apoi îi observă scânteierea de bucurie din ochi şi zâmbetul mascat odată ce descoperise ceea ce căuta. Centaine văzuse această scenă în fiecare dimineaţă de cinci zile şi se răsuci în scaun să se uite la galeria din spatele ei. Dar de unde stătea ea, nu putea să vadă cine sau ce îi atrăgea atenţia lui Lothar.

– Linişte în sală, zise aprodul.

Publicul se ridică în picioare cu foşnete şi scrâşnete pe podea, iar judecătorul Hawthorne îşi conduse cei doi consilieri juridici la locurile lor. Era un bărbat scund şi cărunt, cu o expresie binevoitoare şi ochi ageri şi sclipitori în spatele unui lornion. Arăta mai degrabă a profesor de şcoală decât a judecătorul nemilos de care-i vorbise Abe.

Nici el, şi nici consilierii lui nu purtau peruci sau robele colorate ale instanţelor engleze. Legea olandeză romană era

mult mai sobră în accesoriile ei. Purtau niște robe simple și negre, cu cravate albe în formă de coadă de rândunică, și toți trei conversară încet, înclinându-și capetele laolaltă în timp ce publicul din sală se așeză în scaune și treptat tusetele, vocile drese și foșnetele amuțiră. Judecătorul Hawthorne își ridică atunci privirea și trecu prin formalitatea convocării instanței și citi din nou capetele de acuzare.

O stare de așteptare se coborî peste sala de judecată. Reporterii se aplecară în față ținându-și pregătite carnetele de notițe; chiar și avocații din rândul din față tăcură și așteptară nemișcați pe locurile lor. Lothar privi chipul judecătorului, lipsit de orice expresie, dar palid ca moartea.

Judecătorul Hawthorne se concentra asupra notițelor sale, sporind tensiunea din sală cu acest tertip până când atmosfera deveni aproape insuportabilă. Apoi își ridică privirea brusc și se lansă cu vioiciune și fără nici un preliminariu în prezentarea concluziilor și a sentinței.

Prima dată detalie fiecare capăt de acuzare, începând cu cele mai grave: trei atentate de crimă, două de atac cu intenția de a produce vătămare corporală gravă, un jaf armat. În total existau douăzeci și șase de capete de acuzare și îi trebuiră aproape douăzeci de minute ca să le acopere pe toate.

– Acuzarea a prezentat toate aceste capete de acuzare într-o manieră ordonată și convingătoare.

Procurorul roșu la față se umflă în pene auzind complimentul și Centaine simți o iritare irațională la această manifestare meschină de vanitate.

– Instanța a fost impresionată în mod deosebit de mărturiile prezentate de martorii principali ai acuzării. Depoziția Excelenței Sale Administratorul teritoriului ne-a fost de mare folos mie și consilierilor mei. Am avut un noroc deosebit să avem un martor de un asemenea calibru, care să relateze amănuntele urmăririi și ale arestării acuzatului, din mărturia Domniei Sale rezultând câteva din cele mai grave capete de acuzare ale acestui caz. Judecătorul își ridică privirile de la însemnările sale și se uită direct la Blaine

Malcomess. Doresc să subliniez impresia extraordinar de favorabilă pe care domnul colonel Malcomess a făcut-o asupra acestei instanțe și să certific că i-am acceptat mărturia fără nici o rezervă.

De unde stătea, Centaine nu-l vedea pe Blaine decât de la spate. Vârful urechilor lui mari se făcu roz când judecătorul se uită la el și Centaine simți un val de tandrețe când observă acest lucru. Jena sa era parcă și înduioșătoare, și drăgălașă.

Apoi judecătorul se uită la ea.

– Celălalt martor al acuzării care s-a comportat absolut impecabil și a cărui mărturie este mai presus de orice bănuială este doamna Centaine Courtney. Instanța este pe deplin conștientă de marile greutăți la care a fost supusă doamna Courtney și de curajul de care a dat dovadă, nu numai în această sală de judecată. Încă o dată, am fost nespus de norocoși să beneficiem de mărturia dumneaei în încercarea de a ajunge la un verdict.

În timp ce judecătorul vorbea, Lothar De La Rey își întoarse capul și se uită fix la Centaine. Acei ochi palizi acuzatori o tulburară profund și Centaine trebui să-și coboare propria privire asupra poșetei din poală ca să-i evite.

– În contrast, apărarea nu a fost în stare să aducă decât un singur martor, și anume, pe acuzatul însuși. După o analiză atentă, suntem de părere că mare parte a mărturiei acuzatului nu este acceptabilă. Atitudinea martorului a fost încontinuu ostilă și necooperantă. În principal refuzăm să acceptăm declarația martorului că infracțiunile au fost comise de unul singur, și că nu a avut nici un complice în înfăptuirea lor. În această privință mărturiile domnului colonel Malcomess, ale doamnei Courtney și ale cavaleriștilor poliției au fost neechivoce și coroborante.

Lothar De La Rey își răsuci încet capul încă o dată în direcția judecătorului și se uită fix la el cu expresia aceea ostilă și placidă care-l scosese din sărite atât de mult pe judecătorul Hawthorne de-a lungul celor cinci lungi zile de proces. Judecătorul îi întoarse privirea la fel de direct și continuă:

– Astfel am analizat toate faptele şi dovezile ce ne-au fost prezentate şi ne-am dat verdictul în unanimitate. În toate cele douăzeci şi şase de capete de acuzare acuzatul Lothar De La Rey este găsit vinovat.

Lothar nici nu tresări, nici nu clipi, dar tot restul sălii respiră cu zgomot în acelaşi timp, şi imediat sala se umplu de murmurul comentariilor. Trei sau patru reporteri săriră în picioare şi ieşiră în goană din sală, iar Abe îi făcu un semn din cap lui Centaine.

– Ţi-am spus eu, funia, murmură el. E sigur c-o să-l spânzure.

Aprozii încercau să restabilească ordinea. Judecătorul le veni în ajutor.

Bătu cu asprime din ciocănel şi-şi ridică tonul vocii:

– Nu voi ezita să evacuez tot publicul... avertiză el, şi imediat în sala de judecată se lăsă din nou liniştea. Înainte de a pronunţa sentinţa, voi asculta orice circumstanţe atenuante pe care apărarea doreşte să le prezinte instanţei.

Judecătorul făcu un semn din cap tânărului avocat al apărării, care imediat se ridică în picioare.

Lothar De La Rey era complet falit şi nu-şi putea permite să-şi plătească singur un avocat. Domnul Reginald Osmond fusese numit de instanţă să-l apere. În ciuda tinereţii şi a lipsei sale de experienţă – acesta era primul său caz ce risca pedeapsa capitală –, Osmond se achitase până aici pe cât de bine te puteai aştepta, având în vedere circumstanţele disperate ale clientului său. Interogase martorii cu inteligenţă, deşi ineficient, şi nu permisese acuzării să câştige nici un punct nemeritat.

– Dacă onorata instanţă este de acord, aş dori să chem un martor pentru o depoziţie cu circumstanţe atenuante.

– Ei, asta-i bună, domnule Osmond, doar nu vreţi să introduceţi un martor în stadiul acesta? Aveţi vreun precedent pentru aşa ceva? întrebă judecătorul încruntându-se.

– Aş dori să invoc cu respect onoratei instanţe cazul Coroana contra Van der Spuy 1923 şi Coroana contra Alexander 1914.

Judecătorul se sfătui câteva clipe cu cei doi consilieri ai săi şi apoi îşi ridică privirea cu un oftat ostentativ de exasperare.

– Foarte bine, domnule Osmond. Vă permit să vă prezentaţi martorul.

– Mulţumesc, onorată instanţă. Domnul Osmond era atât de copleşit de propriul succes că se bâlbâi puţin când recită în continuare aproape pe nerăsuflate: O chem ca martor pe doamna Centaine de Thiry Courtney.

De data aceasta se lăsă o linişte consternată. Chiar şi judecătorul Hawthorne se rezemă stupefiat de spătarul înalt al jilţului sculptat pentru o clipă, şi imediat după aceea un fior de surpriză, încântare şi anticipaţie cuprinse întreaga sală. Membrii presei se ridicară în picioare ca s-o vadă pe Centaine şi o voce strigă de la galerie:

– Pune-i ştreangul de gât nemernicului, păpuşică!

Judecătorul Hawthorne îşi reveni rapid şi ochii îi sclipiră în spatele lornionului uitându-se enervat către galerie, încercând să-l identifice pe glumeţul neobrăzat.

– Nu voi mai tolera nici o grosolănie de genul acesta. Există pedepse foarte grave pentru ofensele la adresa curţii, se răsti el, şi chiar şi ziariştii se aşezară imediat grăbiţi şi se concentrară ruşinaţi asupra carnetelor lor.

Aprodul o conduse pe Centaine la boxa martorilor unde aceasta depuse jurământul, în timp ce fiecare bărbat din sală o privea, inclusiv membrii instanţei, majoritatea cu admiraţie neprefăcută, numai puţini, şi anume Blaine şi Abraham Abrahams, cu nedumerire şi tulburare.

Domnul Osmond se ridică în picioare să-şi înceapă examinarea, cu tonul vocii scăzut de respect şi agitaţie.

– Doamnă Courtney, vă rog să spuneţi instanţei de cât timp îl cunoaşteţi pe acuzat – se corectă rapid când îşi dădu seama că Lothar De La Rey nu mai era pur şi simplu acuzat, fusese deja condamnat – pe prizonier.

– Îl cunosc pe Lothar De La Rey de aproape paisprezece ani, zise Centaine uitându-se la silueta gârbovită şi încărunţită din boxa acuzaţilor.

– V-aş ruga atunci să ne descrieţi, cu propriile dumneavoastră cuvinte, circumstanţele primei dăţi când l-aţi întâlnit.

– Era în 1919. Mă pierdusem în deşert. Naufragiasem pe Coasta Scheletelor după scufundarea navei *Protea Castle*. Un an şi jumătate am rătăcit prin deşertul Kalahari cu un mic grup de boşimani san.

Toată lumea cunoştea această poveste. Fusese o adevărată senzaţie la momentul acela, dar povestită acum de Centaine în persoană, cu accentul ei franţuzesc, fu adusă la viaţă în faţa lor în culori vii.

Centaine evocă dezolarea şi nefericirea ei, greutăţile înfiorătoare pe care le îndurase şi singurătatea covârşitoare, şi toată sala o ascultă într-o tăcere mormântală. Chiar şi judecătorul Hawthorne se încovoiase în scaunul său, sprijinindu-şi bărbia pe pumnul încleştat, ascultând perfect nemişcat. Toţi fură alături de ea când se chinuia prin nisipul omniprezent din Kalahari, îmbrăcată în piei de animale sălbatice, cu fiul încă sugar într-un ham la şold, mergând pe urmele unui cal, a unui cal potcovit, primul semn de om civilizat pe care-l întâlnise în toate acele luni disperate.

Se înfiorară odată cu ea şi-i împărtăşiră disperarea când noaptea africană se întinse deasupra deşertului şi şansele ei de salvare scăzură; se rugară în gând să aibă putere să meargă mai departe, prin întuneric, să caute sclipirea unui foc de tabără din depărtare, apoi tresăriră de groază când descrise silueta sinistră, întunecată şi ameninţătoare, care îi apăruse dintr-odată în faţă şi se înfiorară deopotrivă cu ea auzind răgetul leului flămând la doar câţiva paşi distanţă.

Publicul îşi ţinu respiraţia şi se foi în scaune ascultând-o descriind cum se luptase pentru viaţa ei şi a copilului ei; cum leul o înconjurase, făcând-o să se refugieze pe cele mai de sus ramuri ale unui arbore mopani, şi apoi se urcase după ea ca un motan care vânează o vrabie. Centaine îi descrise respi-

raţia gâfâitoare şi fierbinte în întuneric şi în cele din urmă agonia fulgerătoare în momentul în care ghearele lungi şi galbene i se înfipseră în carnea piciorului, trăgând-o inexorabil de pe creangă.

Nu mai putu continua, şi domnul Osmond o întrebă cu blândeţe:

– Acesta a fost momentul când a intervenit Lothar De La Rey?

Centaine se trezi ca din transă.

– Îmi pare rău. Mi-a revenit totul în faţa ochilor...

– Vă rog, doamnă Courtney, nu vă chinuiţi, se repezi să intervină judecătorul Hawthorne în ajutorul ei. O să luăm o pauză dacă aveţi nevoie de timp...

– Nu, nu, domnule judecător. Sunteţi foarte bun cu mine, dar nu e necesar. Îşi îndreptă umerii şi se uită la ei din nou. Da, atunci a apărut Lothar De La Rey. Poposise peste noapte nu departe de locul acela şi auzise răgetele animalului. A împuşcat mortal leul pentru a mă salva.

– V-a salvat viaţa, doamnă Courtney.

– M-a salvat de la o moarte înfiorătoare, şi mi-a salvat în acelaşi timp şi copilul.

Domnul Osmond îşi plecă în tăcere capul, lăsând întreaga audienţă să savureze pe deplin dramatismul momentului, apoi întrebă blând:

– Şi ce s-a întâmplat după aceea, doamnă?

– Am avut o contuzie când am căzut din copac, şi rana de la picior s-a necrozat. Mi-am pierdut cunoştinţa şi preţ de câteva zile am fost incapabilă să am grijă de mine sau de fiul meu.

– Şi care a fost reacţia prizonierului faţă de această situaţie?

– A avut grijă de mine. Mi-a bandajat rănile. A avut grijă de fiecare nevoie a mea şi a copilului meu.

– V-a salvat viaţa pentru a doua oară?

– Da, încuviinţă ea. M-a mai salvat o dată.

– Acum, doamnă Courtney. Au trecut mulţi ani de atunci. Aţi devenit o doamnă foarte bogată, o milionară?

Centaine tăcu și Osmond continuă:

– Și apoi, într-o zi, acum trei ani, prizonierul a venit la dumneavoastră pentru un ajutor financiar pentru întreprinderea sa de pescuit și conserve de pește. Este adevărat?

– A venit la compania mea pentru un împrumut, Compania Courtney de Mine și Finanțe, zise ea.

Osmond o conduse prin succesiunea de evenimente care duseseră la momentul când Centaine îi închisese lui Lothar compania de pește.

– Deci, doamnă Courtney, ați putea spune că Lothar De La Rey avea motive să creadă că a fost tratat necinstit, dacă nu chiar că a fost ruinat în mod intenționat de acțiunile dumneavoastră?

Centaine ezită.

– Acțiunile mele au fost întotdeauna bazate pe principii financiare corecte. Cu toate astea, recunosc cu ușurință că, din punctul de vedere al lui Lothar De La Rey, se poate considera că acțiunile mele au fost deliberate.

– La acel moment, v-a acuzat că încercați să-l distrugeți?

Centaine se uită în jos la mâinile încleștate în poală și șopti ceva.

– Îmi pare rău, doamnă Courtney. Trebuie să vă rog să repetați.

Și Centaine îl străfulgeră cu privirea, iar vocea îi tremura de încordare:

– Da, la naiba. A zis că am de gând să-l distrug.

– Domnule Osmond! exclamă judecătorul, îndreptându-se țeapăn de spate, cu expresia severă. Trebuie să insist să vă tratați martora cu mai mult tact.

Se lăsă iarăși pe spătarul scaunului, evident mișcat de povestea lui Centaine, și apoi își ridică din nou glasul:

– Voi acorda o pauză de cincisprezece minute pentru a-i permite doamnei Courtney să-și revină.

Când instanța se reuni din nou, Centaine intră în boxa martorilor și rămase nemișcată și tăcută câtă vreme se

îndepliniră toate formalitățile și domnul Osmond se pregăti să-și continue examinarea.

Blaine Malcomess îi zâmbi încurajator din al treilea rând și Centaine își dădu seama că, dacă nu-și lua ochii imediat de la el, pentru fiecare persoană din sală va fi limpede ca lumina zilei ce simțea pentru el. Se forță să-și desprindă privirea dintr-a lui și se uită în sus la galeria de deasupra capului lui.

Fusese o privire aruncată în treacăt. Uitase cum cerceta Lothar De La Rey galeria în fiecare dimineață, dar acum o vedea din același unghi ca el din boxa acuzaților. Și privirea îi zbură brusc la colțul cel mai îndepărtat al galeriei, atrasă irezistibil de o pereche de ochi, de intensitatea uităturii încruntate fixate asupra ei, și Centaine îi întâlni privirea și simți că se clatină în scaun, amețită de șoc, căci se uitase iar în ochii lui Lothar De La Rey: ochii lui Lothar așa cum fuseseră când îl văzuse prima dată, galbeni ca topazul, fioroși și strălucitori, cu sprâncene negre arcuite deasupra lor – ochi tineri, de neuitat, ochi neuitați. Dar acești ochi nu erau pe chipul lui Lothar, căci Lothar era jos în sală, nu departe de ea, încovoiat, cărunt și distrus. Acest chip era tânăr, puternic și plin de ură, și Centaine îl recunoscu, îl simți cu instinctul sigur al unei mame. Nu-și văzuse încă niciodată fiul mai tânăr – la insistența ei, îi luaseră pruncul de lângă ea chiar în momentul nașterii, ud încă din pântece, și Centaine își întorsese privirea ca să nu-i vadă trupul micuț și gol. Dar acum îl recunoscu și i se păru că nucleul însuși al ființei sale, pântecul în care-l adăpostise, se înfioară de dor la acea privire asupra chipului său, și trebui să-și acopere gura cu mâna ca să nu țipe de durere.

– Doamnă Courtney! Doamnă Courtney!

Judecătorul era cel care-o striga, cu vocea ridicată de îngrijorare, și Centaine se forță să-și întoarcă fața spre el.

– Vă simțiți bine, doamnă Courtney? Vă simțiți suficient de bine să continuăm?

– Mulțumesc, domnule judecător, da, sunt suficient de bine.

Vocea părea să-i răsune de la mare depărtare și avu nevoie de toată puterea voinței sale să nu se uite din nou la tânărul de la galerie – la fiul ei, Manfred.

– Foarte bine, domnule Osmond. Puteți începe.

Centaine avu nevoie de un enorm efort de voință să se concentreze asupra întrebărilor puse de Osmond despre jaful și lupta din albia secată.

– Deci, doamnă Courtney, n-a pus nici măcar un deget pe dumneavoastră până când ați încercat să ajungeți la pușcă?

– Nu. Nu m-a atins până atunci.

– Ne-ați spus deja că aveați pușca în mână și că încercați să o reîncărcați.

– Așa este.

– Ați fi folosit arma dacă ați fi reușit să o încărcați?

– Da.

– Puteți să ne spuneți, doamnă Courtney, dacă ați fi tras pentru a ucide?

– Obiectez! sări procurorul furios în picioare. Această întrebare e ipotetică.

– Doamnă Courtney, nu sunteți obligată să răspundeți la această întrebare, dacă nu doriți, îi zise judecătorul.

– Voi răspunde, zise clar Centaine. Da, l-aș fi omorât.

– Credeți că prizonierul știa acest lucru?

– Onorată instanță, obiectez. Martora nu are cum să știe așa ceva.

Înainte ca judecatorul să poată decide, Centaine răspunse tare și răspicat:

– Mă cunoștea, mă cunoștea foarte bine. Știa că l-aș fi omorât dacă puteam.

Emoțiile publicului, stăpânite până atunci, răbufniră diabolic și trecu aproape un minut până se putu restabili ordinea. În hărmălaia aceea, Centaine se uită din nou în colțul galeriei. Până acum îi trebuise toată stăpânirea de sine să nu se uite acolo.

Dar locul din colț era gol. Manfred plecase, și Centaine se simți nedumerită de acest abandon. Osmond începu din nou

să-i pună întrebări, așa că se întoarse spre el cu atenția distrasă.

– Îmi pare rău. V-aș ruga să repetați întrebarea?

– V-am întrebat, doamnă Courtney, dacă atacul prizonierului asupra dumneavoastră, cum stăteați acolo cu pușca în mână hotărâtă să-l omorâți...

– Onorată instanță, obiectez. Martora nu avea intenția decât să se apere pe ea și proprietatea ei, strigă procurorul.

– Va trebui să reformulați această întrebare, domnule Osmond.

– Foarte bine, onorată instanță. Doamnă Courtney, forța folosită de prizonier împotriva dumneavoastră a fost neconcordantă cu nevoia de a vă dezarma?

– Mă scuzați, zise Centaine, care nu se putea concentra, vrând în schimb să cerceteze din nou galeria. N-am înțeles întrebarea.

– A folosit prizonierul mai multă forță decât era absolut necesar pentru a vă dezarma și a vă împiedica să-l împușcați?

– Nu. Pur și simplu mi-a luat pușca din mâini.

– Și după aceea l-ați mușcat de încheietura mâinii. Când v-ați înfipt dinții în carnea lui, provocându-i o rană care mai târziu a dus la amputarea brațului său, v-a lovit sau v-a rănit în orice alt fel ca răzbunare?

– Nu.

– Durerea a fost cu siguranță imensă, și totuși nu a folosit nici o brutalitate inutilă împotriva dumneavoastră?

– Nu, zise ea clătinând din cap. A fost... încercă să găsească un cuvânt potrivit. A fost ciudat de atent cu mine, aproape blând.

– Înțeleg. Și înainte de a pleca, s-a asigurat prizonierul că aveți suficientă apă pentru a supraviețui? Și v-a dat sfaturi pentru protecția dumneavoastră?

– A verificat dacă am destulă apă și m-a sfătuit să stau lângă vehiculul avariat până voi fi salvată.

– Şi acum, doamnă Courtney, ezită Osmond cu delicateţe. Au existat nişte speculaţii în presă cum că prizonierul v-ar fi atacat în mod indecent...

Centaine îl întrerupse furioasă:

– Această sugestie e respingătoare şi complet falsă!

– Vă mulţumesc, doamnă. Nu mai am decât o singură întrebare. Îl cunoşteaţi bine pe prizonier. L-aţi însoţit când a vânat ca să procure carne pentru dumneavoastră şi copilul dumneavoastră după ce v-a salvat viaţa. L-aţi văzut trăgând cu arma?

– Da.

– După părerea dumneavoastră, dacă prizonierul ar fi vrut să vă omoare pe dumneavoastră, sau pe colonelul Malcomess, sau pe oricare dintre ceilalţi poliţişti care-l urmăreau, ar fi putut face asta?

– Lothar De La Rey este unul dintre cei mai talentaţi trăgători la ţintă pe care l-am întâlnit vreodată. Ar fi putut să ne omoare pe toţi de mai multe ori chiar.

– Nu mai am alte întrebări.

Judecătorul Hawthorne scrise ceva pe o hârtie şi apoi bătu gânditor cu vârful creionului în birou preţ de câteva secunde, apoi îşi ridică brusc privirea spre procuror.

– Doriţi să puneţi întrebări martorei?

Procurorul se ridică încet în picioare încruntându-se mohorât.

– Nu mai am nici o întrebare pentru doamna Courtney.

Se aşează la loc în scaun, îşi încrucişă braţele la piept şi se uită furios la ventilatorul din tavan.

– Doamnă Courtney, instanţa vă este recunoscătoare pentru această nouă depoziţie. Puteţi să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

Centaine era atât de atentă la cercetarea galeriei ca să-l mai vadă o dată pe fiul ei, că se împiedică pe treptele de la rândul de bănci din faţă şi atât Blaine, cât şi Abe, săriră s-o ajute. Abe ajunse primul la ea şi Blaine se lăsă la loc în scaun, în timp ce avocatul o conduse pe Centaine la locul ei.

– Abe, îi şopti ea. A fost un băiat în galerie în timp ce depuneam mărturie. Blond, de aproximativ treisprezece ani, deşi pare mai degrabă de şaptesprezece. Îl cheamă Manfred – Manfred De La Rey. Găseşte-l! Vreau să vorbesc cu el.

– Acum? întrebă surprins Abe.

– Chiar acum.

– Dar moţiunea... O s-o ratez.

– Du-te! se răsti ea. Găseşte-l!

Abe sări în picioare, se înclină către podiumul judecătorului şi se grăbi afară din sala de judecată exact în momentul când domnul Reginald Osmond se ridică din nou în picioare.

Osmond vorbi cu pasiune şi sinceritate, folosindu-se pe deplin de mărturia dată de Centaine, repetându-i exact cuvintele.

– „M-a salvat de la o moarte înfiorătoare, şi mi-a salvat şi copilul." Osmond făcu o pauză semnificativă şi apoi continuă: Prizonierul credea că merită recunoştinţa şi generozitatea doamnei Courtney. S-a pus în puterea ei când a împrumutat bani de la ea, şi a ajuns apoi să creadă – greşit, dar cu adevărat – că încrederea lui în ea a fost trădată.

Pledoaria lui elocventă pentru clemenţă continuă aproape o jumătate de oră, dar Centaine se trezi gândindu-se mai degrabă la Manfred decât la situaţia critică în care se găsea tatăl lui. Privirea cu care o fixase băiatul de la galerie o tulburase profund. Ura din ea fusese absolut palpabilă şi-i provocase un sentiment de vinovăţie, o vinovăţie pe care crezuse că şi-o îngropase cu mulţi ani în urmă.

„Acum va rămâne complet singur. Va avea nevoie de ajutor, se gândi ea. Trebuie să-l găsesc. Trebuie să încerc să-i ofer un fel de compensaţie, cumva."

Îşi dădu seama atunci de ce negase atât de hotărât existenţa băiatului de atâţia ani, de ce se gândise la el numai ca la „bastardul lui Lothar", de ce luase măsuri atât de extreme ca să evite orice fel de contact cu el. Instinctul ei fusese corect. Chiar şi numai o singură privire trecătoare asupra chipului lui, şi toate zidurile de apărare pe care şi le clădise cu atâta

grijă se prăbuşiseră instantaneu, toate sentimentele naturale de mamă pe care le îngropase atât de adânc în suflet se treziră la viaţă să o copleşească.

– Găseşte-mi-l, Abe, şopti ea.

Abia atunci îşi dădu seama că Reginald Osmond îşi terminase moţiunea printr-o rugăminte finală:

– Lothar De La Rey s-a simţit grav nedreptăţit. Ca rezultat, a comis o serie de infracţiuni dezgustătoare şi de neacceptat. Cu toate astea, onorată curte, multe dintre acţiunile sale dovedesc că este un om decent şi plin de compasiune, prins în capcana unei furtuni de sentimente şi evenimente prea puternice pentru a le putea rezista. Sentinţa lui trebuie să fie severă. Societatea o cere. Dar rog onorata instanţă să demonstreze la rândul ei o parte din aceeaşi compasiune creştină pe care doamna Courtney a demonstrat-o astăzi aici, şi să nu arunce asupra acestui om atât de nenorocit, care deja şi-a pierdut un braţ, pedeapsa extremă a legii.

Se aşeză într-o tăcere care dură mai multe secunde lungi, până când judecătorul Hawthorne se trezi din reverie în care se cufundase.

– Vă mulţumesc, domnule Osmond. Instanţa se retrage şi se va reuni la ora două în această după-amiază, oră la care îşi va pronunţa sentinţa.

Centaine se grăbi să iasă din sala de judecată, căutându-l nerăbdătoare pe Abe sau sperând să-l mai zărească o dată pe fiul ei. Îl găsi pe Abe pe treptele din faţă ale tribunalului, adâncit în conversaţie cu unul dintre gardieni. Dar când o zări, se întrerupse imediat şi veni la ea fără zăbavă.

– L-ai găsit? întrebă ea încordată.

– Îmi pare rău, Centaine. N-am văzut nici urmă de cineva cu semnalmentele date de tine.

– Vreau să fie găsit băiatul acesta şi adus la mine, Abe. Foloseşte oricâţi oameni e nevoie. Nu mă interesează cât de mult costă. Scotoceşte în tot oraşul. Fă tot posibilul să-l găseşti. Trebuie să stea undeva.

– Foarte bine, Centaine. Mă voi ocupa de asta imediat. Zici că-l cheamă Manfred De La Rey – deci, e rudă cu prizonierul?

– E fiul lui, zise ea.

– Înțeleg, zise Abe, privind-o gânditor. Pot să te întreb de ce vrei să-l găsești cu atâta disperare, Centaine? Și ce ai de gând să faci cu el când îl găsești?

– Nu, nu poți să mă întrebi. Tu găsește-l numai.

„De ce-l vreau? își repetă singură întrebarea lui Abe. De ce-l vreau acum după atâția ani?" Și răspunsul era simplu și evident: „Pentru că e fiul meu".

„Și ce-o să fac cu el când îl găsesc? Are inima otrăvită împotriva mea. Mă urăște. I-am văzut asta în ochi. Nu știe cine sunt cu adevărat. Și asta am văzut. Așa că ce o să fac când îl voi întâlni față în față?" Și își răspunse la fel de direct: „Nu știu, pur și simplu nu știu".

– Pedeapsa maximă stipulată de lege pentru primele trei infracțiuni din lista capetelor de acuzare ale prizonierului este moartea prin spânzurare, zise judecătorul Hawthorne. Prizonierul a fost găsit vinovat de acestea și de celelalte infracțiuni pentru care a fost acuzat. Într-o situație normală, această instanță nu ar avea nici o ezitare în aplicarea pedepsei capitale împotriva lui. Totuși, am fost tulburați de mărturia extraordinară a unei doamne extraordinare. Mărturisirile oferite voluntar de doamna Centaine de Thiry Courtney sunt cu atât mai remarcabile cu cât dumneaei a suferit cumplit din cauza prizonierului – fizic, emoțional și material – și de asemenea deoarece confesiunile dumneaei pot fi percepute de persoane meschine și înguste la minte ca fiind defăimătoare pentru doamna Courtney însăși. În cei douăzeci și trei de ani în slujba legii judecătorești încă nu am avut niciodată privilegiul să fiu martorul unei prezentări atât de nobile și generoase în nici o sală de judecată, și propriile noastre deliberări trebuie, în mod imperativ, să fie temperate de exemplul doamnei Courtney.

Judecătorul Hawthorne înclină uşor din cap către locul unde stătea Centaine, apoi îşi luă lornionul de pe nas şi se uită la Lothar De La Rey.

– Prizonierul să se ridice în picioare, zise el. Lothar De La Rey, ai fost găsit vinovat la toate capetele de acuzare formulate împotriva dumitale de către Coroană, şi în scopul formulării sentinţei, acestea vor fi considerate ca unul singur. Prin urmare, sentinţa acestei instanţe este la închisoare cu muncă silnică pentru restul vieţii tale fireşti.

Pentru prima dată de la începutul procesului, Lothar De La Rey îşi arătă emoţiile. Tresări oripilat auzind cuvintele judecătorului. Faţa i se strâmbă, buzele începură să-i tremure, o pleoapă îi tremură incontrolabil şi-şi ridică mâna teafără cu palma în sus într-un gest de rugăminte către judecătorul în robă neagră.

– Mai bine omorâţi-mă, strigă el din inimă. Mai bine spânzuraţi-mă, decât să mă închideţi ca pe-un animal...

Paznicii se repeziră la el, îl apucară din amândouă părţile şi-l conduseră tremurând şi strigând jalnic afară din sală, iar tot publicul tăcu de milă pentru el. Chiar şi judecătorul fu afectat, cu trăsăturile îngheţate şi mohorâte; se ridică în picioare şi-şi conduse încet consilierii afară din sală. Centaine rămase pe scaun, uitându-se încremenită la boxa goală a acuzaţilor, în timp ce publicul ieşi tăcut pe uşile duble ca oamenii îndoliaţi care pleacă de la o înmormântare.

„Mai bine omorâţi-mă!" Centaine ştia că rugămintea aceasta îi va rămâne în minte pentru tot restul vieţii. Îşi lăsă capul în jos şi-şi acoperi ochii cu mâinile. Îl văzu în minte pe Lothar, aşa cum fusese când îl întâlnise prima dată, puternic şi zvelt ca un leu roşcat de Kalahari, cu ochii palizi ce priveau la orizonturi îndepărtate, albăstrii din cauza distanţei, o fiinţă plămădită de spaţiile imense scăldate în lumina incandescentă a soarelui. Şi se gândi la el acum, încuiat într-o celulă minusculă, lipsit pentru tot restul vieţii de soare şi de briza deşertului.

„Oh, Lothar!" plânse ea în străfundurile sufletului ei. „Cum se poate să se sfârşească aşa ceva atât de bun şi frumos? Ne-am distrus unul pe altul şi l-am distrus şi pe copilul pe care l-am făcut în acea amiază minunată a iubirii noastre."

Îşi deschise iar ochii. Sala de judecată se golise şi crezu că era singură, până simţi o prezenţă lângă ea. Se întoarse rapid şi-l văzu pe Blaine Malcomess.

– Acum ştiu cât de mare dreptate am avut să mă îndrăgostesc de tine, îi zise el încet.

Stătea în picioare în spatele ei, cu capul plecat asupra ei, şi Centaine se uită în sus la el şi simţi regretul şi tristeţea apăsătoare începând să se disperseze.

Blaine îi luă mâna de pe spătarul scaunului şi o ţinu între mâinile lui.

– M-am luptat cu mine însumi aceste zile, de când ne-am despărţit, încercând să găsesc puterea să nu te mai văd niciodată. Aproape am reuşit. Dar ai schimbat toate astea prin ceea ce ai făcut azi. Onoarea, datoria şi toate celelalte lucruri nu mai înseamnă nimic pentru mine acum, când mă uit la tine. Eşti parte din mine. Trebuie să fiu cu tine.

– Când?

– Cât de curând posibil, răspunse el.

– Blaine, în scurta mea viaţă am provocat atâtea răni şi durere altor oameni, am dat dovadă de atâta cruzime. Dar s-a terminat. Nici eu nu pot trăi fără tine, dar nu mai trebuie să distrugem nimic cu iubirea noastră. Vreau să fii cu totul al meu, dar o să accept mai puţin – ca să-ţi protejez familia.

– O să fie greu, probabil imposibil, o avertiză el cu glas scăzut. Dar îţi accept condiţiile. Nu e voie să mai rănim alţi oameni. Şi totuşi, te doresc atât de mult...

– Ştiu, şopti ea, şi se ridică în picioare. Ia-mă în braţe, Blaine, numai pentru un moment.

Abe Abrahams o căuta pe Centaine pe coridoarele goale ale tribunalului. Ajunse la uşile duble ale sălii de judecată şi împinse în linişte una din ele.

Centaine şi Blaine Malcomess stăteau în mijlocul intervalului dintre rândurile de bănci de lemn de stejar. Erau îmbrăţişaţi, absorbiţi unul de celălalt, fără să bage de seamă ce se întâmpla în jurul lor şi, pentru o clipă, Abe se holbă la ei fără să înţeleagă, apoi închise încet uşa la loc şi rămase de pază în faţa ei, sfâşiat de frică şi fericire pentru ea.

– Meriţi dragoste, şopti el. Mă rog lui Dumnezeu ca omul acesta să poată să ţi-o ofere.

„Sunt sigură că aşa arăta Grădina Paradisului, se gândi Centaine. Şi Eva probabil se simţea cum mă simt eu acum."

Îşi conducea maşina cu mai puţină frenezie decât de obicei. Deşi abia aştepta să ajungă, amână momentul ca bucuria să fie şi mai deplină.

– Nu l-am mai văzut de cinci luni întregi, şopti ea. Încă cinci minute nu vor face decât să fie şi mai minunat să fiu în sfârşit în braţele lui.

În ciuda asigurărilor şi intenţiilor lui Blaine, condiţiile puse de Centaine asupra relaţiei lor precumpăniră. Nu mai fuseseră singuri împreună de la acele momente furate din sala goală de judecată. Majoritatea acestor cinci luni fuseseră separaţi de sute de kilometri, Blaine înlănţuit de responsabilităţile sale de la Windhoek, Centaine la Weltevreden, zbătându-se disperată zi şi noapte pentru supravieţuirea imperiului ei financiar, care era în agonie, lovit de pierderea transportului de diamante, din care nu se recuperase încă nici o parte. Centaine compara în minte situaţia cu săgeata de vânătoare a lui O'wa, micul boşiman gălbui: o bucată de trestie, fragilă şi uşoară ca o pană, dar cu vârful înmuiat într-o otravă virulentă căreia nici cele mai mari animale ale savanei africane nu-i puteau rezista. Le slăbea şi le paraliza lent, făcându-le la început să se clatine şi să meargă împleticit câţiva paşi, până când se prăbuşeau şi zăceau gâfâind, incapabile să se ridice, aşteptând să le pătrundă în vene şi artere răceala de plumb a morţii sau lovitura rapidă de graţie a vânătorului.

„Așa sunt eu acum, prăbușită la pământ, paralizată, iar vânătorii se apropie de mine."

În toate aceste luni se luptase din tot sufletul și cu toată puterea ei, dar acum era obosită – obosită până la ultima fărâmă de carne și minte, frântă de oboseală până în măduva oaselor. Își ridică privirea la oglinda retrovizoare de deasupra capului ei și de-abia recunoscu imaginea care se uita la ea cu ochi șocați, întunecați de epuizare și disperare. I se vedeau pometii prin pielea palidă și la colțurile gurii avea riduri adânci.

„Dar astăzi o să las oboseala la o parte. N-o să mă mai gândesc la ea, nici măcar un minut. O să mă gândesc în schimb la Blaine și la acest spectacol magic pe care natura l-a desfășurat în fața mea."

Plecase de la Weltevreden când se crăpase de ziuă și acum era la o sută nouăzeci de kilometri de Cape Town, conducându-și mașina prin câmpiile fără copaci ale ținutului Namaqualand, îndreptându-se spre locul unde apele verzi ale curentului Benguela mângâiau coasta vestică și stâncoasă a Africii, dar încă nu vedea oceanul.

Ploile veniseră târziu în anul acela, amânând explozia de viață din fiecare primăvară, așa că, deși peste câteva săptămâni era Crăciunul, savana clocotea într-un spectacol imperial de culori. Aproape tot anul aceste câmpii erau mohorâte, biciuite de vânt, de-abia populate și foarte neispititoare. Dar acum întinderea ondulată era acoperită de o manta nesfârșită, colorată atât de intens și strălucitor, încât zăpăcea și păcălea ochiul. Te dureau ochii de atâta culoare. Flori sălbatice de cincizeci de varietăți diferite și în tot atâtea nuanțe acopereau pământul în bancuri, pâlcuri și piramide, adunate laolaltă ca într-o pătură din petice, atât de strălucitoare că păreau să ardă cu o lumină incandescentă, pogorâtă direct din grădinile raiului.

Mult mai aproape, drumul de pământ, dur și nemilos, era singurul punct de reper în acest haos splendid, și chiar și așa era aproape copleșit de flori. Cele două făgașe adânci erau

separate de un desiș de flori sălbatice ce umpleau partea din mijloc a drumului, dintre ele, și mătura partea dedesubt a Fordului vechi cu un foșnet ușor ca apele unui izvor de munte. Centaine conducea încet în sus pe o pantă domoală și când ajunse în vârf se opri brusc. Opri motorul mașinii.

În fața ei se întindea oceanul, cu imensitatea sa verde presărată ici și colo cu alb sclipitor și imaculat, mărginit de acest al doilea ocean de flori sclipitoare într-o vâlvătaie de culori. Prin geamul deschis, briza marină îi răvășea părul și pe câmpul nesfârșit din jur florile sălbatice se legănau și dansau la unison, ținând ritmul cu undele oceanului din depărtare.

Centaine simți cum grijile și încordarea teribilă din ultimele luni se retrăgeau umilite din fața acestei frumuseți vibrante și începu din senin să râdă de bucurie, acoperindu-și ochii de la strălucirea ca de flacără a bancurilor de flori portocalii, roșii și galben sulfuriu, cercetând cu nerăbdare malul mării.

„E o colibă", o avertizase Blaine în ultima lui scrisoare. „Două camere fără apă curentă, o latrină în pământ și o vatră deschisă. Dar mi-am petrecut vacanțele din copilărie acolo și țin la ea enorm. De la moartea tatei n-am mai dus pe nimeni în acel loc. Merg eu singur ori de câte ori pot. Tu vei fi prima." Și-i desenase o hartă a drumului până la ea.

Centaine o zări imediat, la marginea oceanului, cocoțată pe un colț de stâncă unde golful puțin adânc se curba. Acoperișul de stuf se înnegrise de vreme, dar pereții groși de chirpici erau dați cu var alb la fel de strălucitor ca spuma ce tivea valurile mării verzi, și un fuior de fum se înălța din coș spre cer.

În spatele clădirii întrezări o mișcare și Centaine distinse silueta unui bărbat pe stâncile de la marginea mării, și dintr-odată se simți disperat de grăbită.

Motorul nu voia să pornească, deși învârti manivela acumulatorului de pornire până auzi bateria șuierând.

– *Merde!* De două ori *merde!*

Era o maşină veche, folosită şi abuzată de unul dintre administratorii de pe moşie, până când o rechiziţionase ea ca să-i înlocuiască Daimlerul distrus, iar acum faptul că nu pornea era o amintire nedorită a greutăţilor financiare în care se zbătea, o stare atât de diferită de timpurile când îşi conducea câte un Daimler nou-nouţ, galben ca păpădia, în fiecare an.

Luă mâna de pe frâna de mână şi lăsă Fordul să coboare încetişor dealul, prinzând viteză, până reuşi să pornească motorul cu un bubuit, o zguduitură şi un fuior de fum albastru. Zbură în jos pe pantă şi opri în spatele colibei albe.

Ţâşni afară din maşină şi alergă către stâncile negre ce se înălţau deasupra apei şi a grămezilor de varec cu tulpini negre ce dansau în undele mării, îşi flutură braţele şi strigă, dar vocea i se pierdea în vâjâitul vântului şi vuietul oceanului, însă Blaine îşi ridică privirea, o văzu şi veni spre ea în goană, sărind de pe o stâncă udă şi alunecoasă pe alta.

Purta pantaloni scurţi de culoare kaki şi într-o mână ţinea câţiva homari vii. Îi crescuse părul de când îl văzuse ultima dată. Era acum umed şi creţ de la sarea apei de mare şi râdea cu gura larg deschisă şi dinţii mari şi albi sclipind, şi îşi lăsase şi mustaţă. Centaine nu era sigură dacă-i plăcea asta chiar aşa de mult, dar gândul acesta se pierdu în tumultul emoţiilor sale şi alergă să-l întâmpine şi să i se arunce la pieptul gol.

– Oh, Blaine! hohoti ea. Oh, Doamne! Ce dor mi-a fost de tine!

Apoi îşi ridică gura către a lui. Blaine avea faţa umedă de stropi de apă de mare şi buzele îi erau sărate. Mustaţa o gâdilă. Avusese dreptate prima dată, nu-i plăcea mustaţa – dar Blaine o ridică sus în aer şi alergă cu ea către colibă, şi Centaine se ţinu strâns de el cu amândouă mâinile pe după gâtul lui, săltându-i în braţe, hurducată de paşii lui imenşi, şi râzând sufocată de dorinţa nestăvilită pentru el.

Blaine stătea pe un scăunel cu trei picioare în faţa vetrei deschise în care ardea un foc de lemne şi ierburi uscate care parfumau aerul cu mirosul lor intens ca de tămâie. Centaine

stătea în picioare în fața lui, amestecând spuma de bărbierit într-o cană de porțelan cu peria de păr de bursuc, în timp ce Blaine protesta.

– Mi-au trebuit cinci luni ca s-o las să crească atâta – și am fost atât de mândru de ea. Uite ce elegantă e, nu crezi?

Își răsuci capetele mustății pentru ultima oară.

– Nu, nu cred, zise Centaine hotărâtă. Aș prefera să fiu sărutată de un arici.

Se aplecă asupra lui și-i puse pe amândouă părțile de sus ale buzei spuma groasă, apoi se dădu cu un pas înapoi și-și studie opera cu ochi critic.

Blaine stătea pe scăunel complet gol, așa cum se sculase din patul unde făcuseră dragoste, și Centaine îi zâmbi brusc ca un spiriduș. Înainte să ghicească ce avea de gând sau să încerce să se protejeze, Centaine făcu iar un pas înainte și-i mânji extremitatea cea mai intimă cu o picătură albă de spumă de pe perie.

Blaine se uită în jos ultragiat.

– Și pe el? o întrebă.

– Asta ar fi ca și cum mi-aș tăia nasul să-i fac în ciudă feței, chicoti ea. Sau ceva de genul ăsta. Își înclină capul într-o parte și-i spuse ce părere avea: Micul drăcușor arată mai bine cu o mustață decât tine.

– Vezi cum folosești cuvântul „mic", o avertiză el, și se întinse după prosop. Hai, bătrâne, nu e cazul să suporți asemenea lipsă de respect.

Își înfășură prosopul în jurul mijlocului, și Centaine încuviință.

– Așa e mai bine. Acum mă pot concentra asupra misiunii fără să-mi fie distrasă atenția.

Luă briciul ce aștepta pe masă și-l ascuți pe pielea specială cu mișcări rapide și exersate.

– Unde ai învățat să faci asta? Încep să devin gelos.

– Tata, explică ea. Întotdeauna îi aranjam mustața. Acuma nu te mai mișca!

Îi prinse vârful nasului mare între degetul mare și cel arătător și i-l ridică.

– Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum...

Vocea lui Blaine răsuna înăbușită de degetele ei de pe nas. Își închise ochii și se strâmbă când Centaine îi trecu lama de oțel peste buza de sus, și câteva secunde mai târziu, ea se trase înapoi și șterse spuma și firele de păr de pe lamă, așeză briciul de o parte și veni înapoi lângă el să-i usuce fața și apoi să pipăie pielea netedă cu vârful degetului.

– Arată mai bine; se simte mai bine, îi zise ea. Dar mai trebuie făcut și testul hotărâtor, și-l sărută. Hmmm!

Murmură încet aprobator și apoi, fără să întrerupă sărutul, se răsuci și i se așeză în poală.

Continuară să se sărute multă vreme, până când în cele din urmă Centaine se opri și se uită în jos. Prosopul alunecase.

– Ei, ia uite, și-a făcut apariția din nou micul drăcușor mustăcios, evident pus pe năzbâtii. Își coborî mâna și șterse cu grijă ultimele urme de spumă din vârf. Uite, vezi? Chiar și el arată mult mai bine proaspăt bărbierit.

Blaine se ridică în picioare, ținând-o încă în brațe.

– Femeie, cred că e timpul să afli pe calea cea grea că nu poți să-ți faci de cap aici decât până la o limită și că trebuie să stabilim clar cine e șeful aici.

O purtă în brațe până la patul de lângă perete.

Mult mai târziu stăteau unul lângă altul cu picioarele încrucișate sub ei pe pat cu o pătură basuto strident colorată peste umerii goi, rezemați unul de altul și privind umbrele focului dansând de-a lungul pereților tencuiți destul de rudimentar, ascultând briza oceanică foșnind în jurul streșinilor acoperișului de stuf în întunericul de afară, lipindu-și palmele de cănile aburinde cu supă de pește.

– Una dintre specialitățile mele, se lăudase Blaine. Are puteri minunate de revigorare pentru cei care suferă de epuizare.

Supa era cremoasă, cu bucăți mari de pește proaspăt și de homari pescuiți în acea zi. Blaine umplu de două ori fiecare

cană, căci amândoi erau morți de foame. Centaine se duse la foc goală, cu trupul sclipind în lumina roșiatică a flăcărilor, ca să-i aducă o crenguță aprinsă pentru țigara de foi. După ce Blaine și-o aprinse, Centaine se vârî iar sub pătură lângă el și i se cuibări în brațe.

– L-ai găsit până la urmă pe băiatul acela pe care-l căutai? o întrebă el încet pe un ton leneș. Abe Abrahams a venit la mine să-l ajut, știai?

Blaine nu-și dădu seama în ce măsură întrebarea lui o afectase, căci Centaine își controlă încordarea reflexă și doar clătină din cap.

– Nu. A dispărut.

– Era fiul lui Lothar De La Rey. Am dedus asta.

– Da, încuviință ea. Am fost îngrijorată pentru el. A rămas abandonat și singur după sentința tatălui său.

– O să continui să-l caut, îi promise Blaine. Și o să te anunț dacă descopăr ceva. Ești o femeie foarte bună, murmură el, mângâindu-i părul. N-aveai de fapt nici un motiv să te îngrijorezi pentru băiat.

Din nou se lăsă tăcerea, dar această referire la lumea de afară risipise vraja și dăduse naștere unui gând neplăcut, dar care trebuia continuat până la capăt.

– Cum se simte Isabella? întrebă ea.

Îi simți mușchii pieptului încordându-se și umflându-se sub obrazul ei, dar Blaine trase un fum din țigara de foi și abia apoi îi răspunse:

– Starea ei se deteriorează. Atrofia nervilor în partea inferioară a corpului. Ulcerație. E la spitalul Groote Schuur încă de luni. Leziunile de la baza șirei spinării nu se vor vindeca.

– Îmi pare rău, Blaine.

– Așa am reușit să plec de acolo aceste zile. Fetele sunt la bunica lor.

– Asta mă face să mă simt groaznic.

– Eu m-aș simți și mai rău dacă nu te-aș fi putut vedea, răspunse el.

– Blaine, trebuie să ne ţinem de hotărârea noastră. Nu putem să le rănim pe fete sau pe ea.

Blaine tăcu din nou, apoi îşi aruncă brusc chiştocul ţigării în vatra de cealaltă parte a camerei.

– Se pare că va trebui să meargă în Anglia. La spitalul Guy este un chirurg despre care se zice că face minuni.

– Când?

Centaine îşi simţea inima ca un obuz de tun în piept, sufocând-o cu greutatea sa.

– Înainte de Crăciun. Depinde de testele pe care i le fac acum.

– Va trebui bineînţeles să mergi şi tu cu ea.

– Asta ar însemna să-mi dau demisia din functie şi să-mi distrug şansele...

Se întrerupsese brusc; până acum nu mai vorbise niciodată cu ea despre ambiţiile lui politice.

– Şansele de a ocupa un loc în viitorul cabinet şi, poate, într-o zi scaunul de premier, termină ea pentru în locul lui.

Blaine se răsuci şi îi cuprinse faţa cu mâinile lui, întorcând-o cu blândeţe ca s-o poată privi în ochi.

– Ştiai? întrebă el, iar Centaine încuviinţă. Chiar aşa de crud mă crezi? întrebă el. Că aş lăsa-o pe Isabella să meargă singură, pentru a-mi putea satisface ambiţiile mele egoiste?

– Nu, răspunse ea cu seriozitate. Înţeleg foarte bine ce înseamnă ambiţia.

– Eu m-am oferit, zise el, cu ochii verzi înnegurati de umbre neliniştite. Isabella nu vrea să accepte. A insistat să rămân aici. E o femeie extraordinară – are atâta curaj! Durerea nu cedeaza aproape niciodată. Nu poate dormi fără laudanum şi, cum durerea n-o slăbeşte niciodată, ia tot mai mult laudanum.

Îi puse iar capul pe pieptul lui şi-i mângâie părul de la tâmple.

– Asta mă face să mă simt atât de vinovată, Blaine, dar, oricum, sunt bucuroasă că am şansa să fiu acum cu tine. Nu iau nimic de la ea.

Dar asta nu era adevărat, și Centaine o știa prea bine. Rămase trează în pat mult după ce Blaine adormi. Stătea cu urechea lipită de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii și plămânii ce i se umpleau și se goleau încet de aer.

Când Centaine se trezi, Blaine era îmbrăcat într-o pereche veche de pantaloni scurți kaki, și tocmai lua o undiță din lemn de bambus cu o bobină veche de oțel Scarborough din suportul de pe peretele de deasupra vetrei.

– Micul dejun în douăzeci de minute, îi promise el, lăsând-o în pat.

Dar se întoarse mai repede de atâta cu un pește gri și argintiu lung aproape cât brațul lui. Îl aranjă pe un grătar deasupra tăciunilor aprinși din foc, apoi veni la pat și-i trase pătura de pe ea.

– Hai la înot! îi zise el, rânjind sadic și Centaine țipă.

– Ești nebun. E rece ca gheața! O să mor de pneumonie.

Protestă la fel de tare până la bazinul adânc, căptușit cu pietre, în care Blaine o scufundă fără menajamente.

Apa era limpede ca aerul și atât de rece că atunci când ieșiră în cele din urmă din ea trupurile le sclipeau roșietice și sfârcurile ei ieșeau în afară, tari și întunecate ca niște măsline. Dar apa de gheață le facuse pofta de mâncare și stropiră suc de lămâie peste carnea albă, fierbinte și suculentă a peștelui, înfulecându-l amândoi cu bucăți de pâine neagră și ulei galben și sărat de fermă.

În sfârșit sătui, Blaine o privi cu atenție. Centaine nu purta decât puloverul lui de pescar, bleumarin cu gât, dar îi ajungea aproape până la genunchi. Își îngrămădise părul nepieptănat, ud și negru ca noaptea într-un coc și-l legase cu o panglică galbenă.

– Am putea merge la o plimbare, sugeră el. Sau...

Centaine se gândi câteva secunde și apoi se hotărî.

– Cred că mai degrabă îl prefer pe „sau".

– Dorința ta e poruncă pentru mine, doamnă, îi răspunse el curtenitor, și se ridică în picioare să o ajute să-și scoată puloverul peste cap.

Mai erau câteva ore până la amiază şi Blaine stătea întins pe spate pe pat, pe când Centaine se sprijini într-un cot de el, gâdilându-i buzele şi pleoapele închise cu o pană pe care o scosese de la cusătura unei perne.

– Blaine, zise ea încet. Vând Weltevreden.

Blaine îşi deschise ochii, o prinse de încheietura mâinii şi se ridică rapid.

– O vinzi? De ce?

– Trebuie, răspunse ea cu simplitate. Moşia, casa şi tot ce e în ea.

– Dar de ce, iubita mea? Ştiu cât de mult înseamnă moşia aceea pentru tine. De ce o vinzi?

– Da, Weltevreden este extrem de importantă pentru mine, încuviinţă ea. Dar mina H'ani e şi mai importantă. Dacă vând moşia, mai am o şansă, o şansă foarte mică, să pot salva mina.

– N-am ştiut, zise el cu blândeţe. Nu mi-am închipuit că situaţia e chiar aşa de gravă.

– Cum ai fi putut şti, iubirea mea? zise ea mângâindu-i faţa. Nimeni altcineva nu ştie.

– Dar nu înţeleg. Mina H'ani – cu siguranţă aduce suficiente profituri...

– Nu, Blaine. Nimeni nu mai cumpără diamante în ziua de azi. Nimeni nu mai cumpără nimic în ziua de azi. Din cauza depresiunii, nenorocita asta de depresiune! Cota ne-a fost redusă. Preţurile pe care le primim pentru gemele noastre sunt mai mici de jumătate din ce primeam acum cinci ani. Mina H'ani nu îşi mai scoate nici măcar cheltuielile. Pierde o mică sumă în fiecare lună. Dar dacă pot rezista până se schimbă economia lumii... Se întrerupse. Singura şansă pe care o am e să vând Weltevreden. Asta e tot ce mai am de vândut. În felul ăsta măcar aş putea să rezist până la mijlocul anului viitor şi cu siguranţă nenorocita asta de depresiune o să se termine până atunci!

– Da, sigur că se va termina! încuviinţă el imediat. Am şi eu nişte bani, Centaine, zise el după o scurtă pauză.

Centaine îi puse degetele pe buze, zâmbi trist şi clătină din cap.

Blaine îi luă mâna de la gură şi insistă:

– Dacă mă iubeşti, atunci trebuie să mă laşi să te ajut.

– Blaine, aminteşte-ţi târgul nostru. Nimeni altcineva nu trebuie să fie rănit. Banii aceia aparţin Isabellei şi fetelor.

– Îmi aparţin mie, zise el. Şi dacă eu aleg să...

– Blaine! Blaine! îl opri ea. Un milion de lire sterline pot să mă salveze acum – un milion de lire! Ai atât de mult? Orice sumă mai mică ar fi irosită, pur şi simplu ar fi înghiţită de prăpastia nesfârşită a datoriilor mele.

Blaine clătină încet din cap.

– Aşa de mult? Nu, n-am nici măcar a treia parte din asta, Centaine, recunoscu el cu amărăciune.

– Atunci nici nu vom mai vorbi despre asta, îi zise ea cu fermitate. Şi acum arată-mi cum să prind raci pentru cină. Nu vreau să mai vorbesc despre nimic neplăcut pentru tot restul timpului pe care-o să-l petrecem împreună. O să fie destul timp pentru astfel de lucruri când ajung acasă.

În ultima după-amiază se urcară pe dealul din spatele colibei, plimbându-se de mână, prin mulţimea multicoloră de flori sălbatice. Polenul le pătă picioarele în culoarea şofranului şi la fiecare pas ridicau roiuri de albine bâzâitoare care se reaşezau pe flori de îndată ce treceau cei doi oameni.

– Uite, Blaine, vezi cum fiecare floare îşi întoarce capul ca să urmărească soarele cum trece pe cer? Şi eu sunt ca ele, şi tu eşti soarele meu, dragostea mea.

Rătăciră astfel de-a lungul pantei şi Blaine culese cele mai frumoase flori şi le împleti într-o coroniţă. I-o puse apoi pe cap.

– Te încoronez Regina inimii mele, intonă el şi, deşi zâmbea, avea privirea serioasă.

Făcură dragoste pe pătura de flori sălbatice, zdrobind tulpinile şi frunzele sub ei, înfăşuraţi în mireasma vegetală a sevei şi parfumului florilor, şi după aceea Centaine, culcată în braţele lui, îl întrebă:

– Știi ce o să fac?

– Spune-mi, o invită el, cu vocea pe jumătate adormită.

– O să le dau un motiv să vorbească despre mine, zise ea. Peste un an de zile o să spună: „Centaine Courtney a dispărut", dar o să trebuiască să adauge: „dar a dispărut cu stil".

– Ce vrei să faci?

– În loc de hărmălaia obișnuită de Crăciun, o să dau o petrecere de pomină! Casă deschisă la Weltevreden pentru o săptămână, șampanie și dans în fiecare seară.

– Și-i va deruta și pe creditori pentru încă o vreme, rânji el. Dar presupun că la asta nu te-ai gândit, nu-i așa? Vulpiță șireată ce ești!

– Acesta nu e singurul motiv. O să ne dea și un motiv să ne întâlnim în public. O să vii și tu, nu-i așa?

– Depinde.

Avea iar tonul vocii foarte serios, și amândoi știau că depindea de Isabella, dar Blaine nu spuse asta.

– O să trebuiască să găsesc un pretext foarte bun.

Îți ofer eu un pretext strașnic, zise ea entuziasmată. O să aranjez să fie un turneu de polo pe iarbă – o competiție de douăzeci de goluri. O să invit echipe din toată țara, toți jucătorii de vârf. Tu ești căpitanul echipei naționale. Nu poți refuza în mod normal așa ceva, nu crezi?

– Nu văd cum, încuviință el. Vezi, ce ziceam eu de șiretenie! spuse el clătinând din cap cu admirație.

– O să fie și o oportunitate să te întâlnești cu Shasa. Ți-am spus că mă tot bate la cap de când a aflat că te cunosc.

– Asta chiar că o să-mi facă plăcere.

– O să trebuiască să suporți un pic de adulație de fan.

– Poți să inviți și câteva echipe de juniori, sugeră Blaine. Să faci o competiție și pentru ele. Aș vrea să-l văd pe fiul tău călărind.

– Oh, Blaine! Ce idee minunată! Bătu din palme de bucurie. Bietul meu copil drag! Probabil o să fie ultima șansă a lui Shasa să și călărească poneiul. Bineînțeles că va trebui să-i

vindem pe toți când o să vând Weltevreden. Privirea i se umbri din nou pentru o clipă, dar se îmbărbătă cu ochii sclipitori. Dar cum am zis, o să ne retragem cu stil.

Echipa lui Shasa, Weltevreden Invitation, cu toți membrii sub 16 ani, câștigase toate meciurile până la finala ligii juniorilor, în primul rând datorită handicapului lor. Shasa era singurul jucător cu plus. Dintre ceilalți trei membri ai echipei, doi aveau handicapul zero, și cel de-al treilea, minus unu.

Cu toate acestea, ajunseră în sfârșit față în față cu Natal Juniors, patru dintre tinerii cei mai buni, toți jucători de două și trei goluri, în afară de căpitanul lor. Max Theunissen deabia intrase în categoria de vârstă de câteva luni. Acesta reușise cinci goluri, cel mai bun scor din Africa pentru vârsta, greutatea și înălțimea sa în șa, avea un ochi bun și o încheietură puternică. Își folosea din plin toate aceste avantaje, adoptând un stil de joc foarte dur.

Shasa era clasat al doilea jucător ca valoare din țară, la patru goluri, dar nu avea greutatea și puterea băiatului mai mare. Max era sprijinit și de coechipierii lui foarte puternici la rândul lor, și tot talentul și hotărârea lui Shasa nu erau de ajuns pentru ca echipa sa să nu fie făcută praf în atac, lăsându-l pe Shasa realmente fără ajutor în încercarea de a câștiga.

În cinci reprize Max reușise să dea nouă goluri, în ciuda eforturilor de apărare ale lui Shasa, distrugând astfel avantajul de handicap al echipei Weltevreden, așa că, la momentul când cele două echipe ieșiră de pe teren ca să schimbe poneii pentru ultima repriză, din punct de vedere al handicapului erau acum egale.

Shasa sări din șa, cu fața roșie de efort, frustrare și furie și strigă către șeful grăjdarilor:

– Abel, nu mi-ai strâns bine chinga.

Grăjdarul de culoare dădu speriat din cap.

– Dar l-ați verificat și dumneavoastră, domnule Shasa.

– Nu-mi întoarce vorba, băiete.

Dar nici măcar nu se uita la Abel. Se uita urât de cealaltă parte a terenului la rândurile de ponei ale echipei Natal unde Max Theunissen era înconjurat de o ceată de admiratori.

– O să-l călăresc pe Tiger Shark repriza asta, îi strigă el lui Abel peste umăr.

– Dar aţi zis Plum Pudding, protestă Abel.

– Şi acum zic Tiger Shark. Schimbă şaua şi verifică-i bandajele de la picioarele din faţă.

Plum Pudding era un ponei mic, ce avansase deja în vârstă – şi se rotunjise la mijloc –, dar avea încă un instinct deosebit de a ghici direcţia mingii şi de a-l plasa pe Shasa în poziţia potrivită pentru lovitură. Cei doi ajunseseră la o relaţie minunată. Cu toate acestea, odată cu avansarea în vârstă, Plum Pudding devenise mai prudent. Nu-i mai plăcea să se repeadă în galop sălbatic şi neînfricat şi ezita vizibil să se împingă cu umărul grăsuţ în orice alt ponei în plin galop. Shasa văzuse că Max Theunissen strigase să i se aducă armăsarul negru, Nemesis. Terorizase liga de juniori de pe acest ponei în ultimele patru zile, călărind cu isteţime exact la limita permisă în regulament, astfel încât arbitrii nu reuşeau decât cu extremă dificultate să-i reproşeze ceva; reuşise să sperie aproape toţi călăreţii mai tineri de categorie uşoară chiar şi când aceştia aveau dreptul să treacă, şi-i scosese de pe linie pe cei care aveau curajul să-l înfrunte, cu atâta sadism, încât de două sau de trei ori fusese cât pe ce să se întâmple o nenorocire – de fapt, un accident avusese loc, când micul Tubby Vermeulen din Transvaal fusese răsturnat de pe ponei atât de brutal, că-şi fracturase încheietura mâinii şi-şi dislocase umărul.

– Hai, Abel, nu mai sta aşa. Du-te şi pune şaua pe Tiger Shark.

Tiger Shark era un tânăr armăsar roib cu numai un an de antrenament, un animal urât cu un cap în formă de ciocan şi umeri extrem de puternici care-i dădeau aspectul de cocoşat. Avea un temperament la fel de neatrăgător. Azvârlea din picioare şi muşca fără nici o provocare sau avertisment, uneori

devenind aproape de nestăpânit. Avea un soi de agresivitate răutăcioasă și părea să se bucure când, auzind comanda să se năpustească înainte în grămadă, nu șovăise niciodată să se izbească în alți ponei. În orice altă situație, Shasa ar fi rămas cu Plum Pudding, dar Max îl înșeuase pe Nemesis și Shasa putea ghici ce va urma.

În ultimele secunde ale reprizei îi plesnise crosa și acum își desfăcu de la încheietură cureluța și-o aruncă la pământ, strigând să i se aducă urgent crosa numărul doi; apoi se duse la vagon pentru înlocuire.

– Bunty, trebuie să vii mai rapid și să intri în raza mea. Nu mai rămâne în urmă, omule!

Shasa se întrerupse când realiză că vorbea pe un ton grosolan și, mai mult de atât, că era privit de colonelul Blaine Malcomess, căpitanul național și idolul lui personal. Acesta venise în liniște și stătea rezemat de roata din spate a vagonului, cu picioarele încrucișate la glezne, cu brațele încrucișate pe piept, cu pălăria cu boruri mari înclinată pe un ochi și cu un zâmbet enigmatic pe buzele mari. Shasa era sigur că zâmbetul era dezaprobator și încercă să-și stăpânească încruntarea.

– Bună ziua, domnule. Mă tem că mâncăm bătaie în jocul ăsta, zise el, schițând un zâmbet trist și neconvingător.

Oricât încercaseră să-l învețe la Bishops, lui Shasa nu-i plăcea să piardă, nici măcar un pic.

Dar departe de a fi dezamăgit de furia lui Shasa, Blaine era încântat din cauza asta. Dorința de a câștiga era, după părerea lui, cel mai important avantaj, și nu numai pe terenul de polo. Nu fusese sigur că Shasa o avea; pentru o persoană de vârsta lui, băiatul o ascundea destul de bine. Oferea un chip frumos și politicos în fața adulților, dând dovadă de solicitudine și respect față de ei, în stilul manierat aproape demodat pe care-l învățase atât de la mama sa, cât și de la școală, dar rămânând în tot acest timp greu de pătruns.

Cu toate acestea, Blaine îl urmărise cu mare atenție în aceste patru zile. Văzuse că Shasa avea o postură naturală

foarte bună pe cal, ochi minunați și o lovitură fluidă cu o încheietură foarte puternică. Era neînfricat și plin de elan, ceea ce deseori însemna că era penalizat pentru că tăia șirul sau pentru acțiune periculoasă în timpul jocului. Dar Blaine știa că experiența îl va învăța să-și deghizeze duritatea jocului și să nu se mai dea de gol atât de ușor în fața arbitrilor.

Celelalte cerințe pentru un jucător de clasă internațională erau o rezistență mai mare, care va veni cu vârsta, efort susținut și experiență. Acest ultim lucru era atât de important încât un jucător nu ajungea la apogeul carierei decât la patruzeci de ani sau mai târziu chiar. Blaine însuși de-abia atinsese acest stadiu al carierei sale sportive și știa că îl așteptau aproximativ zece ani în care să se bucure de ea.

Shasa Courtney era un tânăr promițător, și Blaine văzuse la el dorința de a câștiga și furia amară la gândul înfrângerii. Zâmbi amintindu-și ce-i răspunsese la vârsta aceasta tatălui său odată: „Blaine trebuie să înveți să pierzi cu mai mare demnitate". Blaine replicase cu toată înțelepciunea acumulată în șaisprezece ani: „Da, domnule, dar nu intenționez să exersez suficient de mult încât să devin cu adevărat bun la asta".

Blaine își stăpâni acum zâmbetul și rosti încet:

– Shasa, pot vorbi cu tine puțin, te rog?

– Desigur, domnule.

Shasa se grăbi să se ducă lângă el, dându-și jos chipiul de pe cap cu respect.

– Îl lași pe Max să te demoralizeze, îi zise Blaine cu glasul scăzut. Ți-ai folosit capul până acum. În primele patru reprize i-ai ținut la patru goluri, dar în ultima repriză Max a băgat cinci.

– Da, domnule, admise Shasa încruntându-se din nou fără să-și dea seama.

– Gândește-te, băiete. Ce s-a schimbat?

Shasa clătină din cap și apoi clipi când îi veni brusc inspirația.

– Mă trage în afară, de cealaltă parte a lui.

– Exact, încuviinţă Blaine. Te duce pe partea care-i convine. Nimeni n-a reuşit să-l termine din afară, nici unul în cinci zile. Schimbă părţile cu Bunty şi vino către el dinăuntru; intră brusc în el şi izbeşte-l tare – o singură dată. Am eu aşa o idee că tânărul Max n-o să fie prea încântat să-şi guste propriul leac. Cred că o singură doză va fi suficientă. Nimeni n-a văzut încă adevăratele culori ale domnului Theunissen. Tare mă tem că are o dungă mare şi lată de laşitate pe-acolo!

– Vreţi să spuneţi – să-l faultez, domnule?

Shasa se holbă la el încremenit. Toată viaţa lui fusese instruit să joace ca un tânăr gentleman. Aceasta era prima dată când primea un sfat de felul acesta.

– Doamne fereşte! zise Blaine făcându-i cu ochiul. Hai mai bine să învăţăm cum să pierdem frumos.

Ajunseseră la această ciudată înţelegere încă din momentul când fuseseră prezentaţi unul altuia de către Centaine. Bineînţeles că reputaţia lui Blaine îl ajutase mult; se bucura de respectul şi admiraţia lui Shasa încă dinainte să se întâlnească şi, având în vedere experienţa lui Blaine ca ofiţer şi politician în arta de a-i face pe alţii să-l asculte şi să i se supună, fusese extrem de simplu pentru el să profite din plin de avantajul pe care-l avea cu un băiat credul şi cu atât de puţină experienţă.

În afară de asta, Blaine voise cu adevărat, şi din toată inima, să se înţeleagă bine cu Shasa. Şi asta nu numai pentru că Shasa era fiul femeii de care se îndrăgostise, ci şi pentru că era un băiat simpatic şi charismatic, ager la minte şi care se dovedise neînfricat şi tenace – şi pentru că Blaine nu avea, şi ştia că nu va avea niciodată, un fiu al lui.

– Ţine-te de el, Shasa, şi joacă şi tu ca el, îşi sfârşi el sfatul.

Şi Shasa zâmbi cu chipul strălucind de plăcere şi hotărâre.

– Mulţumesc, domnule.

Îşi puse la loc chipiul pe cap şi se îndepărtă cu paşi mari, cu mânerul crosei peste umăr, cu pantalonii albi pătaţi de

uleiul de piele de pe şa şi cu sudoarea uscându-se în cristale albe de sare între umerii jerseului de un galben strălucitor.

– Bunty, schimbăm părţile, strigă el.

Când Abel i-l aduse pe Tiger Shark de căpăstru, Shasa îi dădu un pumn prietenesc în umăr.

– Ai avut dreptate, bătrâne, într-adevăr am verificat chingile chiar eu.

Le verifică ostentativ şi acum şi Abel zâmbi încântat când Shasa îşi ridică privirea de la cataramă şi-i spuse:

– Acum nu mai poţi da iar vina pe mine.

Fără să atingă scările, Shasa se aruncă în şaua lui Tiger Shark.

Blaine se îndepărtă de roata vagonului şi se îndreptă agale către tribuna oficială, cercetând instinctiv cu privirea mulţimea de oameni, ca să găsească pălăria ţipător de galbenă a lui Centaine.

O văzu înconjurată de bărbaţi. Blaine îi recunoscu pe Sir Garry Courtney şi pe generalul Smuts printre ei, împreună cu încă trei bărbaţi cu foarte mare influenţă, un bancher, un ministru al guvernului lui Hertzog şi tatăl lui Max Theunissen.

„Un anturaj destul de obişnuit pentru doamna Courtney." Blaine se strâmbă simţind fiorul de gelozie pe care încă nu reuşise să şi-l stăpânească.

Centaine trimisese invitaţii nu numai celor mai buni jucători din ţară, ci şi celor mai influenţi şi importanţi oameni din toate celelalte domenii: politicieni, oameni de ştiinţă şi cultură, mari moşieri şi magnaţi ai minelor, oameni de afaceri şi redactori de ziare, chiar şi câţiva artişti şi scriitori.

Conacul de la Weltevreden nu putea să-i găzduiască pe toţi, aşa că, pentru a-i caza pe toţi, Centaine închiriase toate camerele hotelului Alphen, din apropiere, care aparţinuse cândva familiei Cloete. În afara musafirilor care locuiau în împrejurimi, mai erau mai mult de două sute de oameni din afara oraşului. Închiriase şi un tren special ca să aducă grupul

din nord, împreună cu poneii lor, şi de cinci zile distracţiile continuau fără încetare.

Liga juniorilor de polo dimineaţa, un banchet *al fresco* la prânz, polo pentru seniori după-amiaza, urmat de o cină simandicoasă cu bufet deschis şi dans toată noaptea.

Şase formaţii muzicale cântau în ture, oferind astfel muzică non-stop de-a lungul zilelor şi nopţilor. Între timp mai erau şi momente de cabaret şi spectacole de modă, o operă de caritate cu vânzare de obiecte de artă şi vinuri rare, o licitaţie de cai pursânge, un *concours d'élégance* pentru automobile şi şoferiţe, o întrecere de căutare a unei comori, o serată de haine de seară elegante, turnee de tenis, croquet şi bridge, un concurs hipic, unul de motociclete, teatru de păpuşi cu Punch şi Judy pentru copii şi o armată de dădace profesioniste care să-i ţină ocupaţi pe micuţi.

„Şi eu sunt singurul care ştie care-i scopul acestei tevaturi", se gândi Blaine uitându-se la ea în tribuna principală. „E o nebunie şi într-un fel e ceva imoral. Deja nu mai cheltuie numai banii ei. Dar o iubesc pentru curajul cu care face faţă nenorocirii."

Centaine îl simţi privind-o şi-şi întoarse rapid capul către el. Pentru o clipă se uitară fix unul la altul, fără ca distanţa dintre ei să aibă vreo şansă să micşoreze intensitatea privirii lor, apoi Centaine se întoarse spre generalul Smuts şi râse voioasă la ce îi spunea el.

Blaine îşi dori nespus să meargă la ea, pur şi simplu pentru a sta lângă ea, să-i simtă parfumul şi să-i asculte vocea răguşită cu accentul ei franţuzesc, însă se duse hotărât în primul rând al tribunei, unde stătea soţia lui în scaunul cu rotile. Aceasta era prima zi în care Isabella se simţise suficient de bine să participe la turneu şi Centaine aranjase să se construiască o rampă specială pentru a-i permite scaunului cu rotile să ajungă la primul rând de scaune din tribune pentru a vedea terenul.

Mama căruntă a Isabellei stătea într-o parte a ei şi era înconjurată de patru prietene apropiate de-ale ei, împreună cu

soţii lor; dar, de îndată ce-l văzură pe Blaine, cele două fiice ale lui se repeziră în jos pe scări către el, ţinându-şi cu o mână fustele în sus la genunchi să nu se împiedice şi cu cealaltă pălăriile de paie cu boruri largi şi panglici ca să nu le cadă de pe cap, ciripind zgomotos să-i atragă atenţia şi apoi urcând scările de-o parte şi de alta a lui, ţopăind pe lângă el, agăţate de mâinile lui şi târându-l către scaunul său de lângă Isabella.

Blaine sărută îndatoritor obrazul palid şi mătăsos pe care i-l oferise soţia. Avea pielea răcoroasă şi simţi mirosul de laudanum în respiraţia ei. Pupilele ochilor ei mari erau dilatate din cauza medicamentului, dându-i un aspect de o vulnerabilitate tulburătoare.

– Mi-a fost dor de tine, iubitule, şopti ea, şi acesta era adevărul.

Din momentul când Blaine o părăsise, Isabella se uitase în jur disperată s-o vadă pe Centaine Courtney, chinul ei potolindu-se puţin doar când o văzu pe aceasta înconjurată de admiratori, mai sus în tribună.

– A trebuit să vorbesc puţin cu băiatul, se scuză Blaine. Te simţi mai bine?

– Mulţumesc. Laudanumul îşi face efectul acum.

Isabella îşi ridică privirea spre el şi-i zâmbi, atât de tragic şi de curajos încât Blaine se aplecă iar şi o sărută pe frunte. Apoi se îndreptă de spate şi aruncă o privire vinovată înspre Centaine, sperând că aceasta nu observase gestul lui spontan de tandreţe, dar Centaine se uita drept la el şi, când îi întâlni privirea, îşi întoarse rapid capul.

– Papa, intră echipele pe teren, zise Tara, trăgându-l jos în scaun. Hai, Weltevreden, ţipă ea, şi Blaine se concentră mai bine la meci decât asupra propriei dileme.

Shasa schimbase poziţiile şi îşi conduse echipa în teren, la pas lejer de trap de-a lungul liniei laterale, ridicându-se în scări să-şi ajusteze cureaua de la bărbie a chipiului şi căutându-l pe Blaine cu privirea în tribună. Ochii li se întâlniră şi Shasa zâmbi, în timp ce Blaine îi făcu laconic un semn de succes cu degetul mare ridicat în sus. Shasa se lăsă apoi în

şa şi-l îndemnă pe Tiger Shark să se întoarcă pentru a fi cu faţa la echipa Natal, care tocmai intra în teren în pantaloni şi chipie albe, cu cizme şi cămăşi negre cu mâneci scurte, arătând duri şi experimentaţi.

Max Theunissen se încruntă când îşi dădu seama că Shasa îşi schimbase poziţia. Făcu un ocol şi apoi semnaliză cu mâna către secundul său din celălalt capăt al terenului, reveni apoi la locul lui exact în momentul când arbitrul ajunse la centrul terenului şi lăsă să-i cadă din mână mingea albă din rădăcină de bambus alb.

Ultima repriză începu cu o învălmăşeală indistinctă şi violentă, cu lovituri ratate şi mingea călcată în picioare, rostogolită sub copitele poneilor. Mingea sări brusc afară din învălmăşeală şi Bunty se aplecă în şa şi dădu prima lui lovitură bună a meciului, o lovitură înaltă şi rapidă care se ridică la distanţă regulamentară deasupra solului şi poneiul său porni instinctiv după ea, ducându-l pe Bunty către linie, cu sau fără voia sa.

Era lovitura lui Bunty, aşa că avea dreptul să treacă, şi poneiul i se aşeză în poziţie perfectă pentru o nouă lovitură, dar Max Theunissen îşi conduse în galop către el armăsarul negru, Nemesis. Tatăl lui Max nu plătise o mie de lire sterline pentru nimic – calul mare şi puternic se năpusti asupra lui Bunty ca o avalanşă.

Bunty se uită peste umăr şi Shasa îl văzu albindu-se la faţă.

– E linia ta, Bunty, strigă Shasa încurajator. Stai pe ea!

Dar în acelaşi moment îl văzu pe Max apăsându-şi intenţionat vârful picioarelor în carnea sclipitoare a armăsarului, şi Nemesis îşi schimbă unghiul. Era un atac periculos şi ameninţător şi, dacă Bunty ar fi rămas pe loc să-l înfrunte, ar fi fost un fault clar. Dar tactica aceasta de terorizare funcţionă din nou şi Bunty îşi smuci frenetic de frâu poneiul, trăgându-se la o parte, abandonând linia. Max se năpusti pe ea triumfător, adunându-se şi aplecându-se în şa, ridicându-şi crosa sus în aer pentru o lovitură în faţă şi

concentrându-şi toată atenţia pe mingea albă care sălta pe iarbă chiar în faţa lui, pregătindu-se s-o lovească cu reversul.

Nu-l băgase însă de seamă pe Shasa care venea dinspre interior, aşa că nu era pregătit pentru viteza cu care răspunsese Tiger Shark îndemnului din călcâie al lui Shasa, care se apropie la un unghi regulamentar.

Nici unul din ei nu lovise ultima dată mingea, deci era o minge permisă, amândoi având drept egal de trecere. Dar când veniră deodată, cu amândoi poneii în plin galop, Tiger Shark la doar un cap în urma armăsarului negru, Shasa îi dădu un semnal cu vârful piciorului sub umăr şi Tiger Shark răspunse cu bucurie. Îşi schimbă brusc unghiul şi se repezi cu toată puterea umerilor săi diformi. Coliziunea fu de neaşteptat de violentă, că Shasa fu aruncat pe gâtul lui Tiger Shark şi aproape căzu din şa.

Cu toate acestea, Blaine avusese dreptate, era partea slabă a lui Max Theunissen, cea pe care şi-o protejase întreg turneul cu atâta asiduitate, şi Tiger Shark îşi sincronizase perfect exploatarea acestei slăbiciuni. Nemesis se dădu câţiva paşi înapoi şi se împiedică, cu capul plecat între genunchii din faţă, iar Max Theunissen se trezi în aer, azvârlit mult deasupra capului poneiului, făcând o tumbă completă în aer, dar cu frâul strâns ţinut încă în mână, şi pentru o clipă îngrozitoare de panică, Shasa fu convins că-l omorâse.

Însă cu agilitatea izvorâtă din spaimă şi o abilitate atletică naturală, Max se răsuci ca o pisică în aer şi ateriză răsucit pe iarbă, greoi, dar în picioare. Pentru câteva clipe rămase pe loc, încă prea speriat şi şocat să poată vorbi, iar Shasa se aşeză mai bine în şa şi-l controlă pe Tiger Shark, în timp ce fluierele celor doi arbitri şuierară strident din cele două margini ale terenului. Max Theunissen începu să ţipe isteric.

– M-a faultat, un fault intenţionat. A traversat linia mea. Aş fi putut muri.

Max era alb la faţă şi tremura, cu picături de salivă sclipindu-i pe buzele livide, sărind pe loc în sus şi-n jos ca un copil răsfăţat, de frustrare şi spaimă.

Arbitrii discutau în mijlocul terenului, şi Shasa avu impulsul să încerce să-i influenţeze cu propriile declaraţii de nevinovăţie, dar bunul-simţ învinse şi-l întoarse pe Tiger Shark cu toată demnitatea de care putea dispune în momentul acela, uitându-se drept înainte, ignorând vuietul mulţimii, dar sesizând foarte clar că acesta era mai degrabă apreciativ, un bătăuş agresiv îşi găsise în sfârşit naşul – decât exprimarea sensibilităţii sportive jignite.

Arbitrii nu păreau să poată cădea de acord. Se întoarseră şi traversară terenul la trap ca să vorbească cu arbitrul din tribună care coborâse să le iasă în întâmpinare.

– Super lovitură, Shasa! îi strigă Bunty care se apropie de el. Asta o să-l înveţe minte pe nemernic.

– S-ar putea să mă suspende, Bunty, răspunse Shasa.

– Dar n-ai traversat deloc linia, îl apără înverşunat Bunty. Am văzut eu.

Dar sângele lui Shasa se mai răcorise şi, dintr-odată, se gândi ce-ar zice bunicul lui şi, chiar mai neplăcut, cum ar reacţiona mama lui dacă ar fi suspendat în faţa oaspeţilor ei, dezonorând astfel familia lor. Se uită îngrijorat la tribună, dar era prea departe şi nu reuşi să desluşească expresia de pe chipul lui Blaine Malcomess. Mult mai sus în tribună văzu pata galbenă a pălăriei mamei sale, şi în mintea lui agitată părea să fie aşezată la un unghi dezaprobator – dar arbitrii veneau înapoi la galop lejer, unul din ei îndreptându-se direct spre Shasa şi oprindu-şi calul chiar în faţa lui, cu expresia chipului severă.

– Domnule Courtney!

– Domnule!

Shasa se îndreptă de spate în şa, pregătindu-se să audă pedeapsa maximă.

– Acesta e un avertisment formal, domnule. Sunteţi avertizat oficial pentru jos periculos.

– Recunosc şi înţeleg avertismentul dumneavoastră, domnule.

Shasa încercă să-şi controleze expresia feţei ca să imite aerul grav al arbitrului, dar inima îi tresălta de bucurie. Scăpase nepedepsit.

– Jucaţi în continuare, domnule Courtney, zise arbitrul, şi chiar înainte de a se întoarce, Shasa văzu că-i sclipeau ochii.

Mai erau trei minute din ultima repriză când Max se apropie în viteză ca să trimită mingea adânc în teritoriul lor cu lovitura de pedeapsă; dar numărul trei din echipa lui Shasa era acolo să intercepteze şi izbi mingea în partea stângă cu o lovitură neîndemânatică, dar reuşită.

– Bravo, Stuffs! exclamă Shasa încântat.

Până atunci Stuffs Goodman nu făcuse nimic deosebit. Atacul neînduplecat al echipei Natal îl demoralizase complet şi de mai multe ori fusese victima jocului brutal al lui Max Theunissen. Aceasta era prima dată când Stuffs dusese o pasă la bun sfârşit, şi Shasa se deplasă să intercepteze, apoi trimise mingea în capătul terenului. Dar Bunty rămăsese din nou în urmă şi, fără sprijinul său, atacul lui Shasa fu înfrânt de o falangă a călăreţilor Natalului şi jocul se transformă iar într-o învălmăşeală dezordonată în timp ce secundele treceau, apropiind jocul de final. Arbitrul fluieră şi oferi mingea echipei Natal.

– Să fiu al naibii dacă n-o să reuşim să-i ţinem pe loc până terminăm la egalitate, zise Bunty, uitându-se la ceas, când Shasa se apropie de el ca să primească următoarea lovitură de minge de la Natal.

– Nu e de-ajuns să terminăm la egalitate, ce naiba! replică furios Shasa. O să câştigăm.

Era bravadă, bineînţeles. Nu atacaseră serios poarta echipei Natal în nici una dintre cele cinci reprize. Dar lipsa de ambiţie a lui Bunty îl enervă pe Shasa, acum că Max Theunissen o lăsase mai moale de când căzuse, nu mai dădea nici un semn din ardoarea şi curajul de dinainte şi se retrăsese deja de două ori ca să evite contactul când Shasa adusese mingea către el, lăsându-şi fundaşii să atace.

– Nu mai e decât un minut!

Spre deosebire de Shasa, Bunty părea încântat că li se terminau suferințele, dar în acel moment mingea veni cu forță drept spre el. O rată și, înainte să se poată întoarce, atacul Natalului trecu ca o vijelie pe lângă el, și între ei și poartă nu mai rămăsese decât Stuffs Goodman. Shasa porni în viteză spre el să încerce să-l ajute, și fu copleșit de supărare. Se terminase. Era inutil să spere că Stuffs ar putea fi în stare să dea două lovituri bune una după alta, dar, în ciuda presimțirilor negre ale lui Shasa, Stuffs intră chiar în inima atacului Natalului, cu chipul palid și îngrozit, dar hotărât, și își roti crosa într-o lovitură sălbatică, care nu ajunse nici la o jumătate de metru de minge. Dar poneiul său era un căluț deștept și experimentat, evident exasperat de standardul jocului călărețului pe care-l purta în șa, și sări pe minge, o lovi cu copita exact în linia lui Bunty. Acesta dădu o nouă lovitură înaltă, ce aduse mingea mult în centrul terenului; dar fundașul dreapta al echipei Natal fu pe fază, și se repezi la ea furios, și cei doi ajunseră iar să danseze neregulat, răsucindu-se unul în jurul celuilalt, aplecându-se în afară și izbind nebunește cu crosa, în stilul clasic al ligii juniorilor, nici unul din ei destul de puternic sau destul de experimentat să pornească un nou atac. Ezitarea aceasta le dădu ambelor echipe timp să se reorganizeze și cei doi căpitani urlau către coechipierii lor să ajungă la minge.

– Lasă-mă pe mine, Bunty!

Pe partea stângă a terenului, Shasa se ridicase în picioare în scări, și Tiger Shark se cabră lateral de nerăbdare și agitație, urmărind mingea cu ochii mari.

– Aici, Digger, aici! urlă Max, din spatele terenului, dar gata să se repeadă în față în momentul când mingea avea să iasă din învălmășeală.

În clipa aceea Bunty dădu cea de-a treia și ultima lovitură înaltă a zilei, exact cu mijlocul capului de lemn tare al crosei, dar mingea nu zbură decât doi-trei metri și se izbi de copita din față a poneiului fundașului Natalului, revenind sub scările

poneiului lui Bunty, care o lovi cu copita înapoi în terenul echipei Weltevreden, exact în câmp deschis.

Shasa anticipase poziția mingii aproape instantaneu și-l îmboldi numaidecât pe Tiger Shark. Lovi ușor mingea să-i schimbe direcția și apoi îl răsuci pe Tiger Shark atât de violent că poneiul căzu pe șolduri.

– Hii!

Shasa își vârî călcâiele și poneiul se lansă într-un galop în plină forță, cu mingea driblată chiar în fața lui.

Shasa se aplecă în afară, concentrându-și toată atenția pe mica minge albă ce sălta și tremura instabilă, și o lovi din nou cu capul crosei, aplicându-i o răsucire maximă, ca s-o stăpânească și să zboare la mică înălțime deasupra ierbii, țintită către poarta Natalului aflată la două sute de metri distanță.

Tiger Shark o urmări minunat, încetinind la exact distanța potrivită pentru ca Shasa să poată da o lovitură din plin. Nici Plum Pudding nu ar fi reușit mai bine, și Shasa o lovi din nou cu un clinchet sec de lemn pe lemn, și mingea săltă ascultătoare în față. Shasa se uită în sus, peste minge, și văzu poarta Natalului drept în față, la doar o sută cincizeci de metri distanță, și fu copleșit de un fel de bucurie sălbatică, dându-și seama că, în loc să-i țină numai la egalitate, aveau acum efectiv o șansă să câștige.

– Hii! îi strigă lui Tiger Shark. Hii!

Și animalul masiv se avântă înainte cu el. În același moment, Max Theunissen, de pe Nemesis, se răsuci și intră pe linia din fața lui și veni drept spre el.

„Fix pe gât", aceasta era expresia ce descria acest unghi de intercepție, cel mai periculos dintre toate. Cei doi tineri, călare pe două animale puternice și rapide, se repeziră unul către celălalt, fix pe gât; hărmălaia din tribune amuți, lăsând loc unei tăceri îngrozite, și toți spectatorii se ridicară în picioare deodată.

Shasa nu mai văzuse decât o singură dată o asemenea coliziune directă între doi cai în plin galop. Se întâmplase la probele de dinaintea meciului cu Argentina cu un an înainte.

Shasa era în rândul de sus al tribunei şi auzise foarte limpede scrâşnetul oaselor rupte chiar şi de acolo. Unuia din călăreţi i se spărsese splina şi murise mai târziu în spital, celălalt îşi rupsese ambele picioare. După aceea trebuiseră să împuşte poneii care zăceau în mijlocul terenului.

– E linia mea! strigă el către Max Theunissen în timp ce năvăleau unul spre celălalt.

– Naiba să te ia, Courtney! îi strigă sfidător Max.

Îşi recâştigase curajul, şi îi aruncă priviri otrăvite lui Shasa peste capul poneiului; Shasa văzu în ochii lui că avea de gând să forţeze coliziunea şi se foi puţin în şa. Tiger Shark îl simţi şi tresări. Era clar că ei vor ceda – şi atunci fără nici un avertisment, Shasa fu copleşit de patima ucigaşă a unui războinic barbar.

Chiar şi din tribună Blaine Malcomess sesiză momentul. Îşi dădu seama că ceea ce simţea acum Shasa nu era curaj obişnuit, ci mai degrabă un fel de nebunie – aceeaşi nebunie care-l făcuse odată pe Blaine însuşi să se avânte singur în *no man's land,* cu doar o grenadă în mână, direct spre ochii roşii clipitori ai mitralierelor germane Maxim.

Îl văzu pe Shasa împiedicând întoarcerea lui Tiger Shark şi obligându-l în schimb să meargă în direcţia opusă, îndreptându-l direct spre armăsarul negru, de-a lungul traiectoriei mingii, într-o provocare ostentativă. Shasa avu senzaţia că timpul încetineşte. Dintr-odată văzu foarte limpede membrana mucoasă, umedă şi roz din adâncul nărilor fremătătoare ale armăsarului din faţa lui; putea deslusi fiecare bulă minusculă din spuma de la colţurile gurii sale pe lângă fiarele căpăstrului, fiecare firicel mic şi negru de pe catifeaua cenuşie de pe botul lui, fiecare vas de sânge din dantelăria roşie de la colţurile albului ochilor armăsarului şi fiecare geană în parte care îi înconjura.

Shasa se uită peste capul poneiului negru la chipul lui Max. Era contorsionată de furie. Văzu picăturile mici de sudoare de pe bărbia lui Max şi strungăreaţa dintre dinţii lui mari, albi şi pătrăţoşi, căci avea buzele întinse într-un rictus

ce exprima hotărâre şi se uită fix în ochii căprui ai lui Max şi-i înfruntă privirea.

Era prea târziu, consideră Shasa; deja era prea târziu să mai evite coliziunea şi, în timp ce gândea asta văzu şocul de pe chipul lui Max, îi văzu buzele subţiindu-se şi obrajii schimonosiţi de groază, îl privi smucind de căpăstru şi trăgând capul lui Nemesis la o parte, trăgându-l de pe linie către dreapta, chiar în ultimul moment.

Shasa trecu ca un vifor pe lângă el, atingându-l în treacăt aproape dispreţuitor şi, stăpânit încă de patimă, se ridică în scări şi izbi mingea direct şi cu forţă, chiar spre centrul porţii.

Blaine era încă în picioare în tribună când echipele se apropiară de centru. Shasa era îmbujorat la faţă de triumf şi se uită în sus la el pentru a-i cere parcă aprobarea şi, deşi Blaine nu-i oferi decât un semn cu mâna şi un zâmbet prietenos, şi el se simţea aproape la fel de triumfător ca Shasa.

„Pe toţi sfinţii, băiatul ăsta are stofă, îşi zise el în gând. Chiar e ceva de capul lui." Şi se aşeză la loc lângă Isabella, care îi văzu expresia feţei. Isabella îl cunoştea foarte bine. Ştia cât de disperat îşi dorise un fiu – şi motivul pentru interesul său în acest băiat anume. Se simţi incompetentă, inutilă şi furioasă.

– Copilul acela e nesăbuit şi iresponsabil, zise ea fără să se poată stăpâni, deşi ştia foarte bine că reproşurile ei vor avea un efect exact contrar asupra lui Blaine. Nu-i pasă nici cât negru sub unghie de nimeni altcineva, dar la urma urmei, aşa au fost întotdeauna cei din familia Courtney.

– Unii o numesc bărbăţie, murmură Blaine.

– Un cuvânt urât pentru un comportament urât.

Isabella ştia că se purta ca o scorpie, ştia că răbdarea lui Blaine avea limite, dar nu-şi putea stăpâni această tendinţă autodistrugătoare de a încerca să-l rănească.

– Seamănă cu maică-sa...

Şi văzu furia izbucnind în ochii lui. Blaine se ridică brusc în picioare, întrerupând-o:

– Mă duc să văd dacă pot să-ți găsesc ceva de mâncare, dragă.

Se îndepărtă cu pași mari și Isabellei îi veni să plângă și să strige după el: „Iartă-mă – n-am zis asta decât pentru că te iubesc așa de mult!"

Isabella nu mânca niciodată carne roșie, căci părea să-i agraveze boala, așa că Blaine studiase aranjamentul de crabi, raci, moluște, scoici și pește ce forma piesa centrală a bufetului, o piramidă mai înaltă decât el, o veritabilă operă de artă, care-i dădu senzația că ar fi un sacrilegiu să fie primul care să ia ceva din ea. Nu era singurul care șovăia; aranjamentul era înconjurat de un grup admirativ de oaspeți care exclamau cu încântare și admirație, astfel că Blaine nu sesiză apropierea lui Centaine decât în momentul când aceasta îi vorbi chiar de lângă umăr:

– Ce i-ați spus fiului meu, domnule colonel, că l-ați transformat într-un sălbatic? Ei, da, v-am văzut vorbind cu el înainte de ultima repriză.

Blaine se răsuci rapid, încercând să-și ascundă încântarea pe care o simțea având-o atât de aproape.

– Discuții de bărbați, mă tem, nu pentru urechiușe delicate.

Centaine râse ușor.

– Ei, orice a fost, a funcționat. Mulțumesc, Blaine.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești – băiatul a făcut totul singur. Acel ultim gol a fost un efort mai strașnic decât orice am văzut de foarte multă vreme. O să fie bun – chiar foarte bun.

– Știi la ce m-am gândit în timp ce priveam meciul? îl întrebă ea încet.

Blaine clătină din cap, aplecându-se mai aproape de ea să-i audă răspunsul.

– M-am gândit: *Berlin,* zise ea încet.

Pentru o clipă Blaine rămase perplex. Apoi își dădu seama, brusc.

„Berlin 1936. Jocurile Olimpice", și izbucni în râs. Evident că glumea. De la liga juniorilor la cea a seniorilor era

o distanță ca de la cer la pământ. Dar apoi îi observă expresia și nu mai râse.

– Tu chiar vorbești serios!

Se holbă uluit la ea.

– Bineînțeles că n-o să-mi pot permite să țin poneii. Dar bunicului său îi place să-l vadă jucând. O să-l ajute, și dacă ar avea sfatul și încurajările unui jucător cu adevărat de vârf...

Centaine ridică grațios din umeri, și lui Blaine îi mai trebui un moment să-și revină din consternare ca să poată răspunde.

– Nu încetezi să mă uimești. Există ceva la care n-ai îndrăzni să aspiri?

Îi văzu sclipirea bruscă, șireată și lascivă din privire și adăugă rapid:

– Îmi retrag întrebarea, doamnă.

Pentru o clipă se priviră în ochi, cu vălul tras la o parte, cu privirea și dragostea lor dezgolite, gata de a fi remarcate de oricine. Centaine fu cea care întrerupse prima contactul.

– Domnul general Smuts a întrebat de tine, schimbă ea vorba în maniera ei obișnuită, capricioasă și deconcertantă. Suntem sub stejarii din spatele tribunei. De ce nu o aduci pe soția ta să vă alăturați nouă?

Îi întoarse spatele și mulțimea de oaspeți se desfăcu să o lase să treacă.

Blaine împinse scaunul Isabellei încet de-a lungul păturii netede de iarbă kikuyu, proaspăt tunse, către grupul de sub stejari. Vremea fusese foarte îngăduitoare cu turneul lui Centaine; cerul era de un albastru sclipitor ca un ou de bâtlan, cu o explozie argintie de nori suspendați deasupra vârfului muntelui Muizenberg și o altă pătură groasă peste masivul Table, tipul acela de nor static ce se numea „fața de masă".

Sufla vântul, bineînțeles. Întotdeauna sufla vântul în decembrie, dar Weltevreden era adăpostită în coltonul protejat al văii Constantia; vântul de sud-est le trecea pe deasupra capetelor făcând să freamăte frunzele din vârful stejarilor,

de-abia fluturând rochiile femeilor, dar domolind ceea ce altfel ar fi fost o caniculă toropitoare şi aromând aerul, căpătând astfel porecla de „doctorul din Cape".

Centaine îl văzu pe Blaine apropiindu-se şi-i făcu semn chelnerului cu livrea albă să se tragă la o parte, turnând şampania cu mâna ei şi aducându-i paharul Isabellei.

– Nu, mulţumesc, o refuză cu graţie Isabella.

Pentru o clipă Centaine nu ştiu ce să facă, rămânând în picioare în faţa scaunului cu rotile cu paharul de cristal în mână.

Însă Blaine o salvă.

– Dacă nu vă e cu supărare, doamnă Courtney.

Îi luă paharul din mână şi Centaine îi oferi un zâmbet rapid de recunoştinţă, iar ceilalţi făcură loc pentru scaunul cu rotile şi preşedintele Băncii Standard, care stătea lângă Centaine, îşi reluă monologul de unde se întrerupsese:

– Individul ăsta Hoover şi politica lui afurisită de intervenţionism nu numai c-a distrus economia Statelor Unite, ci ne-a ruinat şi pe noi toţi în acelaşi timp. Dacă o lăsa în plata Domnului, deja am fi ieşit din depresiunea asta, dar ce-avem în schimb – peste cinci mii de bănci americane au dat faliment anul ăsta, şomajul a crescut la peste douăzeci şi opt de milioane, comerţul cu Europa e în impas, inflaţia a scăpat de sub orice control în întreaga lume. Omul acela a forţat ţară după ţară să renunţe la standardul de aur, chiar şi Marea Britanie a cedat. Noi suntem una dintre foarte puţinele ţări care au reuşit să-şi menţină standardul la aur şi credeţi-mă că începe să ne doară. Ne face lira sud-africană scumpă, ne face exporturile scumpe, ne face aurul scump de scos la suprafaţă şi numai Dumnezeu ştie cât de mult mai putem rezista. Aruncă o privire de cealaltă parte a mesei la generalul Smuts. Ce credeţi, *Ou Baas*, cât mai putem ţine aurul?

Şi *Ou Baas* chicoti până când bărbiţa albă îi tremură şi ochii albaştri îi sclipiră.

– Dragul meu Alfred, nu trebuie să mă întrebi pe mine. Eu sunt botanist, nu economist.

Avea un râs molipsitor, pentru că toți știau că era una dintre cele mai strălucite inteligențe din orice domeniu pe care o oferise lumii până acum acest tumultos secol douăzeci; că el îl îndemnase pe Hertzog să urmeze exemplul Marii Britanii când aceasta renunțase la standardul de aur; că la ultima sa vizită la Oxford luase cina cu John Maynard Keynes, economistul epocii; și că cei doi corespondau în mod regulat.

– Atunci trebuie să vă uitați la trandafirii mei, *Ou Baas,* și nu să răspundeți la întrebări despre aur, porunci Centaine.

Studiase starea de spirit a oaspeților ei și sesizase că un subiect atât de grav de discuție îi făcea să se simtă inconfortabil. Zi de zi trebuiau să se confrunte cu realitatea neplăcută a unei lumi ajunse pe marginea prăpastiei financiare.

Conversația deveni frivolă, dar spumoasă ca șampania din paharele înalte ca niște lalele. Deși Centaine râdea și era veselă, sufletul îi era pustiit presimțind dezastrul iminent, perfect conștientă de faptul că toate acestea nu erau decât un sfârșit, că totul era la fel de iluzoriu ca un vis, că acesta era ultimul ecou al trecutului și că era târâtă într-un viitor plin de amenințări și nesiguranță, un viitor asupra căruia nu mai avea nici un control.

Blaine se uită peste umărul ei și bătu ușor din palme, și ceilalți oaspeți i se alăturară într-un răpăit de aplauze condescendente, de adulți față de copii.

– Slavă eroului cuceritor... râse cineva, și Centaine se întoarse în scaun.

Shasa stătea în spatele ei, îmbrăcat în flanel și cu un sacou sport, cu părul umed de la un duș și cu urme lăsate de piepten în el. Zâmbea cu modestie.

– Oh, *chéri,* sunt așa de mândră de tine!

Centaine sări din scaun și-l sărută impulsiv și acum Shasa roși de jenă.

– Ah, mamă, hai să nu fim chiar așa de francezi, ce zici? o mustră el.

Shasa era așa de frumos în clipa aceea că Centaine voia să-l îmbrățișeze. Dar se stăpâni și-i făcu semn chelnerului

să-i aducă lui Shasa un pahar de şampanie. Băiatul îi aruncă o privire întrebătoare; de obicei nu avea voie să bea decât bere, şi nici din aceea mai mult de o halbă.

– Ocazie specială.

Îl strânse uşor de braţ, şi Blaine îşi ridică paharul.

– Domnilor, vă prezint marea victorie a juniorilor Weltevreden.

– Ei, asta acum, protestă Shasa. Am avut un start de nouă goluri.

Dar toţi băură şi Sir Garry îi făcu loc lui Shasa la masă lângă el.

– Hai şi stai aici, băiete, şi spune-ne cum e să fii campion.

– Te rog, scuză-mă, bunicule, dar trebuie să merg cu băieţii. Plănuim o surpriză pentru mai târziu.

– O surpriză?! exclamă Centaine.

Centaine mai văzuse câteva surprize de-ale lui Shasa. Spectacolul de amatori cu artificii în care hambarul vechi explodase cu totul spectaculos, dar neintenţionat, deodată cu cele cinci pogoane de plantaţie din spatele lui era numai unul dintre eforturile lui cele mai memorabile.

– Ce surpriză, *chéri?*

– Dacă-ţi spun, n-o să mai fie surpriză, mamă. Dar o să eliberăm terenul chiar înainte de decernarea premiilor – m-am gândit c-ar trebui să-ţi spun. Înghiţi rapid restul şampaniei. Trebuie să fug acum, mamă. Ne vedem mai târziu.

Centaine îşi întinse o mână să-l reţină, dar Shasa era deja aproape de tribuna unde ceilalţi membri ai echipei victorioase Weltevreden Invitation îl aşteptau nerăbdători. Se îngrămădiră toţi în vechiul Ford al lui Shasa şi porniră vuind pe aleea lungă care ducea către conac. Centaine îi urmări îngrijorată cu privirea până când dispărură şi, când se întoarse spre ceilalţi, observă că Blaine şi generalul Smuts se ridicaseră de la masă şi se plimbau printre stejari, cu capetele înclinate unul spre celălalt, vorbind cu seriozitate. Centaine îi privi pe furiş. Formau un cuplu interesant şi nepotrivit, omul de stat scund, sprinten şi cu barba albă, şi soldatul-avocat înalt şi

frumos. Conversaţia dintre ei era evident foarte captivantă pentru amândoi, căci nu păreau să observe nimic în timp ce se plimbau încet înainte şi înapoi, la exact atâta distanţă de locul unde stătea Centaine şi ceilalţi, cât să nu fie auziţi.

– Când te întorci la Windhoek, Blaine?

– Soţia mea merge la Southampton peste două săptămâni. Mă voi întoarce de îndată ce pleacă vaporul.

– Nu poţi să stai mai mult? întrebă generalul Smuts. Să stai până la Anul Nou? Aştept să se schimbe situaţia.

– Îmi daţi nişte detalii cum se va schimba? întrebă Blaine.

– Vreau să vii înapoi în Cameră, răspunse Smuts direct. Ştiu că va trebui să faci sacrificii, Blaine. Faci o treabă excelentă la Windhoek şi-ţi clădeşti prestigiu personal şi putere de negociere. Îţi cer acum să sacrifici acest lucru, să demisionezi din funcţia de administrator şi să candidezi la alegerile parţiale pentru circumscripţia Gardens pe lista Partidului Africa de Sud.

Blaine nu răspunse. Sacrificiul de care vorbea *Ou Baas* era enorm.

Gardens era o circumscripţie modestă. Exista riscul de a pierde în faţa partidului lui Hertzog şi chiar şi cu o victorie n-ar câştiga decât un loc pe băncile opoziţiei, un preţ foarte mare pentru pierderea postului de administrator.

– Suntem în opoziţie, *Ou Baas,* zise el cu simplitate şi generalul Smuts lovi iarba kikuyu cu bastonul în timp ce se gândea ce răspuns să-i dea.

– Blaine. Asta e o informaţie doar pentru urechile tale. Vreau să-mi dai cuvântul tău că nu va ajunge mai departe.

– Bineînţeles.

– Dacă ai acum încredere în mine, voi avea un scaun de ministru în şase luni. Blaine îl privi neîncrezător şi Smuts se opri în faţa lui. Văd că trebuie să-ţi spun mai mult, zise el trăgând aer adânc în piept. O coaliţie, Blaine. Eu şi Hertzog alcătuim un cabinet de coaliţie. Pare a fi sigur şi o să-l anunţăm anul viitor în martie, peste trei luni. Eu o să iau Justiţia şi

se pare că o să pot numi patru miniştri de-ai mei. Dumneata eşti pe lista mea.

– Înţeleg.

Blaine încercă să rumege ideea. Vestea aceasta era uluitoare. Smuts îi oferea ceea ce voise întotdeauna, un loc în cabinet.

– Nu înţeleg, *Ou Baas*. De ce-ar fi Hertzog pregătit să negocieze cu noi acum?

– Ştie că a pierdut încrederea ţării şi că propriul partid devine de necontrolat. Cabinetul lui a devenit arogant, dacă nu chiar nelegiuit. Conduc ţara în mod discreţionar.

– Da, da, *Ou Baas*. Dar cu siguranţă că asta e şansa noastră! Dacă ne uităm numai la luna asta, la alegerile de la Germiston şi la rezultatele alegerilor provinciale din Transvaal. Le-am câştigat pe amândouă în mod hotărâtor. Putem forţa acum alegerile generale, o să câştigăm. Nu avem nevoie să formăm o coaliţie cu Partidul Naţional. Partidul Africa de Sud poate câştiga prin propriile puteri.

Bătrânul general rămase tăcut pentru câteva momente, cu barba căruntă lăsată în piept şi expresia gravă.

– S-ar putea să ai dreptate, Blaine. Am putea probabil câştiga acum, dar nu prin propriile puteri. Votul ar fi împotriva lui Hertzog, nu pentru noi. O victorie a partidului acum ar fi sterilă. Forţarea alegerilor generale n-ar însemna şi bunăstarea naţională. Ar fi numai un profit politic de partid şi nu vreau să am de-a face cu aşa ceva.

Blaine nu putu răspunde. Dintr-odată se simţi copleşit să fie în asemenea relaţii de prietenie cu acest om. Un om cu adevărat măreţ şi bun, care era în stare fără şovăire să întoarcă spatele unei şanse de a profita de pe urma agoniei ţării.

– Acestea sunt timpuri disperate, Blaine, zise Smuts încet. Norii negri de furtună se adună din toate părţile în jurul nostru. Avem nevoie de un popor unit. Avem nevoie de un cabinet puternic de coaliţie, nu de un parlament dezbinat de diferenţe de partid. Economia noastră e pe marginea prăpastiei, industria minelor de aur e în pericol. La preţurile

din momentul de față, multe mine mai vechi se închid deja. Vor urma și altele, și când se va întâmpla și asta, Africa de Sud nu va mai fi așa cum o cunoaștem și o iubim noi. În plus de asta, s-au prăbușit și prețurile lânii și ale diamantelor, celelalte două produse majore de export.

Blaine încuviință sobru. Toți acești factori stăteau la baza îngrijorării întregii țări.

– Nu trebuie să subliniez constatările Comisiei Wage, continuă Smuts. A cincea parte din populația albă s-a cufundat într-o sărăcie lucie din cauza secetei și a metodelor primitive de agricultură, douăzeci la sută din pământul cultivabil a fost distrus de eroziune și abuz, probabil permanent.

– Bieții albi, murmură Blaine. O masă imensă de cerșetori itineranți și muritori de foame, șomeri și neinstruiți, fără nici o meserie, fără nici o speranță.

– Și apoi îi mai avem și pe negri, separați în douăzeci de diviziuni tribale, adunându-se din districtele rurale în căutarea unei vieți mai bune, *die lekkerlewe,* și îngroșând numărul șomerilor, găsind în loc de o viață mai bună în lumea interlopă, băutura ilegală și prostituția, sporind nemulțumirea generală, construindu-și un dispreț profund pentru legile noastre și descoperind pentru prima dată dulcea atracție a puterii politice.

– Asta e o problemă pe care nici măcar n-am început s-o redresăm sau s-o înțelegem, încuviință Blaine. Să ne rugăm să nu fim blestemați pentru această neglijență de către copiii și nepoții noștri.

– Ai dreptate, chiar ar trebui să ne rugăm pentru asta, răspunse Smuts. Și în timp ce facem asta, ar trebui să ne uităm și peste graniță pentru un moment, la haosul care a înghițit restul lumii. Lovi pământul cu bastonul ca să marcheze fiecare punct de discuție. În America, sistemul de credit s-a prăbușit și comerțul cu Europa și restul lumii a ajuns într-un impas. Armate de săraci și faliți rătăcesc fără scop pe tot continentul, zise el înfigând vârful bastonului în iarbă. În Germania, Republica Weimar se prăbușește după ce

a ruinat economia. O sută cincizeci de miliarde de mărci Weimar la o marcă veche de aur, măturând în neant toate economiile țării. Și acum din cenușă a răsărit o nouă dictatură, fondată pe sânge și violență, ce aduce cu ea duhoarea unui rău imens. Izbi din nou pământul furios. În Rusia, un monstru sălbatic omoară milioane din propriii compatrioți. Japonia este pradă anarhiei. Armata s-a răsculat și a omorât conducătorii aleși ai poporului, ocupând Manciuria și măcelărind locuitorii nefericiți cu sutele de mii, amenințând să iasă din Liga Națiunilor când restul lumii a protestat. Încă o dată bastonul îi șuieră prin aer și plesni iarba deasă kikuyu. A avut loc un atac asupra Băncii Angliei, Marea Britanie a fost forțată să renunțe la standardul de aur și încă o dată a evadat din bârlogul istoriei blestemul străvechi al antisemitismului ca să bântuie lumea civilizată. Smuts se opri și se uită drept în ochii lui Blaine. Oriunde ne uităm e dezastru și pericol de moarte. Nu voi încerca să profit de asta și să divizez această țară aflată deja în suferință. Nu, Blaine, coaliție și cooperare, nu conflict.

– Cum s-au deteriorat toate atât de rapid, *Ou Baas?* întrebă încet Blaine. Parcă doar ieri eram prosperi și fericiți.

– În Africa de Sud, un om poate fi plin de speranță în zori și răpus de disperare la amiază. Smuts rămase tăcut pentru un moment, și apoi se ridică în picioare. Am nevoie de dumneata, Blaine. Mai ai nevoie de timp să te gândești la asta?

Blaine clătină din cap.

– Nu e nevoie. Puteți conta pe mine, *Ou Baas.*

– Știam că pot.

Blaine se uită la Centaine care stătea încă sub stejari și încercă să-și ascundă încântarea, dar în același timp, să-și suprime sentimentul de rușine; de rușine că, spre deosebire de acest om atât de asemănător unui sfânt din fața lui, el avea să profite de pe urma agoniei acestei țări și a lumii civilizate, de rușine că de-abia acum, din disperarea și chinurile tuturor va reuși să-și îndeplinească ambiția de a ocupa un loc în cabinet. În plus, se va întoarce în Cape, va părăsi teritoriul

deşertic şi va veni în acest loc minunat şi prosper, unde trăia şi Centaine Courtney.

Privirea i se întoarse apoi la silueta slabă şi palidă a femeii din scaunul cu rotile, a cărei frumuseţe se ofilea sub asaltul medicamentelor şi a suferinţei neîntrerupte, iar sentimentul de vinovăţie şi ruşine îi contrabalansară aproape perfect bucuria.

Dar Smuts începu din nou să vorbească:

– Eu o să rămân aici ca oaspete la Weltevreden pentru următoarele patru zile, Blaine. Sir Garry m-a bătut la cap până am acceptat să-i permit să-mi scrie biografia şi voi lucra cu el la prima ciornă. În acelaşi timp, voi avea o serie de întâlniri secrete cu Barry Hertzog, ca să ajungem la un acord asupra detaliilor finale ale coaliţiei. Acesta e un loc ideal pentru noi să discutăm şi îţi voi fi recunoscător dacă vei putea să rămâi disponibil. Cu siguranţă, voi avea nevoie de prezenţa ta.

– Desigur, zise Blaine, încercând să-şi reprime emoţiile copleşitoare. Voi rămâne aici oricât de mult timp aveţi nevoie de mine. Doriţi să-mi depun demisia ca administrator?

– Scrie scrisoarea, încuviinţă Smuts. O să-i explic lui Hertzog motivele şi apoi o să i-o poţi înmâna personal.

Blaine aruncă o privire la ceas şi bătrânul general zise rapid:

– Da, va trebui să te pregăteşti pentru meci. Toate aceste frivolităţi în mijlocul unor evenimente atât de grave, dar presupun că trebuie să păstrăm aparenţele. Am acceptat chiar şi să ofer premiile. Centaine Courtney e o doamnă foarte convingătoare. Aşa că sper să te întâlnesc mai târziu – la înmânarea premiilor când îţi voi da cupa.

A fost un meci disputat, dar echipa „A" Cape, condusă de Blaine Malcomess, reuşi să ţină la distanţă cele mai hotărâte atacuri ale echipei „A" Transvaal în partida finală a turneului, suficient cât să câştige cu trei goluri diferenţă. Imediat după aceea toate echipele se reuniră în faţa tribunei, unde era masa

cu premii cu un şir de cupe de argint, dar se creă un moment stânjenitor. Lipsea o echipă: campionii juniori.

– Unde e Shasa? îl întrebă Centaine pe Cyril Slaine cu vocea scăzută, dar furioasă.

Cyril Slaine era organizatorul turneului. Se uită la ea fluturând din mâini şi părând complet neajutorat.

– Mi-a promis că va fi aici.

– Dacă asta e surpriza...

Cu un efort Centaine îşi ascunse furia sub un zâmbet graţios pentru oaspeţii ei care o priveau interesaţi.

– Ei, asta e. Va trebui să începem fără ei.

Îşi ocupă locul în rândul din faţă al tribunei lângă general şi-şi ridică amândouă mâinile în sus pentru atenţie.

– Domnule general Smuts, doamnelor şi domnilor, onoraţi oaspeţi şi dragi prieteni!

Se opri şi se uită în jur nesigură pe ea, cu vocea acoperită de un zumzet în aer, un sunet ce creştea din ce în ce mai puternic, devenind un vuiet asurzitor şi toate chipurile din mulţime se ridicară în sus către cer, cercetându-l unele amuzate, altele derutate sau îngrijorate. Şi dintr-odată de după stejarii din capătul celălalt al terenului de polo apărură aripile sclipitoare ale unui avion care zbura la mică înălţime. Centaine îl recunoscu. Era un Puss-Moth, un avion mic, cu un singur motor. Făcu un viraj abrupt către marea tribună şi veni apoi drept spre ea, la o înălţime nu mai mare de un stat de om deasupra terenului. Apoi, când părea că va intra drept în tribuna plină de oameni, îşi ridică brusc botul şi zbură în sus deasupra capetelor lor în timp ce jumătate din spectatori se feriră instinctiv şi o femeie ţipă.

În momentul când trecu fulgerător pe deasupra ei, Centaine văzu chipul lui Shasa râzând în geamul lateral al cabinei avionului şi o licărire scurtă a mâinii fluturătoare şi instantaneu fu transportată cu mulţi ani în urmă, prin timp şi spaţiu.

Chipul nu mai era a lui Shasa, ci a lui Michael Courtney, tatăl lui. În mintea ei aparatul nu mai era albastru şi zvelt, ci

avea liniile acelea simple de modă veche, aripile duble şi legăturile de sârmă, carlinga deschisă şi vopseaua galbenă a unui avion de luptă din timp de război.

Avionul viră într-un cerc larg, apărând din nou deasupra vârfurilor stejarilor, şi Centaine încremeni de şoc şi sufletul i se sfâşie într-un urlet tăcut de groază şi durere văzând din nou avionul galben de luptă, ciuruit de gloanţe, încercând să treacă de fagii înalţi de la marginea pajiştii din faţa castelului din Mort Homme, cu motorul ratând încontinuu şi huruind îngrozitor.

„Michael!" îi urlă ea numele în minte şi parcă o străfulgeră din nou un trăsnet orbitor şi asurzitor de agonie, văzând aparatul rănit de moarte atingând vârfurile de sus ale fagilor înalţi şi rostogolindu-se în aer, aripă peste aripă, prăbuşindu-se din aer şi ciocnindu-se de pământ într-o învălmăşeală de suporţi rupţi şi pânză sfâşiată. Văzu din nou în faţa ochilor flăcările ce răsăriseră ca nişte flori frumoase şi otrăvitoare, învăluind din toate părţile aparatul distrus şi fumul negru năvălind în vălătuci groşi peste pajişte către ea, şi corpul bărbatului din carlinga deschisă răsucindu-se, zvârcolindu-se şi înnegrindu-se în timp ce flăcările portocalii ţâşneau triumfătoare în sus împreună cu fumul negru şi uleios şi căldura dansa într-un miraj sticlos, umplându-i urechile cu un tunet bubuitor.

„Michael!" Avea fălcile încleştate, o dureau dinţii de cât de tare îi strângea, şi buzele îi îngheţaseră de oroare aşa că numele nu putu scăpa printre ele.

Imaginea păli apoi în mod miraculos, fiind înlocuită de micul aparat albastru ce se aşeza lent pe iarba verde a terenului de polo, cu coada atingând solul şi bătaia motorului amuţind până la un murmur gâlgâit şi politicos în celălalt capăt al terenului, de unde veni apoi pe roţi până în faţa tribunei, cu aripile legănându-se uşor. Se opri la poalele structurii înalte şi motorul se opri cu un sughiţ final de fum albastru din ţevile de eşapament.

Uşile de pe ambele părţi ale cabinei fură trântite şi Shasa Courtney şi ceilalţi trei membri zâmbitori ai echipei lui ţâşniră afară. Centaine fu uimită pentru o clipă că încăpuseră toţi în cabina aşa de mică.

– Surpriză! strigară ei. Surpriză! Surpriză!

Şi din tribună li se răspunse cu râsete, aplauze, fluierături şi urale. Un avion era încă o noutate minunată, ce putea atrage atenţia chiar şi la o reuniune atât de sofisticată ca aceasta. Probabil nu existau mai mult de unul din cinci dintre oamenii de faţă care zburaseră vreodată într-un avion, şi această sosire neaşteptată şi zgomotoasă crease o stare de spirit agitată şi voioasă aşa că aplauzele şi comentariile continuară gălăgioase în timp ce Shasa îşi conduse echipa la podium pentru a primi cupa de argint de la generalul Smuts.

Pilotul avionului albastru coborî pe uşa din stânga, o siluetă îndesată şi cheală, şi Centaine îi aruncă o privire veninoasă. Nu ştiuse că Jock Murphy includea şi pilotajul printre diferitele lui talente, dar era hotărâtă să-l facă să regrete această farsă. Întotdeauna făcuse tot posibilul să descurajeze interesul lui Shasa pentru avioane şi pilotaj, dar fusese foarte dificil. Shasa păstra pe noptieră o fotografie a tatălui său în echipament de zbor şi o machetă a avionului său de luptă, SE5 agăţat de tavanul dormitorului său; de-a lungul ultimilor ani, întrebările lui despre tatăl său şi cariera sa militară deveniseră din ce în ce mai insistente şi amănunţite. Aceasta ar fi trebuit bineînţeles să-i dea de gândit, dar fusese atât de ocupată, şi nici nu-i trecuse măcar prin cap că Shasa ar vrea să se apuce de pilotaj fără să o consulte pe ea la început. Privind înapoi acum, îşi dădu seama că ignorase intenţionat această posibilitate, evitase intenţionat să se gândească la asta şi acum şocul era cu atât mai neplăcut.

Shasa îşi termină micul discurs de acceptare ţinând în mână cupa de argint şi făcând o promisiune:

– Şi în cele din urmă, doamnelor şi domnilor, poate v-aţi gândit că Jock Murphy a pilotat avionul Puss-Moth. Ei bine,

nu! Nici măcar n-a atins controalele – nu-i aşa? Se uită la instructorul chel, care clătină din cap cooperant. Exact aşa! se împăună Shasa. Vedeţi, am hotărât că o să fiu pilot. Aşa ca tatăl meu.

Centaine nu se alătură deloc aplauzelor şi râsetelor.

Pe cât de brusc sutele de oaspeţi sosiseră şi transformaseră viaţa la Weltevreden, pe atât de brusc şi plecară, lăsând în urmă numai terenul de polo cu iarba călcată, grămezi de gunoaie şi munţi de sticle goale de şampanie, teancuri uriaşe de lenjerie murdară de spălat. Centaine rămase, de asemenea, cu un sentiment de declin. Terminase ultima reverenţă, trăsese ultima rafală din arsenalul ei, şi sâmbătă vaporul ancoră la Table Bay şi le aduse un vizitator invitat, dar deloc bine-venit.

– Nenorocitul ăsta îmi aminteşte de un cioclu care se preface că e inspector financiar, pufni Sir Garry şi-l duse pe generalul Smuts în camera de arme, pe care o folosea întotdeauna ca birou când vizita Weltevreden.

Cei doi erau adânciţi în consultările iniţiale pentru biografie şi nu-şi făcură iar apariţia până la ora prânzului.

Vizitatorul sosi la micul dejun exact când Centaine şi Shasa reveniră de la galopul de dimineaţă, îmbujoraţi şi morţi de foame. Acesta examina marcajul de pe tacâmurile de argint în momentul când mama şi fiul intrară la braţ în sufragerie prin uşile duble, râzând la una dintre vorbele de duh ale lui Shasa. Însă buna dispoziţie le desprinse instantaneu şi Centaine îşi muşcă buzele şi deveni imediat sobră când îl văzu.

– Daţi-mi voie să vi-l prezint pe fiul meu, Michael Shasa Courtney. Shasa, acesta este domnul Davenport din Londra.

– Încântat de cunoştinţă, domnule. Bine aţi venit la Weltevreden.

Davenport se uită la Shasa cu aceeaşi privire evaluatoare cu care examinase şi argintăria.

– Înseamnă „satisfăcut", explică Shasa. Din olandeză, ştiţi – *Weltevreden.*

– Domnul Davenport este de la Sotheby's, Shasa, interveni Centaine să umple pauza stânjenitoare. A venit să mă consulte în legătură cu tablourile şi mobila noastră.

– Oh, foarte bine! exclamă Shasa. L-aţi văzut pe ăsta, domnule? zise el arătându-i peisajul în ulei de deasupra bufetului. E favoritul mamei. A fost pictat la moşia unde s-a născut. Mort Homme lângă Arras.

Davenport îşi ajustă ochelarii cu rame de oţel şi se aplecă peste bufet să vadă tabloul mai de aproape, astfel că burta sa considerabilă intră într-o tavă cu ouă prăjite şi îi lăsă o pată unsuroasă pe vestă.

– Semnat 1875, zise el sumbru. Perioada cea mai bună.

– E de un tip pe care-l cheamă Sisley, adăugă săritor Shasa. Alfred Sisley. E un artist destul de cunoscut, nu-i aşa, mamă?

– *Chéri,* cred că domnul Davenport ştie cine e Alfred Sisley.

Dar Davenport nu-i asculta.

– Am putea scoate cinci sute de lire, mormăi el.

Scoase un carnet dintr-un buzunar interior şi scrise ceva. O ploaie fină de mătreaţă căzu din părul lins, presărându-i umerii costumului întunecat.

– Cinci sute? întrebă supărată Centaine. Am plătit considerabil mai mult de atâta pentru el.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se duse cu ea în capul mesei. Niciodată nu mânca un mic dejun englezesc copios.

– Şi numai poate, doamnă Courtney. Am avut un exemplar chiar mai bun al operei sale la o licitaţie, chiar luna trecută, *L'Ecluse de Marly,* şi n-a ajuns la suma foarte modestă pe care am prevăzut-o pentru el. E piaţa cumpărătorilor, din păcate, e întru totul piaţa cumpărătorilor.

– Oh, nu vă îngrijoraţi, domnule, zise Shasa, punându-şi o porţie zdravănă de ouă prăjite pe farfurie şi încoronându-le

cu o cunună de şuncă crocantă. Nu e de vânzare. Mama nu l-ar vinde niciodată, nu-i aşa, mamă?

Davenport îl ignoră şi-şi duse propria farfurie la un loc gol de lângă Centaine.

– Pe de altă parte, în ce priveşte Van Gogh-ul din salonul din faţă, lucrurile stau cu totul altfel, îi spuse el.

Se concentră asupra scrumbiilor afumate cu mai mult entuziasm decât arătase pentru orice de când sosise. Citi din carneţel cu gura plină:

– „Lan de grâu verde cu violet; brazdele conduc privirea către haloul de aur din jurul globului imens al soarelui la răsărit sus în imagine." Îşi închise carnetul. E foarte în vogă Van Gogh în America, chiar şi cu piaţa aşa de slabă. Nu pot să spun dacă va ţine mult, bineînţeles, eu, personal, nu-l înghit deloc, dar o să fac o fotografie tabloului şi o să trimit câteva copii la vreo zece dintre cei mai importanţi clienţi de-ai noştri din Statele Unite. Cred că putem paria pe patru până la cinci mii de lire pe el.

Shasa îşi aşezase cuţitul şi furculiţa pe masă şi se uita când la Davenport, când la mama sa cu o expresie nedumerită şi îngrijorată.

– Cred că ar trebui să vorbim mai târziu despre asta, domnule Davenport, interveni grăbită Centaine. Mi-am lăsat restul zilei liber pentru dumneavoastră. Dar acum mai bine să ne concentrăm asupra micului dejun.

Mâncară în linişte, şi când Shasa îşi împinse farfuria la o parte, doar pe jumătate terminată, Centaine se ridică odată cu el.

– Unde mergi, *chéri?*

– La grajduri. Fierarul îmi repotcoveşte doi ponei.

– Vin şi eu până acolo cu tine.

O luară pe cărarea care se întindea de-a lungul zidului despărţitor al podgoriei Huguenot, unde creşteau cele mai bune viţe-de-vie ale lui Centaine, şi ocoliră fostele locuinţe ale sclavilor. Amândoi erau tăcuţi, Shasa aşteptând-o pe ea să

vorbească, şi Centaine încercând să-şi găsească cuvintele potrivite. Bineînţeles, nu exista nici o metodă de a îndulci vestea cumva, şi amânase deja de prea mult timp. Amânarea acesta nu făcuse decât să-i fie şi mai greu acum.

La poarta curţii grajdului îl prinse de braţ şi-l întoarse din drum către plantaţie.

– Bărbatul acela, începu ea, apoi se întrerupse, şi începu din nou. Sotheby's e cea mai importantă firmă de licitaţii din lume. Sunt specializaţi în opere de artă.

– Ştiu, îi zâmbi el condescendent. Nu sunt complet prost, mamă.

Centaine îl conduse la banca de stejar de la marginea izvorului. Apa dulce şi cristalină gâlgâia ieşind din peştera micuţă de piatră şi clipocea printre ferigi şi bolovanii acoperiţi de muşchi verde, până la bazinul mărginit de cărămizi de la picioarele lor. Păstrăvii din bazin, lungi şi groşi cât antebraţul lui Shasa, li se apropiau de picioare, învârtindu-se entuziaşti, sperând să primească ceva de mâncare.

– Shasa, *chéri*. A venit aici să vândă Weltevreden pentru noi.

Rostise asta tare şi clar, şi imediat enormitatea faptului o copleşi cu forţa brutală a unui stejar doborât la pământ. Se aşeză pe bancă lângă el, amorţită şi distrusă, simţind că se ofileşte şi se micşorează vizibil, lăsându-se în sfârşit pradă disperării.

– Vrei să spui tablourile? întrebă cu grijă Shasa.

– Nu numai tablourile, şi mobila, covoarele, argintăria. Trebui să se oprească, să tragă aer în piept şi să-şi controleze tremuratul buzelor. Conacul, moşia, poneii tăi, totul.

Shasa se holba la ea, incapabil să înţeleagă. Trăise la Weltevreden de când avea patru ani, de când se ştia el.

– Shasa, am pierdut totul. Am încercat să ţin cumva în picioare tot ce avem de la furtul diamantelor încoace, dar n-am reuşit. S-a dus, Shasa. Trebuie să vindem Weltevreden ca să ne plătim datoriile. N-o să mai rămână nimic după

aceea, zise ea și din nou glasul i se frânse, și trebui să-și ducă mâna la buze ca să și le oprească din tremurat înainte să poată continua. Nu mai suntem bogați, Shasa. Totul a dispărut. Suntem ruinați, complet ruinați.

Se uită fix la el acum, așteptând să-l audă condamnând-o, așteptându-se să-l vadă distrus, așa cum era ea, încă Shasa își întinse brațele către ea și după o clipă, simți că umerii nu-i mai erau țepeni și i se lăsă moale în brațe, agățându-se de el pentru a fi consolată.

– Suntem săraci, Shasa...

Îl simți chinuindu-se să accepte, încercând să afle cuvintele potrivite care să exprime învălmășeala de sentimente ce-l copleșise.

– Știi, mamă, zise el în cele din urmă. Cunosc câțiva oameni săraci. Niște băieți de la școală – părinții lor sunt lefteri și lor nu pare să le pese chiar așa de tare. Majoritatea dintre ei sunt niște băieți de treabă. S-ar putea să nu fie chiar așa de rău, odată ce ne obișnuim să fim săraci.

– Eu n-o să mă obișnuiesc niciodată, șopti ea aprig. O să urăsc fiecare secundă de sărăcie.

– Și eu, răspunse el la fel de aprig. Ce bine ar fi să fiu mai mare – ce bine ar fi să te pot ajuta!

Centaine îl lăsă pe Shasa la atelierul fierarului și se întoarse încet, oprindu-se des să le vorbească servitorilor ei de culoare, femeilor care ieșeau la ușile barăcilor lor cu pruncii în brațe ca s-o salute, bărbaților care se ridicau de la lucrul lor, zâmbindu-le cu plăcere, căci deveniseră familia ei; despărțirea de ei urma să fie mai dureroasă chiar și decât pierderea averii ei strânse cu atâta grijă. La colțul viei se urcă peste zidul de piatră și se plimbă printre rândurile de viță îngrijite cu atâta dragoste, pe care atârnau deja ciorchinii noi și grei, verzi și tari ca niște gloanțe de muschetă, făinoși ca niște flori, și își întinse mâna și îi prinse în palmele făcute căuș, într-un gest ca de adio, și-și dădu seama că plângea. Reușise să-și stăpânească lacrimile când fusese cu Shasa, dar acum

era singură, și covârșită de durere și disperare, rămase în mijlocul viei hohotind.

Disperarea o secă de puteri și-i slăbi hotărârea. Muncise atât de mult, fusese singură de atâta timp, și acum, în acest eșec fundamental, era atât de obosită, obosită până-n măduva oaselor. Știa că nu avea puterea să ia totul de la capăt. Știa că era înfrântă și că de acum înainte viața ei nu va mai fi decât o înșiruire de triste și umilințe, o trudă măcinătoare și continuă de a-și păstra mândria, deși va fi redusă la poziția de cerșetoare. Căci, oricât de mult îl iubea pe Sir Garry Courtney, va trebui de acum înainte să conteze pe mila lui și întreaga ei ființă se înfioră la acest gând. Pentru prima dată în viață descoperi că nu avea nici voința, nici curajul să continue.

Ar fi așa de bine să se întindă pe jos și să închidă ochii; fu copleșită de o dorință puternică, un dor intens de liniște și tihnă.

„Aș vrea să se termine totul. Să nu mai fie nimic, nici o strădanie, nici o îngrijorare, nici o speranță."

Nevoia deveni irezistibilă, îi umplu sufletul și o obsedă într-atât, încât ieși din vie și grăbi pasul pe pajiște. „O să fie ca un somn – ca un somn fără vise." Se văzu zăcând pe o pernă de satin, cu ochii închiși, calmă și liniștită.

Era încă în pantalonii și cizmele de călărie, așa că putu mări pasul. Traversă pajiștea din ce în ce mai repede, până ajunse să alerge, și deschise brutal ușile de sticlă ale biroului ei, gâfâind necontrolat, alergă la birou și deschise sertarul cu o smucitură.

Pistoalele erau un cadou de la Sir Garry. Erau într-o casetă de piele de porc, de culoare albastru regal, cu numele ei gravat pe o placă de alamă pe cutie. Erau o pereche de pistoale identice, de damă, făcute manual de Beretta în Italia, gravate cu incrustații superbe de aur și mânerele sidefate erau împodobite cu diamante mici de la mina H'ani.

Alese una din arme și o deschise. Magazia era încărcată, o închise la loc și trase piedica. Avea mâinile sigure și respirația

i se domolise. Ridică pistolul simțindu-se foarte calmă și detașată, își lipi țeava de tâmplă și atinse trăgaciul cu degetul mare.

Avea senzația că stă în afara corpului ei, privindu-se aproape fără nici o emoție, în afară de o remușcare vagă la gândul unei asemenea irosiri a vieții și cu un sentiment neclar de milă de sine.

„Biata Centaine, se gândi ea. Ce sfârșit îngrozitor." Și se uită de cealaltă parte a camerei la oglinda cu ramă aurită. În două vaze înalte aflate de cele două părți ale oglinzii erau trandafiri galbeni cu tulpină lungă proaspăt culeși din grădină, așa că reflexia ei era mărginită de flori ca și cum ar fi fost culcată într-un sicriu și era palidă la față ca moartea.

– Arăt ca un cadavru, zise ea cu voce tare și cuvintele rostite ale dorinței sale de neființă se transformară brusc în dezgust de sine.

Coborî pistolul și se uită fix la imaginea ei în oglindă, văzând cărbuni aprinși de furie arzându-i în obraji.

– Nu, *merde!* aproape țipă. Nu o să scapi așa de ușor.

Desfăcu pistolul și lăsă cartușele de alamă să cadă pe covor, aruncă arma pe sugativa de pe masă și ieși cu pași mari din încăpere.

Servitoarele de culoare auziră tocurile cizmelor ei de călărie tropăind pe treptele de marmură ale scării circulare și se aliniară la ușa apartamentului ei, zâmbind fericite și făcându-i reverențe.

– Lily, copilă leneșă ce ești! Nu mi-ai pregătit încă baia? întrebă Centaine, și cele două servitoare se holbară una la alta.

Apoi Lily se repezi la baie cu o pantomimă convingătoare de supunere și datorie, în timp ce a doua servitoare drăguță o urmă pe Centaine la garderob, culegând hainele pe care le aruncă intenționat pe podea din mers.

– Gladys, du-te și verifică dacă Lily mi-a lăsat apă multă și fierbinte! porunci ea.

Când Centaine intră în sala de baie îmbrăcată în halatul de mătase galbenă, cele două servitoare stăteau în picioare lângă cadă, aşteptând-o, şi Centaine verifică apa cu un deget.

– Lily, vrei să faci supă din mine? întrebă ea, şi Lily zâmbi fericită.

Apa era exact la temperatura potrivită şi întrebarea lui Centaine era recunoaşterea acestui fapt, o glumă a lor. Lily pregătise deja sarea de baie, şi presără o cantitate măsurată cu grijă în apa aburindă.

– Dă-mi-o mie, porunci Centaine, şi goli jumătate de borcan în apă. Gata cu jumătăţile de măsură.

Centaine privi cu o satisfacţie perversă bulbucii de spumă ridicându-se peste marginea căzii şi scurgându-se pe podeaua de marmură şi cele două servitoare începură să chicotească văzând această nebunie şi alergară din încăpere când Centaine îşi aruncă halatul de pe ea şi intră până la bărbie în apa înspumată, scoţând un suspin de plăcere. Stând aşa nemişcată, îi reveni în minte imaginea pistolului cu mâner încrustat cu perle, dar o alungă cu violenţă.

– Centaine Courtney, orice ai fi fost în viaţa ta, laşă n-ai fost niciodată, îşi zise singură.

Când se întoarse în garderob, îşi alese o rochie în culori vesele de vară şi coborî în salon zâmbind.

Davenport şi Cyril Slaine o aşteptau.

– Asta o să ţină foarte mult, domnilor. Să începem.

Fiecare obiect din imensul conac trebuia numerotat şi descris, estimată valoarea, piesele mai importante fotografiate şi totul notat amănunţit în catalogul ciornă. Şi toate acestea trebuiau înfăptuite înainte ca Davenport să se întoarcă la Londra cu vaporul peste zece zile. Urma să revină peste trei luni ca să aranjeze vânzarea efectivă.

Când sosi timpul să plece Davenport, Centaine îi surprinse pe toţi anunţându-şi intenţia de a-l însoţi până la docul de vapoare de cealaltă parte a muntelui, o îndatorire care în mod normal ar fi trebuit să-i revină lui Cyril.

Plecarea vaporului de linie era unul dintre cele mai interesante evenimente din calendarul social al oraşului Cape Town, şi vaporul mişuna de pasageri şi de zecile de însoţitori care veniseră să le ureze *bon voyage*.

La intrarea de clasa întâi de la babord, Centaine verifică lista de pasageri şi găsi litera „M":

Malcomess, dna I., Cabina A16
Malcomess, dra T., Cabina A17
Malcomess, dra M., Cabina A17

Familia lui Blaine pleca după cum fusese plănuit. Se înţeleseseră să nu se mai întâlnească de la ultima zi a turneului de polo, şi acum îl căută pe ascuns prin saloanele de fumat şi foaierele secţiei de clasa întâi ale vaporului de linie.

Nu reuşi să-l găsească şi îşi dădu seama că era probabil în cabina Isabellei. Gândul la clipa lor de intimitate o enerva teribil şi îşi dori disperată să meargă la Cabina A16 sub pretextul de a-şi lua rămas-bun de la Isabella, dar de fapt numai pentru a-l împiedica pe Blaine să stea singur cu ea un minut în plus. Prin urmare, se duse în salonul principal şi-l privi pe domnul Davenport dând gata în timp record mai multe pahare de gin roz, în timp ce ea zâmbea şi înclina din cap către toate cunoştinţele ei, schimbând banalităţi cu cei câţiva prieteni care se plimbau ca la paradă prin cabinele publice ale vaporului, cu singurul scop să vadă şi să fie văzuţi.

Observă cu o satisfacţie îndârjită căldura şi respectul saluturilor şi atenţiei care i se acorda. Era limpede că extravaganţa nesăbuită a turneului de polo îşi îndeplinise scopul şi domolise bănuielile în legătură cu greutăţile ei financiare. Încă nu apăruse nici un zvon care să-i distrugă poziţia socială şi reputaţia.

Dar asta se va schimba în curând, realiză ea, şi gândul acesta o înfurie cu anticipaţie. Îi dădu intenţionat peste nas

uneia dintre gazdele aspirante cele mai hotărâte din Cape, refuzându-i public invitația slugarnică și observând cu ironie cum această mică cruzime nu făcuse decât să mărească respectul femeii pentru ea. Dar în tot timpul cât juca aceste complicate jocuri sociale, Centaine se uita mereu peste capetele lor să-l vadă pe Blaine.

Sirena vaporului șuieră ultimul avertisment și ofițerii vasului, arătând somptuos în uniformele albe tropicale, trecură printre ei anunțându-i politicoși:

– Vaporul va ridica ancora în cincisprezece minute. Toți cei care nu sunt pasageri sunt rugați să coboare imediat pe țărm.

Centaine dădu mâna cu domnul Davenport și se alătură procesiunii ce cobora scările abrupte spre pasarela de ieșire pe doc. Acolo rămase în mulțimea jovială de vizitatori, uitându-se în sus la marginea înaltă a vaporului și încercând să o zărească pe Isabella sau pe fiicele ei între pasagerii strânși la balustrada de la marginea punții.

Panglici de hârtie în colori vesele fluturau în vântul de sud-est fiind aruncate de pe punțile înalte și apucate de mâinile celor de pe chei, unind vasul cu pământul prin mii de cordoane ombilicale fragile – și dintr-odată Centaine o recunoscu pe fiica mai mare a lui Blaine. De la distanța aceea Tara părea foarte mare și drăguță într-o rochie de culoare închisă și cu părul tuns la modă. Alături de ea, surioara ei mai mică își vârâse capul printre barele balustradei și flutura cu înfocare o batistă roz către cineva de pe cheiul de jos.

Centaine își umbri ochii cu mâna și reuși să deslușească silueta în scaunul cu rotile din spatele celor două fete. Isabella stătea cu fața la umbră, și Centaine avu brusc impresia că era un fel de vestitor supranatural de tragedie, o forță dușmănoasă trimisă s-o chinuie și să o împiedice să fie fericită.

– Oh, Doamne, aș vrea să-mi fie ușor s-o urăsc, șopti ea.

Urmări cu privirea direcția înspre care făceau semne cele două copile și începu să-și facă loc prin mulțime.

Și la un moment dat îl văzu. Se urcase pe suportul uneia dintre macaralele imense de încărcare. Era îmbrăcat într-un costum tropical de culoare crem, având la gât cravata regimentului său, albastru cu verde, și o pălărie mare și albă de panama, pe care și-o luase de pe cap ca să o fluture către cele două fiice ale sale de sus. Vântul de sud-est îi răvășise părul negru pe frunte, și în contrast cu fața bronzată ca mahonul întunecat, dinții îi păreau albi și foarte mari.

Centaine se retrase în mulțime, de unde putea să-l urmărească în secret.

„Orice altceva da, dar pe el n-am să-l pierd." Gândul acesta o alină. „O să-mi rămână el, chiar și după ce o să pierd Weltevreden și mina H'ani." Și brusc începu să se îndoiască. „Oare chiar așa să fie?" Încercă să blocheze gândul acesta, dar îndoiala i se strecurase deja în minte. „Oare mă iubește pe mine sau iubește ceea ce sunt? Mă va mai iubi oare când voi fi o femeie obișnuită, fără avere, fără poziție, fără nimic deçât fiul unui alt bărbat?" Și îndoiala îi umplu inima cu gânduri negre și o făcu să se clatine pe picioare, așa că atunci când Blaine își ridică degetele la buze și trimise un sărut către silueta palidă și subțire, înfășurată în pături, din scaunul cu rotile, gelozia o lovi din nou cu forță de uragan, și se uită fix la chipul lui Blaine, chinuindu-se singură văzând expresia de afecțiune și îngrijorare pentru soția sa, care se citea limpede pe chipul lui, simțindu-se complet exclusă și de prisos.

Vaporul se desprinse încet de chei. Fanfara vaporului de pe puntea de promenadă începu *Domnul să fie cu tine până ne vom revedea;* panglicile colorate de hârtie se desfăcură una câte una și plutiră până la pământ, răsucindu-se și fluturând, căzând ca visurile și speranțele ei fără noroc, zăcând ude și murdare pe jos sau dezintegrându-se în apele tulburi ale portului. Sirena vaporului șuieră strident în semn de adio,

și remorcherele cu aburi porniră în forță să o conducă afară din port prin intrarea îngustă a digului din larg. Vasul uriaș și alb, cu propriul motor pornit la maximum, mări viteza; un val i se arcui în față și se întoarse maiestuos către nord-vest ca să ocolească insula Robben.

În jurul lui Centaine mulțimea începea să se răsfire și, în câteva minute rămase singură pe doc. Blaine era încă pe suportul macaralei, umbrindu-și ochii cu pălăria de panama, uitându-se lung peste golf să prindă ultima privire asupra navei înalte. Nu mai râdea, gura cea mare pe care Centaine o iubea atât de mult nu mai zâmbea acum. Părea împovărat de o asemenea tristețe, că Centaine fu obligată să i-o împărtășească, și se împleti cu propriile îndoieli, până când povara deveni de nesuportat și nu mai voia decât să se întoarcă și să o ia la goană. În clipa aceea însă, Blaine își lăsă în jos pălăria și se uită la ea.

Centaine se simți vinovată că îl spionase în acest moment personal, în care era cu garda lăsată, și expresia lui se înăspri în ceva ce Centaine nu reuși să înțeleagă. Oare era supărare sau ceva chiar mai rău? Nu reuși deloc să-și dea seama, căci momentul trecu imediat. Blaine sări de pe suport, aterizând ușor și grațios pentru un bărbat atât de înalt, și se apropie încet de locul unde Centaine aștepta în umbra macaralei, aranjându-și pălăria la loc pe cap și umbrindu-și ochii cu borul, astfel că Centaine nu mai putea să-și dea seama ce exprimau; și simți că se teme așa cum nu mai simțise niciodată în prezența lui.

– Când putem fi singuri? o întrebă el încet. Nu mai pot rezista un minut întreg fără tine.

Toate temerile și îndoielile ei se risipiră ca suflate de vânt și se simți din nou strălucitoare și vibrantă ca o fată tânără, aproape amețită de fericire.

„Mă iubește încă, îi cânta inima. Mă va iubi mereu."

Generalul James Barry Munnik Hertzog veni la Weltevreden într-o maşină închisă ce nu purta nici un semn sau marcă a funcţiei sale înalte. Era un tovarăş vechi de arme a lui Jan Christian Smuts. Amândoi luptaseră cu onoruri deosebite împotriva englezilor în timpul Războiului Sud-African şi amândoi luaseră parte la negocierile de pace de la Vereeniging care puseseră capăt acelui conflict. După aceea fuseseră împreună în convenţia naţională care dusese la Uniunea Africii de Sud, şi amândoi făcuseră parte din primul guvern al lui Louis Botha.

De atunci urmaseră alte căi în viaţă, Hertzog fiind adeptul doctrinei înguste „Africa de Sud în primul rând", în timp ce Jan Smuts era un om de stat de talie internaţională care iniţiase formarea Commonwealth-ului Marii Britanii şi avusese un rol important în naşterea Ligii Naţiunilor.

Hertzog era un afrikander militant, şi asigurase drepturi egale pentru limba afrikaans cu engleza ca limbi oficiale ale ţării. Politica lui „Două curente" se opunea absorbirii propriului *Volk* în integralitatea Africii de Sud, şi în 1931 forţase Marea Britanie să recunoască în Statutul de la Westminster egalitatea dominioanelor imperiului, inclusiv dreptul de secesiune de Commonwealth.

Înalt şi auster la înfăţişare, dădu impresia de om formidabil când intră cu paşi mari în biblioteca de la Weltevreden pe care Centaine o pusese la dispoziţia lor pe o perioadă nedeterminată, şi Jan Smuts se ridică din scaunul său de la masa acoperită cu o pânză groasă verde şi îi ieşi în întâmpinare.

– Aşa deci! pufni Hertzog când dădu mâna cu el. Nu vom avea timpul pentru discuţii şi manevre pe care l-am sperat.

Generalul Smuts aruncă o privire către masă la Blaine Malcomess şi Deneys Reitz, confidenţii lui şi două dintre persoanele numite de el ca membri ai noului cabinet, dar nici unul nu zise nimic. Între timp, Hertzog şi Nicolaas Havenga, ministrul de finanţe din Partidul Naţional, se aşezară la capătul opus al mesei lungi. Când avea şaptesprezece ani,

Havenga călărise alături de Hertzog într-un comando împotriva englezilor, în calitate de secretar, și de atunci fuseseră inseparabili. Havenga ocupa poziția prezentă din guvern încă de când Partidul Național al lui Hertzog venise la putere, în 1924.

– Suntem în siguranță aici? întrebă el.

Se uită bănuitor la ușile duble de mahon cu încrustații de alamă de la capătul bibliotecii și apoi mătură cu privirea șirurile de rafturi ce ajungeau până la tavanul bogat ornamentat, încărcate de colecția masivă de cărți ale lui Centaine, toate legate în piele de Maroc și ștanțate cu foiță de aur.

– Foarte sigur, îl asigură Smuts. Putem vorbi deschis, fără teama de a fi auziți. Garantez personal pentru asta.

Havenga se uită la șeful său pentru confirmare și când prim-ministrul înclină din cap ca da, răspunse cu evidentă neplăcere.

– Tielman Roos și-a dat demisia din Divizia Curții de Apel, anunță el, și se așează la loc în scaun.

Nu era necesar să explice mai multe. Tielman Roos era unul dintre cele mai cunoscute și pline de culoare personaje ale țării. Era poreclit Leul Nordului și fusese unul dintre cei mai loiali susținători ai lui Hertzog. Când veniseră la putere naționaliștii, fusese ministru de justiție și vicepremier. Părea să fie destinat să devină succesorul lui Hertzog, dar apoi interveniseră sănătatea șubredă și niște neînțelegeri cu privire la aderarea Africii de Sud la standardul de aur. Se retrăsese din politică și acceptase o numire la Divizia Curții de Apel a Curții Supreme.

– Sănătatea? întrebă Jan Smuts.

– Nu, standardul de aur, răspunse cu gravitate Havenga. Intenționează să se pronunțe public împotriva faptului că am rămas pe standard.

– Influența lui e enormă! exclamă Blaine.

– Nu putem să-l lăsăm să arunce îndoieli asupra politicii noastre, încuviință Hertzog. O declarație din partea lui Roos ar fi dezastruoasă acum. Acordul asupra politicii noastre

comune în privința aurului trebuie să fie prioritatea noastră principală. Trebuie să fim în stare fie să ne opunem, fie să-i împiedicăm poziția. Este de o importanță vitală să oferim un front unit.

Îl privi drept în față pe Smuts.

– Sunt de acord, răspunse Smuts. Nu trebuie să permitem ca noua noastră coaliție să fie discreditată încă înainte de a lua ființă.

– Aceasta e o criză, interveni Havenga. Trebuie să o tratăm ca atare. *Ou Baas,* ce părere aveți?

– Știți ce părere am, le spune Smuts. Vă aduceți aminte că am insistat să urmați exemplul Marii Britanii când a renunțat la standardul de aur. Nu vreau să vă arunc asta în față acum, dar nu mi-am schimbat părerea de atunci.

– Vă rog, prezentați-vă din nou motivele, *Ou Baas!*

– Am prezis încă atunci că va apărea o scurgere a lirei de aur sud-africane către lira sterlină. Banii răi întotdeauna alungă banii buni, și am avut dreptate. Așa s-a întâmplat, afirmă cu simplitate Smuts, și bărbații din fața lui părură stânjeniți. Pierderea de capital rezultată ne-a schilodit industria și a trimis în rândul șomerilor zeci de mii de muncitori ai țării.

– Și în Marea Britanie sunt milioane de șomeri, îi atrase atenția iritat Havenga.

– Refuzul nostru de a renunța la aur a agravat șomajul. Ne-a periclitat industria minelor de aur. A făcut să se prăbușească prețurile diamantelor și ale lânii. Ne-a accentuat criza economică până a ajuns la nivelul tragic în care ne găsim acum.

– Dacă renunțăm la standardul de aur atât de târziu, ce beneficii ar putea apărea pentru țară?

– În primul rând, și pe departe cel mai important, ne va revigora industria minelor de aur. Dacă lira sud-africană cade până ajunge la paritate cu lira sterlină, și asta ar trebui să se întâmple imediat, înseamnă că minele vor primi șapte lire pentru o uncie de aur în loc de patru, ca în prezent. Aproape

dublu. Minele care s-au închis se vor putea deschide din nou. Celelalte se vor extinde. Noi mine se vor deschide, oferind de lucru pentru zeci de mii de muncitori, albi şi negri, şi capitalul va curge din nou în ţară. Va fi punctul de întoarcere. Vom fi iar pe calea spre prosperitate.

Argumentele pro şi contra fură prezentate de bătrânul general, secondat de Blaine şi Reitz, şi treptat ceilalţi doi bărbaţi cedară în faţa logicii lor, până când puţin după ora amiezii Barry Hertzog zise dintr-odată:

– Trebuie coordonat timpul. O să fie un circ inimaginabil la bursa de schimb. Nu mai sunt decât trei zile de tranzacţii înainte de Crăciun. Trebuie să avem răbdare până atunci, să nu facem anunţul decât în momentul când s-au sfârşit tranzacţiile.

Atmosfera din bibliotecă părea palpabilă. Cu afirmaţia lui Hertzog, Blaine realiză că Smuts în sfârşit reuşise să câştige dezbaterea. Africa de Sud va renunţa la standardul de aur înainte de redeschiderea bursei de schimb în noul an. Fu copleşit de o senzaţie minunată de împlinire şi triumf. Primul act al acestei noi coaliţii era să pună capăt agoniei prelungite a ţării, să facă o promisiune că prosperitatea şi speranţa se vor întoarce.

– Mai am suficientă influenţă pe lângă Tielman să-l conving să-şi amâne declaraţia până după închiderea bursei, zise Hertzog.

Nu mai rămăseseră de dezbătut decât detaliile şi în acea seară, când Blaine dădu mâna cu ceilalţi în faţa frontonului alb al conacului Weltevreden şi se îndreptă spre Fordul său parcat sub stejari, era stăpânit de un simţ al destinului.

Asta era ceea ce-l atrăsese în arena politică, această conştientizare a faptului că putea ajuta la schimbarea lumii. Pentru Blaine aceasta era folosirea supremă a puterii, mânuirea ei ca o sabie strălucitoare împotriva demonilor care-i chinuiau ţara şi pământurile.

„Am devenit o parte a istoriei", se gândi el şi starea de triumf îi rămase în suflet şi în timp ce-şi conducea maşina printre porţile magnifice ale moşiei Weltevreden, create de Anreith, ultima din micul convoi de vehicule.

Lăsă intenţionat automobilul prim-ministrului, urmat de Plymouthul lui Deneys Reitz, să ajungă la o distanţă mai mare de el şi apoi să dispară dincolo de curbele ce urcau pe dealul Wynberg. Abia atunci trase pe marginea drumului şi aşteptă câteva minute cu motorul pornit, privind în oglinda retrovizoare să se asigure că nu era observat.

Apoi îşi băgă iar maşina în viteză şi făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade pe drum. Ieşi de pe drumul principal înainte să ajungă la porţile Anreith, intrând pe o alee ce ocolea marginile moşiei Weltevreden, şi peste câteva minute se găsea iar pe pământul lui Centaine, intrând pe una dintre aleile lăturalnice, ascunse dinspre conac şi clădirile principale de o plantaţie de pini.

Îşi parcă Fordul printre copaci şi porni în sus pe cărare, luând-o la fugă când văzu pereţii daţi cu var alb ai căsuţei din faţă sclipind în razele aurii ale soarelui ce apunea. Era exact aşa cum o descrisese ea.

Se opri în prag. Centaine nu-l auzise. Stătea în genunchi în faţa şemineului deschis, suflând în flăcările fumegânde ce se ridicau din grămăjoara de conuri de pin pe care le aşezase în vatră să aprindă focul. Pentru câteva clipe rămase în prag privind-o, încântat de ocazia de a o observa când ea încă nu-şi dăduse seama de prezenţa lui. Centaine se descălţase şi tălpile picioarelor ei goale erau roz şi netede, gleznele subţiri, gambele tari şi puternice de la călărit şi mersul pe jos, cu gropiţe în spatele genunchilor. Nu observase încă niciodată acest lucru şi gropiţele îl înduioşară. Fu cuprins de o tandreţe profundă pe care până acum nu o simţise decât pentru fiicele lui, şi scoase un sunet uşor din gât.

Centaine se întoarse, sărind instantaneu în picioare când îl văzu.

– Am crezut că nu mai vii.

Se repezi la el, ridicându-şi faţa către el, cu ochii strălucitori şi după un răstimp îndelungat se desprinse din sărut şi îi studie faţa, rămânând în continuare în braţele lui.

– Eşti obosit, zise ea.

– A fost o zi lungă.

– Haide!

Îl luă de mână şi-l conduse la scaunul de lângă şemineu. Înainte de a apuca să se aşeze, Centaine îi luă haina de pe umeri şi se ridică pe vârfuri să-i desfacă nodul de la cravată.

– Întotdeauna am vrut să fac asta, murmură ea.

Îi atârnă haina în dulapul mic de lemn galben şi se duse la masa din mijlocul încăperii, unde-i turnă un pahar de whisky cu sifon şi i-l aduse.

– E bine aşa? întrebă ea îngrijorată, şi Blaine sorbi din băutură şi dădu din cap că da.

– E perfectă.

Se uită în jur prin căsuţă, zărind buchetele de flori proaspete din vaze, lucirea de ceară proaspătă pe duşumele şi mobila simplă şi solidă.

– Foarte drăguţ, zise el.

– Am lucrat toată ziua ca să fie gata pentru tine, zise Centaine ridicându-şi privirea de la ţigara de foi pe care o pregătea pentru el. Anna a locuit aici până s-a măritat cu Sir Garry. Nimeni n-a mai folosit-o de atunci. Nimeni nu vine niciodată pe aici. E locul nostru acum, Blaine.

Îi aduse ţigara de foi, aprinse o lumânare subţire în foc şi i-o ţinu până când ţigara ardea uniform. Apoi aşeză o pernă de piele la picioarele lui şi se aşeză pe ea, rezemându-şi braţele încrucişate pe genunchii lui şi privindu-i faţa în lumina flăcărilor.

– Cât timp poţi să stai?

– Păi... zise el pe un ton meditativ. Cât de mult vrei să stau? O oră? Două? Mai mult?

Centaine se înfioră de plăcere și-i strânse genunchii cu brațele.

– Toată noaptea, zise ea pe un ton triumfător. Toată noaptea aceasta minunată!

Adusese cu ea un coș de la bucătăria din Weltevreden. Cinară împreună friptură rece de vită și curcan și băură vin din propria ei podgorie. După aceea Centaine decoji strugurii mari și galben de soi Haneport și-i puse în gură unul câte unul, sărutându-i buzele ușor după fiecare.

– Strugurii sunt dulci, zâmbi el. Dar prefer săruturile.

– Din fericire, domnule, aici nu ne zgârcim cu nici unele.

Centaine făcu o cafea pe vatra deschisă și o băură întinși unul lângă celălalt pe covorul din fața focului, privind flăcările, în tăcere, dar Blaine îi mângâie părul fin și întunecat de la tâmple și ceafă cu vârful degetelor până când, încet, starea de apatie îi părăsi, și Blaine își trecu degetele de-a lungul spinării ei și Centaine se înfioră și se ridică în picioare.

– Unde te duci? o întrebă el.

– Termină-ți țigara, îi zise ea. Și apoi hai și descoperă singur.

Când Blaine intră în dormitorul mic, o găsi așezată în centrul patului scund.

Încă nu o văzuse niciodată într-o cămașă de noapte. Era de satin, de un galben palid ca de lămâie și dantela de la guler și mâneci avea culoarea fildeșului vechi și sclipea în lumina lumânării.

– Ești superbă, îi zise el.

– Tu mă faci să mă simt superbă, zise ea serioasă, și-și întinse amândouă brațele spre el.

Spre deosebire de toate celelalte nopți petrecute împreună, nopți sălbatice, cu patimă neînfrânată, în noaptea aceea dragostea lor fu calmă și lentă, aproape maiestuoasă. Centaine nu-și dăduse seama până acum cât de mult învățase Blaine despre corpul ei și nevoile sale speciale. O satisfăcu atent, calm și abil, și Centaine avu completă încredere în el;

Blaine îi alungă cu blândețe ultimele inhibiții și o duse dincolo de sine, adâncit în ea, și Centaine îl înfășură cu trupul ei, contopindu-se cu el până când părea că sângele li se amestecase și că inimile le pulsau în același ritm. Respirația lui îi umplea ei plămânii, gândurile lui sclipeau și licăreau în mintea ei, și propriile ei cuvinte se auzeau în ecouri în timpanele lui:

– Te iubesc, dragostea mea, oh, Doamne, cât te iubesc.

Și vocea lui îi răspunse, țipând în caverna propriului ei gât, cu vocea lui pe buzele ei:

– Te iubesc. Te iubesc.

Și se făcură o singură ființă.

Blaine se trezi înaintea ei și auzi păsările-soarelui ciripind dintre corolele mari și sclipitoare de culoare portocalie ale arbuștilor de tacoma din fața geamului căsuței. O rază de soare găsise o deschizătură printre perdele și străpungea aerul deasupra capului ei ca lama unei săbii de aur.

Încet, foarte încet, ca să n-o deranjeze, Blaine își întoarse capul și-i studie fața. Centaine își aruncase perna la o parte și-și lipise obrazul de saltea, cu buzele aproape de umărul lui, și cu un braț azvârlit peste pieptul lui.

Avea ochii închiși și pe sub pielea moale și translucidă a pleoapelor ei se întrezărea un model delicat de vene albăstrii. Respira atât de ușor că pentru o clipă Blaine se alarmă, apoi o văzu încruntându-se ușor în somn și alerta i se transformă în îngrijorare căci văzu ridurile de încordare și neliniște care îi apăruseră la colțurile ochilor și ale gurii în ultimele luni.

– Săraca mea iubită.

Cuvintele i se formară pe buze, deși nu rosti nici un sunet, și buna dispoziție minunată de seara de dinainte i se risipi încet ca nisipul sub asaltul valului realității crude.

– Biata mea iubită atât de curajoasă, zise el cu o durere cum nu mai simțise din ziua când stătuse lângă mormântul

deschis al tatălui său. Măcar dacă aș putea să fac ceva să te ajut, în aceste momente când ai atâta nevoie de ajutor.

Și când zise aceste cuvinte îi veni brusc o idee, tresărind atât de violent că Centaine simți și se răsuci în somn, încruntându-se din nou, cu colțul ochiului tresărind, murmură ceva ininteligibil și apoi rămase iar nemișcată.

Blaine rămase înțepenit lângă ea, cu fiecare mușchi din corp încordat, cu pumnii și fălcile încleștate, dezgustat de sine, nervos și speriat că era capabil să gândească așa ceva. Avea ochii larg deschiși acum. Se holba fix la raza de lumină ca o suliță înfiptă în peretele opus, dar nu o vedea, căci era ca un om pe masa de tortură, supus tentației îngrozitoare.

„Onoare..." cuvintele îi ardeau în minte. „Onoare și datorie." Gemu încet când în cealaltă parte a creierului său un alt cuvânt ardea la fel de năprasnic: „Dragostea".

Femeia care stătea întinsă lângă el nu-și pusese un preț pe dragostea ei. Nu pretinsese nici o condiție, nici o târguială, ci pur și simplu îi dăruise, fără să-i ceară nimic în schimb. În loc să pretindă, îi oferise de fapt o achitare de orice datorie; chiar ea era cea care insistase ca nici o altă persoană să nu sufere din cauza iubirii lor. Îngrămădise de bunăvoie asupra lui toate bunătățile dragostei ei fără să ceară nici cel mai mic preț, nici verigheta de aur și jurămintele matrimoniale, nici măcar promisiuni sau asigurări, iar el nu-i oferise nimic. Până în momentul acesta, el nu avusese nimic să-i ofere în schimb.

Pe de cealaltă parte, fusese ales personal de un bărbat cumsecade, demn, care îi arătase o încredere nețărmurită. Onoarea și datoria pe de o parte – dragostea, pe de cealaltă. De data aceasta nu avea cum să scape de biciuirea nemiloasă a conștiinței sale. Pe cine va trăda, pe omul pe care-l venera sau pe femeia pe care o iubea? Nu mai putea să stea locului nici măcar o secundă și ridică pe furiș cearșaful. Pleoapele lui Centaine fluturară și scoase un mic sunet ca de pisoi, apoi se cufundă și mai adânc în somn.

Cu o seară înainte, Centaine îi pregătise o lamă de ras și o periuță de dinți noi pe lavoarul din baie, o mică atenție care-l întărâtă și mai mult. Chinuit de tortura nehotărârii se bărbieri și se îmbrăcă.

„Aș putea pur și simplu să plec, se gândi el. N-ar ști niciodată că am trădat-o." Și apoi se miră de cuvântul pe care-l alesese. Oare era o trădare să-și păstreze intactă onoarea, să-și îndeplinească datoria? Se forță să alunge acest gând și luă o hotărâre.

Se aplecă asupra ei și-i atinse pleoapele. Centaine își deschise ochii, se uită la el, cu pupilele foarte negre, mari și nefocalizate. După o clipă, i se contractară și îi zâmbi, un zâmbet cald, somnoros și satisfăcut.

– Iubitule, murmură ea. Cât e ora?

– Centaine, ești trează?

Centaine se ridică imediat în capul oaselor și exclamă necăjită:

– Oh, Blaine! Ești îmbrăcat deja – atât de devreme!

– Ascultă-mă, Centaine. Asta e foarte important. Mă asculți?

Centaine încuviință, clipind și alungând ultimele urme de somn din ochi, uitându-se la el cu solemnitate.

– Centaine, renunțăm la aur, zise el, cu vocea aspră, răgușită de vinovăție și dispreț de sine. Au luat decizia asta ieri, *Ou Baas* și Barry Hertzog. O să renunțăm la aur pe când se redeschide bursa de Anul Nou.

Centaine se holbă la el fără să priceapă preț de cinci secunde întregi și apoi brusc înțelese și ochii i se deschiseră mari, apoi însă focul din ei păli iar.

– Oh, Doamne, iubitule, cât trebuie să te fi costat să-mi spui asta, zise ea, cu vocea tremurându-i de compasiune, căci îi înțelegea simțul onoarei și știa cât de profund devotat era datoriei sale. Chiar mă iubești, Blaine. Mă iubești cu adevărat. Acum o cred.

Și totuși, Blaine se uita la ea urât. Încă nu-i mai văzuse niciodată o asemenea expresie pe față. Părea aproape s-o

urască pentru ceea ce făcuse pentru ea. Centaine nu putea suporta să vadă o asemenea privire în ochii lui şi se ridică în grabă în genunchi în mijlocul patului în dezordine şi-şi întinse braţele rugător spre el.

– Blaine, n-o să folosesc informaţia. N-o să folosesc ceea ce mi-ai zis...

Însă Blaine mârâi către ea ca o fiară, cu chipul contorsionat de vinovăţie:

– Atunci înseamnă că sacrificiul meu a fost pentru nimic.

– Nu mă urî pentru asta, Blaine, îl imploră ea, şi furia dispăru de pe chipul lui.

– Să te urăsc? întrebă el cu voce tristă. Nu, Centaine, asta n-aş putea s-o fac niciodată.

Se întoarse cu spatele şi ieşi cu paşi mari din cameră.

Centaine voi să fugă după el, să încerce să-l consoleze, dar ştia că era dincolo chiar şi de puterile dragostei ei atât de puternice. Simţea că, asemenea unui leu rănit, Blaine avea nevoie să fie singur, şi-i ascultă paşii grei pierzându-se pe cărarea din faţa ferestrei.

Centaine era la biroul său din Weltevreden. Era singură, şi în mijlocul biroului ei trona telefonul de fildeş şi alamă.

Îi era frică. Ceea ce avea de gând să facă o va arunca dincolo de legile societăţii şi ale instanţelor judiciare. Era la începutul unei călătorii într-un teritoriu necunoscut, o călătorie periculoasă şi solitară, care se putea foarte bine termina cu oprobriul public sau cu închisoarea.

Sună telefonul şi Centaine tresări, uitându-se speriată la aparat. Telefonul sună din nou şi Centaine trase adânc aer în piept şi ridică receptorul.

– Apelul dumneavoastră la Rabkin & Swales, doamnă Courtney, îi zise secretarul. Domnul Swales e la aparat.

– Mulţumesc, Nigel.

Auzi cât de plat îi suna vocea şi-şi drese glasul.

– Doamnă Courtney, permiteţi-mi să vă ofer urările mele de bine cu ocazia sărbătorilor de iarnă.

Centaine recunoscu vocea lui Swales, unul dintre asociații principali ai firmei de agenți de bursă cu care mai lucrase și înainte.

– Mulțumesc, domnule Swales, îi răspunse ea pe un ton clar și expeditiv. Am un ordin de cumpărare pentru dumneata, domnule Swales. Aș vrea să fie îndeplinit înainte de închiderea bursei de azi.

– Bineînțeles, o asigură Swales. Îl vom completa imediat.

– Cumpărați, vă rog, în cele mai bune condiții cinci sute de mii de acțiuni de la East Rand Proprietary Mines, zise ea, și auzi o tăcere cu ecouri de cealaltă parte a liniei.

– Cinci sute de mii, doamnă Courtney, repetă Swales în cele din urmă. ERPM sunt staționare la douăzeci și două și șase. Asta înseamnă aproape șase sute de mii de lire.

– Exact, încuviință Centaine.

– Doamnă Courtney... zise Swales, dar se întrerupse.

– E vreo problemă, domnule Swales?

– Nu, bineînțeles că nu. Nici o problemă. M-ați luat prin surprindere, asta-i tot. Doar mărimea ordinului. Mă voi ocupa de asta imediat.

– O să vă trimit cecul pentru plata totală de îndată ce voi primi de la dumneavoastră înștiințarea pentru contractul de cumpărare, zise ea. Făcu o pauză și apoi continuă pe un ton glacial: Bineînțeles dacă nu cumva pretindeți să vă trimit un avans imediat.

Își ținu răsuflarea. Nu avea nici o posibilitate să strângă bani nici măcar pentru avansul pe care Swales avea dreptul să-l pretindă.

– Doamne ferește, doamnă Courtney! Sper că nu credeți... trebuie să-mi cer iertare cu toată sinceritatea că v-am făcut să credeți că vă pun la îndoială capacitatea de plată. Nu e absolut nici o grabă. Vă vom trimite ca de obicei prin poștă înștiințarea. Creditul dumneavoastră la Rabkin & Swales a fost întotdeauna foarte solid. Sper să vă pot confirma cumpărarea mâine-dimineață cel mai târziu. După cum știți,

bineînțeles, mâine este ultima zi de tranzacții de dinainte de pauza de Crăciun.

Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuși să pună receptorul la loc pe telefon.

– Ce-am făcut? șopti ea.

Știa foarte bine răspunsul. Comisese o fraudă, pentru care pedeapsa maximă era de zece ani de închisoare. Tocmai contractase o datorie pe care în mod rezonabil nu se aștepta deloc să o poată plăti. Era falită, știa că era falită, și tocmai își asumase o obligație în valoare de o jumătate de milion de lire sterline. O copleși brusc remușcarea și se întinse spre telefon să anuleze ordinul, dar acesta sună înainte să-l atingă.

– Doamnă Courtney, am legătura cu domnul Anderson de la Hawkes & Giles la telefon.

– Dă-mi legătura, te rog, Nigel, porunci ea, uimită de cât de ferm îi răsuna vocea. Domnule Andreson, am un ordin de cumpărare pentru dumneavoastră.

Telefonase deja pe la amiază la șapte firme separate de agenți de bursă din Johannesburg și plasase ordine de cumpărare de acțiuni la mine de aur în valoare totală de cinci milioane și jumătate de lire sterline. În cele din urmă, o părăsi curajul.

– Nigel, anulează-mi te rog celelalte convorbiri, te rog, zise ea calm.

Imediat după aceea alergă la baia ei personală de la capătul coridorului cu mâinile la gură.

Se lăsă în genunchi în fața toaletei albe de porțelan chiar la timp și vomă într-un șuvoi neîntrerupt, scoțând toată groaza, rușinea și vinovăția, gâfâind și vomând până când i se goli stomacul și mușchii pieptului o dureră și gâtul o ardea ca și cum s-ar fi ars cu acid.

Ziua de Crăciun fusese întotdeauna una dintre zilele lor speciale încă de când Shasa era copil, dar Centaine se trezi în dimineața aceasta într-o stare de spirit sumbră.

Îmbrăcaţi încă în cămăşile de noapte şi halatele de interior, ea şi Shasa îşi dăruiră unul altuia cadourile în apartamentul ei. Shasa îi pictase cu mâna lui o felicitare specială pentru ea şi o decorase cu flori presate. Cadoul pentru ea era noul roman al lui François Mauriac, *Noeud de Vipères* şi pe prima pagină îi scrisese:

Orice ar fi, ne vom avea mereu
unul pe celălalt,

Shasa

Cadoul ei pentru el era o cască de pilot din piele cu ochelari de protecţie şi Shasa se uită la ea uluit. Centaine îşi exprimase foarte limpede părerea în ce priveşte dorinţa lui de a deveni pilot.

– Da, *chéri*, dacă vrei să înveţi să zbori, eu nu te voi opri.

– Dar putem să ne permitem, mamă? Adică, ştii tu...

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

– Nu, mamă, zise el scuturând din cap cu fermitate. Nu mai sunt un copil. De acum înainte am să te-ajut şi eu. Nu vreau nimic ce ar putea face situaţia mai grea pentru tine – pentru noi.

Centaine alergă la el şi-l îmbrăţişă rapid, lipindu-şi obrazul de al lui, pentru ca Shasa să nu-i vadă lacrimile din ochi.

– Noi doi suntem creaturi ale deşertului, iubitul meu. Vom supravieţui.

Dar stările ei de spirit se schimbară haotic toată ziua în timp ce Centaine juca rolul unei *grand dame*, castelana moşiei şi conacului Weltevreden, întâmpinând numeroşii vizitatori, servindu-i cu sherry şi biscuiţi şi oferind şi primind cadouri, râzând şi fermecându-i, şi apoi, sub pretextul de a-i verifica pe servitori, mergând în grabă să se încuie în budoarul ei cu oglinzi, cu perdelele trase, zbătându-se să scape de deprimarea în care se găsea, de îndoielile şi presimţirile înfiorătoare şi paralizante. Shasa părea să o înţeleagă,

rămânând în locul ei când Centaine evada pentru o vreme, devenit dintr-odată matur și responsabil, venind în ajutorul ei așa cum nu mai fusese niciodată nevoie să o facă.

Exact înainte de amiază, unul dintre vizitatori îi aduse veşti care-i permiseră cu adevărat pentru o scurtă perioadă de timp să-şi uite gândurile negre. Pastorul Canon Birt era directorul colegiului Bishops şi îi trase pe Centaine şi pe Shasa la o parte pentru câteva minute.

– Doamnă Courtney, ştiţi ce fel de nume şi-a făurit tânărul Shasa la Bishops. Din nefericire însă, anul viitor va fi ultimul său an pe care-l va petrece la noi. Îi va fi simţită lipsa. Cu toate astea, sunt sigur că nu veţi fi surprinsă să aflaţi că l-am ales să fie şeful corpului elevilor în viitorul trimestru, şi că întreg comitetul de administraţie a susţinut alegerea mea.

– Nu în faţa directorului, mamă, şopti Shasa copleşit de jenă când Centaine îl îmbrăţişă de bucurie.

Însă Centaine îl sărută intenţionat pe amândoi obrajii în maniera pe care el o numise „franţuzească" şi pretindea că o dispreţuieşte.

– Asta nu e tot, doamnă Courtney, zise Canon Bird zâmbind încântat văzând acest spectacol de mândrie maternă. Comitetul de administraţie m-a însărcinat să vă invit să faceţi parte din el. Veţi fi prima femeie – ah, prima doamnă, care a făcut parte vreodată din comitet.

Centaine era pe punctul de a accepta imediat, dar ca umbra securii călăului, presimţirea catastrofei financiare iminente îi umbri entuziasmul şi şovăi.

– Ştiu că sunteţi o persoană foarte ocupată... zise el, încercând s-o convingă.

– Sunt onorată, domnule director. Dar există nişte consideraţii personale. Pot să vă dau un răspuns de Anul Nou?

– Atâta timp cât nu e un refuz categoric...

– Nu, vă dau cuvântul meu. Dacă pot, voi accepta.

Când în sfârşit plecă şi ultimul musafir, Centaine îşi conduse la terenul de polo familia, ce-i includea pe Sir Garry,

pe Anna şi pe câţiva prieteni de familie foarte apropiaţi, pentru următorul act în festivalul tradiţional de Crăciun de la Weltevreden.

Întregul personal de culoare era adunat aici, cu copiii şi rudele lor în vârstă şi pensionarii moşiei care erau prea bătrâni să mai poată lucra, şi toţi ceilalţi angajaţi. Toţi erau îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune, într-un amestec minunat de stiluri, croieli şi culori, fetele cu panglici în păr şi băieţii cu pantofi în picioare, spre deosebire de alte dăţi.

Îi întâmpină fanfara moşiei, cu scripci, concertine şi banjouri, şi muzica, glasul autentic al Africii, era melodioasă şi minunată. Centaine avea câte un cadou pentru fiecare dintre ei, pe care îl înmână într-un plic conţinând prima lor de Crăciun. Câteva dintre femeile mai bătrâne o îmbrăţişară, prinzând curaj datorită anilor lungi în care lucraseră pentru ea şi a ocaziei atât de deosebite, iar starea de spirit a lui Centaine era atât de precară că aceste gesturi spontane de afecţiune o făcură din nou să plângă, ceea ce le făcu şi pe celelalte femei să plângă.

Devenea rapid o adevărată orgie de sentimentalisme şi Shasa făcu semn grăbit fanfarei să înceapă un cântec mai vioi. Aceştia aleseră *Alabama,* vechiul cântec de la Cape Malay ce comemora croaziera vasului confederat în apele Cape când capturase nava *Sea Bride* la Table Bay pe 5 august 1863.

> Uite cum vine *Alabama*
> *Daar kom die* Alabama...

După aceea Shasa supraveghe scoaterea cepului primului butoi de vin dulce de pe moşie, şi aproape imediat lacrimile secară şi starea de spirit redeveni festivă şi veselă.

În timp ce oaia pusă întreagă la proţap se frigea şi picura untură fierbinte pe cărbunii aprinşi, deschiseră al doilea butoi de vin. Dansatorii se eliberară atunci de toate inhibiţiile,

cuplurile tinere se strecurau la adăpostul viei, iar Centaine adună grupul de la conac și-i lăsă pe ceilalți să chefuiască singuri în continuare.

Când trecură pe lângă via Huguenot auziră chicoteli și foșnete printre vițe de dincolo de zidul de piatră și Sir Garry remarcă satisfăcut:

– Nu cred că Weltevreden va duce lipsă de mână de lucru în viitorul previzibil. Se pare că tocmai se plantează o recoltă bună.

– Ești tot așa de nerușinat ca ei, pufni Anna, și apoi chicoti și ea exact la fel de gâfâit ca fetele din vie când Sir Garry o strânse de talia groasă și-i șopti ceva la ureche.

Acest mic gest de intimitate o străpunse pe Centaine cu o sabie de singurătate, se gândi la Blaine și-i veni din nou să plângă. Dar Shasa părea să-i simtă din nou durerea și o luă de mână, făcând-o apoi să râdă cu una dintre glumele lui caraghioase.

Cina familiei era de asemenea parte a tradiției. Înainte să mănânce, Shasa le citi cu voce tare din Noul Testament, așa cum făcuse în fiecare zi de Crăciun de când împlinise șase ani. Apoi el și Centaine distribuiră grămada de cadouri de sub brad, și salonul se umplu de foșnetul hârtiilor de împachetat și de exclamațiile de încântare.

Masa de cină era alcătuită din curcan fript și un jambon de vită, urmat de o budincă delicioasă de Crăciun. Shasa găsi lira de aur norocoasă în porția sa, așa ca în fiecare an, nebănuind nici acum că fusese pusă acolo cu grijă de Centaine când împărțise budinca; și la sfârșit toți se ridicară împleticindu-se de la masă, ghiftuiți și cu pleoapele grele de somn, îndreptându-se fiecare către dormitorul său. Centaine se strecură pe ușile de sticlă ale biroului ei și alergă pe cărare prin toată plantația până ajunse la căsuță. Năvăli înăuntru.

Blaine o aștepta și Centaine alergă la el.

– Ar trebui să fim împreună de Crăciun și în toate celelalte zile.

Centaine ar fi continuat să vorbească dacă Blaine n-ar fi oprit-o cu un sărut, şi Centaine se mustră singură pentru cât de prostuţă era. Când se desprinse din sărut, deşi-i rămăsese în braţe, Centaine zâmbea cu toată faţa.

– N-am putut să-ţi împachetez cadoul de Crăciun. Avea forma năbădăioasă şi panglica nu voia să stea pe el. Va trebui să-l accepţi *au naturel*.

– Unde e?

– Urmaţi-mă, domnule, şi-l veţi primi.

– Ei vezi, zise el puţin mai târziu. Acesta e de departe cel mai frumos cadou pe care mi l-a dat vreodată cineva, şi e şi atât de folositor!

Nu apărură ziare în ziua de Anul Nou, dar Centaine ascultă ştirile la radio din oră în oră. Nu se făcu nici o menţiune despre standardul de aur sau orice altă chestiune politică în aceste buletine de ştiri. Blaine era departe de ea, ocupat toată ziua cu întâlnirile şi discuţiile privind candidatura sa pentru alegerile parlamentare din Gardens ce se apropiau. Shasa plecase în vizită la o moşie din vecini. Aşa că Centaine era singură cu temerile şi îndoielile ei.

Citi până după miezul nopţii şi apoi rămase culcată în întuneric, dormind doar iepureşte, chinuită de coşmaruri, trezindu-se mereu din nimic şi apoi alunecând iar într-un somn neodihnitor.

Mult înaintea zorilor renunţă la orice încercare de odihnă şi se îmbrăcă în pantaloni şi cizme de călărie, şi-şi puse haina de piele. Îşi înşeuă calul favorit şi călări prin întuneric opt kilometri până la gară la Claremont, ca să ajungă acolo la sosirea primului tren dinspre Cape Town.

Aştepta pe peron când aruncară legăturile de ziare din vagonul de marfă pe peronul de beton şi băieţii de ziare de culoare se năpustiră asupra lor, flecărind şi râzând în timp ce împărţeau legăturile pentru a le distribui. Centaine îi aruncă unuia dintre ei un şiling de argint şi acesta chiui de bucurie

când Centaine îi făcu semn să păstreze restul, desfăcând în schimb cu nerăbdare ziarul.

Titlul ocupa jumătate din prima pagină şi o făcu să se clatine pe picioare.

AFRICA DE SUD ABANDONEAZĂ
STANDARDUL DE AUR
VESTE MINUNATĂ PENTRU MINELE DE AUR

Centaine se uită rapid peste coloanele de sub titlu, aproape incapabilă să asimileze mai mult de atât, şi apoi, încă ameţită, călări înapoi până la Weltevreden. Abia când ajunse la porţile Anreith simţi impactul deplin al ştirii. Weltevreden era în continuare al ei, va fi întotdeauna al ei, şi Centaine se ridică în scări şi ţipă de bucurie, apoi îşi îndemnă calul în plin galop, făcându-l să sară peste zidul de stâncă şi trecând ca o vijelie printre rândurile de viţă-de-vie.

Îşi lăsă calul la grajd şi alergă fără oprire până la conac. Trebuia să vorbească cu cineva – păcat că nu putea vorbi cu Blaine chiar acum. Dar Sir Garry era în sufragerie; el era întotdeauna primul care cobora la micul dejun.

– Ai auzit veştile, dragă? strigă el entuziasmat în momentul când Centaine intră pe uşă. Am auzit la radio la ora şase. Am renunţat la aur. Hertzog a făcut-o! Doamne Sfinte, o să se facă şi-o să se desfacă multe averi azi! Oricine are acţiuni la minele de aur o să-şi dubleze sau tripleze banii. Oh, dragă, s-a întâmplat ceva rău?

Centaine se prăbuşise în scaunul ei în capul mesei.

– Nu, nu, zise ea scuturând frenetic din cap. Nu s-a întâmplat nimic rău, nu mai e nici un rău. Totul e bine – minunat, magnific, uluitor de bine.

La ora prânzului, Blaine îi dădu un telefon la Weltevreden. N-o mai sunase niciodată până atunci. Vocea îi

răsuna ciudată și artificială prin legătura proastă. Blaine nu-și spuse numele, spuse doar:

– La ora cinci la căsuță.

– Da, voi fi acolo.

Centaine voia să spună mai multe, dar Blaine închise.

Centaine se duse la căsuță cu o oră mai repede, cu flori proaspete, lenjerie curată, proaspăt călcată pentru pat și cu o sticlă de șampanie Bollinger. În momentul când Blaine intră pe ușă, Centaine îl aștepta.

– Nu există cuvinte care să poată exprima exact cât de recunoscătoare sunt, zise ea.

– Așa și vreau să fie, Centaine, îi zise el serios. Nici un cuvânt! N-o să mai vorbim niciodată despre asta. O să încerc să mă conving că nu s-a întâmplat niciodată. Te rog, promite-mi că nu vei mai menționa niciodată acest subiect, niciodată pentru tot restul vieții și al iubirii noastre.

– Îți dau cuvântul meu de onoare, zise ea și apoi toată ușurarea și bucuria i se revărsară nestăpânite și îl sărută râzând. Nu vrei să deschizi șampania?

Blaine îi dădu paharul plin ochi cu șampanie și Centaine îl ridică și toastă:

– Pentru tot restul vieții și al iubirii noastre, iubitul meu.

Bursa de schimb de la Johannesburg se redeschise în două ianuarie și în prima oră nu se putură realiza decât foarte puține tranzacții, căci sala arăta mai degrabă a câmp de bătălie, brokerii efectiv sfâșiindu-se unul pe altul, urlând să atragă atenția. Dar la sfârșitul programului de lucru pe ziua acea, piața ieșise din criză și se stabilizase la noile niveluri.

Swales de la Rabkin & Swales era primul agent care o sună pe Centaine. Ca și bursa, și tonul lui era efervescent și optimist.

– Draga mea doamnă Courtney, exclamă el, și în aceste circumstanțe, Centaine era pregătită să-i ierte această familiaritate. Scumpa mea doamnă Courtney, momentul ales a

fost aproape miraculos. După cum știți, din nefericire nu am reușit să completăm tot ordinul dumneavoastră de cumpărare. Nu am reușit să obținem decât patru sute patruzeci de mii de ERPM la un preț mediu de douăzeci și cinci de șilingi. Volumul ordinului dumneavoastră a împins prețul la douăzeci și șase. Și totuși – iar Centaine aproape îl auzi împăunându-se ca să-și facă anunțul – totuși, sunt încântat că pot să vă spun că azi-dimineață ERPM se vând la cincizeci și cinci de șilingi și sunt încă în urcare. Pe la sfârșitul săptămânii mă aștept la șaizeci de șilingi...

– Vindeți-le, zise calmă Centaine, și-l auzi înecându-se la celălalt capăt al liniei.

– Dacă-mi dați voie să vă ofer un sfat...

– Vindeți-le, repetă ea. Pe toate.

Și închise telefonul, uitându-se afară pe fereastră, încercând să-și calculeze profitul, dar sună din nou telefonul înainte să ajungă la suma totală și unul după celălalt, toți ceilalți brokeri o anunțară triumfători ce contracte de cumpărare făcuseră în numele ei. Apoi primi un telefon de la Windhoek.

– Domnule doctor Twentyman-Jones, ce mă bucur să vă aud vocea, zise ea, recunoscându-l instantaneu.

– Ei bine, doamnă Courtney, ce tevatură interesantă, îi zise Twentyman-Jones morocănos. Mina H'ani va avea din nou profituri, chiar și la cota zgârcită pe care ne-o permite De Beers.

– S-a întors roata și pentru noi! exclamă Centaine. A răsărit soarele și pe ulița noastră.

– Nu aduce anul ce aduce ceasul, zise pe un ton lugubru Twentyman-Jones, răspunzând clișeului cu un clișeu. Nu e bine să vindem pielea ursului din pădure.

– Domnule doctor Twentyman-Jones, vă iubesc. Centaine râse încântată și de cealaltă parte a legăturii telefonice, la mai mult de o mie de kilometri, se lăsă o tăcere șocată. O să ajung acolo de îndată ce pot scăpa de aici. Avem mult de lucru acum.

Închise telefonul și se duse să-l caute pe Shasa. Îl găsi jos la grajduri, pălăvrăgind cu grăjdarii de culoare, stând în soare și ungând harnașamentul de polo și șaua.

– *Chéri*, mă duc cu mașina la Cape Town. Vrei să vii cu mine?

– De ce mergi așa de departe, mamă?

– E o surpriză.

Aceasta era metoda cea mai sigură de a obține cooperarea absolută a lui Shasa și băiatul îi aruncă imediat lui Abel harnașamentul la care lucra și sări în picioare.

Starea ei de spirit era extrem de molipsitoare și când intrară în sala de expoziție a magazinului Porters Motors de pe Grand Street amândoi râdeau. Vânzătorul ieși în fugă din biroul său.

– Doamnă Courtney, nu v-am mai văzut de prea mult timp. Permiteți-mi să vă urez un An Nou fericit și prosper!

– A început foarte bine din ambele puncte de vedere, răspunse ea zâmbind. Apropo de fericire, domnule Tims, cât de curând îmi puteți livra noul Daimler?

– Va fi galben, bineînțeles?

– Cu țevile negre, bineînțeles!

– Și accesoriile obișnuite – măsuța de toaletă, dulăpiorul de cocktailuri?

– Toate, domnule Tims.

– O să trimit o cablogramă imediat la biroul nostru din Londra. Să zicem patru luni, doamnă Courtney?

– Hai să zicem mai bine trei luni, domnule Tims.

Shasa abia reuși să se stăpânească până ajunseră pe trotuarul din fața magazinului.

– Mamă, ai înnebunit? Suntem săraci!

– Ei bine, *chéri*, hai să fim săraci cu puțină clasă și stil!

– Unde mergem acum?

– La poștă.

Pe tejgheaua oficiului de telegraf Centaine scrise o cablogramă către Sotheby din Bond Street:

Nu va mai avea loc vânzarea. Stop.
Vă rog anulați toate pregătirile.

Se duseră la prânz la hotelul Mount Nelson.

Blaine îi promisese să se întâlnească de îndată ce va putea scăpa din ședința noului cabinet propus de coaliție. Își respectă cuvântul și o aștepta în pădurea de pini, dar când Centaine îi văzu chipul toată fericirea ei păli.

– Ce s-a întâmplat, Blaine?

– Hai să ne plimbăm, Centaine. Am stat toată ziua în casă.

Urcară pantele Karbonkelberg din spatele moșiei. În vârf se așezară pe un buștean căzut și priviră magnificul apus de soare.

– „Acesta e cel mai frumos Cape pe care l-am descoperit în toate călătoriile noastre în jurul pământului..." cită ea greșit din jurnalul de bord al lui Vasco da Gama, dar Blaine nu o corectă așa cum sperase ea. Spune-mi, Blaine.

Îi luă mâna într-ale ei și-l privi cu insistență, și în cele din urmă, Blaine se întoarse spre ea.

– Isabella, zise el sumbru.

– Ai vești de la ea?

Starea ei de spirit se înnegură și mai mult auzindu-i numele.

– Doctorii nu pot face nimic pentru ea. Se va întoarce cu viitorul vapor din Southampton.

În tăcerea ce urmă soarele se afundă în marea argintie, luând cu el toată lumina lumii, și sufletul lui Centaine la fel de întunecat.

– Ce ironie, șopti ea. Datorită ție am la dispoziție totul de pe lumea asta, în afara lucrului pe care mi-l doresc cel mai mult – pe tine, iubirea mea.

Femeile pisau boabele proaspete de mei în pivele de lemn transformându-le într-o făină albă și pufoasă, cu care umplură unul dintre sacii de piele.

Cu sacul în spate, Swart Hendrick, urmat de fratele lui, Moses, părăsi satul după răsăritul lunii noi și se furișă în liniște pe deal, la adăpostul întunericului. Cât timp Hendrick stătu de pază, Moses se cățără în copacul înalt la vechiul cuib de bufnițe-șoim și scoase pachetele de hârtie.

Se duseră apoi de-a lungul crestei dealului până trecură cu mult de punctul de unde încă exista posibilitatea de a fi văzuți din sat, și chiar și atunci acoperiră cu grijă micul foc pe care-l făcură între niște bolovani. Hendrick rupse hârtia de împachetat și vărsă gemele sclipitoare într-o tigvă mică, în timp ce Moses pregătea o mâncare de mei în altă tigvă, amestecând-o cu apă până obținu un terci subțire.

Hendrick arse cu meticulozitate hârtia de împachetat în foc și zdrobi cenușa până o făcu praf cu un băț. De îndată ce termină, îi făcu un semn fratelui său mai tânăr și Moses puse terciul pe cărbuni. Când începu să clocotească, Hendrick înfundă diamantele în el.

Moses murmură trist când terciul de mei se întări. Suna aproape ca o incantație.

– Acestea sunt pietrele morții. N-o să avem nici o bucurie de la ele. Oamenii albi le iubesc mult prea mult; sunt pietrele morții și ale nebuniei.

Hendrick îl ignoră și formă turte de mei din compoziție, mijindu-și ochii din cauza fumului și zâmbind misterios. După ce fiecare turtă rotundă se copsese pe foc până devenise maronie pe o parte, Hendrick le întoarse pe cealaltă parte și le lăsă să se coacă până se făcură tari ca niște cărămizi; apoi le ridică din foc și le lăsă la o parte să se răcească. În cele din urmă, împachetă turtele groase în sacul de piele și se întoarseră în liniște în satul adormit.

Dimineața devreme porniră la drum și femeile îi însoțiră primul kilometru de călătorie, văitându-se triste și cântându-le cântece de drum bun. Când rămaseră în urmă, nici unul din bărbați nu-și întoarse privirea să se uite la ele. Ei înaintau cu pas hotărât și regulat către orizontul jos și maroniu, cărându-și

boccelele în echilibru pe cap. Nici unul nu se gândi la asta, dar scena aceasta avea loc în mod identic în fiecare zi în o mie de sate din tot subcontinentul de sud.

După mai multe zile, mergând în continuare pe jos, cei doi bărbați ajunseră la stația de recrutare. Era o băcănie cu o singură încăpere, unde se vindeau de toate, stând singuratică la o răscruce de drumuri la marginea deșertului. Negustorul alb își mărea venitul precar cumpărând piei de vite de la triburile nomade dimprejur și recrutând personal pentru „Wenela".

Wenela era acronimul de la Witwatersrand Native Labour Association, o întreprindere imensă ce apărea peste tot, întinzându-și tentaculele în pustietatea nemărginită a Africii. Din vârfurile Munților Dragon din Basutoland, până la mlaștinile din Zambezi și Chobe, de la ținuturile aride din Kalahari până la pădurea ecuatorială de pe înaltul podiș din Nyasaland, aduna pârâiașele de negri și-i concentra prima dată într-un curent și apoi într-un fluviu măreț ce se scurgea neîntrerupt în fabuloasele câmpuri de aur de la Creasta Apelor Albe – Witwatersrand din Transvaal.

Negustorul se uită doar în treacăt la acești doi noi recruți care stăteau în fața lui ca niște blegi. Aveau chipurile în mod intenționat lipsite de orice expresie, cu ochii goi, singurul scut de apărare al africanului negru în prezența albilor.

– Numele? întrebă negustorul.

– Henry Tabaka.

Hendrick își alesese acest nume nou ca să ascundă relația de rudenie cu Moses și să evite orice legătură întâmplătoare cu Lothar De La Rey și cu jaful diamantelor.

– Numele? îl întrebă negustorul pe Moses.

– Moses Gama.

Pronunță numele cu un „G" gutural.

– Ați mai lucrat la mine până acum? Vorbiți engleză?

– Da, *Basie*.

Aveau o atitudine slugarnică și negustorul zâmbi.

– Bine! Foarte bine! O să fiți bogați când o să veniți acasă de la *Goldi*. O grămadă de neveste. Multă tăvăleală, pricepeți? Le rânji lasciv și le dădu fiecăruia un card verde Wenela și un bilet de autobuz. Autobuzul o să vină în curând. Așteptați afară, le porunci apoi.

Imediat își pierdu orice interes față de ei. Își câștigase deja guineea premiu pe cap de negru recrutat – bani buni, ușor de câștigat – și obligațiile lui față de recruți se încheiaseră.

Cei doi așteptară patruzeci și opt de ore sub salcâmul pricăjit de lângă băcănia cu acoperiș de tablă până să vină autobuzul zăngănind și hurducându-se, bocănind și șuierând fum albastru prin deșertul mohorât.

Se opri pentru foarte puțină vreme și cei doi frați își aruncară bagajele ponosite în portbagajul de pe acoperiș, pe care erau deja îngrămădite tigve, cutii și boccele, capre legate bine și cuști din coajă de copac împletită, pline cu păsări vii. Apoi se cățărară și ei în cabina arhiplină și se înghesuiră pe una dintre băncile de lemn tare. Autobuzul șuieră și zdrăngăni peste câmpie și pasagerii negri, îngrămădiți umăr lângă umăr, se hurducau și se legănau la unison, după cum urca sau cobora în gropile și făgașele drumului.

Două zile mai târziu, autobuzul se opri în fața porților de sârmă ghimpată de la escala Wenela de la periferia orașului Windhoek, și majoritatea pasagerilor, toți bărbați tineri, coborâră și se uitară în jur fără țintă până când un supraveghetor negru imens, cu o emblemă de alamă pe braț și în mână cu un *sjambok*, biciul de piele de rinocer, veni și urlă la ei până se aranjară într-un rând și apoi îi conduse printre porți.

Administratorul alb al punctului de escală stătea pe prispa clădirii sale de birouri, cu cizmele proptite pe balustrada de piatră și cu o sticlă neagră de bere nemțească lângă cot, făcându-și vânt cu pălăria. Unul câte unul, supraveghetorul negru îi împinse pe noii recruți în fața lui pentru evaluare. Administratorul nu refuză decât pe unul singur, un omuleț

pricăjit şi uscăţiv care de-abia avea puterea să urce şontâcăind până sus pe verandă.

– Nenorocitul ăsta e plin de TBC, zise el sorbind din bere. Scapă-te de el. Trimite-l de unde a venit.

Când Hendrick se apropie de el, administratorul se îndreptă de spate în scaunul său pliant şi-şi aşeză paharul cu bere lângă el.

– Cum te cheamă, băiete? întrebă el.

– Tabaka.

– Ha, vorbeşti englezeşte.

Administratorul îşi miji ochii. Îi putea ghici imediat pe scandalagii; asta era slujba lui. Îşi dădea seama după ochii lor, după sclipirea de inteligenţă şi agresiune din ei. Îşi dădea seama după felul în care umblau şi-şi ţineau spatele, iar negrul acesta înalt, mohorât şi impozant era o belea mare de tot.

– Ai probleme cu poliţia, băiete? îl întrebă iar. Ai furat vitele altuia? Ţi-ai omorât fratele, poate – sau te-ai tăvălit cu nevastă-sa, ei?

Hendrick se uită la el cu o privire de neghiob.

– Răspunde-mi, băiete.

– Nu.

– Să-mi spui *Baas* când vorbeşti cu mine, înţelegi?

– Da, *Baas,* răspunse cu grijă Hendrick.

Administratorul deschise dosarul de poliţie de pe masa de lângă el şi răsfoi prin el încet, uitându-se brusc la Hendrick să-i prindă vreun semn de vinovăţie sau teamă pe faţă. Dar Hendrick purta din nou masca africană, prostească, resemnată şi de nepătruns.

– Măiculiţă, ce put! exclamă administratorul aruncând iar dosarul pe masă. Ia-i de aici, îi zise supraveghetorului negru.

Îşi luă apoi sticla de bere şi paharul şi se întoarse în biroul lui.

– Ar trebui să ştii deja chestia asta, frate, îi şopti Moses când mărşăluiră din nou în rând către şirul de colibe acoperite

cu stuf. Când eşti faţă în faţă cu hienele albe şi flămânde, nu-ţi pui mâna în gura lor, şi Hendrick nu-i răspunse nimic.

Avură însă noroc, echipa de recruţi era aproape completă, trei sute de bărbaţi negri adunaţi deja şi aşteptând în şirul de colibe din spatele gardului de sârmă ghimpată. Câţiva dintre ei erau acolo de zece zile, şi venise timpul pentru următoarea etapă a călătoriei lor, aşa că Hendrick şi Moses nu fură nevoiţi să îndure încă o aşteptare interminabilă. În noaptea aceea, trei vagoane de tren fură manevrate pe linia ce trecea pe lângă tabără şi supraveghetorii negri îi treziră înainte de a se crăpa de zi.

– Adunaţi-vă lucrurile, *Shayile!* A venit timpul! Vă aşteaptă trenul să vă ducă la *Goldi,* la locul cu aur.

Se aranjară iar în şiruri şi răspunseră la strigarea listelor cu nume. După aceea fură conduşi în marş la vagoanele care-i aşteptau.

Aici şeful era din nou un alb. Era înalt şi bronzat, cu o cămaşă kaki cu mânecile suflecate până sus pe bicepşii vânjoşi, cu o pălărie neagră fără formă, trasă jos pe fruntea de sub care ieşeau şuviţe blonde. Avea trăsăturile plate şi slave, dinţii strâmbi şi pătaţi de tutun şi ochii de un albastru ceţos şi spălăcit; avea un zâmbet perpetuu, placid şi nătâng, şi-şi sugea mereu o carie dintr-unul din dinţii înnegriţi. Avea un *sjambok* legat cu o cureluşă la încheietura mâinii şi, din când în când, fără nici un motiv aparent, şfichiuia cu vârful biciului picioarele goale ale câte unui negru din şirul ce trecea pe lângă el; era un gest neglijent făcut mai degrabă din indiferenţă şi dispreţ, decât din cruzime calculată, şi, deşi fiecare lovitură era uşoară, ustura ca o înţepătură de viespe, iar victima ţipa şi sărea în sus, urcând scara vagonului ca scăpat din puşcă.

Hendrick ajunse în dreptul lui şi gura supraveghetorului se strâmbă într-un rânjet larg, arătându-şi şi mai tare dinţii stricaţi. Administratorul taberei i-l arătase pe negrul ovambo

înalt. „E soi rău, îl avertizase el. Fii cu ochii pe el. Nu-l lăsa să-ți scape de sub control."

Își folosi acum încheietura pentru șfichiuirea țintită pe pielea sensibilă de pe dosul genunchilor lui Hendrick.

– Iii-haa! strigă el. Hai mai repede!

Biciul plesni când se înfășură în jurul piciorului lui Hendrick. Nu rupse pielea, căci supraveghetorul era un expert, dar lăsă o urmă vineție pe pielea catifelată și întunecată.

Hendrick se opri încremenit, cu celălalt picior ridicat deja pe prima treaptă a scării, cu mâna liberă pe balustradă și cu cealaltă ținându-și în echilibru bocceaua pe umăr, și-și întoarse încet capul până se uită fix în ochii albaștri palizi ai supraveghetorului.

– Da! îl încurajă încet supraveghetorul și pentru prima dată îi apăru o scânteiere de interes în ochi; își schimbă subtil poziția, ridicându-se ușor pe vârfurile picioarelor. Da! repetă el.

Voia să-l atace pe nemernicul ăsta negru înalt, aici, în fața tuturor. Urmau să călătorească cinci zile în vagoanele acestea, cinci zile caniculare și însetate în care nervii tuturor vor fi întinși la maximum. Îi plăcea întotdeauna să facă lucrul ăsta chiar la începutul călătoriei. Nu era nevoie decât de unul, și-l va scuti de multe necazuri după aceea, dacă dădea un exemplu chiar aici, pe macaz. În felul acesta toți vor ști la ce să se aștepte dacă încercau să facă ceva, și din experiență știa că nu încercau niciodată să facă ceva dacă le dădea o lecție la început.

– Hai, cioară!

Își coborî vocea și mai mult, făcând insulta mult mai personală și intensă. Îi plăcea partea asta a muncii sale, și era foarte bun la ea. Nemernicul ăsta fudul n-o să fie în stare să călătorească pe când o să termine cu el. N-o să mai fie de nici un folos nimănui cu patru sau cinci coaste rupte, și probabil o falcă fracturată.

Hendrick fu însă mai iute ca el. Urcă scara în vagon într-un singur salt, lăsându-l pe supraveghetor pe macaz, încordat în poziție de atac cu biciul ridicat deasupra capului, gata de a înfige vârful mânerului în gâtul lui Hendrick.

Mișcarea lui Hendrick îl luă complet prin surprindere, așa că în momentul când ținti o lovitură puternică de bici în picioarele lui Hendrick, care urca scara, plesnitura ajunse cu o jumătate de secundă prea târziu și biciul șuieră și izbi doar aerul.

Moses venea în urma fratelui său, și văzu expresia însetată de sânge de pe chipul supraveghetorului alb în momentul când trecu pe lângă el.

– Nu s-a terminat încă, îl avertiză el pe Hendrick când își puseră boccelele pe grilajul de deasupra capetelor lor și se așezară pe băncile tari de lemn așezate de-a lungul vagonului. O să se ia din nou de tine.

Cu câteva ore înainte de amiază, cele trei vagoane fură scoase de pe linia terminus și cuplate la capătul unui mărfar lung, și după câteva ore de cuplări, zguduituri și porniri amânate, o luară în sfârșit cu pas de melc peste dealuri și apoi cu viteză mai mare spre sud.

După-amiaza trenul se opri pentru o jumătate de oră la un mic macaz și încărcară o roabă de mâncare în vagonul din față. Sub ochii palizi ai supraveghetorului alb, doi negri împinseră roaba prin vagoanele aglomerate și fiecare recrut primi o farfurie mică de cositor cu o turtă de mălai alb și un polonic de tocană de fasole.

Când ajunseră lângă locul lui Swart Hendrick, supraveghetorul alb îl împinse la o parte pe negrul care împărțea mâncarea și îi luă farfuria din mână ca să-i servească el însuși porția lui Hendrick.

– Trebuie să avem grijă de cioroiul ăsta, zise el tare. Vrem să fie puternic la lucrul de la *Goldi,* și îi mai turnă un polonic de tocană de fasole în farfurie, oferindu-i-o lui Hendrick. Poftim, cioară.

Însă când Hendrick își întinse mâna să ia farfuria, o lăsă intenționat să cadă pe jos. Tocana fierbinte îi stropi picioarele lui Hendrick și supraveghetorul călcă în mizeria de mămăligă și fasole de pe jos cu cizma. Apoi făcu un pas înapoi, cu mâna pe bastonul de la centură și rânji.

– Hei, porc nenorocit și neîndemânatic ce ești, nu primești decât o porție. Dacă vrei s-o mănânci de pe jos, asta-i treaba ta.

Așteptă nerăbdător să-l vadă pe Hendrick reacționând, și apoi se strâmbă de dezamăgire când Hendrick își lăsă ochii jos, se aplecă și începu să răzuiască cu degetele turta zdrobită de mămăligă înapoi pe farfurie, și apoi luă o îmbucătură în gură și începu să mestece placid.

– Voi, ciori soioase ce sunteți, ați mânca orice, chiar și balegă, zise el scârbit și trecu mai departe.

Geamurile vagoanelor erau acoperite cu grilaje, și ușile de la ambele capete erau încuiate și zăvorâte pe dinafară. Supraveghetorul purta inelul de chei la centură, încuind cu grijă fiecare ușă în urma lui când trecea. Știa din experiență că mulți recruți începeau să aibă îndoieli încă din prima zi și că, mânați de dorul de casă și de spaima din ce în ce mai mare de necunoscut, de ciudățenia tulburătoare a tuturor lucrurilor din jur, începeau să renunțe și să încerce să scape, câțiva dintre ei sărind efectiv din trenul în mișcare. Supraveghetorul își făcea rondul la fiecare câteva ore, numărând meticulos capetele, chiar și în miezul nopții, și se ducea intenționat lângă Hendrick și-i băga lumina lanternei în ochi, trezindu-l de fiecare dată când trecea prin vagon.

Supraveghetorul nu se plictisi nici un moment de eforturile sale de a-l scoate din minți pe Hendrick. Devenise o provocare pentru el, un concurs între ei doi. Știa foarte bine ce văzuse, în ochii lui Hendrick apăruse pentru o clipă o sclipire de violență, amenințare și putere, și era hotărât s-o scoată la lumină, și apoi s-o zdrobească și s-o distrugă.

– Răbdare, frate, îi şoptea Moses lui Hendrick. Ţine-ţi furia în tine. Ai grijă de ea şi preţuieşte-o. Las-o să crească până-i va veni vremea, până vei putea s-o foloseşti pentru tine.

Hendrick ajunsese să se bazeze din ce în ce mai mult pe sfaturile şi părerile fratelui său, cu fiecare zi ce trecea. Moses era inteligent şi convingător, ager la minte, alegând mereu cuvântul potrivit, şi având acea prezenţă care-i făcea pe ceilalţi oameni să-l asculte când vorbea.

Hendrick văzu foarte limpede aceste daruri speciale ale sale în zilele ce urmară. La început, nu le vorbi decât bărbaţilor care stăteau lângă el în vagonul aglomerat şi canicular. Le spuse cum va fi la locul unde mergeau şi cum îi vor trata albii, ce se va aştepta de la ei şi ce consecinţe vor suferi dacă îşi vor dezamăgi noii patroni.

Chipurile negre ale oamenilor din jur erau serioase şi atente, ascultându-i cuvintele, şi, în curând, şi cei aşezaţi mai departe pe bănci se întindeau să-l audă şi strigau încet:

– Vorbeşte mai tare, Gama. Vorbeşte să te auzim toţi.

Moses Gama îşi ridică vocea limpede şi impresionantă de bariton, şi toţi îl ascultară cu respect.

– O să fie mulţi oameni negri la *Goldi*. Mai mulţi decât aţi crezut vreodată că e posibil, din neamul Zulu, Xhosa, N'debele, Swayi şi Nyasa, cincizeci de triburi diferite vorbind mai multe limbi decât aţi auzit vreodată. Triburi la fel de diferite de voi pe cât sunteţi voi de diferiţi de oamenii albi. Câţiva dintre ei vor fi duşmani de sânge tradiţionali ai tribului nostru, aşteptând şi pândind ca nişte hiene să vină ocazia să se năpustească asupra voastră şi să vă sfâşie. Vor fi momente când veţi fi adânc în pământ, acolo jos unde este mereu noapte, şi veţi fi la mila acestor oameni. Ca să vă protejaţi, trebuie să vă înconjuraţi de oameni în care puteţi avea încredere; trebuie să vă puneţi sub protecţia unui conducător puternic; şi în schimbul protecţiei lui trebuie să-i oferiţi acestei căpetenii ascultarea şi loialitatea voastră.

Şi foarte curând ajunseră toţi să recunoască faptul că Moses Gama era acest conducător puternic. În doar câteva zile era căpetenia necontestată a tuturor oamenilor din vagonul trei, şi în timp ce le vorbea şi le răspundea la întrebări, potolindu-le temerile şi îndoielile, Moses, la rândul lui, le judeca valoarea individuală, privindu-i şi cântărindu-i pe fiecare, alegând, evaluând şi eliminând. Începu să reorganizeze aşezarea în vagon, poruncind celor pe care-i alesese să se mute mai aproape de locul lui din centru, adunându-şi în jurul lui pe cei mai buni dintre recruţi. Şi imediat oamenii pe care-i numise căpătară prestigiu; formară o gardă pretoriană de elită în jurul noului lor împărat.

Hendrick îl privi în timp ce înfăptuia acest lucru, manipulându-i pe oamenii din jurul lui, supunându-i puterii voinţei şi personalităţii sale, şi fu copleşit de admiraţie şi mândrie pentru fratele lui mai tânăr, renunţând la ultimele lui reţineri şi acordându-i de bunăvoie întreaga sa loialitate, dragoste şi ascultare.

Prin asociaţie cu Moses, ceilalţi oameni din vagon îi acordară şi lui Hendrick respectul şi veneraţia lor. El era generalul lui Moses, mâna lui dreaptă, şi-l recunoscură ca atare, şi încet Hendrick realiză că în aceste puţine zile Moses Gama îşi făurise o *impi*, o trupă de războinici pe care se putea baza în mod implicit, şi că făcuse asta aproape fără nici un efort vizibil.

Stând în vagonul arhiplin ce duhnea deja ca o cuşcă de animale de la sudoarea râncedă a sutelor de corpuri înfierbântate de caniculă şi a miasmelor din latrină, hipnotizat de ochii şi cuvintele mesianice ale propriului frate, Hendrick se gândi la ceilalţi alţi mari conducători negri care ieşiseră din ceţurile istoriei africane, ca să conducă la început un mic grup, apoi un trib şi în final o hoardă imensă de războinici peste toată întinderea continentului, făcând ravagii, prădând şi distrugând.

Se gândi la Mantatisi, la Chaka şi la Mzilikazi, la Shangaan şi la Angoni, şi, cu o străfulgerare de clarviziune, îi văzu la începuturile lor, stând tot aşa la un foc de tabără undeva în câmp, înconjuraţi de un mic grup de bărbaţi, ţesând o vrajă asupra lor, capturându-le imaginaţia şi spiritul cu laţul de mătase al cuvintelor şi ideilor, înflăcărându-i cu visurile lor.

„Sunt de faţă la începuturile unei înfăptuiri pe care încă nu o înţeleg, se gândi el. Tot ce am făcut până în acest moment a fost doar o iniţiere, toate luptele, uciderile şi chinuirile n-au fost decât antrenament. Acum sunt gata pentru realizarea vieţii mele, oricare ar fi ea, şi Moses Gama mă va conduce la ea. Nu e nevoie să ştiu şi eu ce este. Este destul să-l urmez pe el."

Şi ascultă cu aviditate când Moses rosti nume pe care nu le mai auzise niciodată şi expuse idei noi şi ciudat de mişcătoare.

– Lenin, zise Moses. Nu un om, ci un zeu care s-a coborât pe pământ.

Şi toţi se bucurară să audă povestea tărâmului din nord unde oamenii se uniseră sub comanda acestui om-zeu Lenin, doborâseră un rege şi, făcând acest lucru, deveniseră ei înşişi o parte din divinitate.

Erau încântaţi şi înflăcăraţi când Moses le spuse despre un război aşa cum pământul nu mai văzuse niciodată, şi pofta lor atavică de luptă le clocoti în vine şi le bubui în inimi, tare şi fierbinte ca securea de luptă când iese din forja fierarului roşie şi strălucitoare. Moses numea acest război o „revoluţie", şi le explică acest lucru, până când înţeleseră că şi ei puteau face parte din această bătălie glorioasă, că şi ei puteau doborî regi şi deveni parte din divinitate.

Uşa din capătul vagonului se deschise cu un trosnet şi intră supraveghetorul alb, rămânând cu mâinile în şolduri în prag, rânjind fără veselie, şi toţi îşi coborâră capetele uitându-se la podea, acoperindu-şi sau ferindu-şi ochii. Dar cei care

stăteau aproape de Moses, aleşii, elita, începură să înţeleagă atunci unde se va da această bătălie şi cine erau regii care vor fi doborâţi.

Supraveghetorul alb simţi atmosfera schimbată din vagon. Era densă ca mirosul de corpuri negre nespălate şi duhoarea latrinei din colţul vagonului; era electrică asemenea aerului la amiază în zilele sinucigaşe de noiembrie, chiar înainte de răstimpul marilor ploi, şi supraveghetorul îl căută rapid pe Hendrick care stătea în mijlocul vagonului.

„Un măr putred şi s-a stricat tot sacul", se gândi el cu înverşunare. Îşi atinse bastonul de la centură. Descoperise personal cât de dificil era să mânuieşti biciul *sjambok* în interiorul unui vagon, fiind mult prea lung pentru a putea fi folosit eficient. Bastonul în schimb era excelent, treizeci şi cinci de centimetri de lemn tare, cu capătul găurit şi umplut cu alice de plumb. Putea sfărâma oase cu el, zdrobi craniul unui om omorându-l pe loc dacă era necesar, sau cu o schimbare delicată de greutate, lovitura nu făcea decât să-l facă să-şi piardă cunoştinţa. Era un artist cu bastonul, aşa cum era şi cu biciul de altfel, dar fiecare avea timpul şi locul său potrivit. Acum era timpul pentru baston şi înaintă agale prin vagon, părând să-l ignore pe Hendrick, examinând feţele tuturor celorlalţi oameni pe lângă care trecea, văzând noua rebeliune pe chipurile lor mohorâte şi înfuriindu-se din ce în ce mai tare pe omul care-i făcuse slujba atât de dificilă.

„Ar fi trebuit să-l pun cu botul pe labe încă de la început, îşi zise el cu amărăciune. Aproape că am lăsat să treacă prea mult timp. Şi asta chiar eu, care ador viaţa liniştită şi simplă. Ei bine, acum va trebui să ne aranjăm lucrurile."

Îi aruncă o privire aparent întâmplătoare lui Hendrick în trecere şi cu colţul ochiului îl văzu pe ovambo-ul înalt relaxându-se uşor când trecu pe culoarul dintre scaune.

„Văd că m-aştepţi, băiete. Ştii ce trebuie să se întâmple, şi n-am să te dezamăgesc."

La ușa cealaltă a vagonului se opri, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee, și se reîntoarse pe culoar, zâmbindu-și în barbă. Acum se opri din nou în fața lui Hendrick, și-și supse zgomotos caria din dinte.

– Uită-te la mine, cioară, îl invită el pe un ton agreabil și Hendrick își ridică privirea și se uită la el. Care *m'pahle* e al tău? întrebă el. Care e bagajul tău? iar Hendrick fu luat prin surprindere.

Era perfect conștient de comoara de diamante din bagajul de deasupra capului său și aruncă instinctiv o privire fugară la sacul de piele.

– Bine.

Supraveghetorul alb ridică sacul de pe grilaj și-l aruncă pe jos în fața lui Hendrick.

– Deschide-l! îi porunci el, rânjind încă, cu o mână pe șold și cealaltă pe mânerul bastonului. Hai, mișcă! Rânjetul deveni rece și ca de lup când Hendrick nu se mișcă. Deschide-l, cioară. Hai să vedem ce ascunzi.

Metoda aceasta funcționa întotdeauna. Chiar și cel mai docil om reacționa să-și protejeze bunurile personale, oricât de nesemnificative și fără valoare ar fi fost ele.

Hendrick se aplecă încet și desfăcu gura sacului de piele. Apoi se îndreptă iar de spate și rămase nemișcat și placid.

Supraveghetorul alb se aplecă, înșfăcă fundul sacului și se îndreptă iar de spate, fără să-și ia privirea din ochii lui Hendrick. Scutură sacul viguros, vărsându-i conținutul pe jos.

Prima dată căzu pătura făcută sul, și supraveghetorul o desfăcu cu vârful cizmei. În pătură era o vestă de piele de oaie și câteva haine de schimb, și un cuțit de douăzeci și doi de centimetri într-un toc de piele.

– Armă periculoasă, zise supraveghetorul. Știi că nu e voie cu arme periculoase în vagon.

Luă cuțitul și apăsă lama de nișa ferestrei, rupând-o; apoi aruncă cele două bucăți separate afară printre barele de la fereastra din spatele lui Hendrick.

Hendrick nu se mișcă, deși supraveghetorul așteptă aproape un minut, uitându-se provocator la el. Singurul sunet ce se auzea era zdrăngănitul trenului pe șinele de oțel și pufăitul vag al locomotivei. Nici unul dintre ceilalți pasageri negri din vagon nu se uita la desfășurarea acestei mici drame; toți se holbau drept în față, cu fețele inexpresive ca niște măști, cu privirile goale.

– Ce e gunoiul ăsta? întrebă supraveghetorul.

Atinse cu vârful piciorului una dintre turtele tari de mei și deși Hendrick nu-și mișcă nici un mușchi, bărbatul alb văzu prima sclipire în ochii negri fumurii. „Așa! se gândi el bucuros. Asta e! Acum se va mișca." Și luă o tartă în mână, mirosind-o gânditor.

– Pâine de ciori, murmură el. Nu e voie cu ea. Regulamentul companiei – nu e voie cu mâncare pe tren.

Și răsuci tarta ca s-o poată trece printre barele de la geam, aruncând-o afară pe fereastra deschisă. Tarta se lovi de terasamentul de sub roțile zdrăngănitoare de oțel și se sfărâmă în mii de bucăți, iar supraveghetorul chicoti și se aplecă să mai ia una.

Hendrick simți că-i ia foc creierul. Se stăpânise de așa de mult timp deja și pierderea diamantelor îl făcu să-și piardă mințile de furie. Se năpusti asupra bărbatului alb, aruncându-se direct de pe bancă, dar supraveghetorul era pregătit pentru acest atac. Își îndreptă brațul drept și vârî vârful bastonului în gâtul lui Hendrick. Apoi, când Hendrick căzu sufocându-se, cu mâinile încleștate în jurul gâtului, îl plesni cu bastonul peste cap, cu o lovitură atent măsurată ca să nu-l omoare, și mâna lui Hendrick căzu de la gât în momentul când se prăbuși înainte. Însă supraveghetorul nu voia să-l lase să cadă și cu mâna stângă îl împinse înapoi înspre bancă, ținându-l ridicat în timp ce-l lovea cu bastonul.

Se auzea ca o secure crăpând lemne – bastonul întărit în capăt izbindu-se de craniul lui Hendrick – și pielea subțire a capului se crăpă, lăsând să curgă pâraie de sânge sclipitor ca

rubinul. Supraveghetorul îl păli astfel de trei ori, lovituri măsurate și calculate, și apoi înfipse vârful bastonului în gura deschisă, lipsită de vlagă a lui Hendrick, spărgându-i amândoi incisivii de la nivelul gingiei.

„Întotdeauna trebuie să-i însemnezi." Aceasta era una dintre maximele lui. „Însemnează-i ca să nu uite."

Abia atunci dădu drumul omului care-și pierduse deja cunoștința și-l lăsă să se prăbușească în mijlocul culoarului cu capul înainte.

Se răsuci instantaneu și se ridică pe vârfurile picioarelor ca o viperă, gata de atac. Cu bastonul pregătit în mâna dreaptă, se uită în ochii șocați ai negrilor din jurul lui. Imediat toți își lăsară privirile în pământ, și singura mișcare în tot vagonul era smucitura trupurilor în ritm cu clănțănitul roților pe șine.

Sângele lui Hendrick se întindea într-un șuvoi gros din cap, scurgându-se apoi ca niște șerpi mici, de un roșu întunecat, pe podeaua culoarului. Supraveghetorul zâmbi din nou, uitându-se cu o expresie aproape paternă la silueta întinsă pe jos. Fusese un spectacol frumos, rapid și complet, exact așa cum îl plănuise, și îl savurase întru totul. Bărbatul de la picioarele lui era creația sa și era mândru de el.

Luă celelalte turte de mei din băltoaca de sânge și una câte una le aruncă afară pe geam printre bare. După aceea se ghemui lângă omul de la picioarele sale și-și șterse urmele de sânge de pe baston pe cămașa lui. Apoi se ridică în picioare, își puse bastonul la centură și coborî cu pas agale pe culoar.

Totul era bine acum. Starea de spirit se schimbase, atmosfera nu mai era deloc încordată. Nu va mai apărea nici o problemă. Își făcuse datoria, și și-o făcuse bine.

Ieși pe balconul vagonului și cu un zâmbet ușor, încuie ușa în urma lui.

În momentul când ușa se închise, oamenii din vagon se treziră la viață. Moses dădu câteva ordine pe un ton răspicat și doi oameni îl ridicară pe Hendrick înapoi pe bancă; altul se

duse la canistra cu apă de lângă uşa latrinei, iar Moses îşi deschise propria boccea şi scoase un corn de ţap închis cu un dop.

Oamenii îi ţinură capul lui Hendrick să nu se mişte şi Moses turnă o pulbere maronie din cornul de ţap pe rana de pe scalp. Era un amestec de cenuşă cu ierburi, zdrobit într-o pulbere fină, şi Moses o puse cu degetul pe rana deschisă. Asta opri sângerarea şi apoi cu o cârpă umedă Moses curăţa gura rănită a fratelui său. Apoi îi luă capul leşinat în poale şi aşteptă.

Moses privise conflictul dintre fratele său şi bărbatul alb cu un interes aproape clinic, reţinând şi dirijând în mod intenţionat reacţia lui Hendrick până când drama îşi atinsese punctul culminant atât de exploziv. Legătura pe care o avea cu fratele lui era încă slabă. Tatăl lor fusese un bărbat prosper şi cu pofte viguroase, care îşi lăsase gravide în mod regulat toate cele cincisprezece soţii. Moses avea peste treizeci de fraţi şi surori, dar nu simţea decât pentru foarte puţini dintre ei o afecţiune mai puternică decât o datorie vagă de trib şi de familie. Hendrick era cu mulţi ani mai mare decât el şi plecase din sat când Moses era încă mic. De atunci auzise diverse poveşti despre aventurile şi peripeţiile lui, şi reputaţia lui Hendrick crescuse cu fiecare repovestire a acestor fapte sălbatice şi disperate. Dar poveştile sunt numai poveşti până sunt dovedite şi reputaţiile se pot clădi şi pe cuvinte, nu numai pe fapte.

Sosise momentul testării. Moses va judeca rezultatele testelor şi de ele va depinde viitorul relaţiei lor. Avea nevoie de un om dur ca locotenent, un om de fier. Lenin şi-l alesese pe Iosif Stalin. Şi el îşi va alege un om de fier, un om ca o secure, şi cu el pe post de armă va hăcui şi va fasona propriile planuri din lemnul tare al viitorului. Dacă Hendrick va pica testul, atunci Moses se va descotorosi de el cu tot atât de puţin regret cât după o secure a cărei lamă s-a sfărâmat la prima lovitură pe trunchiul unui copac.

Hendrick își deschise ochii și se uită la fratele lui cu pupilele dilatate; gemu și-și atinse rănile deschise de pe scalp. Se strâmbă din cauza durerii și pupilele i se micșorară și se focalizară, și în adâncurile lor se aprinse o furie turbată. Se chinui să se ridice în picioare.

– Diamantele?

Avea vocea joasă și șuierătoare ca o viperă ucigașă de deșert.

– S-au dus, îi zise încet Moses.

– Trebuie să mergem înapoi – să le găsim.

Dar Moses clătină din cap.

– Sunt risipite ca semințele de iarbă; nu putem să ne dăm seama unde au căzut. Nu, frate, suntem prizonieri în trenul ăsta. Nu mai putem merge înapoi. Diamantele s-au pierdut pentru totdeauna.

Hendrick rămase nemișcat, explorându-și cu limba gura distrusă, trecând-o peste cioturile zimțate ale dinților din față, cântărind cuvintele fratelui său. Moses așteptă în tăcere. De data asta nu va da nici un ordin, nu va indica nici o direcție, oricât de subtil. Hendrick trebuie să ajungă singur unde voia el.

– Ai dreptate, frate, zise în cele din urmă Hendrick. Diamantele s-au dus. Dar o să-l omor pe omul care ne-a făcut asta.

Moses nu-și dezvălui nici un sentiment. Nu oferi nici o încurajare. Pur și simplu aștepta.

– O s-o fac cu șiretenie. O să găsesc o cale de a-l omorî și nimeni nu va ști, în afară de noi și el.

Moses aștepta în continuare. Până acum Hendrick urmase calea pe care o întinsese el în fața lui. Totuși, mai era ceva ce trebuia să facă. Așa că așteptă, și se întâmplă exact așa cum sperase el.

– Ești de acord că trebuie să-l omor pe câinele acela alb, frate?

Hendrick ceruse aprobarea lui Moses Gama. Îl recunoscuse ca stăpânul său necontestat, se lăsase pe mâinile fratelui său, şi Moses îi zâmbi şi-i atinse braţul, ca şi cum ar fi pus acolo un semn, simbol al aprobării sale.

– Fă-o, frate! porunci el.

Dacă va eşua, albii îl vor spânzura; dacă va reuşi, se va fi dovedit o secure, un om de fier.

Hendrick rămase gânditor şi posac pe locul său pe bancă, fără să mai vorbească preţ de o oră. Din când în când îşi masa tâmplele, când durerea pulsândă ameninţa să-*i* facă să-i explodeze creierul. Apoi se ridică şi se duse încet prin vagon, examinând fiecare geam barat, clătinând din cap şi bombănind din cauza durerii. Se reîntoarse apoi la locul său şi stătu acolo o vreme, apoi se ridică din nou şi se duse cu paşi târşâiţi până la latrina din colţ.

Se încuie în nişa micuţă. Era o gaură în podea şi prin ea se vedea terasamentul de piatră de sub tren. Mulţi dintre oamenii care folosiseră latrina rataseră gaura şi podeaua era acoperită cu urină gălbuie întunecată şi stropi de fecale.

Hendrick îşi îndreptă atenţia către fereastra fără geam. Rama era acoperită cu grilaj metalic într-un cadru de oţel înşurubat în rama de lemn la fiecare colţ şi în centrul fiecărei părţi laterale.

Se întoarse la locul său din vagon şi-i şopti lui Moses.

– Maimuţoiul ăla alb mi-a luat cuţitul. Am nevoie de altul.

Moses nu-i puse nici o întrebare. Era parte din test. Hendrick trebuia să facă totul singur şi, dacă eşua, să-şi asume toate consecinţele fără să se aştepte ca Moses să-i împărtăşească vina sau să încerce să-l ajute. Le vorbi încet oamenilor din jur şi în câteva minute un briceag trecu din mână în mână printre rânduri şi fu strecurat în mâna lui Hendrick.

Hendrick se întoarse la latrină şi lucră la şuruburile din cadrul metalic, atent să nu zgârie vopseaua din jurul lor sau

să lase vreun semn că s-a umblat la ele. Scoase toate cele opt şuruburi, demontă apoi cadrul din ramă şi îl puse deoparte.

Aşteptă până când şinele luară o curbă spre dreapta, judecând după forţa centrifugă asupra corpului său în momentul când trenul se întoarse sub el şi atunci se uită afară pe geamul deschis. Trenul coti din nou, vagoanele din faţă şi cele de marfă dispărând dincolo de curbă şi Hendrick se aplecă afară pe geam şi se uită în sus.

De-a lungul marginii acoperişului vagonului era o ramă de oţel. Hendrick se întinse şi-şi trecu degetele peste margine, găsind un loc bun de care să se ţină. Se ridică în sus, sprijinindu-şi toată greutatea în degete, atârnat de mâini, cu picioarele încă înăuntru, pe fereastră, şi restul corpului suspendat afară din tren. Îşi ridică ochii la nivelul acoperişului şi memoră panta şi structura acoperişului, apoi coborî înapoi şi intră iar în latrină. Puse la loc grilajul la geam, dar nu fixă şuruburile decât parţial, apoi se duse la locul său de pe bancă.

Înspre seară, supraveghetorul alb şi cei doi negri care lucrau pentru el veniră iarăşi în vagon cu roaba cu mâncare. Când ajunseră la Hendrick, supraveghetorul îi zâmbi fără ranchiună.

– Acuma eşti foarte frumos, cioară. Toate servitoarele negrese o să vrea să-ţi pupe gura acum. Se răsuci apoi către mulţimea tăcută de negri din jur. Dacă mai vrea careva să fie tot aşa de frumos, să-mi spună numai. Îl aranjez eu pe gratis.

Chiar înainte de a se întuneca ambele ajutoare de culoare veniră să ia farfuriile goale.

– Mâine-seară ajungem la *Goldi*, îi zise unul din ei lui Hendrick. Este acolo un doctor alb care o să-ţi trateze rănile. Nu ai fost înţelept să-l superi pe *Tshayela*, bătăuşul, zise el cu o urmă de compasiune pe chipul negru şi impasibil. Ai învăţat o lecţie dură, prietene. Aminteşte-ţi-o bine, şi voi la fel.

Încuie uşa în urma lui când ieşi din vagon.

Hendrick se uită afară pe geam la apusul soarelui. În patru zile de călătorie peisajul se schimbase în întregime, căci ajunseseră pe podișul veld. Podișul era acoperit de iarbă cafenie-deschisă, pârjolită de gerul iernii, pământul roșu având crăpături adânci din cauza eroziunii, *dongas*, și despărțit în tabere geometrice cu sârmă ghimpată. Gospodăriile izolate păreau lăsate în părăsire pe veldul imens, iar morile de vânt cu cadre de oțel le străjuiau ca niște santinele lugubre lângă ele. Vitele slabe aveau coarne lungi și erau colorate ca de petrecere, roșu, alb, negru.

Pentru Hendrick, care-și trăise toată viața în pustietatea nepopulată, gardurile păreau sufocante și restrictive. În acest loc nu puteai fi niciodată nevăzut de alți oameni, iar satele pe lângă care trecuseră erau mari și aglomerate ca Windhoek, cel mai mare oraș pe care și-l imaginase el vreodată.

– Stai numai să vezi *Goldi*, îi zise Moses.

Afară se întunecă și oamenii din jur se pregătiră pentru noapte, înfășurându-și păturile peste cap, căci vântul răcoros al podișului intra pe ferestrele deschise.

Hendrick aşteptă până când supraveghetorul alb își făcu primul rond prin vagoane, iar când îi plimbă cu raza lanternei pe față, Hendrick nu încercă să se prefacă adormit, ci clipi orbește către el. Supraveghetorul trecu mai departe, încuind ușa vagonului în urma lui.

Hendrick se sculă în liniște de pe bancă. În fața lui, Moses se mișcă puțin în întuneric, dar nu zise nimic, și Hendrick se duse printre bănci la latrină și se încuie înăuntru. Desfăcu rapid șuruburile și scoase cadrul din ramă. Îl rezemă de perete și se aplecă afară cu capul pe geam. Aerul rece al nopții îl izbi imediat peste față și-și mijì ochii din cauza funinginii fierbinți aduse de vânt de la locomotiva pe cărbuni, făcând să-i usture obrajii și fruntea. Se întinse în sus și se prinse cu mâinile de marginea ramei de pe acoperiș.

Se trase în sus într-o mișcare grațioasă și apoi cu o lovitură din picioare și o smucitură, își aruncă partea de sus a

corpului peste marginea acoperișului și-și întinse imediat un braț în sus. Găsi un loc să se prindă de ventilatorul din mijlocul acoperișului curbat și își trase restul corpului sus, târându-se pe burtă.

Zăcu acolo pentru câteva clipe, gâfâind și cu ochii strâns închiși, până își controlă durerea bubuitoare din tâmple. Apoi se ridică în genunchi și începu să se târască înainte, către marginea din față a acoperișului.

Cerul nopții era senin; pământul era argintiu de la lumina stelelor și albastru indigo de umbre, iar vântul vuia pe deasupra capului său. Se ridică în picioare și se echilibră în ciuda smuciturilor și a legănării trenului. Cu picioarele larg rășchirate și genunchii îndoiți, reuși să meargă înainte. Presimți un pericol și se uită în sus, văzând forma neagră repezindu-se spre el din întuneric și se aruncă pe burtă pe acoperiș exact în clipa când brațul de oțel al unuia dintre turnurile de apă ale căii ferate îi fulgeră deasupra capului. Dacă ar mai fi rămas în picioare și numai o secundă, ar fi fost decapitat, și Hendrick tremură de frig și de spaima pericolului abia evitat. După un minut se adună și începu iar să se târască înainte, fără să-și mai ridice capul mai mult de câțiva centimetri, până ajunse la marginea din față a acoperișului.

Zăcea pe burtă, cu mâinile și picioarele desfăcute, și se uită cu prudență peste margine. Sub el erau balcoanele celor două vagoane succesive, iar golul dintre acoperișuri era aproximativ de lungimea unui braț de-al său. Imediat sub el plăcile de traversat se articulau una peste alta în momentul când trenul lua zăngănind câte o curbă. Oricine ar fi trecut dintr-un vagon în celălalt, trebuia să treacă pe sub locul unde stătea întins el și Hendrick scoase un mormăit ușor de satisfacție și se uită în spatele lui.

Una dintre gurile de ventilație era exact la nivelul picioarelor lui, așa cum stătea întins. Se târî puțin înapoi, își trase cureaua grea de piele de la pantaloni și o învârti în jurul ven-

tilatorului, formând un laţ în care-şi vârî un picior până la gleznă.

Se întinse iar pe acoperiş, cu un picior ancorat sigur în laţ, şi se întinse în jos în spaţiul dintre cele două vagoane. Era suficient de jos să poată atinge balustradele de protecţie din jurul balconului. Deasupra balcoanelor erau fixate becuri electrice în cuşti de sârmă, aşa că zona de sub el era bine luminată.

Se trase înapoi şi rămase lipit de acoperiş, în aşa fel încât numai vârful capului şi ochii i se vedeau de jos. Dar ştia că luminile ar orbi pe oricine s-ar uita în sus în spaţiul dintre acoperişuri, aşa că se puse pe aşteptat ca un leopard în copacul de deasupra unui ochi de apă.

Trecu o oră şi apoi încă una, dar Hendrick măsura trecerea timpului numai după rotaţia lentă a stelelor deasupra cerului nopţii. Înţepenise şi îngheţase de frig, căci avea corpul neprotejat de bătaia vântului, dar suportă totul cu stoicism, nepermiţându-şi nici un moment să moţăie sau să-şi piardă concentrarea. Aşteptarea era întotdeauna o parte majoră a oricărei vânători, a jocului morţii, şi Hendrick mai jucase deja acest joc de sute de ori.

Dintr-odată, chiar şi prin huruitul trenului şi ritmul roţilor de oţel pe şine, Hendrick auzi clinchetul oţelului pe oţel şi zăngănitul cheilor în lacătul uşii de sub el, şi se pregăti.

Bărbatul va trece peste plăcile de traversare cât de repede putea, nevoind să stea în poziţia aceea vulnerabilă şi expusă mai mult decât era absolut necesar ca să poată ajunge în celălalt vagon, şi Hendrick va trebui să fie chiar mai rapid.

Auzi uşa trântindu-se şi apoi încă o dată cheia răsucindu-se în lacăt, şi o clipă mai târziu sub el apăru pălăria supraveghetorului alb.

Instantaneu, Hendrick îşi repezi corpul înainte şi se lăsă să cadă până la brâu în spaţiul dintre vagoane. Numai centura de piele din jurul gleznei îl ancora. Lothar îl învăţase blocajul dublu şi Hendrick îşi vârî fulgerător un braţ pe după

gâtul albului şi-şi propti celălalt braţ în îndoitura propriului său cot, prinzând capul omului în menghina braţelor lui, şi smucindu-l de pe picioare.

Bărbatul alb scoase un croncănit sufocat şi câteva picături de salivă îi săriră de pe buze, sclipind în lumina electrică, în timp ce Hendrick îl trase în sus ca şi cum ar fi fost prins în laţul unei spânzurători.

Vântul smulse pălăria din capul albului şi aceasta zbură în noapte ca un liliac negru, iar bărbatul se smucea şi dădea cu violenţă din picioare, trăgând cu degetele ca nişte gheare de braţele groase şi musculoase încleştate în jurul gâtului lui, cu părul lung şi blond fluturând răvăşit în vântul de noapte. Hendrick îl ridică până când ochii le ajunseră la doar câţiva centimetri distanţă, şi-i zâmbi drept în faţă, arătându-i gaura neagră a gurii sale desfigurate, dinţii zdrobiţi din faţă, pătaţi încă de sânge închegat, şi în reflexiile luminilor balconului albul îl recunoscu. Hendrick văzu sclipirea de recunoaştere în ochii palizi cu pupile dilatate.

– Da, prietene, şopti el. Eu sunt, cioara.

Îl trase doi-trei centimetri mai sus încă şi-i rezemă ceafa de marginea acoperişului. Apoi foarte calm apăsă la baza craniului pe şira spinării. Bărbatul alb se zvârcolea şi se contorsiona ca un peşte în cârligele harponului, dar Hendrick îl ţinu cu uşurinţă, uitându-se fix în ochii lui, şi îndoindu-i capul şi mai mult pe spate, ridicându-şi braţul de sub bărbia lui.

Hendrick simţi şira spinării acumulând şi blocând apoi presiunea. Nu se putea îndoi mai mult de atât, şi Hendrick îl ţinu aşa la punctul de rupere încă o secundă. Apoi cu o smucitură împinse bărbia albului în sus încă doi centimetri şi şira spinării se frânse ca o creangă uscată. Albul dansă în aer, în convulsii şi zbateri zadarnice, şi Hendrick îi privi ochii albaştri înceţoşându-se, devenind opaci şi lipsiţi de viaţă, şi chiar şi prin vuietul vântului auzi gâlgâitul slab din momentul când i se relaxară muşchii sfincterului şi intestinele i se goliră involuntar.

Hendrick legănă cadavrul bălăngănitor ca pe un pendul și în momentul când trecu peste balustrada balconului îl lăsă să cadă în golul dintre vagoane, direct în calea roților în viteză. Oțelul rotitor sorbi cadavrul sub el ca pe o bucată de carne între lamele unei mașini de tocat.

Hendrick mai rămase o clipă pe loc, să-și tragă răsuflarea. Știa că trupul mutilat al supraveghetorului era împrăștiat pe aproape un kilometru de cale ferată.

Își desprinse cureaua de la gleznă și din jurul ventilatorului și și-o legă din nou la brâu, apoi se târî înapoi pe acoperișul vagonului până ajunse în dreptul geamului latrinei. Își coborî picioarele pe pervaz și, cu o răsucire, se lăsă să cadă înăuntru. Puse la loc grilajul peste geam și strânse șuruburile. Se duse apoi la locul său pe bancă și-l văzu pe Moses Gama privindu-l. Își înfășură pătura în jurul umerilor și-i făcu un semn din cap fratelui său, apoi își trase colțul păturii peste cap. În câteva minute adormise.

Se trezi la țipetele supraveghetorilor negri și la zdruncinătura vagonului când fu trecut pe o linie secundară. Văzu numele satului unde se opriseră vopsit pe o scândură albă pe peron: „Vryburg", dar numele nu-i spunea nimic.

În curând peronul și vagoanele fură invadate de poliția în uniformă a căii ferate, și recruților li se porunci să coboare pe peron. Se aliniară tremurând și somnoroși sub lumina reflectoarelor, răspunzând pe rând când își auziră numele strigat de pe o listă. Toată lumea era prezentă.

Hendrick îi dădu un ghiont fratelui său și cu bărbia îi arătă roțile și mizeria de sub vagonul lor. Bucșele și axele erau stropite cu sânge și bucățele mici de carne roșie și țesut.

Toată ziua următoare vagoanele rămaseră pe linia laterală în timp ce poliția supuse fiecare recrut în parte unui interogatoriu terifiant în biroul șefului de gară. La amiază ajunseseră să accepte că moartea supraveghetorului fusese accidentală și își pierduseră interesul de a mai continua ancheta. Faptul că ușile erau amândouă încuiate și geamurile

acoperite cu bare li se părea extrem de convingător, iar mărturia supraveghetorilor negri și a tuturor recruților era unanimă și de neschimbat.

Înspre seară, fură urcați înapoi în tren și porniră huruind în noapte, către fabuloasa Creastă a Apelor Albe.

Hendrick se trezi auzind trăncăneala agitată din jurul lui și, când își făcu drum cu coatele către fereastra plină de oameni, primul lucru pe care-l văzu era un munte înalt, atât de înalt că bloca tot cerul către nord, un munte ciudat și minunat, sclipind cu o lumină gălbuie perlată în soarele dimineții, un munte cu vârful perfect plat și versanți simetrici.

– Ce fel de munte e ăsta? se miră Hendrick.

– Un munte luat din burta pământului, îi spuse Moses. Acela e un depozit de minereu prelucrat, frate, un munte construit de oameni din pietrele pe care le scot din adânc.

Oriîncotro își întorcea privirea Hendrick vedea aceleași depozite sclipitoare cu vârful plat răspândite pe întinderea ondulată acoperită cu iarbă, sau aliniate de-a lungul liniei orizontului, și lângă fiecare dintre ele se înălțau girafe de oțel, cu gâtul lung și scheletic, cu roți uriașe în loc de cap, ce se roteau la nesfârșit pe fundalul cerului palid.

– Macarale, îi spuse Moses. Sub fiecare dintre ele este o gaură ce ajunge până în burta lumii, între intestinele de piatră ce țin *Goldi*-ul cel galben pentru care albii transpiră, mint și înșală – și deseori omoară.

Trenul mergea tot înainte și văzură minune după minune, clădiri mai înalte decât crezuseră vreodată că e posibil, drumuri ce curgeau ca râuri de oțel cu mașini zăngănitoare, coșuri înalte ce umpleau cerul cu norii lor negri de furtună, și mulțimi imense de oameni, oameni mai numeroși decât migrațiile de gazele din Kalahari, negri purtând căști argintii pe cap și cizme de cauciuc înalte până la genunchi, oștiri întregi de oameni, mărșăluind către macaralele înalte sau, la schimbarea turelor, un furnicar de oameni murdari din cap

până în picioare de nămol galben. Erau și oameni albi pe străzi și platforme, femei albe cu rochii vesel colorate și expresii înghețate și disprețuitoare, oameni la geamurile clădirilor de cărămidă roșie îngrămădite una lângă alta pe a;bele laturi ale căii ferate. Era prea mult, prea imens și difuz pentru a putea fi asimilat dintr-odată și toți căscară gura și exclamară uluiți, înghesuindu-se în fața geamurilor vagonului.

– Unde sunt femeile? întrebă dintr-odată Hendrick, și Moses zâmbi.

– Care femei, frate?

– Negresele, femeile tribului nostru?

– Nu sunt negrese aici, nu tipul de femei pe care le știi tu. Aici nu sunt decât *Isifebi,* și ele nu o fac decât pentru aur. Aici totul e pentru aur.

Ieșiră din nou de pe linia principală, într-o zonă împrejmuită cu un gard, în care se găseau șiruri nesfârșite de barăci albe, și deasupra porții scria:

ASOCIAȚIA DE MUNCĂ
PENTRU BĂȘTINAȘI WITWATERSRAND
CENTRUL DE PRIMIRE CENTRAL RAND

De la vagoane fură conduși într-o magazie lungă de niște supraveghetori negri zâmbitori și li se porunci să se dezbrace în pielea goală.

Șirurile de bărbați negri în pielea goală înainta târșâindu-și picioarele sub ochii părintești ai supraveghetorilor negri, care-i tratau prietenește și glumeț.

– Câțiva dintre voi v-ați adus animale cu voi, râseră ei. Capre pe cap și vite în părul pubian.

Își înmuiară apoi pensulele mari în găleți de unsoare albăstrie și mânjiră capetele și organele genitale ale recruților.

– Frecați-vă, le porunciră ei. Nu ne trebuie păduchii și puricii voștri și alte lighioane târâtoare.

Şi recruţii se adaptară spiritului ocaziei şi izbucniră în hohote de râs, mânjindu-se unul pe altul cu unguent.

La capătul magaziei, primiră fiecare un mic pătrat de săpun carbolic cu pete albastre.

– Poate că mamele voastre cred că mirosiţi ca florile de mimoză, dar până şi caprelor le vine rău când treceţi pe lângă ele, râseră supraveghetorii şi-i împinseră sub duşurile fierbinţi.

Ieşiră de sub duşuri, se şterseră şi, încă goi, văzură că-i aşteptau doctorii, şi de data aceasta examenele medicale fură complete. Le ascultară pieptul şi le cercetară fiecare orificiu.

– Ce s-a întâmplat cu gura şi cu capul tău? îl întrebă un doctor pe Hendrick. Nu, nu-mi spune. Nu vreau să ştiu. Doctorul mai văzuse asemenea răni şi înainte. Animalele alea nenorocite care conduc transportul pe tren. Bine. O să te trimitem la dentist să-ţi scoată cioturile alea – e prea târziu să-ţi mai cos acum capul, aşa că o să ai o minunăţie de cicatrice! În afară de astea, eşti o frumuseţe. Îl plesni apoi peste muşchii puternici şi lucioşi. O să te punem la muncă în subteran, şi o să primeşti un bonus de subteran.

Primiră salopete cenuşii şi bocanci cu ţinte, şi apoi o masă pantagruelică, oricât de mult puteau să mănânce.

– Nu e deloc cum mi-am închipuit c-o să fie, zise Hendrick, ducându-şi la gură o lingură plină de tocană. Mâncare bună, oameni albi care-ţi zâmbesc, nici o bătaie – nu e ca pe tren.

– Frate, numai un prost îşi flămânzeşte şi bate vitele – şi albii ăştia nu sunt proşti.

Un negru ovambo luă farfuria goală a lui Moses, o duse la bucătărie şi reveni cu ea plină. Moses nu trebuia să se mai ostenească să dea ordine acum pentru asemenea servicii minore. Oamenii din jurul lui aveau grijă de nevoile sale de parcă era dreptul lui prin naştere. Moartea supraveghetorului alb, *Tshayela,* bătăuşul, fusese deja înfrumuseţată şi transformată într-o legendă prin nenumărate repetiţii, întărind şi mai mult statutul şi autoritatea lui Moses Gama şi a locotenentului său;

oamenii mergeau cu grijă în jurul lui şi-şi înclinau capetele respectuos când Moses sau Hendrick le vorbeau direct.

În zorii celei de-a doua zile fură treziţi din paturile din baracă şi, după un mic dejun uriaş de mămăligă şi *maas* – un amestec de iaurt gros – fură conduşi într-o sală de clasă lungă, cu acoperiş de tablă.

– Aici, la *Goldi,* vin oameni din patruzeci de triburi diferite, din toate colţurile ţării, oameni care vorbesc patruzeci de limbi diferite, de la zulu la tswana, de la herero la basuto, şi numai unul din o mie înţelege un cuvânt în engleză sau afrikaans, îi explică Moses încet fratelui său în timp ce li se făcu loc cu respect la una dintre băncile de şcoală. Acum ne vor învăţa limbajul special de la *Goldi,* limba în care vorbesc toţi oamenii aici, albi sau negri, sau din orice trib.

Instructorul lor în lingua franca a minelor de aur, fanakalo, era un supraveghetor negru zulus, venerabil, cu scalpul acoperit de o beretă de lână argintie sclipitoare. Numele limbii însemna de fapt „aşa", un cuvânt pe care recruţii îl vor auzi foarte frecvent în săptămânile ce vor urma în îndemnurile ce li se vor da: „Fă aşa! Lucrează aşa! *Sebenza fanakalo!"*

Instructorul zulus stătea pe un podium, înconjurat de toate obiectele legate de minerit, aşezate ca la expoziţie pentru a putea să le atingă cu indicatorul şi apoi recruţii intonau numele la unison. Căşti şi lanterne, ciocane şi târnăcoape, răzuitoare şi piloni, balustrade de protecţie şi diverse alte piese de echipament – trebuiau să le ştie pe fiecare foarte bine înainte să-şi înceapă prima tură de lucru.

Dar, deocamdată, bătrânul zulus îşi atinse pieptul şi zise:

– *Mina!* apoi arătă către clasă şi zise: *Wena!*

Şi Moses conduse clasa intonând:

– Eu! Tu!

– Cap! zise instructorul, şi apoi: Mână! Picior!

Îşi atinse diversele părţi ale corpului şi elevii îl imitară cu entuziasm.

Se ocupară cu învățatul întreaga dimineață și după prânz fură împărțiți în grupuri de douăzeci, iar grupul din care făceau parte Moses și Hendrick ajunse în altă clădire cu acoperiș de tablă, asemănătoare clasei de limbă. Nu diferea decât mobilierul. Mese lungi așezate pe capre de lemn se întindeau de la un perete la celălalt, și persoana care-i întâmpină era un bărbat alb cu părul și mustața ciudat colorate, într-un roșcat aprins, și ochii verzi. Era îmbrăcat într-o haină lungă și albă ca a doctorilor și, tot ca și ei, le zâmbi prietenește, făcându-le semn să se așeze la mese și vorbind în engleză, astfel că doar Moses și Hendrick îl înțeleseră, deși amândoi avură grijă să nu lase să se vadă asta, arătându-se ignoranți.

– Foarte bine, băieți. Mă numesc doctor Marcus Archer și sunt psiholog. Acum o să vă dăm un test de aptitudini ca să vedem la ce fel de muncă vă potriviți cel mai bine.

Bărbatul alb zâmbi din nou și apoi îi făcu un semn supraveghetorului negru de lângă el, care le traduse.

– Să faceți ce vă zice *Bomwu* – cel roșu. În felul ăsta o să vedem cât de proști sunteți.

Primul test era un exercițiu cu cuburi colorate pe care Marcus Archer îl inventase el însuși, pentru a testa dexteritatea manuală și cunoașterea formei mecanice. Cuburile multicolore de lemn aveau forme diferite și trebuiau potrivite într-o ramă de pe masă din fața fiecărui subiect ca un puzzle elementar, iar timpul alocat era de șase minute. Supraveghetorul negru le explică procedura și le făcu o demonstrație și apoi recruții ocupară loc la mese, iar Marcus Archer strigă:

– *Enza!* – Executarea! și își porni cronometrul.

Moses își completă puzzle-ul într-un minut și șase secunde. Conform dosarelor meticulos alcătuite ale doctorului Archer, până în ziua aceea 116 816 de oameni dăduseră acest test. Nici unul dintre ei nu-l terminase încă în mai puțin de două minute și jumătate. Doctorul coborî de pe podium și se duse la masa lui Moses să-i verifice ansamblul de cuburi.

Era corect, şi îi făcu un semn aprobator din cap, studiind gânditor chipul lipsit de expresie al lui Moses.

Bineînţeles că îl remarcase pe Moses din momentul în care intrase în încăpere. Nu văzuse în viaţa sa un bărbat mai frumos decât el, alb sau negru, iar preferinţa doctorului Archer era clar pentru pielea neagră. Acesta era unul dintre principalele motive pentru care doctorul Moses venise cu cinci ani înainte în Africa, fiindcă doctorul Marcus Archer era homosexual.

Era în anul trei la Colegiul Magdalene când reçunoscuse acest lucru faţă de sine însuşi, iar bărbatul care-l iniţiase în lumea plăcerilor dulci-amărui îi stimulase intelectul cu noile doctrine minunate ale lui Karl Marx, desăvârşite ulterior de Vladimir Ilici Lenin. Amantul său îl înscrisese în secret în Partidul Comunist Britanic şi după ce plecase de la Cambridge îl prezentase tovarăşilor din Bloomsbury. Totuşi, tânărul Marcus nu se simţise niciodată confortabil în Londra intelectuală. Nu avea limba ascuţită, ironia muşcătoare şi cruzimea de felină necesare şi, după o scurtă aventură extrem de nesatisfăcătoare cu Lytton Strachey, primise „tratamentul" notoriu al lui Lytton şi fusese ostracizat din grup.

Se exilase singur în tărâmul barbar al Universităţii Manchester, unde se apucase de studiul nou apărutei ştiinţe a psihologiei industriale. În Manchester începuse o legătură lungă, romantică şi fericită cu un cântăreţ la trombon din Jamaica, şi îşi neglijase legăturile cu Partidul. Totuşi, urma să afle că Partidul nu-şi uită niciodată aleşii, şi la vârsta de treizeci şi unu de ani, când deja îşi făcuse o mică reputaţie în profesia sa, dar legătura cu iubitul său jamaican se sfârşise cu certuri, lăsându-l deprimat şi în pragul sinuciderii, Partidul îşi întinsese un tentacul şi-l trăsese cu blândeţe înapoi în sânul lui.

Îl informaseră că exista un loc vacant la Camera de Mine a Africii de Sud, unde va lucra cu mineri africani. Predilecţia sa pentru pielea neagră se transformase deja într-o dependenţă

ca de droguri. Partidul Comunist Sud-African, care era încă în pruncie, avea nevoie de elan și slujba era a lui dacă o voia. I se sugerase că era liber să aleagă, dar rezultatul nu fusese nici o clipă pus la îndoială și în mai puțin de o lună era pe vapor, cu direcția Cape Town.

În următorii cinci ani, depusese o activitate importantă de pionierat la Camera Minelor, obținuse o bună reputație și totodată o intensă satisfacție din munca lui. Legăturile sale cu Partidul erau ascunse cu grijă, dar munca tainică pe care o făcuse în acest domeniu era chiar mai importantă, iar atașamentul său față de idealurile marxismului devenise mult mai puternic odată ce îmbătrâni și văzu cu ochii lui dezumanizarea cauzată de discriminarea rasială și de clasă, prăpastia înfiorătoare ce despărțea proletariatul negru sărac și asuprit de burghezia albă. Descoperise că în această țară bogată și frumoasă toate relele și ororile condiției umane înfloreau ca într-o seră, exagerate până deveneau aproape o caricatură a iadului.

Acum Marcus Archer se uita la acest tânăr nobil, cu chipul unui zeu egiptean și pielea de miere arsă, și fu copleșit de alean.

– Vorbești engleză, nu-i așa? îl întrebă el, și Moses încuviință din cap.

– Da, zise el încet, și Marcus Archer trebui să se întoarcă și să se urce iar pe podiumul lui.

Patima ce-o simțea era imposibil de deghizat și îi tremurau degetele când luă o bucată de cretă ca să scrie pe tablă, dându-și astfel un răgaz să-și stăpânească sentimentele.

Testele continuară tot restul după-amiezii, toții subiecții fiind treptat sortați și trimiși pe baza rezultatelor la diverse clase și niveluri. La sfârșit, numai unul mai rămăsese în clasa principală. Moses Gama rezolvase pe rând teste din ce în ce mai dificile cu același aplomb cu care se apucase și de primul, și doctorul Archer realiză că descoperise o raritate de om.

La ora cinci ședințele de testare se încheiară și, din fericire, toți ceilalți subiecți fuseseră scoși afară din clasă; ultima oră îi pusese în dificultate chiar și pe cei mai deștepți dintre ei. Numai Moses rămăsese netulburat și, când trecu pe lângă catedră, doctorul Archer, care-i căutase numele în registru, zise:

– Gama! Mai am un test pe care vreau să-l încerci.

Îl conduse pe Moses de-a lungul verandei până la biroul lui din capăt.

– Știi să scrii și să citești, Gama?

– Da, domnule doctor.

– Am o teorie, că scrisul de mână al unui persoane poate fi studiat ca să-i găsești cheia personalității, explică Archer. Și aș vrea să scrii ceva pentru mine.

Se așezară unul lângă altul la birou, și doctorul Archer așează unelte de scris în fața lui Moses, pălăvrăgind nestingherit:

– Acesta e un text standard pe care-l folosesc.

Îi înmână lui Moses un carton pe care era tipărită o poezioară pentru copii: *Pisica și scripca*.

Moses înmuie vârful peniței în cerneală și Archer se aplecă mai aproape să-l privească. Scria fluent, cu litere mari, cu vârfuri ascuțite, aplecate înspre dreapta și clar definite. Toate indiciile unei minți hotărâte și a energiei debordante.

Studiindu-i în continuare scrisul, Archer își așează ca din întâmplare mâna pe coapsa lui Moses, intens conștient de mușchii tari ca piatra de sub pielea catifelată, și Moses tresări, stropind puțină cerneală cu vârful peniței. Apoi însă mâna i se stabilizează și continuă să scrie. Când termină, așează tocul de scris cu grijă pe masă și se uită pentru prima dată direct în ochii verzi ai lui Archer Marcus.

– Gama, zise Marcus Archer cu vocea tremurând și încleștându-și degetele. Ești mult prea inteligent să-ți pierzi vremea la săpat minereu.

Făcu o pauză și-și mișcă încet mâna în sus pe piciorul lui Moses.

Moses se uita fix în ochii lui. Expresia feței nu i se schimbă, dar își desfăcu încet coapsele, și Marcus Archer simți că-i bubuie inima în piept.

– Aș vrea să fii asistentul meu personal, Gama, șopti el.

Moses se gândi la enormitatea acestei oferte. În felul acesta ar avea acces la dosarul fiecărui muncitor din industria minelor de aur; va fi protejat și privilegiat, liber să meargă și să intre oriunde altor negri le-ar fi interzis accesul. Avantajele erau așa de numeroase că știa că nu putea să le asimileze pe toate într-o clipă atât de scurtă. Pentru bărbatul care-i făcuse oferta nu simțea aproape nimic, nici repulsie, nici dorință, dar știa că nu va avea nici o mustrare de conștiință plătind prețul pe care i-l cerea. Dacă albul acesta dorea să fie tratat ca o femeie, atunci Moses îi va face acest serviciu fără să șovăie.

– Da, domnule doctor, aș vrea să lucrez pentru dumneata, zise el.

În ultima noapte în baraca din centrul de primire, Moses își chemă la el toți locotenenții aleși. Se adunară în jurul patului lui.

– Foarte curând veți merge de aici la *Goldi*. Nu veți merge toți în același loc, căci sunt multe mine de-a lungul Rand-ului. Câțiva veți coborî sub pământ, alții veți lucra la suprafață, la mori și la uzinele de reducere. Vom fi despărțiți pentru o vreme, dar nu veți uita că sunteți frați. Iar eu, ca frate mai mare, nu vă voi uita. Am sarcini importante pentru voi. Vă voi căuta, oriunde ați fi, și voi veți fi pregătiți să mă ascultați când vă chem.

– *Eh he!* încuviințară ei ascultători. Suntem frații tăi mai mici. Vom aștepta să-ți auzim vocea.

– Trebuie să știți mereu că sunteți sub protecția mea, că veți fi răzbunați împotriva oricui vă nedreptățește. Ați văzut deja care se întâmplă cu cei ce aduc ofensă frăției noastre.

– Am văzut, murmurară ei. Am văzut – e moartea.

– E moartea, confirmă Moses. Tot moartea e și pentru cei din frăție care ne trădează. Moartea pentru toți trădătorii.

– Moartea pentru toți trădătorii.

Se legănau împreună, intrând iar sub vraja hipnotizantă aruncată de Moses Gama asupra lor.

– Am ales un totem pentru frăția noastră, continuă Moses. Am ales bivolul ca totem, pentru că e negru și puternic și toți oamenii se tem de el. Noi suntem Bivolii.

– Noi suntem Bivolii, intonară ei, mândri deja de deosebirea de ceilalți. Noi suntem Bivolii negri și toți oamenii vor ajunge să se teamă de noi.

– Acestea sunt semnele, semnele secrete prin care-i vom recunoaște pe ai noștri.

Făcu semnul și apoi strânse mâna dreaptă a fiecăruia pe rând așa ca oamenii albi, dar strânsoarea era diferită, dublă și apoi răsucită la al doilea deget.

– Așa îi veți cunoaște pe frații voștri când vin la voi.

Se salutară astfel în baraca întunecată, fiecare strângând mâna tuturor celorlalți în felul cel nou; era o formă de inițiere în clan.

– Veți afla în curând vești de la mine. Până vă chem eu, trebuie să faceți ce vă zic oamenii albi. Trebuie să munciți din greu și să învățați. Trebuie să fiți pregătiți pentru chemare când va veni vremea.

Moses îi trimise apoi la culcare și împreună cu Hendrick se așezară unul lângă celălalt pe patul lui, cu capetele apropiate, vorbind în șoaptă.

– Ai pierdut pietricelele albe, îi zise Moses. Deja păsările și animalele deșertului au rupt turtele și au devorat tot meiul. Pietrele sunt acum împrăștiate și pierdute; le va acoperi praful și va crește iarba peste ele. S-au dus, frate.

– Da, s-au dus, se tângui Hendrick. După atâta sânge și chin, după atâta suferință câtă am îndurat, s-au risipit ca semințele în vânt.

– Erau blestemate, îl consolă Moses. Din momentul în care le-am văzut, am ştiut că nu vor aduce decât dezastru şi moarte. Sunt jucăriile omului alb. Ce ai fi putut face tu cu averea omului alb? Dacă ai fi încercat s-o cheltuieşti, dacă ai fi încercat să cumperi lucruri de-ale albilor cu ea, ai fi fost luat în vizor din clipa aceea de poliţia omului alb. Ar fi venit după tine imediat şi te-ar fi aşteptat o funie de spânzurătoare sau o celulă de închisoare.

Hendrick tăcu, realizând adevărul acestor cuvinte. Ce ar fi putut el cumpăra cu gemele? Negrii nu pot fi proprietarii propriului pământ. Dacă avea mai mult de o sută de vite, ar fi trezit invidia căpeteniei locale. Avea deja toate nevestele – chiar prea multe – pe care şi le putea dori, şi negrii nu conduc automobile. Negrii nu atrag în nici un fel atenţia lumii asupra lor, nu şi dacă sunt înţelepţi.

– Nu, frate, îi zise Moses cu blândeţe. Nu erau pentru tine. Mulţumeşte spiritelor strămoşilor tăi că ţi-au fost smulse din mâini şi împrăştiate iarăşi pe pământul de unde au apărut.

Hendrick mârâi:

– Totuşi, ar fi fost bine să am comoara aceea, să o ţin în mâini, chiar şi numai în secret.

– Există şi alte comori, chiar mai importante decât diamantele sau aurul omului alb, frate.

– Care sunt aceste comori? întrebă Hendrick.

– Urmează-mă şi te voi conduce la ele.

– Dar spune-mi care sunt, insistă Hendrick.

– O să afli la timpul potrivit, zâmbi Moses. Acum însă, frate, trebuie să vorbim despre alte lucruri, comorile vor veni mai târziu. Ascultă-mă. *Bomwu,* cel roşu, micul meu doctor, căruia îi place să fie folosit ca o femeie, *Bomwu* te-a repartizat la *Goldi*-ul numit Central Rand Consolidated. Este unul dintre cele mai bogate *Goldi,* cu multe puţuri adânci. Vei merge la subteran, şi cel mai bine ar fi să-ţi faci un nume acolo. L-am convins pe *Bomwu* să trimită zece dintre cei mai

buni Bivoli la CRC cu tine. Aceştia vor fi ceata ta de *impi*, războinicii tăi aleşi. Trebuie să începi cu ei, dar le vei mări rândurile, adunând în jurul tău pe cei mai rapizi, puternici şi neînfricaţi.

– Ce trebuie să fac cu aceşti oameni?

– Ţine-i pregătiţi. Vei auzi în curând veşti de la mine. Foarte curând.

– Şi ceilalţi Bivoli?

– *Bomwu* i-a trimis, la sugestia mea, în grupuri de zece la fiecare *Goldi* de-a lungul Rand-ului. Mici grupuri din oamenii noştri peste tot. Vor creşte aşa şi în curând vom fi o turmă uriaşă de bivoli negri pe care nici cel mai sălbatic leu nu va îndrăzni să o provoace.

Prima coborâre în subteran a lui Swart Hendrick fu şi prima dată în viaţa lui când se speriase de moarte, nemaifiind în stare să vorbească sau să gândească, să urle sau să se mişte.

Totul începu pe când aştepta în şirul lung de mineri negri, fiecare purtând cizme negre de cauciuc, salopete cenuşii, iar pe cap căşti argintii nevopsite, cu o lanternă ataşată în frunte. Hendrick înaintă târşâindu-şi picioarele în grămada de oameni în josul rampei, printre stâlpii de susţinere, ca vitele intrând în abator, oprindu-se şi apoi pornind din nou. Dintr-odată se trezi în capul rândului, în faţa porţii din gratii de oţel de la intrarea în puţ.

Dincolo de gratii se vedeau cablurile de oţel atârnând în puţ ca nişte pitoni cu solzi sclipitori şi deasupra lui se înălţa scheletul de oţel al macaralei. Când se uită în sus văzu roţile uriaşe conturate pe fundalul cerului la treizeci de metri deasupra lui, învârtindu-se, oprindu-se, şi învârtindu-se apoi în direcţia opusă.

Dintr-odată porţile de oţel se deschiseră cu un bubuit şi masa viermuindă de trupuri negre îl împinse în cuşca din faţă. Şaptezeci de oameni se îngrămădiră înăuntru, umăr lângă umăr. Uşile se închiseră, podeaua i se prăbuşi de sub picioare

şi se opri apoi imediat. Auzi tropăit de picioare deasupra capului şi se uită în sus, realizând că liftul era cu două etaje şi că încă şaptezeci de oameni erau îngrămădiţi în compartimentul de sus.

Auzi din nou zdrăngănitul uşilor metalice închizându-se şi tresări când telegraful şuieră patru sunete lungi, semnalul de coborâre, şi liftul se prăbuşi în adâncurile de sub el – dar, de data asta accelerând atât de violent, încât avu senzaţia că îi plutea corpul în aer şi că nu atingea decât foarte uşor podeaua de metal. Stomacul i se întoarse pe dos şi nu-şi mai putu stăpâni groaza.

Liftul coborî ca o săgeată în întuneric, bubuind şi zăngănind ca un tren expres printr-un tunel, şi groaza continuă la nesfârşit, minut după minut, eternitate după eternitate. Simţi că se sufocă, strivit de gândul masei enorme de stâncă de deasupra lui, cu urechile înfundate, pocnind din cauza presiunii, un kilometru, doi, apoi încă unul, tot mai jos în adâncul pământului.

Liftul se opri atât de brusc că i muiară genunchii. Uşile se deschiseră cu un trosnet şi fu purtat de mulţime în galeria principală, o cavernă cu pereţii de stâncă umedă şi lucitoare, plină de oameni, sute de oameni ca şobolanii într-un canal, scurgându-se în şuvoaie în tunelele nesfârşite ce traversau în zigzag măruntaiele lumii.

Peste tot era apă, sclipind şi strălucind în lumina galbenă a becurilor electrice, scurgându-se în canale de cele două părţi ale halei, pleoscăindu-i sub picioare, apă ascunsă gâlgâind şi clipocind în întuneric, sau picurând de pe stâncile zimţate din tavan. Chiar şi aerul era suprasaturat de apă, umed, fierbinte, gelatinos şi claustrofobic, părând să-i mânjească timpanele, asurzindu-l, scurgându-i-se vâscos în plămâni ca melasa, şi groaza nu-l părăsi în tot timpul lungului marş până la treptele de excavaţie. Aici oamenii fură împărţiţi pe echipe şi dispărură în umbre.

Treptele de excavaţie formau o încăpere vastă şi deschisă din care fusese deja excavat minereul cu aur, iar peretele de deasupra era sprijinit pe popice de armătură, mai mulţi stâlpi de lemn aşezaţi pe un zid de fundaţie înclinat în sus la un unghi ascuţit, urmând direcţia vânei de zăcământ aurifer.

Oamenii din echipa sa mărşăluiau în faţa lui, şi-l conduseră pe Hendrick la staţia lor de muncă, şi aici sub un bec electric îl aşteptară pe şeful de tură alb, un afrikander corpolent, flancat de doi supraveghetori negri.

Staţia era o scobitură cu trei laturi în rocă, cu numărul înscris la intrare. Lângă peretele negru din spate era o bancă lungă de lemn şi o latrină, cu găleţile deschise ascunse după nişte perdele de pânză ieftină.

Echipa se aşeză pe bancă în timp ce supraveghetorii făcură prezenţa şi apoi şeful de tură alb întrebă în fanakalo:

– Unde e noul băiat de ciocan?

Hendrick se ridică în picioare. Cronje, şeful de tură, veni în faţa lui. Aveau ochii la acelaşi nivel, amândoi fiind bărbaţi înalţi. Şeful alb avea nasul strâmb, rupt cu mulţi ani în urmă într-o încăierare de mult uitată. Îl studie cu grijă pe Hendrick. Îi văzu spaţiul gol dintre dinţii rupţi şi cicatricele de pe cap şi simţi pentru el un respect vag, acordat mai degrabă în silă. Amândoi erau bărbaţi duri, puternici, şi recunoscură acest fapt unul în altul. Sus la lumina soarelui şi în briza parfumată şi răcoroasă erau un negru şi un alb. Însă aici, sub pământ, erau doar bărbaţi.

– Ştii ciocanul? îl întrebă Cronje în fanakalo.

– Îl ştiu, îi răspunse Hendrick în afrikaans.

Exersase lucrul cu ciocanul de abataj timp de două săptămâni în gropile de suprafaţă pentru instrucţie.

Cronje clipi şi apoi rânji ca să arate că aprecia folosirea limbii lui.

– Eu conduc cea mai bună echipă de spart piatră din CRC, zise el, continuând să rânjească. O să înveţi să spargi piatra,

amice, că altfel îți sparg eu capul și-ți fac fundul arșice. Înțelegi ce-ți spun?

– Înțeleg, îi rânji Hendrick ca răspuns, și Cronje își ridică vocea:

– Toți băieții cu ciocane aici!

Se ridicară de pe bancă – cinci, toți bărbați înalți ca Hendrick. Era nevoie de o putere fizică enormă să mânuiești ciocanele de abataj. Ei erau elita echipelor de spart piatră, câștigând salarii aproape duble și un bonus pentru fiecare metru liniar spart, bucurându-se de asemenea de un prestigiu imens din partea bărbaților mai mărunți.

Cronje le scrise numele pe tabla de sub becul electric: Henry Tabaka în josul listei și Zama, un zulus imens, la numărul unu. Când își dădu jos haina și o aruncă băiatului său de linie, mușchii mari și negri ai lui Zama se umflară și luciră în lumina aspră a becului electric.

– Ha! zise el uitându-se la Hendrick. Deci ne-a venit și un mic șacal ovambo schelălăind din deșert.

Toți oamenii din jur râseră slugarnic. Zama era cel mai bun mânuitor al ciocanului din acest sector; toată lumea râdea când făcea el o glumă.

– Eu credeam că babuinii zuluși nu-și scarpină păduchii decât pe piscurile Drakensberg, ca să li se audă vocea până departe, răspunse cu glas scăzut Hendrick.

Pentru o clipă se lăsă o liniște șocată, și apoi un hohot de râs neîncrezător.

– Hai, gata, vorbăreților, interveni Cronje. Hai să spargem niște piatră.

Îi conduse de la stație în sus pe treptele excavate până la peretele de rocă unde vâna auriferă era o dungă îngustă orizontală pe peretele neregulat, de culoare gri, mată și imprecisă, fără nici cea mai mică urmă de sclipire prețioasă. Aurul era ascuns adânc în ea.

Tavanul era scund; un bărbat trebuia să se aplece de spate ca să ajungă la perete; dar treapta era lungă, întinzându-se

sute de metri de amândouă părțile, pierzându-se în întuneric; îi auzeau pe oamenii din celelalte echipe de-a lungul peretelui de piatră, cu vocile reverberându-se în ecouri, și lanternele aruncând umbre bizare.

– Tabaka! strigă Cronje. Aici!

Marcase găurile ce trebuiau sfredelite pentru dinamită cu vopsea albă, indicând înclinația și adâncimea fiecărei găuri.

Explozia era precisă și bine calculată, cu explozibile de gelinită. Găurile exterioare erau încărcate cu „modelatoare", care să formeze tavanul de deasupra și zidul de bază al treptelor; acestea erau detonate primele, iar o secundă mai târziu se detona rețeaua de explozibile interioare. Acestea erau „tăietoarele", care împingeau zăcământul în adânc, eliberându-l din față.

– *Shaya!* strigă Cronje către Hendrick. Dă-i drumul!

Mai rămase o secundă să-l vadă pe Hendrick aplecat peste sfredel.

Unealta așezată pe podeaua de rocă în fața lui era greoaie și diformă, asemănătoare unei mitraliere automate, cu furtunuri lungi pneumatice atașate de ea, care duceau în jos pe pantă până la sistemul de aer comprimat din galeria principală.

Hendrick fixă rapid sfredelul de oțel lung de șase metri în canelura ciocanului de abataj și apoi îl târî până lângă peretele de piatră împreună cu băiatul său de linie. Hendrick și ajutorul lui avură nevoie de toată puterea lor ca să poată ridica unealta și să poziționeze vârful sfredelului pe marcajul cu vopsea albă pentru prima tăietură. Hendrick se așeză în poziția potrivită în spatele ei, preluând întreaga sa greutate pe umărul drept. Băiatul de linie se trase înapoi, și Hendrick deschise valva.

Zgomotul era asurzitor, o implozie sacadată de sunet ce izbea timpanele, aerul comprimat la o presiune de 35 de kilograme pe centimetru pătrat vuia sălbatic în sfredel și făcea capătul de oțel să muște din piatră.

Întregul corp al lui Hendrick tremura şi se scutura sub impactul uneltei de pe umăr, dar totuşi îşi lăsă pe ea toată greutatea. Capul îi sălta pe coloana cu tendoanele groase şi încordate ale gâtului atât de rapid că i se înceţoşă vederea, dar îşi miji ochii şi ţinti vârful sfredelului în piatră exact la unghiul cerut de şeful de tură. Din vârful sfredelului de oţel gol pe dinăuntru ţâşni apă, făcând bule la gaura acoperită de o ceaţă galbenă, stropindu-l pe Hendrick pe faţă.

Asudă pe toată suprafaţa corpului acoperit cu piele neagră, în şiroaie dese pe faţă ca şi cum ar fi stat în ploaie, şi sudoarea se amestecă imediat cu praful, făcând să-i lunece pe spinarea goală un noroi vâscos, şi stropind ca un duş când umerii încordaţi îi tremurau şi săltau în ritm cu impulsul sfredelului de oţel de pe umăr.

În câteva minute, întreaga suprafaţă a corpului începu să-l usture şi să-l ardă. Era boala specifică băieţilor de ciocan de abataj; pielea îi era frecată înainte şi înapoi de o mie de ori pe minut de mişcarea violentă de scuturare a sfredelului, şi cu fiecare minut ce trecea agonia devenea şi mai intensă. Încercă să-şi închidă mintea la durere, dar tot simţea ca şi cum cineva îi trecea peste tot corpul o torţă aprinsă.

Sfredelul lung de oţel se afundă încet în piatră până ajunse la marcajul de adâncime vopsit pe el şi Hendrick închise valva. Nu se lăsă tăcerea, căci, deşi nu mai auzea bine, ca şi cum i-ar fi fost înfundate urechile cu vată, auzea încă ecourile tunetului sfredelului răsunându-i tumultos în craniu.

Băiatul de linei alergă spre el, apucă de sfredel şi-l ajută să-l tragă din prima gaură de detonare şi să repoziţioneze vârful pe al doilea marcaj cu vopsea. Hendrick deschise din nou valva şi gălăgia infernală şi agonia începură din nou. Totuşi, treptat, arsura usturătoare din corp i se transformă într-o amorţeală stranie şi se simţi ca în afara corpului său, de parcă şi-ar fi injectat intravenos cocaină.

Aşa că stătu în faţa peretelui toată tura, şase ore fără pauză sau alinare. Când se termină şi mărşăluiră toţi înapoi, stropiţi şi mânjiţi cu noroiul galben din cap până în picioare şi epuizaţi dincolo de orice durere sau senzaţie, chiar şi Zama, uriaşul zulus negru, se clătina pe picioare şi avea privirea goală de orice expresie.

În staţie, în dreptul fiecărui nume de pe tablă, Cronje notă cât lucrase fiecare. Zama sfredelise şaisprezece reţele de detonatoare, Hendrick douăsprezece şi următorul zece.

– *Hau!* bombăni Zama în timp ce urcau spre suprafaţă în liftul supraîncărcat. În prima tură şacalul a şi ajuns băiatul de ciocan numărul doi.

Iar Hendrick avu doar atâta energie cât să răspundă:

– Şi în a doua tură şacalul va fi numărul unu.

Nu se întâmplă niciodată. Nici măcar o dată nu reuşi să spargă mai multă piatră decât zulusul. Dar la sfârşitul acelei prime luni, când Hendrick stătea în berăria companiei cu ceilalţi ovambo din grupul Bivolii adunaţi în jurul lui, zulusul veni la masa lui cu două halbe de câte un litru fiecare pline cu bere cremoasă şi efervescentă de mei. Era groasă ca un sos, şi la fel de nutritivă, dar foarte puţin alcoolizată.

Zama aşeză una din halbe în faţa lui Hendrick.

– Am spart nişte piatră împreună luna asta, ei, şacalule?

– Şi o să spargem şi mai multă împreună luna viitoare, ei, babuinule?

Şi izbucniră amândoi în hohote de râs, ridicându-şi halbele la unison şi golindu-le pe nerăsuflate.

Zama era primul zulus care fu iniţiat în frăţia Bivolii, ceea ce nu era deloc atât de firesc pe cât suna, căci barierele tribale, asemenea lanţurilor muntoase, erau foarte greu de traversat.

Trecură trei luni până când Hendrick îşi revăzu fratele, dar până atunci Hendrick îşi extinsese influenţa în întregul complex al minerilor negri din minele CRC. Cu Zama pe post de locotenent, Bivolii cuprindeau acum oameni din multe

triburi diferite, Zulu, Shangaan şi Matabele. Singurul criteriu era ca noii iniţiaţi să fie bărbaţi puternici şi de încredere, preferabil cu oarecare influenţă asupra cel puţin unei secţiuni din cei opt mii şi ceva de mineri negri, şi de asemenea să fi fost de dorit să fie numiţi de către administraţia minelor în poziţii de autoritate pe proprietate: funcţionari, supraveghetori sau poliţia companiei.

Câţiva oameni fuseseră invitaţi să se alăture frăţiei, însă refuzară. Unul dintre aceştia, un supraveghetor zulus senior cu treizeci de ani de serviciu şi un simţ al datoriei exagerat faţă de tribul şi compania sa, căzu într-o groapă de minereu la nivelul şaizeci din galeria principală, a doua zi după ce refuzase. Tonele de piatră spartă care se prăbuşiră peste el îi făcură corpul o pastă noroioasă. Se părea că nimeni nu fusese martor la accident.

Un *indunas* – poliţist al companiei – care, de asemenea, rezistase linguşirilor frăţiei, fu găsit mort, înjunghiat în cabina sa de paznic de la porţile principale ale complexului, iar un altul fu ars de viu în bucătăriile companiei. Trei Bivoli fură martori la acest din urmă incident nefericit, provocat de propria stângăcie şi neatenţie a victimei şi după aceea nu mai apăru nici un refuz.

Când sosi în cele din urmă mesagerul din partea lui Moses, identificându-se cu semnul secret şi strângerea de mână, aduse cu el o convocare la o întâlnire, iar Hendrick reuşi să plece de pe proprietatea minei fără să fie verificat.

Prin decret guvernamental, minerii negri erau închişi cu strictețe între gardurile de sârmă ghimpată ale complexului. După părerea Camerei Minelor, şi de asemenea a oficialităţilor oraşului Johannesburg, ideea de a lăsa zeci de mii de bărbaţi negri burlaci să rătăcească pe terenurile aurifere după cum îi tăia capul nu ar fi decât o invitaţie la dezastru. Aveau, din fericire, exemplul chinezilor dinaintea lor. În 1904, aproape cincizeci de mii de culi chinezi fuseseră aduşi în Africa de Sud, ca să acopere lipsa imensă de mână de lucru

necalificată pentru minele de aur. Totuşi, chinezii erau mult prea inteligenţi şi agitaţi pentru a putea fi ţinuţi închişi în complexe şi obligaţi să nu ocupe decât posturi de muncitori necalificaţi, fiind de asemenea extrem de bine organizaţi în societăţile lor secrete tong. Ca rezultat, pe toate terenurile aurifere se răspândi un val de nelegiuiri şi teroare – jafuri şi răpiri de persoane, jocuri de noroc şi droguri – aşa că în 1908, cu nişte preţuri imense, toţi chinezii fură adunaţi laolaltă şi trimişi acasă. Guvernul era hotărât să evite o repetare a acelei perioade de teroare, şi sistemul de complex locativ îngrădit fu instaurat şi păzit cu străşnicie.

Totuşi, Hendrick trecu printre porţile complexului CRC ca şi cum ar fi fost invizibil. Traversă câmpul deschis la lumina stelelor până găsi calea ferată acoperită de vegetaţie şi o urmă până la un puţ vechi şi părăsit. Aici, parcat în spatele unei magazii ruginite de tablă ondulată, era un Ford sedan negru, iar când Hendrick se apropie cu prudenţă, se aprinseră farurile, luminându-l pe Hendrick, care îngheţă pe loc.

Farurile se stinseră apoi imediat şi vocea lui Moses strigă în întuneric:

– Te văd, frate.

Se îmbrăţişară cu căldură şi apoi Hendrick râse.

– Ha! Deci conduci un automobil acum, aşa ca oamenii albi.

– Maşina e a lui *Bomwu,* zise Moses, conducându-l la ea, iar Hendrick se aşeză în scaunul de piele şi oftă confortabil.

– Asta e mult mai bine ca mersul pe jos.

– Acum spune-mi, Hendrick, frate. Ce s-a întâmplat la CRC?

Şi Moses ascultă fără comentarii până când Hendrick îşi termină raportul destul de lung. Apoi încuviinţă.

– Ai înţeles ceea ce vreau. Exact asta am vrut. Frăţia trebuie să primească oameni din toate triburile, nu numai din Ovambo. Trebuie să intrăm în contact cu fiecare trib, cu fiecare complex, cu fiecare colţ al minelor de aur.

– Ai mai spus toate astea şi înainte, mormăi Hendrick. Dar nu mi-ai spus niciodată de ce, frate. Am încredere în tine, dar oamenii pe care i-am adunat, trupa de *impi* pe care mi-ai zis s-o alcătuiesc, toţi se uită la mine, şi-mi pun aceeaşi întrebare. Mă întreabă: De ce? Care este rostul acestui lucru? Ce obţinem noi cu această frăţie?

– Şi ce le răspunzi, frate?

– Le spun că trebuie să aibă răbdare, se încruntă Hendrick. Nu ştiu răspunsul, dar mă arăt înţelept, ca şi cum l-aş şti. Şi dacă mă sâcâie, ca nişte copii – ei bine, atunci îi bat ca pe nişte copii.

Moses izbucni încântat în râs, dar Hendrick clătină din cap.

– Nu râde, frate, nu mai pot să-i tot cotonogesc aşa prea mult timp.

Moses îl bătu cu palma pe umăr.

– Nici nu va trebui, nu pentru mult timp. Dar spune-mi, Hendrick, de ce ţi-a fost dor cel mai mult în lunile de când lucrezi la CRC?

– Să am o femeie sub mine, răspunse Hendrick.

– O să ai una înainte să se termine noaptea asta. Şi de ce altceva, frate?

– Focul unei băuturi bune în burtă, nu poşirca slabă din berăria companiei.

– Fratele meu, îi răspunse Moses cu seriozitate. Ţi-ai răspuns singur la întrebare. Astea sunt lucrurile pe care oamenii tăi le vor primi de la frăţie. Astea sunt resturile pe care le vom arunca câinilor de vânătoare: femei şi băutură şi, bineînţeles, bani, dar noi, căpeteniile Bivolilor, vom avea mai mult, mult mai mult.

Porni motorul maşinii.

Zăcămintele de aur din Witwatersrand formează un arc întins pe o sută de kilometri. Cele mai vechi proprietăţi, cum ar fi East Daggafontein, sunt în sectorul de est al acestui arc, unde a fost extras prima dată aurul; noile proprietăţi sunt la

vest, unde zăcământul se afundă abrupt la o mare adâncime; dar, cum e și Blyvooruitzicht, aceste mine adânci sunt enorm de bogate. Toate minele sunt înșirate de-a lungul acestui arc fabulos, înconjurate de o zonă urbană prosperă pe care a atras-o și a încurajat-o bogăția de aur.

Moses își conduse Fordul negru spre sud, departe de mine și de străzile și clădirile albilor, iar drumul pe care mergeau se îngustă rapid și deveni accidentat, cu suprafața plină de făgașe, gropi adânci și băltoace de la ultima furtună. La un moment dat, își pierdea cu totul direcția și începea să se rătăcească în meandre, degenerând într-un labirint de ulicioare și cărări.

Luminile orașului rămaseseră în urmă, dar aici erau alte lumini: lucirea sutelor de focuri de lemne, cu sclipirea portocalie încețoșată de propriii vălătuci de fum. Exista un asemenea foc de gătit în fața fiecărei cocioabe de carton asfaltat și plăci vechi de tablă ondulată, care se îngrămădeau atât de aproape una de alta că nu încăpeau decât niște cărărui înguste între ele, iar între cocioabe plutea senzația prezenței multor oameni nevăzuți, ca și cum o armată întreagă și-ar fi făcut tabără acolo în câmpul deschis.

– Unde suntem? întrebă Hendrick.

– Suntem într-un oraș pe care nu-l recunoaște nimeni, un oraș de oameni care nu există.

Hendrick le întrezări siluetele întunecate când Fordul se hurducă peste drumul accidentat dintre cocioabe și colibe, iar farurile se legănară înainte și înapoi, iluminând mici scene: un grup de copii negri aruncând cu pietre într-un câine proscris; un corp întins pe jos lângă cărare, beat sau mort; o femeie stând pe vine să urineze lângă unul dintre pereții de tablă ondulată; doi bărbați încleștați într-o luptă tăcută și mortală; o familie la unul dintre focuri mâncând din conserve de carne sărată de vită, cu ochii imenși și sclipitori, uitându-se în sus, surprinși de lumina farurilor; și alte siluete întunecate

furişându-se grăbit între umbre – sute de siluete, şi se simţea prezenţa multor altor mii.

– Aceasta este Drake's Farm, îi zise Moses. Unul dintre oraşele de vagabonzi ce înconjoară *Goldi*-urile omului alb.

Mirosul mulţimii vaste şi amorfe de umanitate era fum şi canal, sudoare veche pe corpuri fierbinţi şi mâncare arsă pe focurile de tabără. Era mirosul noroiului mucegăind în băltoace de ploaie şi duhoarea scârboasă şi dulceagă a gângăniilor sugătoare de sânge din aşternuturi nespălate.

– Câţi trăiesc aici?

– Cinci mii, zece mii. Nimeni nu ştie, nimănui nu-i pasă.

Moses opri maşina, stinse farurile şi opri motorul.

Tăcerea de după aceea nu era cu adevărat tăcere; era murmurul mulţimii, ca marea auzită de la distanţă, scâncetele pruncilor, lătratul unei javre de câine, glasul unei femei cântând, bărbaţi înjurând, vorbind şi mâncând, a cuplurilor certându-se strident sau împreunându-se, a oamenilor murind, defecând, sforăind, jucând cărţi şi bând la adăpostul nopţii.

Moses ieşi din maşină şi strigă poruncitor în întuneric. Şase-şapte siluete întunecate veniră în fugă dintre colibe. Erau copii, îşi dădu seama Hendrick, deşi nu-şi dădu seama de ce vârstă sau sex.

– Păzeşte-mi maşina, porunci Moses, şi aruncă o mică monedă ce sclipi în lumina focului până când un copil o înşfăcă din aer.

– *Eh he!* Nenea! ţipară ei.

Moses îşi conduse fratele o sută de metri printre colibe şi auziră mai tare cântecul femeilor, un sunet mişcător, evocator, şi odată cu el zumzetul multor altor voci şi mirosul acru de alcool prost şi de carne friptă direct pe foc.

Ajunseră la o clădire lungă şi scundă, un şopron încropit din resturi aruncate de alţii. Pereţii erau strâmbi şi conturul acoperişului era îndoit şi lăsat la lumina focului. Moses bătu

la uşă şi cineva îi puse lumina unei lanterne în faţă înainte să se deschidă uşa.

– Deci, fratele meu, zise Moses luându-l pe Hendrick de braţ şi trăgându-l în pragul uşii. Aceasta este prima ta cârciumă ilegală. Aici o să ai tot ce ţi-am promis: femei şi băutură, să te înfrupţi pe săturate din amândouă.

Şopronul era plin ochi cu oameni, încât peretele din spate se pierdea într-o ceaţă de fum albastru de tutun şi trebuia să urli ca să fii auzit la câţiva paşi distanţă; feţele negre sclipeau de transpiraţie şi excitaţie. Bărbaţii erau mineri, beau, cântau, râdeau şi pipăiau femeile. Unii erau foarte beţi şi câţiva se prăbuşiseră pe pământul gol de pe jos şi zăceau în propria vomă. Femeile erau din toate triburile, toate cu feţele vopsite după moda femeilor albe, îmbrăcate în rochii subţiri şi strident colorate, cântând, dansând şi scuturându-şi şoldurile, alegând bărbaţii cu bani şi trăgându-i afară prin uşile din spatele şopronului.

Moses nu trebui să-şi forţeze drumul prin grămada aceasta de trupuri. I se făcuse aproape miraculos loc în faţă, şi multe femei îl salutară cu respect. Hendrick îl urmă îndeaproape, pătruns de admiraţie pentru Moses că reuşise să dobândească o asemenea recunoaştere în doar trei luni de când sosiseră pe Rand.

La uşa de la capătul celălalt al cârciumii stătea un paznic, un huligan urât, cu faţa plină de cicatrice, dar şi el îl recunoscu pe Moses şi bătu din palme în semn de salut, trăgând apoi paravanul de pânză ca să-i lase să treacă în camera din spate.

Încăperea aceasta era mai puţin aglomerată, şi clienţii aveau mese şi bănci. Fetele de aici erau încă tinere, cu ochi sclipitori şi chipuri proaspete. O negresă enormă stătea la o masă separată într-un colţ. Avea faţa senină şi rotundă ca o lună a zuluşilor de viţă nobilă, dar contururile feţei erau aproape şterse de grăsime. Pielea întunecată ca de chihlimbar îi era foarte întinsă peste trupul uriaş, pântecul îi atârna într-o serie de pliuri până în poală, şi grăsimea îi cădea în colaci

mari și negri sub brațe și-i forma brățări în jurul încheieturilor. Pe masa din fața ei avea teancuri ordonate de monede, de argint și cupru, și legături de bancnote multicolore, iar fetele îi aduceau mereu altele să le adauge celorlalte.

Când îl văzu pe Moses, dinții ei perfecți și albi sclipiră ca porțelanul prețios; se ridică greoi în picioare, cu coapsele atât de elefantine că le răşchiră foarte tare ca să poată merge, veni la el și-l salută de parcă ar fi fost o căpetenie de trib, atingându-și fruntea și bătând din palme cu respect.

– Aceasta este Mama Nginga, îi zise Moses lui Hendrick. Ea e cea mai mare cârciumăreasă și matroană din Drake's Farm. Și în curând va fi singura din Drake's Farm.

Abia atunci realiză Hendrick că de fapt îi cunoștea pe majoritatea bărbaților de la mese. Erau Bivoli, care călătoriseră cu el în trenul Wenela și făcuseră jurământul de inițiere odată cu el, și toți îl salutară cu încântare neprefăcută și-l prezentară străinilor dintre ei.

– Acesta este Henry Tabaka. El este cel din legendă. Bărbatul care l-a omorât pe *Tshayela,* supraveghetorul alb...

Și Hendrick observă imediat respectul din ochii acestor noi adepți. Erau oameni de la celelalte mine de-a lungul zăcământului minier, recrutați de membrii inițiali, și Hendrick văzu că, în general, aleseseră bine.

– Fratele meu n-a avut o femeie și n-a pus gura pe strop de băutură bună de trei luni, le zise Moses, așezându-se în capul mesei centrale. Mama Nginga, nu ne trebuie *skokiaan*-ul tău. Îl face chiar ea, îi spuse el lui Hendrick într-o șoaptă sonoră. Și pune în el carbid și alcool metilic, șerpi morți și prunci avortați ca să-i dea putere și savoare.

Mama Nginga aproape se sufocă de râs.

– *Skokiaan*-ul meu e faimos din Fordsburg până în Bapsfontein. Chiar și unii oameni albi – *mabuni* – au venit să-mi ceară să le dau și lor.

– Ei, o fi bun pentru ei, acceptă Moses. Dar nu e de ajuns de bun pentru fratele meu.

Mama Nginga le trimise o fată cu o sticlă de rachiu de Cape și Moses apucă fata de talie și o ținu cu ușurință. Trase apoi de bluza în stil european pe care o purta, forțându-i afară sânii mari și rotunzi, ce sclipeau la lumina lămpii ca huila spălată.

– Aici începem, Bivolii mei, o fată și o sticlă, le spuse el. Sunt cincizeci de mii de bărbați singuri la *Goldi,* departe de soțiile lor, toți flămânzi după carne dulce și fragedă. Sunt cincizeci de mii de bărbați, însetați după munca de sub pământ, și oamenii albi nu-i lasă să-și astâmpere setea cu asta, zise el, scuturând sticla de alcool auriu. Sunt cincizeci de mii de negri însetați și atâțați în *Goldi,* toți cu bani în buzunare. Așa că Bivolii le va da ceea ce vor.

Împinse fata în poala lui Hendrick și aceasta se înfășură în jurul lui cu excitare simulată profesional și-și lipi sânii negri sclipitori de fața lui.

Când se crăpă de ziuă peste Drake's Farm, orașul de cocioabe, Moses și Hendrick merseră pe cărările întortocheate unde lăsaseră Fordul și copiii care încă îl păzeau, ca niște șacali în jurul prăzii ucise de un leu. Frații își petrecuseră toată noaptea în camera din spate a cârciumei Mamei Nginga și planurile preliminare erau în sfârșit gata. Fiecăruia dintre locotenenți i se atribuise o zonă și anumite responsabilități.

– Dar mai este încă multă treabă de făcut, frate, îi mărturisi Moses lui Hendrick când porni Fordul. Trebuie să găsim băutură și femei. Va trebui să aducem toate micile cârciumi și bordelurile la noi, precum caprele în țarc, și nu e decât o singură cale să facem asta.

– Știu ce trebuie să facem, încuviință Hendrick. Și avem o *impi* să facem asta.

– Și un *induna,* un general, care să comande această *impi,* zise Moses aruncându-i o privire cu subînțeles lui Hendrick. A venit vremea să pleci din CRC, frate. Tot timpul și toată puterea ta ne vor fi de trebuință acum. Nu-ți vei mai irosi puterea sub pământ, spărgând piatră pentru salariul de

mizerie de la omul alb. De acum înainte o să spargi capete pentru putere și o să ai o mare avere. Nu va mai trebui niciodată să plângi după pietricelele alea albe ale tale, zise el cu un zâmbet subțire. O să-ți dau eu mai mult, mult mai mult.

Marcus Archer aranjă anularea contractului lui Hendrick la CRC și acesta primi documente de călătorie pentru unul dintre trenurile speciale ce-i transporta pe minerii care lucraseră de-ajuns cât să-și poată plăti biletul înapoi la rezervații sau satele de unde proveneau. Dar Hendrick nu se urcă în trenul acela. Dispăru în schimb din baza de date a oamenilor albi și fu absorbit în tărâmul umbrelor din orașele-fantomă din jur.

Mama Nginga îi aranjă una dintre cocioabele din spatele cârciumii ei pentru folosința sa exclusivă, și una dintre fete era mereu la îndemână să-i mături, să-i spele hainele, să-i facă mâncare și să-i încălzească patul.

Trecură șase zile de la sosirea lui la Drake's Farm când oamenii din grupul Bivolii își începură campania. Obiectivul fusese discutat și explicat cu grijă de Hendrick și era simplu și limpede. Trebuiau să facă din Drake's Farm propria citadelă.

În prima noapte, douăsprezece cârciumi rivale fură incendiate. Proprietarii arseseră de vii în ele, și tot așa și clienții lor care erau prea beți să se târască afară din coșmelii în flăcări. Drake's Farm era mult în afara sectorului deservit de mașinile de pompieri ale omului alb, așa că nu existase nici o tentativă de a stinge focul. Dimpotrivă, locuitorii din Drake's Farm se strânseră să privească de parcă era un spectacol aranjat special pentru distracția lor. Copiii dansară și chiuiră la lumina focului, tăvălindu-se de râs când sticlele cu alcool explodară ca artificiile.

Aproape toate fetele scăpară dintre flăcări. Cele care erau la lucru când începuse focul alergară afară goale, ținându-și în mâini hainele sărăcăcioase și plângând în hohote la pierderea tuturor bunurilor și economiilor lor. Însă apărură ca din

senin bărbaţi cumsecade şi binevoitori care le alinară şi le conduseră la Mama Nginga.

În patruzeci şi opt de ore, cârciumile fură reconstruite pe locurile pline de cenuşă şi fetele erau din nou la lucru. Soarta le era acum mult îmbunătăţită; erau bine hrănite şi îmbrăcate şi-i aveau pe Bivoli ca să le protejeze de clienţi, să se asigure că nu erau înşelate sau abuzate. Desigur că, dacă ele se sustrăgeau de la îndatoririle lor sau încercau să-i înşele, primeau câte o bătaie soră cu moartea; dar fetele se aşteptau la asta, le făcea să se simtă parte a organizaţiei şi Bivolii îi înlocuiau pe taţii şi pe fraţii pe care-i lăsaseră în urmă în rezervaţii.

Hendrick le permise să-şi păstreze un procent fix din suma pe care o primeau în schimbul serviciilor lor şi se asigură că oamenii lui respectau dreptul fetelor la aceşti bani.

– Generozitatea dă naştere loialităţii şi strictetea – unei inimi iubitoare, le explică el membrilor Bivolilor.

Îşi extinse politica de „familie fericită" inclusiv asupra clienţilor săi şi a tuturor celor care locuiau în Drake's Farm. Minerii negri care veneau în oraş erau la fel de atent protejaţi cum erau şi fetele lui. În foarte scurt timp eliminară toţi hoţii, găinarii, spărgătorii şi pe toţi ceilalţi mici întreprinzători. Calitatea băuturii se îmbunătăţi de asemenea. Toată băutura se făcea acum sub supravegherea personală a Mamei Nginga.

Era tare ca un elefant şi muşcătoare ca o hienă turbată, dar nu-i mai orbea pe oameni şi nu le distrugea nervii şi creierul, şi pentru că era fabricată în cantitate mare, avea un preţ rezonabil. Puteai să-ţi cumperi destulă cât să pici mort de beat *pentru doar doi şilingi sau să-ţi cumperi o fată curată şi bună* pentru acelaşi preţ.

Oamenii lui Hendrick întâmpinau fiecare autobuz sau tren ce venea din toate districtele ţării, aducând negresele tinere care fugiseră din satele şi triburile lor ca să ajungă la strălucitoarele *Goldi*. Pe cele mai frumoase le duceau

la Drake's Farm. Când această sursă de găsire a fetelor deveni insuficientă, odată cu mărirea cererii, Hendrick își trimise oamenii în districtele rurale ca să recruteze fetele chiar de la izvor, cu vorbe dulci și promisiuni de bunătăți și averi imaginare.

Conducătorii orașului Johannesburg și poliția erau perfect conștienți de existența acestei lumi de orășele-fantomă care apăruseră ca ciupercile la sud de terenurile aurifere, dar, speriați de ideea că, dacă le-ar desființa, ar trebui să găsească un loc pentru miile de vagabonzi și imigranți ilegali, închideau ochii la ce se întâmpla, alinându-și conștiințele civice cu niște raiduri ocazionale, câteva arestări și impunerea în masă a unor amenzi. Însă când numărul de crime, jafuri și alte încălcări mai grave ale legii se micșoră în mod misterios în Drake's Farm, și aceasta deveni o zonă de relativ calm și ordine, condescendența și toleranța lor deveni chiar și mai pragmatică. Raidurile poliției încetară și prosperitatea zonei crescu odată cu răspândirea reputației sale de loc sigur și plăcut pentru distracție între zecile de mii de muncitori negri de la minele înșirate pe Rand. Când aveau un permis de părăsire a complexelor locative, minerii călătoreau cincizeci-șaizeci de kilometri ca să ajungă aici, trecând pe lângă multe alte centre de distracție.

Totuși, mai erau încă multe sute de mii de alți potențiali clienți care nu puteau să ajungă la Drake's Farm și Moses Gama își întoarse atenția și asupra lor.

– Ei nu pot veni la noi, așa că trebuie să mergem noi la ei.

Îi explică lui Hendrick ce trebuia făcut, și Hendrick negocie cumpărarea bucată cu bucată a unei flote întregi de camioane de livrare de mâna a doua și angajă un mecanic de culoare care să le renoveze și să le păstreze în stare de funcționare.

În fiecare seară convoaiele acestor vehicule, încărcate cu băutură și fete, plecau de la Drake's Farm, călătorind de-a lungul terenurilor aurifere, parcând în locuri izolate în

apropierea marilor proprietăți miniere, un crâng de copaci, o vale între movilele imense de deșeuri de minereu prelucrat, sau clădirile vreunui puț abandonat. Paznicii de la porțile complexului locativ al minerilor, care erau toți Bivoli, aveau grijă ca toți clienții să poată ieși și intra în voie, și acum fiecare membru din organizația Bivolii se putea bucura de prosperitatea clanului.

– Ei bine, frate, și acum ți-e dor de pietricelele albe? îl întrebă Moses după primii doi ani de activitate de la Drake's Farm.

– E exact așa cum ai promis, chicoti Hendrick. Avem acum tot ce-și poate dori un om.

– Te mulțumești cu prea puțin, îl mustră Moses.

– Mai e și altceva? întrebă Hendrick interesat.

– Ăsta nu e decât începutul, îi zise Moses.

– Și ce urmează, frate?

– Ai auzit vreodată de sindicate? îl întrebă Moses. Știi ce sunt?

Hendrick se încruntă gânditor.

– Știu că oamenii albi de la mine au sindicate, și tot așa oamenii albi de la căile ferate. Am auzit vorbindu-se de ele, dar nu știu decât foarte puține lucruri despre ele. Astea sunt treburile albilor, nu ne interesează pe noi.

– Greșești, frate, îi zise cu glas scăzut Moses. Sindicatul Minerilor Africani ne interesează foarte mult. Acesta e de fapt motivul pentru care am venit la *Goldi* eu și cu tine.

– Eu am crezut c-am venit pentru bani.

– Cincizeci de mii de membri de sindicat care plătesc fiecare un șiling pe săptămână taxa de sindicat – ăștia nu-s bani? întrebă Moses.

Îl privi zâmbind pe fratele său făcând socoteala în minte. Lăcomia îi schimonosea zâmbetul, așa că golul din față unde avea dinții sparți semăna cu un puț negru de mină.

– Ba-s bani buni, cum să nu!

Moses își învățase bine lecția din încercările nereușite de a înființa un sindicat al muncitorilor la mina H'ani. Minerii negri erau niște suflete simple, care n-aveau nici cea mai mică urmă de conștiință politică; erau separați de loialități de trib; nu se considerau ca parte a unei singure națiuni.

– Tribalismul este cel mai mare obstacol din calea noastră, îi explică Moses lui Hendrick. Dacă am fi un singur popor am fi ca un ocean negru, infinit în putere.

– Dar nu suntem un singur popor, confirmă Hendrick. Tot așa cum nici albii nu sunt un singur popor. Un zulus e la fel de diferit de un ovambo pe cât e un scoțian de un cazac rus sau un afrikander de un englez.

– Ha! zâmbi Moses. Văd că ai citit cărțile pe care ți le-am dat. Când am venit prima dată la *Goldi,* nu auziseși niciodată de cazacii ruși...

– M-ai învățat multe despre oameni și lumea în care trăiesc, încuviință Hendrick. Acum învață-mă cum o să faci un zulus să-i spună frate unui ovambo. Spune-mi cum să luăm puterea ținută atât de strâns în mâinile omului alb.

– Lucrurile astea sunt posibile. Poporul rus a fost la fel de divers ca noi, negrii din Africa. Sunt asiatici și europeni, tătari și slavi, dar sub un mare conducător au devenit o singură națiune și au înfrânt o tiranie chiar mai infamă decât cea sub care suferim noi. Poporul negru are nevoie de un conducător care știe ce e bine pentru el și care-l va forța să-l obțină, chiar și dacă zece mii sau un milion de oameni vor muri până vor reuși.

– Un conducător așa ca tine, frate? întrebă Hendrick, și Moses zâmbi cu zâmbetul său distant și misterios.

– Prima dată Sindicatul Minerilor, zise el. Ca un copil care învață să umble, câte un pas pe rând. Oamenii trebuie obligați să facă ceea ce e bine pentru ei pe termen lung, chiar dacă la început e dureros.

– Nu sunt sigur... Ce căutăm noi aici, frate? Avere sau putere?

Hendrick clătină din capul său mare, ras și rotund, pe care cicatricele proeminente și mândre semănau cu niște geme lustruite de onix negru.

– Avem noroc, îi răspunse Moses. Tu vrei avere, iar eu vreau putere. În felul în care am ales, amândoi vom obține ceea ce ne dorim.

Chiar și cu contingentele nemiloase de Bivoli de pe fiecare proprietate minieră, procesul de sindicalizare era lent și frustrant. Din păcate, aproape totul trebuia făcut în secret, căci Actul de Conciliere Industrială al guvernului stipula limitări severe asupra asociațiilor de muncitori negri și interzicea complet negocierile colective din partea muncitorilor negri. Exista de asemenea opoziția muncitorilor înșiși, suspiciunea lor naturală și antagonismul față de noii șefi de sindicat, toți membri ai organizației Bivolii, toți numiți, și nu aleși; și muncitorii obișnuiți nu voiau să dea o parte din salariile lor câștigate atât de greu pentru ceva ce nici nu înțelegeau, nici nu le inspira încredere.

Totuși, cu ajutorul doctorului Marcus Archer care le dădea sfaturi și cu membrii Bivolilor lui Hendrick care să împingă cauza înainte, se îndeplini încet sindicalizarea muncitorilor din fiecare dintre diferitele proprietăți miniere. Reticența minerilor de a se despărți de șilingii lor de argint fu înăbușită. Apărură, bineînțeles, și scandaluri, și câțiva oameni muriră, dar în cele din urmă existau peste douăzeci de mii de membri plătitori de taxe în Sindicatul Minerilor Africani.

Camera Minelor, asociația intereselor miniere, se trezi în fața unui fapt împlinit. Membrii Camerei sale fură alarmați la început; instinctul lor natural era să distrugă imediat acest cancer. Însă membrii Camerei Minelor erau în primul și ultimul rând oameni de afaceri, interesați să-și scoată metalul galben la suprafață cu cât mai puțină bătaie de cap posibilă și cu plata dividendelor regulate către acționarii lor. Ei știau însă foarte bine ce ravagii ar produce o bătălie sindicală

pentru interesele lor, aşa că avură o primă rundă de convorbiri informale, foarte prudente, cu autointitulatul secretar general al sindicatului încă inexistent, şi fură foarte mulţumiţi să constate că era o persoană inteligentă, rezonabilă, care ştia să se exprime politicos şi clar.

Nu descoperiră nici urmă de dialectică bolşevică în afirmaţiile sale şi, departe de a fi radical şi arţăgos, văzură că era cooperant şi respectuos.

– E un om cu care putem lucra, îşi ziseră ei unul altuia. Pare să aibă influenţă. Oricum aveam nevoie de un purtător de cuvânt al muncitorilor şi tipul ăsta pare destul de decent. Am fi putut avea de-a face cu ceva mult mai rău. Cu tipul ăsta ne descurcăm noi.

Şi, într-adevăr, primele lor întâlniri avură rezultate excelente şi reuşiră să rezolve câteva mici probleme, care-i nemulţumeau de multă vreme pe muncitori, spre satisfacţia sindicatului şi profitul proprietarilor minelor.

După aceea, sindicatul neoficial şi nerecunoscut căpătă acceptarea tacită a Camerei şi, când apărea o problemă cu muncitorii, Camera îl chema pe Moses Gama şi problema se rezolva imediat. De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, poziţia lui Moses devenea şi mai solidă. Şi, desigur, nu apăru niciodată nici măcar o aluzie la greve sau la orice formă de activism militant din partea sindicatului.

– Înţelegeţi, fraţilor? le explică Moses la prima întâlnire a comitetului central al Sindicatului Minerilor Africani, ţinută în cârciuma Mamei Nginga. Dacă se năpustesc asupra noastră cu toată puterea lor, atâta timp cât suntem încă slabi, ne vor distruge pentru totdeauna. Omul ăsta Smuts, e un diavol, şi el e de fapt oţelul din suliţa guvernului. El e cel care n-a şovăit să trimită trupe de soldaţi cu mitraliere împotriva grevi̧ştilor sindicalişti albi în 1922. Ce credeţi că le-ar face unor grevişti negri, fraţilor? Ar scălda pământul în sângele nostru. Nu, trebuie să le adormim bănuielile. Răbdarea este cea mai mare putere a poporului nostru. Noi avem o sută de

ani, în timp ce albii nu trăiesc decât pentru ziua de azi. În timp furnicile negre-ale veldului clădesc munți și devorează cadavrul elefantului. Timpul e arma noastră, și tot timpul e dușmanul omului alb. Răbdare, fraților, și într-o bună zi omul alb va descoperi că nu suntem boii de pus la jugul carului său. Va descoperi că suntem, dimpotrivă, lei cu coame negre, devoratori feroce de carne albă.

– Ce repede au trecut anii de când am venit pe trenul lui *Tshayela* din deșerturile din vest către munții turtiți și sclipitori din *Goldi*.

Hendrick privea movilele de minereu prelucrat de la linia orizontului, în timp ce Moses conducea vechiul Ford prin traficul puțin dens al dimineții de duminică. Moses șofa liniștit, nici prea încet, nici prea repede, respectând regulile de circulație, oprindu-se cu mult înaintea schimbării luminilor semafoarelor, aceste minuni ale epocii tehnologice care nu fuseseră instalate pe drumurile principale decât de câteva luni. Moses conducea întotdeauna așa.

– Niciodată să nu atragi atenția asupra ta în mod inutil, frate, îl sfătui el pe Hendrick. Nu-i da niciodată polițistului alb un motiv să te oprească. Te urăște încă de la început pentru că ești la volanul unei mașini pe care el nu și-o poate permite. Nu te pune niciodată în puterea lui.

Șoseaua trecea pe lângă terenurile Clubului Country din Johannesburg, oaze de verde în veldul maroniu, irigate, tunse și îngrijite până deveniseră covoare verzi de catifea pe care jucătorii albi de golf se plimbau în grupuri de patru urmați de băieții de mingi cu picioarele goale. La depărtare, între copaci, sclipeau pereții albi ai clădirii clubului, și Moses încetini și luă curba la capătul proprietății, unde drumul se intersecta cu micul râu secat Sand Spruit și un indicator anunța: „Rivonia Farm".

Urmară drumul accidentat și praful ridicat de roțile Fordului rămase suspendat în urma lor, în aerul arid al

podișului, așezându-se apoi încet, ca o pulbere fină, pe iarba înghețată și casantă de-a lungul dârelor de un roșu spectaculos de strălucitor.

Drumul deservea câteva gospodării micuțe, fiecare cu o întindere de două până la patru hectare de pământ, și proprietatea doctorului Marcus Archer era cea de la capătul drumului. Doctorul nu încercase să cultive pământul, nu avea găini, cai sau grădini de legume precum celelalte gospodării din jur. Casa era pătrată și nepretențioasă, cu un acoperiș zdrențuit de stuf și o verandă mare ce se întindea pe toate cele patru laturi ale casei. Era ascunsă vederii din stradă de o plantație dezordonată de arbori de cauciuc albaștri australieni.

Sub arborii de cauciuc mai erau parcate încă patru automobile, și Moses trase Fordul pe dreapta și opri motorul.

– Da, frate. Anii au trecut repede, încuviință el. Întotdeauna se întâmplă așa când oamenii sunt preocupați de lucruri de importante și lumea se schimbă în jurul lor. Se întâmplă lucruri mărețe acum. Au trecut nouăsprezece ani de la revoluția din Rusia și Troțki a fost exilat. *Herr* Hitler a ocupat zona Rinului și în Europa se vorbește despre război – un război care va distruge pentru totdeauna cursul capitalismului și din care se va ridica triumfătoare revoluția.

Hendrick râse, iar golul negru dintre dinții din față îi transformă râsul într-o grimasă.

– Lucrurile astea nu sunt treaba noastră.

– Iar greșești, frate. Lucrurile astea sunt treaba noastră mai mult decât orice altceva.

– Nu le înțeleg.

– Atunci o să te ajut eu, zise Moses, atingându-i brațul. Haide, frate! Te voi conduce acum pe treapta următoare de înțelege a lumii.

Deschise portiera și Hendrick coborî pe partea lui și-l urmă înspre casa veche.

– Cel mai înțelept ar fi să-ți ții ochii și urechile deschise și gura închisă, frate, îl sfătui Moses când ajunseră la treptele verandei din față. În felul ăsta o să înveți multe.

În timp ce urcau treptele, Marcus Archer ieși în grabă din casă să-i întâmpine, și fața i se lumină de plăcere când îl văzu pe Moses. Se duse grăbit la el și-l îmbrățișă drăgăstos și apoi, cu brațul încă în jurul taliei lui Moses, se întoarse spre Hendrick.

– Tu trebuie să fii Henry. Am vorbit deseori despre tine cu Moses.

– Ne-am întâlnit deja, domnule doctor Archer, la centrul de primire.

– Asta a fost demult, zise Marcus Archer, strângându-i mâna. Și trebuie să-mi spui Marcus. Ești membru al familiei noastre.

Îi aruncă o privire lui Moses și adorația sa era cu totul vizibilă. Îi amintea lui Hendrick de o tânără soție topită de dragoste după bărbăția noului ei soț.

Hendrick știa că Moses trăia aici la Rivonia Farm cu Marcus și nu simțea nici o repulsie față de relația lor. Înțelegea foarte bine cât de importante fuseseră pentru reușitele lor sfaturile și ajutorul lui Marcus Archer de-a lungul anilor și aproba prețul pe care Moses îl plătea pentru ele. Hendrick însuși folosise bărbați în același fel, niciodată într-o relație de dragoste, ci ca formă de tortură a unui dușman capturat. După părerea lui nu exista o umilire și o degradare mai groaznică pe care un bărbat o putea face altui bărbat, totuși știa că, dacă ar fi el însuși în poziția lui Moses, nici el n-ar șovăi să-l folosească pe acest ciudat omuleț alb cu părul roșu așa cum dorea să fie folosit.

– Moses a fost răutăcios că nu te-a adus să ne vizitezi mai repede, zise Marcus, lovindu-l în joacă pe Moses peste braț. Sunt aici atâția oameni interesanți și importanți pe care ar fi trebuit să-i întâlnești de multă vreme. Haide acum, să te prezint.

Îl prinse şi pe Hendrick de braţ şi-l conduse în bucătărie.

Era o bucătărie tradiţională de fermă cu lespezi de piatră pe jos, o sobă neagră pe lemne la capăt şi legături de ceapă, şuncă afumată şi cârnaţi atârnaţi de cârlige din grinzile tavanului.

La masa lungă de lemn galben erau aşezaţi unsprezece bărbaţi. Cinci dintre ei erau albi, dar restul erau negri, şi vârstele le variau de la tineri necopţi la înţelepţi cărunţi. Marcus îl conduse pe Hendrick încet de amândouă părţile mesei, prezentându-l pe rând fiecăruia, începând cu bărbatul din capul mesei.

– Acesta este reverendul John Dube, dar probabil ai auzit de el sub numele *Mafukuzela*, şi Hendrick se simţi copleşit de o neobişnuită stare de stinghereală şi admiraţie.

– *Hau*, *Baba!* îl salută el pe bătrânul zulus chipeş cu mare respect.

Ştia că era liderul politic al naţiunii zuluse, şi de asemenea că era editorul şi fondatorul ziarului *Ilanga Lase Natal – Soarele Natalului* –, dar, cel mai important era preşedintele Congresului Naţional African, singura organizaţie politică ce încerca să vorbească în numele tuturor naţiunilor negre din sudul Africii.

– Am auzit de tine, îi zise încet Dube lui Hendrick. Ai făcut o treabă bună cu noul sindicat. Fii bine-venit, fiule!

După John Dube, ceilalţi bărbaţi din încăpere nu i se mai părură lui Hendrick la fel de interesanţi, deşi era de faţă un tânăr negru care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, dar care totuşi îl impresionă pe Hendrick cu demnitatea şi prezenţa sa impunătoare.

– Acesta este tânărul nostru avocat...

– Încă nu! Încă nu! protestă tânărul.

– Avocatul în devenire, se corectă Marcus Archer. Se numeşte Nelson Mandela, fiul căpeteniei Henry Mandela din Transkei.

Şi în timp ce dădeau mâna în stilul oamenilor albi – care lui Hendrick i se părea un salut ciudat chiar şi acum –

Hendrick se uită în ochii tânărului student la Drept şi se gândi: „Acesta e un tânăr leu".

Bărbaţii albi de la masă nu-l impresionară pe Hendrick în mod deosebit. Erau avocaţi şi un ziarist, şi un om care scria cărţi şi poezie de care Hendrick nu auzise niciodată, dar pe care ceilalţi îl tratau cu respect.

Singurul lucru pe care Hendrick îl consideră remarcabil la aceşti oameni albi era politeţea cu care-l tratau. Într-o societate în care albii rareori recunoşteau până şi existenţa negrilor, cu excepţia cazurilor când voiau să le dea o poruncă, de obicei pe un ton răstit, era neobişnuit să întâlneşti o asemenea toleranţă şi amabilitate. Dădură toţi mâna cu Hendrick fără jenă, ceea ce era în sine ciudat, şi-i făcură loc la masă, îi turnară vin din aceeaşi sticlă şi-i oferiră mâncare de pe acelaşi platou din care se serviseră şi ei; şi când vorbeau cu el era ca de la egal la egal, şi-i spuneau „tovarăşe" sau „frate".

Se părea că Marcus Archer era renumit pentru talentul său culinar, şi acesta se agită în jurul sobei, aducând feluri de mâncare atât de mărunţite, amestecate, decorate şi înotând în sos, că Hendrick nu-şi putea da seama nici examinându-le, nici după gust, dacă erau peşte, pasăre sau animal cu patru picioare, dar ceilalţi exclamară, aplaudară şi se înfruptară cu lăcomie.

Moses îl sfătuise pe Hendrick să-şi umple gura mai degrabă cu mâncare decât cu vorbe, şi să nu vorbească decât dacă i se adresa direct o întrebare, şi atunci numai în monosilabe, însă ceilalţi îi aruncau mereu priviri admirative şi uluite, căci era un personaj impresionant în mijlocul lor: avea capul imens şi greu ca un obuz de tun, cicatricele lucitoare de pe ţeasta rasă şi privirea mohorâtă şi ameninţătoare.

Discuţia nu-l interesă pe Hendrick aproape deloc, dar se prefăcu a fi cu atenţia încordată pe când ceilalţi discutară cu însufleţire situaţia din Spania. Guvernul Frontului Popular, o coaliţie de troţkişti, socialişti, republicani de aripa stânga şi

comuniști, era amenințat de o rebeliune armată sub comanda generalului Francisco Franco, și oaspeții de la masa lui Marcus Archer erau scandalizați de trădarea această fascistă. Părea foarte probabil că națiunea spaniolă va fi aruncată într-un război civil și ei știau cu toții că numai în forja războiului se poate făuri hotărârea adevărată.

Doi albi de la masă, poetul și ziaristul, își declarară intenția să meargă în Spania cât de curând posibil să se alăture luptei, și ceilalți albi nu făcură nici un efort să-și ascundă admirația și invidia.

– Norocoșilor! Și eu m-aș fi dus ca din pușcă, dar Partidul vrea să rămân aici.

Pe parcursul acelei lungi după-amieze de sâmbătă se făcură multe referiri la „Partid", și treptat toți cei din jurul mesei își întoarseră atenția asupra lui Hendrick, ca și cum ar fi făcut parte dintr-un plan prestabilit. Hendrick era ușurat că Moses insistase să citească părți din *Das Kapital* și câteva lucrări de Lenin, mai ales *Ce e de făcut?* și *Despre autoritatea dualã*. Era adevărat că lui Hendrick i se păruseră dificile până la punctul de a fi dureros de citit, și nu reușise să urmărească subiectul decât parțial. Însă Moses îi conspectase lucrările acestea complicate și-i prezentase esențialul din gândirea lui Marx și Lenin.

Acum îi vorbeau pe rând, adresându-i-se direct, și Hendrick realiză că era supus unui fel de test. Îi aruncă o privire lui Moses și, deși expresia fratelui său nu se schimbă, Hendrick își dădu seama că îl îndemna să urmeze o direcție anume. Oare încerca să-l avertizeze pe Hendrick să rămână tăcut? Nu era sigur, dar în momentul acela Marcus Archer spuse limpede:

– Bineînțeles că formarea sindicatului între minerii negri este suficientă în sine pentru a asigura triumful în cele din urmă al revoluției...

Dar din inflexiunea vocii, afirmația era mai degrabă o întrebare, și se uita la Hendrick cu șiretenie, iar Hendrick nu

fu sigur de unde îi veni inspirația.

– Nu sunt de acord, mormăi el, și toți tăcură, privindu-l în expectativă. Istoria luptelor stă mărturie a faptului că muncitorii neajutați nu se vor ridica decât până la ideea de sindicat, ca să-și combine resursele pentru a lupta împotriva patronilor și a guvernului capitalist. Este însă nevoie de revoluționari profesioniști, legați de o loialitate absolută față de idealurile lor și de o disciplină de tip militar ca să ducă lupta de clasă până la concluzia sa finală triumfătoare.

Era un citat aproape cuvânt cu cuvânt din *Ce e de făcut?* de Lenin și Hendrick spusese toate acestea în engleză. Chiar și Moses păru uluit de realizarea sa, iar toți ceilalți schimbară zâmbete încântate, în timp ce Hendrick se încruntă și căzu iar în tăcerea sa monumentală și impresionantă.

Era suficient. Nu mai era nevoie să mai zică ceva. La lăsarea întunericului, când ceilalți ieșiră afară în noapte luându-și rămas-bun și mulțumind pentru ospitalitate, se urcară în mașinile lor trântind portierele, pornind motoarele și îndepărtându-se pe drumul plin de praf, Moses realizase ceea ce voise când își adusese fratele la Rivonia Farm.

Hendrick depusese jurământul de membru deplin atât al Partidului Comunist Sud-African, cât și al Congresului Național African.

Marcus Archer pregătise dormitorul de oaspeți pentru Hendrick. Întins în patul îngust pe rotile, ascultându-i pe Moses și pe Marcus împreunându-se în dormitorul principal de cealaltă parte a coridorului, Hendrick fu cuprins brusc de convingerea că în ziua aceea fuseseră semănate semințele destinului său: că atât limitele averii și ale norocului său, cât și data și felul morții lui fuseseră hotărâte în acele câteva ore. Când în cele din urmă adormi, fu purtat în întuneric de un val de exaltare și groază.

Moses îl trezi când afară era încă întuneric, şi Marcus îi conduse afară la Ford. Veldul era alb de chiciură, le scrâşnea sub picioare şi parbrizul maşinii era acoperit de o crustă albă.

Marcus dădu mâna cu Hendrick.

– Tot înainte, tovarăşe, zise el. Viitorul e al nostru.

Îl lăsară în urmă uitându-se după ei în întunericul îngheţat.

Moses nu conduse direct înapoi în oraş. Opri în schimb Fordul la poalele unei movile turtite de deşeuri de minereuri prelucrate de la mine şi împreună cu Hendrick urcă pe panta erodată, aproape o sută cincizeci de metri în sus, şi ajunseră în vârf tocmai când soarele răsărea, trecând de linia orizontului şi transformând veldul îngheţat în aur palid.

– Acum înţelegi? întrebă Moses.

Stăteau umăr lângă umăr pe marginea abruptă ca o gură de prăpastie a movilei şi, dintr-odată, asemenea răsăritului abrupt al soarelui, Hendrick înţelese întregul plan cutremurător al fratelui său.

– Tu nu vrei o parte, zise el încet. Nici măcar partea cea mai mare. Tu vrei totul. Toată ţara şi tot ce e în ea.

Îşi desfăcu braţele larg într-un gest care să cuprindă toată întinderea de sub ei, de la un orizont la altul. Şi vocea îi era inundată de uimire şi admiraţie la enormitatea acestei viziuni.

Moses zâmbi. În sfârşit, fratele lui înţelesese.

Coborâră movila de deşeuri miniere şi se apropiară în tăcere de Ford. Moses conduse în direcţia Drake's Farm şi amândoi păstrară tăcerea, căci nu existau cuvinte care să descrie ceea ce se întâmplase, aşa cum nu există cuvinte potrivite pentru a descrie naşterea sau moartea. Reveniră cu picioarele pe pământ doar când la ieşirea din oraş fură obligaţi să oprească la o intersecţie de nivel unde calea ferată ce servea proprietăţile miniere traversa şoseaua principală.

Un prichindel negru jegos, tremurând de frig în dimineața de iarnă din podișul înalt, alergă la fereastra laterală a mașinii și flutură un ziar împăturit către Moses. Bărbatul coborî geamul, îi aruncă țânculuí o monedă de aramă și așeză ziarul pe scaunul dintre ei.

Hendrick se încruntă interesat și desfăcu ziarul, ținându-l în așa fel încât să vadă amândoi prima pagină. Titlurile erau extrem de mari:

ECHIPA AFRICII DE SUD ALEASĂ PENTRU
JOCURILE OLIMPICE DE LA BERLIN
NAȚIUNEA LE UREAZĂ MULT SUCCES

– Îl știu pe băiatul ăsta alb! exclamă Hendrick.

Zâmbi știrb când recunoscu una dintre fotografiile ce însoțeau textul.

– Și eu, încuviință Moses, dar se uitau la doi tineri albi diferiți din șirul lung de fotografii.

Bineînțeles că Manfred știa că unchiul Tromp era treaz la cele mai extraordinare ore. La orice oră din noapte vezica lui Manfred îl trezea și-l obliga să iasă împleticindu-se de somn din șopron și să se ducă pe cărarea către privata de lângă gardul de nuiele, și dacă își ridica ochii împăienjeniți de somn, vedea lumina lămpii aprinse la geamul biroului unchiului Tromp.

Odată, mai treaz decât de obicei, Manfred ieși de pe cărare și se strecură printre verzele mătușii Trudi ca să se uite pe furiș peste pervazul ferestrei. Unchiul Tromp stătea ca un urs zburlit la birou, cu barba ciufulită de care se trăgea mereu și prin care-și trecea mereu degetele groase, ochelarii cu rame metalice cocoțate pe nasul mare ca un cioc de vultur, bombănind furios și scriind pe foile de hârtie azvârlite vraiște pe birou ca molozul după un uragan. Manfred presupusese că

lucra la o predică, dar nu i se păruse ciudat că acest efort continuase noapte după noapte timp de aproape doi ani.

Într-o dimineață, un poștaș de culoare veni cu bicicleta pe drumul prăfos, împovărat de un pachet enorm înfășurat în hârtie maronie și sigilat cu ștampile, timbre și ceară roșie de peceți. Mătușa Trudi așezase pachetul misterios pe măsuța de pe hol, și toți copiii găsiră pretexte să se furișeze și să se holbeze fără grai la pachet, până când la ora cinci unchiul Tromp se întoarse acasă cu poneiul, și fetele, cu Sarah în frunte, îi alergară în întâmpinare cu țipete stridente, fără să-i lase măcar răgazul să descalece.

– Ai primit un pachet, tată.

Se îngrămădiră în spatele lui, în timp ce unchiul Tromp examină ostentativ pachetul și citi cu voce tare eticheta. Apoi luă cuțitul de scrisori cu mâner sidefat din buzunarul vestei, îi verifică cu pedanterie lama de degetul mare, tăie sforile ce legau pachetul și desfășură cu grijă hârtia maro.

– Cărți! oftă Sarah.

Toate trei fetele se pleoștiră dezamăgite și se îndepărtară. Numai Manfred rămase.

Erau șase exemplare groase ale aceleiași cărți, toate identice, legate în carton roșu, cu titlul tipărit în foiță falsă de aur, dar încă proaspăt și sclipitor. Și din atitudinea unchiului Tromp și expresia concentrată cu care-l privea pe Manfred, așteptându-i reacția, îl făcu să-și dea seama că teancul acesta de cărți avea o semnificație deosebită.

Manfred citi titlul exemplarului din vârful teancului și i se păru lung și stângace: *Afrikanderul: locul său în istorie și în Africa.*

Era scrisă în afrikaans, limba nou-născută ce se zbătea încă să capete recunoaștere. Lui Manfred acest lucru i se păru cel mai neobișnuit – toate lucrările importante, chiar și cele scrise de cărturarii afrikanderi, erau în olandeză. Era pe punctul de a face un comentariu în legătură cu asta, când privirea îi fu atrasă de numele autorului – și tresări uluit.

– Unchiule Tromp!

Bătrânul chicoti cu satisfacţie şi modestie.

– Dumneata ai scris-o! exclamă Manfred cu faţa strălucind de mândrie. Ai scris o carte.

– *Ja, Jong* – chiar şi un cal bătrân poate învăţa lucruri noi.

Unchiul Tromp luă teancul de cărţi în braţe şi se duse cu paşi mari şi hotărâţi în biroul lui. Aşează cărţile în mijlocul biroului şi apoi se uită cu uimire la Manfred care îl urmase în cameră.

– Îmi pare rău, unchiule Tromp, spuse Manfred când îşi dădu seama de greşeala sa. Nu mi-am cerut voie. Îmi dai voie să intru, te rog, *Oom?*

Nu mai fusese în camera asta decât o singură dată în viaţă, şi atunci numai cu invitaţie expresă.

– Se pare că eşti deja înăuntru, zise unchiul Tromp, încercând să pară sever. Poţi foarte bine să şi rămâi acum.

Manfred se apropie de birou cu mâinile la spate. În casa asta dobândise un respect imens pentru cuvântul scris. Fusese învăţat că, dintre toate comorile oamenilor, cărţile erau cele mai preţioase, locurile unde se concentrează geniul cu care am fost binecuvântaţi de Dumnezeu.

– Pot să pun mâna pe una? întrebă el.

Unchiul Tromp încuviinţă şi Manfred îşi întinse şovăitor o mână şi trasă numele autorului cu vârful degetelor: „Reverendul Tromp Bierman".

Apoi luă volumul de deasupra, aşteptându-se ca în orice clipă bătrânul să urle furios la el. Când nu se întâmplă aşa, deschise cartea şi se uită cu ochii mari la literele mărunte şi ceţoase de pe hârtia galbenă, poroasă şi ieftină.

– Îmi dai voie s-o citesc, te rog, unchiule Tromp?

Ştia că, deşi îl implora foarte sincer, se aştepta de fapt să nu primească permisiunea. Însă expresia unchiului Tromp se transformă în uimire vagă.

– Vrei s-o citeşti? Clipi surprins şi apoi chicoti. Păi, mă gândesc că de-aceea am şi scris-o – ca s-o citească oamenii.

Dintr-odată zâmbi ca un băiețel ștrengar și smulse cartea din mâna lui Manfred. Se așeză la birou, își puse ochelarii pe nas, își înmuie tocul în cerneală și scrise ceva pe prima pagină a cărții deschise, reciti ceea ce scrisese și apoi îi înmână cartea lui Manfred cu un gest extravagant:

Pentru Manfred De La Rey,
Un tânăr afrikander care va ajuta la asigurarea unui loc în istorie și în Africa poporului nostru pentru totdeauna.
Cu afecțiune,
Unchiul, Tromp Bierman

Strângând cartea la piept din toate puterile, Manfred se apropie de ușă mergând cu spatele, de parcă se temea că îi va smulge iar cartea din mâini.

– E a mea – e chiar a mea? șopti el.

Unchiul Tromp încuviință din cap.

– Da, *Jong*, e a ta.

Și Manfred se răsuci pe călcâie și alergă din încăpere, uitând din grabă să mulțumească.

Manfred citi cartea în trei nopți succesive, stând treaz până târziu după miezul nopții cu o pătură peste umeri, chinuindu-se să vadă la flacăra tremurătoare a lumânării. Erau cinci sute de pagini de scris mărunt, împănat cu citate din Sfânta Scriptură, dar era scrisă într-un limbaj simplu și puternic, neîmpovărat de adjective sau descrieri excesive, și îi cânta direct sufletului lui Manfred. Pe când o termină, era gata să explodeze de mândrie pentru curajul, forța morală și pioșenia poporului său, și ardea de furie pentru cruzimea cu care fuseseră persecutați și deposedați de către dușmanii lor. Rămase cu cartea închisă în poală, uitându-se în gol în umbrele tremurătoare, trăind în detalii vii rătăcirile și suferința tinerei lui națiuni, împărtășind agonia baricadelor când hoardele de păgâni negri se revărsaseră asupra lor cu săgeți de război și securi assegai izbite de scuturile de piele

ca tumultul oceanului pe timp de furtună, retrăi şi el minunea călătoriei pe oceanul de iarbă de pe culmile înalte ale continentului, în peisajul sălbatic, minunat şi neprihănit, încă necălcat de picior de om, să-l ocupe, să fie al lor, şi în cele din urmă împărtăşindu-le chinul amarnic când pământul lor liber fu răpit de străini aroganţi care-l năpădiseră în legiuni războinice şi infamia finală a sclaviei politice şi economice pe care o instauraseră asupra lor pe propriul pământ – pământul pe care părinţii lor îl câştigaseră şi în care se născuseră.

Ca şi cum furia băiatului se întinsese şi-l chemase la el, unchiul Tromp mărşălui pe cărare, cu pantofii scrâşnind pe pietriş, şi se aplecă să intre în şopron. Se opri în prag, ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina lumânării, şi apoi se duse la Manfred, care stătea ghemuit pe pat. Salteaua se lăsă în jos scârţâind sub greutatea lui.

Rămaseră aşa în tăcere cinci minute înainte ca unchiul Tromp să întrebe:

– Ai reuşit s-o termini, deci?

Manfred trebui să se scuture ca să revină la prezent.

– Cred că e cea mai importantă carte scrisă vreodată, şopti el. La fel de importantă ca Biblia.

– Asta e o blasfemie, *Jong*.

Unchiul Tromp încercă să pară sever, dar satisfacţia ce o simţea îi îndulcea linia gurii şi Manfred nu-şi ceru scuze.

– Pentru prima dată în viaţă ştiu cine sunt eu – şi de ce sunt aici, zise el în schimb, cu înfocare.

– Înseamnă că truda mea n-a fost în zadar, murmură unchiul Tromp şi tăcură din nou, până când bătrânul oftă. Scrierea cărţilor e lucru de om singur, medită el cu voce tare. Ca şi cum ai plânge din toată inima în miez de noapte când nu e nimeni în întuneric lângă tine, nimeni care să te audă plângând, nimeni să-ţi răspundă.

– Eu te-am auzit, unchiule Tromp.

– *Ja, Jong,* tu m-ai auzit – dar numai tu.

Însă unchiul Tromp se înșela. Mai erau și alți ascultători în întuneric.

Sosirea unui străin în sat era un eveniment; sosirea a trei străini împreună era fără egal sau precedent și dădu naștere unei adevărate furtuni de bârfe și speculații, care trezi în întreaga populație o curiozitate febrilă.

Străinii sosiră din sud odată cu trenul de poștă săptămânal. Tăcuți și cu fețe de granit, îmbrăcați în haine întunecate, cu croială severă, și purtându-și în mâini propriile geamantane, traversară strada de la străduța laterală ce venea de la gară și intrară în mica pensiune cu acoperiș de tablă a văduvei Vorster, și nu-i mai văzu nimeni până duminică dimineață, când ieșiră cu pași mari și hotărâți și se îndreptară pe trotuarul plin de noroi, umăr lângă umăr, mohorâți și pioși, purtând cravatele albe și costumele negre de diaconi ai Bisericii Reformate Olandeze și purtându-și cărțile de rugăciuni legate în piele neagră sub brațul drept ca pe niște săbii, gata de a le scoate din teacă și de a se năpusti cu ele asupra Satanei și a tuturor lucrărilor lui necurate.

Străbătură cu pași siguri pe ei culoarul dintre strane și se așezară în față, sub amvon, ca și cum ar fi fost dreptul lor, iar familiile care ocupau băncile acelea de generații nu ziseră nimic, ci își găsiră în liniște locuri în spatele naosului.

Zvonurile despre prezența străinilor – deja fuseseră porecliți „cei trei crai de la răsărit" – ajunseseră până și în districtele din jur cele mai îndepărtate și chiar și cei care nu mai intraseră de ani de zile în biserică se îngrămădiră acum pe bănci atrași de curiozitate și mulți stăteau chiar și în picioare lângă perete. Era un auditoriu mai mare decât fusese de ultima zi a lui Dingaan, Ziua Legământului cu Dumnezeu în semn de recunoștință pentru victoria asupra hoardelor zuluse și una dintre cele mai mari sărbători din calendarul Bisericii Reformate.

Corul fu impresionant. Manfred stătea în picioare lângă Sarah şi fu atât de mişcat de frumuseţea cristalină a vocii ei dulci de contralto, că fu inspirat să o acompanieze cu vocea sa neantrenată, dar răsunătoare de tenor. Chiar şi sub acoperământul masiv al bonetei tradiţionale Voortrekker pe care o purta, Sarah arăta ca un înger, cu părul blond auriu şi trăsături superbe, strălucind de extaz religios. La paisprezece ani feminitatea ei de-abia îmbobocea, fragedă şi nesigură pe ea, aşa că Manfred avu o stare ciudată, de parcă de-abia putea să respire, când îi aruncă o privire peste cartea de imnuri din care cântau împreună şi Sarah se uită în sus şi-i zâmbi cu foarte multă încredere şi adoraţie.

Imnul se termină şi congregaţia se aşeză cu fâşâit de picioare şi tusete înăbuşite, rămânând într-o stare încordată de aşteptare. Predicile unchiului Tromp erau renumite în toată Africa de Sud-Vest, fiind considerate cea mai bună distracţie din zonă, nedepăşită decât de nou-construita casă cu imagini mişcătoare din Windhoek, la care doar puţini dintre ei avuseseră curajul să intre, iar unchiul Tromp era în mare formă în ziua aceea, provocat de cei trei domni cu feţe sobre şi impenetrabile din rândul din faţă, care nici măcar nu avuseseră elementara bună-cuviinţă să treacă pe la casa parohială să dea bună ziua de când sosiseră în oraş. Îşi rezemă de balustrada amvonului pumnii mari şi noduroşi şi se încovoie deasupra lor ca un luptător care intră în gardă, apoi se uită de sus la enoriaşii săi cu dispreţ revoltat şi aceştia tresăriră sub privirea lui cu încântare fremătătoare, ştiind exact ce prevestea acea expresie.

– Păcătoşilor! urlă unchiul Tromp cu un muget ce reverberă sub grinzile acoperişului, şi cei trei străini în costume negre tresăriră în scaune de parcă se trăsese o ghiulea de tun chiar lângă ei. Casa Domnului e plină de păcătoşi nepocăiţi...

Şi unchiul Tromp îşi dădu drumul; îi biciui cu acuzaţii îngrozitoare, torturându-i pe tonul acela special pe care Manfred îl denumise în sinea sa „vocea" şi apoi le domoli

bănuielile cu pasaje melodioase din Scriptură şi făgăduiala mântuirii, numai ca să azvârle iar imediat după aceea ameninţări de osândă veşnică şi pucioasă ca pe nişte suliţe de foc, până când unele femei începură să plângă de-a binelea şi ici şi colo se auziră strigăte spontane de „Amin", „Slavă Domnului" şi „Aleluia", iar la sfârşit toţi îngenunchează tremurând cât timp el se rugă pentru sufletele lor.

După aceea enoriaşii ieşiră din biserică uşuraţi, vorbăreţi şi veseli ca şi cum ar fi supravieţuit unui fenomen natural catastrofal, asemenea unui cutremur sau unei furtuni din mijlocul oceanului. Cei trei străini fură ultimii care ieşiră şi, când ajunseră la uşă, unde unchiul Tromp aştepta să-i salute pe toţi cei care părăseau lăcaşul, aceştia dădură mâna cu el şi fiecare îi vorbi pe rând cu voce gravă şi scăzută.

Unchiul Tromp îi ascultă cu egală gravitate, apoi se răsuci să se consulte rapid cu mătuşa Trudi, înainte de a se întoarce iar către ei.

– Aş fi onorat dacă aţi intra în casa mea şi aţi sta la masă cu mine.

Cei patru bărbaţi păşiră într-o procesiune plină de demnitate până la casa parohială, iar copiii şi mătuşa Trudi îi urmară la o distanţă respectuoasă. Aceasta din urmă dădu în şoaptă câteva instrucţiuni succinte fetelor pe drum şi, de îndată ce nu mai fură văzuţi de public, ele o luară la goană spre casă, să tragă draperiile din sufragerie, care nu era folosită decât la ocazii speciale, şi să mute setul de masă din bucătărie la masa grea de lemn sculptat pe care o moştenise Trudi de la mama ei.

Cei trei străini nu lăsară ca discuţia lor serioasă şi erudită să le stea în cale în aprecierea talentului culinar al mătuşii Trudi, şi la capătul mesei copiii mâncară în tăcere respectuoasă, dar cu ochii cât cepele. După masă bărbaţii îşi băură cafelele şi fumară o pipă pe veranda din faţa casei, iar murmurul vocilor lor susura adormitor în arşiţa amiezii, iar după aceea veni vremea să se întoarcă la slujba de seară.

Textul pe care unchiul Tromp îl alesese pentru a doua sa predică era „Domnul a tăiat cărare dreaptă prin pustiu pentru tine". O prezentă cu toată retorica şi forţa lui formidabilă, dar de data asta incluse pasaje din propria carte, asigurându-şi enoriaşii că Dumnezeu i-a ales pe ei în special ca poporul său şi că le-a pregătit un loc deosebit. Nu le mai rămânea decât să-şi revendice locul acela în această ţară care era de fapt moştenirea lor. De mai multe ori Manfred îi văzu pe cei trei străini cu feţe lugubre din strana din faţă aruncându-şi unul altuia priviri pline de subînţeles în timp ce unchiul Tromp vorbea.

Străinii plecară cu trenul de sud luni dimineaţă, şi în zilele şi săptămânile ce urmară o senzaţie încordată de aşteptare puse stăpânire pe casa parohială. Unchiul Tromp, contrar obiceiului, începu să-l aştepte în fiecare dimineaţă la poartă lui pe poştaş. Verifica repede pachetul de scrisori şi în fiecare zi dezamăgirea lui era tot mai evidentă.

Trecură trei săptămâni înainte să renunţe să mai aştepte poştaşul. Aşa că era cu Manfred în şopron, repetând răsucirea Fitzsimmons cu el, antrenând pumnul năprasnic de stânga al lui Manfred, când, în sfârşit, sosi scrisoarea mult aşteptată.

Era pe măsuţa de pe hol când unchiul Tromp intră în casă să se spele pentru cină, şi Manfred, care venise cu el, îl văzu albindu-se la faţă când recunoscu pe plic sigiliul înaltului episcop al bisericii. Smulse plicul şi intră grăbit în biroul lui, trântind uşa în faţa lui Manfred. Auziră apoi foarte limpede zăvorul greu închizându-se. Mătuşa Trudi trebui să aştepte cu servirea cinei aproape douăzeci de minute până când Sfinţia Sa ieşi din birou, iar rugăciunea dinaintea mesei, plină de laude şi mulţumiri, dură de două ori mai mult decât de obicei. Sarah îşi dădu ochii peste cap şi se strâmbă comic către Manfred, de cealaltă parte a mesei, care o avertiză cu o încruntare rapidă. În cele din urmă unchiul Tromp răgi un „Amin". Totuşi, nici acum nu-şi luă lingura de supă, ci zâmbi

cu toată fața către mătușa Trudi, care stătea în celălalt capăt al mesei.

– Draga mea nevastă, zise el. Ai fost răbdătoare și nu te-ai plâns niciodată de nimic în toți acești ani.

Mătușa Trudi se făcu roșie ca racul la față.

– Nu în fața copiilor, *Meneer,* șopti ea, dar zâmbetul unchiului Tromp se lăți și mai tare.

– Mi-au dat Stellenbosch, zise el.

Se lăsă o tăcere absolută. Toți se holbară la el fără să le vină să creadă. Fiecare dintre ei înțelegea la ce se referea.

– Stellenbosch, repetă unchiul Tromp.

Savură cuvântul, lăsându-l să i se rostogolească pe limbă, ținându-l în gât ca pe prima sorbitură dintr-un vin nobil și rar.

Stellenbosch era un târgușor de țară la cincizeci de kilometri de Cape Town. Clădirile aveau acoperișuri triunghiulare de stuf, în stilul olandez, date cu var alb, strălucitor ca zăpada necălcată. Străzile erau largi și străjuite de amândouă părțile de stejari măreți plantați în secolul al XVII-lea de către târgoveți la porunca guvernatorului Van Stel. În jurul orașului erau conace impozante înconjurate de podgorii întinse, aranjate într-o pătură multicoloră splendidă și, în depărtare, pe fundal, se înălțau până la cer munți uriași cu prăpăstii întunecate.

Era un mic orășel de țară, drăguț și pitoresc, dar mai era și însăși citadela poporului afrikander, cu vatra sacră în universitatea locală, cu facultățile grupate sub stejarii verzi și baricadele protectoare ale munților. Era centrul intelectualității afrikander. Aici se făurise și se făurea încă limba lor. Aici meditau și dezbăteau teologii lor. Tromp Bierman însuși studiase sub stejarii visători de la Stellenbosch. Toți oamenii mari ai neamului fuseseră educați aici: Louis Botha, Hertzog, Jan Christian Smuts. Nici un om care nu studiase la Stellenbosch nu condusese vreodată un guvern în Uniunea Africa de Sud. Existau foarte puțini miniștri care să nu fi fost absolvenți de Stellenbosch. Era echivalentul universităților

Oxford sau Cambridge pentru Africa de Sud şi Tromp Bierman fusese invitat să fie parohul acestui oraş. Era o onoare mai mare decât oricare alta. Acum uşile i se vor deschide în faţă. Va sta în centru; va mânui puterea, şi făgăduinţa unei puteri şi mai mari; va deveni unul dintre inovatori, unul dintre cei care fac lucrurile să se mişte. Acum totul devenea posibil: Consiliul Sinodului, episcopia chiar; nici una din aceste poziţii nu mai era dincolo de posibilităţile lui. Nu mai era nici o limită acum, nici o graniţă sau stavilă. Totul era posibil.

– Datorită cărţii, zise mătuşa Trudi, aproape fără suflare. Nu m-am gândit niciodată. N-am înţeles...

– Da, datorită cărţii, chicoti unchiul Tromp. Şi treizeci de ani de muncă grea. O să avem casa parohială cea mare de pe Eikeboom Straat şi o mie pe an. Fiecare copil va avea o cameră separată şi un loc la universitate plătit de biserică. O să predic în faţa celor mai puternici oameni din ţară şi a celor mai sclipitoare minţi tinere. O să fiu în Consiliul Universităţii. Şi tu, soţia mea dragă, o să ai invitaţi la masă profesori şi miniştri de guvern, soţiile lor vor fi prietenele tale... Se întrerupse simţindu-se vinovat. Şi acum ne vom ruga cu toţii. Ne vom ruga de Dumnezeu să ne dea smerenie; Îl vom ruga să ne scape de păcatul de moarte al trufiei şi lăcomiei. Jos toată lumea! urlă el. Jos în genunchi!

Supa era rece de mult când le permise să se ridice iar.

Plecară două luni mai târziu, după ce unchiul Tromp predase toate îndatoririle sale tânărului preot proaspăt ieşit de pe băncile Facultăţii de Teologie a universităţii la care îi ducea acum pe ei bătrânul.

Se părea că fiecare bărbat, femeie sau copil de pe o rază de două sute de kilometri dimprejur venise să-i conducă la gară. Manfred nu realizase până în momentul acela cât de mare erau afecţiunea şi stima pe care comunitatea o nutrea pentru unchiul Tromp. Toţi bărbaţii erau îmbrăcaţi în

costumele de biserică și fiecare îi strânse mâna, îi mulțumi răgușit și-i ură drum bun cu Dumnezeu. Câteva femei izbucniră în plâns și toată lumea îi adusese daruri – aveau coșuri cu gemuri și murături, prăjituri și *koekisters,* saci de carne uscată și sărată – și destulă mâncare să hrănească o armată pe drumul spre sud.

Patru zile mai târziu, familia schimbă trenul la gara centrală din Cape Town. De-abia avură timp să iasă până în Adderley Street și să caște ochii la legendarul masiv turtit Table ce se înălța impunător lângă oraș și trebuiră să se grăbească să ajungă la gară și să se urce înapoi în tren pentru călătoria mult mai scurtă peste câmpurile din jurul orașului Cape și apoi prin podgoriile întinse de la poalele munților.

Diaconii bisericii și aproape jumătate din noii enoriași erau pe peronul gării din Stellenbosch ca să le ureze bun venit și familia descoperi foarte repede că ritmul vieții lor urma să se schimbe dramatic.

Aproape din prima zi, Manfred fu pe de-a întregul adâncit în pregătirea examenelor de admitere de la universitate. Începea să studieze de dimineață devreme, până târziu în fiecare seară, timp de două luni; urmă o săptămână îngrozitoare, apoi o săptămână și mai îngrozitoare de așteptare a afișării rezultatelor. Luase examenele pe primul loc la limba germană, al treilea la matematică și al optulea în general, obiceiul de a studia extrem de consecvent dobândit în casa Bierman răscumpărându-i acum pe deplin eforturile, și fu acceptat în Facultatea de Drept pentru semestrul ce trebuia să înceapă la sfârșitul lunii ianuarie.

Mătușa Trudi fu total împotriva plecării lui Manfred de la casa parohială, pentru a intra într-unul dintre căminele studențești de bărbați. După cum subliniase ea, avea acum o cameră foarte frumoasă numai pentru el; fetelor le va fi dor de el într-un hal fără de hal – ceea ce implica includerea ei printre cele care-i vor simți lipsa – și, chiar și cu leafă

princiară pe care o avea acum unchiul Tromp, taxele de cazare ar fi o povară considerabilă în bugetul familiei.

Unchiul Tromp se duse la secretariatul universității și făcu niște aranjamente financiare care nu fură niciodată discutate în familie și se dovedi a fi întru totul de partea lui Manfred.

– Băiatul o să înnebunească dacă locuiește într-o casă plină de femei. Trebuie să meargă într-un loc unde să profite de tovărășia altor tineri și să guste viața adevărată a studenției.

Așa că în 25 ianuarie, Manfred se prezentă nerăbdător la căminul de gentlemani studenți, o clădire impunătoare în stil Cape Dutch, numită Rust en Vrede. Numele se traducea prin „Odihnă și pace", și încă din primele minute de la sosire Manfred își dădu seama ce ironic era de fapt numele, când fu cufundat cu ritualul barbar al inițierii bobocilor.

I se refuză folosirea numelui propriu și i se dădu în schimb porecla de *Poep;* pe care-l împărtășea cu ceilalți nouăsprezece boboci din cămin. Numele *Poep* se traducea liber în „pârț". Îi era interzisă folosirea pronumelor „eu" sau „meu", ci numai „acest pârț", și trebuia să ceară permisiunea pentru orice acțiune nu numai de la studenții din anii superiori, ci și de la toate obiectele neînsuflețite care îi apăreau în cale. Astfel că fu obligat să spună la nesfârșit tâmpenii de genul: „Onorată ușă, acest pârț dorește să treacă prin tine", sau „Onorată toaletă, acest pârț dorește să se așeze pe tine".

În incinta căminului, el și ceilalți studenți din primul an nu avură voie să meargă normal, ci fură obligați să meargă întotdeauna cu spatele, chiar și la coborârea scărilor. Nu li se permise nici un mijloc de comunicare cu prietenii și familia și mai ales, le fu interzis cu desăvârșire să adreseze vreun cuvânt unei persoane de sex opus; dacă erau prinși uitându-se măcar în direcția unei fete drăguțe, li se agăța de gât un carton pe care nu aveau voie să-l scoată nici măcar la baie. „Atenție! Maniac sexual în libertate."

Studenții din anii superiori făcură razii în camerele lor la fiecare oră, de la șase seara până la șase dimineața. Toate așternuturile le fură azvârlite în mijlocul podelei și udate leoarcă, toate cărțile și celelalte bunuri ale lor trase de pe rafturi, scoase din sertare și aruncate pe păturile ude. Studenții seniori își îndepliniră aceste îndatoriri pe rând, până când cei din anul întâi, tremurând înghețați de frig și de oboseală, trebuiră să doarmă pe pardoseala de piatră de pe coridor, lăsând haosul din camere să mucegăiască în pace. Imediat după aceea șeful studenților, un tânăr înfumurat din anul patru pe nume Roelf Stander, făcu o inspecție formală a camerelor din partea comitetului de conducere a căminului.

– Sunteți cel mai dezgustător nor de pârțuri care s-a abătut din nefericire asupra acestei universități, le zise el la sfârșitul inspecției. Aveți o oră în care să faceți curățenie în camere și să le puneți în ordine perfectă, după care veți fi duși într-un marș de pedeapsă pentru atitudinea voastră neglijentă.

Se făcuse deja miezul nopții când Roelf Stander se declară în sfârșit satisfăcut cu starea dormitoarelor și fură pregătiți pentru marș.

Ca pregătire, fură dezbrăcați până la lenjeria intimă, cu o față de pernă pe cap, după aceea legați în șir indian cu o funie în jurul gâtului și cu mâinile la spate; fură obligați apoi să mărșăluiască pe străzile orășelului adormit și să se îndrepte spre munte. Ruta aleasă era foarte accidentată și plină de pietre, și când unul dintre ei cădea, îi făcea să cadă și pe cei din față și din spatele lui. La ora patru dimineața fură conduși înapoi în oraș, cu tălpile sângerânde și gâturile roase până la sânge de funia dură de cânepă, numai pentru a-și găsi camerele devastate din nou, iar următoarea inspecție a lui Roelf Stander urma să aibă loc la ora cinci. Primul curs al zilei universitare începea la ora șapte. Nu mai aveau timp de mic dejun.

Şi toate acestea se desfăşurară sub denumirea generică de distracţie nevinovată; autorităţile universităţii se făceau că nu văd ceea ce se întâmpla în timpul acestor ritualuri de iniţiere, pe motivul că băieţilor le-a plăcut şi le va plăcea întotdeauna să se distreze şi că ritualul de iniţiere era o „tradiţie universitară", care avea menirea să insufle spiritul comunităţii în nou-veniţi.

Totuşi, în acest climat de indulgenţă, sadicii şi tiranii bătăuşi care se furişează în mijlocul oricărei comunităţi profitau din plin de permisiunile acordate. Avură loc mai multe bătăi sore cu moartea, şi un tânăr student de anul întâi fu trecut prin smoală şi pene. Manfred auzise vorbindu-se despre acest fel de pedeapsă, dar nu fusese în stare să-şi imagineze agonia înfiorătoare pe care o provoca victimei, toată pielea, scalpul şi părul de pe corp acoperite şi lipite cu smoală fierbinte. Băiatul fu internat în spital şi nu se reîntoarse niciodată la universitate, dar chestiunea fu muşamalizată cu totul.

Şi alţi studenţi de primul an se retraseră în acele prime săptămâni, căci autonumiţii paznici ai tradiţiei universitare nu făceau nici o excepţie pentru constituţii fizice sau mintale mai delicate. Una dintre victime, un astmatic, fu declarat vinovat de insubordonare de către studenţii din anii superiori şi fu condamnat la o înecare formală.

Sentinţa fu îndeplinită în baia căminului. Victima fu imobilizată de patru studenţi vânjoşi mai mari şi vârât cu capul înainte în toaleta din baie. Doi studenţi medicinişti din anul cinci erau prezenţi să monitorizeze pulsul victimei şi bătaia inimii pe durata pedepsei, dar nu luară în consideraţie faptul că avea astm, şi înecarea formală aproape deveni o înecare autentică. Inima băiatului nu începu să bată din nou decât prin eforturile frenetice ale viitorilor doctori şi după o injecţie intravenoasă cu un stimulant; şi acesta părăsi universitatea a doua zi, ca şi ceilalţi care se retraseseră, nici acesta nu mai reveni niciodată.

În ciuda înălțimii, staturii și frumuseții lui, care-l făceau o țintă naturală, Manfred reuși să-și țină limba în frâu și să-și stăpânească mânia. Se supuse cu stoicism chiar și unor provocări extreme până când în a doua săptămână de chinuri văzură la afișierul din sala comună a căminului un bilet:

> Toți pârții să se prezinte la sala de sport a universității sâmbătă la ora 16.00 pentru probele de admitere în echipa de box.
>
> Semnat: Roelf Stander

Fiecare cămin de studenți ai universității se specializa într-un anume sport: unul era căminul de rugby și fotbal, altul de atletism, iar sportul căminului Rust en Vrede era boxul. În afară de faptul că era fostul cămin al unchiului Tromp, acesta era motivul pentru care Manfred făcuse cerere pentru admiterea în acest cămin.

Era, de asemenea, motivul pentru care probele de admitere în echipa de box a studenților din anul întâi treziră un interes mai mare decât orice se așteptase Manfred. Erau adunați cel puțin trei sute de spectatori, și locurile din jurul ringului erau pline la momentul când Manfred și colegii săi pârți sosiră la sala de sport. Un student mai mare îi aranjă într-o coloană în formă de crocodil și mărșăluiră astfel în vestiare; li se dădură cinci minute să se schimbe în pantofi de sport, pantaloni scurți și maieuri, apoi fură aliniați în fața dulapurilor în ordinea înălțimii.

Roelf Stander se plimbă agale de-a lungul șirului, aruncând câte o privire la lista din mână și însemnându-i pe fiecare. Era evident că îi studiase pe toți în săptămânile de dinainte și că le evaluase potențialul. Manfred, cel mai înalt și mai voinic dintre toți studenții de anul întâi, era la capătul șirului și Roelf Stander se opri în fața lui ultimul.

– Nu e nici un pârț mai zgomotos sau urât mirositor ca ăsta, anunță el, și îl studie pentru o clipă pe Manfred. Cât cântărești, Pârțule?

– Acest pârț e de categorie semigrea, domnule.

Roelf îl privi cu ochii mijiți. Deja îl considerase pe Manfred ca având cele mai bune șanse, așa că auzind acest jargon tehnic se învioră.

– Ai mai boxat și înainte, Pârțule? întrebă el.

Se strâmbă însă auzind răspunsul dezamăgitor.

– Acest pârț n-a boxat niciodată în nici un meci, domnule, dar acest pârț s-a antrenat.

– O, bine, atunci! Eu sunt de categorie grea. Dar, din moment ce nu e nimeni altcineva aici care să se bată cu tine, o să încerc eu câteva runde, dacă promiți să te porți cu mănuși, Pârțule.

Roelf Stander era căpitanul echipei universității, campionul provinciei la amatori și una dintre speranțele Africii de Sud pentru echipa ce urma să plece la Berlin la Jocurile Olimpice din 1936. Era o glumă bună, și fusese făcută de un student din anii superiori, așa că toți izbucniră în hohote slugarnice de râs. Nici chiar Roelf nu reuși să-și ascundă rânjetul la rugămintea atât de caraghioasă de a fi cruțat.

– Foarte bine, o să începem cu categoria pană, continuă el, și-i conduse în sală.

Cei din anul întâi erau așezați pe o bancă lungă din fundul sălii, cu o vedere imperfectă asupra ringului, peste capetele spectatorilor mai privilegiați, în timp ce Roelf și asistenții săi, toți membri ai echipei de box, le puseră mănușile primilor candidați și-i conduseră de-a lungul culoarului până la ring.

Între timp, Manfred recunoscu pe cineva din primul rând de scaune, care stătea în picioare și încerca să-i atragă atenția. Aruncă o privire rapidă la studenții mai mari care erau însărcinați să-i supravegheze, dar aceștia aveau atenția

atintită asupra ringului, aşa că se uită pentru prima dată direct la persoanele din mulţime.

Uitase cât de frumoasă era Sarah, sau poate aceasta înflorise în cele câteva săptămâni de când n-o mai văzuse. Ochii îi sclipeau şi avea obrajii îmbujoraţi de agitaţie şi bucurie, căci flutura o batistă de dantelă şi Manfred îşi citi numele pe buzele ei.

Îşi menţinu expresia impenetrabilă, dar îşi coborî o pleoapă către ea într-un gest furiş de tras cu ochiul, iar Sarah îi trimise un sărut cu amândouă palmele deschise şi apoi se lăsă iar în scaun lângă silueta masivă ca un munte a unchiului Tromp.

„Amândoi au venit!" Gândul acesta îl bucură enorm; până în acel moment nu realizase cât de singur se simţise în aceste ultime câteva săptămâni. Unchiul Tromp îşi întoarse capul şi-i zâmbi, cu dinţii foarte albi în tufişul negru acoperit de chiciură al bărbii sale; apoi îşi întoarse iar privirea către ring.

Începu prima rundă: doi tineri scunzi şi pricăjiţi, de categorie pană, atacându-se curajoşi într-o învălmăşeală de lovituri, dar unul fu înfrânt şi în curând podeaua ringului fu stropită cu sânge. Roelf Stander puse capăt confruntării înaintea celei de-a doua runde şi-l lovi uşor pe spate pe băiatul care pierduse.

– Foarte bine! Nu e nici o ruşine să pierzi.

Urmară şi alte confruntări, toate foarte energice, pugiliştii depunând evident eforturi maxime, dar în afară de un singur tânăr de categorie mijlocie, care se arătă promiţător, toţi erau foarte greoi şi neinstruiţi. În cele din urmă nu mai rămase decât Manfred pe bancă.

– Ei, Pârţule! îi zise studentul care-i supraveghease legându-i mănuşile pe mâini. Hai să vedem ce ştii să faci.

Manfred îşi luă prosopul de pe umeri şi se ridică exact în momentul în care Roelf Stander se urcă în ring din direcţia vestiarului. Acum purta un maiou maro şi pantaloni scurţi cu dungi aurii – culorile universităţii – şi în picioare avea ghete

scumpe de piele fină ca de mănuşi legate sus pe glezne. Îşi ridică amândouă mâinile înmănuşate ca să domolească fluierăturile şi uralele aclamatoare.

– Doamnelor şi domnilor! Nu avem pe nimeni pe măsura ultimului concurent, nici un alt student de anul întâi nu se încadrează la aceeaşi categorie. Aşa că, dacă veţi binevoi să mă suportaţi, o să-i stau eu în faţă pentru a-l încerca.

Uralele izbucniră din nou, dar de data asta se auziră şi câteva: „Nu fi prea dur cu el, Roelf!" şi „Nu-l omorî pe bietul amărât!" Roelf flutură din mâini asigurându-i că va fi îndurător, concentrându-se asupra secţiunii din public unde se aflau fetele din căminele de fete, şi ca răspuns se auziră chicote înfundate şi coafuri ondulate şi frizate cu grijă fluturate ademenitor, căci Roelf avea un metru optzeci înălţime, o bărbie pătrăţoasă, dinţi albi şi ochi negri sclipitori. Avea părul des şi ondulat, sclipind de la briantina Brylcreem, favoriţii deşi şi creţi, iar mustaţa răsucită trufaş.

Când Manfred ajunse la rândul din faţă, nu se putu abţine să nu arunce o privire lateral la Sarah şi la unchiul Tromp. Sarah nu avea astâmpăr pe scaun şi-şi lipi pumnii încleştaţi de obrajii roşii de agitaţie.

– Bate-l, Manie, strigă ea. *Vat hom!*

– Rapid ca o mamba, *Jong!* zise şi unchiul Tromp dând din cap. Neînfricat ca un viezure!

Mai mult murmurase, astfel că numai Manfred îl auzi; iar Manfred îşi înălţă bărbia şi trecu printre corzile ringului cu pas mai sprinten parcă.

Un alt student preluase rolul de arbitru:

– În colţul acesta, la optzeci şi patru de kilograme, căpitanul echipei universităţii şi campionul de amatori la categorie grea din Cape of Good Hope – Roelf Stander! Iar în colţul acesta, la şaptezeci şi opt de kilograme, studentul de anul întâi – ca formă de respect pentru domnişoarele delicate din public nu folosise apelativul obişnuit – Manfred De La Rey.

Un student lovi gongul şi Roelf ieşi din colţul său zâmbind rece peste mănuşile roşii de piele, dansând lejer, ferind şi eschivând, rotindu-se unul în jurul celuilalt. Se învârtiră aşa, la distanţă doar puţin mai mare de două lungimi de braţ, odată într-o direcţie, apoi în cealaltă, iar zâmbetul pieri de pe buzele lui Roelf Stander, şi acestea se subţiară într-o linie încordată şi dreaptă. Atitudinea frivolă i se evaporă; nu se aşteptase la asta.

Nu exista nici un punct slab în garda tânărului bărbat din faţa sa; capul cu părul auriu, tuns scurt, era lăsat în jos pe umerii musculoşi şi îşi mişca picioarele ca pe un nor.

„E pugilist! se înfurie Roelf. A minţit – ştie ce face." Mai încercă o dată să preia controlul centrului ringului, dar fu obligat să se îndepărteze din nou când adversarul său se mişcă ameninţător în stânga lui.

Deocamdată, nici unul nu dăduse încă vreun pumn, dar uralele publicului se domoliseră. Simţeau că erau martori la ceva extraordinar; vedeau cum se schimbase atitudinea sigură pe sine a lui Roelf, văzură încordarea ucigaşă în felul în care se mişca acum; şi cei care-l cunoşteau bine vedeau şi ridurile de îngrijorare şi nelinişte de la colţurile gurii şi ochilor lui.

Roelf lovi rapid cu stânga, într-o lovitură de probă, şi celălalt nici măcar nu se obosi să se ferească; pară lovitura cu mănuşa dispreţuitor şi Roelf simţi că i se ridică părul de pe ceafă de şoc când simţi puterea în acel contact trecător, şi îşi aţinti privirea în ochii lui Manfred. Acesta era trucul lui, stabilea dominaţia ringului prin contact ocular.

Ochii acestui bărbat erau de o culoare ciudat de deschisă, ca topazul sau safirul galben, şi Roelf îşi aminti de ochii unui leopard ce omorâse un viţel şi pe care-l prinsese tatăl său într-o capcană de oţel pe dealurile de lângă ferma lor. Aceşti ochi erau identici, şi acum se schimbară, arzând cu o lumină rece şi aurie, neîndurătoare şi inumană.

Nu frica în sine îl cuprinse pe Roelf Stander, ci premoniția unui pericol înfiorător. Era în ring cu un animal. Îi vedea foamea din ochi, o foame ucigașă și feroce, și lovi instinctiv.

Își folosi mâna stângă, lovitura lui cea mai bună, punându-și toată forța și țintind ochii galbeni și nemiloși. Dar lovitura se pierdu în aer și încercă disperat să-și revină, dar avea cotul stâng ridicat, flancul descoperit pentru o sutime de secundă probabil, și simți că explodează ceva în el. Nu văzu pumnul înmănușat; nu recunoscu senzația de lovitură de pumn, pentru că nu fusese niciodată lovit așa. Avu senzația că era în interiorul lui, trecându-i prin coaste, sfâșiindu-i viscerele, făcându-i implozie în plămâni, tot aerul ieșindu-i pe gât într-o agonie șuierătoare, și fu azvârlit înapoi.

Corzile îl prinseră în șale și sub omoplați și fu azvârlit înainte ca piatra dintr-o praștie. Timpul păru să încetinească, secundele se prelingeau lent, una după alta, vederea i se limpezi, mărind imaginea ca o lupă, ca și cum ar fi fost drogat, și de data asta văzu pumnul; avu pentru o clipă ideea fantastică și stranie că poate nu era carne și os în mănușa aceea, ci fier negru, și simți că i se încrâncenează carnea pe el. Dar nu avu puterea să-l evite și de data asta șocul fu chiar mai mare – de necrezut, dincolo de orice-și închipuise el vreodată. Simți că se rupe ceva în el și oasele din picioare i se topiră precum ceara fierbinte de lumânare.

Voia să urle de durerea îngrozitoare, dar chiar și în condițiile astea atât de extreme, reuși să-și înghită țipătul. Voia să se lase la podea, pe mocheta ce acoperea ringul, înainte să fie atins din nou de pumn, dar era ținut în corzi și când mâna înmănușată se ciocni de el simți că tot corpul i se sparge ca sticla și corzile îl azvârliră în față.

Mâinile îi căzură de pe față și văzu din nou pumnul venind spre el. Părea să se umfle ca un balon în fața ochilor lui, acoperind tot orizontul, dar nu simți lovitura.

Roelf se mișcă înspre ea cu toată greutatea sa și capul i se smuci înapoi ca un bici datorită tensiunii din coloana vertebrală,

apoi se prăbuşi înainte din nou şi căzu cu faţa în jos ca un mort, zăcând fără nici o zvâcnire de mişcare pe mocheta albă.

Se terminase în câteva secunde, iar publicul încremenise în tăcere, Manfred mişcându-se încă şi legănându-se deasupra siluetei prostrate la picioarele sale, cu trăsăturile contorsionate într-o mască de sălbăticie şi cu acea lumină galbenă ciudată sclipindu-i în ochii încă neomeneşti, stăpânit încă de pofta de-a ucide.

Apoi o femeie ţipă în mulţime şi instantaneu se făcură auzite consternarea şi vuietul. Bărbaţii se ridicară în picioare – scaunele de sub ei se prăbuşiră cu zgomot din cauza mişcărilor atât de bruşte – urlând de uimire, admiraţie şi jubilaţie, repezindu-se în faţă, căţărându-se în ring printre corzi, încercuindu-l pe Manfred, lovindu-l pe spate, alţii în genunchi lângă silueta îmbrăcată în costumul sportiv maro cu auriu, care zăcea încă într-o nemişcare de moarte pe podea, strigând sacadat instrucţiuni unul la altul în timp ce-l ridicau atenţi, unul dintre ei tamponând ineficient sângele; toţi şocaţi şi stupefiaţi.

Femeile erau palide de şoc, câteva urlau încă satisfăcute, cu ochii sclipind de excitare aproape sexuală, întinzându-şi capetele să-l vadă pe Roelf Stander ridicat peste corzi şi cărat pe intervalul dintre scaune, atârnând ca un cadavru, cu capul bălăngănindu-se şi sângele curgându-i din gura moale într-o dâră lungă peste obraz, scurgându-se apoi în părul lucios – răsucindu-se apoi să-l vadă pe Manfred, care era împins către vestiare de un grup de studenţi din anii superiori. Feţele femeilor trădau frică şi oroare, dar câteva aveau ochii arzători de excitaţie şi una dintre ele se întinse să-l atingă pe Manfred pe umăr când acesta trecu pe lângă ea.

Unchiul Tromp o apucă de braţ pe Sarah ca s-o calmeze, căci fata zburda şi urla ca un derviş, şi o conduse afară din sală la lumina soarelui. Sarah era încă incoerentă de încântare.

– A fost minunat – aşa de rapid, aşa de frumos! O, unchiule Tromp, n-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Nu-i aşa c-a fost minunat?

Unchiul Tromp mormăi ceva, dar nu zise nimic, ascultându-i pălăvrăgeala pe tot drumul până la casa parohială. De-abia când urcară scările din faţă şi ajunseră pe veranda casei, se opri şi se uită înapoi, ca la un loc sau persoană pe care o părăsea cu mare regret.

– Viaţa lui s-a schimbat, şi a noastră se va schimba odată cu el, murmură el sobru. Mă rog la Dumnezeu cel Atotputernic ca nici unul din noi să nu regrete ce ni s-a întâmplat azi, căci eu sunt cel care a provocat totul.

Ritualul de iniţiere continuă încă trei zile şi Manfred nici acum nu avu voie să aibă vreun contact cu alte persoane, în afara celorlalţi studenţi din anul întâi. Însă devenise aproape un zeu în ochii acestora, singura lor speranţă de salvare şi toţi se îngrămădiră patetici în jurul lui pe durata ultimelor umilinţe şi degradări, ca să împrumute curaj şi putere de la el.

Ultima noapte fu cea mai rea. Legaţi la ochi şi privaţi de somn, forţaţi să stea neclintiţi pe o scândură îngustă, cu o găleată de tablă galvanizată pe cap pe care din când în când, pe neaşteptate, un student mai mare o izbea cu o bâtă, noaptea aceea li se păru că ţine la nesfârşit. Când se crăpă de ziuă, li se luară găleţile din cap şi legăturile de la ochi şi Roelf Stander li se adresă.

– Bărbaţi! începu el, şi toţi clipiră şocaţi să fie numiţi aşa, căci erau încă buimaci din cauza lipsei de somn şi pe jumătate asurziţi de la zăngănitul găleţilor. Bărbaţi! repetă Stander. Suntem mândri de voi – sunteţi cei mai grozavi boboci pe care i-am avut în casa asta de când am fost chiar eu boboc. Aţi îndurat tot ce v-am făcut şi niciodată n-aţi crâcnit şi nu v-aţi văicărit. Bine aţi venit la Rust en Vrede; aceasta este casa voastră acum şi noi suntem fraţii voştri.

Numaidecât toţi studenţii mai mari se îngrămădiră în jurul lor, râzând, plesnindu-i pe spate şi îmbrăţişându-i.

– Haideţi, bărbaţi! Haideţi la bar. Facem noi cinste cu berea! urlă Roelf Stander.

O sută de bărbaţi puternici, braţ la braţ, cântând imnul căminului lor, mărşăluiră la vechiul hotel Drosdy şi bubuiră în uşa încuiată până când în cele din urmă, în ciuda orelor legale de vânzare a spirtoaselor, cârciumarul cedă şi le deschise.

Ameţit din cauza lipsei de somn şi cu o jumătate de litru de bere în burtă, Manfred zâmbea ca o bufniţă şi se ţinea pe furiş de tejgheaua barului ca să nu pice de pe picioare, când avu brusc o presimţire. Se răsuci rapid.

Grămada se desfăcu în jurul lui, lăsând un interval pe care se apropia cu paşi mari Roelf Stander, cu chipul mohorât şi ameninţător. Pulsul lui Manfred se acceleră când îşi dădu seama că aceasta era prima lor confruntare după cea din ring de acum trei zile, şi că nu părea că va fi plăcută. Puse halba goală pe tejghea, îşi scutură capul să şi-l limpezească, se întoarse să-l privească în faţă pe celălalt, şi amândoi se încruntară unul la celălalt.

Roelf se opri în faţa lui şi ceilalţi, cei din anul întâi, dar şi toţi studenţii mai mari, se îngrămădiră cât mai aproape ca să nu piardă nici un cuvânt. Suspansul se prelungi mai multe secunde interminabile, nimeni neîndrăznind măcar să respire.

– Două lucruri vreau să-ţi fac, zise Roelf Stander pe un ton ameninţător, iar când Manfred se încordă, îi zâmbi cu toată faţa şi-i întinse mâna dreaptă. Primul lucru, vreau să-ţi strâng mâna şi al doilea, vreau să-ţi fac cinste cu o bere. Doamne Sfinte, Manie, loveşti mai bine ca orice pugilist cu care m-am bătut eu vreodată.

Toţi cei din jur izbucniră în hohote de râs şi restul zilei se dizolvă într-o ceaţă de bere şi camaraderie.

Cu asta ar fi trebuit să se termine totul, pentru că, deşi iniţierea formală se sfârşise şi Manfred fusese acceptat în

frăția casei Rust en Vrede, între campionul onorabil din anul patru, căpitanul echipei de box, și un boboc exista în continuare o uriașă prăpastie socială. Însă în seara următoare, cu o oră înainte de cină, Roelf bătu la ușa lui Manfred și intră apoi înăuntru îmbrăcat în roba academică și acoperământul special pentru cap, se trânti în singurul fotoliu din cameră, își încrucișă gleznele pe biroul lui Manie și pălăvrăgi dezinvolt despre box, studiile de drept și geografia Africii de Sud-Vest, până sună gongul, și atunci se ridică.

– O să te trezesc mâine-dimineață la cinci pentru alergare. Avem un meci important cu Ikeys în două săptămâni, zise el și zâmbi văzând expresia lui Manie. Da, Manie, ești în echipă.

După aceea Roelf trecu pe la el în fiecare seară înainte de cină, deseori cu o sticlă neagră de bere în buzunarul robei, pe care o beau împreună din căni ciobite și prietenia dintre ei deveni din ce în ce mai profundă și mai trainică.

Acest lucru nu trecu neobservat de către ceilalți membri ai căminului, atât de către boboci, cât și de către seniori, și statutul lui Manie crescu. Două săptămâni mai târziu, meciul împotriva echipei Ikey fu disputat la patru categorii de greutate și Manie se îmbrăcă în culorile universității pentru prima dată. Ikeys era porecla dată studenților de la Universitatea din Cape Town, universitatea în limba engleză din Cape și rivala tradițională a Universității Stellenbosch, universitatea de limbă afrikaans, ai cărei studenți erau porecliți Maties. Rivalitatea dintre ei era atât de mare, încât suporterii Ikey veneau cu autobuzele de la cincizeci de kilometri, îmbrăcați în culorile universității, plini de bere și entuziasm zgomotos, ocupând jumătate din sala de sport, urlându-și din toți rărunchii cântecele universitare către suporterii Matie aflați de cealaltă parte a sălii.

Oponentul lui Manie era Laurie King, un semigreu cu experiență, mâini bune și o falcă de beton, care nu fusese niciodată pus la podea în patruzeci de meciuri de amatori.

Aproape nimeni nu auzise de Manfred De La Rey, şi cei care auziseră îi desconsiderau acum singura victorie ca pe o lovitură norocoasă împotriva unui oponent care nu-l luase deloc în serios.

Însă Laurie King auzise povestea şi o luă cu adevărat în serios. Prima rundă se ţinu departe de el, până când publicul începu să-l huiduiască de nerăbdare. Însă acum îl studiase pe Manfred şi ajunsese la concluzia că, deşi se mişca bine, nu era chiar aşa de periculos pe cât fusese avertizat şi că putea să-l doboare cu o stângă în cap. Aşa că se puse să testeze această posibilitate. Ultimul lucru pe care şi-l aminti era o pereche de ochi galbeni feroce, arzând ca soarele de amiază din Kalahari în faţa lui şi apoi mocheta aspră de pe podeaua ringului zgâriindu-i obrazul când se izbi cu capul înainte de scândurile ringului. Nu-şi amintea să fi văzut pumnul. Deşi sună gongul înainte să i se termine numărătoarea, Laurie King nu reuşi să se ridice pentru a doua rundă; capul i se bălăngănea pe umeri ca la un beţiv. Coechipierii săi trebuiră să-l sprijine ca să ajungă la vestiar.

În rândul din faţă unchiul Tromp mugi ca un bivol rănit, iar Sarah de lângă el ţipă de bucurie până răguşi şi entuziasmul îi udă pleoapele şi obrajii de lacrimi.

A doua zi dimineaţa corespondentul de box de la ziarul afrikander *Die Burger, Cetăţeanul,* îl numi pe Manfred „Leul din Kalahari" şi menţionă că era nu numai strănepotul generalului Jacobus Hercules De La Rey, eroul *Volk*-ului, ci se înrudea şi cu reverendul Tromp Bierman, campionul de box, autor de cărţi, şi noul pastor al parohiei Stellenbosch.

Roelf Stander şi întreaga echipă de box îl aşteptau în hol când Manfred ieşi de la cursul de sociologie şi îl înconjurară imediat.

– Nu ne-ai spus adevărul, Manie, îl acuză furios Roelf. Nu ne-ai spus niciodată că unchiul tău e *chiar* Tromp Bierman. Sfinte Sisoe, măi omule, a fost campion naţional

cinci ani la rând. I-a făcut knock-out şi pe Slater, şi pe Black Jephta!

– Nu v-am spus? se încruntă Manfred gânditor. Probabil că mi-a ieşit din minte.

– Manie, trebuie să ni-l prezinţi, îl rugă căpitanul adjunct. Toţi vrem să-l întâlnim, te rog, bătrâne, te rugăm.

– Crezi c-ar vrea să antreneze echipa, Manie? Nu vrei să-l întrebi? O, Doamne, dacă-l avem pe Tromp Bierman ca antrenor...

Roelf se întrerupse, amuţit de măreţia acestei imagini.

– Ştiţi ce? le sugeră Manie. Dacă puteţi aduce toată echipa de box duminică dimineaţă la biserică, sunt sigur că mătuşa Trudi ne va invita pe toţi la prânzul de duminică. Şi ascultaţi-mă pe mine, domnilor, nu ştiţi ce înseamnă raiul până nu aţi gustat *koeksisters* cum îl face mătuşa mea Trudi.

Aşa că, spălaţi, bărbieriţi, pomădaţi şi îmbrăcaţi în costumele cele mai bune de duminică, membrii echipei de box a universităţii ocupară un rând întreg de bănci din biserică şi răspunsurile şi imnurile lor făcură să se scuture scândurile acoperişului.

Mătuşa Trudi consideră această ocazie ca pe o provocare la adresa talentului ei culinar şi împreună cu fetele se ocupară toată săptămâna de pregătirea mesei. Oaspeţii, toţi tineri bărbaţi, în plină formă fizică, trăiseră de săptămâni întregi numai cu mâncarea de la cantina universităţii, aşa că se holbară la ospăţ hămesiţi şi nevenindu-le să creadă, încercând vitejeşte să-şi împartă atenţia între unchiul Tromp, care stătea într-o voie bună de zile mari în capul mesei lungi, povestind în amănunţime luptele sale cele mai memorabile, fetele îmbujorate şi hlizite care-i serveau cu mâncare şi la masa ce se încovoia sub povara de fripturi, murături şi budinci.

La sfârşitul mesei Roelf Stander, umflat ca un piton care a înghiţit o gazelă, se ridică să ţină un discurs de mulţumire în numele echipei, şi pe la jumătatea discursului îl transformă

într-o pledoarie pătimaşă către unchiul Tromp să accepte sarcina de antrenor de onoare.

Unchiul Tromp refuză cererea cu un chicotit jovial, ca şi cum ar fi fost cu totul de neînchipuit, dar întreaga echipă, inclusiv Manie, se alătură rugăminţilor, şi unchiul Tromp începu să ofere o mulţime de scuze, care mai de care mai neconvingătoare, care toate fură respinse în unanimitate de către tinerii pugilişti, până când, în cele din urmă, cu un oftat greu de resemnare şi martiriu, unchiul Tromp capitulă. Apoi, în timp ce le accepta recunoştinţa înflăcărată şi strângerile de mână călduroase, îşi dădu în sfârşit masca la o parte şi zâmbi încântat de plăcere nestăpânită.

– Vă zic de pe-acum, băieţi, nu ştiţi ce aţi cerut. Sunt multe cuvinte pe care nu le înţeleg deloc. „Am obosit" şi „nu mai pot" sunt numai câteva dintre ele, îi avertiză el.

După slujba de seară, Manie şi Roelf porniră în pas de plimbare pe sub stejarii întunecaţi şi foşnitori înspre Rust en Vrede şi Roelf era ciudat de tăcut, nu scoase nici un cuvânt până nu ajunseră la porţile universităţii.

– Spune-mi, Manie, zise el atunci pe un ton gânditor. Verişoara ta – câţi ani are?

– Care din ele? întrebă Manfred nepăsător. Cea grasă e Gertrude şi cea cu coşuri e Renata...

– Nu! Nu, Manie, nu fi tâmpit! îl întrerupse Roelf. Cea frumoasă cu ochii albaştri, cea cu părul auriu şi mătăsos. Cea cu care o să mă însor eu.

Manfred se opri împietrit în loc şi se răsuci către Roelf, coborându-şi capul şi strâmbându-şi gura de supărare.

– Să nu mai spui niciodată aşa ceva! zise el cu vocea tremurătoare, apucându-l pe Roelf de reverul hainei. Să nu mai spui niciodată murdării de genul ăsta. Te avertizez, dacă mai vorbeşti vreodată despre Sarah aşa, te omor.

Manfred avea faţa la doar câţiva centimetri de a lui Roelf. Avea din nou în ochi lucirea aceea galbenă înfiorătoare, furia turbată şi ucigaşă.

– Hei, Manie, şopti Roelf răguşit. Ce-ai păţit? N-am spus nici o murdărie. Ai înnebunit? N-aş insulta-o niciodată pe Sarah.

Turbarea galbenă păli încet din ochii lui Manfred şi acesta dădu drumul reverului hainei lui Roelf. Scuturâ din cap ca să şi-l limpezească, şi când vorbi din nou, vocea îi răsună nedumerită:

– E doar o fetiţă mică. N-ar trebui să vorbeşti aşa, bătrâne. Nu e decât o copiliţă.

– O copiliţă? râse Roelf şovăielnic, şi-şi îndreptă haina. Eşti orb, Manie? Nu e o copiliţă. E cea mai frumoasă...

Dar Manfred se smuci furios la o parte şi trecu furtunos prin porţile deschise.

– Deci aşa, prietene, şopti Roelf. Asta e situaţia?

Oftă şi-şi vârî mâinile adânc în buzunare. Şi atunci îşi aminti cum se uitase Sarah la Manfred în timpul mesei şi cum o văzuse aşezându-şi mâna pe ceafa lui, rapid şi pe furiş, plină de adoraţie, în momentul când se aplecase peste el să-i ia farfuria goală, şi oftă din nou, copleşit de o bruscă stare de melancolie.

– Mai sunt mii de fete frumoase pe lumea asta, îşi zise el, încercând să scape de tristeţe. Şi toate gâfâie după Roelf Stander...

Ridică din umeri, zâmbi strâmb şi-l urmă pe Manie în cămin.

Manfred câştigă la rând următoarele douăsprezece meciuri, toate prin scoaterea din luptă a adversarului în mai puţin de trei runde; şi toţi ziariştii sportivi adoptaseră numele „Leul din Kalahari" când îi descriau realizările.

– Foarte bine, *Jong,* câştigă-le cât poţi, îl mustră unchiul Tromp. Dar ţine minte că n-o să fii întotdeauna tânăr şi pe termen lung nu muşchii şi pumnii sunt cei care ţin un bărbat în frunte. Ceea ce e în capul lui contează mai mult, *Jong,* nu cumva să uiţi asta!

Aşa că Manfred se avântă în studiile academice cu acelaşi entuziasm ca în rutina de antrenamente.

Germana i se părea deja la fel de firească precum limba afrikaans, şi era considerabil mai fluent în ea decât în engleză, pe care n-o vorbea decât cu rea-voinţă şi cu un accent puternic. Dreptul roman olandez i se păru satisfăcător prin logica şi filozofia sa şi citi Codul Iustinian ca pe literatură; în acelaşi timp politica şi sociologia îl fascinară amândouă la fel de mult. Le dezbătea şi discuta la nesfârşit împreună cu Roelf, cimentând în acelaşi timp prietenia dintre ei.

Talentul de pugilist îl transformase peste noapte într-o celebritate în campusul Stellenbosch. Câţiva profesori îl tratau cu indulgenţă şi favoruri speciale pentru asta, iar alţii erau la început intenţionat ostili, purtându-se cu el ca şi cum ar fi fost un tâmpit, până le dovedea contrariul.

– Poate că faimosul nostru pugilist va binevoi să ne împărtăşească din monumentalul său intelect şi să ne ilumineze şi pe noi în legătură cu conceptul de bolşevism naţional.

Cel care-l întâmpinase cu aceste cuvinte era profesorul de sociologie şi ştiinţe politice, un intelectual înalt şi auster cu ochii pătrunzători de mistic. Deşi se născuse în Olanda, părinţii săi veniseră în Africa pe când acesta era încă foarte mic, şi doctorul Hendrik Frensch Verwoerd era acum unul dintre intelectualii afrikanderi de frunte şi un campion al aspiraţiilor naţionaliste ale neamului său. Ţinea câte o conferinţă studenţilor de anul întâi numai o dată pe semestru, rezervându-şi majoritatea eforturilor pentru studenţii mai mari ai facultăţii. Acum îi zâmbea cu superioritate lui Manfred, care se ridică încet în picioare şi îşi ordonă gândurile.

Doctorul Verwoerd aşteptă câteva secunde şi fu pe punctul de a-i face semn să se aşeze la loc, crezând că individul era evident un cretin, când Manfred îşi începu răspunsul, exprimându-se îngrijit şi perfect din punct de vedere gramatical, cu accentul proaspăt dobândit de Stellenbosch, pe care

Roelf îl ajuta să şi-l îmbunătăţească – accentul de „Oxford" al limbii afrikaans.

– Spre deosebire de ideologia revoluţionară a bolşevismului apărută sub conducerea lui Lenin, naţional-bolşevismul a fost iniţial un termen folosit în Germania ca să descrie o politică de rezistenţă la Tratatul de la Versailles...

Doctorul Verwoed clipi şi zâmbetul i se şterse de pe buze. Studentul văzuse capcana de la un kilometru distanţă, separând cele două concepte imediat.

– Poţi să ne spui cine a fost inovatorul acestui concept? întrebă doctorul Verwoed, cu o undă de exasperare în tonul de obicei calm al vocii.

– Cred că ideea a fost prezentată prima dată în 1919 de Karl Radek. Forumul lui a fost o alianţă a puterilor proscrise împotriva duşmanilor vestici comuni ai Marii Britanii, Franţei şi Statelor Unite.

Profesorul se aplecă înainte ca un şoim concentrat asupra prăzii.

– Şi după părerea dumitale, domnule, are această doctrină, ori una similară, vreo relevanţă în politica prezentă a Africii de Sud?

Tot restul cursului îşi continuară dialogul, în timp ce colegii lui Manfred, eliberaţi de orice necesitate de a gândi, ascultară în grade diferite de uimire sau plictiseală.

Următoarea sâmbătă seară, când Manfred câştigă titlul de campion al universităţii la categoria semigrea în sala de sport arhiplină, doctorul Verwoerd stătea în rândul al doilea. Era prima dată când era văzut la un turneu atletic al universităţii, în afară, bineînţeles, de meciurile de fotbal pe care nici un afrikander demn de acest nume nu le-ar fi ratat.

Câteva zile mai târziu profesorul îl chemă pe Manfred, în mod oficial, pentru a discuta un referat redactat de acesta având ca temă istoria liberalismului, dar discuţia lor ţinu mai bine de o oră, şi acoperi o gamă largă de subiecte. La sfârşit, doctorul Verwoerd îl opri pe Manfred la uşă.

– Uite aici o carte pe care probabil nu ai avut încă șansa să o citești, zise el, întinzându-i un volum. Păstreaz-o cât timp ai nevoie, și spune-mi ce părere ai când o termini.

Manfred se grăbea să ajungă la cursul următor, așa că nici măcar nu-i citi titlul, iar când ajunse în camera sa o aruncă pe birou. Roelf îl aștepta să meargă împreună să alerge, ca în fiecare seară, și nu mai avu ocazia să se uite iar la carte până târziu în noapte, când se schimbase deja în pijama.

O ridică de pe birou și văzu că auzise de ea, și că era în limba originală, în germană. Nu o lăsă din mâini până dimineață, când zorii de zi sclipeau printre perdele și porumbeii uguiau pe pervazul ferestrei. Abia atunci închise cartea și reciti titlul: *Mein Kampf*, de Adolf Hitler.

Petrecu tot restul zilei într-o transă de revelație aproape religioasă și se grăbi înapoi în cameră la amiază ca s-o citească încă o dată. Autorul îi vorbea direct, adresându-se liniei lui de sânge de german și arian. Avea senzația stranie că fusese scrisă în exclusivitate pentru el. Altfel, de ce ar fi inclus *Herr Hitler* asemenea pasaje minunate ca:

> Este considerat natural și onorabil ca un tânăr bărbat să învețe să lupte cu sabia și apoi să se lupte în dueluri cu orice ocazie și la cea mai mică provocare, dar dacă boxează, asta se spune că e vulgar! De ce? Nu există nici un alt sport care să promoveze atât de mult ca acesta spiritul de atac, necesitatea deciziilor fulgerătoare, să antreneze corpul în dexteritate de oțel... dar, mai presus de toate, corpul tânăr și sănătos trebuie de asemenea să învețe să sufere lovituri – funcția statului *Völkisch* nu e să genereze o colonie de esteți pașnici și degenerați fizic... Dacă întreaga noastră clasă superioară de intelectuali n-ar fi fost educată atât de exclusiv în eticheta clasei superioare; dacă ar fi învățat în schimb boxul foarte bine, atunci n-ar fi fost niciodată posibilă o revoluție germană de proxeneți, dezertori și asemenea gunoaie...

Manfred avu o premoniție când văzu propriile atitudini, niciodată limpede formulate față de moralitatea personală, explicate atât de clar.

> În paralel cu antrenarea corpului, trebuie începută și lupta împotriva otrăvirii sufletului. Întreaga noastră viață publică din ziua de azi este o seră pentru idei și stimuli sexuali...

Manfred însuși suferise din cauza acestor chinuri, ce acționau ca niște capcane pentru tinerii puri. Fusese forțat să se lupte cu pretențiile diabolice și pofticioase ale propriului corp când fusese expus revistelor și afișelor de cinema care reprezentau femei pe jumătate goale – totdeauna scrise în engleză, acea limbă degenerată și efeminată pe care ajunsese să o urască.

– Ai dreptate, murmură el, întorcând paginile cu înverșunare. Ceea ce explici aici sunt adevărurile fundamentale ale întregii omeniri. Trebuie să fim puri și puternici.

Inima i se umplu de bucurie când văzu scrise în limbaj neechivoc celelalte adevăruri despre care până atunci nu auzise decât aluzii vagi. Fu transportat înapoi în timp în tabăra de vagabonzi șomeri de lângă calea ferată din afara orașului Windhoek, și văzu din nou caricatura din ziarul mototolit cu Hoggenheimer ce-i mâna pe *Volk* în sclavie. Fu covârșit de furie și revoltă și citi tremurând de nervi:

> Cu bucurie satanică pe chip, tânărul evreu cu părul negru stă la pândă, așteptând fata neștiutoare pe care o pângărește cu sângele lui, furând-o de la poporul său.

Văzu în imaginație trupul palid și dulce al lui Sarah, zăcând întinsă sub Hoggenheimer cel păros și scârbos și fu gata de crimă.

Apoi autorul atinse o venă a sângelui său afrikander cu atâta măiestrie, că sufletul lui Manfred păru să sângereze pe pagină.

> Evreii au fost și sunt în continuare cei care aduc negrii în Rheinland, întotdeauna cu același gând secret și țel clar de a ruina prin bastardizare rasa albă atât de urâtă de ei...

Manfred se cutremură. „*Swartgevaar!* Pericolul negru!" fusese țipătul de luptă al poporului său de-a lungul secolelor de când se aflau în Africa, și inima lui ancestrală bătu la chemarea sa încă o dată.

Termină cartea tulburat și epuizat, așa cum nu fusese niciodată în ringul de box. Deși era deja târziu, se duse să-l caute pe bărbatul care i-o împrumutase și vorbiră cu înflăcărare și gravitate până târziu după miezul nopții.

A doua zi, profesorul strecură un cuvânt aprobator în alte cercuri înalte:

– Am găsit pe cineva care cred că va fi un recrut valoros, un tânăr cu o minte bună, receptivă, care în curând va avea o mare influență și un statut important între tinerii noștri.

Numele lui Manfred fu prezentat în fața înaltului consiliu al unei societăți secrete la următorul său conclav:

– Unul dintre cei mai buni tineri ai noștri de la universitate, studentul senior de la Rust en Vrede este foarte apropiat de el...

– Să fie recrutat, porunci președintele consiliului.

Cinci zile pe săptămână, Roelf și Manfred alergau împreună un traseu de antrenament prin munți, un traseu dificil, de povârnișuri abrupte și teren accidentat. După opt kilometri se opriră să bea dintr-un bazin de apă de sub o cascadă albă și înspumată. Roelf îl privi pe Manfred îngenunchind pe pietrele ude și alunecoase, făcându-și palmele căuș și turnându-și apa rece și limpede în gura deschisă.

„E o alegere bună", se gândi el, aprobând decizia superiorilor săi. Vesta ușoară și pantalonii scurți pe care-i purta Manfred îi scoteau în evidență corpul puternic, dar grațios, iar părul arămiu și lucios și trăsăturile fine erau foarte atrăgătoare. Dar cheia personalității lui erau ochii de topaz auriu. Chiar și Roelf se simțea pus în umbră de încrederea și siguranța de sine din ce în ce mai dezvoltate ale bărbatului mai tânăr.

„Va fi un conducător puternic, tipul de care avem atât de disperată nevoie."

Manfred sări în picioare, ștergându-și apa de la gură cu brațul.

– Hai, melcule! râse el. Ultimul care ajunge acasă e un bolșevic.

Dar Roelf îl opri.

– Astăzi vreau să vorbesc cu tine, zise el, și Manfred se încruntă.

– Ei, ce naiba, bătrâne, oricum nu facem nimic decât să vorbim toată ziua. De ce aici?

– Pentru că aici nu ne va auzi nimeni. Și n-ai dreptate, Manie, câțiva dintre noi facem mai mult decât numai să vorbim toată ziua. Ne pregătim pentru acțiune, acțiune dură, de luptă, exact tipul de acțiune care-ți place ție așa de mult.

Manfred se răsuci către el, imediat interesat, și veni să se ghemuiască în fața lui pe pietre.

– Cine? Ce acțiune? întrebă el, și Roelf își înclină capul.

– O elită secretă de afrikanderi devotați, liderii poporului nostru, bărbați cu poziții înalte în guvern, educație și viața comercială a națiunii. Despre aceștia îți vorbesc, Manie. Și nu numai liderii de azi, Manie, ci și liderii de mâine. Bărbați ca tine și ca mine, Manie – despre asta vorbesc.

– O societate secretă? întrebă Manfred, legănându-se pe călcâie.

– Nu, Manie, mult mai mult de atâta, o armată secretă, gata să lupte pentru poporul nostru sărman şi asuprit. Gata să moară ca să reîntroneze măreţia naţiunii noastre.

Manfred simţi că i se ridică părul de pe braţe şi de la ceafă de fiorul ce-i trecu prin trup ca un curent electric. Răspunsul lui fu imediat şi lipsit de orice îndoieli sau întrebări.

– Militari, Manie, trupele de elită ale naţiunii noastre, continuă Roelf.

– Şi tu eşti unul dintre ei, Roelf? întrebă Manie.

– Da, Manie, eu sunt unul dintre ei, şi tu la fel. Ai atras atenţia consiliului nostru suprem. Am fost rugat să te invit să ni te alături în marşul nostru spre destin, în lupta noastră de a împlini destinul manifest al poporului nostru.

– Cine sunt conducătorii noştri? Care este numele acestei armate secrete?

– O să afli. Ţi se va spune totul după ce ai depus jurământul de credinţă, îi promise Roelf, prinzând cu degete puternice muşchii tari ai braţului lui Manie. Accepţi chemarea la datorie? întrebă el. Ni te vei alătura, Manfred De La Rey? Vei purta uniforma noastră şi vei lupta în rândurile noastre?

Sângele olandez al lui Manfred, bănuitor, posac şi introspectiv răspunse acestei promisiuni de intrigă clandestină, în timp ce partea germană din el tânji după ordinea şi autoritatea dintr-o organizaţie de războinici aprigi, cavaleri teutoni moderni, duri şi neînfricaţi în lupta lor pentru Dumnezeu şi Patrie. Şi, deşi nu era conştient de asta, dragostea pentru bombastic şi teatralitate pe care le moştenise de la mama sa franţuzoaică îl făceau să fie atras de pompa militară, uniforme şi steme, pe care Roelf părea să i le ofere.

Îşi întinse şi el mâna şi îl apucă pe Roelf de umăr, ţinându-se aşa unul pe altul într-o strânsoare de prieteni şi tovarăşi, privindu-se adânc în ochi.

– Din toată inima, zise încet Manfred. Mă alătur şi eu din toată inima.

Luna plină era sus deasupra munţilor Stellenbosch, argintând stâncile colţuroase şi aruncând într-o beznă de smoală prăpăstiile şi râpele. La sud se vedea Crucea Mare, dar pălea nesemnificativă în comparaţie cu crucea imensă şi acoperită de flăcări care ardea mult mai aproape şi mai violent în capătul poienii deschise în pădure. Era un amfiteatru natural, mascat de coniferele dese ce-l înconjurau, un loc secret, ascuns de ochi curioşi sau duşmănoşi, perfect pentru scopul pentru care fusese ales.

Sub crucea de foc erau comasate rândurile trupelor de elită şi centurile lor lustruite aveau catarame în cruce ce sclipeau la lumina torţelor aprinse pe care fiecare dintre bărbaţi le ţineau sus în mâini. Nu erau mai mult de trei sute de oameni prezenţi, căci aceştia erau elita, şi expresiile lor erau mândre şi solemne în timp ce priveau micul grup de noi recruţi care ieşiră în marş din pădure şi coborâră panta, intrând în poiana unde aştepta generalul să-i întâmpine.

Manfred De La Rey era primul dintre ei care fu adus în atenţia conducătorilor. Purta o cămaşă neagră şi pantaloni de călărie, cizme de călărie bine lustruite ca toţi din acest grup secret de cavaleri, dar avea capul gol şi uniforma neîmpodobită, în afara pumnalului din teaca de la centură.

Înaltul comandant făcu un pas înainte şi se opri în faţa lui Manfred. Era un om impunător, înalt, cu faţa ridată şi pătrăţoasă, cu falca tare, ieşită în afară. Deşi se rotunjise în talie şi avea un pântece masiv sub cămaşa neagră, era un bărbat în floarea vârstei, un leu cu coamă neagră, şi purta cu uşurinţă pe umerii largi aura de comandă şi autoritate.

Manfred îl recunoscu imediat, căci avea chipul reprodus deseori în paginile ziarului naţional. Avea o poziţie înaltă în guvern, era administratorul uneia dintre provinciile ţării şi se bucura de mare influenţă.

– Manfred De La Rey, întrebă comandatul cu voce puternică. Eşti pregătit să faci legământul de sânge?

– Da, răspunse clar Manfred, şi-şi scoase pumnalul de argint de la brâu.

Din rândurile din spatele lui, Roelf Stander, în uniformă completă, cu chipiu, cizme şi însemnul crucii încârligate pe braţul drept, făcu un pas înainte şi-şi scoase pistolul din toc. Trase piedica şi-i apăsă ţeava pe pieptul lui Manfred, ţintindu-i inima, şi Manfred nici nu tresări. Roelf era sponsorul său. Pistolul simboliza faptul că tot el va fi şi călăul său în caz că Manfred va trăda vreodată legământul de sânge pe care urma să-l facă.

Comandantul îi înmână ceremonios lui Manfred o foaie ţeapănă de pergament. În antet avea sigla grupării: un corn stilizat de praf de puşcă, în stilul celor folosite de *Voortrekkers,* pionierii poporului său. Dedesubt era scris legământul, iar Manfred ţinu pergamentul într-o mână şi cu cealaltă îşi duse pumnalul scos din teacă la inimă, arătând că era dispus să-şi dea viaţa pentru idealurile frăţiei.

– Înaintea Domnului Atotputernic şi în faţa tovarăşilor mei, citi el cu voce tare. Mă supun cu totul poruncilor destinului poporului meu, orânduit de Dumnezeu. Jur să arăt credinţă preceptelor Ossewa Brandwag, santinelelor caravanei afrikander, şi să mă supun ordinelor superiorilor mei. Jur pe viaţa mea să ţin secretul, şi jur să respect şi să-mi fie sacre acţiunile şi interesele Ossewa Brandwag. Cer ca, dacă îmi voi trăda tovarăşii, legământul sau neamul, să fiu urmărit de răzbunare până la mormântul meu de trădător. Le vorbesc acum tovarăşilor mei, să-mi audă ruga.

Dacă înaintez, urmaţi-mă.
Dacă mă retrag, ucideţi-mă.
Dacă mor, răzbunaţi-mă.
Aşa să-mi ajute Domnul Dumnezeu!

Manfred își trecu lama pumnalului peste încheietura mâinii, și în lumina torțelor sângele îi țâșni roșu întunecat, ca rubinul, și Manfred stropi pergamentul cu el.

Înaltul comandant făcu un pas înainte și-l îmbrățișă, iar în spatele lui rândurile de bărbați în cămăși negre izbucniră într-un vuiet exaltat de aprobare războinică. Alături de el, Roelf Stander își puse la loc în toc pistolul încărcat, cu pleoapele usturându-l de lacrimile de mândrie nevărsate. Când comandantul păși înapoi, Roelf se repezi înainte și-l apucă pe Manfred de mâna dreaptă.

– Fratele meu, șopti el înecat de emoție. Acum suntem cu adevărat frați.

La mijlocul lunii noiembrie, Manfred își dădu examenele de sfârșit de an și le trecu pe locul trei din secția de drept, dintre 153 de studenți.

Trei zile după ce se afișară rezultatele, echipa de box Stellenbosch, condusă de antrenorul ei, plecă să participe la Campionatul Interuniversitar. Anul acesta se desfășura la Universitatea Witwatersrand din Johannesburg, și pugiliștii de la toate celelalte universități din Africa de Sud călătoriră din toate provinciile și colțurile uniunii ca să participe.

Echipa Stellenbosch mergea cu trenul, și o mulțime gălăgioasă de studenți și membri ai facultății veniră să-i conducă la gară cu urale și cântece pentru călătoria de o mie șase sute de kilometri.

Unchiul Tromp își sărută femeile de rămas-bun, începând cu mătușa Trudi și continuând cu fetele până la Sarah, cea mai tânără, din capătul rândului, iar Manfred îi urmă exemplul. Avea pe el blazerul în culorile universității și pălăria de paie și era așa de înalt și frumos că Sarah nu putu suporta și izbucni în plâns când Manfred se aplecă spre ea. Fata își azvârli amândouă mâinile în jurul gâtului lui și-l strânse cu toată puterea.

– Hai acum, nu fi o gâsculiță caraghioasă, îi bombăni Manfred în ureche.

Dar avea vocea răgușită de tumultul ciudat și neașteptat pe care contactul cu obrazul ei fierbinte îl provocase în pieptul său.

– Oh, Manie, te duci așa de departe! N-am fost niciodată despărțiți de asemenea distanță.

Încercă să-și ascundă lacrimile între gâtul și umărul lui.

– Haide, maimuțică. Se uită oameni la tine, o mustră el blând. Dă-mi un sărut și o să-ți aduc un cadou.

– Nu vreau nici un cadou. Te vreau pe tine, se smiorcăi ea.

Își ridică apoi chipul drăgălaș și-și lipi buzele de ale lui. Gura părea să i se topească în propria căldură, și era umedă și dulce ca un măr copt.

Contactul dură numai câteva secunde, dar Manfred era atât de intens conștient de prezența ei, că ar fi putut tot atât de bine să fie goală în brațele lui. Manfred fu zguduit de vinovăție și dezgust de sine simțind trădarea rapidă a trupului său și păcatul ce părea să-i fumege în sânge și să-i explodeze ca o rachetă în creier. O împinse dur de lângă el și expresia chipului ei era nedumerită și rănită, avea brațele întinse încă spre el în timp ce tânărul se urcă pe scările trenului și se alătură gălăgiei și jocurilor brutale ale colegilor săi de echipă.

Când trenul ieși din gară, Sarah stătea puțin la o parte de celelalte fete, și când toți se întoarseră și începură să iasă de pe peron, Sarah zăbovi, uitându-se lung după trenul ce accelera și se repezea înspre munți.

În cele din urmă o curbă a șinelor îl ascunse vederii ei și Manfred își trase capul la loc în vagon, văzându-l pe Roelf privindu-l gânditor, apoi rânjind și deschizându-și gura să vorbească, dar Manfred îl repezi furios și rușinat:

– *Hou jou bek!* Ține-ți gura, bătrâne!

Campionatul Interuniversitar dura zece zile, și avea programate cinci meciuri în fiecare categorie de greutate; astfel, fiecare concurent lupta tot a doua zi.

Manfred era numărul doi în categoria lui, ceea ce însemna că probabil se va înfrunta cu deținătorul actual al centurii de campion în runda finală. Campionul actual era un student la inginerie care tocmai absolvise Universitatea Witwatersrand. Era neînvins în întreaga sa carieră și-și anunțase intenția să devină profesionist imediat după Jocurile Olimpice, pentru care era considerat alegerea sigură.

„Leul din Kalahari trebuie să înfrunte cel mai dur test din cariera sa meteorică. Poate însă să îndure tratamentul pe care el însuși îl aplică altora? Asta e întrebarea pe care și-o pune toată lumea și la care Ian Rushmore ne va da un răspuns dacă totul merge după cum ne așteptăm", scrise corespondentul de box de la *Rand Daily Mail*. „Nu pare să existe vreun concurent care să fie în stare să-i împiedice pe De La Rey și pe Rushmore să se întâlnească sâmbătă seara, pe 20 decembrie 1935. Mâna dreaptă a lui Rushmore, din granit și fulmicoton, împotriva stilului furtunos de berbec al lui De La Rey, și acest corespondent nu ar pierde această înfruntare pentru tot aurul ce se ascunde sub străzile din Johannesburg."

Manfred câștigă primele două lupte cu o ușurință revoltătoare. Oponenții săi, demoralizați de reputația sa, se prăbușiră amândoi în runda a doua sub barajul de pumni furtunoși în mănușile roșii, iar miercuri Manfred avu o zi de odihnă.

Plecă din campusul universității gazdă înainte să se trezească ceilalți, renunțând la micul dejun ca să ajungă la timp la primul tren din Gara Centrală Johannesburg. Călătoria peste câmpurile acoperite cu iarbă dură mai puțin de o oră.

Mâncă un mic dejun frugal la un bufet din gara Pretoria și apoi porni pe jos cu picioarele înțepenite de șovăială.

Închisoarea Centrală Pretoria era o clădire urâtă şi pătrată, cu interiorul deprimant şi sumbru. Aici se desfăşurau toate execuţiile, şi tot aici erau închişi condamnaţii la închisoare pe viaţă.

Manfred se duse la intrarea vizitatorilor, vorbi cu gardianul-şef încruntat de la oficiul cu publicul şi completă formularul de cerere.

Şovăi la întrebarea: „Relaţia cu prizonierul", apoi însă scrise curajos „Fiu".

Când înapoie formularul completat, gardianul îl citi încet şi apoi îşi ridică privirea către el, studiindu-l impersonal şi serios.

– N-a avut nici un vizitator, nici măcar unul, în toţi aceşti ani, zise el.

– N-am putut veni până acum, încercă Manfred să se scuze. Au existat motive.

– Toţi spun aşa. Expresia gardianului se schimbă apoi subtil. Tu eşti pugilistul, nu-i aşa?

– Da, aşa e, încuviinţă Manfred.

Dintr-un impuls, făcu semnul secret de recunoaştere al OB şi ochii bărbatului sclipiră surprinşi, apoi coborâră asupra formularului din faţa lui.

– Foarte bine atunci. Ocupă loc. O să te chem când e gata, zise el.

La adăpostul ghişeului, îi făcu lui Manfred semnalul de răspuns al grupării Ossewa Brandwag.

– Omoară-l pe nemernicul de *rooinek* sâmbătă seara, îi şopti el, şi apoi se îndepărtă.

Manfred fu uluit, dar încântat de această dovadă a cât de departe îşi întinsese frăţia braţele în interiorului *Volk*-ului.

Zece minute mai târziu, gardianul îl conduse pe Manfred într-o celulă vopsită în verde cu ferestre înalte cu gratii, având ca mobilier numai o masă simplă de lemn şi trei scaune cu spătarul drept. Un bătrân era aşezat pe unul dintre

scaune, dar era un străin şi Manfred se uită dincolo de el nerăbdător.

Străinul se ridică încet în picioare. Era încovoiat de vârstă şi de munca grea, avea pielea ridată, cutată şi pătată de soare. Pe scalpul pătat ca un ou de fluierar creştea păr subţire şi alb ca bumbacul neprelucrat. Gâtul subţire şi scofâlcit ieşea din uniforma aspră de pânză ca gâtul de ţestoasă din deschizătura carapacei, şi avea ochii lipsiţi de culoare, ofiliţi şi încercănaţi, înotând în lacrimile ce i se adunaseră ca roua pe pleoape.

– Tată! exclamă Manfred când văzu braţul lipsă, nevenindu-i să creadă, şi bătrânul începu să plângă în tăcere.

Umerii i se scuturau şi lacrimile îi curgeau nestăvilite din ochii înroşiţi, prelingându-se peste obraji.

– Tată? zise Manfred, şi simţi că se sufocă de revoltă şi groază. Ce ţi-au făcut?

Se repezi să-şi îmbrăţişeze tatăl, încercând să-i ascundă chipul de gardian, încercând să-l protejeze, să-i ascundă slăbiciunea şi lacrimile.

– Tată! Tată! repetă el neajutorat, bătând uşor umerii de sub uniforma aspră, şi-şi întoarse capul şi se uită înapoi la gardian în rugăminte tăcută.

– Nu pot să vă las singuri, zise bărbatul, care înţelese, dar clătină din cap. Aşa e regulamentul, şi e mai mult decât valorează slujba mea.

– Te rog, şopti Manfred.

– Îmi dai cuvântul tău de onoare, ca frate, că nu vei încerca să-l ajuţi să evadeze?

– Cuvântul meu de frate! răspunse Manfred.

– Zece minute, zise gardianul. Nu pot să-ţi dau mai mult.

Se întoarse cu spatele, încuind uşa verde de oţel în urma lui.

– Tată.

Manfred îl conduse pe bătrânul care tremura înapoi pe scaun şi îngenunche lângă el.

Lothar De La Rey își șterse obrajii uzi cu palma și încercă să zâmbească, dar zâmbetul schițat era jalnic și vocea îi tremură:

– Uită-te la mine cum mă smiorcăi ca o femeie bătrână. E doar șocul să te văd din nou. Acuma sunt bine. Mi-a trecut. Lasă-mă numai să mă uit la tine, lasă-mă să te văd cum arăți, zise el trăgându-se înapoi și uitându-se cu atenție la chipul lui Manfred. Ce bărbat ai devenit – puternic și chipeș, exact așa cum eram și eu la vârsta ta.

Își trecu vârful degetelor peste trăsăturile feței lui Manfred. Avea mâna rece și pielea aspră ca pielea de rechin.

– Am citit despre tine, băiatul meu. Ne dau voie să citim ziarele. Am tăiat toate articolele în care e vorba de tine și le păstrez sub saltea. Sunt mândru de tine, atât de mândru de tine! Toți suntem, toți cei de aici, chiar și informatorii.

– Tată! Cum se poartă cu tine? îl întrerupse Manfred.

– Bine, Manie, bine, zise Lothar uitându-se în jos, și colțurile gurii i se lăsară în jos de disperare. Atâta doar că – pentru totdeauna e atât de mult timp! Atât de mult, Manie, atât de mult, și uneori mă gândesc la deșert, la linia orizontului ce se transformă în fum în depărtare și la cerul înalt și albastru. Se întrerupse și încercă să zâmbească. Și mă gândesc la tine în fiecare zi – nu trece o zi să nu mă rog la Dumnezeu „să aibă grijă de fiul meu".

– Nu, tată – te rog, îl imploră Manfred. Nu face asta! O să mă faci și pe mine să plâng. Se ridică în picioare și-și trase scaunul lângă cel al tatălui său. Și eu m-am gândit la tine, tată, în fiecare zi. Am vrut să-ți scriu. Am vorbit cu unchiul Tromp, dar el a zis că ar fi mai bine să...

Lothar îl apucă de mână să-l facă să tacă.

– *Ja*, Manie, așa e mai bine. Tromp Bierman e înțelept; știe mai bine. Îi zâmbi mai convingător ca înainte. Ce înalt te-ai făcut, și culoarea părului tău – exact așa era și a mea. O să-ți fie bine, sunt sigur de asta. Ce ai hotărât să faci în viață? Spune-mi repede. Avem așa de puțin timp!

– Studiez dreptul la Stellenbosch. Am terminat anul întâi pe locul trei.

– Asta e minunat, fiule, și după aceea?

– Nu sunt sigur, tată, dar cred că trebuie să lupt pentru națiunea noastră. Cred că am fost chemat să lupt pentru dreptate pentru poporul nostru.

– Politică? întrebă Lothar, și când Manfred încuviință continuă: E o cale grea, plină de meandre și ocolișuri. Eu am preferat întotdeauna drumul cel drept, cu un cal sub mine și o pușcă în mână. Izbucni însă într-un chicotit sardonic. Și uite unde m-a dus drumul acela.

– Și eu o să lupt, tată. Când va veni vremea, pe câmpul de luptă ales de mine.

– Oh, băiatul meu! Istoria e așa de crudă cu poporul nostru! Câteodată mă gândesc cu disperare că suntem condamnați să fim pentru totdeauna inferiori.

– Te înșeli! exclamă Manfred cu fața înăsprită și vocea răgușită. Va veni și vremea noastră, zorii zilei noastre deja se întrevăd. Nu vom mai fi în poziție inferioară mult timp.

Voi să-i spună totul tatălui său, dar își aminti jurământul de sânge și tăcu.

– Manie, zise tatăl său aplecându-se spre el și aruncând o privire în celulă ca un conspirator, înainte să-l tragă pe Manfred de mânecă. Diamantele – mai ai diamantele? întrebă el, și imediat văzu răspunsul pe chipul lui Manfred. Ce s-a întâmplat cu ele? Erau moștenirea mea pentru tine, tot ce-am putut să-ți las. Unde sunt?

Supărarea lui Lothar era dureros de privit.

– Unchiul Tromp – le-a găsit acum mai mulți ani. A zis că sunt malefice, moneda diavolului, și m-a obligat să le distrug.

– Să le distrugi? întrebă Lothar abia respirând.

– Să le sparg cu ciocanul pe nicovală. Să le fac în pulbere, pe toate.

Manfred văzu fostul spirit înflăcărat al tatălui său reaprinzându-se. Lothar sări în picioare și să învârti ca o fiară turbată prin celulă.

– Tromp Bierman, dacă pun mâna pe tine! Totdeauna ai fost un ipocrit încăpățânat și fățarnic... Se întrerupse și se apropie iar de fiul său. Manie, mai sunt și celelalte. Îți amintești – colina, dealul din deșert? Le-am lăsat acolo pentru tine. Trebuie să te întorci acolo.

Manfred își întoarse capul la o parte. De-a lungul anilor încercase să-și alunge amintirea aceea din minte. Era malefică, amintirea unui rău foarte mare, asociat cu groaza, vinovăția și durerea. Încercase să-și scoată din minte acea perioadă din viață. Trecuse mult timp de atunci și aproape reușise, dar acum la cuvintele tatălui său, simți din nou duhoarea cangrenei în gât și văzu pachetul cu comoara alunecând în crăpătura din granit.

– Am uitat drumul până acolo, tată. N-aș mai găsi niciodată locul acela.

Lothar îl trăgea de mână.

– Hendrick! zise el. Swart Hendrick! El știe – el te poate conduce acolo.

– Hendrick, zise Manfred și clipi.

Era un nume pe jumătate uitat, un fragment de trecut; și apoi dintr-odată îi răsări în minte imaginea capului mare și chel, ca un obuz negru de tun.

– Hendrick, repetă el. Dar s-a dus. Nu știu unde. S-a dus înapoi în deșert. Nu l-aș mai putea găsi niciodată.

– Nu! Nu! Manie, Hendrick e aici, undeva aici aproape, în Witwatersrand. Acum e un om important, un șef între oamenii lui.

– De unde știi, tată?

– Din auzite! Aici auzim zvonuri despre tot ce se întâmplă. Vin oameni din afară, și aduc vești și mesaje. Auzim totul. Hendrick mi-a trimis vorbă. Nu m-a uitat. Am fost tovarăși, el și cu mine. Am călărit cincisprezece mii de

kilometri împreună și am luptat împreună într-o sută de bătălii. Mi-a trimis vorbă, să aranjăm un loc unde să-l găsesc dacă voi reuși vreodată să scap dintre zidurile astea afurisite. Lothar se aplecă înainte și-și puse mâna pe capul fiului său, trăgându-l spre el, punându-și buzele la urechea lui, șoptindu-i ceva și apoi trăgându-se înapoi. Trebuie să te duci să-l găsești acolo. El te va conduce la colina de granit de lângă fluviul Okavango – și, oh, Doamne sfinte, cum aș vrea să fiu și eu acolo cu voi, să călăresc încă o dată în deșert!

Auziră clinchetul cheilor în broasca ușii și Lothar îi scutură brațul disperat.

– Promite-mi că te vei duce, Manie.

– Tată, diamantele sunt diavolești.

– Promite-mi, fiul meu, promite-mi că n-am îndurat toți anii ăștia de temniță pentru nimic. Promite-mi că te vei întoarce să iei diamantele.

– Promit, tată, șopti Manfred, în clipa în care gardianul intră în celulă.

– A trecut timpul. Îmi pare rău.

– Pot veni să-l văd iar pe tata mâine?

Gardianul clătină din cap.

– Nu e permisă decât o vizită pe lună.

– O să-ți scriu, tată, zise el atunci, întorcându-se să-l îmbrățișeze pe Lothar. O să-ți scriu în fiecare săptămână de acum înainte.

Dar Lothar dădu din cap fără nici o expresie pe chip; avea ochii încețoșați și gândurile ascunse.

– *Ja,* încuviință el. Să-mi scrii din când în când, zise el și ieși din celulă târșâindu-și pașii.

Manfred se uită lung la ușa verde închisă, până când gardianul îl atinse pe umăr.

– Haide.

Manfred îl urmă la intrarea vizitatorilor cu mintea într-o învălmășeală de emoții. Numai când păși afară pe porțile deschise în lumina soarelui și se uită în sus la cerul albas-

tru copleşitor de înalt al Africii, despre care vorbise cu atâta dor tatăl său, o emoţie reuşi să le mături din cale pe toate celelalte.

Era furia, o furie turbată, oarbă şi neajutorată, şi în zilele ce urmară, furia îi crescu din ce în ce mai puternică, părând să explodeze în ziua când coborî culoarul dintre rândurile de scaune cu spectatorii care ţipau în urale, îndreptându-se către luminile orbitoare ale ringului, îmbrăcat în mătase lucitoare şi pielea stacojie a mănuşilor de pe pumni, cu moarte ucigătoare în inimă.

Centaine se trezi mult înaintea lui Blaine; era supărată pentru fiecare secundă irosită pe somn. Afară era încă întuneric, căsuţa era aproape de versantul abrupt al muntelui cu vârf turtit şi prima lumină a zorilor de zi era ascunsă de masivitatea sa, deşi păsărelele din grădina mică, înconjurată de ziduri înalte, ciripeau deja strident. Centaine ordonase ca zidurile să fie acoperite de tacoma şi caprifoi ca să atragă păsările şi tot la ordinele ei în fiecare zi grădinarul umplea cutiile de hrană pentru păsărele.

Centaine avusese nevoie de luni de zile să găsească o casă perfectă. Trebuia să fie înconjurată de zid pentru discreţie, cu loc acoperit de parcare pentru Daimlerul ei şi noul Bentley al lui Blaine, amândouă vehicule ce atrăgeau imediat atenţia. Trebuia să fie la zece minute depărtare pe jos de Parlament, unde se găsea biroul lui Blaine, în aripa impunătoarei clădiri Herbert Baker, rezervate pentru miniştrii cabinetului. Trebuia să aibă vedere către munte şi, de asemenea, să fie situată pe o străduţă din suburbiile care nu erau la modă în oraş, un loc unde era puţin probabil să rătăcească vreodată vreunul dintre prietenii lor, asociaţii lor de afaceri, colegi parlamentari, duşmani sau membri ai presei. Dar înainte de toate, trebuia să aibă senzaţia aceea specială.

Când în sfârşit intrase în ea, nici măcar nu observase tapetul pătat şi decolorat sau covoarele uzate de pe podea. Se

opri în camera din centru și zâmbi dulce.

– Aici au trăit oameni fericiți. Da, asta e. O iau.

Înregistrase titlurile de proprietate pe una dintre companiile ei, dar nu avu încredere în nici un arhitect sau decorator pentru renovarea ei. Plănui și execută reconstrucția întru totul singură.

– Trebuie să fie cel mai perfect cuibușor al dragostei construit vreodată.

Își fixă ca de obicei standarde de neatins și se consultă cu zidarii, tâmplarii, instalatorii și zugravii în fiecare dimineață pe tot parcursul lucrului. Aceștia dărâmară pereții dintre cele patru dormitoare micuțe și le aranjară într-un singur budoar cu ferestre franțuzești și obloane, ce dădeau într-o grădină îngrădită cu ziduri înalte de gresie galbenă de pe muntele Table și cu vedere spre vârful cenușiu al masivului dincolo de ele.

Construi băi separate pentru ea și Blaine, pe a lui cu finisaje de marmură italienească crem, cu vine rubinii și robinete și instalații aurii, în formă de delfin, a ei ca un cort de beduin drapat în mătase trandafirie.

Patul era o piesă de muzeu, artizanat italian renascentist, cu incrustații de fildeș și foiță de aur. „Putem să jucăm polo pe el în afara sezonului", remarcase Blaine când îl văzuse prima dată.

Centaine puse pe peretele din fața patului tabloul ei magnific de Turner, numai soare și mare aurie, pentru a-l putea vedea oricând. Bonnard-ul îl agăță în sufragerie și-l ilumină cu un candelabru ca un pom de Crăciun răsturnat, din cristal, și pe bufet așeză cele mai frumoase piese din colecția ei de argintărie Queen Anne și Ludovic XIV.

Căsuța avea patru servitori permanenți, inclusiv un valet pentru Blaine și un grădinar cu normă întreagă pe tot parcursul anului. Bucătarul era un malaysian care făcea să apară ca prin magie cele mai miraculoase pilafuri, *boboties* și *rystafels* pe

care le gustase vreodată Blaine, mare amator de curry și de mâncăruri condimentate.

Aveau un contract cu o florăreasă care-și avea taraba dincolo de Groote Kerk, aproape de Parlament și care le aducea buchete imense de trandafiri galbeni în fiecare zi la căsuță, și Centaine umpluse mica pivniță cu cele mai nobile vinuri din propriile crame cavernoase de la Weltevreden, și instală, cu o cheltuială imensă, o cameră frigorifică electrică, în loc de cămară, pentru șunca și brânzeturile, borcanele de caviar, somonul afumat scoțian și alte asemenea trufandale.

Și totuși, cu toată atenția ei față de cel mai mic amănunt, și cu toate planurile extravagante, aveau noroc dacă-și puteau petrece aici măcar o singură noapte pe lună – deși mai găseau și alte ore furate, adunate ca diamantele și prețuite de Centaine ca niște adevărate comori: un prânz privat când Parlamentul luase o pauză neprevăzută, un interludiu la miezul nopții după o ședință foarte târzie; o după-amiaza ocazională – când soția lui, Isabella, credea că e la antrenament de polo sau la o ședință de cabinet.

Centaine își răsuci cu grijă capul pe perna de dantelă și se uită la el. Lumina argintie a zorilor se strecura printre obloane și trăsăturile lui păreau sculptate în fildeș. I se părea că seamănă cu un Cezar roman adormit, cu acel nas imperial și cu gura mare și autoritară.

„Totul în afară de urechi", se gândi ea, și-și înăbuși un chicotit. Ce ciudat că după acești trei ani, prezența lui o făcea încă să se simtă ca o școlăriță. Se ridică în liniște, atentă să nu miște salteaua și să-l deranjeze, își luă halatul de pe canapea și se strecură în baie.

Centaine își perie rapid părul des și întunecat, căutând fire cărunte și apoi, ușurată, se spălă pe dinți după care, pe ochi cu loțiunea din sticluța albastră până când albul ochilor îi strălucea limpede și sclipitor. Apoi se dădu cu cremă pe față și șterse excesul. Lui Blaine îi plăcea să-i vadă pielea fără cosmeticale. Când își folosi bideul zâmbi din nou amuțindu-și

exclamația prefăcută de uimirea lui Blaine când îl văzuse prima dată: „Minunat! O troacă de cai în baie, ce folositor!"

Câteodată Blaine era atât de romantic, aproape ca un francez. Centaine râse, își luă un halat nou de mătase din garderob și alergă în bucătărie. Servitorii erau foarte agitați, pălăvrăgind încântați pentru că era de față și stăpânul, căci toți îl adorau pe Blaine.

– Le-ai primit, Hagi? întrebă Centaine.

Folosise titlul de respect pentru cel care făcuse un pelerinaj la Mecca și bucătarul malaysian rânji ca un gnom galben pe sub fesul roșu cu ciucur și-i arătă cu mândrie cele două scrumbii afumate groase și zemoase.

– Au sosit ieri cu vaporul de linie, doamnă, se lăudă el.

– Hagi, ești un magician, îl aplaudă ea. O să le prepari cum îi plac lui, nu-și așa?

Scrumbiile scoțiene era micul dejun favorit al lui Blaine, și îi plăcea să le mănânce fierte în lapte. Hagi se arătă ofensat să audă o întrebare atât de deplasată și se întoarse înapoi spre soba de gătit.

Pentru Centaine era un joc minunat de fantezie, să se prefacă a fi soția lui cu adevărat, să-și imagineze că Blaine îi aparținea cu adevărat ei. Așa că se uită cu ochi de vultur la Miriam, care măcina boabele de cafea și la Khalil care termină de periat costumul cenușiu cu dungulițe al lui Blaine, și începu să-i lustruiască milităreşte pantofii, înainte să-i lase singuri și să se strecoare înapoi în dormitorul întunecat.

Simți că de-abia poate să respire, stând lângă pat și studiindu-i trăsăturile. Chiar și acum, după atâta timp, avea același efect asupra ei.

„Sunt mai credincioasă decât orice soție, se lăudă ea singură. Mai îndatoritoare, mai iubitoare, mai..."

Dintr-odată brațul lui țâșni către ea, făcând-o să țipe de spaimă, și Blaine o trase jos lângă el pe pat, și o acoperi cu cearșaful.

– Erai treaz de la bun început, se plânse ea. Oh, ce om înfiorător, nu pot avea deloc încredere în tine.

Şi acum mai puteau uneori să se aducă unul pe celălalt într-o stare de frenezie nebunească, în maratoane senzuale zbuciumate care explodau la sfârşit în erupţii imense de lumină şi culoare ca tabloul de pe peretele din faţa lor. Dar mult mai des se întâmpla ca în dimineaţa aceasta, o fortăreaţă a dragostei, solidă şi impenetrabilă. O părăseau cu neplăcere, despărţindu-se încet, şovăitor, în timp ce lumina zilei umplea camera cu aur şi de pe terasa de dincolo de obloane auzeau clinchetul vaselor aşezate de Hagi pentru micul dejun.

Centaine îi aduse halatul lung de mătase de China, un brocart albastru regal cu căptuşeală stacojie, centură cu broderie de perle şi revere de catifea. Ea îl alesese pentru el, pentru că era atât de extravagant, atât de diferit de stilul lui obişnuit, foarte sobru, de a se îmbrăca. „Nu l-aş purta de faţă cu altcineva", îi spusese el, uitându-se şovăitor la ea, când i-l dăruise de ziua lui.

– Dacă îl porţi, ai face bine să nu mă laşi să te prind! îl avertiză ea.

Dar după primul şoc, lui Blaine ajunse să-i placă să îl poarte pentru ea.

Ieşiră pe terasă în lumina matinală a soarelui ţinându-se de mână şi Hagi şi Miriam le zâmbiră încântaţi şi îi invitară să se aşeze la masă cu o plecăciune.

Cu o privire rapidă, dar fermă, Centaine se asigură că totul era perfect, de la trandafirii din vaza Lalique, la faţa de masă albă ca zăpada şi la carafa Fabergé de cristal şi argint aurit plină cu suc proaspăt stors de grepfrut, apoi deschise ziarul de dimineaţă şi începu să-i citească.

Întotdeauna în aceeaşi ordine: titlurile şi apoi rapoartele parlamentare, aştepta apoi comentariile lui la fiecare, spunându-şi părerea, trecea apoi la paginile financiare şi la situaţia bursei de schimb, şi în cele din urmă la paginile de sport cu

atenție specială asupra oricărei mențiuni despre jocul de polo pe iarbă.

– Oh, văd că ai luat cuvântul ieri: „o replică vehementă din partea ministrului fără portofoliu", zice aici.

Și Blaine zâmbi tăind o bucată din scrumbie.

– Nu chiar așa de vehemență, zise el cu modestie. Cred că mai corect ar fi fost „iritată".

– Ce e chestia asta cu societățile secrete?

– O aiureală a unor organizații militante, inspirate se pare de charismaticul *Herr* Hitler și de gașca lui de huligani politici.

Centaine sorbi ușor din cafea. Încă nu reușise să-și convingă stomacul să accepte aceste mic dejunuri englezești.

– Și, e ceva cu ele? Mi se pare că ai trecut peste toată treaba cu foarte mare ușurință. Se uită brusc la el cu ochii îngustați. Ai ascuns adevărul, nu-i așa?

Îl cunoștea atât de bine, și Blaine îi zâmbi rușinat.

– Nu-ți scapă nimic, nu-i așa?

– Poți să-mi spui și mie?

– N-ar trebui, de fapt, zise el încruntându-se, dar Centaine nu-i trădase niciodată încrederea. De fapt, suntem foarte îngrijorați, recunoscu el. *Ou Baas* consideră că e cea mai gravă amenințare de la rebeliunea din 1914 când De Wet și-a chemat comandourile să lupte pentru Kaiser. Toată chestia e o urzică politică și poate deveni un câmp minat.

Făcu o pauză, și Centaine așteptă în liniște să-l lase să se decidă dacă să-i spună sau nu.

– Foarte bine, se hotărî el. *Ou Baas* mi-a ordonat să conduc o comisie de anchetă – la nivelul cabinetului și foarte confidențial – asupra organizației Ossewa Brandwag, care e cea mai extremistă și mai înfloritoare dintre toate. Mai rea chiar și ca Broederbond.

– Dar de ce tu, Blaine? E foarte periculoasă, nu-i așa?

– Da, e foarte periculoasă, și m-a ales pe mine pentru că nu sunt afrikander. Ca judecător imparțial.

– Sigur c-am auzit și eu de OB. Se vorbește de ani de zile despre ea, dar nimeni nu pare să știe prea multe.

– Sunt niște naționaliști de extremă dreapta, antisemiți, care-i urăsc pe negri, care dă vina pentru toate relele lumii lor pe Albionul perfid, cu jurăminte secrete de sânge și adunări la miezul nopții, un fel de mișcare de cercetași neanderthali cu *Mein Kampf* ca sursă de inspirație.

– N-am citit încă *Mein Kampf*. Toată lumea vorbește despre asta. Nu există și traduceri în engleză sau franceză?

– Nu publicate oficial, dar am o traducere la Ministerul de Externe. E o fițuică plină de coșmaruri și obscenități, un manual de agresiune și habotnicie pură. Ți-aș împrumuta exemplarul meu, dar e o carte înfiorător de slabă și lectura ei te-ar scârbi.

– Poate că nu e un mare scriitor, încuviință Centaine. Dar, Blaine, orice altceva a făcut, Hitler a repus Germania pe picioare după dezastrul cu Republica de la Weimar. Germania e singura țară din lume fără șomaj și cu o economie înfloritoare. Acțiunile mele de la Krupp și Farben aproape s-au dublat în ultimele nouă luni. Se întrerupse văzându-i expresia. S-a întâmplat ceva, Blaine?

Blaine își așeză cuțitul și furculița pe masă și se holbă la ea.

– Ai acțiuni în industria de armament germană? o întrebă el încet, și ea încuviință.

– E cea mai bună investiție pe care am făcut-o de când s-a renunțat la aur...

Se întrerupse; nu discutaseră niciodată ce se întâmplase atunci.

– Nu te-am rugat niciodată să faci ceva pentru mine, nu-i așa? o întrebă el, și Centaine se gândi bine.

– Nu, niciodată.

– Ei bine, te rog acum. Vinde-ți acțiunile din industria de armament a Germaniei.

Centaine îl privi nedumerită.

– De ce, Blaine?

– Pentru că e ca și cum ai investi în propagarea cancerului sau ca și cum ai finanța campaniile lui Genghis-Han.

Centaine nu-i răspunse, dar se schimbă la față și ochii i se îngustară într-atât că ai fi zis că e mioapă. Prima dată când văzuse acest lucru Blaine se alarmase; îi trebuise mai multă vreme până să-și dea seama că în acele momente, Centaine făcea de fapt calcule aritmetice mintale și era întotdeauna fascinat să vadă cât de rapid reușea să le facă.

După doar câteva clipe, Centaine îl privi și-i zâmbi aprobator.

– La prețurile de ieri o să am un profit de o sută douăzeci și șase de mii de lire. Oricum era timpul să vând. O să trimit o cablogramă la brokerul meu din Londra de îndată ce se deschide poșta.

– Îți mulțumesc, iubito, zise Blaine, clătinând trist din cap. Dar aș vrea să-ți obții profiturile de altundeva.

– Poate judeci greșit situația, *chéri,* îi sugeră ea cu tact. Poate că Hitler nu e chiar atât de rău pe cât crezi tu.

– Nu trebuie să fie chiar așa de rău pe cât cred eu, Centaine. Nu trebuie decât să fie pe cât de rău zice că e în *Mein Kampf,* ca să se califice pentru camera ororilor.

Blaine mai luă o îmbucătură de scrumbie și-și închise ochii aproape în extaz. Centaine îl privi cu o plăcere aproape egală cu a lui. Blaine înghiți, își deschise ochii și declară subiectul închis cu o mișcare a furculiței.

– Gata cu ororile într-o dimineață atât de splendidă, îi zâmbi el. Citește-mi paginile de sport, femeie!

Centaine întoarse paginile cu un foșnet prevestitor de rău și apoi se calmă ca să citească tare, dar dintr-odată simți că tot sângele i se scurge din față și se clătină în scaun.

Blaine își scăpă furculița și cuțitul cu un zăngănit și sări în picioare să o prindă.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

Era extrem de speriat şi aproape la fel de alb la faţă ca ea. Centaine ridică din umeri şi-i împinse mâinile la o parte, holbându-se la ziarul deschis încleştat în mâinile ei tremurânde.

Blaine se duse iute în spatele ei, şi scană rapid pagina peste umărul ei. Era un articol despre cursele de săptămâna trecută de la Kenilworth. Calul lui Centaine, un armăsar foarte bun pe nume Bonheur, pierduse cursa principală la diferenţă foarte mică, dar asta nu putea fi cauza unei supărări atât de mari.

Blaine văzu atunci că Centaine se uita în josul paginii, şi-i urmări privirea până la fotografia unui boxer, în pantaloni scurţi şi maiou, privind aparatul de fotografiat într-o poză oficială, cu pumnii fără mănuşi ridicaţi şi cu o expresie înverşunată pe chipul lui cu trăsături frumoase. Centaine nu dăduse niciodată dovadă de interes cât de mic faţă de box până acum şi Blaine era complet nedumerit. Citi titlul articolului ce însoţea fotografia:

SĂRBĂTOARE A PUMNILOR
SPECTACOL DE PRIMĂ CLASĂ LA
CAMPIONATUL INTERUNIVERSITAR

Însă nici acum nu se lămurise. Se uită apoi la textul de sub fotografie: „Leul din Kalahari, Manfred De La Rey, pretendent la centura interuniversitară la categorie semigrea. Se întrevăd lupte crunte".

– Manfred De La Rey, murmură Blaine, încercând să-şi amintească unde auzise acest nume ultima dată.

Apoi expresia i se lumină şi o strânse pe Centaine de umeri.

– Manfred De La Rey! Băiatul pe care l-ai căutat în Windhoek. El e?

Centaine nu se uită la el, dar dădu încet din cap.

– Ce reprezintă el pentru tine, Centaine?

Centaine era zguduită de o furtună emoțională; altfel nu ar fi răspuns așa. Dar cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le poată înghiți la loc:

– E fiul meu. Fiul meu nelegitim.

Mâinile lui Blaine îi căzură de pe umeri și Centaine îl auzi trăgând adânc aer în piept.

„Am înnebunit! reacționă ea imediat. N-ar fi trebuit să-i spun niciodată. Blaine nu va înțelege niciodată. Nu mă va ierta niciodată."

Nu îndrăzni să se întoarcă spre el ca să vadă șocul și acuzele pe care știa că i se vor citi limpede pe chip. Își lăsă în schimb capul în jos și-și lipi palmele peste ochi.

„L-am pierdut, se gândi ea. Blaine e prea integru, prea virtuos ca să accepte așa ceva."

În clipa aceea îi simți mâinile din nou pe umeri, apoi ridicând-o în picioare și întorcând-o cu blândețe să se uite la el.

– Te iubesc, îi zise el cu simplitate.

Centaine se sufocă de lacrimi și i se aruncă la piept, strângându-l din toate puterile ei.

– Oh, Blaine, ce bun ești cu mine!

– Dacă vrei să-mi vorbești despre asta, sunt aici pentru tine. Vreau să te ajut. Dacă preferi să nu-mi spui nimic, voi înțelege. Un singur lucru vreau să-l știi – orice ar fi fost, orice ai făcut, nu va schimba deloc ceea ce simt pentru tine.

– Vreau să-ți spun, zise ea, luptându-se cu lacrimile de ușurare și uitându-se la el. N-am vrut niciodată să păstrez secrete față de tine. Am vrut să-ți spun de ani de zile, dar sunt lașă.

– Ești multe lucruri, iubirea mea, dar niciodată o lașă.

O așeză la loc și-și trase scaunul lângă al ei ca să-i poată ține mâna în timp ce ea îi vorbea.

– Acum spune-mi, îi porunci el.

– E o poveste așa de lungă, Blaine – și tu ai o ședință de cabinet la nouă.

– Afacerile de stat pot aştepta, zise el. Fericirea ta e cel mai important lucru din lume.

Aşa că Centaine îi spuse totul, de la momentul când Lothar De La Rey o salvase, până când descoperise mina de diamante H'ani şi îl născuse pe Manfred în deşert.

Nu ţinu nimic ascuns: dragostea ei pentru Lothar, dragostea unei fete singure şi disperate pentru salvatorul ei. Îi explică apoi cum această dragoste se preschimbase într-o ură amarnică în momentul în care descoperise că Lothar o ucisese pe bătrâna boşimană care era mama ei adoptivă, şi cum acea ură se transferase şi asupra copilului lui Lothar pe care-l purta în pântece, şi cum refuzase chiar şi să se uite la nou-născut, obligându-l pe tată să-l ia de lângă patul ei încă ud de la naştere.

– A fost monstruos, şopti ea. Dar am fost atât de zăpăcită şi speriată, şi mi-era teamă că voi fi respinsă de familia Courtney dacă aduc un bastard între ei. Oh, Blaine, am regretat asta de zece mii de ori – şi m-am urât pe mine însămi la fel de mult cum l-am urât pe Lothar De La Rey.

– Vrei să mergi la Johannesburg să-l vezi din nou? o întrebă Blaine. Am putea lua un avion până acolo să vedem campionatul.

Ideea o luă prin surprindere pe Centaine.

– Noi? întrebă ea. *Noi,* Blaine?

– N-aş putea să te las să mergi singură. Nu la ceva atât de tulburător.

– Dar poţi pleca? Ce va zice Isabella?

– În momentul acesta nevoia ta este mai importantă, îi spuse el cu simplitate. Vrei să mergi?

– Da, oh, Blaine! Da, te rog!

Centaine îşi şterse ultima lacrimă cu şervetul dantelat de masă şi Blaine văzu că starea ei de spirit se schimbă. Îşi schimba stările de spirit la fel cum alte femei îşi schimbau pălăriile, iar lucrul acesta îl fascina pe Blaine.

Acum era practică, metodică şi expeditivă.

– Îl aştept pe Shasa să vină din sud-vest azi mai târziu. O să-l sun pe Abe în Windhoek să aflu la ce oră pornesc ei de acolo. Dacă totul merge bine, putem pleca mâine la Johannesburg. La ce oră, Blaine?

– Cât de repede vrei tu, răspunse el. Azi după-masă o să-mi eliberez biroul şi o să mă înţeleg cu *Ou Baas*.

– Vremea ar trebui să fie bună în perioada asta a anului – poate vor fi câteva furtuni în podiş totuşi, zise ea şi-l apucă de încheietură, întorcându-i-o ca să-i vadă ceasul Rolex. *Chéri*, încă mai poţi ajunge la şedinţa de cabinet dacă te grăbeşti.

Centaine se duse cu el la garaj ca să-l conducă, jucând încă rolul soţiei devotate, şi-l sărută prin geamul deschis al maşinii lui Bentley.

– O să te sun la birou imediat ce soseşte Shasa, îi murmură ea în ureche. O să-i las un mesaj lui Doris dacă tu vei fi încă în şedinţă.

Doris era secretara lui Blaine şi una dintre foarte puţinele persoane din lume care ştiau despre relaţia lor.

Imediat după ce Blaine plecă, Centaine se întoarse înapoi în dormitor şi ridică receptorul. Legătura cu Windhoek era plină de paraziţi şi şuierături şi îl auzea pe Abe Abraham ca şi cum l-ar fi sunat în Alaska.

– Au plecat la prima lumină, de aproape cinci ore, îi zise el, de-abia auzit. Davis e cu el, bineînţeles?

– Cum e vântul, Abe?

– Ar trebui să aibă vânt din spate tot drumul. Aş zice în jur de treizeci-cincizeci de kilometri pe oră.

– Mulţumesc. O să-i aştept pe câmp.

– Asta s-ar putea să nu fie prea confortabil, îi zise Abe şovăitor. Au fost foarte secretoşi şi au vorbit intenţionat vag ieri-seară când s-au întors de la mină, şi nu am avut voie să-i conduc la aerodrom azi-dimineaţă. Cred că s-ar putea să vină însoţiţi de cineva – dacă-mi ierţi eufemismul.

Centaine se încruntă din reflex, deşi nu putea cu adevărat să-l dezaprobe pe Shasa pentru aventurile lui. Îl scuzase

întotdeauna cu gândul: „E sângele de Thiry. Nu se poate abține", simțind în același timp chiar și puțină mândrie secretă și indulgentă pentru succesele atât de facile ale fiului ei cu sexul opus. Așa că schimbă subiectul.

– Mulțumesc, Abe. Am semnat noile arende în Namaqualand, așa că poți să începi să faci contractele.

Mai discutară despre afaceri încă vreo cinci minute și apoi Centaine închise. Mai dădu două telefoane, toate legate de afaceri, și apoi își sună secretarul de la Weltevreden și-i dictă patru scrisori și cablograma pentru agentul ei de bursă din Londra: „Vinde toate Krupp și Farben la cel mai bun preț".

Centaine închise telefonul, îi chemă pe Hagi și pe Miriam și le dădu instrucțiuni pentru întreținerea casei pe timpul absenței ei. Apoi făcu un calcul rapid. Dragon Rapide, frumosul avion albastru argintiu cu două motoare pe care Shasa o convinsese să i-l cumpere, putea ajunge la 150 de noduri și, cu vânt din spate de treizeci de kilometri pe oră, ar trebui să ajungă la Youngsfield înainte de ora douăsprezece.

– Deci o să vedem cât de mult s-a îmbunătățit în ultima vreme gustul conașului nostru Shasa în ceea ce privește femeile.

Se urcă în Daimler și ocoli încet piciorul muntelui, pe sub Districtul Șase, cartierul malaysian atât de plin de culoare, cu ulicioarele înguste reverberând de strigătele muezinului care-i chema pe credincioși la rugăciune, sunetele de corn ale negustorilor de pește care-și lăudau în gura mare marfa și țipetele ca de păsări ale copiilor, trecu apoi pe lângă spitalul Groote Schuur și universitatea de lângă magnifica proprietate a lui Cecil Rhodes, moștenirea pe care o lăsase el națiunii.

„Cred că e universitatea situată în cel mai frumos loc din lume", se gândi ea.

Dincolo de clădirile de piatră cu coloane se vedeau pini întunecați și piscurile semețe și abrupte ale muntelui, iar pe pajiștile învecinate păștеau mici turme de animale de câmpie, elani, gnu și zebre. Vederea universității o făcu să se

gândească din nou la Shasa. Tocmai își terminase anul, pe respectabilul loc doi.

– Întotdeauna sunt bănuitor față de cei care termină anul pe primul loc la toate, remarcase Blaine când auzise rezultatele lui Shasa. Cei mai mulți dintre ei sunt prea deștepți pentru propriul bine sau pentru binele celor din jurul lor. Eu îi prefer pe muritorii aceia mai de rând pentru care dobândirea excelenței necesită un efort considerabil.

– Mă acuzi că-l răsfăț, zâmbise ea. Dar chiar și tu inventezi mereu motive să-i ierți orice lui Shasa.

– Faptul că e fiul tău, scumpa mea, nu e cea mai ușoară sarcină din lume pentru un tânăr bărbat, îi spuse el, făcând-o să se zburlească imediat la el.

– Vrei să spui că nu sunt bună cu el.

– Ești foarte bună cu el. După cum am sugerat, ești poate chiar prea bună cu el. Voiam să spun pur și simplu că nu-i lași prea multe de făcut. Ai atât de mult succes, ești atât de impozantă! Le-ai făcut tu deja pe toate. El ce mai poate face să-și dovedească valoarea?

– Blaine, nu sunt impunătoare.

– Ești impozantă, Centaine, nu impunătoare. Sunt două lucruri diferite. Eu te iubesc exact pentru că ești impozantă. Te-aș disprețui dacă ai fi impunătoare.

– Încă nici acum nu înțeleg limba asta a ta. O să mă uit în dicționar.

– Întreabă-l pe Shasa – engleza e prima lui limbă, râse Blaine și o îmbrățișă. Trebuie să-i slăbești frâul, Centaine, măcar puțin, lasă-i loc să facă greșeli și să-și savureze triumfurile. Dacă vrea să vâneze, chiar dacă nu ești de acord cu uciderea animalelor pe care nu le mănânci, bărbații Courtney au fost toți vânători de vânat mare. Bătrânul general Courtney a omorât sute de elefanți și tatăl lui Shasa a vânat și el; lasă băiatul să-și încerce și el mâna. Vânătoarea și jocul de polo sunt singurele lucruri pe care nu le-ai făcut înaintea lui.

– Şi pilotajul? îl provocă ea.

– Oh, îmi cer scuze – şi pilotajul.

– Foarte bine, o să-l las să meargă să măcelărească animale. Dar, Blaine, spune-mi, va reuşi să intre în echipa de polo pentru Jocurile Olimpice?

– Sincer, scumpa mea – nu.

– Dar e suficient de bun! Chiar tu ai zis aşa.

– Da, încuviinţă Blaine. E probabil suficient de bun. Are toată ardoarea şi viteza, un ochi şi un braţ minunat, dar n-are experienţă. Dacă ar fi ales, ar fi cel mai tânăr internaţional din toate timpurile. Însă nu cred că va fi ales. Cred că pe locul doi va fi Clive Ramsay.

Centaine se uită fix la el, şi Blaine îi întoarse privirea fără nici o expresie. Ştia ce era în mintea ei. Fiind căpitanul echipei naţionale, Blaine era unul dintre selecţionerii naţionali.

– David va merge la Berlin, zise ea, arătându-i faptul că era la curent cu toţi jucătorii mai buni.

– David Abrahams e versiunea omenească a unei gazele, îi spuse Blaine pe un ton împăciuitor. Are al patrulea timp din lume la două sute de metri şi al treilea din lume la patru sute de metri. Tânărul Shasa concurează cu cel puţin zece dintre cei mai buni călăreţi pentru un loc.

– Aş da orice pe lume pentru ca Shasa să meargă la Berlin.

– Asta e foarte uşor de închipuit, încuviinţă Blaine.

Centaine construise o nouă aripă la Facultatea de Inginerie a Universităţii din Cape Town, Clădirea Courtney, când se hotărâse în cele din urmă că Shasa va merge acolo, şi nu la Oxford; da, Blaine ştia că Centaine nu considera nici un preţ prea mare pentru Shasa.

– Te asigur, scumpa mea, că voi avea cea mai mare grijă... făcu o pauză şi Centaine se învioră. Să ies din cameră când, şi dacă, numele lui Shasa apare în faţa selecţionerilor.

– Ah, e aşa de al naibii de moral! exclamă ea cu voce tare acum.

Lovi de frustrare volanul Daimlerului cu pumnul încleştat, până când văzu dintr-odată în faţa ochilor imaginea patului de fildeş cu incrustaţii de aur, şi se opri, zâmbind lasciv.

– Ei, mă rog, poate că moral nu e chiar cuvântul potrivit.

Aerodromul era pustiu. Centaine parcă Daimlerul lângă hangar, de unde să nu fie văzut de Shasa din aer. Apoi îşi luă pătura de călătorie din portbagaj şi o întinse sub un copac la marginea fâşiei late de iarbă.

Era o zi minunată de vară, cu soare strălucitor şi doar câteva petice vagi de nori deasupra munţilor, o briză răcoroasă foşnind între pinii de pe stânci şi potolind arşiţa.

Centaine se întinse pe pătură cu *Minunata lume nouă* a lui Aldoux Huxley, o carte pe care încerca să o termine de o săptămână, ridicându-şi din când în când privirea de la pagină să verifice văzduhul.

David Abrahams era aproape la fel de pasionat de zbor pe cât era de alergare. Asta îl şi apropiase de Shasa la început. Deşi Abe Abrahams lucrase pentru Centaine şi fusese unul dintre cei mai apropiaţi prieteni personali ai ei aproape toată viaţa lui David, cei doi băieţi nu se observaseră cu adevărat unul pe celălalt decât în anul când intrară amândoi deodată la universitate. De atunci deveniseră inseparabili şi erau membrii fondatori ai clubului de pilotaj al universităţii, căruia Centaine îi oferise un Tiger Moth pentru antrenamente.

David studia dreptul, şi se subînţelegea tacit că, atunci când îşi va termina studiile, va lucra alături de tatăl său la Windhoek, ceea ce însemna că va deveni angajat al lui Centaine. Aceasta îl observase cu atenţie pe băiat de-a lungul anilor, şi nu-i găsise nici un cusur, aşa că aproba faptul că era prieten cu Shasa.

David era mai înalt decât tatăl său, cu un trup zvelt de alergător şi o faţă nu tocmai frumoasă, dar nostimă, cu păr negru cârlionţat şi un nas mare încovoiat pe care-l moştenise de la Abe. Cele mai plăcute trăsături ale lui erau ochii

semitici întunecați și mâinile lungi și sensibile, cu care manevra acum comenzile avionului Dragon Rapide. David pilota cu o dăruire aproape religioasă, ca un preot înfăptuind ritualurile unei religii obscure. Se purta cu aparatul de zbor ca și cu o creatură vie, minunat de frumoasă, în timp ce Shasa pilota ca un inginer – cu înțelegere și îndemânare, însă fără pasiunea mistică a lui David.

David avea aceeași pasiune și când alerga, și în multe alte lucruri din viața sa. Acesta era unul dintre motivele pentru care Shasa îl iubea atât de mult. David era ca o mirodenie exotică în viața lui Shasa, accentuând plăcerea pe care acesta o resimțea când făceau ceva împreună. Aceste ultimele câteva săptămâni ar fi fost plictisitoare și dezamăgitoare dacă n-ar fi fost David.

Cu binecuvântarea lui Centaine, refuzată cu îndărătnicie aproape un an și apoi acordată misterios în ultimul moment, cei doi băieți luaseră avionul Rapide și zburară la mina H'ani în ziua de după ultimul examen scris de la finele anului universitar.

La mină, doctorul Twentyman-Jones aranjase să fie așteptați de două camioane de patru tone, complet echipate cu echipament de tabără, personal de tabără, călăuze, pielari și un bucătar. Coordonatorul expediției era un prospector al companiei, un bărbat pe deplin versat în tainele deșertului, ale savanei și safariului, vânătoarea de vânat mare.

Destinația lor era Caprivi Strip, fâșia de natură sălbatică situată între Angola și Bechuanaland. Intrarea în această zonă era strict restricționată și vânatul era interzis, cu excepția unor circumstanțe excepționale. Zona era numită cu invidie de către alți sportivi rezervația privată de vânătoare a miniștrilor de cabinet ai guvernului Africii de Sud. Blaine Malcomess le aranjase să obțină permise de intrare și licențe de vânătoare amândurora.

Prin învățăturile bătrânului prospector cărunt, cei doi tineri căpătară respect și o înțelegere mai profundă a naturii

sălbatice și a vastității fascinante de faună și floră pe care o conținea. În doar câteva săptămâni, îi învățase în mare măsură locul omului în echilibrul fragil al naturii și le insuflase principiile vânătorii etice.

– Moartea fiecărui animal în sine este tristă, dar inevitabilă. Însă moartea pădurii, a mlaștinii sau a câmpiei ce susține viața unei întregi specii este o tragedie, le explică el. Dacă regii și nobilii Europei n-ar fi fost vânători atât de avizi, cerbul, mistrețul și ursul ar fi dispărut acum. Vânătorii au fost cei care au salvat pădurea de securea și plugurile țăranilor, le explica el la lumina focului de tabără, iar cei doi îl ascultau cu atenție. Oamenii care vânează din dragoste pentru ființele pe care le urmăresc, protejează de braconieri femelele ce trebuie să fete și puii, și salvează pădurile de capre și vite. Nu, tinerii mei prieteni, Robin Hood a fost doar un nenorocit de braconier. Șeriful de Nottingham a fost adevăratul erou.

Așa că petrecură zile fermecate în savană, plecând pe jos din tabără când era încă întuneric și întorcându-se frânți de oboseală după apusul soarelui. Fiecare din ei ucise câte un leu, trăind astfel experiența tristeții și a exuberanței de vânător la această faptă, rămânând apoi hotărâți să păstreze această țară sălbatică și frumoasă de distrugerile oamenilor lacomi și care nu gândesc. Iar Shasa, binecuvântat prin șansa nașterii sale cu promisiunea unei averi și influențe enorme, realiză într-o mică măsură cât de mult din acea responsabilitate va putea fi într-o zi a lui.

Femeile le fuseseră de prisos, așa cum și prevăzuse David că vor fi. Însă Shasa insistase totuși să-și aducă fiecare câte una.

Alegerea lui Shasa era una de aproape treizeci de ani.

– Cele mai bune melodii se cântă pe o vioară veche, îl asigurase el pe David. Eu nu-mi istovesc inutil poneii de polo dacă nu e nevoie.

Femeia era divorțată. Avea ochii mari albaștri, o gură roșie și lucioasă și o siluetă rotunjoară, dar nu era împovărată de un creier inutil de mare.

David o poreclise „Jumbo".

– Pentru că e așa de grasă că doi elefanți ar putea merge peste ea unul lângă altul, explicase el.

Shasa o convinsese pe Jumbo să-și aducă o prietenă și pentru David, și aceasta alesese o doamnă înaltă și brunetă, cu plete lungi, tot divorțată; pe brațele subțiri avea o mulțime de brățări, iar în jurul gâtului lung mai multe șiraguri de mărgele. Avea un portțigaret de fildeș și privirea intensă și arzătoare, dar nu vorbea decât rareori – și atunci de obicei doar ca să ceară încă un gin.

David o poreclise „Cămila" pentru setea ei insațiabilă. Însă cele două se dovediră a fi ideale, căci își îndeplineau atribuțiile cu pricepere și aplomb, când li se cerea să facă asta, și în rest erau mulțumite să rămână toată ziua în tabără, iar seara nu pretindeau aproape nici o atenție și nu încercau să le saboteze conversația alăturându-se și ele focului de tabără.

– Asta a fost probabil cea mai plăcută vacanță pe care am petrecut-o vreodată, zise Shasa, lăsându-se pe spătarul scaunului de pilot al avionului și uitându-se visător în față, mulțumit să-l lase pe David să piloteze din scaunul copilotului. Dar nu s-a terminat încă, zise el aruncând o privire la ceas. Ajungem la Cape Town într-o oră. Ține cursul.

Își desfăcu de la brâu centura de siguranță.

– Unde te duci? îl întrebă David.

– N-o să te fac să te jenezi răspunzându-ți la întrebare, dar să nu fii surprins când o să vină Cămila să-ți țină companie în carlingă.

– Sunt efectiv îngrijorat din cauza ta, îi zise David pe un ton grav. O să rupă ceva dacă mai continui în halul ăsta.

– Nu m-am simțit niciodată mai bine, îl asigură Shasa, strecurându-se afară din scaun.

– Nu ţie, băiete dragă, lui Jumbo o să i se rupă ceva, zise David clătinând cu amărăciune din cap şi Shasa chicoti, îl plesni cu palma pe umăr şi se aplecă să intre în cabina din spate.

Cămila se uită la el cu o privire întunecată şi fanatică şi se stropi cu puţin gin tonic pe bluză, iar Jumbo chicoti şi-şi foi fundul mare şi gras pe banchetă să-i facă loc şi lui Shasa lângă ea.

Shasa îi şopti ceva la ureche şi Jumbo păru să nu înţeleagă, ceea ce nu era deloc neobişnuit pe chipul ei.

– Clubul Altitudinii de o Milă – ce Doamne iartă-mă mai e şi asta?

Shasa îi şopti din nou ceva şi femeia se uită pe gemuleţul rotund la pământul de sub ei.

– Dumnezeule! Nu mi-am dat seama că suntem aşa de sus.

– Primeşti o broşă specială când devii membru, îi zise Shasa. Făcută din aur şi diamante.

Şi interesul lui Jumbo crescu meteoric.

– Oh, ce frumos! Ce fel de broşă?

– O pisicuţă zburătoare, cu aripi de aur şi ochi de diamant.

– O pisicuţă? De ce o pi... se întrerupse când înţelese la ce se referea. Shasa Courtney, eşti îngrozitor!

Îşi lăsă ochii în jos şi clipi cu pudoare prefăcută, şi Shasa îi făcu cu ochiul Cămilei peste spătarul scaunului.

– Cred că David vrea să discute ceva cu tine.

Cămila se ridică ascultătoare, cu paharul în mână, cu toate brăţările şi colierele zdrăngănind, şi se duse în carlingă clătinându-se într-o parte şi în alta pe picioare.

O oră mai târziu, Shasa coborî avionul de pe versantul muntelui pe pista de aterizare, şi îl aşeză lin pe iarbă. Îi răsuci botul înainte să oprească, rulându-l înapoi către hangare. Cu un impuls în motorul de la tribord, îl aduse pe platformă şi opri motoarele.

Abia atunci observă Daimlerul galben parcat la umbra hangarului, și pe Centaine stând în picioare lângă el.

– Oh, pentru dragostea lui Allah, e mama aici. Zi-le frumuseților astea două să se culce la podea!

– Prea târziu, gemu David. Jumbo, draga de ea, îi face deja semn cu mâna prin hublou.

Shasa se adună să înfrunte furia mamei sale când Jumbo coborî scara de debarcare chicotind, sprijinind-o pe Cămila, ale cărei picioare cedaseră în cele din urmă.

Centaine nu zise nimic, dar lângă Daimler aștepta un taxi. Cum anume aflase de fete, Shasa nu întrebă niciodată, dar Centaine chemă taxiul și mână cu ochi de vechil perechea nesigură pe picioare pe bancheta din spate.

– Pune-le lucrurile în portbagaj, îi porunci sec lui Shasa, și în momentul în care fură încărcate, îi făcu semn taximetristului. Du-le oriunde vor să meargă.

Cămila se tolăni cu ochii împăienjeniți pe banchetă, dar Jumbo se aplecă pe geamul din spate fluturând din mână și trimițându-i bezele lui Shasa, până când dispăru printre porțile aerodromului, iar Shasa își lăsă capul în jos și aștepță biciuirea de sarcasm a mamei lui.

– Ai călătorit bine, dragă? îl întrebă dulce Centaine, întinzându-i obrazul să o sărute, iar cele două fete nu mai fură pomenite niciodată.

– Minunat!

Sărutul lui Shasa era plin de recunoștință, ușurare și plăcere de a fi din nou cu ea, și începu să-i povestească ce făcuseră, dar Centaine îl întrerupse.

– Mai târziu, zise ea. Chiar acum vreau să aranjezi ca avionul să fie realimentat și verificat. Mâine zburăm la Johannesburg.

În Johannesburg se cazară la Carlton. Centaine deținea treizeci la sută din dividendele companiei hoteliere și apartamentul regal era la dispoziția ei oricând se afla în oraș.

Hotelul avea nevoie de renovări masive, dar ocupa o poziție de prim rang în centrul Johannesburgului. În timp ce se îmbrăca pentru cină, Centaine cântări posibilitatea dărâmării vechii clădiri pentru a reconstrui pe locul respectiv. Hotărî să-și pună arhitecții să-i pregătească un raport, și apoi își scoase afacerile din minte și dedică restul serii și toată atenția sa lui Blaine.

Asumându-și riscul nesăbuit de a da naștere bârfelor, dansă împreună cu Blaine până la ora două în clubul de noapte de la ultimul etaj al hotelului.

A doua zi Blaine avea programate o serie întreagă de întâlniri la sediul Uniunii din Pretoria, pretextul pe care-l oferise Isabellei pentru a pleca din Cape Town, așa că Centaine își petrecu ziua cu Shasa. Dimineața avu loc o vânzare de mânji la hipodrom, dar prețurile erau ridicol de mari și nu cumpărară nici un animal. Luară prânzul la pavilionul East Africa, la care Centaine aprecia mult mai mult decât mâncarea privirile invidioase și iscoditoare ale femeilor de la mesele din jur.

După-amiază se duseră la grădina zoologică. Hrăniră maimuțele și vâsliră pe lac, și între timp discutară planurile de viitor ale lui Shasa. Centaine fu încântată să afle că nu-și pierduse nimic din hotărârea de a-și asuma toate îndatoririle și responsabilitățile legate de conducerea Companiei Courtney de Mine și Finanțe, de îndată ce-și va lua masteratul.

Se întoarseră la Carlton destul de devreme, ca să aibă timp să se schimbe pentru campionatul de box. Blaine, deja în sacoul de seară, stătea tolănit într-un fotoliu, cu un pahar cu whisky și sifon în mână, privind-o cum își termina toaleta. Lui Centaine îi plăcea asta. Se prefăceau din nou că sunt căsătoriți și Centaine îl chemă s-o ajute să-și pună cerceii și apoi făcu o piruetă în fața lui, pentru a-i prezenta spre aprobare rochia lungă pe care o purta.

– N-am mai fost niciodată la un meci de box, Blaine. Nu suntem teribil de împopoțonați?

– Te asigur că îmbrăcămintea de gală e *de rigueur*.

– Oh, Doamne, sunt aşa de emoţionată! Nu ştiu ce o să-i zic, sau măcar dacă o să apuc să vorbesc ceva cu el... se întrerupse. Ai reuşit să obţii bilete, nu-i aşa?

Blaine i le arătă zâmbind.

– Rândul din faţă, şi am aranjat să vină să ne ia o maşină cu şofer.

Shasa intră în cameră în costum de seară, cu eşarfa albă de mătase aruncată lejer peste umăr, cu papionul aranjat cu o asimetrie studiată ca să nu se poată confunda cu una dintre monstruozităţile moderne care se prindeau la gât cu o clamă.

„Ce magnific arată! se gândi Centaine cu inima plină de dragoste. Oare cum o să reuşesc să-l feresc de scorpii?"

Shasa o sărută şi apoi se duse la bufet, să-i toarne obişnuitul pahar de şampanie.

– Mai doriţi un pahar, domnule? îl întrebă pe Blaine.

– Mulţumesc, dar un pahar mi-e de-ajuns, Shasa, refuză Blaine.

Shasa îşi turnă pentru el un suc răcoritor de ghimbir. Cel puţin asta era un lucru pentru care nu va trebui să-şi facă griji, se gândi Centaine, băutura nu va fi niciodată o slăbiciune a lui Shasa.

– Ei bine, mamă, zise Shasa, ridicându-şi paharul. În cinstea noului tău interes în arta masculină a pugilismului. Cunoşti regulile generale ale jocului?

– Cred că doi tineri intră în ring şi încearcă să se omoare unul pe celălalt – nu-i aşa?

– Da, exact aşa, Centaine, râse Blaine.

Blaine nu folosea niciodată cuvinte de alint în faţa lui Shasa, şi nu pentru prima dată Centaine se întrebă ce gândea Shasa despre ea şi Blaine. Cu siguranţă că bănuia ceva, dar în seara asta avea destule griji şi fără să mai deschidă uşa aceasta întunecată. Sorbi din şampanie şi apoi, superbă în diamante şi mătăsuri, la braţul a doi dintre cei mai importanţi bărbaţi ai lumii ei, coborî afară la limuzina ce-i aştepta.

Străzile campusului Universității din Witwatersrand din jurul sălii de sport erau pline ochi de mașini parcate și altele care se târau bară la bară să urce dealul, în timp ce trotuarele gemeau de grămezile de studenți agitați și entuziaști și de suporteri care se îndreptau grăbiți spre sală, așa că șoferul fu nevoit să-i lase la două sute de metri de intrare, și se alăturară mulțimii de pietoni.

Atmosfera din sală era de așteptare gălăgioasă, și când își ocupară locurile rezervate, Centaine fu ușurată să vadă că toți cei din primele trei rânduri erau îmbrăcați la patru ace și că erau de față aproape tot atât de multe doamne câți domni. Avusese coșmaruri că va fi singura femeie din toată sala.

Urmări meciurile preliminare, încercând să pară interesată de prelegerea pe care o primea despre amănuntele esențiale ale jocului și de la Shasa, și de la Blaine, dar pugiliștii din categoriile inferioare de greutate erau așa de mici și pricăjiți, că îi aminteau de niște lupte de cocoși subnutriți și viteza de acțiune era atât de mare, încât avea iluzii optice. În plus, mintea și așteptările ei anticipau cu emoție clipa în care îl va zări pentru prima dată pe tânărul pe care venise să-l vadă.

Se sfârși încă o luptă; luptătorii, plini de vânătăi și lucioși de transpirație, coborâră din ring, sala fu cuprinsă de un murmur anticipativ, iar capetele începură să se întoarcă spre vestiar.

Blaine verifică programul și-i șopti:

– Acum urmează!

Puhoiul de spectatori scoase un urlet feroce.

– Acum vine, îi zise Blaine, atingându-i brațul, dar Centaine își dădu seama că nu-și poate întoarce capul.

„Mai bine nu veneam, se gândi ea, și se făcu mică în scaun. Nu vreau să mă vadă."

Șalangerul de categorie semigrea, Manfred De La Rey, coborî primul în ring, asistat de antrenor și de doi secunzi, iar grupul de studenți de la Stellenbosch scoase un muget tunător

și flutură din pancartele în culorile universității, răcnind din toate puterile strigătul de luptă al universității. Imediat, blocul comasat de studenți de la Wits, din partea cealaltă a sălii, le răspunse cu huiduieli, fluierături și tropăit de picioare. Hărmălaia ajunse la un nivel dureros pentru timpane în momentul în care Manfred intră printre corzi în ring și-și începu dansul pe loc, cu picioarele târșâite, ținându-și pumnii în mănuși deasupra capului, cu halatul de mătase fluturându-i pe umeri ca o capă.

Părul îi crescuse mai lung și, în ciuda modei, nu era pomădat, ci i se ondula în jurul capului ca un nor aurit la fiecare mișcare. Avea bărbia puternică, aproape, dar nu chiar, greoaie, și oasele frunții și ale obrajilor erau proeminente și bine definite, dar ochii îi dominau toate celelalte trăsături – deschiși la culoare și implacabili ca ai unei feline de pradă, accentuați de sprâncenele întunecate.

Umerii îi erau lați, coborând într-o piramidă răsturnată către șolduri și liniile lungi și ferme ale picioarelor, nu avea pic de grăsime pe corp, astfel că fiecare mușchi în parte era vizibil pe sub piele.

Shasa înțepeni în scaun când îl recunoscu. Scrâșni furios din dinți amintindu-și impactul acelor pumni asupra trupului său și masa de pești morți care părea să-l înghită, totul la fel de limpede de parcă ar fi fost ieri.

– Îl cunosc, mamă, mârâi el printre dinții încleștați. El e cel cu care m-am bătut pe debarcaderul de la Walvis Bay.

Centaine îi puse o mână pe braț să-l țină pe loc, dar nu se uită la el și nici nu-i vorbi. Aruncă în schimb o privire rapidă către Blaine, și ceea ce văzu o necăji foarte tare.

Expresia lui Blaine era mohorâtă, și Centaine simțea limpede furia și durerea lui. Poate că la câteva mii de kilometri de aici fusese înțelegător și mărinimos, dar cu dovada vie a dezmățului ei în față, nu putea să se gândească decât la bărbatul care îi făcuse acest bastard, și la acceptul ei – de fapt, participarea ei bucuroasă în acest act. Se gândea la trupul ei,

care trebuia să fie numai al lui, folosit de un străin, de un dușman împotriva căruia își riscase viața în deșert.

„Oh, Doamne, de ce am venit?" se chinui ea și apoi avu o revelație și înțelese brusc răspunsul.

„Carne din carnea mea, se gândi ea. Sânge din sângele meu."

Și își aminti greutatea lui în pântece, și zvâcnetul vieții înmugurind în adâncul ei și toate instinctele ei de mamă erupseră în ea și amenințară să o sufoce, iar țipătul lui furios de la naștere îi răsună în minte, asurzind-o.

„Fiul meu! aproape țipă ea cu voce tare. Propriul fiu."

Magnificul luptător din ring își întoarse capul în direcția ei și o văzu pentru prima dată. Își lăsă mâinile pe lângă corp, își ridică bărbia și se uită fix la ea cu atâta venin, cu o ură atât de amarnică în ochii aceia galbeni, încât Centaine se simți ca lovită cu leuca. Manfred De La Rey îi întoarse apoi ostentativ spatele și se duse în colțul lui.

Cei trei, Blaine, Shasa și Centaine, rămaseră sobri și tăcuți în mijlocul urletelor, scandărilor și freamătului mulțimii. Nici unul dintre ei nu se uită la ceilalți, și numai Centaine se mișcă, răsucind colțul șalului cu paiete în poală și mușcându-și buza de jos ca să nu-i tremure.

Campionul țâșni săltând în ring. Ian Rushmore era cu doi centimetri mai scund decât Manfred, dar mai lat în umeri și cu pieptul la fel de impresionant, cu brațe lungi ca de maimuță, foarte musculoase, cu gâtul atât de scurt și gros că părea să aibă capul fixat direct pe umeri. Părul negru, des și aspru, îi ajungea în bucle până la umeri și părea puternic și periculos ca un mistreț sălbatic.

Sună clopotul și în mugetul asurzitor al mulțimii, cei doi pugiliști se apropiară unul de altul în mijlocul ringului. Centaine icni involuntar auzind bufnitura pumnului în mănușă izbindu-se de carne și os. În comparație cu loviturile fluturătoare ale tinerilor din înfruntările precedente, aceasta părea să fie o luptă de gladiatori.

Centaine nu reuşea niciodată să-şi dea seama cine avea avantajul între cei doi, amândoi se roteau în semicerc, se apropiau şi se loveau cu lovituri îngrozitoare de pumn ce se opreau în garda solidă de braţe şi mănuşi. Apoi se smuceau înapoi, se aplecau înainte şi se reuneau din nou, în timp ce mulţimea din jur urla frenetic.

Lupta se sfârşi la fel de brusc pe cât începuse, şi cei doi luptători se separară şi se înapoiară la echipele de antrenori îmbrăcaţi în alb, care se agitară în jurul lor, dădăcindu-i cu drag, ştergându-i cu buretele şi frământându-le carnea, făcându-le vânt, masându-i şi şoptindu-le.

Manfred sorbi din sticla pe care antrenorul său înalt cu barbă neagră i-o ţinu la gură. Îşi trecu apa prin gură şi apoi se răsuci şi se uită din nou la Centaine, privind-o direct în faţă, alegând-o din toată mulţimea cu ochii lui palizi, şi scuipă ostentativ apa din gură în găleata de la picioarele sale fără să-şi dezlipească ochii de ai ei. Centaine ştia că era pentru ea, că îşi scuipa furia către ea. Simţi că tremură în faţa furiei atât de înfiorătoare şi abia îl auzi pe Blaine care-i murmură ceva.

– Eu am socotit că sunt la egalitate după runda asta. De La Rey n-a cedat deloc şi Rushmore e mai prudent acum.

Pugiliştii se ridicară apoi din nou în picioare, rotindu-se din nou în cercuri, lovind cu pumnii înveliţi în piele, gâfâind ca bivolii de jug la fiecare pumn primit sau dat, cu trupurile sclipindu-le de sudoare din cauza efortului şi cu pete roşii strălucitoare în locurile unde încasaseră lovituri. Continuară la nesfârşit, sălbăticia luptei, sunetele, mirosul, violenţa şi durerea provocată deliberat o făcură pe Centaine să simtă că o ia cu leşin.

– Rushmore a luat runda asta, zise Blaine încet, în pauză.

Centaine simţi că efectiv îl urăşte pentru calmul lui.

Sudoarea rece îi acoperi întreaga faţă ca un văl dezgustător şi aproape că-i venea să vomite, iar între timp Blaine continuă să vorbească:

– De La Rey va trebui să-l termine în următoarele două runde. Dacă n-o face, Rushmore o să-l macine la pământ. Devine din ce în ce mai sigur pe el.

Centaine voia să se ridice şi să alerge afară din sală, dar picioarele nu o mai ascultau. Sună din nou clopotul şi cei doi bărbaţi intrară din nou în ring, în strălucirea nemiloasă a reflectoarelor, şi Centaine încercă să privească în altă parte, dar nu reuşi – aşa că se uită fix, într-o stare de fascinaţie morbidă şi văzu exact tot ce se întâmpla, fiecare detaliu în culori vii şi contururi clare, şi îşi dădu seama că nu va uita niciodată.

Văzu mănuşa roşie de piele repezindu-se fulgerător printr-o breşă infimă în gardă, şi auzi capul celuilalt bărbat pocnind ca şi cum ar fi ajuns la limita streangului spânzurătorii când trupul cade prin trapă. Văzu fiecare picătură în parte de sudoare ţâşnind din pletele lui ude, ca o piatră grea aruncată într-un adânc, şi trăsăturile contorsionate grotesc de impact devenind o mască de agonie carnavalescă.

Centaine auzi lovitura şi scrâşnetul de rupere, dinte, os sau tendon, şi ţipă, dar ţipătul ei se pierdu înghiţit de valul imens de zgomot ce explodă din miile de gâturi din jurul ei, şi Centaine îşi duse degetele la gură când loviturile continuară în faţa ei, atât de rapide că se dizolvau în faţa ochilor ei, atât de rapide, că bufniturile şocante ale impactului se amestecară una în alta ca sunetele unui tel de bătut albuşurile de ou, iar carnea se transformă într-o masă roşie şi informă sub ele. Centaine continuă să ţipe privind turbarea ucigaşă şi îngrozitoare din ochii galbeni ai fiului pe care-l născuse, îl privi devenind o bestie ucigaşă şi diabolică, iar pe adversarul din faţa lui, slăbit, dându-se înapoi pe picioarele înmuiate, răsucindu-se apoi în aer când căzu la podea, rostogolindu-se pe spate, uitându-se în sus cu ochi goi, grohăind în şuvoiul gros şi sclipitor de sânge ce i se scurgea din nasul zdrobit în gura deschisă. Manfred De La Rey dansa deasupra lui, posedat încă de turbare ucigaşă, şi Centaine mai că se aşteptă să-l vadă că-şi dă capul pe spate şi urlă ca un lup la lună, sau că

se aruncă asupra trupului zdrobit de la picioarele sale şi-i sfâşie scalpul sângerând de pe cap, pentru a-l flutura apoi în semn de triumf.

– Du-mă de aici, Blaine, zise ea, plângând. Scoate-mă din locul ăsta!

Blaine o ridică de pe scaun şi o purtă afară în noapte.

În urma lor vuietul ucigaş se auzea înăbuşit, şi Centaine trase adânc în piept aerul rece şi proaspăt al podişului, de parcă fusese salvată de la înec.

„Leul din Kalahari îşi scrie singur numele pe lista pentru Berlin", anunţau titlurile de ziare şi Centaine se cutremură, aruncă ziarul pe marginea patului şi ridică receptorul telefonului. Auzi vocea buimăcită de somn a fiului ei şi îl întrebă imediat.

– Shasa, cât de repede putem pleca acasă?

Blaine ieşi din baia camerei de hotel cu spumă de bărbierit pe obraji.

– Te-ai hotărât? o întrebă când Centaine închise.

– N-are rost nici măcar să încerc să vorbesc cu el, răspunse ea. Ai văzut cum s-a uitat la mine.

– Poate va mai apărea şi altă ocazie... încercă el s-o consoleze.

Dar îi văzu disperarea din privire şi se duse la ea s-o prindă în braţe.

David Abrahams îşi depăşi recordul personal la sprintul de 200 de metri cu aproape o secundă în prima zi a selecţiei pentru Jocurile Olimpice. Însă a doua zi nu se prezentă la fel de bine pe cât se aştepta, nereuşind să câştige ultima tură de 400 decât cu un avans de jumătate de metru. Chiar şi aşa numele lui era aproape de vârful listei ce se citi la balul de la sfârşitul celor cinci zile de probe pe teren şi pistă, iar Shasa, care stătea lângă el, fu cel dintâi care să-i strângă mâna şi să-l bată prietenește pe umăr. David mergea la Berlin.

Două săptămâni mai târziu, se ţinură selecţiile de polo la Clubul Inanda din Johannesburg şi Shasa fu selecţionat pentru echipa „B" de „posibili", faţă de echipa „A" a lui Blaine, de „probabili", pentru ultimul meci al ultimei zile.

Sus în tribună, Centaine îl văzu pe Shasa jucând unul dintre cele mai inspirate meciuri din cariera sa, dar cu disperare în inimă îşi dădu seama că totuşi nu era încă suficient de bun. Shasa nu rată nici o intercepţie, nici o lovitură în timpul primelor cinci reprize, şi o dată reuşi chiar să ia mingea de sub nasul poneiului lui Blaine, cu o etalare de călărie îndrăzneaţă care făcu toate persoanele din tribună să se ridice în picioare. Însă chiar şi aşa, Centaine ştia că nu era de-ajuns.

Clive Ramsay, rivalul lui Shasa pentru poziţia de secund în echipa ce va merge la Berlin, jucase bine toată săptămâna. Era un bărbat de patruzeci şi doi de ani, cu un palmares impresionant, şi îl secondase pe Blaine Malcomess în aproape treizeci de meciuri internaţionale. Cariera lui de jucător tocmai ajunsese la apogeu, şi Centaine ştia că selecţionerii nu puteau să-şi permită să renunţe la el în favoarea unui călăreţ mai tânăr, mai îndrăzneţ, probabil mai talentat, dar evident mai puţin experimentat şi, prin urmare, mai puţin demn de încredere.

Aproape că-i vedea dând înţelept din cap, pufăind din trabucuri şi încuviinţând: „Tânărul Courtney îşi va avea şansa data viitoare", şi simţi că-i urăşte pe toţi încă dinainte – inclusiv pe Blaine Malcomess – când auzi un urlet din mulţimea din jurul ei şi sări şi ea în picioare odată cu restul spectatorilor din tribună.

Slavă Domnului, Shasa nu era în centrul învălmăşelii, galopa spre poartă, gata să intercepteze, când un alt jucător tânăr îl provocă pe Clive Ramsay în centrul terenului.

Probabil nu fusese o mişcare intenţionată, mai degrabă era consecinţa dorinţei nesăbuite de a ieşi în evidenţă, dar coechipierul lui Shasa îl faultă pe Clive Ramsay cu sălbăticie

la intercepție, doborându-i poneiul în genunchi pe pământul tare ca piatra. Examinarea cu raze X din acea după-amiază confirmă că femurul lui Ramsay avea o fractură triplă, și ortopedul fu nevoit să-l supună unei intervenții chirurgicale.

– Nu mai poți juca polo un an de zile, ordonă doctorul, când Clive Ramsay ieși de sub anestezie.

Așa că atunci când selecționerii se adunară în sfârșit să delibereze, Centaine aștepta cu nerăbdare, permițându-și din nou să spere. Așa cum o avertizase, Blaine Malcomess se scuză din încăpere când se discută numele lui Shasa. Dar când fu chemat înapoi înăuntru, președintele anunță:

– Foarte bine, tânărul Courtney o să călărească în locul lui Clive.

Și fără să vrea Blaine se simți foarte mândru, căci Shasa Courtney îi era aproape ca un fiu.

De îndată ce fu posibil, Blaine o sună pe Centaine și-i dădu vestea.

– N-o să se anunțe decât vineri, dar Shasa are deja bilet spre Berlin.

Centaine simți că se sufocă de bucurie.

– Oh, Blaine, iubitul meu, cum o să mă stăpânesc până vineri? țipă ea. Oh, ce frumos o să fie să mergem împreună la Berlin, toți trei! Putem lua Daimlerul și să traversăm Europa. Shasa n-a vizitat niciodată Mort Homme. Putem petrece câteva zile în Paris și poți să mă duci la cină la Laserre. Sunt atâtea aranjamente de făcut, dar putem discuta despre ele sâmbătă, când ne întâlnim.

– Sâmbătă?

Centaine înțelese foarte limpede din vocea lui că uitase.

– E ziua lui Sir Garry – picnicul de pe munte! suspină ea exasperată. Oh, Blaine, e unul dintre puținele momente din an când putem fi împreună – oficial!

– E ziua lui Sir Garry așa de repede din nou? Ce s-a întâmplat cu anul ăsta de a trecut așa repede? se eschivă el.

– Oh, Blaine, chiar ai uitat, îl acuză ea. Nu poți să mă dezamăgești. Anul ăsta o să fie o sărbătorire dublă – ziua lui și participarea lui Shasa la Jocurile Olimpice. Promite-mi c-o să fii acolo, Blaine.

Blaine mai ezită o clipă. Deja îi promisese Isabellei să o ducă împreună cu fetele acasă la mama ei la Franschoek pentru acel sfârșit de săptămână.

– Îți promit, scumpa mea. O să fiu acolo.

Centaine nu va ști niciodată cât de mult îl costa această promisiune, căci Isabella îl va face să plătească pentru promisiunea încălcată cu o cruzime extraordinar de rafinată.

Medicamentele provocaseră această schimbare în Isabella, încerca el să se autoconvingă. În adâncul sufletului ei era în continuare aceeași persoană blândă și dulce cu care se căsătorise. Durerea neîndurătoare și constantă și medicamentele atât de puternice o devastaseră, așa că Blaine încerca să-și păstreze respectul și afecțiunea pentru ea.

Încercă să-și amintească frumusețea ei, delicată și diafană ca petalele unui trandafir proaspăt înflorit, dar frumusețea aceea dispăruse de mult și petalele trandafirului se ofiliseră, iar mirosul putreziciunii o însoțea mereu acum. Mirosul dulceag și dezgustător de medicamente se împrăștia din fiecare por al pielii ei, și abcesele adânci de pe fese și șale ce nu se mai vindecau niciodată aveau un miros slab, dar pătrunzător, pe care Blaine ajunsese să-l urască. Îi era greu să fie în preajma ei. Mirosul și înfățișarea ei îl dezgustau, dar în același timp îl făceau să fie covârșit de milă și de o vinovăție din cauza infidelității lui.

Isabella era slabă ca un schelet. Carnea i se topise de pe oasele picioarelor fragile, care semănau acum cu picioarele unei păsări de baltă, perfect drepte și fără formă, distorsionate doar de nodurile groase ale genunchilor și de tălpile inutile și disproporționat de mari de la extremități.

Avea brațele la fel de subțiri, slăbise și la față. Buzele i se trăseseră înapoi, descoperindu-i dinții mari care, atunci când

încerca să zâmbească sau, mai des, când se strâmba de furie, păreau a aparține unui craniu descărnat. Gingiile îi erau palide, aproape albe.

Pielea îi era albă ca hârtia de orez, și era la fel de uscată și atât de subțire și translucidă că i se vedeau prin ea venele de la mâini și de pe frunte ca o rețea albăstrie, iar ochii erau singurele lucruri vii de pe chipul ei. Aveau acum o sclipire răutăcioasă, ca și cum l-ar fi urât pentru corpul lui sănătos și viguros, când al ei era distrus și inutil.

– Cum poți să faci așa ceva, Blaine? se tângui ea pe un ton ascuțit și acuzator pe care îl folosise de nenumărate ori deja. Mi-ai promis, Blaine. Dumnezeu știe că și așa te văd foarte rar. Am așteptat weekendul acesta încă de...

Și continuă tot așa la nesfârșit, iar Blaine încercă să o ignore, dar se trezi că se gândește din nou la corpul ei.

Nu o văzuse dezbrăcată de aproape șapte ani, și apoi, cu o lună înainte, intrase în budoarul ei crezând că ea se afla în chioșcul din grădină, unde-și petrecea aproape toată ziua, dar Isabella era întinsă goală pe un cearșaf alb pe masa de masaj, cu infirmiera în uniformă albă masând-o, iar când cele două femei se întoarseră spre el, surprinse, probabil i se citise foarte limpede pe față șocul.

Pe pieptul îngust al Isabellei fiecare coastă ieșea în relief, iar sânii îi erau punguțe goale de piele ce-i atârnau sub subsuori. Tufișul întunecat al părului ei pubian era nepotrivit și obscen în bazinul osos al pelvisului ei, de sub care picioarele subțiri ca niște bețe ieșeau într-un unghi deplasat, atât de subțiate că spațiul dintre coapsele ei era mai lat decât mâinile lui.

– Ieși afară! țipase ea la el, iar Blaine își smulsese privirea de pe trupul ei și se năpustise afară din cameră. Ieși afară! Să nu mai vii aici niciodată!

Vocea ei răsuna acum exact pe același ton.

– Du-te la picnicul tău, atunci, dacă trebuie neapărat. Știu ce povară sunt pentru tine. Știu că nu suporți să petreci mai mult decât două-trei minute în prezența mea...

Blaine nu mai putea suporta, și-și ridică o mână să o facă să tacă.

– Ai dreptate, draga mea. A fost o dovadă de egoism din partea mea chiar și numai să menționez acest lucru. Nu vom mai pomeni niciodată despre asta. Bineînțeles că voi merge cu tine.

Blaine văzu sclipirea răzbunătoare de triumf din ochii ei și, dintr-odată, pentru prima oară, o urî, și înainte să se poată controla, gândi: „De ce nu moare? Ar fi mai bine și pentru ea, și pentru toți cei din jurul ei dacă ar muri". Instantaneu se simți oripilat și fu copleșit de vinovăție, așa că se duse rapid la ea și se aplecă asupra scaunului cu rotile, îi luă mâna osoasă în amândouă mâinile lui și o strânse cu blândețe, ducând-o apoi la buze.

– Iartă-mă, te rog, șopti el.

Dar fără să vrea îi apăru în fața ochilor imaginea ei întinsă într-un coșciug. Isabella zăcea frumoasă și senină așa cum fusese pe vremuri, cu părul din nou des și lucios, castaniu-roșcat peste perna albă de satin. Blaine își închise strâns pleoapele, încercând să-și alunge imaginea din minte, dar chiar și când Isabella îi strânse mâna ca răspuns, imaginea îi rămăsese în minte.

– Oh, ce frumos o să fie să fim din nou singuri împreună pentru o vreme, zise ea, ținându-l de mână să nu se ridice. Avem așa de puține șanse să discutăm în ultima vreme! Îți petreci așa de mult timp la Parlament, și când nu-ți îndeplinești îndatoririle în Parlament, ești pe terenul de polo.

– Te văd în fiecare zi, dimineața și seara.

– Oh, știu, dar nu vorbim niciodată. Nici măcar n-am discutat despre Berlin încă, și se apropie timpul.

– Și crezi că sunt multe de discutat, dragă? întrebă el cu grijă.

Își desfăcu mâna dintr-a ei și se întoarse la scaunul lui de cealaltă parte a chioșcului.

– Bineînțeles că sunt multe, Blaine. Avem atât de multe aranjamente de făcut! Când pleacă echipa?

Îi zâmbi expunându-și gingiile palide din spatele buzelor subțiate, ceea ce îi dădea o expresie șireată, aproape de nevăstuică, și Blaine se simți profund tulburat.

– S-ar putea să nu călătoresc deodată cu echipa, îi zise el cu grijă. S-ar putea să plec cu câteva săptămâni mai devreme și să mă opresc în Londra și Paris pentru niște discuții cu guvernul britanic și cel francez, înainte să merg la Berlin.

– Oh, Blaine, dar n-am făcut încă aranjamentele pentru mine, ca să pot merge cu tine, zise ea.

Blaine trebui să-și controleze expresia, căci Isabella îl privea cu atenție.

– Da, zise el. Vom avea nevoie de planuri foarte atente.

Ideea era insuportabilă. De-abia aștepta să fie cu Centaine, să poată să scape de toată prefăcătoria și spaima de a fi descoperit.

– Va trebui să fim foarte siguri, draga mea, că această călătorie nu-ți va agrava considerabil starea de sănătate.

– Nu vrei să merg cu tine, nu-i așa? întrebă ea pe un glas ascuțit.

– Bineînțeles că...

– E o șansă minunată pentru tine să te descotorosești de mine, să evadezi de lângă mine.

– Isabella, te rog, calmează-te. O să-ți faci...

– Nu te preface că-ți pasă de mine – am fost o povară pentru tine de nouă ani. Sunt sigură că ai vrea să mor.

– Isabella...

Blaine era cutremurat de precizia acuzației ei.

– Oh, nu face pe sfântul cu mine, Blaine Malcomess! Sunt eu țintuită în scaunul ăsta, dar văd și eu lucruri, și aud lucruri.

– Nu vreau să mai continuăm discuția asta, zise el, ridicându-se în picioare. O să vorbim din nou când o să-ți controlezi...

– Stai jos! urlă ea. Nu-ți permit să alergi la târfa ta franțuzoaică așa cum faci întotdeauna! Blaine tresări ca și cum i-ar fi tras o palmă, și Isabella continuă triumfătoare: Așa, am zis-o în sfârșit. Oh, Doamne, nici nu știi de câte ori am fost pe punctul de a o zice. Nici nu știi cât de bine mă simt să o zic cu voce tare – târfă! Curvă!

– Dacă nu încetezi, plec, o avertiză el.

– Fleandură, zise ea cu satisfacție. Boarfă! Târâtură!

Blaine se răsuci pe călcâie și coborî treptele chioșcului câte două odată.

– Blaine! urlă ea în urma lui. Vino înapoi!

Blaine continuă să meargă către casă, și tonul vocii ei se schimbă:

– Blaine, îmi pare rău. Iartă-mă. Te rog, vino înapoi. Te rog!

Blaine nu o mai putea refuza acum. Se răsuci șovăind către ea și-și dădu seama că-i tremurau mâinile de șoc și furie. Și le vârî în buzunar și se opri în vârful treptelor.

– Foarte bine, zise el încet. E adevărat despre Centaine Courtney. O iubesc. Dar e adevărat și că am făcut tot ce ne-a fost cu putință ca să nu te rănim și umilim. Așa că nu mai vorbi așa despre ea. Dacă ea mi-ar fi permis, m-aș fi dus la ea de ani de zile – și te-aș fi lăsat. Dumnezeu să mă ierte, dar te-aș fi părăsit! Numai ea m-a ținut aici, numai ea mă ține și acum aici.

Isabella era la fel de zguduită și de calmă ca el, sau așa își închipui, până când o văzu ridicându-și privirile și își dădu seama că se prefăcuse pocăită numai ca să-l atragă înapoi destul de aproape să-i poată vorbi:

– Știu că nu pot merge la Berlin cu tine, Blaine. L-am întrebat deja pe doctorul Joseph și mi-a interzis să merg. A zis că o asemenea călătorie m-ar ucide. Însă știu ce planuri aveți, tu și femeia aceea. Știu că ți-ai folosit toată influența ca să-l bagi pe Shasa Courtney în echipă numai ca să-i dai ei un

pretext să meargă acolo. Știu că plănuiți o vacanță minunată și ilicită, și nu te pot opri să mergi...

Blaine își desfăcu mâinile în resemnare furioasă. Era inutil să protesteze și vocea ei se ridică din nou pe același ton ascuțit și pițigăiat:

– Ei bine, ascultă la mine – n-o să fie luna de miere pe care amândoi credeți c-o s-o aveți. Le-am spus fetelor, Tarei și Mathildei Janine, că o să meargă cu tine. Le-am spus deja, și sunt extrem de încântate amândouă. Așa că ține de tine acum. Fie ești așa de lipsit de inimă că o să-ți dezamăgești propriile fiice, fie te duci să faci pe dădaca, nu pe Romeo în Berlin, continuă ea, cu vocea chiar mai ascuțită, și cu o sclipire răzbunătoare în ochi. Și te avertizez! Dacă refuzi să le iei cu tine, Blaine Malcomess, o să le spun de ce. Îl iau pe Dumnezeu de martor, o să le spun că tăticul lor iubit e un mincinos și un trădător, un libertin și un curvar!

Deși toată lumea, de la cei mai informați ziariști sportivi, până la cel mai de rând fan, se așteptase cu încredere ca Manfred De La Rey să facă parte din echipa de box care avea să meargă la Berlin, când se făcu anunțul oficial și el era într-adevăr pugilistul selectat la categoria semigrea, Roelf Stander, la categoria grea, iar reverendul Tromp Bierman antrenorul oficial al echipei naționale, întregul oraș și corpul universitar din Stellenbosch erupse în manifestări spontane de mândrie și încântare.

Avu loc o recepție civică și o paradă pe străzile orașului, iar la o întâlnire a membrilor din Ossewa Brandwag, generalul comandant îi prezentă ca pe un exemplu al bărbăției afrikander și le lăudă devotamentul și talentul de luptători.

– Tineri așa ca aceștia sunt cei care ne vor conduce națiunea la locul ce i se cuvine de drept pe acest pământ, le zise el.

În timp ce camarazii în uniforme își duseră pumnul drept la piept în semn de salut, generalul prinse de tunicile lui Manfred și Roelf insignele de ofițeri superiori.

– Pentru Dumnezeu și *Volk,* le zise solemn comandantul, iar Manfred nu mai simțise niciodată în viață o asemenea mândrie, o asemenea hotărâre să onoreze această încredere ce i se acordase.

De-a lungul săptămânilor ce urmară, entuziasmul continuă să crească. Își făcură probele la croitorul oficial al echipei pentru jachetele auriu cu verde, pantalonii albi și pălăriile albe de panama cu boruri largi ce formau uniforma în care trebuiau să defileze pe stadionul olimpic. Ținură nesfârșite ședințe de echipă, în care discutară despre orice subiect de la eticheta și comportamentul politicos german până la aranjamentele de călătorie și caracteristicile concurenților cu care era probabil să se confrunte în drumul către finală.

Atât lui Manfred, cât și lui Roelf li se luară interviuri de către reporterii fiecărui ziar și revistă din țară, și o jumătate de oră din programul național de radio „Aceasta e patria noastră" le era dedicată în totalitate.

O singură persoană părea să nu se bucure de toată această tevatură.

– Săptămânile când vei fi plecat mi se vor părea mai lungi decât tot restul vieții mele, îi zise Sarah lui Manfred.

– Nu fi o gâsculiță caraghioasă, râse el. O să se termine mai repede decât îți închipui și o să vin înapoi cu o medalie de aur pe piept.

– Nu-mi mai spune gâsculiță caraghioasă, se răsti ea. Niciodată!

Manfred nu mai râse.

– Ai dreptate, zise el. Meriți mult mai mult de-atât.

Sarah preluase îndatorirea de a-i cronometra pe Manfred și pe Roelf în timpul alergărilor de antrenament din fiecare seară. Alergând cu picioarele goale, Sarah o lua pe scurtătură

peste deal și prin pădure ca să-i aștepte la locuri fixate dinainte cu cronometrul împrumutat de la unchiul Tromp, cu un burete ud și o sticlă de suc de portocale proaspăt stors, ca să-i revigoreze. De îndată ce se ștergeau cu buretele și beau, cei doi începeau din nou să alerge și Sarah le tăia calea din nou, trecând peste creasta dealului sau prin vale ca să-i aștepte la locul următor.

Cu două săptămâni înainte de data de ridicare a ancorei, Roelf trebui să rateze o alergare de seară, fiind obligat să prezideze o ședință specială a consiliului reprezentaților studenților, și Manfred alergă singur.

Alergă de-a lungul pantei abrupte a muntelui Hartenbosch în plin avânt, din toate puterile, zburând în sus cu pași lungi și elastici, ridicându-și privirea către creasta dealului. Sarah îl aștepta acolo și soarele jos de toamnă era în spatele ei, încoronând-o cu aur și trecând prin materialul subțire al rochiei, conturându-i clar picioarele și de asemenea fiecare linie, formă și curbă drăgălașă a trupului ei, aproape ca și cum ar fi fost dezbrăcată.

Manfred se opri fără să vrea din fugă și rămase uitându-se încremenit la ea, cu pieptul tresăltându-i și cu inima bubuind, și nu neapărat din cauza efortului.

„E superbă." Era uluit că nu observase acest lucru până acum, și urcă încet ultimii metri pe pantă, uitându-se la ea, zăpăcit de această constatare și de foamea pustiitoare, instinctul pe care și-l suprimase, căruia nici măcar nu-i recunoscuse existența, și care acum amenința brusc să-l devoreze.

Sarah îi ieși în întâmpinare ultimii câțiva pași; cu picioarele goale era mult mai scundă decât el și asta nu părea decât să-i sporească dorința. Sarah îi întinse buretele, și când Manfred nu făcu nici o mișcare să-l ia, se apropie de el și se întinse să-i șteargă sudoarea de pe gât și de pe umeri.

– Am visat noaptea trecută că eram iarăși în tabără, șopti ea în timp ce-i ștergea brațele. Îți amintești de tabăra de lângă calea ferată, Manie?

Manfred dădu din cap. Avea un nod imens în gât și nu putea răspunde.

– Am văzut-o pe mama întinsă în mormânt. A fost îngrozitor. Apoi s-a schimbat, Manie, și nu mai era mama, erai tu. Erai așa de palid și de frumos, dar știam că te-am pierdut – și am fost așa de chinuită de durere, că am vrut să mor și eu ca să fiu cu tine pentru totdeauna.

Manfred își întinse mâinile și o luă în brațe, iar Sarah izbucni în hohote de plâns și i se prăbuși la piept. Trupul ei era atât de răcoros, moale și docil, iar vocea îi tremura.

– Oh, Manie. Nu vreau să te pierd. Te rog, vino înapoi la mine – fără tine nu mai vreau să trăiesc.

– Te iubesc, Sarie, zise el cu vocea răgușită și Sarah îi tresări în brațe.

– Oh, Manie!

– Nu mi-am dat seama până acum, zise el încet.

– Oh, Manie, eu totdeauna am știut. Te-am iubit din primul minut al primei zile, și o să te iubesc până în ultimul, plânse ea și-și ridică gura spre el. Sărută-mă, Manie, sărută-mă sau o să mor.

Atingerea gurii ei aprinse ceva în el, și flăcările și fumul ascunseră orice urmă de rațiune și realitate. Erau sub pinii de lângă potecă, culcați pe un așternut de ace moi, și aerul zăpușitor al toamnei era moale ca mătasea pe spatele lui gol, dar nu la fel de moale ca trupul ei de sub al lui, și nu la fel de fierbinte ca adâncurile lichide în care se scufundă.

Manfred nu înțelese ce se întâmpla până o auzi țipând, de durere sau bucurie prea intensă, dar deja era prea târziu, și se trezi răspunzându-i țipătului, incapabil să se mai retragă, purtat pe sus de taifunul rotitor într-un loc unde nu mai fusese niciodată – a cărui existență nici măcar nu o bănuise.

Realitatea și conștiința îi reveniră încet, ca de la mare distanță, și se retrase de pe trupul ei, uitându-se la ea oripilat, trăgându-și imediat pe el hainele.

– Ceea ce am făcut e un păcat dincolo de orice mântuire...

– Nu, zise ea scuturând din cap cu vehemență, și se întinse spre el, încă goală. Nu, Manie, nu e un păcat când doi oameni se iubesc. Cum să fie un păcat? E un dar de la Dumnezeu, frumos și sfânt.

În seara dinainte de plecarea spre Europa cu unchiul Tromp și echipa, Manfred se culcă în fosta lui cameră de la casa parohială. Noaptea, când totul era cufundat în tăcere și întuneric, Sarah se strecură încet pe coridor. Manfred nu-și încuiase ușa. Nici nu protestă când Sarah își lăsă cămașa de noapte să-i cadă la pământ și se vârî sub pătură lângă el.

Rămase cu el până când porumbeii din stejarul din fața casei începură să uguie și să fluture din aripi. Atunci îl sărută pentru ultima dată și-i șopti:

– Acum ne aparținem unul altuia – pentru totdeauna.

Mai era numai o jumătate de oră până la ora de plecare și salonul cabinei lui Centaine era atât de aglomerat că stewarzii trebuiau să treacă paharele de șampanie peste capetele oaspeților, iar traversarea cabinei dintr-un capăt în celălalt reprezenta o adevărată aventură. Singurul prieten al lui Centaine care nu era prezent era Blaine Malcomess. Hotărâseră să nu facă public faptul că mergeau cu aceeași navă, și se puseseră de acord să se întâlnească de-abia după vor ieși din port.

Atât Abe Abrahams, care nu-și mai încăpea în piele de mândrie în timp ce-l ținea de braț pe David, cât și doctorul Twentyman-Jones, înalt și lugubru ca o barză marabu, erau de față la petrecerea de rămas-bun dată de Centaine. Veniseră din Windhoek să o conducă. Bineînțeles erau prezenți și Sir Garry și Anna, și de asemenea *Ou Baas* – generalul Smuts – împreună cu micuța lui soție cu părul vaporos și ochelari cu rame metalice, care o făceau să semene cu o reclamă la ceaiul Mazzawattee.

În colțul cel mai îndepărtat, înconjurat de un buchet de tinere domnișoare, Shasa era în toiul unei povestiri întrerupte

mereu de hohote de râs şi exclamaţii de uimire şi de admiraţie, când dintr-odată pierdu şirul a ceea ce zicea şi se holbă pe hubloul de lângă el. Prin el se vedea puntea vaporului, şi ceea ce-i atrăsese atenţia era privirea trecătoare asupra capului unei fete.

Shasa nu-i văzuse faţa, doar profilul şi ceafa, o cascadă de bucle castanii peste un gât lung şi zvelt, cu o urechiuşă ieşind în afară dintre bucle într-un unghi nostim. Nu fusese decât o privire de o clipă, dar ceva în atitudinea şi postura acelui cap îl făcu să-şi piardă imediat interesul faţă de fetele din jurul lui.

Se ridică pe vârfurile picioarelor, stropindu-se cu şampanie, şi-şi vârî capul prin hublou, dar fata trecuse deja şi nu reuşi s-o vadă decât din spate. Avea o talie de viespe şi un fundulet obraznic care se legăna dintr-o parte în alta şi-i făcea rochia să-i danseze ritmic în timpul mersului. Avea gambele perfect rotunjite şi gleznele subţiri şi graţioase. Fata trecu de colţ cu o ultimă legănare din fund, lăsându-l pe Shasa hotărât să o vadă măcar o dată la faţă.

– Scuzaţi-mă, doamnelor.

Grupul din jurul protestă dezamăgit, dar Shasa se scuză cu abilitate şi ieşi din cercul lor, începând să-şi facă loc spre uşă. Dar înainte să ajungă la uşă, sirenele îşi începură tunetul răsunător de avertizare şi auzi strigătele:

– Ultima strigare, doamnelor şi domnilor – toată lumea pe ţărm, toţi cei care nu călătoresc să coboare pe ţărm.

Shasa realiză că nu mai avea timp.

„Probabil e o ciumă – cu spatele îngeresc şi o faţă de diavol – şi aproape sigur nu călătoreşte, oricum", se consolă el. Doctorul Twentyman-Jones îi strânse apoi mâna şi-i ură succes la Jocuri şi Shasa încercă să uite pletele castanii şi să se concentreze asupra îndatoririlor lui sociale, dar nu-i fu deloc uşor.

Afară pe punte căută un cap castaniu printre cele care coborau pasarela sau în mulţimea de pe chei, dar Centaine îl trase de braţ când între uscat şi navă se deschise un spaţiu gol.

– Haide, *chéri*, hai să mergem să verificăm cum sunt aranjate locurile în sufragerie.

– Dar ai fost invitată la masa căpitanului, mamă, protestă el. Era o invitație pe...

– Da, știu, dar tu și David n-ați fost invitați, îl întrerupse ea. Haide, David, să mergem să vedem unde v-au așezat și, dacă nu e potrivit, o să vă schimbăm locurile.

„Pune ea ceva la cale", realiză Shasa. În mod normal, Centaine presupunea întotdeauna că vor avea locuri bune, sigură pe faptul că numele ei era suficient pentru a se bucura de un tratament preferențial, dar acum era foarte insistentă, și avea în ochi acea privire pe care Shasa o cunoștea prea bine, numind-o în sinea lui „scânteierea machiavelică".

– Să mergem, atunci, încuviință el cu indulgență, și toți trei coborâră treptele cu balustrade din lemn de nuc până în sufrageria de clasa întâi de pe puntea de mai jos.

La picioarele scării, un mic grup de călători descurcăreți erau foarte amabili cu ospătarul-șef, bancnote de cinci lire dispăreau ca prin magie în buzunarul acestui domn foarte politicos, fără să lase nici o umflătură, iar pe schema locurilor se șterseră câteva nume, pentru a fi rescrise în alte poziții.

La o mică distanță de grup stătea o siluetă înaltă și familiară pe care Shasa o recunoscu instantaneu. Ceva anume în atitudinea lui, felul în care își ținea capul ușor întors către scări, îi spuse lui Shasa că aștepta pe cineva; zâmbetul strălucitor ce i se așternu pe chip când o văzu pe Centaine făcu să fie limpede cine era acel cineva.

– Doamne sfinte, mamă! exclamă Shasa. Nu știam că Blaine călătorește cu vaporul ăsta – am crezut că o să vină mai târziu cu ceilalți... se întrerupse însă.

Simțise strânsoarea mâinii mamei lui pe braț când îl văzuse pe Blaine, și o auzise trăgând aer adânc în piept.

„Au aranjat asta între ei, se dumiri cu uimire. De-aceea era atât de agitată și încântată." Și în sfârșit realiză. „Nu te gândești niciodată la mama ta în felul ăsta, dar sunt amanți.

Toți anii ăștia, și eu nu mi-am dat seama niciodată." Brusc fu năpădit de toate amănuntele la vremea respectivă nesemnificative, dar acum încărcate de atâtea înțelesuri. „Blaine și mama, ei, să fiu al naibii! Cine s-ar fi gândit..." și fu copleșit de sentimente confuze și contradictorii. „Dintre toți bărbații de pe lume, pe el l-aș fi ales..." În clipa aceea realiză cât de mult ajunsese Blaine Malcomess să țină locul tatălui pe care nu-l cunoscuse niciodată, dar acest gând fu urmat instantaneu de un val de gelozie și indignare morală. „Blaine Malcomess, stâlp al societății și al guvernului, și mama, care totdeauna se încruntă și scutură din cap către mine – și ei, drăcușori neastâmpărați, își fac de cap de ani de zile fără să bănuiască nimeni nimic!"

Blaine venea spre ei.

– Centaine, ce surpriză!

Mama râdea și-i întinse mâna dreaptă.

– Vai de mine, Blaine Malcomess, nici nu m-am gândit c-ai putea fi la bord.

„Ce talent actoricesc minunat! se gândi Shasa ironic. M-ați păcălit și pe mine, și pe toți ceilalți de ani de zile. Voi doi îi faceți pe Clark Gable și pe Ingrid Bergman să pară niște începători!"

Și apoi dintr-odată nu mai contă. Singurul lucru important erau cele două fete care-l urmară pe Blaine, care se apropia de Centaine.

– Centaine, sunt sigur că ți le amintești pe fiicele mele. Aceasta e Tara și aceasta e Mathilda Janine...

„Tara." Shasa îi cântă în gând numele. „Tara – ce nume minunat!" Era fata pe care o zărise pe punte, și era de o sută de ori mai superbă decât sperase c-ar putea fi.

Tara. Era înaltă, cu doar câțiva centimetri sub cei un metru optzeci ai săi, dar picioarele Tarei erau ca niște nuiele de salcie și talia mlădioasă ca o trestie.

Tara. Avea chipul unei madone, un oval senin, cu tenul aproape prea perfect, alb ca niște petale de flori, însă salvat

de la insipiditate de părul castaniu lucios, de gura puternică și mare a tatălui ei, și de ochi, duri ca oțelul cenușiu și scăpărând de inteligență și hotărâre.

Tara o salută pe Centaine cu respectul cuvenit și apoi se întoarse cu fața spre Shasa.

– Shasa, îți amintești de Tara, îi zise Blaine. A fost la Weltevreden acum patru ani.

Asta să fie pacostea aceea gălăgioasă? Shasa se holbă la ea – fata în fusta scurtă și genunchii ososi zgâriați care-l enervase prin zbenguiala ei copilărească și zvăpăiată? Nu-i venea să creadă că era ea, și i se puse un nod în gât.

– Mă bucur să te văd, Tara, după atâta timp.

„Amintește-ți, Tara Malcomess, se avertiză ea. Fii stăpână pe tine și rece." Aproape tremură de rușine amintindu-și cum sărise și se învârtise în jurul lui ca un cățeluș cerșind o mângâiere. „Ce animăluț prostuț am fost!" Dar fusese atât de zăpăcită de dragoste la prima vedere, că și acum mai simțea durerea acelor zile. Însă reuși totuși să rostească ușor indiferent:

– Oh, ne-am întâlnit deja? Cred c-am uitat, iartă-mă. Îi întinse mâna. Ei bine, mă bucur să te întâlnesc din nou atunci... Shasa?

– Da, Shasa, încuviință el, și-i luă mâna într-a lui ca și cum ar fi fost un talisman sfânt.

„Oare de ce nu ne-am mai întâlnit de atunci? se întrebă el, și imediat înțelese răspunsul. A fost intenționat. Blaine și mama au făcut tot posibilul să nu ne întâlnim, ca nu cumva să le complice propriul aranjament. N-au vrut ca Tara să meargă acasă și să-i raporteze totul maică-sii." Dar acum era mult prea fericit ca să se poată supăra pe ei.

– V-ați făcut rezervări la masă? întrebă el, fără să-i dea drumul la mână.

– Tăticul stă la masa căpitanului, zise Tara, bosumflându-se cu drăgălășenie către tatăl ei. Și pe noi are de gând să ne lase singure.

– Am putea sta toţi patru împreună, sugeră rapid Shasa. Haideţi să mergem să vorbim cu *Maître*.

Blaine şi Centaine schimbară priviri uşurate – totul mergea exact aşa cum plănuiseră, cu o mică surpriză pe care nu o prevăzuseră.

Mathilda Janine roşise când dădu mâna cu David Abrahams. Din cele două surori, ea era răţuşca cea urâtă, căci moştenise nu numai gura lată a tatălui ei, ci şi nasul mare şi urechile ieşite în afară, iar părul nu-i era castaniu, ci roşu ca morcovul.

„Şi el are un nas mare", constată ea în timp ce-l studia pe David, şi imediat gândurile ei o luară în altă direcţie: „Dacă Tara îi spune că n-am decât şaisprezece ani, o să mor!"

Călătoria fu o adevărată furtună de emoţii, plină de încântări, surprize, frustrări şi agonii pentru toţi. În timpul celor paisprezece zile de traversare a oceanului, până la Southampton, Centaine şi Blaine nu-i văzură decât foarte puţin pe cei patru tineri, întâlnindu-se cu ei doar la un cocktail lângă piscina vaporului înainte de prânz şi la un dans obligatoriu după cină, când Shasa şi David dansau fiecare cu Centaine o dată, iar Blaine făcea acelaşi lucru cu fiicele lui. După aceea avea loc un schimb rapid de priviri între cei patru tineri şi începeau să inventeze scuze elaborate, dispărând apoi toţi patru la clasa turist, unde era adevărata distracţie, lăsându-i pe Blaine şi pe Centaine plăcerilor lor mai solemne de pe punţile superioare.

Tara îmbrăcată în costum de baie întreg de culoare verde, era cea mai superbă privelişte pe care o văzuse vreodată Shasa în faţa ochilor. Pe sub materialul colant sânii ei aveau forma perelor necoapte şi, când ieşi din piscină cu apa şiroindu-i pe picioarele lungi şi elegante, Shasa îi deslusi conturul buricului prin material şi vârfurile tari ale sfârcurilor, şi făcu un efort de voinţă să nu geamă cu voce tare.

Mathilda Janine şi David îşi descoperiseră un simţ comun al umorului, absolut debordant, şi se făceau reciproc să râdă

în hohote aproape încontinuu. Mathilda Janine se trezea la patru şi treizeci de minute în fiecare dimineaţă, oricât de târziu s-ar fi dus la culcare, ca să-i strige încurajări zgomotoase lui David în timp ce acesta alerga cele cincizeci de ture în jurul punţii.

„Are mişcări de panteră, se gândi ea. Ample, line şi graţioase." Şi trebuia să se gândească la cincizeci de noi vorbe de duh în fiecare dimineaţă ca să i le strige când alerga pe lângă ea. Se fugăreau în jurul bazinului şi se luptau frenetici sub suprafaţa apei; odată reuşiră să cadă în bazin încleştaţi unul în braţele celuilalt, dar, în afara unui sărut furat pe obraz în uşa cabinei pe care Mathilda Janine o împărţea cu Tara, nici unul din ei nu se gândise să ducă relaţia mai departe. Deşi David apreciase scurta relaţie pe care o avusese cu Cămila, nici nu-i trecu prin minte să-şi îngăduie aceleaşi libertăţi cu o persoană atât de deosebită ca Matty.

Shasa, pe de altă parte, nu suferea din cauza unor asemenea inhibiţii. El avea cu mult mai multă experienţă sexuală decât David şi, odată ce-şi revenise din şocul iniţial al frumuseţii Tarei, se lansă imediat într-un atac insidios, dar hotărât, asupra fortăreţei virginităţii ei. Însă rezultatele lui erau chiar mai puţin spectaculoase decât cele ale lui David.

Îi trebui aproape o săptămână să ajungă la stadiul de intimitate în care Tara îi permise să-i pună loţiune de plajă pe umeri şi pe spate. În orele târzii de după miezul nopţii, când pe ringul de dans se stingea lumina anunţând ultimul dans şi orchestra interpreta cântecul romantic *Poinciana*, Tara îşi lipea obrazul moale ca de catifea de al lui, dar când Shasa încercă să-şi lipească tot trupul de al ei, ea nu-i dădu voie decât pentru câteva secunde şi apoi îşi arcui spatele îndepărtându-se de el, iar când Shasa încercă să o sărute în uşa cabinei, Tara îl ţinu la distanţă punându-i amândouă mâinile pe piept şi râzând apoi încet şi ademenitor.

– Vrăjitoarea asta tâmpită e complet frigidă, zise Shasa în fața oglinzii înainte de a se bărbieri. Probabil are un aisberg în chiloți.

Gândul la acele regiuni îl făcu să tremure de frustrare și se hotărî să n-o mai vâneze. Se gândi la celelalte cinci sau șase femei de la bord, nu toate tinere, care se uitaseră la el cu o invitație de neconfundat în priviri.

– Aș putea să le am pe oricare dintre ele, în loc să mă las dus de nas de Domnișoara-Chiloți-de-Tablă...

Dar o oră mai târziu era partenerul ei la unul dintre jocurile de pe punte, sau întindea loțiunea de plajă pe mușchii fini ai spatelui ei perfect, cu degetele tremurând de dorință agonizantă, sau încerca să țină pasul cu ea într-o discuție despre meritele sau defectele planului guvernului de a refuza dreptul de vot oamenilor de culoare din provincia Cape.

Descoperise cu groază exasperată că Tara Malcomess avea o conștiință politică puternic dezvoltată, și că, deși exista o înțelegere vagă între el și mama sa că Shasa va intra într-o zi în politică și Parlament, interesul său față de problemele complexe ale țării nu era nici pe de parte de același calibru ca al Tarei. Opiniile ei politice era aproape la fel de tulburătoare pentru el ca atracțiile corpului ei.

– Sunt de părere, așa ca tăticul, că, în loc să luăm dreptul de vot puținilor negri care-l au, ar trebui să-l acordăm tuturor.

– Tuturor! exclamă Shasa, oripilat. Nu poți crede așa ceva cu adevărat!

– Bineînțeles că așa cred. Nu la toți deodată, căci într-o țară civilizată, conducerea trebuie asigurată de către cei care se dovedesc capabili de a guverna. Să le dăm voturile tuturor celor care au standardele potrivite de educație și responsabilitate. În două generații fiecare bărbat și femeie, negri sau albi, ar putea avea drept de vot.

Shasa se cutremură la acest gând – propriile aspirații de a avea un loc în Parlament nu ar supraviețui unui asemenea

fenomen –, dar aceasta era probabil cea mai puțin radicală dintre părerile ei.

– Cum se poate să nu le permiți oamenilor să dețină pământ în propria țară sau să-și vândă forța de muncă pe cea mai bună piață, sau să le interzici să facă negocieri colective?

Sindicatele erau uneltele lui Lenin și ale diavolului. Acesta era un fapt pe care Shasa îl învățase odată cu laptele mamei lui.

„E bolșevică – dar, dragă Doamne, ce bolșevică frumoasă!" se gândi el, și o trase în picioare ca să întrerupă prelegerea insuportabilă.

– Hai să mergem la înot.

„E un fascist ignorant", se gândi ea furioasă, dar când văzu cum se uitau la el celelalte femei din spatele ochelarilor lor de soare, simți că le-ar scoate cu plăcere ochii din orbite, iar noaptea târziu, în patul ei, se gândea la atingerea mâinilor lui pe spinarea ei goală și la senzația plăcută pe care o simțea atunci când își apropia corpul de ea pe ringul de dans, și roși la viziunea fanteziilor ce-i umplură mintea.

„Dacă-l las să înceapă – chiar și numai un pic, știu că nu voi fi în stare să-l opresc, că nici măcar n-o să vreau să-l opresc..." și se îmbărbătă să-i facă față. „Stăpână pe mine și distantă", repetă ea, ca o vrajă împotriva impulsurilor trădătoare ale propriului trup.

Printr-o coincidență extraordinară Bentley-ul lui Blaine Malcomess se afla și el în cală, întâmplător chiar lângă Daimlerul lui Centaine.

– Putem merge la Berlin în convoi! exclamă Centaine de parcă tocmai îi venise această idee.

Cei patru membri mai tineri ai grupului îmbrățișară ideea cu bucurie zgomotoasă, și imediat începură să negocieze locurile din cele două vehicule. Centaine și Blaine, cu proteste mai mult formale, se lăsară exilați împreună în Bentley,

în timp ce tinerii, cu Shasa pe post de şofer, aveau să-i urmeze în Daimler.

Din Le Havre conduseră pe drumurile prăfoase din nord-vestul Franţei, prin oraşe cu nume care aminteau încă de ororile războiului: Amiens şi Arras. Câmpurile mlăştinoase de luptă unde fusese Blaine în timpul războiului erau acum acoperite de iarbă verde, dar câmpurile de cruci albe erau sclipitoare ca nişte margarete în lumina soarelui.

– Dea Domnul ca omenirea să nu mai trebuiască vreodată să treacă prin aşa ceva, murmură Blaine, iar Centainę se întinse şi-l prinse de mână.

În micul sat Mort Homme, opriră în faţa hanului de pe strada principală, şi când Centaine intră să întrebe de locuri de cazare, proprietara de la tejghea o recunoscu instantaneu şi ţipă de încântare.

– *Henri, viens vite! C'est Mademoiselle de Thiry du château...*[1] şi se repezi s-o îmbrăţişeze pe Centaine şi s-o sărute pe amândoi obrajii.

Un vânzător ambulant fu scos afară din camera sa şi cele mai bune odăi ale casei fură imediat la dispoziţia lor; fu necesar să dea câteva explicaţii când Centaine şi Blaine cerură camere separate, dar cina din seara aceea fu minunat de nostalgică pentru Centaine, cu toate specialităţile – terine, trufe şi tarte – cu vinul local, iar patroana stătu în picioare lângă masă pe tot timpul cinei, povestindu-i lui Centaine toate bârfele, morţile şi naşterile, căsătoriile şi aventurile amoroase din ultimii nouăsprezece ani.

Dimineaţa devreme, Centaine şi Shasa îi lăsară pe ceilalţi să doarmă şi se duseră la castel. Era numai dărâmături şi ziduri negre de funingine, cu geamurile sparte şi cu găuri de la obuze, năpădit de buruieni, deprimant, şi Centaine stătu în mijlocul ruinelor şi plânse pentru tatăl ei, care preferase să

[1] Henri, hai repede! A venit domnişoara de Thiry de la castel. (în lb. fr., în original)

ardă împreună cu casa lui decât s-o abandoneze trupelor germane ce avansau.

După război, proprietatea fusese vândută pentru a plăti datoriile pe care bătrânul le acumulase de-a lungul întregii lui vieți, trăind bine și bând din belșug. Acum era în proprietatea firmei Henessy, marea companie producătoare de coniac; „bătrânului i-ar fi plăcut această mică ironie", se gândi Centaine, zâmbind.

Urcară împreună deluşorul din spatele castelului ruinat și, din vârf, Centaine îi arătă livada și plantația unde fusese aerodromul în timpul războiului.

– Acolo a fost staționat escadronul tatălui tău, la marginea livezii. Așteptam în fiecare dimineață să decoleze escadronul, și le făceam semn înainte să meargă la luptă.

– Pilotau avioane SE5a, nu-i așa?

– De-abia mai târziu. La început, aveau vechile Sopwith. Aparatul tatălui tău era galben aprins, zise ea, uitându-se în sus. Eu îi spuneam *le petit jaune,* micul galben – pot să-l văd și acum în fața ochilor, cu casca de zbor pe cap. Își ridica ochelarii de protecție ca să-i văd ochii când zbura pe lângă mine. Of, Shasa, ce nobil, vesel și tânăr era, ca un șoim tânăr zburând în văzduh.

Coborâră dealul și conduseră încet înapoi printre podgorii. Centaine îl rugă pe Shasa să oprească lângă un mic hambar cu ziduri de piatră de la colțul câmpului din nord. Tânărul o privi nedumerit cum rămase nemișcată în pragul clădirii acoperite cu stuf pentru câteva minute, iar când se întoarse la Daimler avea un zâmbet slab pe buze și o lucire caldă în ochi.

Îi văzu privirea întrebătoare și-i spuse:

– Aici mă întâlneam cu tatăl tău.

Cu o intuiție de clarvăzător, Shasa realiză că aici fusese el conceput, în clădirea aceasta părăginită dintr-o țară străină, și acest gând ciudat îi rămase în minte mult după ce porni înapoi spre han.

La intrarea în sat, în fața bisericii cu turla ei verde de aramă, se opriră din nou și intrară în cimitir. Mormântul lui Michael Courtney era în capătul cel mai îndepărtat de intrare, sub o tisă. Centaine comandase piatra funerară din Africa, dar n-o văzuse încă niciodată. Un șoim de marmură, cocoțat pe un drapel zdrențuit de luptă, era pe punctul de a-și lua zborul, cu aripile desfăcute. Lui Shasa i se păru că era puțin cam prea extravagant pentru un monument funerar.

Se opriră în fața lui și citiră inscripția:

ÎN MEMORIA
CĂPITANULUI MICHAEL COURTNEY RFC
CĂZUT LA DATORIE 19 APRILIE 1917.
N-A EXISTAT VREODATĂ O IUBIRE MAI MARE

Piatra funerară fusese năpădită de buruieni, așa că îngenuncheară amândoi și curățară mormântul. Apoi se ridicară și rămaseră lângă ea, cu capetele plecate.

Shasa se așteptase să fie profund mișcat de vizita la mormântul tatălui său, dar se simțea detașat și calm. Bărbatul de sub piatra funerară se transformase în țărână încă dinainte să se nască el. Se simțise mai apropiat de Michael Courtney la zece mii de kilometri depărtare de aici, când dormise în patul lui, îi purtase fosta jachetă de lână, trăsese cu pușca lui Purdey și pescuise cu undițele lui, sau când îi folosise stiloul cu peniță de aur și butonii de cravată de platină cu onix.

Se întoarseră pe cărarea către biserică și-l găsiră pe preotul bisericii în sacristie. Era un bărbat tânăr, nu cu mult mai în vârstă decât Shasa, și Centaine se simți dezamăgită, căci tinerețea lui părea să rupă legătura și așa fragilă pe care o avea cu Michael și cu trecutul. Cu toate acestea, scrise două cecuri cu sume foarte generoase, unul pentru repararea turlei bisericii și celălalt pentru flori proaspete care să fie aduse la mormântul lui Michael în fiecare duminică pe timp nelimitat,

şi apoi se întoarseră la Daimler însoţiţi încă de binecuvântările pline de fervoare ale preotului.

A doua zi se duseră toţi la Paris; Centaine trimisese dinainte o telegramă pentru a le rezerva camere la Ritz în Place Vendôme.

Blaine şi Centaine aveau amândoi planificate o serie întreagă de întâlniri – şedinţe, prânzuri, cine – cu diverşi membri ai guvernului francez, aşa că cei patru membri tineri ai grupului fură lăsaţi de capul lor şi în curând descoperiră că Paris era oraşul romantismului şi al distracţiei.

Urcară la primul etaj al Turnului Eiffel într-unul dintre lifturile scârţâitoare şi apoi se luară la întrecere pe scările de oţel până în vârf, unde exclamară de uimire vazând panorama metropolei întinsă la picioarele lor. Se plimbară braţ la braţ pe trotuar de-a lungul fluviului şi pe sub podurile fabuloase de peste Sena. Cu aparatul ei Brownie, Tara îi fotografie pe treptele din Mortmartre, cu Sacré Cœur în fundal; băură cafea şi mâncară croasanţi în cafenelele de pe trotuar şi luară prânzul la Café de la Paix, cinară la La Coupole şi văzură *La Traviata* la Opéra.

La miezul nopţii, fetele le urau noapte bună tatălui lor şi lui Centaine şi apoi se retrăgeau cuminţi şi sfioase în camera lor. Shasa şi David le ajutau apoi să iasă pe balcon şi plecau toţi patru la dans în nenumăratele *boîtes* de pe malul stâng, sau rămâneau să asculte jazz în cramele din Montparnasse, unde descoperiră un trompetist negru care cânta cu atâta talent că te făcea să tremuri, şi o mică braserie unde puteai mânca melci şi căpşuni la ora trei dimineaţa.

În ultima dimineaţă, când se furişau pe coridor ca să ducă fetele înapoi în camera lor, auziră voci familiare în liftul ce tocmai ajungea la etajul lor, şi toţi patru se repeziră în ultima clipă în jos pe scări, ajungând claie peste grămadă la etajul inferior, fetele înfundându-şi chicotelile cu batistele, în timp ce Blaine şi Centaine, îmbrăcaţi în hainele lor de gală, ieşiră

din lift braţ la braţ şi se îndreptară încet către apartamentul lui Centaine.

Părăsiră Parisul cu regrete şi ajunseră la graniţa cu Germania într-o stare de bună dispoziţie aproape efervescentă. Îşi prezentară paşapoartele la vameşii francezi şi li se făcu semn să treacă în partea germană cu pompa galică obişnuită. Coborâră din Bentley şi din Daimler, pe care le parcaseră lângă barieră, şi intrară în postul de vamă german unde fură frapaţi imediat de diferenţa de atitudine a celor două grupuri de ofiţeri.

Cei doi ofiţeri germani erau spilcuiţi, cu cizmele şi centurile lustruite până la luciu, cu chipiele fixate la exact unghiul regulamentar şi svasticile negre pe fundal roşu şi alb pe braţele stângi. De pe peretele din spatele lor, îi privea încruntat portretul înrămat al Führerului, sever şi mustăcios.

Blaine aşeză teancul de paşapoarte pe biroul din faţa lor cu un *„Guten Tag, mein Herr"* plin de amabilitate şi se trase apoi la parte, discutând încet cu Centaine, în timp ce unul din ofiţeri le verifică pe rând paşapoartele, comparând fiecare titular cu fotografia din paşaport şi apoi ştampilând viza cu vulturul negru şi svastica, trecând apoi la următorul document.

Paşaportul lui Dave Abrahams era ultimul şi, când ofiţerul ajunse la el, se opri şi reciti coperta, apoi întoarse cu pedanterie fiecare pagină a actului, verificându-l atent, uitându-se iar la David şi scrutându-i trăsăturile după fiecare pagină. După câteva minute, peste grupul din jurul lui David se lăsă tăcerea şi toţi schimbară priviri nedumerite.

– Cred că e ceva în neregulă, Blaine, zise încet Centaine, iar Blaine se apropie din nou de birou.

– Probleme? întrebă el, iar ofiţerul îi răspunse într-o engleză poticnită, dar corectă.

– Abrahams este un nume evreiesc, nu?

Blaine se înroşi de iritare, dar înainte să poată răspunde, David făcu şi el un pas către birou.

– Da, e un nume evreiesc! zise el încet, iar ofițerul dădu meditativ din cap, bătând darabana pe pașaport cu un deget.

– Recunoști că ești evreu?

– Sunt evreu, răspunse David pe același ton calm.

– Nu scrie în pașaportul tău că ești evreu, remarcă ofițerul vamal.

– Ar trebui să scrie? întrebă David.

Ofițerul ridică din umeri.

– Vrei să intri în Germania – și ești evreu? întrebă el apoi.

– Vreau să intru în Germania să particip la Jocurile Olimpice, la care am fost invitat de către guvernul german.

– Ah! Ești un atlet olimpic – un atlet olimpic evreu?

– Nu, sunt un atlet olimpic sud-african. E vreo neregulă cu viza mea?

Ofițerul nu răspunse la întrebare.

– Așteaptă aici, te rog!

Se duse apoi pe ușa din spate cu pașaportul lui David în mână.

Îl auziră vorbind cu cineva în biroul din spate și se uitară toți la Tara. Ea era singura dintre ei care înțelegea puțină germană, căci studiase limba pentru examenele de admitere și trecuse cu notă foarte mare.

– Ce zice? întrebă Blaine.

– Vorbesc prea repede – ceva despre „evrei" și „Jocurile Olimpice", răspunse Tara.

Ușa se deschise din nou și ofițerul se întoarse cu un bărbat cu fața rumenă, în mod evident superiorul său, căci uniforma și atitudinea sa erau mai pompoase.

– Care e Abrahams? întrebă el.

– Eu sunt.

– Ești evreu? Recunoști că ești evreu?

– Da, sunt evreu. Am mai spus asta de mai multe ori. E vreo problemă cu viza mea?

– Așteaptă, te rog.

De data aceasta toți trei ofițerii se retraseră în biroul din spate, luând din nou pașaportul lui David cu ei. Auziră sunetul unui telefon și apoi vocea ofițerului superior, vorbind tare și slugarnic.

– Ce se întâmplă? întrebară uitându-se la Tara.

– Vorbește cu cineva la Berlin, le spuse Tara. Le explică despre David.

Partea de conversație din camera alăturată se termină cu:

– *Jawohl, mein Kapitän,* repetat de patru ori, de fiecare dată mai tare, și apoi un *Heil Hitler!* urlat, urmat de sunetul receptorului închis.

Cei trei ofițeri se întoarseră în șir în biroul din față. Superiorul cu fața rumenă ștampilă pașaportul lui David și i-l înmână cu un gest expansiv.

– Bine ați venit în al Treilea Reich! declară el, azvârlindu-și brațul drept înainte și în sus, cu mâna deschisă și întinsă spre ei, strigând apoi: *Heil Hitler!*

Mathilda Janine izbucni în chicoteli înfundate.

– Ce caraghios!

Blaine o apucă de braț și o scoase afară din birou.

Așa că intrară în Germania, toți șase tăcuți și preocupați.

Găsiră locuri de cazare la primul han de la marginea drumului, și spre deosebire de obiceiul ei, Centaine acceptă camerele fără să inspecteze prima dată paturile, instalațiile sanitare și bucătăria. După cină nici unul nu voi să joace cărți sau să exploreze satul și se culcară înainte de ora zece.

Însă dimineață la micul dejun deja își recăpătaseră buna dispoziție și Mathilda Janine îi făcu să râdă cu o poezie pe care o compusese în onoarea rezultatelor mărețe pe care tatăl ei, Shasa și David urmau să le obțină la Jocurile Olimpice.

Se simțiră și mai binedispuși în timpul călătoriei plăcute prin frumosul peisaj rural german, cu satele și castelele din vârful dealurilor ce păreau ieșite din paginile cărților de basme de Hans Andersen, pădurile de pini în contrast întunecat cu pajiștile vaste și râurile învolburate traversate de poduri

arcuite de piatră. De-a lungul drumului, văzură grupuri de tineri în costume naționale, băieții în *lederhosen* și pălării de loden cu pene, fetele în *dirndls,* făcând semn cu mâna și strigând saluturi către cele două automobile mari ce treceau în viteză pe lângă ei.

Luară prânzul într-un han plin de oameni, muzică și râsete, pulpă de mistreț sălbatic cu garnitură de cartofi copți și mere, și băură Moselle cu gust de struguri și soare în adâncurile sale de un verde palid.

– Toată lumea arată așa de fericită și prosperă, remarcă Shasa uitându-se prin sala plină.

– Singura țară din lume fără șomaj și săraci, încuviință Centaine, dar Blaine își gustă vinul și nu zise nimic.

În după-amiaza aceea intrară în zona de câmpie din nord, apropiindu-se de Berlin, și Shasa, care conducea în față, intră în curbă cu Daimlerul atât de brusc că David se apucă de bord și fetele din spate țipară de spaimă.

Shasa sări afară, lăsând motorul încă pornit, strigând:

– David! David! Uită-te la ele – nu sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-ai văzut în viața ta?

Ceilalți se îngrămădiră imediat lângă el și se uitară cu toții în sus, până când ajunse în Bentley-ul din urmă și Blaine împreună cu Centaine se alătură grupului, umbrindu-și ochii împotriva soarelui.

În apropiere de șosea se afla un aerodrom. Hangarele erau vopsite în argintiu și conul de vânt flutura în briza ușoară din brațul său alb și lung. Trei avioane de luptă ieșiră în șir din lumina soarelui, apropiindu-se apoi în formație și aliniindu-se să aterizeze pe pistă. Erau zvelte ca niște rechini, cu burta și partea de jos a aripilor vopsite în albastru precum cerul, iar suprafața de deasupra pătată de camuflaj și cu butucul elicei galben aprins.

– Ce sunt? îi întrebă Blaine pe cei doi tineri piloți, și amândoi răspunseră într-un glas:

– 109.

– Messerschmitt.

Ajutajele pentru mitraliere erau țepoase ca niște arici pe sub marginea din față a aripilor, și ochii tunurilor se uitau cu răutate din centrul butucilor elicelor rotitoare.

– Ce n-aș da să zbor cu unul din astea!

– Un braț...

– Și un picior...

– Și speranța de mântuire!

Cele trei avioane de luptă își schimbară formația într-o linie și coborâră spre pistă.

– Se spune că pot ajunge la 560 kilometri pe oră, la zbor de nivel...

– Oh, ce superb! Oh, ce superb! Uite cum zboară!

Entuziasmul și încântarea lor se dovediră contagioase pentru fete, și amândouă bătură din palme, în timp ce aparatele de război trecură peste capetele lor și atinseră pista la doar câteva sute de metri depărtare.

– Ar merita să merg la război numai ca să apuc să pilotez o frumusețe ca asta! exclamă extaziat Shasa, și Blaine se întoarse către Bentley ca să-și ascundă furia bruscă pe care i-o provocase acea remarcă.

Centaine se așeză pe scaunul de lângă el și rămaseră în tăcere preț de cinci minute, înainte ca ea să zică:

– E așa de tânăr și zăpăcit uneori – îmi pare rău, Blaine, știu că te-a supărat.

Blaine oftă.

– Și noi am fost tot așa. Îi spuneam „jocul suprem" și ne gândeam că va fi cel mai glorios moment al vieții noastre, care ne va transforma în bărbați și eroi. Nimeni nu ne-a spus despre burțile despicate, despre groază și duhoarea morților după cinci zile în soare.

– N-o să se mai întâmple iar, zise Centaine cu ardoare. Te rog, nu lăsa să se mai întâmple o dată!

Văzu din nou în minte avionul arzând, cu trupul bărbatului pe care-l iubea înnegrit, contorsionat și uscat; apoi

chipul ce nu mai era al lui Michael, ci al fiului său, şi faţa atât de frumoasă a lui Shasa crăpată ca un crenvurst fiert prea tare şi toate lichidele trupului lui tânăr scurgându-se din el.

– Te rog, opreşte maşina, Blaine, şopti ea. Cred că-mi vine să vărs.

Conducând fără oprire ar fi ajuns la Berlin în seara aceea, dar într-unul din oraşelele prin care trecură, străzile erau decorate de sărbătoare, iar când Centaine întrebă pe cineva, află că avea loc un festival în cinstea sfântului protector local.

– Oh, Blaine, hai să rămânem aici peste noapte! exclamă ea.

În după-amiaza aceea avu loc o procesiune. Efigia unui sfânt era dusă cu paradă pe străzile înguste şi pietruite, urmată de o fanfară, cu fetiţe blonde angelice în costume naţionale şi băieţei în uniforme.

– Aceştia sunt aşa-numiţii membri ai Tineretului Hitlerist, explică Blaine. Aproximativ ca organizaţia cercetaşilor bătrânului Baden-Powell, dar cu un accent mult mai puternic pe aspiraţiile şi patriotismul naţionalist german.

După paradă avu loc un dans la lumina torţelor în piaţa oraşului, plină de cărucioare de unde se serveau halbe de bere înspumată sau pahare de Sekt, echivalentul german al şampaniei, iar chelneriţele cu şorţuri dantelate şi obraji ca merele coapte purtau tăvi supraîncărcate cu mâncare grea, pulpe de porc şi de vită, scrumbii afumate şi brânzeturi.

Găsiră o masă într-un colţ al pieţei, şi petrecăreţii de la mesele vecine le strigară urări şi glume vesele; băură bere, dansară şi ţinură ritmul fanfarei „oom-pa-pa" cu halbele de bere.

Apoi foarte brusc atmosfera se schimbă. Râsetele din jur deveniră sparte şi forţate, chipurile şi privirile petrecăreţilor de la mesele învecinate deveniră prudente; fanfara începu să cânte prea tare şi dansatorii deveniră frenetici.

În piaţă intraseră patru bărbaţi. Purtau uniforme maronii, cu centuri peste piept şi omniprezentele banderole cu svastici

la brațul stâng. Căștile maro cu margini rotunjite le erau trase jos peste ochi și chingile de piele de sub bărbie erau dezlegate. Fiecare purta o cutie mică de lemn pentru donații cu o deschizătură în capac și se răspândiră în piață, trecând pe la fiecare masă.

Toată lumea făcu o donație, dar în timp ce puneau monedele prin deschizătura din capac, nimeni nu se uită la oamenii cu uniformele maro. Râsetele erau forțate și speriate, și se uitau la halbe sau la propriile mâini până când bărbații cu cutiile de donații treceau la masa următoare, atunci schimbând priviri ușurate.

– Cine sunt oamenii ăștia? întrebă inocentă Centaine, neîncercând deloc să-și ascundă curiozitatea.

– Sunt SA, răspunse Blaine. Batalioanele de Asalt sau Cămășile Brune, sunt de fapt bătăușii Partidului Național Socialist. Uită-te la acela. Nu e deloc remarcabil că se găsesc întotdeauna oameni gata să facă genul acesta de muncă – nevoia își găsește oamenii. Dea Domnul să nu fie acesta chipul noii Germanii!

Membrul SA despre care vorbise avea chipul placid și greoi al unui țăran, brutal și obtuz. Le observă interesul nedeghizat și veni drept spre masa lor cu mersul intenționat amenințător.

– Actele! zise el.

– Vrea să-i dăm actele, traduse Tara, și Blaine îi înmână pașaportul său.

– Ah! Turiști străini.

Atitudinea Cămășii Brune se schimbă. Zâmbi slugarnic și-i dădu înapoi lui Blaine pașaportul cu câteva cuvinte amabile.

– Zice: „Bine ați venit în paradisul Germaniei Național Socialiste", traduse Tara, și Blaine dădu din cap. Mai zice: „O să vedeți cât este de fericit și mândru poporul german acum" – și încă ceva ce n-am înțeles.

– Spune-i că sperăm că va fi întotdeauna fericit și mândru.

Membrul SA zâmbi şi-şi lovi călcâiele cizmelor luând poziţie de drepţi.

– *Heil Hitler!*

Le dădu salutul nazist şi Mathilda Janine chicoti.

– Nu mă pot abţine, zise ea, când Blaine îi aruncă o privire aspră ca s-o potolească. Pur şi simplu mă omoară când fac aşa.

Grupul de Cămăşi Brune părăsi piaţa şi atmosfera se detensionă vizibil; fanfara îşi încetini ritmul frenetic şi dansatorii la fel. Oamenii începură să se uite iar unii la alţii drept în ochi şi să zâmbească firesc.

În noaptea aceea Centaine îşi trase plapuma groasă de puf de gâscă până la urechi şi se cuibări în braţele lui Blaine.

– Ai observat cum oamenii de aici par blocaţi într-o stare de râsete febrile şi lacrimi speriate? întrebă ea.

Blaine nu zise nimic pentru o vreme şi apoi îi şopti cu o voce răguşită:

– Pluteşte un miros în aer ce-mi dă fiori – mi se pare că e duhoarea unei molime mortale.

Blaine se cutremură înfiorat şi o trase mai aproape de el.

Înaintau în viteză pe şoseaua albă, traversând suburbiile capitalei germane, cu Daimlerul înainte.

– Ce multă apă! Şi canale, şi aşa de mulţi copaci!

– Tot oraşul e construit pe o reţea de canale, explică Tara. Râurile prinse sub vechile morene terminale situate de la est la vest...

– Cum se face că tu totdeauna le ştii pe toate? o întrerupse Shasa, realmente exasperat.

– Spre deosebire de alte persoane pe care le-aş putea numi, eu, una, nu sunt analfabetă, replică ea, iar David se strâmbă teatral.

– Au! Asta a durut, şi nici măcar nu era ţintită spre mine.

– Foarte bine, mica noastră domnişoară Ştie-tot, o provocă Shasa. Dacă eşti aşa de deşteaptă, ce scrie pe afişul acela?

Îi arătă un panou mare şi alb de lângă şosea, pe care scria ceva mare cu negru. Tara citi cu voce tare.

– Scrie: „Evreilor! Mergeţi drept înainte! Strada asta o să vă ducă înapoi în Ierusalim, unde vă e locul!"

Îşi dădu însă seama ce zisese şi roşi de jenă, se aplecă peste spătarul scaunului către David şi-i atinse umărul.

– Oh, David, îmi pare aşa de rău! N-ar fi trebuit să zic porcăria asta cu voce tare!

David stătea înţepenit în scaun, uitându-se drept înainte prin parbriz, însă după câteva secunde îi oferi un zâmbet slab şi trist.

– „Bine aţi venit la Berlin, şopti el. Centrul civilizaţiei ariene."

– Bine aţi venit la Berlin! Bine aţi venit la Berlin!

Trenul care-i adusese aici, traversând jumătate din Europa, intră în gară cu nori de aburi şuierând de la frâne, însă strigătele de bun venit fură aproape acoperite de fanfara ce cânta o arie războinică plină de ardoare.

– Bine aţi venit la Berlin!

Mulţimea de pe peron se repezi înainte în momentul când vagonul lor se opri şi Manfred De La Rey coborî de pe balconul vagonului pentru a fi înconjurat imediat de urări de bine, zâmbete şi strângeri prieteneşti de mână, fete care râdeau şi coroane de flori, întrebări urlate şi blitzuri orbitoare.

– Atenţie, vă rog! Vă rog să mă ascultaţi!

Fanfara bătu rapid din tobe, ca o rafală, iar un bărbat înalt într-o uniformă întunecată şi ochelari cu rame metalice făcu un pas înainte.

– În primul rând, permiteţi-mi să vă transmit un salut călduros din partea Führerului şi a poporului german, şi să vă urăm bun venit la această a unsprezecea ediţie a Jocurilor

Olimpice din era modernă. Ştim că veţi reprezenta spiritul şi curajul naţiunii Africa de Sud, şi vă dorim succes şi multe, multe medalii. În mijlocul aplauzelor şi râsetelor, vorbitorul îşi ridică amândouă mâinile. Veţi găsi automobile care vă aşteaptă, pentru a vă transporta la locurile de cazare pregătite în Satul Olimpic, unde veţi descoperi că s-au făcut toate pregătirile necesare pentru a vă face şederea în ţara noastră memorabilă şi plăcută. Iar acum am plăcuta datorie să v-o prezint pe tânăra doamnă care vă va servi drept ghid şi interpret pe durata următoarelor câteva săptămâni.

Îi făcu semn cuiva din mulţime, şi o tânără femeie se apropie de el şi se întoarse spre grupul de atleţi. Imediat se auzi un fluierat colectiv apreciativ.

– Aceasta e Heidi Kramer.

Era înaltă şi puternică, dar foarte feminină, cu pieptul şi coapsele ca o clepsidră, având însă graţia unei dansatoare şi ţinuta unei gimnaste. Avea părul de culoarea zorilor de zi din Kalahari, se gândi Manfred, şi când zâmbi, dinţii i se văzură perfecţi, cu marginile având zimţi minusculi şi translucizi ca porţelanul cel mai fin, dar ochii îi erau dincolo de orice descriere, mai albaştri şi mai senini decât cerul african la amiază, şi Manfred îşi dădu seama fără ezitare că aceasta era cea mai impresionantă femeie pe care o văzuse vreodată. Gândul acesta îl făcu să-şi ceară în minte iertare de la Sarah – dar în comparaţie cu această Valkirie germană, Sarah era ca o pisicuţă tărcată drăgălaşă pe lângă o femelă de leopard în floarea vârstei.

– Heidi va aranja ca toate bagajele să fie transportate şi vă va ajuta să vă instalaţi în limuzine. De acum înainte, orice aveţi nevoie, întrebaţi-o pe Heidi! Ea va fi sora voastră mai mare şi mama vitregă.

Toţi izbucniră în râs, fluierături şi urale, iar Heidi, zâmbind încântător, dar rapidă şi eficientă, preluă controlul. În doar câteva minute bagajele fură luate de o ceată de hamali în uniforme şi Heidi îi conduse de-a lungul peronului lung,

acoperit cu un dom de sticlă, către portalele imense de la intrarea gării, unde îi aşteptau un şir de limuzine negre Mercedes.

Manfred, unchiul Tromp şi Roelf Stander se aşezară pe bancheta din spate a uneia dintre ele, şi şoferul era tocmai pe punctul de a porni, când Heidi îi făcu semn cu mâna şi veni alergând de-a lungul bordurii. Purta pantofi cu tocuri înalte ce-i încordau gambele, accentuându-i astfel muşchii fini şi superbi şi delicateţea gleznelor. Nici Sarah, nici o altă fată pe care să o cunoască Manfred de acasă, nu purta pantofi cu toc.

Heidi deschise uşa pasagerului din faţă şi-şi vârî capul în Mercedes.

– Domnilor, vă veţi supăra dacă vin şi eu cu voi, nu-i aşa? întrebă ea cu un zâmbet radios, şi toţi protestară viguros, chiar şi unchiul Tromp.

– Nu! Nu! Te rog, intră!

Heidi se strecură pe scaunul de lângă şofer, trânti uşa şi imediat se răsuci pe scaun să stea cu faţa spre ei, cu braţele încrucişate peste spătarul scaunului.

– Sunt aşa de încântată să vă cunosc, le zise ea în engleza ei cu accent puternic. Am citit aşa de mult despre Africa, despre animale şi zuluşi, şi într-o zi o să călătoresc acolo. Trebuie să-mi promiteţi că o să-mi povestiţi despre ţara voastră frumoasă, şi eu o să vă povestesc despre frumoasa mea Germanie. Toţi încuviinţară cu entuziasm, şi Heidi se uită direct la unchiul Tromp. Şi acum, lăsaţi-mă să ghicesc. Dumneavoastră sunteţi reverendul Tromp Bierman, antrenorul echipei de box? întrebă ea, şi unchiul Tromp se umflă de plăcere.

– Ce presupunere ingenioasă!

– V-am văzut fotografia, recunoscu ea. Cum aş putea uita o barbă aşa de magnifică? adăugă ea, iar unchiul Tromp păru extrem de măgulit. Dar trebuie să-mi spuneţi cine sunt ceilalţi.

– Acesta e Roelf Stander, pugilistul nostru de categorie grea, îl prezentă unchiul Tromp. Iar acesta e Manfred De La Rey, categoria semigrea.

Manfred era sigur că o văzuse reacționând când îi auzise numele, o ușoară ridicare a colțului gurii și o mică îngustare a ochilor; dar Heidi zâmbi din nou.

– O să fim toți foarte buni prieteni, zise ea, iar Manfred îi răspunse în germană:

– Poporul meu, afrikander, a fost întotdeauna un prieten loial al poporului german.

– Oh, vorbești o germană perfectă! exclamă ea încântată în aceeași limbă. Unde ai învățat să vorbești ca un german adevărat?

– Bunica din partea tatălui și mama mea au avut amândouă sânge pur german.

– Atunci o să găsești multe lucruri interesante în țara noastră.

Trecu după aceea înapoi la engleză și începu să le explice, arătând diferitele puncte de interes din oraș pe lângă care trecea în viteză șirul de limuzine Mercedes negre cu steguleţele olimpice fluturând pe capotă.

– Acesta e faimosul Unter den Linden, strada pe care noi, berlinezii, o iubim atât de mult.

Era lată și magnifică, cu tei înșirați pe promenada ce împărțea șoseaua dublă.

– Strada are doi kilometri lungime. În spatele nostru se vede palatul regal, și acolo în față este Brandenburg Tor...

Colonadele înalte ale monumentului erau împodobite cu stindarde imense ce atârnau până la pământ de carul cu patru cai sculptat în vârf; având svastica în roșu și negru, flancată de cercurile multicolore ale simbolului olimpic, și care fluturau și se umflau în briza ușoară.

– Aceasta este Opera de Stat, se răsuci apoi Heidi, ca să le arate prin geamul lateral. A fost construită în 1741... continuă ea să-i informeze și să-i întrețină pe durata călătoriei.

Uitați-vă cu cât drag vă întâmpină locuitorii Berlinului! exclamă ea, cu acel entuziasm vesel și strident ce părea să caracterizeze toți cetățenii Germaniei Național Socialiste. Uitați-vă! Uitați-vă!

Berlin era un oraș de steaguri și pancarte. Pe fiecare clădire, magazin, bloc de apartamente și locuință privată fluturau drapele cu svastica și cercurile olimpice, mii și mii de drapele.

Când ajunseră, în sfârșit, la blocul de apartamente din Satul Olimpic care fusese rezervat pentru ei, o gardă de onoare a Tineretului Hitlerist cu torțe aprinse îi aștepta să-i întâmpine, și o nouă fanfară aranjată pe trotuar începu cu entuziasm *Vocea Africii de Sud,* imnul național.

În interiorul clădirii, Heidi îi dădu fiecăruia o broșură plină de cupoane colorate prin care era organizat fiecare detaliu al aranjamentelor personale, camera și patul în care vor dormi, autobuzele care îi vor transporta la și de la complexul olimpic, vestiarele unde se vor schimba și numărul dulapului cu cheie ce li se alocase la stadion.

– Aici în clădirea aceasta veți avea propriul bucătar și sala de mese. Mâncarea va fi preparată după preferințele voastre, luând în considerație orice regimuri alimentare sau gusturi speciale. Un doctor și un dentist vă stau la dispoziție la orice oră. O spălătorie obișnuită și una chimică, radiouri, telefoane, un maseur privat pentru echipă, o secretară cu o mașină de scris...

Totul fusese aranjat, și fură uluiți de această planificare precisă și meticuloasă.

– Vă rog să vă căutați camera, bagajele vă așteaptă deja acolo. Despachetați și relaxați-vă. Mâine-dimineață o să mergem cu autobuzul să vizitați *Reichssportfeld,* complexul olimpic. Este la cincisprezece kilometri de aici, așa că vom pleca imediat după micul dejun la opt treizeci dimineață. Între timp, dacă mai doriți ceva – absolut orice – nu trebuie decât să-mi spuneți.

– Știu eu ce-aș vrea de la ea, șopti unul dintre halterofili, dându-și ochii peste cap.

Manfred își încleștă pumnii de mânie auzind această impertinență, deși Heidi nu auzise.

– Pe mâine, atunci, strigă ea veselă, și se duse în bucătărie să vorbească și cu bucătarul.

– Ei, asta mai zic și eu femeie! mormăi unchiul Tromp. Mulțumesc Domnului că sunt om bătrân și fericit însurat, unde mai pui că sunt și membru al clerului, și de aceea sunt dincolo de orice ispită a Evei.

Unchiul Tromp devenise deja unchiul tuturor, așa că acum se auziră mai multe consolări și condoleanțe zeflemitoare.

– Ei, gata, acum! zise el, dintr-odată sever. Cățelandri leneși ce sunteți, ia să vă văd imediat cu tenișii în picioare. Să-mi faceți rapid cincisprezece kilometri înainte de cină, vă rog!

Heidi îi aștepta când coborâră la micul dejun, veselă, zâmbitoare și strălucitoare, răspunzând la întrebări, distribuindu-le corespondența de acasă, rezolvând rapid și fără mare tevatură mai multe probleme mărunte care apăruseră, iar după ce terminară de mâncat, îi duse în grup la stația de autobuz.

Majoritatea atleților din celelalte țări erau aici, și satul olimpic era aglomerat și plin de agitație și entuziasm, bărbați și femei în costume de sport alergând pe străzi, strigându-se într-o multitudine de limbi, forma fizică excelentă observându-se clar pe chipurile lor tinere și strălucitoare și în fiecare mișcare pe care o făceau. Când ajunseră la stadion, mărimea acestuia îi umplu pe toți de uimire și admirație. Era un complex uriaș de săli, amfiteatre și bazine acoperite, înconjurate de o pistă ovală și un teren central. Rândurile de scaune păreau să se întindă la nesfârșit, și altarul olimpic din capăt, cu torța neaprinsă de pe tripod, dădea senzația unei solemnități religioase acestui templu închinat venerării corpului omenesc.

Le luă toată dimineața să-l viziteze pe tot, și aveau sute de întrebări. Heidi le răspunse la toate, dar de mai multe ori Manfred descoperi că mergea alături de el, și când vorbeau împreună în germană aveau o senzație de intimitate, deși nu erau singuri. Și nu era numai în imaginația lui, căci și Roelf observase atenția specială pe care o primea Manfred.

– Deci, cum îți plac lecțiile de germană? îl întrebă el cu nevinovăție la prânz, și, când Manfred se strâmbă către el, îi rânji nepocăit.

Gazdele le aranjaseră parteneri de antrenament de la cluburile locale de box, și de-a lungul zilelor ce urmară, unchiul Tromp îi obligă să se chinuie să-și termine în forță antrenamentele înainte de începerea Jocurilor.

Manfred își sfărâmă rivalii, izbind atât de tare cu pumnii în căptușeala groasă ce le acoperea burta și capul, încât nici chiar cu această protecție nici unul nu rezista mai mult de o rundă sau două și cereau pauză; și când Manfred se ducea înapoi în colțul lui și se uita în jur, de obicei o vedea pe Heidi Kramer privindu-l de undeva de aproape, cu pielea impecabilă îmbujorată, cu o privire ciudat de atentă în ochii imposibil de albaștri, cu buzele ușor desfăcute și vârful limbii roz printre dinții albi și ascuțiți.

Însă de-abia după patru zile de antrenament se trezi singur cu ea. Terminase o sesiune grea în sală și după ce făcuse un duș și se schimbase într-un trening cenușiu cu sigla universității, ieșise pe intrarea din față a stadionului. Aproape ajunsese la stația de autobuz când Heidi îl strigă pe nume și alergă să-l prindă din urmă.

– Și eu mă duc înapoi în sat. Trebuie să vorbesc cu bucătarul – pot să vin cu dumneata în autobuz?

Manfred era sigur că-l așteptase și se simți flatat și puțin speriat.

Heidi avea un mers lejer, legănându-şi şoldurile, şi părul îi tremura în jurul capul ca o eşarfă de mătase aurie în timp ce se uita în sus la el în drum spre staţia de autobuz.

– I-am privit pe pugiliştii din celelalte ţări, zise ea. Mai ales pe cei de la categoria semigrea şi te-am privit de asemenea şi pe dumneata.

– Da, zise el, încruntându-se ca să-şi acopere stânjeneala. Te-am văzut.

– Nu ai de cine să-ţi fie frică, cu excepţia americanului.

– Cyrus Lomax, încuviinţă el. Da, în *Ring Magazine* e clasat pe locul întâi din lume la amatori de categoria semigrea. Şi unchiul Tromp l-a privit luptând. Şi el zice că e foarte bun. Foarte puternic, şi fiind negrotei, precis are capul tare ca de fildeş.

– Numai pe el trebuie să-l baţi pentru aur, încuviinţă ea. Iar eu voi fi acolo să te aplaud.

„Aurul" – sunetele acestea pe buzele ei sunară ca muzica şi Manfred simţi că i se accelerează pulsul.

– Mulţumesc, Heidi.

Se urcară în autobuz şi când bărbaţii de pe celelalte scaune se uitară pe furiş la Heidi cu admiraţie, Manfred se simţi mândru că stătea lângă el.

– Unchiul meu e mare suporter de box. Şi el crede, la fel ca mine, că ai şanse foarte mari să-l baţi pe negrul american. I-ar face mare plăcere să te cunoască.

– E foarte amabil din partea unchiului tău.

– Dă o mică recepţie acasă la el în seara asta. M-a rugat să te invit.

– Ştii că nu e posibil, zise el, clătinând din cap. Programul meu de antrenament...

– Unchiul meu e un om foarte important şi cu mare influenţă, insistă ea, înclinându-şi capul într-o parte şi zâmbindu-i atrăgător. O să se termine foarte devreme. Îţi promit că o să fii acasă înainte de ora nouă. Îl văzu şovăind şi insistă. I-ai face o mare bucurie unchiului meu – şi mie.

– Şi eu am un unchi, unchiul Tromp.

– Dacă obţin eu permisiunea de la unchiul tău Tromp, promiţi să vii?

Heidi îl aştepta în Mercedesul din faţa uşii casei lor din satul olimpic la ora şapte, aşa cum aranjaseră. Şoferul deschise uşa din spate pentru el, şi Manfred se aşeză lângă ea pe bancheta de piele.

Heidi îi zâmbi.

– Arăţi foarte chipeş, Manfred.

Heidi îşi împletise părul blond în două cozi groase şi lucitoare şi le adunase în vârful capului. Umerii şi partea curbată de sus a pieptului ei plin erau goale, şi de o perfecţiune de zăpadă. Rochia de seară de tafta albastră se asorta perfect cu ochii ei.

– Eşti superbă, zise el cu uimire în voce.

Încă niciodată nu făcuse un compliment unei femei, dar acum rostise pur şi simplu o constatare. Heidi îşi coborî ochii, într-un gest mişcător de modest de la o persoană care, cu siguranţă, era obişnuită cu adoraţia masculină.

– La Rupertstrasse, porunci ea şoferului.

Coborâră încet pe Kurfürstendamm, privind grupurile de petrecăreţi de pe trotuarele puternic luminate, apoi Mercedesul acceleră şi intrară pe străzile mai liniştite ale părţii de vest a districtului Grünewald. Acesta era satul milionarilor de la periferia de vest a imensului oraş, iar Manfred se relaxă rezemat de spătarul moale de piele şi se întoarse către femeia minunată de lângă el. Heidi îi vorbea cu seriozitate, punându-i întrebări despre el şi familia lui, despre ţara lui. Îşi dădu seama în curând că Heidi avea mult mai multe cunoştinţe despre Africa de Sud decât se aşteptase el, şi se întrebă de unde le dobândise.

Heidi cunoştea istoria războiului, a conflictelor şi a răscoalelor, lupta poporului său împotriva triburilor barbare de negri, şi apoi subjugarea afrikanderilor de către englezi

și amenințarea îngrozitoare la adresa existenței înseși a acestui popor.

– Englezii, zise ea cu un tăiș de amărăciune în voce. Se bagă peste tot, și aduc cu ei războiul și suferința – Africa, India, Germania mea. Și noi am fost oprimați și persecutați. Dacă n-ar fi fost iubitul nostru Führer, am fi și acum zdrobiți de jugul evreilor și al englezilor.

– Da, e un om măreț, Führerul vostru, încuviință Manfred, și apoi cită: „Trebuie să luptăm pentru salvgardarea existenței noastre și perpetuarea rasei și a poporului nostru, întreținerea copiilor noștri și puritatea sângelui nostru, libertatea și independența patriei noastre, pentru ca poporul nostru să se poată maturiza pentru a ne îndeplini misiunea pe care am primit-o de la creatorul universului".

– *Mein Kampf!* exclamă ea. Poți cita cuvintele Führerului!

Tocmai trecuseră de un prag important în relația lor, își dădu seama Manfred.

– În cuvintele astea e cuprins tot ceea ce simt și cred eu, zise el. E un om mare, conducătorul unei națiuni mărețe.

Casa din Rupertstrasse nu era lângă stradă, fiind înconjurată din toate părțile de grădini vaste, pe malul unuia dintre minunatele lacuri Havel. Erau deja mai mult de zece limuzine cu șoferi parcate în aleea din față, majoritatea cu fanioane cu svastica pe capotă și șoferi în uniformă așteptând la volan. Toate ferestrele casei impresionante erau luminate și auziră sunet de muzică, voci și râsete de îndată ce șoferul le deschise ușa Mercedesului sub portic.

Manfred îi oferi brațul lui Heidi și intrară pe ușile din față larg deschise, traversară un foaier cu lespezi de marmură albe și negre ca o tablă de șah și pereți lambrisați decorați cu o pădure de coarne de cerb, și se opriră în ușa unui salon mare de recepție. Încăperea era plină de oaspeți. Majoritatea bărbaților erau în uniforme spilcuite cu însemnele gradului și regimentului din care făceau parte sclipind, iar femeile erau

elegante în mătăsuri şi catifele, cu umerii goi şi părul coafat după ultima modă.

Râsetele şi conversaţia scăzură în intensitate când intrară ei, căci toată lumea se întorsese să-i vadă pe nou-veniţi, cu priviri calculate şi pline de interes, căci Manfred şi Heidi erau un cuplu şocant de frumos. În curând însă conversaţiile îşi reluară nivelul obişnuit.

– Uite-l pe unchiul Sigmund! exclamă Heidi, şi-l trase pe Manfred înăuntru, către un bărbat înalt în uniformă care se apropia de ei.

– Heidi, draga mea, zise acesta, aplecându-se să-i sărute mâna. Eşti tot mai frumoasă de fiecare dată când te văd.

– Manfred, acesta e unchiul meu, domnul colonel Sigmund Boldt. Unchiule Sigmund, dă-mi voie să ţi-l prezint pe *Herr* Manfred De La Rey, pugilistul sud-african.

Colonelul Boldt dădu mâna cu Manfred. Avea părul de un alb curat ca zăpada, cu o tunsoare severă, trăsături fine de intelectual, cu o bună structură osoasă şi un nas îngust şi aristocratic.

– Heidi mi-a spus că eşti de origine germană?

Purta o uniformă neagră cu însemnul de argint în formă de craniu pe revere; îi tremura pleoapa pe un ochi, ochiul îi lăcrima incontrolabil şi trebui să-l tamponeze cu o batistă fină de pânză pe care o ţinea în mâna dreaptă.

– Aşa este, domnule colonel. Am legături foarte strânse cu ţara dumneavoastră, răspunse Manfred.

– Ah, vorbeşti o germană excelentă! zise colonelul, luându-l de braţ. Sunt mulţi oameni aici în seara asta care vor să te cunoască, dar prima dată spune-mi ce părere ai despre pugilistul american negru, Cyrus Lomax? Şi ce tactică vei folosi când îl vei întâlni?

Cu graţie socială discretă, Heidi sau colonelul Boldt era întotdeauna lângă el ca să-l conducă de la un grup de oaspeţi la următorul, iar ospătarul îi aduse un pahar de apă minerală când refuză şampania ce i se oferise.

Îl lăsară însă mai mult timp decât de obicei cu un invitat pe care Heidi îl prezentase ca fiind generalul Zoller, un ofițer prusac înalt într-o uniformă cenușie de teren, cu o cruce de fier la gât, care se dovedi a avea o inteligență incisivă și ageră, în ciuda chipului cu totul neremarcabil și ușor de uitat, palid și parcă bolnav. Îi puse întrebări amănunțite lui Manfred despre politica și condițiile din Africa de Sud, în special în legătură cu sentimentele afrikanderilor de rând față de legăturile țării cu Marea Britanie și Imperiul.

Generalul Zoller fumă încontinuu în timp ce vorbea, niște țigări subțiri răsucite în hârtie galbenă, cu un puternic miros de ierburi, și din când în când hârâia de la astm. Manfred descoperi că acesta simpatiza poporul african și avea cunoștințe enciclopedice despre politica sa; timpul trecu foarte repede până veni vremea ca Heidi să traverseze încăperea și să-l atingă pe braț.

– Scuzați-mă, domnule general Zoller, dar i-am promis antrenorului său de box că-i voi duce vedeta înapoi înainte de ora nouă.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, tinere, zise generalul, strângându-i mâna. Țările noastre ar trebui să fie bune prietene.

– O să fac tot ce-mi stă în putință să provoc acest lucru, îl asigură Manfred.

– Mult noroc la Jocurile Olimpice, *Herr* De La Rey!

– Unchiului meu i-a plăcut foarte mult de tine, remarcă Heidi în Mercedes. Și multora dintre prietenii săi – generalul Zoller, bunăoară.

– A fost o seară foarte plăcută.

– Îți place muzica, Manfred?

Manfred era puțin surprins de întrebare.

– Îmi place să ascult muzică, dar nu sunt expert.

– Wagner?

– Oh, da, Wagner îmi place foarte mult.

– Unchiul Sigmund mi-a dat două bilete la Orchestra Filarmonică din Berlin pentru vinerea viitoare. Tânărul dirijor Herbert von Karajan prezintă un program de Wagner. Știu că vei avea primul meci în după-amiaza aceea, dar după ce se termină am putea merge să sărbătorim, zise ea, șovăind pentru o clipă și apoi continuând grăbită. Iartă-mă, probabil crezi că sunt prea îndrăzneață, dar te asigur...

– Nu, nu. Aș fi foarte onorat să te însoțesc – fie că pierd sau câștig.

– Vei câștiga, zise ea sigură pe ea. Știu eu că vei câștiga.

Îl lăsă în fața clădirii echipei și așteptă până când Manfred intră, apoi îi porunci șoferului:

– Înapoi la Rupertstrasse.

Când ajunse înapoi acasă la colonel, ceilalți oaspeți plecau. Heidi așteptă în liniște până când acesta îi conduse și-și luă rămas-bun de la toți, iar după ce și ultimul oaspete plecă, bărbatul îi porunci să-l urmeze cu o înclinare din capul cărunt. Comportamentul lui față de ea se schimbase complet, era acum răstit și plin de superioritate.

Colonelul se duse la ușa simplă de stejar de la capătul opus al salonului și intră înaintea ei. Heidi îl urmă și închise cu grijă ușa după ei, apoi luă poziția de drepți și așteptă. Colonelul Boldt o lăsă să aștepte cât timp turnă două pahare de coniac și duse unul generalului Zoller care stătea în fotoliul de lângă focul de bușteni din căminul de piatră, pufăind dintr-una din țigările lui, cu un dosar deschis pe genunchi.

– Deci, *Fräulein*, zise colonelul Boldt adâncindu-se în fotoliul de piele și făcându-i semn lui Heidi să se așeze pe canapea. Ocupă loc. Poți să te relaxezi în casa „unchiului" tău.

Heidi zâmbi politicoasă, dar se așeză cu spatele înțepenit pe marginea canapelei, și colonelul Boldt se întoarse din nou spre general.

– Pot să cer părerea generalului despre acest subiect?

Generalul Zoller își ridică privirea de la dosar.

– Pare să fie o zonă de ceaţă aici în ceea ce priveşte mama subiectului. S-a confirmat faptul că mama lui a fost de naţionalitate germană, aşa cum pretinde?

– Mă tem că nu avem confirmarea acestui lucru. Nu putem aduce nici o dovadă asupra naţionalităţii mamei lui, deşi am făcut investigaţii exhaustive între oamenii noştri din Africa de Sud-Vest. Părerea generală e că a născut copilul în deşertul african. Pe de altă parte însă, avem dovezi clar documentate că bunica din partea tatălui său a fost germană şi că tatăl său a luptat cu mare vitejie pentru armata Kaiserului, în Africa.

– Da, asta văd şi eu, zise înţepat generalul, şi se uită la Heidi. Ce sentimente şi-a exprimat faţă de tine, *Fräulein?*

– E foarte mândru de sângele lui german, şi se consideră pe sine însuşi ca aliat natural al poporului german. Este un mare admirator al Führerului şi cunoaşte pe de rost pasaje lungi din *Mein Kampf.*

Generalul tuşi şi hârâi, aprinzându-şi imediat o nouă ţigară de la o crenguţă din foc, întorcându-şi apoi întreaga atenţie asupra dosarului roşu cu emblema şoimului şi a svasticii de pe copertă. Ceilalţi aşteptară în tăcere aproape zece minute până când generalul îşi ridică iar privirea către Heidi.

– Ce fel de relaţie ai stabilit cu subiectul, *Fräulein?*

– La ordinele domnului colonel Boldt, m-am arătat agreabilă şi prietenoasă faţă de el. De asemenea, i-am arătat prin mici gesturi de afecţiune că sunt interesată de el ca femeie. I-am demonstrat că sunt interesată şi că ştiu multe despre arta boxului, şi că sunt bine informată despre problemele patriei lui.

– *Fräulein* Kramer este una dintre agentele mele cele mai bune, zise colonelul Boldt. A primit o instrucţie aprofundată despre istoria Africii de Sud şi despre pugilism din partea departamentului nostru.

Generalul dădu aprobator din cap.

– Continuă, *Fräulein,* ordonă el, şi Heidi vorbi mai departe.

– L-am convins că simpatizez cu aspirațiile politice ale poporului său și i-am arătat limpede că-i sunt prietenă, cu posibilitatea de a deveni mai mult de atât.

– A avut loc vreo intimitate sexuală între voi?

– Nu, domnule general. Am ajuns la concluzia că subiectul ar fi ofensat dacă aș progresa prea repede. După cum știm din dosarul lui, provine dintr-un mediu religios calvinist foarte strict. Și, în plus, nu am primit ordine de la colonelul Boldt să inițiez avansuri sexuale.

– Bine, încuviință generalul. Asta e o chestiune de importanță majoră. Führerul însuși este la curent cu operațiunea aceasta. Dumnealui consideră, ca și mine de altfel, că vârful de sud al Africii are o importanță strategică și tactică enormă în planurile noastre de expansiune globală. Zona păzește rutele maritime către India și Răsărit, iar în cazul că pierdem accesul prin Canalul de Suez pentru transporturile noastre, va rămâne singura rută disponibilă. Pe lângă asta, este o adevărată trezorerie de materie primă vitală pentru pregătirile noastre militare – crom, diamante, mineralele din grupul platinei. Având în vedere aceste lucruri, și după ce l-am întâlnit pe subiect, sunt de părerea fermă că operațiunea trebuie inițiată. Prin urmare, această operațiune are acum aprobarea deplină a departamentului și un „nivel roșu".

– Foarte bine, domnule general.

– Numele de cod al operației va fi „Sabia Albă" – *Das Weisse Schwart*.

– *Jawohl* – foarte bine, domnule general.

– *Fräulein* Kramer, sarcinile dumitale sunt acum alocate exclusiv acestei operațiuni. La prima ocazie, vei iniția intimitate sexuală cu subiectul în așa fel încât să nu-l alarmezi sau ofensezi, ci, dimpotrivă, să-i întărești loialitatea față de noi.

– Foarte bine, domnule general.

– La momentul potrivit s-ar putea să fie necesar să intri într-o căsătorie cu subiectul. Există vreun motiv pentru care nu ai putea face acest lucru, dacă este necesar?

Heidi nu ezită.

– Nici unul, domnule general. Puteți conta fără rezerve pe loialitatea și devotamentul meu. Voi face absolut orice și tot ce îmi veți cere.

– Foarte bine, *Fräulein*, zise generalul Zoller, tușind apoi și străduindu-se zgomotos să respire, continuând apoi cu vocea răgușită: Și acum, colonele, ne-ar fi de folos ca subiectul să fie câștigătorul medaliei de aur la aceste Jocuri Olimpice. I-ar oferi un mare prestigiu în patria natală, asta pe lângă aspectul ideologic al unui arian alb triumfând împotriva unei persoane din rasa inferioară neagră.

– Înțeleg, domnule general.

– Nu este nici un adversar serios german pentru titlul de categorie semigrea, nu-i așa?

– Nu, domnule general. Subiectul este singurul concurent alb cu șanse serioase. Putem să ne asigurăm că toate meciurile în care luptă subiectul au arbitrul și juriul format din membri de partid care sunt sub controlul departamentului nostru. Evident că nu putem afecta decizia în caz de scoatere din luptă, dar...

– Evident, Boldt, dar vei face tot ce-ți stă în putință, și *Fräulein* Kramer îi vei raporta zilnic colonelului Boldt progresul dumitale cu subiectul.

Familiile Courtney și Malcomess preferară să se cazeze la luxuriosul Hotel Bristol, și nu în satul olimpic, dar David Abrahams se plecă în fața ordinelor antrenorului echipei de atletism și se mută în apartamentele alocate sportivilor, împreună cu ceilalți colegi ai săi, așa că Shasa nu-l văzu decât rareori pe perioada zilelor de antrenament dur de dinainte de deschiderea Jocurilor.

Mathilda Janine o convinse pe Tara să o însoțească la aproape toate terenurile de antrenament la atletism, în schimbul unei perioade egale petrecute cu ea la terenurile de polo, așa că fetele își petrecură aproape tot timpul repezindu-se de

la vastul complex olimpic până în cealaltă parte a Berlinului la centrul hipic, în mare viteză, singurul fel de a conduce pe care Tara părea să-l stăpânească la volanul Bentley-ului verde al tatălui ei.

Scurta pauză de antrenament, combinată cu iminența Jocurilor în sine, părea să fi îmbunătățit viteza de alergare a lui David, în loc să o fi micșorat. Obținu niște timpi excelenți în aceste cinci zile și rezistă curajos la sugestia Mathildei Janine de a se strecura afară pentru „doar o oră sau două" în fiecare seară.

– Ai o șansă, Davie, îi zise antrenorul, verificându-și cronometrul după ultima tură înainte de ceremonia oficială de începere. Concentrează-te acum cât de bine poți și o să ai o bucată de metal să duci acasă.

Atât Shasa, cât și Blaine erau încântați de poneii pe care li-i puseseră la dispoziție gazdele germane. Asemenea tuturor celorlalte lucruri de la centrul hipic, grajdurile, echipamentul, rândașii, toate erau fără cusur și, sub controlul strict al lui Blaine, echipa se puse pe antrenamente concentrate și, în curând, erau din nou o falangă strâns legată de călăreți.

Între ședințele lungi de antrenament de teren, priveau și evaluau celelalte echipe cu care vor trebui să se înfrunte. Americanii, neținând cont de cheltuieli, își aduseseră poneii cu ei peste Atlantic. Argentinienii le luaseră și mai mult înainte și-și aduseseră inclusiv rândașii cu ei, îmbrăcați în pălării cu bor plat de gaucho și pantaloni de piele decorați cu ținte de argint.

– Pe aceștia trebuie să ne concentrăm să-i batem, îi avertiză Blaine. Dar germanii sunt surprinzător de buni – și britanicii, ca întotdeauna, n-o să se lase mai prejos de nimeni.

– Îi putem distruge pe toți, își împărtăși Shasa vasta experiență cu restul echipei. Cu puțin noroc.

Tara fu singura care-i luă în serios lăudăroșenia, fiindcă din tribune unde stătea ea, îl privea în fiecare zi traversând fulgerător terenul, stând drept și înalt în șa, un tânăr centaur

frumos, zvelt şi subţire, cu dinţii albi sclipitori în contrast cu tenul întunecat.

„E aşa de înfumurat şi plin de el, se lamenta ea. Ce bine ar fi dacă aş putea pur şi simplu să-l ignor. Atâta doar că viaţa e aşa de *insipidă* când nu e şi el primprejur."

La ora nouă dimineaţa pe 1 august 1936, vastul stadion olimpic, cel mai mare din lume, era arhiplin cu cei peste o sută de mii de oameni prezenţi.

Peluza de pe terenul central fusese tunsă, arătând ca o fâşie de catifea de culoarea smaraldului, trasată cu alei de un alb strident şi cercuri ce marcau locul evenimentelor sportive de teren. Pista de alergări era acoperită cu zgură roşie cărămizie. „Tribuna de onoare" era situată mult deasupra ei, locul de vizionare pe lângă care va trece defilarea tradiţională a sportivilor. La celălalt capăt al stadionului era altarul olimpic, cu torţa de pe tripod încă neaprinsă.

Dincolo de stadion se întindea Maifeld, hectare întregi de spaţiu deschis pe care se înălţa turnul înalt cu clopot cu inscripţia: *„Ich rufe die Jugend der Welt* – Convoc tineretul lumii". Iar eşaloanele comasate de sportivi erau aranjate cu faţa spre lungul bulevard Kaiserdamm, redenumit pentru această ocazie solemnă Via Triumphalis. Mult mai sus deasupra câmpului plutea aparatul aeronautic gigantic, *Hinderburg*, trăgând după el stindardul olimpic, cu cele cinci cercuri înlănţuite.

De foarte departe, în aerul rece şi nemişcat al dimineţii, se înălţă un susur vag. Treptat, răsună din ce în ce mai tare şi mai aproape. Pe Via Triumphalis se apropia o procesiune lungă de automobile cu patru uşi marca Mercedes, cu barele de crom sclipind ca nişte oglinzi, trecând printre rândurile dese ale celor cincizeci de mii de soldaţi în uniforme brune, care stăteau aliniaţi de cele două părţi ale drumului, ţinând la distanţă mulţimea deasă de oameni, în zece sau chiar douăzeci de rânduri, care urlau cu vuiet ca de ocean în

furtună de admirație și extaz când vehiculul din fruntea procesiunii trecea pe lângă ei, azvârlindu-și brațul drept în sus în salutul nazist.

Cavalcada se opri în fața legiunii de sportivi și Adolf Hitler coborî din Mercedesul din față. Purta o cămașă simplă maro, pantaloni și cizme militare. În loc să-l facă însă greu de remarcat, această îmbrăcăminte sumbră și neîmpodobită părea mai degrabă să-l distingă de masa de uniforme sclipitoare, șnururi aurii, blănuri, medalii și panglici care-l urma printre rândurile de sportivi către poarta de maraton a stadionului.

„Deci acesta este sălbaticul", se gândi Blaine Malcomess când Hitler trecu pe lângă el, la nici cinci pași de locul unde stătea el. Arăta exact așa cum îl văzuse Blaine de mii de ori în portrete, cu părul negru pieptănat în față și mica mustață pătrată. Dar Blaine era nepregătit pentru privirea intensă mesianică ce se opri asupra lui pentru o fracțiune de secundă, și apoi trecu mai departe. Își dădu seama că i se ridicase părul de pe brațe, pentru că tocmai se uitase în ochii unui profet din Vechiul Testament – sau ai unui nebun.

Imediat în urma lui Adolf Hitler veneau favoriții lui: Goebbels purta un costum ușor de vară, dar Goering era corpolent și strălucitor în costumul de gală de mareșal *Luftwaffe* albastru precum cerul și îi salută pe sportivi cu un gest familiar cu bastonul de aur în timp ce trecea. În acel moment începu să bată clopotul imens de bronz din turnul de deasupra Maifeld, convocându-i pe tinerii lumii să se adune.

Hitler și anturajul său nu se mai văzu, intrând în tunelul de sub tribune, și câteva minute mai târziu cântecul fanfarei imense de trompete, cu sunetul mărit de o sută de ori de șirurile de difuzoare, se prăvăli asupra stadionului și corul începu cu entuziasm *Deutschland über alles*. Rândurile de sportivi începură să se miște, ducându-se să-și ocupe pozițiile pentru paradă.

În clipa când ieșiră din tunelul întunecat în arena luminată de soare, Shasa schimbă o privire cu David, care mergea pe

lângă el. Își zâmbiră unul altuia încântați, copleșiți de valuri uriașe de sunet – muzica fanfarelor amplificată de difuzoare, corul ce cânta imnul olimpic și uralele a o sută de mii de spectatori. Se uitară apoi înainte, cu bărbia ridicată, cu brațele legănate, și păşiră în ritmul muzicii grandioase a lui Richard Strauss.

În rândurile din fața lui Shasa, Manfred De La Rey mergea la fel de îndrăzneț, dar cu privirile ațintite în depărtare, asupra siluetei îmbrăcate în maro din primul rând al tribunei de onoare, înconjurat de prinți și regi. Când ajunseră în dreptul său, Manfred voi să-și azvârle în sus brațul drept și să strige *Heil Hitler!* dar trebui să se stăpânească. După îndelungate discuții și certuri, opinia lui Blaine Malcomess și a celorlalți vorbitori de engleză din echipă triumfă. În loc să ofere salutul german, membrii echipei își smuciră doar capul într-o parte în salutul „ochii la dreapta" când ajunseră în dreptul lui. Fură urmați de fluierături răzlețe și de dezaprobare generală din partea spectatorilor majoritari germani. Manfred simți că-l ustură ochii de lacrimi de rușine la insulta pe care fusese forțat s-o ofere omului măreț din tribuna înaltă. Pe tot restul uluitoarelor festivități ce urmară, Manfred fu măcinat de aceeași mânie.

Se aprinse torța olimpică și urmă discursul oficial de deschidere al Führerului, cerul plin de aripile albe a cincizeci de mii de porumbei eliberați deodată, steagurile națiunilor ridicate simultan în jurul marginii stadionului, spectacolul gimnaștilor și dansatorilor, reflectoarele, artificiile, muzica și zborul pe deasupra a escadroanelor de *Luftwaffe* ale mareșalului Goering care umplură și înnegriră cerul cu tunetul lor.

Blaine și Centaine luară cina singuri în seara aceea în apartamentul ei de la Bristol și amândoi erau copleșiți de sentimente amestecate după ziua atât de plină de evenimente.

– Ce spectacol au dat pentru lumea întreagă! remarcă Centaine. Nu cred că vreunul dintre noi s-a aşteptat la aşa ceva.

– Ar fi trebuit poate, răspunse Blaine. După experienţa pe care au avut-o organizând adunările de la Nürnberg, naziştii sunt mari maeştri în spectaculozitate. Nici chiar romanii antici n-au alimentat dragostea de spectacol a publicului până la nivelul ăsta de rafinament.

– Mi-a plăcut foarte mult, recunoscu Centaine.

– A fost păgân şi idolatru, o propagandă ostentativă – *Herr* Hitler promovându-şi Germania nazistă şi noua rasă de supraoameni în faţa întregii lumi. Dar, într-adevăr, trebuie să fiu de acord cu tine, din nefericire a fost nemaipomenit de frumos şi distractiv, cu o nuanţă sinistră de ameninţare malefică, exact atât cât să-l facă şi mai plăcut.

– Blaine, eşti un cinic bătrân şi încăpăţânat.

– Asta e singura mea virtute adevărată, recunoscu el, schimbând apoi subiectul. Au afişat tragerea pentru prima rundă de meciuri. Avem noroc că n-am nimerit cu argentinienii sau cu yankeii.

Nimeriseră în schimb cu australienii, şi speranţele lor că vor câştiga uşor fură zdrobite imediat, căci australienii galopară ca o cavalerie în atac încă de la primul sunet de fluier, împingându-i atât pe Blaine, cât şi pe Shasa, într-o apărare disperată, şi continuară acelaşi atac neînduplecat pe tot parcursul primelor trei reprize grele, nepermiţându-i echipei lui Blaine nici o secundă să se regrupeze.

Shasa îşi ţinu în frâu instinctul de a călări şi de a străluci de unul singur, plasându-se în totalitate sub controlul căpitanului său, răspunzând instantaneu strigătelor lui Blaine de „taie pe stânga", „acoperă-i retragerea" sau „treci în spate", desprinzând din jocul lui Blaine singurul lucru pe care nu-l avea şi el personal, şi anume experienţa. Acum, în aceste minute disperate, legătura de înţelegere şi încredere dintre ei,

care avusese nevoie de atât de mult timp pentru a se făuri, fu testată aproape până la punctul de rupere, dar în cele din urmă ţinu, şi pe la jumătatea celei de-a patra reprize, Blaine îi spuse gâfâit în timp ce trecea aproape de tânărul său coechipier:

– Au dat deja tot ce-aveau, Shasa. Hai să vedem acum dacă-s în stare să înghită tratamentul pe care ni l-au aplicat nouă.

Shasa prinse următoarea lovitură înaltă a lui Blaine în picioare în scări, întins din toate puterile ca să o prindă din aer, şi apoi să o împingă în capătul terenului, atrăgându-i în spate pe fundaşii australieni şi trimiţând apoi mingea într-o parabolă leneşă ca să cadă chiar sub nasul poneiului lui Blaine. Acesta fu punctul de întoarcere al meciului, şi la sfârşit, călărind pe poneii numai spume, săriră din şei să se bată unul pe celălalt pe umeri, râzând triumfători şi nevenindu-le să creadă că terminaseră învingători.

Triumful li se transformă însă în deprimare când aflară că îi vor întâlni pe argentinieni în a doua rundă.

David Abrahams alergă dezamăgitor prima sa cursă de patru sute de metri, ajungând pe locul patru şi ratând calificarea. Mathilda Janine refuză să mănânce la cină în seara aceea şi se duse la culcare devreme, dar două zile mai târziu râdea efervescent, într-o veselie aproape delirantă când David câştigă cursa de două sute de metri şi intră în semifinale.

Primul adversar al lui Manfred De La Rey fu francezul Maurice Artois, care nu apărea în clasamentul diviziei sale.

– Rapid ca un mamba – neînfricat ca un viezure, îi şopti unchiul Tromp lui Manfred la sunetul gongului.

Heidi Kramer stătea alături de colonelul Boldt în rândul al patrulea, şi în mod neaşteptat tremură de excitare privindu-l pe Manfred ieşind din colţul său şi venind în centru. Se mişca asemenea unei feline.

Până în momentul acesta Heidi fusese nevoită să facă un efort de voinţă să se arate interesată de acest sport. Sunetele,

mirosurile și imaginile asociate cu el i se păreau toate respingătoare – duhoarea acră a sudorii de pe pânză și piele, gemetele ca de animal și bufnetul pumnilor înmănușați izbind în carne, sângele, transpirația și saliva stropite îi ofensau firea pretențioasă și rafinată. Acum însă, în compania acestor spectatori culți și bine îmbrăcați, îmbrăcată ea însăși în mătăsuri și dantele noi, parfumată și senină, contrastul de violență și sălbăticie din fața ochilor i se părea și înspăimântător, dar și tulburător.

Manfred De La Rey, tânărul tăcut și sever, grav și lipsit de umor, neîndemânatic și îmbrăcat în haine cu care nu se obișnuise încă, stânjenit în compania unor oameni sofisticați, fusese transformat într-o bestie sălbatică magnifică, și ferocitatea primitivă pe care părea să o iradieze în jurul lui, văpaia ochilor galbeni de sub sprâncenele negre în timp ce sfâșia fața francezului, transformând-o într-o mască distorsionată și sângerândă, aducându-l apoi în genunchi în centrul foliei de pânză de un alb imaculat, o excitară în mod pervers, strânse din coapse simțindu-se fierbinte și umedă între picioare, udând fusta scumpă de crepdeșin pe care ședea.

Starea aceasta de excitare persistă și în timp ce stătea lângă Manfred în loja de la opera de stat în seara aceea, iar muzica teutonă eroică a lui Wagner umplea auditoriul cu sunetele sale mișcătoare. Se foi ușor în scaun până când îl atinse cu brațul gol pe Manfred. Îl simți tresărind, începând să se tragă de lângă ea, și apoi stăpânindu-se. Contactul dintre ei era ușor ca o un fir de păianjen, dar amândoi erau intens conștienți de el.

Încă o dată colonelul Boldt îi puse la dispoziție Mercedesul pentru seara aceea. Șoferul îi aștepta când coborâră treptele din fața operei. Când se așezară pe banchetа din spate, îl văzu pe Manfred strâmbându-se ușor.

– Ce e? îl întrebă ea rapid.

– Nu e nimic.

Heidi îi atinse umărul cu degete puternice și ferme.

– Aici – te doare?

– Mi-e înțepenit un pic mușchiul – o să-mi fie bine mâine.

– Hans, du-ne la apartamentul meu din Hansa, ordonă ea șoferului, iar Manfred îi aruncă o privire tulburată. Mutti m-a învățat unul dintre secretele ei speciale. E un unguent făcut din ferigi sălbatice, și e cu adevărat magic.

– Nu e necesar... protestă el.

– Apartamentul meu e în drum spre satul olimpic. N-o să dureze mult și Hans te poate lăsa după aceea acasă.

Heidi nu fusese sigură cum să-l facă să rămână singur cu ea fără să-l alarmeze, dar acum Manfred îi acceptă sugestiile fără comentarii. Pe tot restul drumului rămase tăcut și Heidi simțea cât de tensionat era, deși nu mai încercă să-l atingă.

Manfred se gândea la Sarah, încercând să-și formeze în minte imaginea chipului ei, dar era încețoșat, o pată drăgălașă și insipidă. Voia să-i poruncească lui Hans să-l ducă direct în sat, dar nu reuși să-și adune voința să facă acest lucru. Știa că ceea ce făceau acum este incorect – să fie singur cu o tânără femeie atractivă – și încercă să se convingă singur că era doar o întâmplare nevinovată, dar apoi își aminti atingerea brațului ei și înțepeni din nou.

– Te doare? întrebă ea, interpretând greșit încordarea lui.

– Puțin numai, șopti el, cu vocea stinsă.

Cel mai greu era întotdeauna imediat după ce lupta. Multe ore după meci era încordat și foarte sensibil emoțional, și în aceste momente era foarte probabil ca trupul său să fie dispus să facă jocul Satanei. Simțea de fapt că i se întâmpla chiar atunci, și jena și vinovăția îi făceau să-i ardă fața de rușine. Oare ce-ar gândi despre el această virgină germană pură și curată, dacă ar ghici ce umflătură obscenă și diavolească are el în poală? Își deschise gura să-i spună că nu poate merge cu ea, dar Heidi se aplecă înspre scaunul din față.

– Mulțumesc, Hans. Lasă-ne aici la colț și apoi ne poți aștepta în jos pe stradă.

Ieşi apoi din maşină şi traversă trotuarul, aşa că Manfred nu avu de ales şi o urmă. Holul clădirii era întunecos.

– Îmi pare rău, Manfred, stau la etajul cel mai de sus şi nu este lift.

Urcatul scărilor îl făcu să-şi recapete stăpânirea de sine, şi Heidi îl conduse în mica sa garsonieră.

– Acesta e palatul meu, îi zâmbi ea cerându-şi parcă scuze. E aşa de greu de găsit un apartament în Berlin în zilele astea! Ia loc acolo, Manfred, zise ea, arătându-i patul.

Îşi dădu apoi jos jacheta pe care o purta peste bluza albă şi se ridică pe vârfuri să şi-o agaţe în dulap. Sânii i se legănară grei când îşi înălţă braţele albe.

Manfred îşi întoarse privirea. Pe un perete era un corp de bibliotecă, văzu printre celelalte cărţi operele lui Goethe, şi-şi aminti că acesta fusese autorul preferat al tatălui lui. „Gândeşte-te la orice, îşi zise. La orice, în afară de sânii aceia mari şi rotunzi de sub materialul alb şi subţire."

Heidi se duse în baia mică şi Manfred auzi sunet de apă şi apoi clinchet de sticle. Apoi se întoarse cu o mică sticlă verde în mână şi se opri zâmbind în faţa lui.

– Trebuie să-ţi dai jos haina şi cămaşa, îi zise ea, şi Manfred încremeni.

Nu se gândise la asta.

– Nu se cade, Heidi.

Heidi râse uşor, din gât, şi îi murmură:

– Nu fi timid, Manfred. Gândeşte-te că aş fi infirmieră.

Îi luă încet haina de pe umeri, ajutându-l să şi-o dea jos. Sânii i se legănară din nou, aproape frecându-se de faţa lui Manfred pentru o clipă, apoi se trase înapoi şi-i puse haina pe spătarul singurului scaun din cameră şi, câteva secunde mai târziu, îi aşeză peste ea şi cămaşa împăturită frumos. Încălzise sticla şi Manfred simţi alinarea instantanee oferită de loţiune, iar degetele ei erau puternice şi pricepute.

– Relaxează-te, şopti ea. Aşa, acum pot să simt şi eu. Totul e tare şi încordat. Relaxează-te, lasă durerea să se ducă

ușor. Reazemă-te de mine, Manfred, zise ea, trăgându-i cu blândețe capul spre ea. Așa.

Stătea în fața lui și își împinse șoldurile în față, așa că Manfred avea fruntea lipită de abdomenul ei. Avea pântecele moale și cald și vocea hipnotică, și Manfred simți valurile de plăcere răspândindu-se din fiecare punct în care era atins de degetele ei.

– Ești atât de tare și puternic, Manfred, așa de alb și tare, și frumos...

De-abia după câteva momente își dădu seama Manfred ce spusese, dar Heidi continuă să-l maseze cu degetele ei mângâietoare și orice gând rațional îi pieri din cap. Nu era conștient decât de mâinile ei și de drăgălășeniile și laudele pe care i le murmura ea, apoi însă și de un miros nou, cald și ca de mosc, ce se răspândea din trupul ei. Deși Manfred nu-l recunoscu, era mirosul unei tinere femei sănătoase excitate fizic și gata de dragoste, și propria lui reacție fu instinctivă și imposibil de tăgăduit.

– Heidi, zise el, cu vocea tremurândă. Te iubesc. Iartă-mă, Doamne, dar te iubesc atât de mult!

– Da, *mein Schatz,* știu, șopti ea. Și eu te iubesc.

Îl împinse lin pe pat și în picioare în fața lui, începu să-și descheie nasturii bluzei albe. Când se aplecă peste el cu sânii ei mari, albi și mătăsoși, cu aureole rubinii, era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată.

– Te iubesc!

Acesta fu strigătul lui de multe ori în noaptea aceea, de fiecare dată cu o voce diferită de uimire, admirație și extaz, căci ceea ce-i făcea depășea orice limită a imaginației lui.

În prima zi a finalelor de pistă, Shasa reușise să facă rost de bilete pentru fete, dar locurile erau sus în tribuna de nord. Mathilda Janine împrumutase binoclul lui Shasa și verifica neliniștită arena imensă din depărare.

– Nu-l văd, se văită ea.

– Încă n-a ieşit, o linişti Shasa. Prima dată sunt cursele de o sută de metri...

Dar şi el era la fel de încordat ca ea. În semifinala de două sute de metri viteză, David Abrahams ajunsese pe locul doi, după marele atlet american Jesse Owens, „Antilopa de abanos", şi în felul acesta îşi asigurase un loc în finală.

– Sunt aşa de agitată că-mi vine să leşin, zise Mathilda Janine fără să-şi ia binoclul de la ochi.

De cealaltă parte a lui Shasa şi Tara era agitată, deşi din alte motive.

– E revoltător, zise ea cu atâta vehemenţă, încât Shasa se răsuci surprins către ea.

– Ce e?

– Tu n-ai auzit nici un cuvânt?

– Îmi pare rău, ştii că trebuie să iasă David în orice clipă...

Vocea îi fu acoperită de un tunet asurzitor de aplauze şi rândurile de spectatori se ridicară în picioare când finaliştii în proba o sută de metri viteză ieşiră alergând din vestiare şi se repeziră la locurile lor; însă în momentul când trecură linia de sosire, se schimbă şi reacţia spectatorilor, mormăieli amestecate printre ovaţiile pentru câştigător.

– Uite! zise Tara prinzându-l pe Shasa de braţ. Ascultă-i.

Aproape de ei în mulţime se auzi o voce strigând:

– Încă un negru american câştigă.

Şi altă voce chiar mai apropiată îi răspunse:

– Americanilor ar trebui să le fie ruşine să lase animalele astea negre să le poarte culorile.

– Bigoţii ăştia sunt dezgustători, zise Tara uitându-se furioasă în jur, încercând să-i identifice pe vorbitorii de mai înainte în marea de chipuri ce-i înconjura, şi când nu reuşi se întoarse iar spre Shasa. Germanii ameninţă să anuleze toate medaliile câştigate de cei pe care-i numesc de rasă inferioară, negrii şi evreii, zise ea cu voce tare. Sunt dezgustători.

– Calmează-te, îi şopti Shasa.

– Ţie nu-ţi pasă? îl provocă Tara. David e evreu.

– Bineînțeles că-mi pasă, zise el încet, uitându-se jenat în jur. Dar taci odată, Tara, ai puțin tact.

– Cred că... își ridică Tara vocea ca să-i răspundă lui Shasa, când Mathilda Janine urlă mult mai strident:

– Uite-l – uite-l pe David!

Shasa sări uşurat în picioare.

– Uite-l – hai, Davie, băiete. Fugi ca o gazelă păroasă!

Finaliștii de la două sute de metri viteză se adunaseră grămadă la capătul celălalt al arenei și alergau pe loc, rotindu-și brațele și executându-și celelalte exerciții de încălzire.

– Nu-i așa că David e pur și simplu indescriptibil? întrebă Mathilda Janine.

– Cred că asta-l descrie perfect, încuviință Shasa, și fata îl lovi peste braț.

– Știi ce-am vrut să spun.

Grupul de atleți se răspândi apoi pe culoarele lor și starterul făcu un pas înainte. Liniștea cuprinse din nou arena vastă, și alergătorii se ghemuiră, înghețați în rigoarea concentrației.

Starterul trase un foc de pistol în aer pe care cei trei îl auziră de la distanță ca pe un pocnet sec, și atleții se năpustiră înainte; într-o linie perfectă, cu picioarele lungi sclipind, cu brațele ținute sus pe lângă corp, se repeziră într-un val crescând de sunet, și linia își pierdu perfecțiunea, umflându-se în centru; un bărbat zvelt și negru ca o panteră se împinse în fața tuturor și mugetul mulțimii se transformă în cuvinte.

– Je-se O-wens! repetă mulțimea în scandare asurzitoare, și bărbatul negru trecu linia de sosire ca o săgeată, trăgând după el un grup de alți alergători.

– Ce s-a întâmplat? țipă Mathilda Janine.

– A câștigat Jesse Owens, strigă Shasa ca să se facă auzit în gălăgie.

– Știu asta – dar David, ce s-a întâmplat cu David?

– Nu știu. N-am văzut. Toți erau prea aproape.

Rămaseră într-o așteptare febrilă până când în difuzoare izbucni o voce tunătoare.

– *Achtung! Achtung!* şi în mijlocul bălmăjelii în germană auziră numele. Jesse Owens, Carter Brown – şi apoi, uluitor, David Abrahams.

Mathilda Janine urlă.

– Ţine-mă că leşin. David a câştigat bronzul!

Continuă să ţipe şi sară în sus pe loc, cu lacrimi de bucurie nestăvilită curgându-i pe obraji şi pe bărbie, în timp ce pe terenul de jos o siluetă subţire şi stânjenită în pantaloni scurţi şi tricou de alergare se urcă pe treapta de jos a piramidei victoriei şi se aplecă pentru a i se pune în jurul gâtului medalia de bronz pe panglica ei.

În seara aceea, cei patru îşi începură sărbătorirea în salonul apartamentului lui Centaine de la Bristol. Blaine ţinu un scurt discurs de felicitări, iar David stătu în mijlocul camerei stânjenit şi timid în timp ce toţi ceilalţi toastară în onoarea lui cu şampanie. Pentru că era pentru David, Shasa bău tot paharul din magnifica şampanie Bollinger 1929 pe care o oferise Centaine pentru această ocazie.

Mai bău un pahar plin de Sekt la Café am Kudamm, câteva case mai jos de hotel, chiar la colţul cu Kurfürstendamm, şi apoi toţi patru se luară de braţ şi ieşiră pe această stradă celebră în Berlin pentru distracţiile pe care le oferea. Toate semnele decadenţei pe care naziştii le interziseseră – sticlele de Coca-Cola pe mesele de pe trotuar, acordurile de jazz din cafenele, posterele de film cu Clark Gable şi Myrna Loy – erau din nou prezente, fiind permise din nou printr-o dispensă specială numai pe durata Jocurilor Olimpice.

Se opriră la altă cafenea, şi de data aceasta Shasa comandă un *schnapps*.

– Ia-o mai încet, îi şopti David.

David ştia că Shasa nu bea decât rareori alcool, şi atunci nu mai mult de un pahar de vin sau bere.

– Davie, băiatul meu drag, nu câştigă în fiecare zi un amic al meu o medalie olimpică.

Era îmbujorat tare la faţă şi ochii îi sclipeau febrili.

– Ei bine, eu, unul, refuz să te car acasă, îl avertiză David.

Coborâră pe Ku-damm şi Shasa le făcu pe fete să explodeze de râs cu umorul lui absurd.

– Ach so, meine lieblings, asta ist die famosa cafenea Kranzlers. Să intrăm să bem un kleine şampanie, nein?

– Asta-i în italiană, nu în germană, remarcă Tara. Şi cred că eşti criţă de beat.

– Criţă e un cuvânt aşa oribil pe buze aşa de drăguţe, îi zise Shasa, şi o conduse în cafeneaua elegantă.

– Nu mai comanda şampanie, Shasa, protestă David.

– Dragul meu băieţel, doar nu vrei să sugerezi să beau bere în cinstea ta, nu?

Shasa plesni din degete să cheme o chelneriţă şi aceasta le turnă vinul galben spumos în patru pahare înalte, în formă de lalea.

Toţi patru râdeau şi pălăvrăgeau, aşa că la început nici unul dintre ei nu-şi dădu seama că atmosfera din cafeneaua aglomerată devenise brusc tensionată şi tăcută.

– Oh, Doamne, murmură Tara. Vine cavaleria.

În cafenea intraseră şase membri SA în uniforme maro. Era evident că veneau de la o ceremonie sau eveniment al regimentului lor, căci doi dintre ei purtau steaguri împăturite. La fel de evident era că băuseră deja, aveau o atitudine belicoasă şi înfumurată, şi câţiva clienţi din cafenea îşi adunară grăbiţi pălăriile şi hainele, îşi plătiră consumaţia şi ieşiră rapid.

Cele şase Cămăşi Brune se îndreptară cu mers trufaş către masa liberă de lângă cea la care stăteau cei patru, şi comandară halbe de bere de la chelneriţă. Patronul cafenelei, îngrijorat să nu apară vreun scandal, veni la masa lor şi-i salută cu slugărnicie. Vorbiră câteva minute. Când proprietarul se despărţi de ei luă poziţia de drepţi şi le dădu salutul nazist. Imediat cei şase membri SA săriră în picioare şi-i întoarseră salutul, plesnindu-şi călcâiele cizmelor şi strigând:

– *Heil Hitler!*

Mathilda Janine, care băuse deja pe puțin un pahar plin de șampanie, scoase un hohot strident de râs și se pierdu în chicoteli nestăpânite, și cei șase SA își întoarseră instantaneu spre ea întreaga lor atenție.

– Taci, Matty, o imploră David, dar nu reuși decât să înrăutățească situația.

Mathilda Janine își dădu ochii peste cap și se făcu stacojie la față în efortul de a-și stăpâni chicotelile, dar în cele din urmă explodă într-un hohot răsunător și sălbatic, iar cei șase SA schimbară câteva priviri, apropiindu-se apoi toți deodată și încercuindu-le masa stând umăr lângă umăr.

Șeful lor, un sergent voinic de vârstă mijlocie, le zise ceva și Tara răspunse în germana ei de școlăriță.

– Ah, zise sergentul într-o engleză cu accent puternic. Sunteți englezi.

– Sora mea e foarte tânără și prostuță, zise Tara, aruncându-i o privire furioasă Mathildei Janine, care mai scoase un hohot sforăit de râs prin batistă.

– Sunt englezi, zise sergentul.

Era evident că asta era o explicație suficientă a nebuniei lor, și erau pe punctul de a-i lăsa în pace, dar un membru SA, cel mai tânăr, se uita fix la David. Acum îl întrebă într-o engleză acceptabilă:

– Tu ești alergătorul? Tu ești câștigătorul medaliei de bronz. David Abrahams.

David încuviință jenat.

– Ești David Abrahams, alergătorul evreu.

Membrul SA mai continuă să zică ceva pe aceeași temă și David se făcu palid la față și se încruntă. Cei doi vorbitori de engleză dintre membrii SA le explicară și celorlalți, repetând de mai multe ori cuvântul *Juden*, și apoi toți se uitară la David cu expresii ostile și pumnii încleștați, iar sergentul îi întrebă tare:

– Nu le e rușine la englezi și la americani să-i lase pe evrei și pe negri să câștige medalii pentru ei?

Înainte să poată răspunde, Shasa se ridică în picioare, zâmbind politicos.

– Măi băieți, să știți că vă faceți nervi degeaba. Nu e evreu deloc, e zulus.

– Cum e posibil? întrebă sergentul nedumerit. Zulușii sunt negri.

– Iarăși greșești, bătrâne. Zulușii se nasc albi. Nu se fac negri decât dacă-i lași prea mult la soare. Pe ăsta l-am ținut întotdeauna la umbră.

– Glumești, îl acuză sergentul.

– Bineînțeles că glumesc, zise Shasa, maimuțărindu-i pronunția. Dac-ai avea umor și tu ai glumi.

– Shasa, pentru numele lui Dumnezeu, stai jos, îi zise David. O să avem necazuri.

Dar Shasa era beat nu numai de șampanie, ci și de admirație pentru propria istețime, și-l lovi pe sergent pe piept.

– De fapt, stimabile, dac-ai pornit la căutare de evrei, să știi că eu sunt singurul evreu de aici.

– Amândoi sunteți evrei? întrebă sergentul, îngustându-și ochii amenințător.

– Nu fi cretin. Ți-am explicat deja – el e zulusul și eu sunt evreul.

– Asta e o minciună, zise sergentul.

Deja toată clientela cafenelei le asculta discuția cu toată atenția, iar câțiva traduceau pentru cei care nu înțelegeau engleză.

Shasa se simți încurajat de toată această atenție și șampania îl făcu nesăbuit.

– Văd că trebuie să dovedesc ce-am spus. Așa că o să te conving că sunt la curent cu toate secretele antice ale iudaismului, o să-ți dezvălui unul dintre cele mai bine păstrate secrete. Nu te-ai întrebat niciodată ce facem cu bucățica aceea mică pe care o taie din capăt rabinul?

– Taci din gură, Shasa, zise David.

– Despre ce vorbește? întrebă curioasă Mathilda Janine.

– Shasa Courtney, nu fi dezgustător, zise Tara.

– *Bitte?* zise sergentul, părând jenat.

Dar ceilalți clienți din cafenea zâmbeau în anticipație. Glumele fără perdea erau foarte obișnuite pe Ku-damm și acum se desfătau văzând stânjeneala neobișnuită a Cămășilor Brune.

– Foarte bine, o să-ți zic eu, zise Shasa, fără să le dea atenție lui David și Tarei. Le învelim în sare, ca pe scrumbii, și le trimitem la Ierusalim. Acolo, într-o poiană sacră de pe Muntele Măslinilor, în ziua de Paște, rabinul-șef le plantează în șiruri lungi, face un semn magic peste ele și are loc un miracol – un miracol adevărat! Încep să crească. Tot mai mari și mai mari cresc, zise el făcând un gest ca să arate cum cresc, iar Cămășile Brune îi priviră mâna ridicându-se cu expresii nedumerite. Și apoi știi ce se întâmplă? întrebă Shasa, și sergentul clătină involuntar din cap. Când au crescut destul de mult și au ajuns niște *schmucks* mari și groase, le trimitem la Berlin ca să se înroleze în Batalioanele de Asalt naziste.

Toată lumea se holbă la el, nevenindu-le să creadă că rostise așa ceva. Shasa își încheie recitalul.

– Și acolo îi învață să zică... Luă brusc poziția de drepți și-și ridică brațul drept. *Heil*... cum ziceai că-l cheamă pe individul ăla?

Sergentul scoase un muget și izbi din toate puterile cu pumnul drept. Shasa se feri, dar fiind nesigur încă pe picioare din cauza șampaniei, își pierdu echilibrul și se prăbuși la pământ, trăgând și fața de masă după el, iar paharele se făcură cioburi. Sticla se rostogoli pe podea, împroșcând șampania rămasă în ea, și doi membri SA săriră pe Shasa și începură să-i care pumni în cap.

David sări imediat să-l ajute, și o altă Cămașă Brună îl prinse de brațe din spate. David își eliberă brațul drept printr-o smucitură, se răsuci și-l trăsni în nas cu pumnul. Bărbatul urlă și-i dădu drumul lui David ca să se prindă de nasul rănit, dar

instantaneu alți doi îl apucară pe David din spate și-i răsuciră brațele la spate.

– Dați-i drumul! urlă Mathilda Janine.

Dintr-un salt ajunse pe umerii unuia dintre ei. Îi împinse chipiul pe ochi și-l apucă de păr cu amândouă mâinile.

– Dă-i drumul lui David, porcule!

Îl trase de păr cu toată puterea și bărbatul se răsuci pe loc încercând să se scape de ea.

Femeile din cafenea țipau și mobila se sfărâma. Proprietarul stătea în ușa bucătăriei, frângându-și mâinile, cu fața schimonosită în grimase jalnice.

– Shasa Courtney, strigă furioasă Tara. Te porți ca un huligan. Termină imediat!

Shasa era îngropat pe jumătate sub grămada de uniforme maro, zvârcolindu-se și izbind în toate direcțiile cu pumnii și nu-i răspunse. Cămășile Brune fuseseră luate prin surprindere, dar acum se regrupaseră rapid. Lupta de stradă era specialitatea lor.

Mathilda fu azvârlită într-un colț printr-o smucitură din umerii lați, îmbrăcați în cămașa maronie. Trei soldați SA îl traseră pe Shasa în picioare, cu brațele răsucite la spate, și-l împrânciră către ușa bucătăriei. David suferi același tratament, cu câte un membru SA de fiecare braț. Cel cu nasul rănit îl urma îndeaproape, sângerând pe cămașă și înjurând amarnic.

Proprietarul se trase grăbit la o parte, iar Shasa și David fură împinși prin bucătărie, unde bucătarii și chelneriţele se făcură imediat nevăzuți. Cămășile Brune îi scoaseră apoi afară în aleea din spatele cafenelei, răsturnând lăzile de gunoi, căci Shasa se zbătea încontinuu, deși în zadar.

Nici unul dintre membrii SA nu zise nimic. Nu era nevoie de nici un ordin. Erau profesioniști și acesta era sportul pe care-l iubeau cel mai mult. Își imobilizară expert victimele de zidul de cărămidă, și câte unul dintre ei se puseră pe treabă la fiecare, alternându-și pumnii de la față la corp, icnind ca niște

porci la troaca de lături, în ritm cu loviturile.

Mathilda Janine îi urmărise afară și încercă din nou să se repeadă în apărarea lui David, dar o simplă lovitură neglijentă o împinse împleticindu-se înapoi, și fata se împiedică și căzu între lăzile de gunoi, iar bătăușul își reluă misiunea.

Tara era în bucătărie urlând furioasă la proprietarul cafenelei.

– Cheamă poliția, chiar în secunda asta. N-auzi, cheamă poliția! Îi omoară acolo.

Dar proprietarul făcu un gest de neputință.

– N-are nici un rost, *Fräulein*. Nu vine poliția.

Shasa se îndoi de spate și-l lăsară să cadă la pământ. Apoi toți trei începură să dea în el cu cizmele cu talpă de oțel, lovindu-l fără milă din toate direcțiile.

Cel care-l bătea pe David transpira și gâfâia de efort. Se trase un pas înapoi, cântărind lovitura următoare cu grijă, și trimise un upercut final în capul bălăngănitor al lui David. Îl nimeri drept în gură și capul i se smuci în spate, izbindu-se de zidul de cărămidă și îl lăsară și pe el să cadă cu fața în jos pe pietrele de pavaj.

David zăcu moale și nemișcat, fără să facă vreun efort să evite cizmele ce-i loveau trupul inert, și în cele din urmă Cămășile Brune se plictisiră. Nu era deloc distractiv să lovești pe cineva care nu se zbătea, zvârcolea și urla implorând îndurare. Își luară rapid chipiele și steagurile și se îndepărtară în grup, trecând pe lângă cei doi ofițeri de poliție care stăteau la gura aleii încercând să pară dezinteresați.

Mathilda Janine se aruncă în genunchi lângă David și-i ridică în poală capul lovit.

– Zi ceva, Davie, se văită ea.

Tara veni din bucătărie cu o cârpă udă și se aplecă asupra lui Shasa, încercând să nu arate cât era de îngrijorată.

Trecură mai multe minute până când victimele dădură în sfârșit câteva semne de viață. Shasa se ridică în capul oaselor și apoi își lăsă capul între genunchi, scuturându-l amețit.

David se ridică într-un cot și scuipă un dinte împreună cu salivă însângerată.

– Ești bine, Davie, băiete? îl întrebă Shasa printre buzele zdrobite.

– Shasa, nu-mi mai lua niciodată apărarea, zise David răgușit. Data viitoare o să mor din cauza asta.

Mathilda Janine îi ajută să se ridice în picioare, dar acum că Shasa își recăpătase cunoștința, atitudinea Tarei era dezaprobatoare și mohorâtă.

– Ăsta a fost cel mai dezgustător spectacol pe care l-am văzut vreodată, Shasa Courtney. Ai fost obscen și vulgar, și ți-ai meritat întru totul soarta.

– Asta-i cam dur din partea ta, fată dragă, nu crezi? protestă Shasa.

Cei doi tineri se rezemară greoi unul de celălalt și coborâră împleticindu-se pe alee. Unul dintre polițiștii care-i așteptau la colț le zise ceva pe un ton urâcios când trecură pe lângă ei.

– Ce-a zis? o întrebă Shasa pe Tara, care le traduse cu răceală.

– A zis, și pe bună dreptate, că data viitoare o să fiți arestați pentru violență publică.

Cei doi înaintară șontâcăind de durere pe Ku-damm, plini de sânge și vânătăi, Mathilda Janine învârtindu-se în preajma lor pentru a-i ajuta la nevoie, iar Tara mergând cu zece pași în față ca să nu fie văzută împreună cu ei, și atraseră asupra lor privirile rapide și oripilate ale trecătorilor, care își întoarseră însă imediat ochii și se grăbiră să se îndepărteze.

Când erau în liftul hotelului, Mathilda Janine întrebă gânditoare:

– Povestea pe care-ai zis-o tu, Shasa, știi, aceea despre lucrurile care cresc pe Muntele Măslinilor. N-am înțeles-o. Ce e aceea o *schmuck?*

David și Shasa se aplecară de râs agonizant, apucându-se cu amândouă mâinile de locurile lovite.

– Te rog, Matty, nu mai spune nimic, o rugă David. Mă doare să râd.

Tara se întoarse cu o privire severă către ea.

– Aşteaptă numai să-i spun tatei despre rolul tău în toată chestia asta, domnişoară. O să fie livid de furie.

Avea dreptate, Blaine fu într-adevăr livid de furie, dar nu cât Centaine Courtney.

Se dovedi până la urmă că Shasa îşi rupsese patru coaste şi o claviculă, şi de atunci susţinu întotdeauna că absenţa lui din echipă era direct răspunzătoare pentru victoria echipei Argentinei asupra lor cu zece goluri la patru în sferturile de finală la polo de două zile mai târziu. În afară de doi dinţi lipsă, rănile lui David erau contuzii superficiale, luxaţii şi lacerаţii.

– N-a fost chiar aşa de rău pe cât putea să fie, acceptă în cele din urmă şi Centaine. Cel puţin nu s-a făcut deloc publicitate – nici un ziarist oribil să scrie articole răutăcioase şi ranchiunoase.

Se înşela însă. Între clienţii cafenelei Kranzler se număra şi corespondentul Reuters pentru Africa de Sud şi articolul său fu preluat de ziarul sud-african *Jewish Times*. Articolul zăbovea în amănunt asupra rolului jucat de Shasa Courtney în a-şi proteja prietenul evreu, medaliatul cu bronz la alergare viteză, şi când se întoarseră în cele din urmă în Cape Town, Shasa descoperi că devenise o mică celebritate. Atât Shasa, cât şi David fură rugaţi să ţină discursuri la un prânz oferit de Prietenii Sionismului.

– Legea consecinţei neprevăzute, îi zise Blaine lui Centaine.

– Oare câţi alegători evrei crezi că există în electorat?

Centaine îşi mijì ochii calculând în minte şi Blaine chicoti.

– Eşti cu adevărat incorigibilă, scumpa mea.

Sala de box din imensul complex *Reichsportfeld* era plină la capacitatea maximă pentru finala la categoria semigrea, şi

de amândouă părțile culoarului dintre vestiare și ring erau înșirați membri SA în uniformele lor maro, formând o gardă de onoare pentru fiecare concurent.

– Ne-am gândit că s-ar putea să fie necesar să-i avem aici, îi explică lui Heidi Kramer colonelul Boldt.

Erau amândoi așezați în primul rând de lângă ring, și colonelul aruncă o privire semnificativă către juriul compus din patru persoane. Toți erau germani, toți erau membri de partid; colonelul Boldt trebuise să apeleze la negocieri și tranzacții delicate pentru a aranja acest lucru.

Manfred De La Rey era primul concurent care intră în ring. Purta pantaloni scurți de mătase verde și un tricou verde cu emblema în formă de gazelă pe piept, cu părul auriu proaspăt tuns periuță. Își încleștă mâinile în mănuși deasupra capului în semn de răspuns la explozia enormă de aplauze care-l întâmpină și mătură rapid cu privirea locurile din primul rând. Publicul sportiv german îl acceptase ca pe unul dintre eroii lor; în această seară el era campionul supremației rasiale albe.

O zări pe Heidi Kramer aproape imediat, căci știa unde va sta, dar nu-i zâmbi. Heidi îl privi la fel de serioasă, dar Manfred simți în întreg corpul un val de putere nouă, emanată din simpla ei prezență. Apoi dintr-odată privirea îi zbură de la ea, și se încruntă, furia nestăpânită înfrutându-se cu puterea dragostei.

Femeia aceea era de față. Întotdeauna se gândea la Centaine Courtney ca la „femeia aceea". Nu stătea decât la trei locuri de iubita lui, Heidi. Părul ei des și negru era inconfundabil, purta mătase galbenă și diamante, fiind elegantă și stăpână pe ea; Manfred fu cuprins de atâta ură că simți un gust amar în gură, ca fierea și pelinul.

„De ce vine mereu să mă hăituiască?" se întrebă el. Fusese în public la mai multe meciuri de-ale sale, întotdeauna însoțită de bărbatul acela arogant cu urechi și nas mare.

Centaine îl privea cu aceeaşi privire tulburătoare şi enigmatică în ochii ei negri pe care Manfred ajunsese să o recunoască foarte bine. Îi întoarse spatele intenţionat, încercând să-i demonstreze forţa deplină a dispreţului şi urii sale, şi-l privi pe Cyrus Lomax intrând în ring.

Americanul avea un corp musculos şi bine făcut, de culoarea ciocolatei cu lapte, dar capul magnific era întru totul african, asemenea unui bust vechi de bronz al unui prinţ Ashanti, cu sprâncene puternic curbate şi ochi îndepărtaţi unul de celălalt, buze groase sculptate în forma unui arc asirian de război şi nasul lat şi turtit. Purta dungile roşii şi albe şi stelele albastre pe piept şi avea un aer ameninţător.

– Ăsta e cel mai rău pe care-l vei întâlni, îl avertizase unchiul Tromp pe Manfred. Dacă poţi să-l baţi pe ăsta, atunci îi poţi bate pe toţi.

Arbitrul îi chemă în mijlocul ringului să îi anunţe şi mulţimea aclamă auzind numele lui Manfred. Se duse înapoi în colţul lui simţindu-se puternic şi invincibil. Unchiul Tromp îl unse cu vaselină pe obraji şi sprâncene şi-i vârî apărătoarea roşie de cauciuc în gură.

Îl lovi apoi cu palma pe umăr, o palmă usturătoare având acelaşi scop ca întărâtarea unui taur înainte de coridă şi îi şuieră în ureche:

– Rapid ca un mamba! Neînfricat ca un viezure!

Manfred dădu din cap, potrivindu-şi mai bine apărătoarea de gură şi la sunetul gongului intră în mijlocul ringului, sub strălucirea incandescentă a luminilor albe. Americanul ieşi să-l întâmpine, învârtindu-se în jur ca o panteră neagră.

Se luptară de la egal la egal, se luptară aproape şi dur, cu lovituri suficient de puternice să poată mutila o persoană sau s-o facă să-şi piardă cunoştinţa alunecând la doar un fir de păr distanţă de ţinta lor, amândoi presimţind intenţiile celuilalt cu o concentrare aproape supranaturală şi-şi mişcară capul, se traseră înapoi, se feriră, se folosiră de elasticitatea corzilor, blocară loviturile cu braţele, mănuşile şi coatele, şi, deşi nici

un pumn nu-şi atinse scopul, amândoi erau ostili, rapizi şi periculoşi.

Gongul sună rundele – cinci, şase şi şapte; Manfred nu fusese niciodată obligat să lupte atât de mult timp. Victoriile lui aveau loc întotdeauna foarte repede, terminate într-un baraj de lovituri care-i făceau adversarul să se prăbuşească pe podea. Cu toate acestea, antrenamentul riguros pe care-l impusese unchiul Tromp îi oferise suficientă rezistenţă, şi-i întărise braţele şi picioarele. Se simţea încă puternic şi invincibil, şi îşi dădu seama că trebuia să termine curând. Nu trebuia decât să aştepte momentul potrivit. Americanul dădea semne de oboseală. Pumnii lui nu mai izbeau cu aceeaşi viteză. Trebuia să facă o greşeală şi Manfred o aşteptă cu răbdare, stăpânindu-şi setea pătimaşă de a vedea sângele americanului.

La jumătatea celei de-a şaptea runde, dorinţa i se împlini.

Americanul aruncă o stângă directă ce şuieră prin aer şi, fără măcar s-o vadă, simţind-o pur şi simplu din instinct animalic, Manfred se trase înapoi, îşi ridică bărbia şi lovitura îi atinse faţa, dar se opri.

Manfred stătea încordat pe vârfurile picioarelor, cu greutatea lăsată în spate, dar gata de a se mişca înainte, cu braţul drept îndoit, cu pumnul încleştat ca un ciocan de fierar, iar americanului îi trebui o sutime de secundă în plus să-şi revină. Cele şapte runde dure îl obosiseră şi zăbovi doar o fracţiune, lăsându-şi partea dreaptă descoperită. Manfred nu văzu breşa, era prea mică, dar instinctul îl ajută din nou şi experienţa îi ghidă braţul; ştia unde era după poziţia umerilor americanului, după unghiul cotului său şi după înclinarea capului.

Se petrecu prea repede pentru o decizie conştientă, şi lovitura fu lansată înainte să se poată gândi, dar luase decizia instinctiv şi trebuia s-o sfârşească dintr-o singură lovitură. Nu mai putea folosi finalul lui obişnuit, rafala fulgerătoare cu

amândoi pumnii, ci o singură lovitură, hotărâtă şi irevocabilă, care să pună capăt luptei pe loc.

Îi începu în muşchii lungi şi elastici din glezne şi coapse, accelerându-se ca o piatră azvârlită din praştie, prin răsucirea pelvisului, a coloanei şi a umerilor, toate canalizate în braţul drept ca un fluviu lat şi tumultuos prins în capcană într-un canion îngust; trecu prin garda americanului şi-i explodă în partea stângă a capului negru cu o forţă ce făcu dinţii lui Manfred să-i clănţăne în gură. Pusese în lovitura aceasta tot ce avea, tot antrenamentul şi experienţa sa, toată puterea, curajul şi inima sa, şi fiecare fibră atent antrenată a muşchilor săi îşi aduse contribuţia, pentru a o face să-şi atingă ţinta bine şi eficient.

Manfred o simţi pornind. Îşi simţi oasele din mâna dreaptă rupându-se, frângându-se şi trosnind ca nişte crengi uscate, şi durerea albă şi electrică ce-i explodă în braţ îi umplu creierul de flăcări incandescente. Dar în mijlocul durerii era şi triumf, şi o bucurie cutremurătoare, căci ştia că se terminase. Ştia că aceasta era victoria.

Văpaia agoniei îi limpezi vederea şi să uită să-l vadă pe american prăbuşit la pământ, dar euforia sălbatică din inima sa se opri brusc şi se transformă într-o povară copleşitoare de disperare. Cyrus Lomax era încă în picioare. Era lovit şi nesigur pe picioare, cu ochii goi şi opaci, cu picioarele moi ca de cârpă şi craniul plin de plumb topit, clătinându-se pe marginea prăpastiei, dar încă în picioare.

– Omoară-l! urla publicul. Omoară-l!

Manfred îşi dădu seama cât de puţin mai era, doar o singură lovitură cu dreapta, căci americanul de-abia se mai ţinea pe picioare – numai una. Dar nu mai putea, nu mai avea nici o putere. Mâna dreaptă era ca inexistentă.

Americanul se împleticea ca un beţiv, săltând în corzi, cu genunchii înmuiaţi, însă printr-un efort imens de voinţă, îşi reveni din nou.

„Cu stânga." Manfred își adună toată voința, tot ce-i mai rămăsese. „Trebuie să-l scot din luptă cu stânga." Și în ciuda agoniei în care se zbătu, se năpusti din nou la el.

Lovi cu stânga, țintind către cap, dar americanul evită impactul cu un salt înainte necoordonat, își aruncă amândouă brațele în jurul umerilor lui Manfred și se agăță de el, încleștându-și-le ca un om pe punctul de a se îneca. Manfred încercă să se descotorosească de el și hărmălaia publicului ajunsese la un paroxism tunător, iar arbitrul urlă ca să o acopere.

– Brec! Brec!

Însă americanului îi fusese suficient. Când arbitrul îi despărți în cele din urmă, Cyrus Lomax avea ochii limpezi și focalizați din nou; și se îndepărtă de eforturile disperate ale lui Manfred de a-l lovi cu stânga – și sună gongul.

– Ce e, Manie? îl întrebă unchiul Tromp, conducându-l în colț. Îl aveai unde voiai. Ce s-a întâmplat?

– Dreapta, bălmăji Manfred chinuit de durere.

Unchiul Tromp îi atinse mâna chiar deasupra încheieturii și Manfred aproape urlă. Mâna se umfla ca un balon, vizibil cu ochiul liber.

– Arunc prosopul, șopti unchiul Tromp. Nu poți lupta cu mâna aia!

Manfred mârâi ca o fiară sălbatică:

– Nu!

Se uită de cealaltă parte a ringului, cu ochii lui feroce și galbeni, la americanul pe lângă care se agitau antrenorii lui, punându-i comprese reci și săruri volatile, plesnindu-i obrajii și vorbindu-i, încurajându-l.

Gongul sună începerea rundei a opta și Manfred ieși în ring și văzu cu disperare puterea nouă și coordonarea cu care se mișca americanul. Era încă speriat și nesigur pe el, dându-se înapoi, așteptând atacul lui Manfred, dar devenind din ce în ce mai puternic cu fiecare minut ce trecea, evident nedumerit la început de faptul că Manfred nu-

şi folosea iar braţul drept, însă la un moment dat ochii îi scăpărară; înţelesese.

– Eşti terminat, îi mormăi în ureche lui Manfred când îl apucă din nou în braţe. Nu mai ai braţul drept, albule. Acuma praf te fac, băieţică!

Pumnii lui începură să doară cu adevărat şi Manfred fu nevoit să dea înapoi. Ochiul stâng i se închidea şi simţea gustul sărat şi metalic de sânge în gură.

Americanul îl lovi cu o directă de stânga şi Manfred blocă instinctiv cu dreapta, prinzând lovitura în mănuşă; durerea fu atât de intensă încât văzu negru în faţa ochilor şi pământul i se clătină sub picioare, şi data următoare evită să pareze cu dreapta şi pumnul americanului trecu fără nici un blocaj şi-l lovi drept în ochiul rănit deja. Simţea umflătura atârnându-i pe faţă ca o căpuşă umflată de sânge, un strugure mare şi violet ce-i acoperea complet ochiul şi gongul sună sfârşitul rundei a opta.

– Încă două runde, îi şopti unchiul Tromp, punându-i o compresă cu gheaţă pe ochiul umflat. Poţi să vezi, Manie?

Manfred dădu din cap că da şi ieşi în ring când sună gongul pentru runda a noua şi americanul îi ieşi în întâmpinare nerăbdător – prea nerăbdător, căci îşi lăsă în jos mâna dreaptă pentru o lovitură puternică şi Manfred i-o luă înainte, izbindu-l cu un upercut de stânga puternic care-l dezechilibră pe Lomax.

Dacă şi-ar fi putut folosi mâna dreaptă Manfred ar fi putut să-l scoată din luptă chiar acum, aplicând succesiunea de lovituri încrucişate sălbatice căreia nu-i putea supravieţui nici un oponent, dar dreapta îi era ruptă şi nu-i era de nici un folos, iar Lomax se eschivă din nou, trăgându-se înapoi, revenindu-şi şi ocolindu-l din nou, concentrându-se asupra ochiului lui Manfred, încercând să-l nimerească acolo, şi cu ultimul pumn reuşi exact acest lucru. Sfâşie sacul mare şi vineţiu ce acoperea ochiul cu o lovitură superficială de stânga, prinzându-l cu partea interioară a mănuşii, agăţându-l cu

nodul şireturilor de la mănuşă, şi pielea se crăpă. Un şuvoi de sânge se scurse pe faţa lui Manfred şi-l stropi pe piept.

Înainte ca arbitrul să poată să-i oprească pentru a examina rana, sună gongul şi Manfred se înapoi împleticindu-se în colţul său, de unde îi ieşi repezit înainte unchiul Tromp.

– Opresc lupta asta, şopti el cu înverşunare examinând rana oribilă. Nu poţi lupta aşa – s-ar putea să-ţi pierzi ochiul.

– Dacă faci asta n-o să te iert niciodată, îi zise Manfred.

Vorbise încet, însă văpaia din ochii cei galbeni îl avertiză pe Tromp Bierman că vorbea serios. Bătrânul bombăni supărat. Curăţă rana şi aplică un creion de piatră acră. Arbitrul veni să-i verifice şi el ochiul, răsucindu-i faţa către lumină.

– Poţi să continui aşa? îl întrebă el cu vocea joasă.

– Pentru *Volk* şi pentru Führer, îi răspunse încet Manfred, şi arbitrul încuviinţă.

– Eşti un bărbat curajos! îi zise el şi semnalizã să se continue lupta.

Ultima rundă fu o eternitate de agonie, căci loviturile americanului se prăvăliră asupra lui Manfred ca nişte lovituri de baros, lăsând vânătăi peste vânătăi, fiecare sleindu-i puterile şi mai mult, reducându-i abilitatea de a se apăra de următoarele.

Fiecare suflare era o nouă agonie, căci îi întindea muşchii şi ligamentele rupte din piept şi-i ardea ţesutul moale din plămâni. Durerea din mâna dreaptă i se urcă prin braţ, amestecându-se cu durerea de la fiecare lovitură nouă şi vederea i se întunecă în singurul ochi teafăr, aşa că nici nu vedea de unde veneau loviturile. Capul îi vuia ca de un vifor aprig bătându-i în timpane, dar Manfred rămase în picioare. Lomax continuă să-l preseze fără oprire, prefăcându-i faţa într-o mască de carne vie şi totuşi Manfred rămase în picioare.

Publicul era revoltat, pofta de sânge i se transformase în milă şi apoi în oroare. Spectatorii strigau către antrenor să oprească această atrocitate, dar Manfred se ţinea încă pe

picioare, făcând eforturi jalnice și zadarnice de a lovi înapoi cu mâna stângă, în timp ce loviturile americanului continuau să se verse asupra chipului orbit și a trupului zdrobit.

În cele din urmă, prea târziu – mult prea târziu, sună gongul pentru a sfârși meciul și Manfred De La Rey era încă în picioare. Stătea în centrul ringului, bălăngănindu-se dintr-o parte în alta, incapabil să vadă, incapabil să-și găsească drumul înapoi către colțul lui, și unchiul Tromp alergă la el și-l îmbrățișă cu tandrețe. Unchiul Tromp îl conduse înapoi, plângând cu lacrimi mari care-i alunecau nestingherite în barbă.

– Bietul meu Manie, șopti el. N-ar fi trebuit să te las. Ar fi trebuit să opresc lupta.

De partea cealaltă a ringului, Cyrus Lomax era înconjurat de un grup de suporteri. Toți râdeau și-l băteau pe spate de bucurie, și Lomax schiță un mic dans de triumf cu pași obosiți, așteptând ca juriul să-i confirme victoria, dar aruncând priviri îngrijorate de cealaltă parte a ringului la bărbatul pe care-l distrusese. De îndată ce se va face anunțul va merge la el pentru a-și exprima admirația pentru acest spectacol de curaj absolut.

– *Achtung! Achtung!*

Arbitrul avea notițele juriului într-o mână și microfonul în cealaltă. Vocea îi bubui tunătoare din difuzoare.

– Doamnelor și domnilor. Câștigătorul Medaliei Olimpice de Aur la puncte este... Manfred De La Rey din Africa de Sud.

În sala imensă se lăsă o tăcere neîncrezătoare și tensionată, care dură cam trei bătăi bubuitoare de inimă ale lui Manfred, și după aceea se iscă o furtună de proteste, un răget de revoltă și furie, de huiduieli și tropăituri. Cyrus Lomax se învârti în cerc în ring ca un nebun, scuturând corzile, strigând la membrii juriului, sărind pe loc de furie, și sute de spectatori încercau să urce în ring să facă o demonstrație ad-hoc împotriva deciziei.

Colonelul Boldt făcu un semn din cap către cineva din fundul sălii şi câteva detaşamente de trupe SA în uniformele lor brune coborâră rapid pe culoarele dintre rânduri şi înconjurară ringul, împingând înapoi mulţimea furioasă şi eliberând un coridor către vestiare, prin care îl scoaseră urgent pe Manfred afară din sală.

În difuzoare se auzea arbitrul, încercând să justifice hotărârea juriului.

– Scorul dat de domnul Krause a fost cinci runde lui De La Rey, o rundă la egalitate şi patru runde lui Lomax...

Dar nimeni nu-l asculta, şi hărmălaia mulţimii aproape acoperi sunetul dat la maximum al difuzoarelor.

– Femeia aceea e cu cel puţin cinci sau şase ani mai bătrână decât tine, îi zise unchiul Tromp, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Se plimbau în Grădinile Tegel şi în aer se simţea răcoarea începutului de toamnă.

– Are trei ani mai mult ca mine, răspunse Manfred. Dar asta nu are nici o importanţă, unchiule Tromp. Tot ce contează este că o iubesc şi ea mă iubeşte pe mine.

Mâna dreaptă îi era încă în ghips şi o ţinea într-un ham în jurul gâtului.

– Manie, încă n-ai douăzeci şi unu de ani – nu te poţi însura fără permisiunea tutorelui tău.

– Dumneata eşti tutorele meu, îi zise Manfred.

Îşi întoarse capul către el, privindu-l fix cu ochii aceia tulburători de culoarea topazului, până când unchiul Tromp îşi lăsă privirea în jos.

– Şi cum o să-ţi întreţii soţia? îl întrebă.

– Departamentul de Cultură al Reich-ului mi-a oferit o bursă să-mi termin dreptul aici în Berlin. Heidi are o slujbă bună la Ministerul de Informaţii şi un apartament, şi eu voi trece la boxul profesionist ca să câştig destul cât să trăim până

pot să-mi încep cariera de avocat. Apoi o să ne întoarcem în Africa de Sud.

– Ai făcut deja planuri pentru tot, oftă unchiul Tromp, și Manfred încuviință.

Sprânceana îi era și acum acoperită aproape în întregime de o crustă neagră, și va purta o cicatrice toată viața. Își atinse ușor rana acum în timp ce-l întrebă:

– Unchiule Tromp, n-o să refuzi să-mi dai permisiunea, nu-i așa? O să ne căsătorim înainte să mergi acasă cu echipa – și amândoi vrem ca dumneata să oficiezi cununia.

– Sunt flatat.

Unchiul Tromp părea foarte supărat. Îl cunoștea foarte bine pe băiat – cât de încăpățânat era când își alegea o cale de urmat. Dacă ar încerca să se certe cu el, n-ar reuși decât să-i confirme decizia.

– Ești un tată pentru mine, zise cu simplitate Manfred. Și totuși, mai mult ca un tată. Binecuvântarea dumitale ar fi un dar mai presus de orice.

– Manie! Manie! zise unchiul Tromp. Tu ești fiul pe care nu l-am avut niciodată – nu-ți vreau decât binele. Ce pot să-ți spun să te conving să aștepți puțin – să nu te repezi să faci lucrul acesta.

– Nu există nimic care m-ar putea convinge.

– Manie, gândește-te la mătușa Trudi...

– Știu foarte bine că ar vrea să fiu fericit, îl întrerupse Manfred.

– Da, știu că așa e. Dar, Manie, gândește-te și la mica Sarah...

– Ce-i cu ea? întrebă Manfred cu ochii reci și aprigi, împingându-și bărbia înainte, sfidător din cauza vinovăției.

– Sarah te iubește, Manie. Te-a iubit dintotdeauna... chiar și eu am fost în stare să văd asta.

– Sarah e sora mea, și o iubesc. O iubesc cu o dragoste de frate. O iubesc pe Heidi cu dragostea unui bărbat, și ea mă iubește pe mine ca o femeie.

– Cred că greşeşti, Manie. Întotdeauna am crezut că tu şi Sarah...

– De-ajuns, unchiule Tromp. Nu vreau să mai vorbesc despre asta. O să mă însor cu Heidi – sper că voi primi permisiunea şi binecuvântarea dumitale. Vei face aceste lucruri pentru noi, te rog, unchiule Tromp?

Bătrânul încuviinţă trist şi cu inima grea.

– Vă dau la amândoi atât permisiunea, cât şi binecuvântarea mea, fiul meu – şi vă voi cununa cu inima plină de bucurie.

Heidi şi Manfred se căsătoriră pe malul lacului Havel în grădina casei colonelului Boldt din Grünewald. Era o după-amiază aurie la început de septembrie, când atingerea toamnei dădea o nuanţă galbenă-roşiatică frunzelor. Pentru a fi de faţă, atât unchiul Tromp, cât şi Roelf rămăseseră pe loc când echipa olimpică se risipise pentru a merge acasă, iar Roelf fu alături de Manfred, fiindu-i cavaler de onoare, iar unchiul Tromp oficie ceremonia simplă.

Heidi era orfană, aşa că Sigmund Boldt o conduse la altar, şi erau de faţă mai mult de zece prieteni ai lui Heidi – majoritatea superiorii ei şi colegi de la Ministerul de Propagandă şi Informaţii –, dar erau şi alţii, verişorii ei şi nişte rude mai îndepărtate în uniformele negre de gală ale diviziilor de elită SS, albastrul diviziilor *Luftwaffe* şi cenuşiul tern al *Wehrmacht*, şi nişte fete simpatice, câteva în costumele tradiţionale ţărăneşti, *dirndls*, pe care Partidul Nazist le aproba atât de mult.

După ceremonia calvinistă simplă şi scurtă oficiată de unchiul Tromp, avu loc o petrecere de nuntă *al fresco*, oferită de colonelul Boldt, sub copaci, cu o trupă de patru muzicieni purtând pălării tirolezc şi pantalonii tradiţionali *lederhosen*. Aceştia cântară muzica la modă aprobată de partid, alternând cu nişte cântece populare tradiţionale, şi oaspeţii dansară pe peluză, pe ringul de dans improvizat din scânduri de lemn.

Manfred era atât de absorbit de minunata lui mireasă pe care şi-o ţinea în braţe, încât nici nu observă agitaţia bruscă ce-i cuprinsese pe ceilalţi oaspeţi, sau felul în care colonelul Boldt se grăbi să întâmpine micul grup ce venea dinspre casă, când dintr-odată orchestra începu un marş patriotic şi înflăcărat al Partidului nazist, *Horst Wessel.*

Toţi nuntaşii erau în picioare, luând o poziţie rigidă de drepţi, şi, deşi era nedumerit, Manfred se opri din dans şi se îndreptă şi el, cu Heidi alături. Când micul grup păşi pe ringul de dans din scânduri, toţi nuntaşii îşi ridicară braţul drept în salutul nazist şi strigară deodată:

– *Heil Hitler!*

Abia în clipa aceea realiză Manfred ce se întâmpla, incredibila onoare pe care o primea el şi Heidi.

Bărbatul care se apropia de ei purta o jachetă albă încheiată sus la gât cu o simplă Cruce de Fier pentru vitejie, ca singură decoraţie. Avea chipul palid, pătrăţos şi puternic; părul negru pieptănat peste fruntea înaltă şi sub nasul mare o mică mustaţă tunsă scurt. Nu era o faţă extraordinară, dar avea nişte ochi aşa cum Manfred nu mai văzuse în viaţa lui, care-i arseră sufletul prin intensitatea lor pătrunzătoare, înconjurându-i inima şi transformându-l pe vecie în sclav.

Avea mâna dreaptă încă în ghips când o ridică în salutul nazist, şi Adolf Hitler îi zâmbi şi dădu din cap.

– Am auzit că eşti un prieten al Germaniei, *Herr* De La Rey, zise el.

– Sunt de sânge german, un prieten adevărat şi cel mai înflăcărat admirator al dumneavoastră. Nici nu pot să găsesc cuvinte pentru a descrie cât de imens onorat şi smerit mă simt în prezenţa dumneavoastră.

– Te felicit pentru victoria curajoasă împotriva negrului american, zise Adolf Hitler, întinzându-i mâna. Şi te felicit şi pentru căsătoria cu una dintre cele mai încântătoare fiice ale Reich-ului.

Manfred luă mâna Führerului în mâna sa teafără şi tremură copleşit de admiraţie şi încântare din cauza semnificaţiei acestui moment.

– Vă urez multă fericire, continuă Hitler. Şi fie ca această căsătorie să făurească legături puternice între dumneata şi poporul german.

Mâna Führerului era răcoroasă şi uscată, mâna puternică, însă elegantă, a unui artist, şi Manfred se simţi atât de emoţionat că aproape se sufocă.

– Întotdeauna, *Mein Führer,* legăturile dintre noi vor dura pe vecie.

Adolf Hitler mai înclină o dată din cap, dădu mâna şi cu Heidi, zâmbind lacrimilor ei de fericire, şi apoi plecă la fel de brusc pe cum sosise, cu un cuvânt şi un zâmbet pentru câţiva dintre oaspeţii mai importanţi.

– N-am visat niciodată... şopti Heidi, agăţată de braţul lui Manfred. Fericirea mea e acum completă.

– Aceasta e grandoarea, zise Manfred, privindu-l plecând. Aceasta e adevărata grandoare. E greu de crezut că e numai un om muritor – şi nu un zeu.

Sarah Bester pedală pe strada principală a orăşelului Stellenbosch, printre puţinii oameni de pe drum, zâmbind şi fluturând din mână către orice persoană cunoscută. Cărţile ei de şcoală erau legate de portbagajul din spatele şeii de pe bicicletă. Fusta uniformei îi flutura aproape până la genunchi şi trebuia să-şi prindă mereu pălăria de şcoală să nu i-o sufle vântul.

În dimineaţa aceea clasa ei primise rezultatele de pe trimestrul anterior şi de-abia aştepta să-i spună mătuşii Trudi că reuşise să ajungă de pe locul cinci pe locul doi. Directoarea notase pe carnetul de note: „Foarte bine, Sarah, continuă tot aşa". Era ultimul ei an de şcoală, în octombrie împlinea şaptesprezece ani şi luna următoare îşi va da examenele finale.

Manie va fi aşa de mândru de ea! El îi inspirase ambiţia şi curajul care o făcuseră să ajungă una dintre cele mai bune fete din şcoală. Începu să se gândească la el chiar acum, visând cu ochii deschişi în timp ce pedala pe sub stejari. Era plecat de aşa de mult timp, dar în curând va veni acasă; atunci îi va spune şi totul va fi bine; nu va trebui să se îngrijoreze şi să plângă singură noaptea. Manie va veni înapoi – Manie cel puternic, bun şi iubitor va face totul să fie bine din nou.

Se gândi cum va fi să fie măritată cu el, să-i facă mâncare, să-i spele cămăşile, să-i peticească şosetele, să meargă la biserică alături de el, să-i spună *Meneer* aşa cum îi zicea mătuşa Trudi unchiului Tromp, să se trezească alături de el în fiecare dimineaţă şi să-i vadă capul blond frumos pe pernă lângă al ei, şi fu absolut sigură că nu exista nimic pe lume pe care să şi-l dorească mai mult.

– Numai pe Manie, şopti ea. Întotdeauna, numai Manie. Numai pe el l-am avut în toată viaţa mea, numai pe el mi l-am dorit vreodată.

Îl văzu în faţă pe poştaş, chiar la poarta casei parohiale, sări de pe bicicletă şi-i strigă:

– Aveţi ceva pentru noi, domnule Grobler?

Poştaşul îi zâmbi şi scoase un plic galben din taşca de piele.

– O telegramă, îi zise el cu importanţă. O telegramă de peste ocean – dar nu e pentru tine, micuţo, e pentru mătuşa ta.

– Semnez eu pentru ea!

Sarah îşi scrise rapid numele în registru, îşi rezemă bicicleta de poartă şi zbură în sus pe treptele casei parohiale.

– Mătuşă Trudi! strigă ea. O telegramă! Unde eşti? Am primit o telegramă!

Simţi miros de gătit şi ştiu unde să caute. Se repezi în bucătărie. Mătuşa Trudi stătea lângă masa lungă de lemn galben cu telul în mână, făină pe coate şi câteva fire subţiri de păr blond argintiu îi gâdilau nasul, aşa că le suflă în momentul

când se îndreptă de spate. Pielea îi strălucea de transpirație din cauza căldurii sobei, unde clocoteau oale mari de gem de piersici și smochine.

– Doamne Sfinte! Ce tărăboi poți să faci! Sarie, trebuie să înveți să te porți ca o domnișoară, nu mai ești copil...

– O telegramă! Uite, o telegramă adevărată! E prima pe care am primit-o vreodată.

Chiar și mătușa Trudi era impresionată. Își întinse mâna s-o apuce, dar se opri.

– Am făină pe mâini. Deschide-o tu, Sarie.

Sarah rupse plicul.

– S-o citesc cu voce tare? întrebă ea.

– Da. Da, citește-o – de la cine e?

– De la unchiul Tromp – a semnat „Soțul tău îndatoritor, Tromp Bierman".

– Ce bătrân caraghios! A plătit cuvinte inutile, bombăni mătușa Trudi. Citește ce scrie.

– Scrie: „Trebuie să te informez că Manfred s-a...

Vocea fetei se pierdu și expresia ei fericită și plină de speranță se pleoști, uitându-se cutremurată la hârtia din mâinile ei.

– Citește mai departe, fetițo! o îndemnă mătușa Trudi. Citește tot.

Sarah începu din nou, cu glas firav și șoptit:

– „Trebuie să te informez că Manfred s-a căsătorit azi cu o fată germană numită Heidi Kramer. Intenționează să studieze la Universitatea din Berlin și nu se va întoarce acasă cu mine. Sunt sigur că și tu îi dorești fericire, așa ca mine. Soțul tău îndatoritor, Tromp Bierman".

Sarah își ridică privirea de pe telegramă și se uitară lung una la alta.

– Nu pot să cred... șopti mătușa Trudi. Nu Manfred al nostru. El n-ar face așa ceva – nu ne-ar părăsi el.

În clipa aceea observă expresia de pe chipul fetei. Sarah se făcuse pământie precum cenușa din cămin.

– Oh, micuța mea Sarie!

Fața rotundă a mătușii Trudi se strâmbă de milă și durere împărtășită. Se întinse s-o ia în brațe, dar Sarah lăsă telegrama să-i fluture din mâini la pământ, se răsuci brusc și alergă afară din bucătărie.

Când ajunse la poartă își luă rapid bicicleta și se urcă în șa. Se ridică în picioare pe pedale ca să prindă viteză mai mare și începu să pedaleze în ritmul bătăilor inimii. Pălăria îi zbură de pe cap și-i atârnă pe spate, agățată în elasticul de la gât. Ochii îi erau mari și uscați, fața încă pământie de șoc, ieși în viteză din sat, luând curba pe lângă proprietatea Lanzerac, îndreptându-se instinctiv spre munți.

Când drumul deveni prea neregulat și abrupt, aruncă bicicleta la pământ și continuă să meargă pe jos, prin pădurea de pini, până ajunse la prima creastă. Acolo ieși de pe drum și se aruncă la pământ pe pătura umedă de ace de pin, exact în locul unde îi dăruise lui Manfred dragostea, trupul și sufletul ei.

Când își recăpătă suflarea, căci urcase muntele în viteză și fără oprire, zăcu nemișcată și fără să scoată un sunet, fără să plângă, apăsându-și doar fața în îndoitura brațului. Orele după-amiezii se scurseră una după alta, și vântul începu să bată către nord-vest, adunând norii deasupra crestelor înalte unde zăcea Sarah. La asfințit începu să plouă, și se lăsă întunericul înainte de vreme. Aerul se făcu rece ca gheața și vântul șuiera printre pini, scuturând picături pe trupul ei întins pe pământ, udându-i leoarcă rochia de pe ea. Sarah nici măcar nu-și ridică de jos capul, rămase pe loc, întinsă pe pământ, tremurând ca un pui pierdut și inima îi plânse amarnic în întuneric.

„Manfred, Manfred, unde te-ai dus? De ce a trebuit să te pierd?"

Puțin înainte să se crape de ziuă, unul dintre grupurile ce porniseră să o caute din sat, după ce scotociseră fiecare ungher de pe munte toată noaptea, o găsi în sfârșit și Sarah fu cărată pe brațe până în sat.

Noaptea următoare, când mătușa Trudi chemase doctorul la casa parohială pentru a doua oară, acesta îi zise:

– Are pneumonie, Mevrou Bierman. Va trebui să luptați pentru viața ei – căci fata nu pare să vrea să lupte pentru ea.

Mătușa Trudi nu le permise s-o ducă pe Sarah la noul spital orășenesc. O îngriji pe fată ea însăși, zi și noapte în dormitorul mic din spatele casei, ștergând cu buretele sudoarea și fierbințeala de pe trupul ei cuprins de febră, stând lângă pat și ținându-i mâna caldă pe tot parcursul crizei, și n-o lăsă singură nici măcar după ce îi trecu febra și Sarah zăcu palidă și devastată de boală, cu carnea topită parcă, așa că trăsăturile îi erau osoase și uscative și ochii apoși păreau prea mari pentru cavitățile vineții în care se adânciseră.

În a șasea zi, când Sarah reuși să șadă și să bea puțină supă fără ajutorul mătușii Trudi, doctorul veni în vizită pentru ultima dată și o examină detaliat pe Sarah în spatele ușii închise a dormitorului. După aceea o găsi pe mătușa Trudi în bucătărie și îi vorbi încet și grav. După ce doctorul ieși din casa parohială, mătușa Trudi se întoarse în dormitor și se așeză lângă pat, în același scaun în care veghease și de-a lungul întregii nopți.

– Sarah, zise ea, luând mâna subțire a fetei, ușoară, fragilă și rece. Când ți-a venit ultima dată ciclul? o întrebă.

Sarah se uită la ea fără să răspundă preț de mai multe clipe lungi, și apoi începu pentru prima dată să plângă. Lacrimi lente, aproape vâscoase, apărură din adâncurile ochilor ei bântuiți și încercănați și umerii subțiri tremurară în tăcere.

– O, biata mea fetiță, zise mătușa Trudi și o prinse la pieptul voluminos ca o pernă. Sărăcuța mea fetiță – cine ți-a făcut asta?

Sarah plânse în liniște și mătușa Trudi o mângâie pe păr.

– Trebuie să-mi spui...

Dintr-odată mâna își încetă mângâierea blândă pe capul fetei, căci mătușa Trudi înțelese brusc.

– Manie – a fost Manie!

Nu era o întrebare, dar își primi confirmarea imediat, căci Sarah lăsă să-i scape un hohot dureros de plâns din pieptul chinuit.

– Oh, Sarie – biata mea Sarie.

Mătușa Trudi își întoarse involuntar capul către mica fotografie înrămată ce stătea pe măsuța de lângă patul fetei bolnave. Era o fotografie de studio a lui Manfred De La Rey în pantaloni scurți și maiou de pugilist, ghemuit în poziție clasică de boxer, cu centura aurie de campionat la brâu. Sub ea scria: „Micuței Sarie. De la fratele tău mai mare, Manie".

– Ce îngrozitor! șopti mătușa Trudi. Ce ne facem acum?

A doua zi după-masă, mătușa Trudi era în bucătărie, pregătind o pulpă de vită primită în dar de la un enoriaș, când Sarah intră în bucătărie cu picioarele goale.

– N-ar trebui să te ridici din pat, Sarie, îi zise cu severitate mătușa Trudi.

Însă Sarah nici măcar nu se uită în direcția ei, și aceasta o privi în tăcere. Cămașa subțire de noapte atârna largă pe trupul ei slăbit de boală și trebui să se țină de spătarul scaunului de bucătărie, atât era de sfârșită de puteri.

Se adună însă și se duse ca o somnambulă la sobă. Cu cleștii de sobă ridică de pe plită capacul rotund de fier negru și prin deschizătură apărură flăcări portocalii. Abia atunci observă mătușa Trudi că Sarah avea în mâini fotografia lui Manfred. O scosese din ramă, o ținea în fața ochilor și o studie câteva secunde. Apoi o aruncă în flăcări prin deschizătura rotundă din plită.

Imediat pătratul de carton se înnegri și se curbă. Imaginea de pe el păli, devenind de un cenușiu fantomatic și apoi fu cu totul distrusă de flăcări. Sarah apăsă cu vârful cleștilor de foc bucățica de cenușă moale ce rămăsese, zdrobind-o și împrăștiind-o. Chiar și după aceea lovi flăcările cu cleștii cu forță complet inutilă, până când nu mai rămase nimic. Apoi așeză la loc capacul de fier și puse cleștii la loc. Se clătină pe

picioare şi ar fi căzut în cap pe plita încinsă, dar mătuşa Trudi o prinse şi o conduse la un scaun de bucătărie.

Sarah rămase nemişcată, uitându-se la sobă.

– Îl urăsc, zise ea încet apoi.

Mătuşa Trudi îşi aplecă faţa spre carnea de vită ca să-şi ascundă ochii.

– Trebuie să vorbim, Sarie, zise ea încet. Trebuie să hotărâm ce să facem.

– Ştiu ce să fac, zise Sarah.

Tonul vocii ei o îngheţă pe mătuşa Trudi. Nu mai era vocea copilei simpatice şi isteţe pe care o cunoştea, ci vocea unei femei plină de asprime, amărăciune, răceală şi furie din cauza felului cum fusese tratată.

Unsprezece zile mai târziu, Roelf Stander se întoarse înapoi la Stellenbosch şi şase săptămâni mai târziu se însură cu Sarah la Biserica Reformată Olandeză. Sarah îşi născu fiul în 16 martie 1937. Fu o naştere grea, căci pruncul avea oase mari, iar Sarah avea şoldurile înguste, şi, în plus, încă nu se refăcuse pe deplin după pneumonie.

Roelf avu voie să o viziteze imediat după naştere. Se opri în faţa pătuţului şi se uită la faţa mică, umflată şi pătată a pruncului nou-născut.

– Îl urăşti, Roelf? întrebă ea de pe pat.

Sarah avea părul ud de sudoare şi era trasă la faţă şi epuizată. Roelf nu-i răspunse nimic câteva clipe, gândindu-se la întrebarea ei. Apoi clătină din cap.

– E o parte din tine, zise el. N-aş putea niciodată să urăsc o parte din tine.

Sarah îi întinse mâna şi Roelf veni lângă pat şi îi luă mâna într-a lui.

– Eşti un om bun. Îţi voi fi o soţie bună, Roelf. Îţi promit.

– Ştiu exact ce o să spui, tăticule.

Mathilda Janine stătea în faţa lui Blaine în biroul lui ministerial atât de elegant din clădirea Parlamentului.

– Serios? întrebă Blaine. Ia s-auzim atunci exact ce o să spun.

Mathilda Janine își ridică degetul arătător în sus.

– Prima dată o să spui că David Abrahams e un tânăr remarcabil, un student la Drept excepțional și un sportiv de reputație internațională care a câștigat una din singurele două medalii pe care le-a câștigat țara noastră la Jocurile Olimpice de la Berlin. Apoi o să spui că e cumsecade, atent și bun, că are un simț al umorului minunat și că dansează superb, că e frumos în felul lui anume și că ar fi un soț minunat pentru orice fată. Apoi o să spui „dar" și o să iei un aer sobru.

– Chiar aveam de gând să spun toate astea? zise Blaine clătinând uimit din cap. Foarte bine. Acum zic „dar" și arăt sobru. Te rog, continuă pentru mine, Matty.

– Dar, zici tu sobru, este evreu. Observă, te rog, inflexiunea vocii, și acum nu arăți sobru, ci cu înțeles sobru.

– Asta necesită un oarecare efort din partea mușchilor mei faciali – sobrietate cu înțeles. Foarte bine, continuă.

– Iubitul meu tătic nu ar fi atât de neinspirat încât să adauge: „Nu mă înțelege greșit, Matty, câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt evrei". N-ai fi niciodată așa de stângaci încât să zici așa ceva, nu-i așa?

– Niciodată.

Blaine încercă să nu zâmbească, deși era cu adevărat îngrijorat de propunerea ei. Însă niciodată nu putea rezista farmecului strengăresc al fiicei lui mai mici cu păr roșu ca morcovul, dar atât de iubite.

– N-aș spune niciodată așa ceva.

– „Dar, ai spune tu, căsătoriile mixte sunt foarte dificile, Matty. Căsătoria este o chestie dificilă și fără să o complici cu religii și obiceiuri diferite și feluri diferite de viață."

– Ce înțelept aș fi să spun așa, încuviință Blaine. Și tu ce ai răspunde?

– Ți-aș spune că de un an de zile am primit instrucțiuni de la rabinul Jacobs și că la sfârșitul lunii viitoare voi fi evreică.

Blaine schiţă o grimasă.

– N-ai avut niciodată un secret faţă de mine, Matty.

– I-am spus mamei.

– Aha, înţeleg.

Mathilda Janine îi zâmbi cu veselie, încercând în continuare să transforme totul într-un joc.

– Apoi ai zice: „Dar, Matty, nu eşti decât o fetiţă".

– Şi tu ai răspunde: „Voi împlini optsprezece ani anul ăsta".

– Şi tu ai bombăni apoi: „Şi ce proiecte de viitor are David?"

– Şi tu mi-ai răspunde: „David va începe să lucreze la Compania Courtney de Mine şi Finanţe de la sfârşitul anului cu un salariu de două mii pe an".

– De unde ştii asta? întrebă Matty consternată. David nu mi-a zis decât...

Se întrerupse când îşi dădu seama cine fusese cu siguranţă sursa informaţiei şi se foi în scaun. Relaţia tatălui ei cu Centaine Courtney o deranja mai mult decât îi va putea vreodată spune.

– Îl iubeşti, Matty?

– Da, tăticule. Din toată inima.

– Şi ai obţinut deja permisiunea mamei tale – de asta pot fi sigur.

De-a lungul anilor atât Mathilda Janine, cât şi Tara deveniseră foarte pricepute în a-i aţâţa pe Isabella şi pe Blaine unul împotriva celuilalt pentru a obţine ce voiau.

Mathilda Janine încuviinţă şi Blaine alese o ţigară de foi din cutia de trabucuri de pe birou. În timp ce şi-o pregătea, se încruntă gânditor.

– Nu e un lucru care trebuie făcut în grabă, Matty.

– Nu e deloc în grabă. Îl cunosc pe David de doi ani.

– Întotdeauna m-am gândit că o să vrei să-ţi faci o carieră...

– Dar asta şi fac, tată. Cariera mea va fi să-l fac pe David fericit şi să-i ofer o mulţime de bebeluşi.

Blaine îşi aprinse ţigara de foi şi bombăni.

– Bine atunci, zi-i lui David ăsta al tău să vină la mine. Vreau să-l avertizez ce-o să i se întâmple dacă n-are grijă de fetița mea.

Mathilda Janine țâșni de după birou, i se aruncă în brațe și-l luă de gât.

– Ești cel mai minunat tată din lume!

– Atunci când fac ce vrei tu! corectă el complimentul, și Mathilda Janine îl îmbrățișă până o dureră mâinile și pe el gâtul.

Shasa și David zburară la Windhoek cu Rapide ca să-i aducă pe Abe Abrahams și pe soția lui la nuntă. Restul familiei lui David și majoritatea prietenilor săi, inclusiv doctorul Twentyman-Jones, veniră cu trenul. Împreună cu prietenii și familia Mathildei Janine Malcomess se formă o mulțime ce umplu la maximum marea sinagogă din suburbia Gardens.

David ar fi vrut foarte mult ca Shasa să-i fie cavaler de onoare. Însă avusese nevoie de o mare putere de convingere ca să-l facă pe rabinul Jacobs, care era un ortodox strict, să accepte să oficieze ceremonia cu o mireasă care evident se convertise la religia mozaică doar cu scopul de a se mărita, și nu dintr-o devoțiune religioasă pură. David nu putea deci încerca să mai strecoare pe sub mână și un cavaler de onoare ne-evreu în *Schul*, și Shasa trebui să se mulțumească cu poziția de purtător de stâlp al unui colț din *huppah*. Shasa ținu însă un discurs teribil de amuzant la recepția oferită de Blaine la casa sa din Newlands Avenue, făcând mai multe glume pe seama lui David.

Recepția de nuntă îi oferi lui Shasa ocazia să determine una dintre împăcările sale periodice cu Tara Malcomess. Relația lor pe parcursul celor doi ani de la Jocurile Olimpice din Berlin alternase atât de rapid de la soare la furtună că nici chiar cei doi protagoniști nu erau întotdeauna siguri în ce stadiu se găseau la un moment anume.

Reușeau să se posteze pe poziții diferite în aproape orice subiect; politica însă era subiectul lor favorit de ceartă, un alt câștigător favorit era suferința oamenilor săraci și oprimați într-o țară unde erau așa de mulți oameni din ambele categorii.

Tara avea de obicei foarte multe de spus despre nesimțirea clasei albilor bogați și privilegiați de la conducerea țării și despre inechitatea unui sistem care permitea unui tânăr care n-avea altă distincție decât un chip frumos și o mamă bogată și îngăduitoare să posede pe post de jucării cincisprezece ponei de polo, un Jaguar SS de curse de culoarea verde a echipei britanice, cu un motor special de trei litri și jumătate și un biplan De Havilland Tiger Moth, în timp ce mii de copii de negri aveau burțile umflate de malnutriție și picioarele rășchirate și deformate de rahitism.

Aceste subiecte nu le epuizau geniul de a găsi motive de ceartă. Tara avea vederi foarte categorice despre așa-zișii „sportivi" care mergeau în savană înarmați cu puști puternice pentru a distruge animalele și păsările frumoase și nevinovate; nici nu era de acord cu evidenta încântare cu care niște tineri fără minte și bun-simț priveau apropierea lentă, dar inexorabilă, a norilor de război, pentru promisiunea de distracție și vânzoleală pe care păreau s-o ofere. Disprețuia, de asemenea, pe oricine se mulțumea cu o diplomă obținută cu rezultate modeste, când era evident că un mic efort i-ar putea ajuta să-și încheie studiile atât de costisitoare, pe care zeci de mii de alți tineri și le-ar fi dorit, dar nu le vor putea permite niciodată, cu o diplomă *cum laude* în inginerie.

Pe de altă parte, Shasa gândea că era un adevărat sacrilegiu ca o fată cu chipul și corpul unei zeițe să încerce să mascheze aceste lucruri din dorința de a arăta ca o fiică a proletariatului. Nu aproba, de asemenea, ca aceeași tânără domnișoară să-și petreacă aproape toată ziua fie studiind, fie în mahalale și cartierele de cocioabe care apăruseră pe Cape Flats, împărțind supă gratuită țâncilor negri mucoși, după ce

obținuse ingredientele stând la colț de stradă cu o cutie a milei.

În mod special însă nu-i plăceau studenții la Medicină și tinerii doctori proaspăt calificați, toți bolșevici unul și unul, cu care Tara își petrecea atât de mult timp în clinicile unde făcea muncă de voluntariat ca infirmieră necalificată, îngrijind pacienți nespălați și extrem de infecțioși, maronii și negri, care sufereau de tuberculoză, sifilis, dizenterie, scabie, efectele secundare ale alcoolismului cronic și de toate celelalte consecințe dezgustătoare ale sărăciei și ignoranței.

– Sfântul Francisc de Assisi a avut noroc că nu te-a avut pe tine de rival – l-ai fi făcut să pară ca Attila, Biciul lui Dumnezeu.

Lui Shasa i se părea că prietenii ei erau plictisitori prin francheța lor gravă, bărbile și îmbrăcămintea ostentative de aripă stânga.

– Pur și simplu n-au nici un stil și clasă, Tara. Vreau să zic, cum poți suporta să mergi pe stradă alături de ei?

– Stilul lor este stilul viitorului, și clasa lor este clasa omenirii.

– Ai ajuns deja să vorbești ca ei, ce Dumnezeu!

Cu toate astea, certurile dintre ei erau minore și fără substanță reală, în comparație cu neînțelegerile cu adevărat monumentale în legătură cu virginitatea și castitatea Tarei Malcomess.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tara, regina Victoria a murit de treizeci și șapte de ani. Suntem deja în secolul al XX-lea.

– Mulțumesc pentru lecția de istorie, Shasa Courtney, dar, dacă mai încerci o dată să pui mâna pe chilotul meu, o să-ți rup mâna în trei locuri diferite.

– Ce ai acolo nu e chiar așa de nemaipomenit de special. Sunt o grămadă de alte tinere doamne care...

– „Doamne" e un eufemism, dar treacă de la mine. Îţi sugerez ca pe viitor să-ţi limitezi atenţia la ele şi să mă laşi pe mine în pace.

– Asta e singura sugestie inteligentă pe care ai făcut-o toată ziua, îi răspunse Shasa cu furie îngheţată din cauza frustrării şi porni Jaguarul cu un tunet de fum de eşapament şi vuiet de motor, ce răsună cu ecouri în pădurea de pini şi sperie toate cuplurile din maşinile parcate în întuneric în jurul templului ridicat în stil grecesc în memoria lui Cecil John Rhodes.

Conduse de-a lungul şoselei de munte pline de serpentine cu o viteză nebunească şi opri cu scrâşnet de roţi pe pietrişul din faţa uşilor duble de mahon ale reşedinţei Malcomess.

– Nu te obosi să-mi deschizi uşa, zise Tara cu răceală şi trânti portiera atât de violent, că Shasa tresări.

Asta fusese cu două luni în urmă, şi de atunci nu trecuse o zi în care Shasa să nu se gândească la ea. Când transpira în puţul adânc al minei H'ani, sau stătea aplecat asupra unui contract cu Abe Abrahams în biroul din Windhoek, sau când privea apele cafenii nămoloase ale fluviului Orange transformate în folii de argint de duzele rotitoare ale echipamentului de irigaţii de deasupra capului său, imaginea Tarei îi apărea neinvitată în minte.

Încercă să se descotorosească de ea zburând cu Tiger Moth atât de jos că roţile de aterizare ridicară nori de praf de pe suprafaţa deşertului Kalahari, sau concentrându-se la acrobaţii precise şi complicate, rotirea pe axă şi întoarcerea pe loc, dar de îndată ce ateriză, amintirea Tarei îl aşteptă din nou.

Vână lei cu coame roşii în deşertul Kalahari, dincolo de misticele înălţimi ale minei H'ani, sau se ocupă de diferitele afaceri ale companiilor Courtney, învăţând de la mama sa, privindu-i metodele şi absorbindu-i felul de a gândi, până când Centaine avu suficientă încredere în el să-l pună în fruntea unora dintre sistemele auxiliare mai puţin importante.

Jucă polo cu devotament aproape obsesiv, forțându-se pe el și animalele ce le călărea la limitele extreme și aplică aceeași hotărâre unilaterală în urmărirea și seducerea unei procesiuni înfricoșător de mari de femei – tinere sau nu tocmai tinere, frumoase sau urâțele, măritate sau nu, mai mult sau mai puțin experimentate – dar, când o văzu din nou pe Tara Malcomess, avu senzația ciudată și pustiitoare că nu trăise decât pe jumătate în toate aceste luni de separare.

La nunta surorii ei, Tara renunță la uniforma anostă a intelectualului de stânga și se îmbrăcă într-o rochie de domnișoară de onoare de mătase gri cu un luciu albăstriu care, oricât de frumoasă era, nu reușea să întreacă griurile de oțel ale ochilor ei. Își schimbase și coafura, tăindu-și părul scurt, buclele dese și întunecate formând o cască ordonată în jurul capului ei, lăsându-i gâtul lung și ceafa goale, și asta părea să-i pună în evidență înălțimea, lungimea și perfecțiunea membrelor.

Se uitară unul la altul peste mulțimea adunată în marchiză și Shasa avu pentru o clipă senzația că un fulger tocmai traversase cortul; pentru o clipă știu cu siguranță că și ei îi fusese la fel de dor de el și că se gândise la fel de des la el. După aceea, Tara își înclină politicoasă capul către el pentru un moment și se întoarse acordând din nou atenția ei deplină bărbatului de lângă ea.

Shasa îl mai întâlnise și înainte. Îl chema Hubert Langley și făcea parte dintr-una din brigăzile de sfinți cu inimi sângerânde de milă pentru năpăstuiți. Purta o jachetă jerpelită de stofă cu petice de piele la coate, în timp ce majoritatea celorlalți oaspeți prezenți erau în costume de dimineață. Era cu doi-trei centimetri mai scund decât Tara, avea ochelari cu rame metalice și părul blond rărit prematur. Avea barba de culoarea și textura penajului unui pui de găină născut de o zi, și era lector de sociologie la universitate.

Tara îi povestise odată: „Huey este de fapt membru al Partidului Comunist, are și carnet de membru, nu crezi că e

remarcabil? rostise ea cu vocea încărcată de admirație. Este complet devotat și are o minte absolut genială".

„Aproape c-ai putea să-l numești o bijuterie sclipitoare într-o montură unsuroasă și mizerabilă", remarcase Shasa, provocând în felul acesta încă una dintre înstrăinările lor periodice.

Îl văzu acum pe Huey punându-și o labă pistruiată pe brațul perfect al Tarei și apoi atingându-i obrazul cu mustața subțire, ca să șoptească una dintre nestematele atât de sclipitoare ale minții sale absolut geniale la urechea roz ca de sidef a Tarei, și Shasa își dădu seama că o sugrumare lentă ar fi o pedeapsă mult prea ușoară pentru el.

Se duse cu pași mari ca să intervină în discuție și Tara îl salută cu răceală, ascunzând perfect faptul că își simțea pulsul bubuind în urechi. Nici nu realizase cât de dor îi fusese de el până nu-l văzu vorbind atât de elegant și sigur pe el, amuzat și imposibil de frumos.

„Și ce dacă, nu ne mai învârtim încă o dată în același carusel", se avertiză ea singură și-și ridică toate redutele de apărare când îl văzu așezându-se pe un scaun de cealaltă parte a ei. Shasa îi zâmbi, o tachină ușor în timp ce se uita la ea cu admirație deschisă, ceea ce era foarte greu de suportat. Aveau atât de multe în comun, prieteni, locuri, distracții și certuri, și știa exact cum să îi trezească simțul umorului. Tara își dădu seama că de îndată ce ar începe să râdă totul ar fi terminat, așa că rezistă, dar Shasa îi atacă scuturile cu talent și îndemânare, străpungându-le abil, la fel de rapid pe cât le ridica ea, până când în cele din urmă Tara se predă cu un clinchet de râs pe care nu și-l putu stăpâni, și Shasa continuă imediat, despărțind-o de Huey.

Mathilda Janine o văzu de la balcon și-i aruncă buchetul direct ei. Tara nu făcu nici un efort să îl prindă, dar Shasa îl înșfăcă din aer și i-l înmână cu o plecăciune, iar ceilalți nuntași aplaudară și se uitară unii la alții cu subînțeles.

De îndată ce David şi Matty plecară, târând după ei câteva cutii goale de conserve şi ghete vechi agăţate de vechiul Morris al lui David, Shasa reuşi s-o facă pe Tara să iasă de sub marchiză şi o luă cu el în Jaguar. Nu făcu greşeala să o ducă iar pe munte la Memorialul Rhodes, scena ultimei lor bătălii istorice. O duse în schimb la Hout Bay şi parcă maşina în vârful piscurilor avântate. Soarele apunea într-o explozie tăcută de roşu şi portocaliu, scufundându-se în undele verzi şi sumbre ale Atlanticului, şi cei doi se aruncară cu frenezie unul în braţele celuilalt.

Trupul Tarei era împărţit în două zone de o linie invizibilă, dar clară, din jurul taliei ei. În ocazii de extremă bunăvoinţă, ca acum, după o rezistenţă cuviincioasă, zona de deasupra liniei îi era pusă la dispoziţie. Însă zona la sud de linie era inviolabilă, o restricţie ce-i lăsă pe amândoi în stare de tensiune şi agitaţie în zori de zi când în sfârşit se despărţiră reticenţi cu un ultim sărut lung în pragul uşii Tarei.

Această ultimă împăcare dură patru luni, ceea ce constitui un nou record pentru ei, şi după ce făcu un bilanţ emoţional în care cântări numeroasele avantaje ale burlăciei în comparaţie cu singura consideraţie majoră – „Nu pot trăi fără ea" –Shasa o ceru oficial în căsătorie şi fu devastat de răspunsul Tarei.

– Nu fi caraghios, Shasa, în afară de o atracţie animalică vulgară, noi doi n-avem absolut nimic în comun.

– Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, protestă Shasa. Provenim din acelaşi mediu, vorbim aceeaşi limbă, râdem la aceleaşi glume...

– Dar, Shasa, ţie nu-ţi pasă.

– Ştii doar că am de gând să intru în Parlament.

– Asta e o decizie de carieră, nu o alegere a inimii, asta nu înseamnă că-ţi pasă de cei săraci, nevoiaşi şi neajutoraţi.

– Îmi pasă de săraci...

– Nu-ţi pasă decât de Shasa Courtney, ăsta e singurul lucru de care-ţi pasă cu adevărat, zise ea cu vocea şuierătoare

ca un pumnal scos din teacă. Pentru tine săraci sunt toţi cei care nu-şi permit să-şi cumpere decât cinci ponei de polo.

– Tăticuţul tău are cincisprezece cai pe care-i antrenează în momentul de faţă, îi atrase el înţepat atenţia.

– Lasă-l pe tata în pace, se răsti ea. Tata a făcut mai multe pentru negrii şi mulatrii acestei ţări...

Shasa îşi ridică amândouă mâinile în sus ca s-o oprească.

– Ei, hai acum, Tara! Ştii foarte bine că sunt cel mai înflăcărat admirator al lui Blaine Malcomess. Nu încercam să-l insult, pur şi simplu voiam să te fac să te măriţi cu mine.

– N-are nici un rost, Shasa. E convingerea mea nestrămutată că marile averi ale acestei ţări trebuie redistribuite, îndepărtate din mâinile familiilor Courtney şi Oppenheimer şi date...

– Astea-s cuvintele lui Hubert Langley, nu ale Tarrei Malcomess. Micul tău amic comunist ar trebui să se gândească să facă el însuşi ceva avere nouă, înainte să o împartă pe cea care există deja. Dacă ne-ai lua tot ce avem noi, familiile Courtney şi Oppenheimer, şi le-ai împărţi în mod egal la toată lumea, ar fi de-ajuns pentru o mâncare bună pentru toţi, şi douăzeci şi patru de ore mai târziu toţi am fi morţi de foame din nou, inclusiv familia Courtney şi Oppenheimer.

– Uite, vezi! exclamă ea triumfătoare. Eşti perfect fericit să-i laşi pe toţi să moară de foame, în afară de tine.

Shasa se sufocă auzind această nedreptate, şi îşi adună puterile pentru a porni un contraatac în plină forţă, dar văzu la timp lucirea de războinic din ochii ei şi se stăpâni. Se forţă să vorbească pe un ton umil:

– Dacă te-ai căsători cu mine, ai putea să mă influenţezi, să mă convingi să gândesc aşa ca tine...

Tara era pregătită pentru unul dintre meciurile lor minunat de înflăcărate de ţipete, şi acum păru puţin dezamăgită.

– Capitalist viclean ce eşti! zise ea. Asta nu e luptă cinstită.

– Dar eu nu vreau să mă lupt cu tine, fetiţa mea dragă. De fapt, ceea ce vreau să fac cu tine e diametral opus unei lupte.

Tara chicoti fără să vrea.

– Ăsta e celălalt lucru care nu-mi place la tine, îţi porţi mintea în pantaloni.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Vrei să te măriţi cu mine?

– Am de predat un eseu mâine-dimineaţă la nouă şi sunt de serviciu la clinică diseară de la şase. Te rog, du-mă acasă acum, Shasa.

– Da sau nu? insistă el.

– Poate, zise ea. Dar numai după ce voi observa o îmbunătăţire semnificativă în conştiinţa ta socială, şi, cu siguranţă, nu înainte să-mi iau masteratul.

– Dar asta n-o să se întâmple decât peste doi ani.

– Optsprezece luni, îl corectă ea. Şi chiar şi atunci, nu e o promisiune, e doar un „poate" mare şi gras.

– Nu ştiu dacă pot aştepta aşa de mult.

– Atunci adio, Shasa Courtney.

Nu-şi prelungiră recordul de patru luni, căci trei zile mai târziu Shasa primi un telefon. Era într-o şedinţă cu mama sa şi noul producător de vinuri pe care-l adusese de curând Centaine din Franţa la Weltevreden. Discutau ilustraţiile pentru etichetele ultimei producţii de Cabernet Sauvignon, când veni în birou secretarul lui Centaine.

– Domnule Shasa, sunteţi căutat la telefon.

– Nu pot veni acum. Zi-i să-ţi lase un mesaj şi o să-i sun eu.

Shasa nici măcar nu-şi ridică privirea de pe şirul de modele de etichete de pe birou.

– E domnişoara Tara, şi zice că e urgent.

Shasa îi aruncă o privire ruşinată mamei sale. Una dintre maximele ei cele mai stricte era că afacerile ocupau primul loc, şi nu trebuiau amestecate cu alte activităţi sociale sau sportive, dar de data asta Centaine încuviinţă printr-un gest.

– Vin imediat.

Shasa ieşi grăbit şi reveni în doar câteva secunde.

– Ce Dumnezeu c-a întâmplat? întrebă Centaine, ridicându-se în picioare când îi văzu expresia feței.

– Tara, zise el. E Tara.

– A pățit ceva?

– E la închisoare.

În luna decembrie a anului 1838, pe un afluent al râului Buffalo, regele zulus Dingaan își trimisese oștirile de războinici înarmați cu scuturi de piele și assegaiuri împotriva căruțelor unor coloniști Voortrekker, strămoși ai poporului afrikander.

Roțile căruțelor erau legate cu lanțuri de călătorie și spațiul dintre ele blocat cu crengi rupte. Coloniștii Voortrekker stăteau pe baricadă cu puștile cu țevi lungi, toți veterani ai multor asemenea bătălii, toți bărbați curajoși și printre cei mai buni țintași din lume.

Traseră din plin în hoardele zuluse, umplând râul de la un mal la altul cu cadavre și înroșindu-i apele, așa că de atunci înainte se numise Râul de Sânge.

În ziua în care puterea imperiului zulus fu zdrobită, conducătorii Voortrekker, stând în picioare cu capetele dezgolite pe câmpul de bătălie, făcură un legământ cu Dumnezeu să sărbătorească aniversarea victoriei cu un serviciu religios și mulțumiri pentru eternitate.

Această zi devenise cea mai sfântă zi din calendarul afrikanderilor calviniști, după ziua nașterii Domnului. Atunci sărbătoreau toate aspirațiile lor ca popor, își comemorau suferințele și își onorau eroii și strămoșii.

Astfel că a suta aniversare a bătăliei avea o semnificație deosebită pentru afrikanderi și în timpul sărbătoririlor extinse liderul Partidului Național declară:

– Trebuie să facem Africa de Sud sigură pentru omul alb. Este rușinos că oamenii albi sunt obligați să trăiască și să muncească alături de rasele inferioare, sângele de culoare este

sânge rău și trebuie să ne protejăm împotriva lui. Avem nevoie de o a doua mare victorie dacă e să salvăm civilizația albă.

De-a lungul lunilor ce urmară, doctorul Malan și Partidul său Național introduseseră o serie de proiecte de lege de orientare rasială în Parlament. Subiectele variau de la scoaterea în afara legii a căsătoriilor mixte, la segregarea fizică dintre albi și oamenii de culoare, atât africani, cât și asiatici, și privarea de dreptul de vot a tuturor persoanelor de culoare care-l aveau deja, asigurând totodată ca toți cei care nu-l aveau încă să nu îl primească niciodată. Până la mijlocul anului 1939, Hertzog și Smuts reușiseră să amâne sau să respingă aceste propuneri.

Recensământul Africii de Sud distingea între diversele grupări rasiale: „rasă amestecată între oamenii de culoare din Cape și alte rase". Aceștia nu erau, așa cum ai fi putut crede la prima vedere progeniturile coloniștilor albi și ale triburilor indigene, ci de fapt descendenții triburilor khoisan, hottentot, boșiman și damaras, împreună cu descendenții sclavilor asiatici care fuseseră aduși la Capul Bunei Speranțe în navele companiei Dutch East India.

Considerați împreună, erau oameni atrăgători, membri folositori și productivi ai unei societăți complexe. De regulă, erau scunzi, cu pielea mai deschisă la culoare și ochi migdalați, cu trăsături vag orientale. Erau veseli, isteți și iuți la minte, iubitori de spectacole, carnavaluri și muzică, muncitori îndemânatici și harnici, buni creștini sau musulmani credincioși. Fuseseră civilizați după stilul vest-european de mai multe secole și trăiseră în asociere și amiciție cu albii încă din zilele sclaviei.

Cape era baza lor și o duceau mai bine decât aproape toate celelalte grupuri de oameni de culoare. Aveau drept de vot, deși pe o listă separată de a albilor, și mulți dintre ei, fiind artizani pricepuți și mici negustori, reușiseră să ajungă la un standard de viață și influență socială care-l depășea uneori chiar pe cel al vecinilor lor albi. Cu toate acestea,

majoritatea dintre ei erau servitori casnici sau muncitori la oraș care supraviețuiau doar puțin peste sau sub limita subzistenței. Acești oameni deveniră acum subiectul încercărilor doctorului Malan de a forța segregarea atât în Cape, cât și în toate celelalte colțuri ale țării.

Hertzog și Smuts erau perfect conștienți că mulți dintre propriii oameni simpatizau cu naționaliștii și că, dacă li s-ar opune prea ferm ar putea cu ușurință să distrugă coaliția fragilă a Partidului lor Unit. Așa că alcătuiră cu reticență o contrapropunere pentru segregare rezidențială, care va deranja delicatul echilibru social cât mai puțin posibil și care, transformând în lege o situație care exista deja, ar împăca membrii propriului partid și, în același timp, ar tăia creanga de sub picioare rivalilor lor din Partidul Național.

– Noi dorim să batem în cuie poziția prezentă, explică generalul Jan Smuts.

O săptămână după această explicație, o grupare mare și ordonată de oameni de culoare, împreună cu mai mulți albi liberali, se adună pașnic în Piața Greenmarket din centrul Cape Town pentru a protesta împotriva legislației propuse.

Alte organizații, Partidul Comunist Sud-African și Congresul Național African, Liga Națională Trotki de Eliberare și Organizația Națiunilor Africane, simțiră mirosul de sânge din aer și membrii lor umflară rândurile adunării, iar în rândul din față-centru, chiar sub tribuna ridicată în pripă, cu părul castaniu sclipitor și ochii albaștri-cenușii strălucind de ardoare, stătea Tara Malcomess. Alături de ea, dar puțin sub nivelul ei, se afla Hubert Langley, înconjurat de un grup de studenți la Sociologie de la universitate. Se uitau toți la vorbitor, vrăjiți și încântați.

– Tipul ăsta e bun, șopti Hubert. Mă întreb de ce n-am mai auzit niciodată de el până acum.

– E din Transvaal, îi zise unul dintre studenți care-l auzise și se aplecă să explice. Unul dintre oamenii de la conducerea Congresului Național African din Witwatersrand.

Hubert încuviinţă.

– Ştii cum îl cheamă?

– Gama – Moses Gama. Moses, i se potriveşte numele ăsta – cel care îşi va conduce poporul din robie.

Tara se gândi că rareori văzuse un bărbat mai frumos, fie el alb sau negru. Era înalt şi zvelt, cu chipul unui tânăr faraon – inteligent, nobil şi feroce.

– Trăim într-o eră de tristeţe şi mare pericol, zise Moses Gama cu un timbru ce o făcu pe Tara să tremure involuntar. O eră anunţată încă de Pildele lui Solomon. „Un neam, ai cărui dinţi sunt ca săbiile şi ai căror colţi sunt cuţite, ca să mănânce pe cei sărmani de pe pământ şi pe cei săraci dintre oameni."

Înainte să spună citatul făcuse o pauză desfăcându-şi ambele mâini într-un gest elocvent.

– E magnific! zise Tara înfiorată.

– Prieteni, noi suntem cei nenorociţi şi lipsiţi. Dacă oricare dintre noi stă singur, suntem slabi – singuri suntem pradă pentru cei cu dinţi ca nişte săbii. Dar împreună putem fi puternici. Dacă suntem împreună, putem să le rezistăm.

Tara se alătură şi ea aplauzelor, până când îi amorţiră palmele şi vorbitorul aşteptă calm să se facă linişte. Apoi continuă:

– Lumea este un vas mare cu ulei ce se încălzeşte încet. Când va începe să fiarbă, se va tulbura, va da în clocot şi va hrăni focul de sub el. Flăcările se vor ridica până la cer şi după aceea nimic nu va mai fi la fel. Lumea aşa cum o ştim se va schimba pentru totdeauna, şi un singur lucru este sigur, la fel de sigur ca răsăritul de mâine al soarelui. Viitorul aparţine oamenilor şi Africa aparţine africanilor.

Tara îşi dădu seama că avea lacrimi isterice pe obraji în timp ce aplauda şi striga de adulaţie. După Moses Gama, toţi ceilalţi oratori fură plictisitori şi şovăitori şi Tara se enervă văzând cât de inepţi erau, dar când se uită în mulţime, nu mai reuşi să-l vadă pe Moses Gama – acesta dispăruse.

– Un asemenea om nu îndrăzneşte să stea prea mult în acelaşi loc, explică Hubert. Trebuie să se mişte ca o nălucă ca să nu fie prins de poliţie. Generalii nu luptă niciodată în prima linie. Sunt mult prea valoroşi pentru revoluţie ca să-i folosim pe post de carne de tun. Lenin nu s-a întors în Rusia decât la sfârşitul luptelor. Dar o să mai auzim de Moses Gama – ascultă ce-ţi spun eu.

În jurul lor mulţimea era îndemnată să formeze o procesiune şi să mărşăluiască în urma fanfarei de cincisprezece instrumentişti – orice reuniune era un pretext pentru oamenii de culoare din Cape să facă muzică, şi în rânduri de patru sau cinci, demonstranţii începură să iasă din piaţă. Fanfara cânta *Alabama*, instaurând o stare de spirit festivă şi mulţimea râdea şi cânta; părea mai degrabă o paradă decât o demonstraţie.

– O să demonstrăm paşnic şi ordonat, îşi repetară organizatorii ordinele iniţiale, trecându-le de-a lungul coloanei. Nici un scandal – nu vrem să avem nici un scandal cu poliţia. O să mergem în marş la clădirea Parlamentului şi o să înmânăm o petiţie prim-ministrului.

Erau aproximativ două sau trei mii de oameni în procesiune, mult mai mulţi decât speraseră ei. Tara era în rândul al cincilea, în spatele doctorului Goollam Gool şi a fiicei sale Cissia şi a celorlalţi lideri de culoare.

Cu fanfara în frunte, luară curba în Adderley Street, artera principală a oraşului. În timpul marşului spre clădirea Parlamentului, rândurile procesiunii se îngroşară cu diverşi trecători curioşi sau fără treabă, aşa că atunci când liderii voiră să intre pe Parliament Lane, erau urmaţi de o coloană de aproape o jumătate de kilometru lungime, formată din cinci mii de oameni, din care aproape jumătate erau acolo doar pentru distracţie şi amuzament, nu din motive politice.

La intrarea de Parliament Lane îi aştepta un mic detaşament de poliţie. Strada fusese baricadată şi alţi poliţişti înarmaţi cu bastoane şi *sjambok* – acele biciuri lungi de piele

de rinocer – erau ținuți de rezervă mai sus în stradă în fața gardului de fier forjat ce proteja clădirea Parlamentului.

Procesiunea se opri la bariera poliției și doctorul Gool făcu semn fanfarei să nu mai cânte, apoi înaintă pentru a vorbi cu inspectorul de poliție alb de la comanda detașamentului, în timp ce fotografii și reporterii ziarelor locale se îngrămădiră în jurul lor pentru a înregistra negocierile.

– Vreau să prezint prim-ministrului o petiție în numele oamenilor de culoare din Provincia Cape, începu doctorul Gool.

– Doctore Gool, conduci o adunare ilegală și trebuie să te rog să-ți dispersezi oamenii, îi răspunse inspectorul de poliție.

Nici un polițist nu avea arme de foc și atmosfera era aproape prietenoasă. Unul dintre trompetiști făcu un gest disprețuitor din buze și inspectorul zâmbi la insultă și-și scutură degetul ca un profesor de școală către el, iar mulțimea râse. Acesta era tipul de tratament părintesc pe care toți îl înțelegeau.

Doctorul Gool și inspectorul se târguiră și se certară cu voie bună, fără să le pese de glumele mucalite din mulțime, până când în cele din urmă se trimise după un mesager din partea Parlamentului. Doctorul Gool îi dădu petiția și apoi se întoarse să se adreseze procesiunii.

Deja mulți dintre cei care veniseră doar ca să-și ocupe timpul își pierduseră interesul și plecaseră; nu rămăsese decât nucleul original al procesiunii.

– Prieteni, petiția noastră a fost transmisă prim-ministrului, le zise doctorul Gool. Ne-am atins obiectivele și acum ne putem baza pe generalul Hertzog, ca om bun și prieten al poporului, să facă tot ceea ce trebuie. Am promis poliției că acum vom merge în liniște acasă, și că nu va avea loc nici un incident.

– Am fost insultați, strigă tare Hubert Langley. Nici măcar nu catadicsesc să ne vorbească.

– Faceți-i să ne asculte, strigă o altă voce.

Unii încuviinţară cu voce tare, iar alţii nu fură de acord la fel de zgomotos. Procesiunea începu să-şi piardă răbdarea, să tremure şi să freamăte.

– Vă rog! Prieteni...

Vocea doctorului Gool era aproape înecată de vuiet şi inspectorul de poliţie strigă o comandă către oamenii lui, şi aceştia se duseră mai în jos pe stradă într-o formaţie în spatele baricadei, cu bastoanele pregătite, cu faţa spre căpeteniile procesiunii.

Câteva minute atmosfera fu confuză, însă liderii de culoare reuşiră să-şi potolească oamenii şi procesiunea începu să se destrame şi să se disperseze – cu excepţia unui nucleu de fanatici format din trei sau patru sute de persoane. Toţi aceştia erau tineri, mulţi dintre ei studenţi, atât negri, cât şi albi, iar Tara era una dintre puţinele femei participante.

Poliţia avansă şi-i împinse cu fermitate de lângă baricadă, dar aceştia se regrupară spontan într-o ceată mai mică, dar mai strânsă care porni în marş înapoi spre Districtul Şase, zona din oraş cu o populaţie aproape exclusiv de culoare ce se învecina cu zona comercială centrală, dar ale cărei hotare vagi şi neclare urmau să fie unul dintre subiectele legislaţiei propuse de a segrega fizic grupurile rasiale.

Participanţii mai tineri la marş, mai agresivi, se prinseră de braţ şi începură să cânte şi să scandeze, iar detaşamentele de poliţie îi urmăriră, zădărnicindu-le cu fermitate eforturile de a se întoarce spre zona centrală a oraşului, mânându-i în schimb spre propriile zone din oraş.

– Africa pentru africani! scandau ei în timpul marşului.

– Suntem toţi de aceeaşi culoare sub piele!

– Pâine şi libertate!

Studenţii lui Hubert Langley deveniră mai lirici şi începură vechiul refren al oprimaţilor pe care îl învăţaseră de la el:

Când Adam ara şi Eva torcea
Cine pe nobilul făcea?

Fanfara începu să cânte.

„Ochii mei au văzut gloria venirii Domnului." Şi apoi începură: *„Nkosi sikelela Africa* – Dumnezeu să binecuvânteze Africa".

Când intrară pe străduţele înguste şi uliţele din Districtul Şase, ieşiră găştile de stradă să-i privească la început cu interes şi apoi să se alăture şi ele distracţiei. Pe străzile acestea aglomerate erau întotdeauna răfuieli vechi şi personale ce trebuiau rezolvate şi membrii găştilor erau pe faţă oportunişti şi nelegiuiţi.

O jumătate de cărămidă zburând într-o traiectorie înaltă dintre rândurile dese lovi vitrina de sticlă a unei băcănii deţinute de un alb, un om notoriu pentru preţurile piperate şi refuzul de a acorda credit. Mulţimea se inflamă, o femeie ţipă şi bărbaţii începură să urle ca lupii dintr-o haită.

Cineva îşi vârî mâna prin spărtura din vitrina magazinului şi fură nişte costume bărbăteşti. Mai în jos pe stradă încă o vitrină se sparse cu o explozie de cioburi şi poliţia se grupă în formaţii mai strânse şi avansă.

Tara încerca disperată să ajute la refacerea ordinii, rugându-i pe jefuitorii care râdeau în timp ce năvăleau în magazine să înceteze, dar cineva o împrânci la o parte şi în grămada agitată aproape căzu la pământ, cât pe ce să fie călcată în picioare.

– Du-te acasă, păpuşică! îi strigă în faţă un hoţ. Nu vrem să fii aici.

După aceea intră pe uşa magazinului şi luă în braţe o maşină de cusut nouă, marca Singer.

– Opriţi-vă! zise Tara când acesta ieşi din magazin. Pune-o la loc. Stricaţi totul. Nu vedeţi că exact asta vor ei să faceţi?

Îl lovi cu pumnii încleştaţi în piept şi bărbatul făcu un pas înapoi în faţa furiei ei. Însă străduţa era plină de oameni, hoţi, găşti de stradă, cetăţeni obişnuiţi şi protestatari politici, toţi într-o învălmăşeală speriată, furioasă şi confuză. Poliţia atacă din capătul străzii în formaţie ordonată; bastoanele se înălţau

și izbeau în carne vie, biciurile *sjambok* șuierau feroce; începură să împrăștie mulțimea în jos pe stradă.

Tara ieși în fugă din magazinul prădat chiar în momentul când un polițist masiv în uniforma de un albastru-închis lovea cu sete și neînfrânare cu bastonul într-un croitor micuț și slăbuț malaysian care ieșise din magazinul lui ca să încerce să-și recupereze un sul de stofă furată.

Polițistul îl izbi pe croitor cu toată puterea din baston, zdrobindu-i fesul roșu de pe cap, și când bietul omuleț se prăbuși pe pavaj, se aplecă peste el ca să-i mai aplice o lovitură în cap. Tara se aruncă asupra polițistului. Era o reacție reflexă, ca o leoaică care-și protejează un pui. Polițistul era aplecat în față, cu spatele către ea, și Tara îl făcu să-și piardă echilibrul. Se prăbuși la pământ, dar ea îi apucase cu înverșunare bastonul și curelușa ce-l ținea de încheietura mâinii plesni.

Dintr-odată, Tara se văzu înarmată și triumfătoare, având la picioarele ei pe dușmanul în uniformă albastră al proletariatului, lacheul burgheziei.

Rândurile de polițiști trecuseră de magazin și, când Tara ieși în stradă, aceștia erau acum cu spatele către ea. Bufniturile brutale ale bastoanelor și țipetele îngrozite ale victimelor lor o înfuriară. Aceștia erau sărmanii, nevoiașii și oprimații, și aceia erau asupritorii — iar aceasta, cu bastonul înălțat, era Tara Malcomess.

În mod normal i-ar fi trebuit lui Shasa doar puțin mai mult de o jumătate de oră să ajungă cu Jaguarul de la porțile Anreith ale moșiei Weltevreden până la secția de poliție de pe strada Victoria. În după-amiaza asta însă, îi luă aproape o oră și pe deasupra o negociere dificilă și prelungită.

Poliția închisese printr-un cordon zona de la Observatory Main Road până la vechiul fort din capătul extrem de est de la Grand Parade. Un văl amenințător de fum negru plutea deasupra Districtului Șase și se extinsese peste golful Table,

iar polițiștii de la obstacolele ridicate pentru a bloca șoselele erau încordați și neliniștiți.

– Nu puteți merge acolo, domnule, zise un sergent oprind Jaguarul cu un steguleț. Nimeni n-are voie acolo. Nemernicii de negrotei aruncă pietre și dau foc la tot ce le iese în cale.

– Sergent, tocmai am primit un mesaj. Logodnica mea este acolo și are nevoie de mine. E în mare pericol – trebuie să mă lăsați să ajung la ea.

– Astea-s ordinele, domnule, îmi pare rău.

Erau șase polițiști la baricadă, dintre care patru erau de culoare.

– Sergent, dumneata ce ai face dacă ar fi soția sau mama *dumitale* cea care-ar avea nevoie de ajutor?

Sergentul se uită în jur rușinat.

– Să vă spun cum facem atunci, domnule. Oamenii mei o să deschidă baricada pentru un minut și o să ne întoarcem cu spatele. Așa că nu v-am văzut niciodată și nu știu nimic de dumneavoastră.

Străzile erau pustii, însă presărate cu pietre, cărămizi și sticlă spartă ce scrâșnea sub roțile Jaguarului. Shasa conducea cu viteză, oripilat de distrugerea din jur, mijindu-și ochii împotriva fuioarelor de fum ce blocau vederea la fiecare câteva sute de metri. O dată sau de două ori văzu niște siluete strecurându-se prin străduțele lăturalnice sau privind de la ferestrele de sus ale clădirilor nedeteriorate, dar nimeni nu încercă să-l oprească sau să-l atace. Cu toate astea, simți o ușurare profundă când văzu stația de poliție din Victoria Road.

– Tara Malcomess, repetă sergentul de la biroul din față, recunoscând numele imediat. Da, sigur că știm de ea! La urma urmei, a fost nevoie de patru oameni ca s-o aducă aici.

– Ce capete de acuzare sunt împotriva ei, sergent?

Sergentul își verifică registrul.

– Stați să văd... Până acum n-avem decât participarea la o adunare ilegală, distrugere voită de proprietate privată,

incitare la violență, folosirea de limbaj abuziv și amenințător, obstrucționarea organelor de ordine în exercițiul funcțiunii, atacarea unui/mai multor polițiști, ultraj, atac cu o armă ofensivă și/sau atac cu intenție.

– O să-i plătesc eu cauțiunea.

– Ei bine, domnule, să știți că o să vă coste frumușel chestia asta.

– Tatăl ei este domnul colonel Malcomess, ministru în cabinet.

– Oh, păi de ce n-ați zis așa de la început? Vă rog, așteptați aici, domnule.

Tara avea un ochi învinețit și bluza ruptă; părul castaniu îi era răvășit și încurcat; se uita la Shasa cu atenție de după gratiile celulei.

– Și Huey? întrebă ea.

– Huey poate să se prăjească în iad, ce-mi pasă mie?

– Atunci, o să mă prăjesc și eu cu el, declară cu agresivitate Tara. Nu plec de-aici fără el.

Shasa recunoscu expresia încăpățânată a trăsăturilor ei de madonă și oftă. Așa că îl costă o sută de lire – cincizeci pentru Tara și cincizeci pentru Huey.

– Să fiu al naibii dacă-l duc și cu mașina pe deasupra, declară Shasa. Cincizeci de lire e mult mai mult decât merită orice bolșevic. Poate să meargă pe jos de aici până la cotețul lui.

Tara se așeză pe scaunul din față al Jaguarului și-și încrucișă brațele sfidătoare. Nu vorbiră deloc cât timp Shasa porni motorul și demară în trombă.

Însă în loc să se îndrepte înspre suburbiile sudice, unde locuiau albii bogați, Shasa își conduse Jaguarul în viteză pe dealurile scunde de la Devil's Peak și opri pe un loc de unde se vedeau foarte bine clădirile fumegânde și deteriorate din Districtul Șase.

– Ce faci? îl întrebă ea.

Shasa opri motorul.

– Nu vrei să te uiți la opera ta? o întrebă el cu răceală. Sunt sigur că ești mândră de ce ai făcut.

Tara se foi stânjenită în scaun.

– Nu noi am făcut asta, murmură ea. Au fost băieții *skollie* și gangsterii.

– Draga mea Tara, așa funcționează o revoluție. Elementele criminale sunt încurajate să distrugă sistemul existent, să dărâme domnia legii și a ordinii, și apoi conducătorii ies în față și reinstaurează ordinea, împușcându-i pe revoluționari. N-ai studiat învățăturile idolului tău Lenin?

– A fost vina poliției...

– Da, întotdeauna e vina poliției – și asta e parte a planului lui Lenin.

– Nu e așa...

– Tacă-ți pliscul! se răsti el. Tacă-ți pliscul măcar o dată și ascultă la mine! Până acum ți-am suportat joaca asta de-a Ioana d'Arc. E o tâmpenie și o naivitate, dar ți-am tolerat-o pentru că te iubesc. Dar când începi să arzi casele oamenilor și să arunci cu pietre și bombe, atunci nu mi se mai pare amuzant.

– Nu-ți permit să-mi vorbești de sus! explodă ea.

– Ascultă, Tara, uită-te acolo jos, la fum și la flăcări. Ăia sunt oamenii de care te prefaci că-ți pasă, ăia sunt oamenii pe care zici că vrei să-i ajuți. Alea sunt casele și bunurile lor, și tu te-ai apucat să le arzi.

– Nu m-am gândit...

– Nu, sigur că nu te-ai gândit. Dar o să-ți spun acum un lucru și ar fi cazul să-l ții minte. Dacă încerci să distrugi țara asta pe care eu o iubesc și să-i faci pe oameni să sufere, atunci devii dușmanul meu și o să mă lupt cu tine până la moarte.

Tara tăcu pentru multă vreme, cu fața întoarsă de la el.

– Mă duci acasă, te rog? zise în cele din urmă încet.

Shasa urmă o rută mai lungă ca să ajungă acasă, luând-o peste Kloof Nek și de-a lungul coastei Atlanticului, făcând un

ocol pe partea cealaltă a muntelui Table ca să evite zonele cu lupte de stradă şi cei doi nu-şi mai vorbiră până opri maşina în faţa reşedinţei Malcomess din Newlands.

– Poate ai dreptate, zise Tara. Poate chiar suntem duşmani.

Coborî din Jaguar şi rămase în picioare uitându-se la el cum stătea la volan în maşina decapotabilă.

– Adio, Shasa, zise ea încet şi cu tristeţe şi intră în casă.

– Adio, Tara, şopti el. Adio, duşmanul meu iubit.

Toată familia Courtney era adunată în salonul principal de la Weltevreden.

Sir Garrick şi Anna stăteau pe canapeaua în stil Regency. Veniseră din Natal pentru ziua lui Sir Garry şi cu o săptămână înainte se urcaseră toţi pe muntele Table pentru picnicul tradiţional de ziua de naştere. Fusese o zi plăcută şi veselă, *Ou Baas*, generalul Jan Smuts, fusese şi el cu ei, aşa cum era aproape întotdeauna.

Sir Garry şi Lady Anna plănuiseră să se întoarcă acasă cu câteva zile înainte, dar chiar atunci auziseră vestea oribilă a invaziei germane în Polonia şi rămăseseră toţi la Weltevreden. În asemenea zile disperate era foarte natural ca familia să stea împreună.

Cei doi se ţineau de mână ca doi amanţi tineri. De la ultima lui zi de naştere, Sir Garry îşi lăsase să crească un mic cioc de barbă încărunţită, probabil într-o imitaţie subconştientă a bătrânului său prieten, generalul Smuts. Îi accentuase înfăţişarea de intelectual, adăugând o anume distincţie palorii şi trăsăturilor sale delicate. Se aplecă uşor pe canapea, înclinat spre soţia sa, dar cu atenţia concentrată asupra radioului lângă care se agita Shasa Courtney, răsucind din butoane şi încruntându-se când nu obţinea decât scrâşnete şi foşnete şuierătoare.

– BBC-ul e pe banda de patruzeci şi unu, îi zise cu asprime Centaine, aruncând o privire la ceasul de mână încrustat cu diamante. Grăbeşte-te, te rog, *chéri*, o să pierdem transmisia.

– Ah!

Shasa zâmbi când zgomotul dispăru şi auziră limpede sunetul clopotului Big Ben. După aceea auziră vocea crainicului.

– Orele douăsprezece, ora Greenwich, şi în loc de ştiri vom transmite o declaraţie din partea domnului Neville Chamberlain, prim-ministrul...

– Dă-l mai tare, *chéri,* îi zise neliniştită Centaine.

Cuvintele fatidice, măsurate şi grave răsunară tunător în încăperea elegantă.

Ascultară tot discursul în tăcere deplină. Barba lui Sir Garry tremura şi îşi scoase ochelarii de pe nas, vârându-şi distrat în gură unul din braţele subţiri şi rozându-l. Anna se aplecă agitată către radio, coapsele groase desfăcându-i-se din cauza greutăţii ce trebuia sprijinită, culoarea feţei înroşindu-i-se până deveni cărămizie, strângând mâna soţului ei până i se albiră degetele, cu privirile fixate pe bufetul de mahon pe care se afla aparatul de radio.

Centaine stătea într-un fotoliu înalt de lângă şemineul imens de piatră. Într-o rochie albă de vară, cu o panglică galbenă lată în jurul taliei subţiri, arăta ca o fetişcană. Avea treizeci şi nouă de ani, dar nu avea nici măcar un fir alb în buclele dese şi negre şi tenul îi era curat, ridurile minuscule de la colţurile ochilor şi gurii fiind netezite aproape complet cu uleiuri şi creme scumpe. Se rezema cu un cot de braţul fotoliului şi cu un deget îşi atingea obrazul, fără să-şi ia ochii de la fiul ei.

Shasa mergea înainte şi înapoi în salonul vast, de la nişa bufetului cu radioul dintre perdelele lungi imprimate cu flori, peste parchetul foarte bine lustruit, presărat ici şi colo cu mai multe covoare orientale, până ajungea la marele pian de concert de lângă peretele acoperit cu rafturi de cărţi din capătul celălalt al camerei, întorcându-se apoi pe loc şi revenind cu paşi agitaţi, cu mâinile la spate, şi capul plecat de concentrare.

Centaine se gândi că semăna atât de mult cu tatăl lui. Deşi Michael fusese mai în vârstă şi nu chiar aşa de frumos, aveau amândoi acelaşi fel de graţie. Îşi aminti cum se gândise că Michael e nemuritor, un tânăr zeu, şi simţi cum o copleşeşte din nou spaima – aceeaşi spaimă paralizantă, năucitoare – în timp ce asculta cuvintele ce anunţau începerea războiului în casa aceasta frumoasă pe care ea o construise ca pe o fortăreaţă împotriva lumii.

„Nicăieri nu suntem în siguranţă – nu există nici un refugiu, se gândi ea. Iarăşi vine, şi nu pot să-i salvez pe cei pe care-i iubesc. Shasa şi Blaine – amândoi se vor duce şi nu am cum să-i opresc să nu meargă. Data trecută a fost Michael şi *papa,* acuma e Shasa şi Blaine – oh, Doamne, cât urăsc asta! Urăsc războiul şi-i urăsc pe oamenii aceia diabolici care îl fac. Te rog, Doamne, cruţă-ne de data asta. Mi i-ai luat pe Michael şi pe *papa,* te rog, cruţă-i pe Shasa şi pe Blaine. Sunt tot ce am – te rog, nu mi-i lua."

Vocea profundă şi lentă răsuna în cameră şi Shasa îngheţă în mijlocul podelei, întorcându-şi capul să se uite încremenit la radio.

– „Şi astfel, cu cel mai adânc regret, trebuie să vă informez că în momentul acesta este instaurată starea de război între Marea Britanie şi Germania. "

Transmisia se încheie şi fu înlocuită de acordurile triste şi sumbre ale unei arii de muzică de cameră.

– Opreşte-l, *chéri,* zise încet Centaine şi camera se cufundă într-o tăcere totală.

Preţ de câteva secunde, nimeni nu se mişcă. Apoi Centaine se ridică brusc în picioare. Zâmbi cu veselie şi îl luă de braţ pe Shasa.

– E gata prânzul! exclamă ea. E o vreme aşa de frumoasă, că o să mâncăm pe terasă. Shasa va deschide o sticlă de şampanie şi eu am reuşit să fac rost de primele stridii din sezonul acesta.

Continuă acest monolog vesel și strident până se așezară toți la masă și toate paharele de vin fură umplute, și dintr-odată masca de veselie i se fărâmiță și se întoarse către Sir Garry cu o expresie chinuită.

– Noi nu va trebui să intrăm în război, nu-i așa, *papa?* Domnul general Hertzog mi-a promis că ne va păstra în afară. Zicea că e războiul englezilor. Noi nu va mai trebui să ne trimitem oamenii – nu și de data asta, nu-i așa, *papa?*

Sir Garry se întinse peste masă și o apucă de mână.

– Noi doi știm care a fost prețul data trecută...

Glasul îi pieri și nu reuși să menționeze numele lui Michael. După un moment deveni iar stăpân pe sine.

– Aș vrea să-ți pot oferi alinare, draga mea. Aș vrea să pot să-ți spun ceea ce vrei să auzi.

– Nu e cinstit, zise Centaine nefericită. Nu e cinstit.

– Nu, într-adevăr, nu e cinstit. Însă peste graniță e o tiranie monstruoasă, un rău imens ce ne va înghiți pe noi toți și întreaga lume, dacă nu facem ceva să i ne opunem.

Centaine sări de la masă și alergă înăuntru. Shasa se ridică rapid să o urmeze, dar Sir Garry îl reținu cu o mână pe braț, și după zece minute Centaine reveni. Se spălase pe față, își refăcuse machiajul și acum zâmbea, dar se așeză la locul ei din capul mesei și toți văzură că avea o sclipire febrilă în ochi.

– Toți o să fim veseli acum, râse ea. Și ăsta e un ordin, să știți. E interzis să fiți triști sau morbizi în vorbe sau gânduri – toți o să fim fericiți...

Se întrerupse și râse. Fusese cât pe-aci să spună: „căci s-ar putea să fie ultima dată când vom fi toți fericiți împreună".

La 4 septembrie 1939, a doua zi după ce Marea Britanie și Franța declaraseră război Germaniei naziste, generalul Barry Hertzog se adresă Parlamentul Uniunii Africa de Sud.

– E îndatorirea mea tristă și dureroasă să informez camerele că membrii guvernului au părerile împărțite în legătură cu poziția țării față de starea de război ce există în prezent între Marea Britanie și Franța, pe de o parte, și Germania, pe de cealaltă parte.

Făcu o pauză și își puse ochelarii, pentru a studia fețele oamenilor care stăteau lângă el pe rândurile din față ale guvernului, și apoi continuă cu gravitate:

– Credința mea fermă este că ultimatumul dat Germaniei de către guvernul britanic în legătură cu ocupația Poloniei de către Wermacht-ul german nu leagă în nici un fel țara noastră, nici ocuparea Poloniei de către Germania nu constituie o amenințare la adresa securității Uniunii Africa de Sud...

Un vuiet imens de aprobare se auzi de pe băncile opoziției și doctorul Daniel Malan, cu chipul lui ca de broască și ochelarist, zâmbi binevoitor, în timp ce pe băncile guvernului, Smuts și susținătorii săi își exprimară la fel de zgomotos protestele.

– Este mai degrabă o problemă locală între Germania și Polonia, continuă Hertzog. Și nu oferă țării noastre nici un motiv să se alăture declarației de război. În consecință, propun ca Africa de Sud să rămână neutră; să cedeze baza navală de la Simonstown Marii Britanii, dar în toate celelalte aspecte să-și continue relația din momentul de față cu toate părțile beligerante, ca și cum nu ar avea loc nici un război.

Bătrânul prim-ministru era un orator bun și convingător și continuă să-și dezvolte argumentele în favoarea neutralității, în timp ce Blaine Malcomess, pe rândul din față al guvernului, urmărea pe furiș reacția susținătorilor lui Smuts din jurul lui.

Știa care dintre ei erau la fel de ferm hotărâți, așa ca el și ca *Ou Baas*, să stea alături de Marea Britanie, și care era nesigur și șovăitor. Pe măsură ce Hertzog continuă să vorbească, simți o schimbare a sentimentelor, înspre partea bătrânului general, și cu o senzație de neîncredere și rușine

prevăzu decizia infamă pe care urma să o ia Camera. Mânia îi crescu în ritm cu ruşinea.

Generalul Hertzog vorbea încă, şi Blaine asculta acum doar pe jumătate atent, scriind în schimb un bilet pe care să-l treacă lui *Ou Baas*, când brusc cuvintele prim-ministrului îi atraseră din nou toată atenţia.

– În cele din urmă, discutând despre etica invaziei Poloniei de către Germania, se poate argumenta foarte uşor că acţiunea aceasta a fost justificată, dacă se ia în consideraţie securitatea statului german...

Asupra lui Blaine năvăli brusc un val de bucurie şi simţi mai degrabă decât văzu şocul şi repulsia bruscă ce-i cuprinsese pe cei care începuseră deja să încline înspre neutralitate.

„A mers prea departe", scrise Blaine pe o foaie nouă a carneţelului său. „Apără acum agresiunea lui Hitler. Am câştigat."

Rupse apoi foaia din carneţel şi i-o trecu generalului Smuts, care o citi şi înclină uşor din cap, apoi se ridică în picioare să prezinte şi cealaltă parte a argumentului.

– Marea Britanie este prietena noastră, cea mai veche şi mai bună prietenă a noastră. Trebuie să stăm alături de ea până la capăt, zise el în vocea sa ascuţită, graseind uşor r-urile în stilul absolvenţilor de la Malmesbury. Departe de a fi o dispută locală, invazia Poloniei are consecinţe ce ajung mult mai departe de Danzig şi coridorul său, în inimile şi sufletele oamenilor liberi din toate colţurile lumii.

Când în cele din urmă se supuse în sfârşit votului moţiunea pentru război sau neutralitate, naţionaliştii doctorului Malan votară în bloc pentru neutralitate, şi o treime din propriul partid al lui Hertzog, împreună cu trei miniştri de cabinet îi urmară exemplul.

Cu toate acestea Smuts şi oamenii săi – Reitz, Malcomess, Stuttaford şi ceilalţi – câştigară în ziua aceea cu o marjă mică de doar optzeci de voturi la şaizeci şi şapte, aşa că Africa de Sud declară război Germaniei Naziste.

Într-o ultimă încercare de a zădărnici declarația, generalul Hertzog ceru dizolvarea Parlamentului și instituirea alegerilor generale, dar guvernatorul general, Sir Patrick Duncan, refuză cererea, acceptând în schimb demisia bătrânului general și invitându-l pe generalul Jan Christian Smuts să formeze un nou guvern și să conducă națiunea în război.

– *Ou Baas* nu vrea să mă lase să plec, zise cu amărăciune Blaine.

Centaine alergă la el din dormitorul căsuței lor și se ridică pe vârfuri să-l îmbrățișeze.

– Oh, slavă Domnului, Blaine, iubitul meu. M-am rugat și m-am rugat și ruga mi-a fost ascultată. N-aș putea suporta să vă pierd pe amândoi. Nu pe tine și pe Shasa – n-aș supraviețui.

– Nu sunt mândru să stau acasă în timp ce alții pleacă.

– Te-ai luptat odată, cu dăruire și curaj, îi zise ea. Ești de o mie de ori mai de folos aici decât dacă ai zăcea mort, pe un câmp de bătălie dintr-o țară străină.

– *Ou Baas* m-a convins și pe mine de asta, suspină el.

O luă cu un braț pe după talie și o conduse în camera de zi, iar Centaine înțelese că de data asta nu vor face dragoste. Blaine era mult prea supărat. Blaine nu voia decât să vorbească și era datoria ei să-l asculte în timp ce el îi împărtășea îndoielile, temerile și regretele.

Blaine le lăsă să se reverse la întâmplare, fără ordine logică, și Centaine rămase tăcută lângă el ascultându-l, suficient de aproape ca el să nu trebuiască decât să-și întindă mâna ca s-o poată atinge.

– Poziția noastră e atât de precară – cum putem să ducem un război când nu avem decât o majoritate de treisprezece voturi în Parlament, când împotriva noastră e o opoziție atât de solidă care îl urăște pe *Ou Baas* și ceea ce ei numesc „războiul lui englezesc"? O să se lupte cu noi la fiecare pas

şi, între timp, naţiunea întreagă e profund împărţită împotriva noastră. Între graniţele noastre avem un duşman la fel de periculos ca naziştii, gruparea Ossewa Brandwag, Cămăşile Negre şi Cămăşile Cenuşii, Deutche Bund în Africa de Sud-Vest, duşmani din afară şi dinăuntru.

Centaine îi mai turnă un whisky cu sifon şi i-l aduse în paharul lui de cristal Stuart. Era al doilea pahar din seara aceea şi Centaine încă nu-l văzuse niciodată bând mai mult de un pahar.

– Pirow ne-a trădat. Acum e de-al lor, dar a fost atâţia ani într-o poziţie de încredere – Oswald Pirow fusese ministrul apărării sub guvernul Hertzog –, i-am dat un buget pentru apărare de cincizeci şi şase de milioane şi un plan să construiască o armată modernă şi eficientă, dar el în schimb ne-a înşelat şi ne-a oferit o armată pe hârtie. I-am crezut rapoartele şi asigurările, însă acum, c-a plecat, descoperim că n-avem arme moderne, doar o mână de tancuri primitive şi avioane venerabile, şi o armată de mai puţin de o mie cinci sute de militari angajaţi permanent. Pirow a refuzat să înarmeze naţiunea pentru un război pe care el şi Hertzog s-au hotărât să nu-l ducem niciodată.

Orele se scurseră una după alta, dar amândoi erau prea tensionaţi să se poată gândi la somn, şi când Blaine refuză al treilea pahar de whisky, Centaine se duse în bucătărie să facă o cafea şi el o urmă. Aşteptară împreună să fiarbă apa, şi Blaine o ţinu în braţe în tot acest răstimp.

– Generalul Smuts mi-a dat Ministerul de Interne în noul cabinet. Unul dintre motivele pentru care m-a ales pe mine a fost că am fost deja preşedintele comisiei de anchetă în cazul Ossewa Brandwag şi al celorlalte organizaţii subversive. Una dintre misiunile mele majore este să le suprim eforturile de a ne submina pregătirile de război. *Ou Baas* însuşi a luat postul de ministru al Apărării şi a promis deja Marii Britanii o armată de cincizeci de mii de voluntari gata să lupte oriunde în Africa.

Luară tava cu ibricul și ceștile de cafea în camera de zi, iar Centaine tocmai turna cafeaua în cești, când sunetul strident al telefonului sparse tihna căsuței. Centaine tresări și vărsă cafea aburindă pe tavă.

– Cât e ora, Blaine?

– Unu fără zece.

– N-o să răspund – lasă-l să sune, zise Centaine scuturând din cap și, uitându-se fix la aparatul insistent.

Dar Blaine se ridică în picioare.

– Numai Doris știe că sunt aici, zise el. A trebuit să-i spun în caz de...

Nu era nevoie să dea mai multe explicații. Doris era secretara lui, singura persoană care le cunoștea secretul, și desigur că ea trebuia să știe unde să-l găsească. Centaine ridică receptorul.

– Doamna Courtney la telefon, zise ea și ascultă pentru o clipă. Da, Doris, e aici.

Îi dădu telefonul și se întoarse cu spatele. Blaine ascultă câteva momente și apoi zise încet:

– Mulțumesc, Doris. O să ajung în douăzeci de minute. Închise și se uită la ea. Îmi pare rău, Centaine.

– Mă duc să-ți aduc haina.

Îi ținu haina și Blaine își vârî mâinile în mâneci, și apoi se întoarse spre ea, încheindu-și nasturii.

– E Isabella, zise el, văzându-i surpriza. E cu doctorul. Au nevoie de mine. Doris n-a vrut să zică mai multe, dar părea grav.

După ce Blaine plecă, Centaine luă ibricul de cafea și ceștile înapoi în bucătărie și le spălă la chiuvetă. Rareori se simțise atât de singură. Căsuța era tăcută și rece, iar Centaine știa că nu va putea dormi. Se duse iar în foaier și puse un disc în gramofon. Era o arie de Verdi, din *Aida*, una dintre preferatele ei dintotdeauna, și se așeză să o asculte, iar amintirile trecutului se năpustiră asupra ei, trezite de sunetele familiare –

Michael, Mort Homme și celălalt război de atât de demult – și o copleși melancolia.

Adormi în cele din urmă, așezată în fotoliu cu picioarele îndoite sub ea, și sunetul telefonului o trezi cu brutalitate. Ridică receptorul înainte de a fi complet trează.

– Blaine! zise ea, recunoscându-i vocea instantaneu. Cât e ora?

– Patru... și câteva minute.

– S-a întâmplat ceva, Blaine?

Era deja pe deplin trează.

– Isabella, zise el. Întreabă de tine.

– De mine? se miră ea nedumerită.

– Vrea să vii aci.

– Nu pot, Blaine. Nu e posibil, știi asta.

– E pe moarte, Centaine. Doctorul zice că n-o să mai vadă lumina zilei azi.

– Oh, Doamne, Blaine, îmi pare așa de rău, zise ea și, aproape nevenindu-i să creadă, își dădu seama că acesta era adevărul. Biata Isabella...

– O să vii?

– Tu vrei să vin, Blaine?

– E ultima ei dorință. Și dacă o refuzăm, ne va fi cu atât mai greu să îndurăm remușcarea.

– Vin atunci, zise ea și închise.

Nu-i trebuiră decât zece minute să se spele pe față, să se schimbe și să-și aplice un machiaj ușor. Conduse pe străzile aproape goale, și casa mare cu fronton a lui Blaine era singura de pe toată Newlands Avenue cu luminile aprinse.

Blaine îi ieși în întâmpinare la ușile duble de mahon, dar nu o îmbrățișă, îi zise doar:

– Îți mulțumesc, Centaine.

Centaine nu o văzu decât atunci pe fiica lui stând în hol în spatele lui.

– Bună, Tara, o salută ea.

Se vedea că fata plânsese. Ochii mari cenuşii erau umflaţi şi înroşiţi, iar chipul îi era atât de palid, încât părul castaniu întunecat părea să-i ardă ca un foc de savană.

– Îmi pare rău pentru mama ta.

– Nu, nu-ţi pare, răspunse Tara.

O privi cu o expresie ostilă şi rece, însă imediat îşi pierdu stăpânirea de sine şi începură să îi tremure buzele. Izbucni brusc în hohote de plâns şi alergă pe un coridor lateral. Imediat se auzi o uşă trântită.

– E foarte supărată, zise Blaine. Îmi cer scuze pentru ea.

– Înţeleg, zise Centaine. Merit cel puţin o parte din asta.

Blaine clătină din cap să-i nege cuvintele, dar nu zise decât:

– Vino cu mine, te rog.

Urcară scările în spirală mergând alături şi Centaine întrebă cu voce scăzută:

– Ce are, Blaine?

– O degenerare a măduvei spinării şi a sistemului nervos, un proces ce se desfăşoară lent de mai mulţi ani. Acum mai are şi pneumonie şi nu mai poate rezista.

– Dureri? întrebă Centaine.

– Da, răspunse el. Întotdeauna a avut dureri, mai mult decât ar putea suporta orice persoană obişnuită.

Merseră de-a lungul coridorului lat, cu podeaua acoperită de covoare, Blaine bătu la uşa din capăt şi apoi o deschise.

– Intră, te rog.

Camera era mare şi mobilată în culori liniştitoare, verde şi albastru. Draperiile erau trase şi pe o noptieră era aprinsă o veioză. Bărbatul care stătea în picioare lângă pat era în mod evident un doctor. Blaine o conduse pe Centaine lângă patul cu baldachin şi, deşi încercase să se pregătească sufleteşte, Centaine tresări totuşi când dădu ochii de silueta întinsă pe grămada de perne.

Şi-o amintea pe Isabella Malcomess ca pe o frumuseţe calmă şi senină. Acum însă avea în faţa ochilor un cap de

mort cu orbite adâncite şi un rânjet fix şi răutăcios. Efectul era accentuat de părul des şi castaniu ce forma un nor de culoare în jurul capului devastat de boală.

– Ai fost foarte amabilă să vii să mă vezi.

Centaine trebui să se aplece aproape de pat ca să audă vocea slabă.

– Am venit de îndată ce am auzit că m-ai chemat.

Doctorul interveni cu voce scăzută.

– Nu puteţi sta decât puţine minute – doamna Malcomess trebuie să se odihnească.

Dar Isabella flutură din mână cu nerăbdare, şi Centaine văzu că era ca o gheară de pasăre, oase fragile acoperite cu piele de culoarea seului şi o reţea de vene vineţii ca nişte funii.

– Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi, şopti ea. Vă rog, lăsaţi-ne singure, doctore!

Blaine se aplecă să-i aranjeze mai bine pernele de la cap.

– Te rog, nu te obosi, dragă, zise el.

Blândeţea cu care o trata pe femeia muribundă o făcu pe Centaine să se înfioare de o gelozie pe care nu şi-o putu suprima.

Blaine şi doctorul ieşiră în linişte şi închiseră uşa cu un clic metalic. Erau pentru prima dată singure împreună. Centaine fu cuprinsă de o senzaţie de irealitate. De atâţia ani această femeie ocupase o parte imensă o vieţii ei, prin simpla ei existenţă Centaine fusese nevoită să îndure toate sentimentele neplăcute de la vină la gelozie, de la furie la ură. Acum însă, stând la capul patului ei de moarte, toate aceste sentimente se evaporaseră. Nu mai simţea acum decât o imensă milă.

– Vino mai aproape, Centaine, şopti Isabella, chemând-o lângă ea cu o fluturare slăbită din mâna scheletică. E un efort atât de mare să vorbesc!

Dintr-un impuls, Centaine se lăsă în genunchi lângă pat, aşa că se afla doar la câţiva centimetri de capul Isabellei.

Simțea o nevoie îngrozitoare să se pocăiască pentru toată nefericirea pe care i-o cauzase și să-i ceară iertare, dar Isabella vorbi înainte să apuce ea să zică ceva:

– I-am spus lui Blaine că vreau să mă împac cu tine, Centaine. I-am spus că am înțeles că n-ați putut să vă abțineți să vă îndrăgostiți unul de celălalt și că mi-am dat seama că ați încercat să-mi cruțați sentimentele pe cât a fost posibil. I-am spus că am știut că n-ai fost niciodată răzbunătoare, că, deși ai fi putut să mi-l iei, nu mi-ai provocat niciodată această umilință finală, că, deși nu mai sunt femeie, mi-ai permis să-mi păstreze ultimele fărâme de demnitate.

Centaine simți cum mila îi cuprinde sufletul și-i inundă ochii de lacrimi. Voia să cuprindă în brațe această ființă fragilă și muribundă și să o strângă la piept, dar ceva în ochii Isabellei o împiedică, o licărire feroce și mândră și Centaine pur și simplu își plecă în liniște capul și ascultă mai departe.

– I-am spus lui Blaine că tu i-ai umplut viața cu fericirea pe care eu nu am putut să i-o ofer, dar, în ciuda acestui lucru și datorită generozității tale, am putut încă păstra o parte din el pentru mine.

– Oh, Isabella, nu știu cum să-ți spun...

Vocea lui Centaine se sugrumă și Isabella îi făcu un gest să tacă.

Părea acum să-și adune puterile pentru un efort imens. O culoare vagă îi revenise în obraji și licărirea aceea năvalnică din ochi i se aprinse și mai puternic. Respirația i se acceleră și, când vorbi din nou, vocea îi răsună mai puternică și mai aspră:

– I-am spus aceste lucruri ca să-l conving să te aducă aici. Dacă ar fi ghicit ce intenționam de fapt, nu ți-ar fi permis să vii. Își ridică de pe pernă capul și vorbi șuierat ca un șarpe. Acum pot să-ți spun cât de intens te-am urât în fiecare minut al fiecărei ore din toți anii aceștia lungi, cum ura m-a ținut în viață de atâta vreme ca să nu te las să te măriți cu el, și acum că mor, ura e mai mare de o mie de ori...

Se întrerupse gâfâind, şi Centaine se trase înapoi în faţa privirii ei otrăvite. Îşi dădu seama în clipa aceea că Isabella era o femeie adusă în pragul nebuniei de agonia pe care o îndurase, de coroziunea îndelungată a urii şi geloziei.

– Dacă blestemul unei femei pe moarte are vreo putere, atunci te blestem, Centaine Courtney, cu ultima mea suflare, zise Isabella. Fie să treci prin aceeaşi tortură prin care m-ai făcut să trec, fie să cunoşti durerea aşa cum am cunoscut-o eu. În ziua în care stai în faţa altarului cu soţul meu, mă voi întinde din mormânt către tine...

– Nu! ţipă Centaine, împleticindu-se în picioare şi făcând rapid câţiva paşi către uşă. Opreşte-te! Te rog, opreşte-te!

Isabella râse, un râs ascuţit şi batjocoritor.

– Te blestem şi fie ca blestemul meu să-ţi ofilească patima adulteră. Blestem fiecare minut pe care-l veţi petrece împreună după ce-o să mor. Blestem orice sământă îţi va sădi în pântece, blestem fiecare sărut şi fiecare atingere – te blestem pe tine şi pe odrasla ta. Blestem orice copil ieşit din tine. Ochi pentru ochi, Centaine Courtney. Ascultă cuvintele mele! Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte!

Centaine alergă de lângă pat şi se azvârli către uşă. O deschise cu o smucitură şi alergă de-a lungul coridorului. Blaine urca scările în goană. Încercă s-o prindă, dar Centaine i se smulse din braţe cu un icnet şi se năpusti afară pe uşile din faţă către maşina ei.

Îşi conduse Daimlerul mai multe ore, în viteză mare, cu pedala acceleratorului apăsată până în podea, iar motorul puternic de şapte litri îşi menţinu încontinuu vuietul, lăsând în urmă o coloană înaltă de praf alb, şi de-abia atunci realiză că se îndrepta către deşert, înapoi în dealurile mistice, de vis, pe care micii boşimani le numeau „Locul Tuturor Vieţilor".

Doar după două luni se întoarse Centaine din deşertul Kalahari. În tot acest timp zădărnicise toate eforturile lui Blaine de a o contacta, refuzând să răspundă scrisorilor

trimise de el sau telefoanelor pe care le dăduse atât lui Abe Abrahams, cât și doctorului Twentyman-Jones.

Citi necrologul Isabellei Malcomess în ziarele ce ajungeau la mina H'ani abia câteva săptămâni după data publicării, dar asta nu făcu decât să-i mărească senzația de izolare și premonițiile mohorâte de dezastru și tragedie pe care i le provocase blestemul rostit de Isabella pe patul de moarte.

Se întoarse la Weltevreden doar la insistența lui Shasa. Când ajunse, plină de praf după călătoria atât de lungă și bronzată de soarele de Kalahari, era încă obosită și demoralizată.

Shasa îi primise probabil telegrama și o aștepta. Cu siguranță auzise motorul Daimlerului când urcase pe aleea spre conac, dar nu era pe treptele din față ca s-o întâmpine, și nu realiză de ce, decât în momentul când intră în birou. Shasa se întoarse de la geam, de unde îi privise sosirea, și veni spre ea. Era în uniformă.

Centaine se opri în pragul ușii, cuprinsă de o răceală de gheață. Îl privi apropiindu-se de ea – și imaginea lui o purtă cu gândul peste ani și spațiu până la cealaltă întâlnire cu un tânăr bărbat înalt și nespus de frumos, îmbrăcat în aceeași tunică kaki, cu centura lustruită și chinga Sam Browne peste umăr, cu chipiu așezat șmecherește într-o parte și aripile de aviator pe piept.

– Slavă Domnului că ai venit, mamă, fură cuvintele cu care o întâmpină Shasa. Trebuia să te văd înainte să plec.

– Când? întrebă ea aproape fără suflare, îngrozită să audă răspunsul. Când pleci?

– Mâine.

– Unde? Unde ești trimis?

– Prima dată mergem la Robert Heights pentru a ne obișnui cu avioanele de luptă, și apoi oriunde ne trimit ei. Urează-mi noroc, mamă.

Robert Heights era zona de antrenament aviatic pentru zona Transvaal. Centaine observă că purta la epoleții tunicii

flăcări portocalii, însemnul celor care se oferiseră voluntari să lupte în afara graniţelor ţării.

– Da, dragul meu, îţi urez noroc, zise ea, şi ştiu că i se va frânge inima să-l vadă plecând.

Lui Shasa îi vuia capul de la zgomotul motorului Rolls-Royce Merlin, chiar şi prin căştile telefonului radio pe care le purta peste cascheta de piele de aviator. Acoperişul carlingii avionului de luptă Hawker Hurricane era deschis, astfel că vântul îi lovea violent capul, dar în felul acesta avea o vedere neîngrădită asupra cerului albastru african din jurul lui. Cele trei avioane de luptă zburau într-o formaţie lejeră în formă de săgeată. Culorile posomorâte de camuflaj de deşert nu puteau masca liniile superbe şi ucigătoare.

Shasa conducea lupta. Fusese promovat foarte rapid. Avea o uşurinţă naturală de a conduce, căci învăţase această lecţie foarte bine de la Centaine Courtney. Nu-i trebuiseră decât optsprezece luni să ajungă la gradul de comandant de escadron.

Pilota într-o tunică kaki cu mâneci scurte, pantaloni scurţi kaki şi mocasini uşori în picioarele goale, căci arşiţa din Abisinia era atroce. La brâu avea un revolver de serviciu Webley, o armă arhaică pentru pilotul unui avion modern de vânătoare, dar toţi începuseră să poarte arme de mână de când serviciul de informaţii pusese în circulaţie în toată divizia nişte fotografii înfricoşătoare. Una dintre unităţile motorizate de recunoaştere invadase un sat din munţi şi găsise doi piloţi sud-africani care fuseseră obligaţi să aterizeze şi apoi fuseseră capturaţi de nişte bandiţi abisinieini – *shufta*, tâlhari sălbatici de munte. Piloţii fuseseră daţi pe mâna femeilor din sat. Acestea îi castraseră, apoi îi arseră cu fier înroşit şi-i evisceraseră cu atâta îndemânare, încât oamenii erau încă în viaţă în timp ce le scoteau intestinele afară din corp. În cele din urmă le forţară fălcile cu crengi rupte şi femeile le urinară în gurile deschise până

când aceştia se înecară. Astfel că acum toţi piloţii purtau arme de mână, în primul rând ca să se apere, dar şi să se asigure că nu vor fi niciodată capturaţi în viaţă.

În ziua aceea aerul era limpede şi strălucitor, cerul era azuriu şi fără nori, iar vizibilitatea era nelimitată. Înainte şi dedesubt se întindea podişul sălbatic abisinian, Ambas cel abrupt, munţii uriaşi cu vârful turtit, prăpăstiile adânci şi întunecate dintre ei, deşert şi stânci, totul arid şi ars de soare până când căpătase culoarea cenuşie-gălbuie a pieii de leu bătrân şi bolnav.

Cele trei avioane urcară tot mai sus, încercând să ajungă la o altitudine din ce în ce mai mare. Decolaseră de pe pista prăfoasă de la Yirga Alem cu doar câteva minute înainte, ca răspuns la un apel de la un radio de teren al infanteriei ce avansa, prost recepţionat, dar disperat, iar Shasa îndreptă toată formaţia către nord şi observă firicelul subţire şi palid al drumului cu serpentine ce traversa munţii de sub ei.

Imediat îşi reluă cercetarea terenului, în stilul specific unui pilot de luptă, răsucindu-şi capul încontinuu, cu ochii scrutând în toate direcţiile, nepermiţându-le să se fixeze sau să se focalizeze pe un singur punct, în sus, în jur şi în jos, într-o mişcare regulată şi neîntreruptă. El le văzu primul.

Erau nişte punctuleţe minuscule, un nor de puncte negre pe albastrul absolut.

– Echipa Popeye, vă vorbeşte liderul. Atenţie! zise el în microfonul radio telefonului. Sus la ora unsprezece! Zece plus – şi par să fie Caproni. Buster! Buster!

„Buster" era comanda să meargă cu acceleraţie maximă.

– Îi văd, răspunse imediat Dave Abrahams.

Era extraordinar că reuşiseră să rămână împreună, din zilele de antrenament de la Robert Heights, prin toate capriciile campaniei est-africane, până acum, când luptau în corpul sud-african Dan Pienaar, împingând trupele italiene ale Ducelui de Aosta prin munţi către Addis Abeba.

Shasa îi aruncă o privire. David își adusese propriul Hurricane lângă vârful aripii de tribord a lui Shasa. Și el avea carlinga deschisă, și schimbară un rânjet rapid. Nasul mare și coroiat al lui David fusese ars de soare, fiind acum o rană roz, iar curelele căștii îi atârnau neînchise sub bărbie. Era o senzație plăcută să-l știe aripă în aripă cu el. Amândoi își închiseră acoperișul carlingii pregătindu-se de atac și se uitară înainte. Shasa conduse formația într-o întoarcere ușoară, urcând înspre soare, o tactică clasică a avioanelor de luptă.

Punctele din depărtare crescură rapid, devenind siluetele familiare ale bombardierelor Caproni cu trei motoare. Shasa numără douăsprezece, patru grupuri de câte trei. Se îndreptau din nou spre răscrucea de la Kerene, unde avansarea sud-africană era gâtuită în trecătoarea dintre pereții abrupți ai înaltului Ambas, și în momentul acela Shasa văzu niște bombe căzând de sub bombardierele din față.

Era încă la accelerație maximă, și motoarele Rolls-Royce urlară în protest când ieși din traiectorie, răsucindu-se în soarele ce-i orbea pe mitraliorii italieni. Shasa se răsuci pe loc și coborî apoi în atac.

Vedea exploziile bombelor, erupții minuscule de praf alb în jurul răscrucii, căzând ici și colo în mijlocul coloanei de vehicule ca un șir de furnici din trecătoarea dintre munți. Amărâții de jos erau decimați și piloții încă nu coborâseră înspre italieni, când o a doua formație de Caproni își eliberă bombele. Ouăle grase și cenușii, cu o aripioară la un capăt, cădeau într-o mișcare înșelător de lentă și legănată, iar Shasa își mai răsuci o dată capul verificând pentru ultima dată văzduhul, se uită cu ochii mijiți și înspre soare, ca să se asigure că nu așteptau acolo sus avioane italiene pentru a-i prinde în ambuscadă; dar cerul era de un albastru nepătat, așa că-și îndreptă iar atenția totală către vizorul armei.

Alese liderul Caproni din cea de-a treia formație, sperând ca atacul său să zădărnicească acțiunea bombardierului, atin-

se cârma stângă și răsuci botul avionului Hurricane în jos cu o fracțiune, până când avionul albastru-argintiu Caproni plutea frumos exact în centrul vizorului.

Era la șase sute de metri și nu trase încă. Vedea însemnele de pe fuzelaj, legătura de tije și securea Romei imperiale. Capetele celor doi piloți din carlingă erau înclinate spre pământ, privind căderea bombelor. Cele două mitraliere din turela pivotantă de mare putere erau îndreptate spre pupa.

Cinci sute de metri. Vedea acum capul și umerii mitralio-rului de la turelă. Era cu spatele către Shasa. Încă nu observase cele trei aparate ucigătoare ce se năpusteau cu zgomot dinspre tribordul lui.

Patru sute de metri – de atât de aproape Shasa vedea deja urmele lăsate de fum în jurul țevilor de eșapament ale motoarelor Caproni, și mitraliorul încă nu-i observase.

Trei sute de metri. Trapa pentru bombe a bombardierului Caproni începu să se deschidă sub burta umflată, purtând în pântece moartea. Shasa deslușea șirurile de nituri de pe fuzelajul argintiu și de pe aripile late albastre. Prinse manșa între genunchi și trase piedica butonului de tragere, pregătind cele opt mitraliere Browning pe care le avea în aripi.

Două sute de metri. Mișca palonierele cu vârful picioarelor, și vizorul pluti peste fuzelajul italian. Se uita cu mare atenție prin vizor, încruntându-se ușor de concentrare, prinzându-și buza de jos între dinții din față. Dintr-odată un șir de mărgele de foc, sclipitoare și fosforescente, trecură peste botul avionului său Hurricane. Mitraliorul din al doilea Caproni îl observase în cele din urmă, și trăsese o rafală de avertisment peste bot.

O sută de metri. Mitraliorul și amândoi piloții din aparatul de la conducerea formației de Caproni italiene, alertați de rafala de foc, se uitaseră în spate și-l văzuseră. Mitraliorul de la turelă își pivota acum frenetic armele ca să-l țintească pe el. Shasa îi văzu prin vizor fața albă, contorsionată de groază.

Optzeci de metri. Încă încruntat, Shasa apăsă cu degetul mare pe butonul de tragere. Aparatul Hurricane se scutură şi încetini de la reculul celor opt mitraliere Browning, şi decelerația îl împinse uşor pe Shasa în față în chingile de peste piept ale centurii scaunului. Şuvoaiele sclipitoare ale trasoarelor, scânteind ca şi cum ar fi fost electrice, se revărsară asupra bombardierului Caproni şi Shasa privi impactul rafalei, direcționând-o cu atingeri rapide şi subtile din comenzi.

Mitraliorul italian de la turelă nu mai apucă să tragă deloc. Acoperişul Perspex se dezintegră în jurul lui şi focul concentrat îl sfâşie în bucăți. Jumătate de cap şi un braț îi fură smulse, ca şi cum ar fi fost o păpuşă de cârpe în mâinile neglijente ale unui copil, rostogolindu-se apoi şi ciocnindu-se de elice. Shasa îşi schimbă instantaneu ținta, alegând în vizor moneda argintie a elicei rotitoare şi baza vulnerabilă a aripii Caproni. Silueta clar conturată a aripii se topi precum ceara unei lumânări aprinse. Din motor ieşi glicerină şi vapori de combustibil, revărsându-se în şuvoaie lichide, şi întreaga aripă pivotă lent înapoi spre bază, apoi se rupse şi se desprinse, rostogolindu-se în curentul de aer ca o frunză moartă. Bombardierul se răsturnă pe spate şi se prăbuşi într-o spirală inversată, dezechilibrat de aripa lipsă, lăsând în urmă modele neregulate în zigzag de fum, vapori şi flăcări până la pământ, şi Shasa îşi întoarse imediat atenția către următoarea formație de bombardiere.

Îşi răsuci avionul Hurricane aflat încă la accelerație maximă, şi făcu o manevră atât de bruscă, încât i se scurse sângele din creier şi văzu negru în fața ochilor. Îşi tensionă muşchii abdominali şi-şi încleştă fălcile ca să reziste scurgerii sângelui, punând apoi avionul pe nivel şi îndreptându-se direct spre următorul Caproni din şir.

Cele două aparate de zbor se năpustiră unul spre celălalt la o viteză înfricoşătoare. Botul avionului Caproni se umflă miraculos, acoperind întregul câmp vizual al lui Shasa, şi acesta trase spre el, apoi ridică propriul avion şi trecură unul

pe lângă celălalt atât de aproape, încât simți curentul de aer din urma bombardierului. Se întoarse din nou, brutal și furios, spărgând formațiile italienilor, risipindu-le avioanele pe cer, răsucindu-se, plonjând și trăgând până când, cu bruscheța specifică luptelor aeriene, acestea dispărură toate.

Era singur acum în cerul enorm, albastru și gol, leoarcă de transpirație de la adrenalină. Ținea manșa de control atât de strâns în mână încât îl dureau încheieturile degetelor. Scăzu viteza și-și verifică nivelul de combustibil. Acele minute disperate la accelerație maximă îi consumaseră mai mult de jumătate din rezervor.

– Echipa Popeye, vă vorbește liderul, zise el în microfon. Răspundeți toate unitățile!

I se răspunse imediat.

– Lider, sunt numărul trei! Nu mai am decât un sfert de rezervor.

Acesta era al treilea avion Hurricane, cu tânărul Le Roux la comenzi.

– Bine, trei, întoarce-te independent la bază, ordonă Shasa. Popeye doi, aici e liderul, repetă el. Mă recepționezi?

Shasa cerceta cerul din jurul lui, încercând să zărească avionul lui David, simțind primii fiori de neliniște.

– Răspunde, Popeye doi, repetă el.

Se uită în jos, căutând urme de fum ridicându-se dintr-un aparat distrus pe solul dedesubt. Apoi simți că i se ridică pulsul, căci auzi limpede vocea lui David în căști.

– Lider, aici e doi, am avarii.

– David, unde naiba ești?

– La aproximativ cincisprezece kilometri est de răscrucea Kerene, la două mii patru sute de metri.

Shasa se uită înspre est și observă aproape instantaneu o linie subțire cenușie trasată cu repeziciune peste orizontul albastru către sud. Semăna cu o pană.

– David, văd fum în zona ta. Ai foc la bord?

– Afirmativ. Am un foc la motor.

– Vin acum, David, ţine-te bine!

Shasa azvârli aripa avionului în sus într-o întoarcere abruptă şi deschise brutal supapa la acceleraţie maximă.

David era puţin mai jos de el, şi se prăbuşea spre sol cu un vuiet prelung.

– David, cât de rău e?

– Pui prăjit, zise David laconic.

Shasa observă aparatul în flăcări din faţa lui.

David îşi manevrase avionul lovit de gloanţe într-o glisadă abruptă, astfel ca flăcările să nu se avânte peste carlingă, ci să fie suflate în afară pe o parte. Pierdea înălţime cu repeziciune, încercând să mărească viteza până la punctul critic la care focul să nu mai aibă oxigen şi să se stingă singur în mod spontan.

Shasa plonjă spre el şi apoi îşi micşoră propria viteză, ţinându-se puţin mai sus şi la două sute de metri lateral. Vedea găurile lăsate de gloanţe în carcasa motorului şi în aripă. Unul dintre mitraliorii italieni nimerise în plin cu o rafală avionul Hurricane pilotat de David. Vopseaua se înnegrea şi se decojea de pe fuzelajul avionului, ajungând aproape de carlingă, şi David se chinuia cu acoperişul Perspex, încercând să-l deschidă.

„Dacă acoperişul e blocat, David se prăjeşte acolo", se gândi Shasa, dar chiar în clipa aceea apoi acoperişul se desprinse şi alunecă lin în spate şi David îi aruncă o privire. Aerul din jurul capului său era distorsionat de fierbinţeala tremurătoare de la flăcările invizibile şi pe mâneca tunicii îi apăru o pată maronie, căci bumbacul subţire kaki se aprinse.

– Nu pot! Folosesc paraşuta, Shasa.

Shasa îi văzu buzele rostind cuvintele şi-i auzi vocea în căşti, dar înainte să apuce să răspundă, David îşi smulse casca de pe cap şi-şi desfăcu de pe umeri chingile de siguranţă. Îşi ridică apoi o mână într-un gest de salut de adio şi apoi răsuci avionul arzând pe spate şi căzu din carlinga deschisă.

Se prăbuşi cu braţele şi picioarele desfăcute, ca o stea de mare azvârlită în aer, începând să se învârtă roată, dar brusc o cascadă de mătase ţâşni afară din rucsacul de paraşută, înflori într-o floare sclipitoare de un alb imaculat deasupra lui şi-l smuci înapoi cu violenţă, întrerupându-i căderea, făcându-l să plutească astfel către solul uscat şi mohorât al deşertului, aflat la o mie cinci sute de metri sub el, iar o briză slabă îi purtă paraşuta mult înspre sud.

Shasa îşi deccleră aparatul până când pierdu altitudine în acelaşi ritm cu paraşuta în coborâre, şi-l înconjură încet pe David, stând mereu la două-trei sute de metri distanţă de trupul suspendat în aer, scoţându-şi capul afară din carlinga deschisă, încercând să estimeze unde va ateriza David, şi apoi aruncând o privire rapidă la cadranul de pe bord ce-i arăta combustibilul rămas. Acul tremura chiar deasupra liniei roşii.

Avionul arzând al lui David se ciocni de câmpul prăfos de sub Ambas cel maiestuos şi provocă o explozie ca o respiraţie de dragon, numai flăcări şi fum. Shasa analiză terenul din jur.

Imediat sub el erau nişte creste de un cenuşiu metalic cu piscuri conice de rocă mai întunecată. Printre creste se aflau crăpături stâncoase, aspre ca pielea de crocodil, şi imediat după ultima creastă, o vale mai lină şi mai netedă; în timp ce coborau, Shasa observă rândurile regulate ale unei culturi primitive de cereale pe panta lină ce înconjura valea. David va ateriza pe această ultimă creastă sau foarte aproape de ea.

Ochii lui Shasa se îngustară. Aşezări omeneşti! La capătul văii zărise un grupuleţ de colibe acoperite cu stuf şi pentru o clipă se bucură. Dar imediat apoi îşi aminti fotografiile – acele grămezi mutilate şi pângărite de carne omenească, şi fălcile i se încleştară instinctiv, căutându-l cu privirea pe David, care atârna legănându-se sub paraşută.

Îşi înclină avionul, întorcând şi coborând spre vale, iar la cincisprezece metri deasupra pământului redresă avionul şi zbură la nivel, apoi se întoarse între crestele stâncoase şi reveni peste valea puţin adâncă. Trecu tunător peste câm-

purile primitiv cultivate, cu rândurile neregulate de sorg înălțându-se în tulpini pipernicite, de culoare maronie, oprite din creștere din cauza secetei, și văzu în fața lui siluete omenești.

Un grup de bărbați alergau în jos în vale din sat, douăzeci sau mai multe siluete în robe lungi și murdare, de culoare cenușie, ce le fluturau în jurul picioarelor goale și negre în timp ce alergau. Aveau părul ridicat în tufișuri negre, crețe și scămoșate, și toți erau înarmați, unii cu niște carabine moderne, probabil furate de pe câmpurile de luptă, alții cu puști lungi ce se încărcau pe țeavă.

Avionul Hurricane vuia răsunător deasupra capetelor lor și trei sau patru dintre ei se opriră din alergat și-și aruncară puștile pe umăr, țintindu-le către el. Shasa văzu explozia de fum negru de praf de pușcă, dar nu simți gloanțele atingându-i avionul.

Shasa nu mai avea nevoie de alte dovezi ale intențiilor lor ostile. Bărbații înarmați fugeau la poalele colinei, fluturându-și puștile, apropiindu-se în goană să intercepteze silueta măruntă din parașuta plutitoare.

Shasa se lăsă iar în jos, prinse grupul de oameni în vizor de la cinci sute de metri și deschise focul din toate cele opt mitraliere Browning. Rafale dese de trasoare și praf înconjură imediat grupul de siluete în robe ca o furtună cu fulgere, și patru sau cinci fură nimeriți și doborâți la pământ de grindina de gloanțe de mitralieră.

Shasa trebui însă imediat să urce iar pentru a nu intra în dealurile din capătul văii, și când se întoarse din nou văzu că *shufta* se regrupaseră și alergau din nou să-l intercepteze pe David, care era acum la mai puțin de trei sute de metri înălțime. Era clar că va cădea pe panta dealului.

Shasa își coborî avionul pentru încă un atac, dar de data asta *shufta* se risipiră din fața avionului ce se apropia și de la adăpostul stâncilor îi răspunseră cu salve turbate de foc de pușcă îndreptate către avionul Hurricane ce trecea deasupra

capetelor lor. Propriul foc de mitralieră ridică nori de praf și fragmente de rocă, dar nu reuși să-i atingă pe nici unul.

Se înălță din nou și-și redresă nivelul de zbor, răsucindu-și capul ca să-l vadă pe David aterizând. Parașuta pluti peste creastă, ratând-o cu doar un metru sau doi, apoi se lovi de partea cealaltă a pantei și se prăbuși rapid.

Îl văzu pe David aterizând dur și rostogolindu-se peste cap, izbindu-se brutal de panta plină de pietre, până când parașuta îl smuci din nou în picioare. Se chinui să se desfacă din învălmășeala de corzi încurcate și falduri umflate de mătase, tăind-o și desfăcând-o, scoțând aerul de sub ea până când parașuta se prăbuși la pământ într-o grămadă argintie și David își scoase harnașamentul de pe umeri.

Se ridică în picioare și se uită în jos pe pantă către ceata de *shufta* care se apropiau în goană urlând și Shasa îl văzu desfăcând tocul revolverului de la brâu, apoi umbrindu-și ochii și uitându-se în sus la avionul Hurricane ce se rotea deasupra.

Shasa coborî aproape până la nivelul lui, și când trecu îi arătă în jos spre pantă. David se uită la el fără să înțeleagă. Părea foarte mic și abandonat acolo pe panta dealului și Shasa era suficient de aproape să-i vadă resemnarea pe față în timp ce-i făcea semn de adio lui Shasa și se întoarse să înfrunte ceata de sălbatici care veneau să-l prindă.

Shasa se apropie și mai trase o salvă către *shufta* și aceștia se risipiră din nou ca să se ascundă. Erau încă la un kilometru de David; îi întârziase câteva secunde prețioase. Manevră avionul într-o întoarcere maximă, atingând cu vârful aripii tufișurile de pe creastă, și în secunda în care avionul se redresase își lăsă în jos trenul de aterizare. Cu roțile atârnând sub burta avionului, reveni deasupra locului unde era David și-i repetă semnalul insistent, arătând în jos în vale.

Văzu că de data asta David înțelese. Se răsuci pe loc și o luă la goană în jos pe pantă cu pași mari alergători, astfel că părea să plutească peste pietrele întunecate, evitând cu

îndemânare bolovanii.

Shasa se întoarse la fundul văii şi se alinie peste fâşia arată dur de la poalele pantei. Văzu că David ajunsese deja la jumătatea drumului şi că *shufta* încercau să-i taie drumul – dar acum avea nevoie de toată atenţia pentru aterizare.

În ultimul moment posibil trase maneta şi ţinu avionul pe loc, lăsându-l să plutească şi să-şi reducă astfel viteza – trăgând tot mai mult de manetă. La jumătate de metru deasupra solului arat, avionul Hurricane zăbovi în aer şi apoi se prăbuşi cu zgomot, ciocnindu-se de sol, săltând în aer, şi izbindu-se din nou, săltă iar şi o roată se agăţă în sol şi coada i se ridică. Aproape se izbi cu botul de sol, apoi se redresă şi goni înainte, zguduindu-se şi scuturându-se din toate încheieturile, zgâlţâindu-l cu brutalitate pe Shasa în chingile centurii de protecţie de peste piept.

Era la sol. Estimase că avea cam cincizeci la sută şanse să aterizeze fără să se zdrobească, dar iată că era la sol şi David aproape ajunsese la poalele crestei.

Aproape imediat îşi dădu seama că David nu va reuşi să ajungă. Patru dintre cei mai puternici alergători din ceata de *shufta* trecuseră mult înaintea restului grupului şi aveau să-i taie calea lui David înainte ca acesta să ajungă la ogorul arat. Ceilalţi *shufta* se opriseră şi trăgeau de la distanţă. Shasa văzu gloanţele ridicând trombe de praf de-a lungul pantei, câteva dintre ele înfricoşător de aproape de silueta în alergare a lui David.

Shasa întoarse avionul Hurricane, stând în picioare pe palonier ca să forţeze roţile să treacă peste brazdele grosolane. Când avea botul îndreptat direct către cei patru *shufta* din faţă, porni accelerația brusc şi coada avionului se ridică. Pentru un moment aparatul era în linie dreaptă şi putea trage cu mitralierele Browning. Trase o salvă întreagă şi o tornadă de gloanţe mătură câmpul, retezând tulpinile uscate de sorg şi prinzând grupul de bărbaţi care alergau, sfârtecând doi dintre ei în grămezi de zdrenţe năclăite de sânge, învăluind pe al

treilea într-un văl de praf ridicat în vârtejuri și gloanțe, făcându-l să danseze pe loc un mic *danse macabre* isteric. Al patrulea bandit se aruncă plat la sol, iar coada avionului căzu la loc pe roată și mitralierele nu mai puteau trage.

David era la doar câteva sute de metri acum și se apropia în viteză, cu picioarele lungi zburând peste pietre și Shasa răsuci avionul cu botul către vale. Panta în jos îi va ajuta să capete viteză pentru decolare.

Shasa se aplecă afară din carlingă.

– Hai, Davie! urlă el. O medalie de aur de data asta, băiete!

Ceva lovi carcasa motorului chiar în fața carlingii cu un zăngănit metalic și apoi ricoșă cu un urlet șuierat, lăsând în urmă o dungă argintie pe vopsea. Shasa se uită înapoi. Ceata de *shufta* era acum la marginea câmpului, alergând înainte, oprindu-se apoi să îngenuncheze și să tragă. Un alt glonț plesni ca din bici deasupra capului său, făcându-l să tresară și să-și tragă capul la loc înăuntru.

– Haide, David!

Auzea răsuflarea gâfâită a lui David acoperind sunetul motorului Rolls-Royce pornit în gol și un glonț lovi o aripă, făcând o gaură perfect rotundă prin material.

– Hai, Davie!

Tunica lui David era pătată de sudoare și fața îi era roșie și nădușită. Ajunse la avion și sări pe aripă. Avionul se înclină sub greutatea lui.

– În brațe la mine, strigă Shasa. Intră odată! David se prăbuși peste el, de-abia respirând. Nu pot vedea înainte, strigă Shasa. la tu manșa și maneta – eu o să mișc palonierele.

Simți mâinile lui David pe manșă și pe maneta de accelerație și le dădu drumul la amândouă. Bătaia motorului se înteți și avionul Hurricane începu să înainteze.

– Atinge palonierul stâng, strigă David, cu vocea răgușită și întretăiată de oboseală, și Shasa împinse palonierul doi centimetri.

Într-o furtună de zgomot și praf, motorul Rolls-Royce ajunse la puterea maximă și se hurducară săltat peste câmp, navigând pe o traiectorie dezordonată căci Shasa mișca palonierele de cârmă pe orbește, doar după instrucțiunile verbale ale lui David, corectând cursul prea mult.

Shasa nu putea vedea nimic în față. David îl apăsa în scaun și-i bloca total vederea. Își răsuci capul și se uită peste marginea carlingii, privind pământul ce trecea pe lângă ei ca o ceață, odată cu accelerația și viteza crescândă, răspunzând rapid instrucțiunilor lui David de cârmă dreapta sau stânga. Tulpinile uscate de sorg biciuiau marginile din față ale aripilor; sunetul făcut de ele era aproape la fel de macabru ca plesnitura și șuierul gloanțelor ce treceau prin apropiere. Toți *shufta* rămași trăgeau încă în ei, dar distanța se mărea cu repeziciune.

Avionul Hurricane atinse o denivelare a câmpului și se înălțară violent în aer. Dintr-odată zdruncinăturile și hurducăielile încetară și se aflau în aer, urcând rapid.

– Am reușit! țipă Shasa, uluit de realizarea lor.

În momentul când îi ieșiră cuvintele de pe buze îl lovi ceva în față.

Glonțul era de fapt o bucată dintr-un picior de cazan din fier forjat, lung și gros ca degetul mare al unui bărbat. Fusese tras dintr-o muschetă 1779 Tower, cu o mână de praf negru de pușcă. Lovi cadrul metalic al acoperișului de deasupra capului lui Shasa și bucata de metal se turti și se rostogoli în aer în ricoșeu. Răsucindu-se în aer, izbi tâmpla lui Shasa, cu viteza puternic redusă de impactul cu cadrul metalic. Lovise din direcție laterală și de aceea nu pătrunse până la creier.

Shasa nici măcar nu-și pierdu cunoștința. Se simți ca și cum ar fi fost lovit la colțul ochiului stâng cu o lovitură puternică de ciocan. Impactul îi azvârli capul lateral și se lovi de partea cealaltă a acoperișului carlingii.

Simți cum i se sfărâmă zona supraorbitală a osului frontal al creierului, sângele fierbinte i se scurse în ochi și carnea și pielea zdrențuite îi atârnară peste față ca o perdea.

– David! urlă el. M-a atins! Nu mai văd!

David se răsuci și se uită la fața lui Shasa și țipă de oroare. Sângele curgea în bulbuci stropitori, suflat de curentul de aer în văluri roz ce stropiră chiar și fața lui David.

– Nu mai văd! repetă Shasa. Fața îi era o mască de carne vie plină de sânge. Nu mai văd, oh, Doamne, Davie, nu mai văd!

David își trase eșarfa de mătase de la gât și o vârî în mâinile bâjbâinde ale lui Shasa.

– Încearcă să oprești sângerarea, strigă el să acopere zgomotul motorului.

Shasa împături eșarfa și și-o apăsă peste rana hidoasă, iar David își concentră toată atenția asupra zborului, încercând să zboare cât mai jos, chiar deasupra dealurilor maronii.

În cincisprezece minute ajunseră la aerodromul de la Yirga Alem și apărură la nivelul vârfurilor copacilor. David ateriză pe pista prăfoasă și se îndreptă cu coada în sus către ambulanța de teren pe care o chemaseră încă din aer.

Îl scoaseră pe Shasa afară din carlinga stropită de sânge. Apoi David și un infirmier îl conduseră pe Shasa la ambulanță, cărându-l pe jumătate, căci se împleticea de picioare ca un orb. După nici un sfert de oră Shasa era sub anestezie, întins pe masa de operație din spitalul de campanie și un doctor militar îl opera.

Când ieși de sub anestezie, totul era întunecat.

Își ridică mâna și-și atinse fața. Era toată înfășurată în bandaje, și Shasa fu cuprins de panică.

– David! încercă el să țipe, dar nu reuși să scoată decât un mormăit de bețiv din cauza cloroformului.

– Calmează-te, Shasa, sunt aici.

Vocea era aproape și Shasa își întinse, bâjbâind, mâna.

– Davie! Davie!

– E bine, Shasa, o să fie totul bine.

Shasa îi găsi mâna şi se încleştă de ea.

– Nu pot să văd. Sunt orb.

– Ai bandaje pe ochi, asta-i tot, îl linişti David. Doctorul e încântat de starea în care eşti.

– Nu mă minţi, David? îl rugă Shasa. Spune-mi că nu sunt orb.

– Nu eşti orb, şopti David.

Dar din fericire Shasa nu-i văzu faţa în timp ce-i zicea asta. Încleştarea disperată a mâinii lui Shasa se relaxă încet, şi după un minut calmantele îşi făcură efectul şi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

David rămase toată noaptea lângă patul lui; chiar şi în întuneric, cortul dogorea ca un cuptor. Toată noaptea şterse sudoarea sclipitoare de pe gâtul şi pieptul lui Shasa, şi-i ţinu mâna când îl auzi şoptind în somn.

– Mamă? Eşti aici, mamă?

După miezul nopţii, doctorul îi ordonă lui David să plece să se odihnească, dar David refuză.

– Trebuie să fiu aici când se trezeşte – eu sunt cel care trebuie să-i spună. Îi sunt dator cu atât, cel puţin.

Când se crăpă de ziuă, auziră din afara cortului chelălăiturile şacalilor şi când prima rază de lumină trecu prin pânză, Shasa se trezi din nou şi imediat întrebă:

– David?

– Sunt aici, Shasa.

– Mă doare ca naiba, Davie, dar mi-ai spus că o să fie bine. Îmi aduc aminte de asta, aşa mi-ai spus, nu-i aşa, Davie?

– Da, aşa ţi-am spus.

– O să zburăm în curând împreună din nou, Davie, bătrâne? Vechea echipă pe redute, Courtney şi Abrahams, nu?

Shasa aşteptă un răspuns şi când acesta nu veni, vorbi pe un ton schimbat:

– Nu sunt orb, nu-i aşa? O să zburăm din nou?

– Nu eşti orb, Shasa, zise încet David. Dar n-o să mai pilotezi. O să mergi acasă, Shasa.

– Spune-mi! porunci Shasa. Nu încerca să mă menajezi, asta nu face decât să-mi înrăutăţească starea.

– Foarte bine, atunci, o să-ţi spun direct. Glonţul ţi-a spart globul ocular stâng. Doctorul a trebuit să-l scoată afară.

Shasa îşi ridică mâna şi-şi atinse partea stângă a feţei, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Vei avea vedere completă în ochiul drept, dar n-o să mai poţi pilota avioane, Shasa. Îmi pare rău.

– Da, şopti Shasa. Şi mie.

David veni să-l viziteze din nou în seara aceea.

– Comandantul te-a propus pentru o DFC[1]. Cu siguranţă, o s-o primeşti.

– Asta e foarte drăguţ din partea lui, zise Shasa. Al naibii de drăguţ.

Pentru câteva clipe nu mai zise nici unul nimic, apoi David vorbi din nou:

– Mi-ai salvat viaţa, Shasa.

– Oh, taci din gură, David, nu fi plictisitor!

– Mâine-dimineaţă o să te ducă pe coastă cu avionul de transport Dakota. O să ajungi în Cape Town de Crăciun. Sărută-i pe Matty şi pe copil pentru mine, norocosul naibii.

– Aş schimba locul cu tine în orice moment, îi zise Shasa. Dar o să tragem o petrecere cum nu s-a mai văzut când te întorci acasă.

– Pot să fac ceva pentru tine – ai nevoie de ceva? întrebă David ridicându-se.

– De fapt, să ştii că da. Crezi că poţi face rost de o sticlă de whisky pentru mine, Davie?

---

[1] Distinguished Flying Cross – distincţie militară acordată pentru merite deosebite (n.red.)

Comandantul submarinului german își dezlipi ochii de telescop, se îndreptă de spate și-i făcu un gest din cap lui Manfred De La Rey.

– Uită-te, te rog! zise el.

Manfred îi luă locul în fața telescopului, apăsându-și fruntea de căptușeala de cauciuc și uitându-se prin lentile.

Erau la trei kilometri depărtare de țărm și la suprafață era seara târziu. Soarele apunea pe uscat.

– Recunoști reperele? întrebă comandantul submarinului în germană.

Manfred nu răspunse imediat, căci îi era greu să vorbească. Emoțiile resimțite erau mult prea puternice.

Cinci ani, cinci ani lungi trecuseră de când jinduia după această coastă atât de mult iubită, și simțea că explodează de bucurie. Știa că nu va putea fi niciodată fericit altundeva decât în Africa.

Cu toate acestea, anii aceștia nu fuseseră nefericiți. O avusese bineînțeles pe Heidi, și cu un an în urmă i se născuse un fiu, Lothar, numit după tatăl său. Aceștia doi formaseră pivotul central al existenței lui. Și în plus, mai avea și munca lui – două însărcinări funcționând în paralel, fiecare din ele pretențioase și complet satisfăcătoare.

Își încheiase studiile de drept cu o diplomă de masterat în Dreptul Roman Olandez și Dreptul Internațional la Universitatea din Berlin.

În plus, făcuse instrucție militară. Uneori aceasta îl ținea departe de familia lui luni întregi, dar acum era un agent operativ extrem de bine instruit și devotat din *Abwehr*-ul german. Dobândise niște abilități diverse și neobișnuite. Devenise operator radio, expert în explozivi și arme mici; sărise de zece ori cu parașuta, dintre care de cinci ori pe întuneric, și putea pilota un avion mic; era versat în cifre și coduri, era un țintaș excelent cu o pușcă sau cu o armă de mână, un expert în lupta corp la corp, un asasin instruit, cu mintea și trupul antrenate și călite până la nivelul unei săbii ascuțite ca un

brici. Învățase arta vorbirii convingătoare în public și retorică, studiase structurile politice și militare ale Africii de Sud până când le cunoștea toate zonele vulnerabile și cum să le exploateze. Era acum pregătit pentru viitoarea sarcină în toate felurile pe care el și instructorii săi le putuseră prevedea. Știa foarte bine că doar un om dintr-un milion, sau chiar mai puțini, ajungea vreodată să aibă o șansă așa cum primise el – oportunitatea de a modela istoria și de a răsturna cu totul detestabila ordine mondială. I se propusese măreția și știa că era capabil să-i facă față.

– Da, răspunse el în germană comandantului submarinului. Recunosc reperele.

Petrecuse o vacanță de vară fericită și lipsită de griji în această regiune slab populată a coastei de sud-est a Africii. Familia lui Roelf Stander deținea aici cinci mii de hectare și opt kilometri de plajă.

Manfred și Roelf pescuiseră pe promontoriul acela stâncos. Prinseseră pești mari kabeljou, de culoare argintie, din valurile verzi înspumate ce se spărgeau de bolovanii negri de pe țărm. Se urcaseră pe șirul acela scund de dealuri ca să vâneze antilope de pădure printre copaci înfloriți de erica și magnificele flori ale tufișurilor sălbatice de protea. În golful mic și liniștit cu fundul de nisip neted și galben înotaseră amândoi goi, întinzându-se apoi pe plajă ca să discute despre viitor și să-și imagineze rolul fantastic pe care-l vor juca în făurirea lui. Și acolo, dincolo de dealuri, sclipind în ultimele raze ale soarelui, se aflau zidurile albe ale casei mici de vacanță în care locuiseră.

– Da, repetă el. Acesta e locul de întâlnire.

– Vom aștepta timpul stabilit, zise comandantul submarinului și dădu ordin să se coboare periscopul.

La trei kilometri de țărm, submarinul aștepta la douăzeci de metri sub suprafața apei, suspendat în undele întunecate cu motoarele oprite, în timp ce deasupra soarele se scufundă dincolo de linia orizontului și continentul african fu acoperit de

noapte. Manfred coborî prin trecerea îngustă către cabina minusculă pe care o împărţea cu doi subofiţeri ai submarinului şi îşi începu pregătirile finale pentru debarcare.

În săptămânile de când plecase de la Bremerhaven, ajunsese să urască acest aparat sinistru. Ura cabinele claustrofobice şi apropierea constantă şi excesiv de intimă a celorlalţi bărbaţi, ura mişcarea şi vibraţiile neîntrerupte ale motoarelor. Nu se obişnuise niciodată cu gândul că era încuiat într-o cutie de fier adânc în apele oceanice, şi ura duhoarea păcurii şi a ţiţeiului, şi mirosul corpului celorlalţi bărbaţi prinşi aici împreună cu el. Tânjea cu toată puterea sufletului său să simtă aerul curat al nopţii în plămâni şi soarele dogoritor african pe faţă.

Îşi dezbrăcă rapid puloverul alb cu gât şi jacheta albastră de uniformă, şi-şi puse pe el hainele lungi şi uzate ale unui afrikander de ţară, un *bywoner* sau ţăran alb sărac. Era încă foarte bronzat de la antrenamentul din munţi şi-şi lăsase părul să-i crească până mai jos de umeri, iar barba îi devenise deasă şi cârlionţată, făcându-l să arate cu mult mai bătrân. Se uită în oglinda mică de pe peretele de lângă patul lui.

– N-o să mă recunoască niciodată, zise el cu voce tare. Nici măcar propria familie.

Îşi vopsise părul şi barba negre, aceeaşi culoare cu a sprâncenelor sale, şi avea nasul mai gros şi mai strâmb. Nu i se fixase bine la loc după ce i-l spărsese americanul Cyrus Lomax în finala olimpică, şi una din sprâncene îi era deformată şi acoperită de o cicatrice mare. Arăta complet diferit de tânărul atlet blond, curăţel şi îngrijit, care plecase din Africa cu cinci ani înainte. Îşi trase pălăria de pâslă bine peste ochi şi dădu aprobator şi satisfăcut din cap către imaginea sa din oglindă, apoi se întoarse şi se lăsă în genunchi să-şi ia echipamentul pe care şi-l depozitase sub pat.

Era împachetat în recipiente impermeabile de cauciuc şi sigilate cu bandă adezivă. Verifică de pe listă fiecare pachet

numerotat și un marinar german le scoase din cabină și le aranjă la piciorul scării turnului de timonă al submarinului.

Manfred se uită la ceas. Mai avea timp pentru o gustare rapidă și apoi va fi gata. Șeful de echipaj îl chemă din bucătărie și Manfred se grăbi în camera de control a submarinului cu gura plină încă de pâine și cârnați.

– Se văd lumini pe țărm.

Căpitanul se ridică de la periscop și-i făcu semn lui Manfred să-i ia locul.

La suprafață era complet întuneric și Manfred observă imediat prin lentile cele trei reflectoare, unul pe fiecare promotoriu al țărmului și unul pe plaja adăpostită.

– Acesta e semnalul corect de recunoaștere, domnule căpitan, zise el, îndreptându-se de spate și făcând un semn din cap. Ar trebui să ieșim la suprafață acum și să le răspundem.

Submarinul se ridică din adâncurile întunecate ca un leviatan, cu tunetul și scrâșnetul aerului comprimat care evacuă apa din rezervoarele de scufundare, și țâșni la suprafață.

Încă se bălăcea în propria spumă, când căpitanul și Manfred urcară scara și ieșiră pe punte. Aerul nopții era rece și dulce, și Manfred inspiră adânc uitându-se prin binoclu la țărmul întunecat.

Căpitanul dădu un ordin tăcut omului de la semnalizatoare, care manevră mânerul reflectorului Addis, zăngănind și transmițând raze rapide de lumină galbenă peste oceanul argintiu, semnalizând literele Morse „SA", prescurtarea de la „Sabia Albă". După o scurtă pauză unul dintre reflectoarele de pe promotoriu se stinse și câteva minute mai târziu și al doilea, lăsându-l aprins doar cel de pe plajă.

– Acesta e răspunsul corect, zice încet Manfred. Dați ordin să-mi aducă echipamentul pe punte, vă rog, domnule căpitan.

Așteptară aproape o jumătate de oră până când, din apropiere, din întuneric, se auzi o voce strigându-i:

– Sabia Albă?

– Haide mai aproape, răspunse Manfred în afrikaans.

O mică barcă deschisă de pescuit se apropie de ei cu vâslele sale lungi.

Manfred şi căpitanul submarinului îşi strânsese mâinile şi apoi Manfred îi dădu salutul nazist.

– *Heil Hitler!*

Apoi acesta coborî prin chepeng pe puntea inferioară. În momentul când coca de lemn a bărcii atinse submarinul, Manfred sări cu dexteritate în ea şi se echilibră uşor pe axa centrală.

Vâslaşul de pe locul din faţă se ridică să-l salute.

– Manie, tu eşti?

– Roelf! exclamă Manfred, îmbrăţişându-l rapid. Ce bine îmi pare să te văd! Stai să-mi aduc echipamentul la bord.

Recipientele de cauciuc fură balansate de echipajul de punte al submarinului şi depozitate pe fundul bărcii de pescuit şi imediat se desprinseră de submarin. Manfred luă vâsla de lângă Roelf şi se îndepărtară cu iuţeală, apoi se odihniră rezemaţi de vâsle şi priviră silueta neagră ca de rechin a submarinului coborând sub suprafaţa apei şi dispărând apoi într-un şuvoi de spumă albă.

Începură din nou să vâslească spre ţărm, şi Manfred întrebă cu voce scăzută.

– Cine sunt ceilalţi?

Îi arătă cu bărbia pe ceilalţi trei vâslaşi.

– Toţi oameni de-ai noştri – fermieri localnici din district. Îi cunosc din copilărie. Sunt de încredere.

Nu mai vorbiră nimic până când trecură cu barca prin valurile joase ale plajei, o târâră pe nisip şi apoi o ascunseră între tufişuri.

– Mă duc să aduc camionul, murmură Roelf.

Câteva minute mai târziu, pe drumul accidentat ce venea spre plajă, îşi făcură apariţia luminile galbene de faruri. Roelf opri camionul verde de patru tone, vechi şi ponosit, lângă barca de pescuit.

Cei trei fermieri îi ajutară să transfere echipamentul lui Manfred în spatele camionului și să acopere recipientele cu niște baloturi de lucernă uscată și cu o prelată jerpelită. Apoi se urcară deasupra încărcăturii și Manfred se așeză pe locul pasagerului din cabină.

– Prima dată, spune-mi veștile despre familia mea, izbucni Manfred. Avem destulă vreme pentru afaceri după aceea.

– Unchiul Tromp e exact la fel. Doamne, ce predică poate ține omul acela! Merg cu Sarie în fiecare duminică...

– Și cum e Sarah? întrebă Manfred. Și copilul?

– Oh, chiar că ești în urmă cu știrile, râse Roelf. Trei copii acum. Doi băieți și o fetiță de trei luni. O să-i vezi în curând.

Unul câte unul, îi lăsară pe ceilalți oameni de-a lungul drumului de țară cu un cuvânt de mulțumire și o scurtă strângere de mână, până când în cele din urmă rămaseră singuri. După câțiva kilometri ajunseră la drumul principal de coastă de lângă satul Riversdale, și se întoarseră spre vest, către Cape Town, care se afla la peste trei sute de kilometri depărtare, conducând încontinuu toată noaptea, oprindu-se doar cât să realimenteze camionul în orășelul Swellendam și să se înlocuiască unul pe altul la volan.

Patru ore mai târziu, traversaseră munții și coborau prin trecătoarea îngustă și abruptă către litoralul vast. Se opriră din nou la câțiva kilometri de Stellenbosch, la o cramă de vinuri. Deși era ora trei dimineața, directorul îi aștepta și-i ajută să descarce recipientele de cauciuc și să le care în pivniță.

– Acesta e Sakkie Van Vuuren, zise Roelf prezentându-l pe director. Este un bun prieten, și a pregătit un loc bun pentru echipamentul tău.

Îl conduse în fundul pivniței, la ultimul rând de butoaie de lemn. Acestea erau niște containere de lemn masiv de stejar, conținând fiecare o mie de galoane de vin roșu nematurat, dar directorul lovi cu palma unul dintre ele și acesta scoase un sunet de gol. Directorul zâmbi.

– Chiar eu am făcut asta, zise el, deschizând partea din față a butoiului ca pe o ușiță, și dezvăluind butoiul gol. Nimeni nu va găsi bunurile aici.

Aranjară recipientele de cauciuc în butoi și închiseră capacul. Nu se deosebea deloc de celelalte butoaie masive de vin din rând cu el.

– Vom fi gata de acțiune când va veni vremea, îi zise producătorul de vin lui Manfred. Când va fi asta?

– În curând, prietene, îi promise Manfred. Foarte curând.

După aceea intră în Stellenbosch împreună cu Roelf.

– E bine să fii acasă.

– N-o să stai aici decât în seara asta, Manie, îi zise Roelf. Chiar și cu noua ta barbă neagră și cu nasul rupt, ești prea faimos. O să fii recunoscut.

Lăsă camionul în curtea unui vânzător de mașini de mâna a doua de lângă calea ferată și puse cheia sub preș. Porniră pe jos ultimul kilometru, pe străzile pustii, către locuința lui Roelf, o căsuță într-un șir de căsuțe acoperite cu stuf. Roelf îl conduse înăuntru prin ușa din spate, de la bucătărie, și o siluetă familiară se ridică de pe scaun de la masă, să-i întâmpine.

– Unchiule Tromp! strigă Manfred.

Bătrânul își desfăcuse brațele larg, și Manfred alergă să-l îmbrățișeze.

– Ce vagabond urât ești cu barba aia, râse unchiul Tromp. Și văd că americanul ți-a aranjat nasul definitiv.

Manfred se uită peste umărul unchiului Tromp și văzu o femeie în pragul ușii de la bucătărie. De asta se încurcase – o femeie, nu o fată. Avea o expresie înțeleaptă, iar ochii îi erau lipsiți de veselie.

– Sarah? Cum mai ești, surioară?

Manfred se desprinse din brațele unchiului Tromp și se îndreptă spre ea.

– N-am fost niciodată surioara ta, Manfred, zise ea. Dar sunt foarte bine, mulțumesc.

Nu făcu nici un efort să-l îmbrățișeze și Manfred era evident tulburat de răceala ei.

– Ești fericită, Sarah?

– Am un soț minunat și trei copii superbi, zise ea, și se uită la Roelf. Cred că ți-e foame, îi zise ea. Stai jos. Puteți vorbi în timp ce vă prepar micul dejun.

Cei trei bărbați se așezară la masa de bucătărie și din când în când Manfred arunca o privire furișă către Sarah, care trebăluia lângă sobă, și păru tulburat, chinuit de amintiri vechi și de vinovăție. Apoi însă își reveni și se concentră din nou asupra conversației celorlalți.

– Veștile sunt bune – englezii au fost bătuți și distruși la Dunkirk, Franța a căzut și Olanda tot așa. Submarinele germane câștigă bătălia Atlanticului și chiar și italienii sunt victorioși în Africa de Nord...

– N-am știut că ești de-al nostru, unchiule Tromp, interveni Manfred în discuție.

– Da, fiule. Și eu sunt un patriot, așa ca tine. Ossewa Brandwag numără acum patruzeci de mii de oameni. Patruzeci de mii de bărbați aleși în poziții de putere și autoritate, în timp ce Jannie Smuts a trimis o sută șaizeci de mii de iubitori de englezi cu plăcuțele lor portocalii pe umăr afară din țară. A pus țara la dispoziția noastră.

– Conducătorii noștri știu de sosirea ta, Manie, îi zise Roelf. Știu că aduci un mesaj chiar din partea Führerului și de-abia așteaptă să te întâlnească.

– O să aranjezi o întâlnire, cât de curând posibil? întrebă Manfred. Avem foarte mult de lucru. Muncă glorioasă.

Sarah Stander lucra în liniște în fața sobei bucătăriei, spărgând ouă în tigaie și întorcând costițele pe grătar. Nu se uită în spate și nici nu atrase atenția asupra ei, dar gândi: „Ai venit să aduci din nou tristețe și suferință în viața mea, Manfred De La Rey. Cu fiecare cuvânt, privire și gest, deschizi răni despre care am crezut că s-au vindecat. Ai venit să distrugi orice urmă de viață rămasă în mine. Roelf te va urma orbește

în nesăbuința asta. Ai venit să-mi amenințI soțul și copiii..." Și ura ei față de el era mai puternică și mai veninoasă, căci se hrănea din cadavrul dragostei ei, pe care Manfred o ucisese.

Manfred călătorea singur. Nu se făcea nici o verificare a deplasărilor în interes personal, nu erau baricade pe drumuri, controale ale poliției sau cereri de acte de identitate. Africa de Sud era atât de departe de principalele zone de război, că nici măcar nu exista o criză semnificativă de bunuri de consum, în afară de rațiile de benzină și interzicerea morăritului, prin urmare, nu era nevoie de registre de rații sau alte lucruri de acest fel.

Purtând o mică valiză, Manfred își cumpără pur și simplu un bilet de tren la clasa a doua către Bloemfontein, capitala provinciei Orange Free State, și pe durata călătoriei de opt sute de kilometri, împărți compartimentul cu cinci alți pasageri.

În mod ironic, întâlnirea pentru răsturnarea guvernului ales al națiunii avu loc în clădirea guvernului provincial, la poalele colinei Artillery Hill. Când Manfred intră în biroul somptuos al administratorului provinciei, își dădu seama din nou cât de mare era influența organizației lor secrete.

Comandantul OB îi ieși în întâmpinare la ușă. Nu se schimbase foarte mult de când oficiase legământul de sânge pe care-l depusese Manfred în cadrul ceremoniei de la miezul nopții, la lumina torțelor. Era tot burtos și cu fața ridată, dar acum era îmbrăcat într-un costum civil, de culoare și croială sobre. Îl salută pe Manfred cu căldură, strângându-i mâna și punându-i un braț pe după umeri, zâmbindu-i larg.

– Te-am așteptat, frate, dar mai întâi dă-mi voie să te felicit pentru realizările dumitale de când nu ne-am mai văzut și pentru activitatea pe care ai desfășurat-o până acum.

Îl conduse pe Manfred în cameră și-l prezentă celorlalți cinci bărbați așezați la masa lungă.

– Noi toți am depus legământul de sânge. Poți vorbi nestingherit, îi zise lui Manfred.

Acesta își dădu seama că se adresa acum celui mai înalt consiliu al frăției.

Se așeză în capătul celălalt al mesei, față în față cu comandantul, și-și puse gândurile în ordine înainte să înceapă.

– Domnilor, vă transmit salutul personal din partea Führerului națiunii germane, Adolf Hitler. M-a rugat să vă asigur de prietenia strânsă care a existat întotdeauna între națiunile afrikander și germană, și să vă spun că e gata să ne sprijine în orice fel posibil în lupta noastră de a recâștiga ceea ce este de drept al nostru, de a redobândi pentru poporul afrikander pământul care ne aparține prin drept de naștere și de cucerire.

Manfred vorbi cu forță și logică. Își pregătise cuvântarea cu ajutorul experților departamentului de propagandă germană și o repetase până când o învățase pe de rost; vedea cât de mare succes avea după expresiile fermecate ale oamenilor care-l ascultau.

– *Herr* Führer este pe deplin conștient că această țară a fost despuiată de aproape toți bărbații apți combatant care simpatizează cu guvernul Smuts și cu englezii. Aproape o sută șaizeci de mii de bărbați au fost trimiși în nord, să servească în afara granițelor țării. Asta ne va face sarcina mult mai ușoară.

– Smuts a rechiziționat toate armele din proprietate privată, îl întrerupse unul dintre oameni. A luat puștile și carabinele sportive, chiar și tunurile memoriale din piețele publice ale orașelor. Nu o să poată avea loc o mișcare fără arme.

– Acesta este într-adevăr miezul problemei, încuviință Manfred. Ca să reușim, avem nevoie de bani și de arme. O să le obținem.

– O să ni le trimită Germania?

– Nu, zise Manfred, clătinând din cap. S-a analizat această variantă și a fost refuzată. Distanța e prea mare,

dificultatea debarcării unor cantități imense de arme pe o coastă inospitalieră nu e acceptabilă și porturile sunt prea bine păzite. Cu toate astea, de îndată ce câștigăm controlul asupra porturilor, provizii masive de arme grele vor fi trimise încoace cu submarinele marinei germane, iar noi ne vom deschide porturile pentru submarinele germane. Vom interzice ruta prin Cape pentru Marea Britanie.

– Dar atunci de unde vom lua arme ca să facem mișcarea aceasta?

– De la Jannie Smuts, le răspunse Manfred, și toți se foiră neliniștiți și schimbară priviri pline de îndoială. Cu permisiunea dumneavoastră, bineînțeles, voi recruta și antrena o mică forță de atac de elită dintre *stormjagters*. Vom face un raid la depozitele guvernamentale de arme și muniție și vom confisca tot ce ne este de trebuință – același lucru cu banii. Îi vom lua din bănci.

Dimensiunea planului, îndrăzneala și grandoarea sa îi ului. Se uitară în liniște la Manfred și acesta continuă:

– Vom acționa rapid și fără milă, vom lua armele și le vom distribui. Apoi, la un semnal dat, ne vom ridica, patruzeci de mii de patrioți, și vom prelua toate frâiele puterii, poliția și armata, sistemul de comunicații, căile ferate, porturile. În toate acestea avem oameni deja instalați. Totul se va face la un semnal prestabilit.

– Și care va fi acest semnal? întrebă comandantul OB.

– Va fi ceva ce va da peste cap întreaga țară – ceva cutremurător, dar e prea devreme să vorbim despre asta. Nu e nevoie să spun decât că s-a ales deja semnalul și omul care va da acest semnal, zise și Manfred îi privi serios și calm. Mie îmi va reveni această onoare. Am fost antrenat pentru această sarcină, și o voi face singur și fără ajutor. După aceea nu va mai trebui decât să preluați frâiele, să oferiți sprijinul țării armatei germane victorioase, și să ne conduceți poporul la măreția pe care i-au refuzat-o dușmanii săi.

Le studie expresiile în liniște, și le văzu fervoarea patriotică de pe chipuri și noua scânteiere din ochi.

– Domnilor, am permisiunea dumneavoastră să încep? întrebă el.

Comandantul se uită la fiecare pe rând, și primi o înclinare scurtă din cap. Se întoarse apoi spre Manfred.

– Ai acceptul și binecuvântarea noastră. Voi avea grijă să ai sprijinul și ajutorul necesare din partea fiecărui membru al frăției.

– Mulțumesc, domnilor, zise încet Manfred. Și acum aș vrea să citez cuvintele lui Adolf Hitler însuși, din măreața sa carte *Mein Kampf:* „Dumnezeu atotputernic binecuvântează armele noastre când vine vremea. Fii drept, așa cum ești întotdeauna. Judecă-ne acum dacă merităm să fim liberi. Doamne, binecuvântează-ne lupta!"

– Amin! răspunseră ei, sărind în picioare și salutând cu pumnul încleștat pe piept. Amin!

Jaguarul verde era parcat sub cerul liber, la marginea drumului, aproape de vârful dealului. Vehiculul părea abandonat, ca și cum ar fi stat acolo de zile sau chiar săptămâni întregi.

Blaine Malcomess își lăsă Bentley-ul în spatele lui și urcă mai departe pe jos. Nu mai fusese niciodată aici, dar Centaine îi descrisese golful și unde era poteca. Se aplecă peste stâncă și privi în jos. Era foarte abrupt, dar nu chiar vertical; putea întrezări cărarea coborând în zigzag cam nouăzeci de metri până la golful Smitswinkel, și jos văzu acoperișurile a trei sau patru cocioabe primitive ridicate de-a lungul golfului, exact așa cum îi spusese Centaine.

Își dădu jos haina și o aruncă pe scaunul din față al mașinii. Era evident că se va încălzi foarte tare coborând cărarea aceea. Încuie portiera și coborî cărarea abruptă. Nu venise numai pentru că-l rugase Centaine, ci și pentru afecțiunea, mândria și sentimentul de responsabilitate pe care le simțea față de Shasa Courtney.

De multe ori, se gândise că Shasa îi va deveni fie fiu vitreg, fie ginere. Coborând încet pe cărare, simți din nou regretul profund – nu, mai mult decât regret, tristețea profundă – că nu se împlinise încă nici una din aceste speranțe.

Nu se însurase cu Centaine, și Isabella era moartă deja de aproape trei ani. Își aminti cum fugise Centaine de la el în noaptea în care murise Isabella, și cum îl evitase atât de multe luni după aceea, zădărnicindu-i toate eforturile s-o găsească. Se întâmplase ceva îngrozitor în noaptea aceea, lângă patul de moarte al Isabellei. Chiar și după ce se împăcaseră, Centaine nu acceptase niciodată să vorbească despre asta, nici măcar să-i sugereze ce anume se întâmplase între ea și femeia muribundă. Se urâse că o lăsase pe Centaine singură cu Isabella. N-ar fi trebuit niciodată să aibă încredere în ea, căci rănile pe care le făcuse nu se vindecaseră niciodată. Fusese nevoie de aproape un an de răbdare și blândețe din partea lui Blaine până când Centaine își revenise suficient să-și reia rolul de amantă și protectoare pe care-l iubise atât de mult înainte.

Cu toate acestea, nu voia nici măcar să audă de căsătorie, și devenea agitată și surescitată ori de câte ori Blaine încerca să insiste. Era aproape ca și cum Isabella ar fi fost încă în viață, ca și cum și-ar fi exercitat încă puterea malefică din mormântul ei rece. Blaine nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să fie soțul lui Centaine Courtney, iar ea să-i devină soție în fața lui Dumnezeu și a lumii întregi, dar ajunsese să aibă îndoieli că acest lucru se va întâmpla vreodată.

– Te rog, Blaine, nu-mi cere asta acum. Nu pot – pur și simplu nu pot vorbi despre asta. Nu, nu pot să-ți spun de ce. Atât de mulți ani am fost foarte fericiți fără a fi căsătoriți. Nu pot risca să distrug fericirea aceea.

– Dar eu te rog să fii soția mea. Te rog să confirmi și să cimentezi dragostea noastră, nu s-o distrugi.

– Te rog, Blaine! Nu mai vorbi de asta. Nu acum.

– Dar când, Centaine? Spune-mi când.

– Nu știu. Chiar nu știu, dragul meu. Nu știu decât că te iubesc.

Și apoi mai era și chestiunea cu Shasa și Tara. Erau ca două suflete pierdute bâjbâind prin întuneric, încercând să se găsească. Știa ce nevoie disperată aveau unul de celălalt, își dăduse seama de acest lucru chiar de la început, și, de asemenea, de cât de aproape fuseseră să se căsătorească. Dar niciodată nu reușiseră să facă acel ultim pas, și se despărțeau triști din nou. Nu părea să existe nici un motiv real, în afară de mândrie și încăpățânare, și, separați, nu mai aveau aceeași putere, nefiind în stare nici unul din ei să-și atingă potențialul, să profite din plin de binecuvântarea rară pe care o primiseră amândoi de la naștere.

Doi tineri frumoși și talentați, plini de energie și putere, irosindu-le toate în căutarea unui lucru care nici nu exista, pe visuri imposibile sau în disperare și amărăciune.

– Nu pot lăsa să se întâmple acest lucru, își zise el cu hotărâre. Chiar dacă mă urăsc pentru asta, trebuie să împiedic acest lucru.

Ajunse la poalele cărării și se opri să se uite în jur. Nu avea nevoie să se odihnească, deși coborârea fusese dificilă și Blaine avea aproape cincizeci de ani, căci era mai puternic și mai în formă decât majoritatea bărbaților cu cincisprezece ani mai tineri ca el.

Smitswinkel Bay era înconjurat de un semicerc de piscuri ascuțite, numai partea mai îndepărtată fiind deschisă către întinderea mai largă oferită de False Bay. Protejat din toate părțile, apa era calmă ca într-un lac și atât de limpede, că putea vedea tulpinile algelor de la nouă metri adâncime unde erau ancorate de fund. Era un loc ascuns încântător și mai zăbovi câteva momente ca să se bucure de frumusețea senină a peisajului.

Pe stâncile de lângă plaja îngustă erau cocoțate patru colibe construite mai ales din lemne aduse de valuri. Trei erau abandonate, cu ferestrele bătute în scânduri. El se îndrepta

spre ultima din șir, așa că porni cu pași hotărâți peste plajă către ea.

Când se apropie mai tare, văzu că ferestrele erau deschise, dar perdelele, decolorate și mâncate de aerul sărat, erau trase. Niște plase de pescuit atârnau peste balustrada verandei și de perete erau rezemate o pereche de vâsle și o undiță lungă. Pe plajă era trasă o plută dincolo de marcajul fluxului.

Blaine urcă treptele de piatră și traversă veranda către ușa din față. Era deschisă și intră în singura încăpere a colibei.

Pe peretele opus se afla o sobă mică Devon, rece, și pe ea o tigaie unsuroasă cu resturi sleite de mâncare. Pe masa din mijloc erau îngrămădite farfurii și căni murdare, și o coloană de furnici negre urca un picior al mesei ca să ajungă la ele. Dușumeaua de lemn a colibei era nemăturată și scrâșnea sub picioare de la nisipul de pe plajă. Lângă peretele lateral, față în față cu fereastra, erau două paturi suprapuse. Patul de sus nu avea saltea, doar scândurile goale de lemn, dar în patul de jos erau câteva pături cenușii mototolite și o saltea tare de fibră de nucă de cocos cu o învelitoare pătată și ruptă. Peste toate zăcea Shasa Courtney.

Era aproape amiază și el încă dormea. Pe podea erau o sticlă de whisky aproape goală și un pahar, și brațul lui Shasa se bălăngănea din pat aproape de ele. Era îmbrăcat doar în niște pantaloni scurți de rugby și trupul îi era atât de bronzat că avea culoarea mahonului lăcuit, bronzul întunecat al unui muncitor agricol sau al unuia care-și pierde toată ziua pe plajă; părul de pe brațe i se albise de la soare, devenind auriu, dar cel de pe piept îi rămăsese întunecat și creț. Era evident că nu se bărbierise de mai multe zile și avea părul lung și răvășit pe perna murdară. Însă bronzul puternic ascundea toate semnele mai evidente de desfrâu.

Dormea liniștit, fără ca vreun semn pe față să trădeze chinul care îl alungase de la Weltevreden în această cocioabă mizerabilă. Era încă din toate punctele de vedere, în afară de unul, un tânăr bărbat magnific – tocmai de aceea ochiul stâng

arăta cu atât mai şocant. Marginea de sus a orbitei era comprimată pe colţul exterior, unde osul se sfărâmase; prin sprânceana întunecată avea o cicatrice sclipitoare, albă şi zimţată. Orbita goală se înfundase şi pleoapele stăteau puţin despărţite, lăsând să se vadă ţesut roşu ud în golul dintre genele dese şi negre.

Era imposibil să priveşti rana atât de hidoasă fără să simţi milă, şi Blaine avu nevoie de câteva secunde să se întărească să facă ce avea de făcut.

– Shasa! zise el înăsprindu-şi vocea. Scoală-te, bătrâne!

Shasa gemu încet şi pleoapa de pe orbita goală tremură. Blaine se duse lângă pat şi-i scutură umărul.

– Scoală-te! Trebuie să discutăm.

– Du-te de-aici, mormăi Shasa, încă adormit. Pleacă de-aici şi lasă-mă-n pace.

– Scoală-te odată, ce naiba!

Ochiul bun al lui Shasa tremură şi se deschise, aruncând o privire împăienjenită către Blaine. După aceea însă ochiul i se focaliză mai bine şi expresia feţei i se schimbă.

– Ce naiba faceţi aici?

Îşi rostogoli capul pe pernă în cealaltă direcţie, ascunzându-şi ochiul rănit în timp ce cotrobăi între hainele răvăşite de pat, ca să găsească o bucată de material negru legat de o bandă neagră de elastic. Îşi potrivi peticul peste ochiul lipsă, cu faţa în continuare întoarsă într-o parte, îşi trecu banda elastică peste cap şi abia apoi se întoarse să se uite iar la Blaine. Peticul negru de peste ochi îi dădea un aer de pirat îndrăzneţ şi într-un fel ciudat îi accentua frumuseţea.

– Trebuie să mă uşurez, îngăimă el rapid şi ieşi pe picioare nesigure pe verandă.

Până reveni el, Blaine şterse de praf un scaun şi-l rezemă de perete. Se aşeză pe el, lăsându-se pe spătar şi-şi aprinse o ţigară lungă şi neagră de foi.

Shasa se întoarse în colibă, trăgându-şi înapoi pe el pantalonii scurţi de rugby şi se aşeză pe marginea patului, ţinân-

du-şi capul în amândouă mâinile.

– Am un gust în gură de parcă un sconcs a făcut pipi în ea, mormăi el.

Îşi luă sticla de la picioare şi turnă ce mai rămăsese din whisky în pahar, linse ultima picătură de pe gâtul sticlei goale şi o aruncă apoi pe podea în direcţia vagă a găleţii de gunoi arhipline de lângă sobă. Îşi ridică apoi paharul.

– Vreţi un pahar? îi oferi el, iar Blaine clătină din cap că nu. Shasa îl privi peste marginea paharului. Felul cum vă uitaţi la mine nu poate însemna decât unul din două lucruri. Ori aţi mirosit un pârţ, ori nu vă place de mine.

– Să înţeleg că limbajul de mahala este o realizare recentă, aşa ca noul obicei de a bea? Te felicit pentru amândouă. Se potrivesc de minune cu noua ta imagine.

– Duceţi-vă dracului, domnule Blaine Malcomess! replică sfidător Shasa şi-şi ridică paharul la buze.

Îşi trecu alcoolul printre dinţi, limpezindu-şi gura cu el. Apoi înghiţi şi se scuturâ când whisky-ul tare i se scurse pe gât, exalând cu zgomot.

– Mama v-a trimis, zise el sec.

– Mi-a zis unde te găsesc, dar nu m-a trimis ea.

– Tot aia e, zise Shasa, ridicându-şi paharul la buze şi sorbind ultima picătură. Vrea să vin înapoi, să-i scot diamantele din pământ, să-i culeg strugurii, să-i cultiv bumbacul, să-i scriu hârţogăria – la dracu', pur şi simplu nu înţelege.

– Ba înţelege mai mult decât crezi tu.

– Oamenii se luptă acolo. David şi ceilalţi colegi. Sunt acolo sus, în avioane – şi eu sunt aici jos în noroi, un infirm, înecat în mizerie.

– Tu ai ales mizeria, zise Blaine uitându-se dispreţuitor la cocioaba respingător de murdară. Şi tu eşti cel care se complace în situaţia asta şi se smiorcăie.

– Ştiţi ce, domnule, ar fi cazul să vă căraţi naibii de-aici, îi zise Shasa. Până nu mă enervez.

– Ei, a fost o plăcere să discut cu tine, zise Blaine ridicându-se în picioare. Te-am judecat greşit. Am venit aici să-ţi ofer o slujbă, o slujbă importantă în război, dar văd că nu eşti suficient de bărbat pentru asta, zise el îndreptându-se spre uşă. Aveam de gând de asemenea să-ţi transmit o invitaţie, o invitaţie la o petrecere, vinerea asta. Tara are de gând să anunţe logodna cu Hubert Langley. Mă gândeam că te va amuza – dar nu-i nimic, las-o baltă.

Ieşi cu paşi mari şi hotărâţi şi, după câteva secunde, Shasa îl urmă afară pe verandă şi se uită după el pe cărarea abruptă. Blaine nu privi înapoi nici măcar o dată şi, când dispăru dincolo de vârf, Shasa se simţi brusc abandonat şi pierdut.

Până în momentul acesta nu-şi dăduse seama cât de mare era rolul jucat de Blaine Malcomess în viaţa lui. Cât de mult se bazase pe sfaturile şi experienţa lui Blaine, atât pe terenul de polo, cât şi în afara lui.

– Am vrut aşa de mult să fiu ca el, zise cu voce tare. Şi acum nu voi fi niciodată.

Îşi atinse peticul negru de pe ochi. „De ce eu? rosti în gând eterna lamentare a ratatului. De ce eu?" Se aşeză pe treapta de sus şi se uită lung la undele calme şi verzi de la marginea golfului.

Impactul complet al cuvintelor lui Blaine îl atinse lent. Se gândi la slujba pe care i-o oferise, o slujbă importantă în război – apoi se gândi la Tara şi la Hubert Langley. Tara – îi văzu ochii cenuşii şi părul castaniu-roşcat, şi mila de sine îl copleşi ca un val rece şi negru.

Se ridică placid şi intră în colibă. Deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Nu mai era decât o singură sticlă de Haig.

– Ce s-a întâmplat cu celelalte? se întrebă singur. Şoareci?

Deschise sticla şi căută un pahar. Toate erau murdare, claie peste grămadă în chiuvetă. Ridică sticla la buze şi aburii băuturii îl făcură să-l usture ochiul. Coborî sticla de la buze fără să bea şi se uită lung la ea. Stomacul i se agită şi brusc fu cuprins de greaţă, atât emoţională, cât şi fizică.

Întoarse sticla cu gâtul în jos în chiuvetă şi privi cum lichidul auriu se scurse gâlgâind şi stropind. Când se goli, când era prea târziu, nevoia de a bea reveni cu forţă şi pentru câteva clipe se simţi absolut disperat. Îşi simţi gâtul uscat şi dureros şi mâna ce ţinea sticla goală începu să-i tremure. Dorinţa de uitare îl durea în fiecare încheietură şi os, şi ochiul îl ardea, aşa că trebui să clipească să şi-l limpezească.

Azvârli sticla de peretele colibei şi alergă afară în soare, coborând treptele până pe plajă. Îşi scoase peticul negru de pe ochi şi pantalonii scurţi şi se aruncă în apa verde şi rece, începând să înoate în forţă, ridicându-şi alternativ braţele din apă. Când ajunse la intrarea în golf, îl durea fiecare muşchi din corp şi plămânii îl usturau. Se întoarse şi se îndreptă înapoi spre plajă fără să încetinească deloc ritmul. De îndată ce atinse cu picioarele fundul de nisip se întoarse din nou şi înotă iar înspre larg, înainte şi înapoi, ca la arat, oră după oră, până când era atât de epuizat că nu mai reuşi să-şi ridice braţele afară din apă şi fu nevoit să se chinuie până la ţărm pe ultima sută de metri într-un înot dureros, cu mişcări laterale.

Se târî pe plajă, se prăbuşi cu faţa în jos pe nisipul ud şi zăcu acolo ca un mort. Era trecut de amiază pe când îşi reveni suficient ca să aibă energia necesară să se ridice în picioare şi să se îndrepte cu paşi târşâiţi spre colibă.

Se opri în prag şi se uită în jur la mizeria pe care o lăsase. Apoi luă mătura de după uşă şi se puse pe treabă. Termină de-abia înspre seară. Singurul lucru în legătură cu care nu putea face nimic erau hainele de pat murdare. Împachetă păturile murdare mizerabile laolaltă cu hainele lui ca să le ducă la spălătoria de la Weltevreden, la *dhobi wallah*. Scoase apoi un ceainic de apă din rezervorul de apă de ploaie de lângă uşa din spate şi îl încălzi pe sobă.

Se bărbieri cu grijă, se îmbrăcă în cea mai curată cămaşă şi pereche de pantaloni pe care le găsi şi-şi aranjă peticul negru peste ochi. Încuie apoi coliba şi ascunse cheia; apoi, cărând în spate legătura de rufe murdare, se căţără pe cărarea

abruptă până în vârf. Jaguarul îi era plin de praf și pătat de la sarea mării. Bateria murise și trebui să o împingă în jos pe deal și să o pornească din drum.

Centaine stătea la birou, studiind un teanc de documente. Sări în picioare când Shasa intră și s-ar fi repezit la el, dar se stăpâni cu un efort vizibil.

– Bună, *chéri*, arăți așa de bine! Am fost îngrijorată pentru tine – a trecut atât de mult timp. Cinci săptămâni.

Peticul de pe ochi o oripila și acum. De fiecare dată când îl vedea își amintea ultimele cuvinte ale Isabellei Malcomess: „Ochi pentru ochi, Centaine Courtney. Ascultă cuvintele mele – ochi pentru ochi!"

De îndată ce se stăpâni se duse calmă să-i iasă în întâmpinare și-și ridică fața să-l sărute.

– Mă bucur c-ai venit acasă, *chéri*.

– Blaine Malcomess mi-a oferit o slujbă, o slujbă de război. Mă gândesc să accept.

– Sunt sigură că e ceva important, încuviință Centaine. Sunt fericită pentru tine. Eu o să mențin lucrurile la linia de plutire până ești gata să te întorci.

– Sunt sigur că o să reușești, mamă, rânji el ironic. La urma urmei, te-ai descurcat destul de bine în ultimii douăzeci și doi de ani – linia de plutire, auzi!

Șirul lung de vagoane de marfă trase de două locomotive cu aburi urcă ultima pantă a defileului. Locomotivele scoteau valuri dese și strălucitoare de aburi argintii prin valve, urcând panta abruptă, și munții ce mărgineau râul Hex răsunau în ecouri de la vuietul cazanelor sub presiune.

Cu un efort final ieșiră din defileu și ajunseră pe podișul înalt Karoo, crescând în mod semnificativ viteza, trecând ca un tunet pe terenul plat, în timp ce șirul lung de vagoane închise se strecură ca un șarpe în urma lor.

După şaptezeci de kilometri, trenul încetini şi apoi se opri cu zgomot în gara de triaj a nodului de cale ferată de la râul Touws.

Echipajul de schimb aştepta în biroul şefului de gară şi-i întâmpină cu tachinări prieteneşti pe colegii lor care tocmai sosiseră, şi apoi se urcară în tren să le ia locul. Locomotiva din faţă fu decuplată şi manevrată pe o linie secundară. Nu mai era nevoie de ea, restul drumului, cele aproape două mii de kilometri spre nord, până la zonele aurifere din Witwatersrand, străbăteau un teren relativ plat. A doua locomotivă se va întoarce să coboare din nou muntele şi să se lege de următorul tren de marfă, ca să-l ajute să urce versantul abrupt.

Muncitorii care tocmai sosiseră îşi luară cutiile goale pentru mâncare şi mantalele şi porniră pe cărarea ce ducea la căsuţele companiei de cale ferată, uşuraţi să fie acasă la timp pentru o baie caldă şi cină. Numai un mecanic zăbovi pe peron şi se uită la trenul de marfă care ieşea de pe linia laterală şi prindea viteză cu repeziciune în drumul său spre nord.

Numără vagoanele ce treceau pe lângă el, verificând numărătoarea pe care o făcuse mai înainte. Vagoanele doisprezece şi treisprezece erau închise, vopsite în argintiu ca să se deosebească de celelalte şi ca să respingă căldura razelor solare. Amândouă aveau vopsite lateral o cruce stacojie şi pe întreaga lungime a vagoanelor era scris în litere de doi metri înălţime: „EXPLOZIBILI". Fuseseră încărcate la fabrica Somerset West de Industrie Africană a Explozibililor şi Chimicalelor, douăzeci de tone de gelinită, expediate la minele de aur ale Grupului Anglo-American.

După ce maşina paznicului trecu pe lângă el, mecanicul intră în biroul şefului de gară. Şeful de gară era încă în celălalt capăt al peronului, cu chipiul pe cap şi steguleţele roşu şi verde înfăşurate sub braţ. Mecanicul ridică receptorul telefonului de pe perete şi învârti maneta.

– Centrala, zise el în receptor în afrikaans. Fă-mi legătura cu Matjiesfontein unsprezece şaisprezece.

Aşteptă până când operatorul îi făcu legătura.

– Aveţi legătura. Vorbiţi.

Dar mecanicul aşteptă să fie sigur că operatorul nu mai era pe linie înainte să vorbească.

– Aici Van Nierkerk.

– Aici Sabia Albă.

Deşi acesta era răspunsul pe care-l aştepta, simţi că i se ridică părul de pe ceafă.

– Are o întârziere de douăzeci şi trei de minute. A plecat de aici acum două minute. Sunt vagoanele doisprezece şi treisprezece.

– Foarte bine.

Manfred De La Rey închise telefonul şi-şi verifică ceasul de mână, apoi le zâmbi celor două femei care-l priveau speriate din bucătăria fermei.

– Mulţumesc, *Mevrou,* îi zise el celei mai în vârstă din ele. Vă suntem recunoscători pentru ajutor. Nu veţi avea nici un necaz din cauza asta, vă dau cuvântul meu.

– Necazurile ne sunt cunoştinţe vechi, *Meneer,* răspunse bătrâna cu mândrie. În nouăzeci şi nouă, nişte *rooinekke* mi-au dat foc la fermă şi l-au omorât pe soţul meu.

Manfred îşi lăsase motocicleta în spatele hambarului. O porni şi se duse înapoi pe ulicioară vreo doi kilometri, până ajunse la drumul principal. Se întoarse spre nord şi după câţiva kilometri mergea în paralel cu şinele de cale ferată. La poalele unui deal pietros, şinele şi drumul se despărţiră. Calea ferată urcă peste deal şi apoi dispăru în spatele lui.

Manfred îşi opri motocicleta şi verifică dacă drumul era liber, înainte şi în urma lui, apoi intră pe o altă cărare ce ducea la o fermă şi urmă şinele de cale ferată în jurul dealului. Acolo se opri din nou, îşi rezemă bicicleta în suportul de staţionare şi verifică împrejurimile.

Era suficient de departe de ferma văduvei ca să nu arunce bănuieli asupra bătrânei. Dealul ascundea porțiunea aceasta de cale ferată de la drumul principal, dar drumul era suficient de aproape să poată scăpa cu fuga în orice direcție. Panta va încetini locomotiva până aproape la viteza de mers a unui om. Văzuse deja alte mărfare trecând prin acest loc.

Scoase bicicleta din drum, mergând pe urmele lăsate de alte roți care turtiseră iarba. Camioanele staționau în prima vale de la calea ferată, ascunse în spatele unui pâlc de salcâmi țepoși. Erau patru – unul de trei tone, două de patru tone și un Bedford mare de zece tone. Fusese dificil să obțină atâtea cupoane pentru combustibil raționalizat pentru a alimenta camioanele.

Nu erau decât o sută de pași de la șinele de cale ferată la camioane și oamenii îl așteptau lângă ele, odihnindu-se, întinși pe iarbă, dar când apăru motocicleta, huruind și zăngănind peste terenul accidentat, se ridicară toți rapid în picioare și îl înconjurară nerăbdători. Roelf Stander era primul care ajunse la el.

– O să ajungă la nouă treizeci, îi zise Manfred. Vagoanele doisprezece și treisprezece. Să vedem care sunt.

Unul dintre oameni era muncitor feroviar și acesta făcu toate calculele de distanță dintre locomotivă și vagoanele cu explozivi. Roelf și Manfred îi lăsară pe ceilalți ascunși și se duseră pe șine să marcheze distanțele. Manfred voia să oprească mărfarul în așa fel încât cele două vagoane încărcate să fie exact în dreptul vehiculelor care așteptau în pâlcul de salcâmi țepoși.

Numărară pașii necesari pornind din acest punct și Manfred fixă explozivii sub plăcile metalice de la îmbinările șinelor. După aceea se duse împreună cu Roelf înapoi și puse semnalizatoarele roșii de avertisment, folosindu-se de calculele de viteză și distanță făcute de muncitorul feroviar.

Se întunecase deja pe când terminară, și reușiră să treacă la pasul următor. Mutară oamenii pe poziții. Toți erau tineri,

aleşi pentru înălţimea şi puterea lor fizică. Erau îmbrăcaţi în haine aspre în culori închise şi înarmaţi cu arme care supravieţuiseră rechiziţionării ordonate de guvernul Smuts – puşti şi carabine vechi din războaiele de demult, Lee Enfield şi Mannlicher. Numai Roelf şi Manfred erau înarmaţi cu modernele puşti germane Luger, parte din conţinutul recipientelor de cauciuc aduse cu submarinul.

Manfred preluă conducerea grupului mai mic, iar Roelf aşteptă cu echipa de lucru care avea să descarce vagoanele, şi se aşezară în întuneric să aştepte.

Manfred auzi primul şuierul distant în noapte, încă departe, şi îi trezi pe toţi cu trei sunete ascuţite de fluier. Apoi armă bateria şi conectă firele la terminalele de alamă. Ochiul imens de ciclop al locomotivei ce se apropia sclipea peste întinderea de la poalele dealului. Bărbaţii care aşteptau îşi aranjară mai bine măştile pe cap şi rămaseră ascunşi în şanţul plin de iarbă de lângă calea ferată.

Bătaia motorului locomotivei încetini şi căpătă o tonalitate mai joasă în momentul când începu să urce panta. Urcă greoi, trecând pe lângă primul grup de oameni, şi apoi atinse primul semnalizator de avertizare. Acesta se aprinse cu un trosnet aspru şi ilumină veldul pe cincizeci de metri în jur cu o lumină roşie licăritoare.

Manfred auzi scrâşnetul metalic al frânelor şi se relaxă uşor. Mecanicul acţiona din reflex, şi nu va mai fi necesar să arunce în aer şinele. Se aprinse şi al doilea semnalizator, aruncând flăcări lungi şi roşii pe sub roţi, dar locomotiva era deja în oprire, cu frânele frecând metalul de metal şi aburul ţâşnind din ţevile de urgenţă în jeturi albe şuierătoare.

Încă se mişca şi Manfred sări pe treaptă şi vârî ţeava de Luger în faţa mecanicului şi a maistrului uluiţi.

– Opreşte! Stinge farurile! strigă el prin mască. Şi apoi daţi-vă jos din cabină!

Cei doi blocară frânele şi coborâră rapid ridicându-şi mâinile în sus. Imediat fură percheziţionaţi şi legaţi. Manfred

alergă de-a lungul trenului și când ajunse la vagoanele cu explozivi, oamenii lui Roelf deja forțaseră ușile și lăzile de lemn cu gelinită erau descărcate și purtate din mână în mână de un lanț omenesc până la primul camion.

– Și ce facem cu paznicul de la capătul trenului? întrebă Manfred.

– Și el e legat, răspunse Roelf.

Manfred alergă iar către locomotivă. Dezamorsă rapid explozibilii pe care-i pusese pe șină, încântat că nu fusese necesar să-i folosească. Pe când ajunse înapoi, primul camion era plin cu lăzile de explozibili.

– Du-te cu el! strigă Roelf.

Unul dintre oameni se urcă la volan, porni motorul și se îndepărtă cu farurile stinse.

Aduseră apoi al doilea vehicul până lângă vagon și începură să-l încarce și pe acesta.

Manfred se uită la ceasul de la mână.

– Douăsprezece minute, murmură el.

Se mișcaseră mai rapid decât plănuiseră.

Mecanicul, gardianul și fochistul erau toți bine legați și încuiați în vagonul de serviciu, iar între timp încărcarea explozibililor se desfășura rapid și fără probleme.

– Gata, strigă Roelf. Nu mai putem încărca mai multe.

– Patruzeci și opt de minute, îi zise Manfred. Am făcut o treabă bună. Foarte bine, toată lumea! Plecați!

– Și tu?

– Voi duceți-vă, numai! ordonă Manfred. Am eu grijă de mine.

Se uită după camionul Bedford care plecă ultimul și așteptă până când ajunse la ulița către fermă, unde își aprinse farurile. Sunetul motorului pieri încet. Era singur. Dacă Roelf sau ceilalți ar fi știut ce avea de gând să facă acum, ar fi putut să se împotrivească sau să încerce să-l oprească.

Manfred se urcă prin ușa deschisă a vagonului cu explozibili. Era pe jumătate plin cu lăzile albe de lemn. Nu

fuseseră în stare să ia decât o parte din încărcătură, şi nici măcar nu se atinseseră de al doilea vagon. Mai erau încă cel puţin douăzeci şi cinci de tone de explozibili.

Aranjă mecanismul cu ceas pentru o întârziere de cincisprezece minute şi îl aşeză în spaţiul dintre lăzile depozitate ordonat şi peretele de oţel al vagonului, împingându-l mai în adânc, pentru a nu putea fi văzut imediat. Apoi sări afară din vagon şi alergă înainte la locomotivă. Nici unul dintre cei trei oameni închişi în vagonul de serviciu nu era membru al Ossewa Brandwag. Lăsaţi în viaţă, ar fi evident în poziţia de a oferi poliţiei dovezi foarte periculoase. Nu simţi nici o milă pentru ei. Erau victime de război.

Se urcă în locomotivă şi desfăcu frânele roţilor; apoi deschise treptat supapa. Roţile începură să se învârtească, apoi se prinseră în şine şi trenul tresări înainte cu zăngănitul cuplajelor. Începu apoi să tragă sacadat în sus pe pantă.

Manfred deschise apoi valva la jumătate şi o blocă acolo. Sări apoi afară din locomotivă şi privi vagoanele trecând pe lângă el huruind. Viteza trenului creştea treptat. După ce trecu şi vagonul de serviciu, Manfred se întoarse la pâlcul de salcâmi ţepoşi şi se aşeză pe şaua motocicletei.

Aşteptă nerăbdător, uitându-se la fiecare câteva minute la ceas.

Când în sfârşit avu loc explozia, orizontul de nord se lumină scurt cu o flacără portocalie, ca un fulger difuz, urmat de o lungă pauză şi apoi bufnetul undei de şoc îi atinse faţa şi sunetul semăna cu valurile mării izbindu-se de un ţărm stâncos.

Manfred îşi porni motocicleta şi se îndreptă spre sud în noapte.

Era un început bun, se gândi el, dar mai erau încă foarte multe lucruri de făcut.

Blaine îşi ridică privirea când Shasa intră în birou şi ezită în uşă. Era îmbrăcat în uniforma de aviator, cu panglicile

medaliilor pe piept, DFC şi Crucea Africii, şi pe umeri însemnele de grad.

– Bună dimineaţa, Shasa, rosti Blaine, dând mohorât din cap. E ora zece. Pot să-ţi ofer un whisky?

Shasa făcu o mică grimasă.

– Am venit să-mi cer iertare pentru cum m-am purtat acum câteva zile, domnule. A fost impardonabil.

– Stai jos, zise Blaine, arătând fotoliul de piele de lângă bibliotecă. Toţi ne purtăm ca nişte imbecili notorii la un moment dat în viaţă. Chestia e să-ţi dai seama de asta. Îţi accept scuzele.

Shasa se aşeză şi-şi încrucişă picioarele, apoi şi le desfăcu din nou.

– Aţi zis ceva de o slujbă, domnule?

Blaine încuviinţă şi se ridică în picioare. Se duse la fereastră şi se uită lung în grădină. O bătrână hrănea porumbeii dintr-o pungă de hârtie. Se uită la ea până când luă în cele din urmă o hotărâre. Oare lăsa ca îngrijorarea pentru Centaine Courtney şi fiul ei să-i întunece simţul datoriei? Lucrul la care se gândise era vital pentru bunăstarea întregului stat. Nu cumva era Shasa prea tânăr şi neexperimentat pentru această sarcină? Dar deja se gândise la asta de mai multe ori şi acum se întoarse pur şi simplu la birou.

Luă în mâna dreaptă un dosar negru, simplu şi nemarcat.

– Acesta e un document strict secret, zise el. Un raport şi o dare de seamă extrem de delicate. Nu trebuie să părăsească acest birou, zise el, înmânându-i-l lui Shasa. Citeşte-l aici. Eu am o întâlnire cu domnul mareşal Smuts. Mă voi întoarce într-o oră, adăugă el, trăgându-şi mâneca şi uitându-se la ceas. Vom discuta atunci.

Trecu mai mult de o oră, şi, când se întoarse, Shasa citea încă. Îşi ridică tulburat privirea către Blaine din fotoliul în care stătea cu dosarul deschis în braţe, şi avea un aer grav.

– Ce părere ai? îl întrebă Blaine.

– Bineînțeles că am auzit de OB, răspunse Shasa. Dar nici nu mi-a trecut prin minte că e chiar așa. E o armată secretă, domnule, chiar în mijlocul nostru. Dacă ar fi să fie vreodată complet mobilizată împotriva noastră... Clătină din cap, încercând să-și găsească cuvintele. O revoluție, un război civil, în timp ce majoritatea oamenilor noștri apți combatant sunt în nord.

– Au început să se miște, zise încet Blaine. Până acum au tot amânat, în stilul tipic de afrikander, ciondănindu-se între ei, dar s-a întâmplat recent ceva care i-a impulsionat... se întrerupse pentru un moment, și apoi continuă: Cred că nici nu trebuie să menționez, Shasa, că nimic din ceea ce discutăm aici nu trebuie repetat nimănui, nici măcar membrilor de familie celor mai apropiați.

– Desigur, domnule, răspunse Shasa, părând ofensat.

– Ai citit despre explozia trenului cu dinamită pe linia Touws de acum două săptămâni?

– Da, domnule, un accident înfricoșător. Mecanicul și echipajul au murit în explozie.

– Avem dovezi noi. Nu credem că a fost un accident. Tot echipajul era în vagonul paznicului, și există indicii că cel puțin unul dintre ei era legat la mâini și la picioare. Suntem de părere că a fost furată o mare cantitate de explozibili din tren și că după aceea restul a fost detonat ca să acopere furtul.

Shasa fluieră ușor.

– Cred că ăsta e doar începutul. Cred că a început o nouă fază și că de acum înainte situația va escalada rapid. După cum am spus, s-a întâmplat ceva care a provocat-o – și trebuie să aflăm ce anume a fost și cum s-o distrugem.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

– Chestia asta e de mare amploare – cuprinde toată țara. Trebuie să mențin o legătură apropiată cu șefii poliției din toate provinciile și totodată cu serviciul de informații al armatei. Întreaga operațiune trebuie coordonată îndeaproape. Am

nevoie de un asistent personal, un ofiţer de legătură. Îţi ofer slujba asta ţie.

– Sunt onorat, domnule, dar nu înţeleg de ce m-aţi ales pe mine. Cu siguranţă există zeci de alţi oameni mai bine calificaţi...

– Ne cunoaştem foarte bine, Shasa, îl întrerupse Blaine. Am lucrat împreună mulţi ani. Împreună facem o echipă bună. Am încredere în tine. Ştiu că ai şi minte, şi curaj. N-am nevoie de un poliţist. Am nevoie de cineva care înţelege felul în care gândesc eu şi despre care să ştiu că îmi va îndeplini ordinele neîntârziat. Şi în plus, ai nevoie de o slujbă, nu-i aşa? zise el zâmbind brusc.

– Aveţi dreptate, domnule. Mulţumesc.

– Pe moment eşti în permisie de convalescenţă, dar voi aranja să fii transferat imediat de la aviaţie la Departamentul de Interne. O să-ţi păstrezi gradul şi salariul de şef de escadron, dar de acum înainte îmi vei raporta direct mie.

– Înţeleg, domnule.

– Shasa, ai mai pilotat de când ţi-ai pierdut ochiul?

Vorbi pur şi simplu despre ochi fără nici o şovăire. Nimeni nu făcuse încă acest lucru, nici chiar mama sa. Respectul lui Shasa pentru el crescu din cauza aceasta.

– Nu, domnule.

– Păcat! S-ar putea să fie nevoie să te deplasezi în diverse locuri din ţară destul de rapid.

Studie cu atenţie chipul lui Shasa, şi-l văzu încleştându-şi falca de încordare.

– Nu e decât o chestiune de estimare corectă a distanţei, murmură Shasa. Nu trebuie decât antrenament.

Blaine simţi un fior de bucurie.

– Încearcă să nimereşti o minge de polo din nou, îi sugeră el neceremonios. E un bun antrenament în dezvoltarea estimării – dar hai să discutăm acum nişte chestiuni mai importante. Ofiţerul de poliţie însărcinat cu ancheta este

inspectorul-şef Louis Nel, de aici de la Staţia Centrală Cape Town. O să ţi-l prezint. E un tip grozav, o să-ţi placă de el.

Mai discutară încă o oră şi apoi Blaine îi dădu drumul să plece.

– Cred că e suficient pentru început. Prezintă-te aici mâine-dimineaţă la opt treizeci. Dar când Shasa atinse clanţa uşii, îl opri. Apropo, Shasa, vineri seara. Invitaţia e încă valabilă. Smoching sau uniformă de gală. Încearcă să vii, te rog!

Sarah Stander era singură în întuneric, întinsă în patul cu cadru de alamă. Copiii mai mari dormeau în camera vecină. Fetiţa nou-născută din pătuţul de lângă ea suspină mulţumită în somn.

Ceasul de la Primărie bătu ora patru. Îl ascultase la fiecare oră de la miezul nopţii. Se gândi să se ducă în camera de alături să vadă dacă sunt înveliţi bine copiii – micul Petrus întotdeauna se dezvelea în somn –, dar în clipa aceea auzi uşa de la bucătărie deschizându-se pe furiş şi încremeni, ţinându-şi răsuflarea, ca să asculte.

Îl auzi pe Roelf intrând şi începând să se dezbrace în baie, zgomotul cizmelor aruncate pe podea şi o clipă mai târziu uşa dormitorului scârţâi şi salteaua se lăsă sub greutatea lui. Sarah se prefăcu adormită. Era prima dată când venea acasă atât de târziu. Se schimbase atât de mult de când se întorsese Manfred!

Rămase întinsă, fără să doarmă, pe întuneric, şi se gândi: „El e cel care aduce necazuri. Ne va distruge pe toţi. Te urăsc, Manfred De La Rey".

Ştia că nici Roelf nu dormea. Era agitat şi încordat. Orele trecură încet şi Sarah se forţă să rămână nemişcată. Fetiţa scânci la un moment dat şi Sarah o luă în pat şi-i dădu un sân să sugă. Sarah avuse întotdeauna lapte mult şi bun, şi fetiţa bău, râgâi şi adormi la loc. Sarah o aşeză în pătuţ şi în momentul în care se strecură înapoi în aşternuturi, Roelf se întinse spre ea. Nici unul nu zise nimic, şi Sarah se forţă să-l

accepte. Ura acest lucru. Cu el nu fusese niciodată aşa cum îşi amintea foarte bine că fusese cu Manfred. Însă în seara aceasta, Roelf fu diferit. Se urcă iute peste ea, aproape brutal, şi termină foarte repede, cu un ţipăt răguşit şi sălbatic, căzând după aceea într-un somn profund. Sarah zăcu nemişcată şi-l ascultă sforăind.

La micul dejun îl întrebă încet:

– Unde ai fost azi-noapte?

Roelf se enervă instantaneu.

– Ţine-ţi gura, muiere, strigă el, folosind cuvântul *bek* – gură de animal, nu de om. Nu eşti tu stăpânul meu.

– Te-ai băgat într-o nebunie periculoasă, zise ea, neluând în seamă avertismentul. Ai trei copii mici, Roelf. Nu poţi să-ţi permiţi asemenea prostie...

– Termină, femeie! urlă el. Asta e treabă de bărbat. Nu te băga!

Fără nici un alt cuvânt, Roelf se duse la universitate, unde era lector la Facultatea de Drept. Sarah ştia că în zece ani va primi catedra, asta, bineînţeles, dacă nu intra în ceva necazuri între timp.

După ce făcu ordine în casă şi aranjă paturile, puse copiii în căruciorul mare dublu şi-l împinse pe trotuar către centrul satului. Se opri o dată să discute cu o altă soţie de profesor de la universitate, şi apoi ca să cumpere acadele pentru cei doi copii mai mari. În timp ce plătea acadelele, observă titlurile ziarelor de pe tejghea.

– O să iau şi un *Burger*.

Traversă strada şi se aşeză pe o bancă în parc, unde citi articolul despre explozia unui mărfar undeva în Karoo. Apoi împături frumos ziarul şi rămase pe loc să se gândească.

Roelf plecase după prânz cu o zi înainte. Explozia avusese loc puţin înainte de zece şi jumătate seara. Sarah calculă timpii şi distanţele, şi simţi o spaimă îngheţată şi cutremurătoare ce-i strânse inima şi-i încleştă măruntaiele. Puse copiii înapoi în cărucior şi traversă strada, intrând în clădirea

poștei. Lăsă căruciorul lângă cabina telefonică de sticlă, de unde să poată să-i vadă.

– Centrala, faceți-mi legătura cu stația principală de poliție din Cape Town, vă rog.

– Așteptați.

Brusc însă, enormitatea a ceea ce avea de gând să facă se prăbuși asupra ei și o înecă. Cum să-l denunțe pe Manfred De La Rey la poliție fără să-l trădeze în același timp și pe soțul ei – și totuși, știa că era datoria ei să-l oprească pe Roelf de la aceste lucruri îngrozitoare ce nu puteau duce decât la dezastru. Era datoria ei față de soțul și copiii ei.

– Stația centrală de poliție Cape Town. Vă pot ajuta?

– Da, se bâlbâi Sarah, și apoi imediat: Nu, îmi pare rău. Nu contează. Nu e important.

Închise telefonul, alergă afară din cabină și împinse hotărâtă căruciorul înapoi spre casă. Se așeză la masa de bucătărie și plânse încet, singură, tulburată și nesigură. După o vreme se șterse la ochi cu șorțul și-și făcu o ceașcă de cafea.

Shasa își opri Jaguarul vizavi de casa lui Blaine Malcomess, dar nu coborî imediat. Rămase la volan în mașina oprită, gândindu-se la ce avea de gând să încerce.

„Probabil o să mă fac de râs din nou", se gândi el, și răsuci oglinda retrovizoare ca să se vadă în ea. Își trecu un pieptene prin păr și-și aranjă cu grijă peticul de pe ochi. Apoi se dădu jos.

Mașinile erau parcate bară la bară pe amândouă părțile pe Newlands Avenue. Era o petrecere mare, cu două sau trei sute de invitați, dar la urma urmei Blaine Malcomess era un om important și logodna fiicei lui era un eveniment remarcabil.

Shasa traversă strada. Ușile din față erau larg deschise, dar și așa îi fu dificil să intre în casă. Chiar și holul era aglomerat, și petrecerea era în toi. O orchestră de culoare cânta din toată inima *The Lambeth Walk* și Shasa văzu salonul imens unde dansatorii se învârteau cu veselie. Își făcu drum

printre ei până la bar. Nici chiar Blaine Malcomess nu putea oferi whisky – pur și simplu nu se mai putea obține în zilele acelea. Era în schimb considerat patriotic să bei rachiu de Cape, însă Shasa comandă un suc de ghimbir.

„Zilele în care beam au trecut deja", se gândi el ironic și își făcu drum prin încăperile pline de oameni, dând mâna cu vechi prieteni, sărutând obrajii femeilor, dintre care pe multe le sărutase cu alte ocazii mult mai mult de atât.

– Ce mă bucur să te văd, Shasa!

Toate încercau să nu observe peticul negru de pe ochi și, după câteva secunde, Shasa se ducea mai departe, căutând-o pe ea.

O găsi în sufragerie, împreună cu bucătarul de culoare și două servitoare, supraveghind ultimele aranjamente ale cinei elaborate.

Tara își ridică privirea, îl văzu și încremeni. Purta o rochie de seară subțire ca un văl, de culoarea cenușii de lemn de trandafiri, și părul îi ajungea la umeri. Shasa uitase cum îi sclipeau ochii, ca sideful, sideful cenușiu.

Tara le făcu semn servitorilor să plece și Shasa se apropie încet de ea.

– Salut, Tara, am venit înapoi, zise el.

– Da, am auzit. Ai venit de cinci săptămâni. Am crezut că poate... Se întrerupse și-i studie chipul. Am auzit că ai fost decorat, zise ea, atingându-i panglica de pe piept. Și că ai fost rănit.

Îi studie chipul în mod deschis, fără să evite să-i privească ochiul stâng. După aceea zâmbi.

– Te face să pari foarte elegant.

– Nu mă face să mă simt foarte elegant.

– Îmi dau seama, zise ea dând din cap. Te-ai schimbat.

– Crezi?

– Da, nu mai ești așa de... Clătină din cap, iritată că nu găsea cuvântul potrivit. Atât de obraznic, de îngâmfat și sigur pe tine.

– Vreau să vorbesc cu tine, zise el. Serios.

– Foarte bine, zise ea. Ce e?

– Nu aici, zise el. Nu cu toți oamenii ăștia de față.

– Mâine?

– Mâine va fi prea târziu. Vino cu mine acum.

– Shasa, ai înnebunit? Asta e petrecerea mea – petrecerea mea de logodnă.

– O să vin cu Jag-ul la intrarea servitorilor, zise el. Ia-ți un șal, e frig afară.

Opri mașina aproape de zid. Aici își luau ei rămas-bun după fiecare întâlnire, zăbovind în mașină minute lungi. Shasa stinse farurile. Știa că nu va veni, dar așteptă totuși.

Se simți surprins și ușurat când Tara deschise portiera și se strecură pe scaunul pasagerului. Purta pantaloni și pulover cu gât. Nu avea de gând să se întoarcă la petrecere.

– Pornește! zise ea. Du-mă de aici.

Pentru o vreme nu vorbiră deloc, și Shasa o privi de fiecare dată când un felinar de stradă lumina interiorul mașinii. Tara se uita drept înainte, zâmbind ușor.

– Niciodată n-ai avut nevoie de nimeni și de nimic, până acum, zise ea în cele din urmă. Asta e ceea ce n-am suportat la tine.

Shasa nu răspunse nimic.

– Cred că acum ai nevoie de mine. Am simțit asta din clipa în care te-am văzut din nou. În sfârșit, ai nevoie de mine cu adevărat.

Shasa tăcu, orice cuvânt i se părea de prisos. Doar se întinse și o prinse de mână.

– Sunt pregătită, acum, Shasa, zise ea. Du-mă undeva unde putem fi singuri, întru totul singuri.

Era suficientă lună să le lumineze calea. Tara se agăță de el și râseră amândoi de încântare și emoție, oprindu-se la jumătatea cărării ce cobora de pe creasta stâncoasă, ca să se sărute.

Shasa deschise uşa colibei şi aprinse lampa de parafină. Cu uşurare văzu că servitorii de la Weltevreden îi îndepliniseră ordinele. Patul avea aşternuturi proaspete, şi podeaua fusese lustruită.

Tara se opri în mijlocul camerei, cu mâinile încrucişate în faţă, cu ochii imenşi şi luminoşi în lumina lămpii, şi când Shasa o luă în braţe, începu să tremure.

– Shasa, te rog să fii blând, şopti ea. Mi-e atât de frică!

Shasa fu răbdător şi foarte blând, însă Tara nu avea nici un punct de referinţă ca să-şi poată da seama cât de experimentat şi de sigur pe sine era. Ea nu-şi dădu seama decât că Shasa părea să simtă orice schimbare în sentimentele ei, anticipând fiecare răspuns al corpului ei, aşa că nu mai simţi nici o ruşine să fie goală şi toate celelalte temeri şi îndoieli i se risipiră sub mângâierea mâinilor lui tandre şi a buzelor moi şi iubitoare. În cele din urmă îl întrecu de fapt, învăţând rapid să-l ghideze şi să-l încurajeze cu mişcări subtile şi sunete slabe de aprobare.

Aşa că la sfârşit se uită la el cu uimire şi şopti răguşită:

– Nu m-am gândit niciodată – nici n-am visat că ar putea fi aşa. Oh, Shasa, sunt aşa de fericită că te-ai întors la mine!

Filiala Fordsburg a Standard Bank deservea toate minele de aur din complexul Central Rand. Toate salariile zecilor de mii de mineri negri, plătiţi săptămânal, proveneau din această filială şi contabilul-şef era membru al OB.

Numele lui era Willem De Kok, un omuleţ cu faţa puhavă şi ochi miopi, acoperiţi de ochelari cu lentile groase, dar înfăţişarea sa era înşelătoare. În doar câteva minute după ce-l întâlnise, Manfred De La Rey îşi dădu seama că avea o minte ascuţită, un devotament complet pentru cauză şi aproape prea mult curaj pentru un trup aşa de mic.

– Banii intră în bancă joi după-masă, între orele cinci şi şase. Sunt aduşi într-o maşină blindată cu o escortă de

polițiști pe motociclete. Acesta nu e momentul potrivit pentru asta. Aproape sigur ar avea loc schimburi de focuri de armă.

– Înțeleg, încuviință Manfred. Înainte de a continua, vă rog să ne spuneți câți bani sunt transferați de obicei.

– Între cincizeci și șaptezeci de mii de lire – cu excepția ultimei joi din fiecare lună, când facem provizii pentru muncitorii plătiți lunar de la proprietățile miniere. Atunci se ajunge la aproximativ o sută de mii. În plus, avem întotdeauna debitul obișnuit de numerar de aproximativ douăzeci și cinci de mii.

Erau adunați în casa unui oficial de la minele de aur Crown Deep. Același om recrutase mai mulți *stormjagters* locali pentru operațiune. Era un bărbat înalt, cu față roșie de bețiv, pe nume Lourens. Manfred nu era prea mulțumit de el; deși nu-i dăduse nici un motiv, simțea că omul acesta nu era de încredere în condiții de stres.

– Mulțumesc, *Meneer* De Kok, vă rog, continuați.

– Directorul băncii, domnul Cartwright, deschide ușa din spate a clădirii și pe acolo sunt aduși înăuntru banii. Bineînțeles, la ora aceea a după-amiezii banca e închisă pentru tranzacțiile obișnuite. Eu și domnul Cartwright, împreună cu doi funcționari seniori, numărăm banii și eliberăm o chitanță. Apoi sunt depozitați în seif și încuiați peste noapte. Eu am o cheie și jumătate din combinație. Domnul Cartwright are cealaltă cheie și cealaltă jumătate din combinație.

– Acesta ar fi momentul potrivit, zise Manfred. După ce escorta de poliție a plecat, dar înainte de încuierea seifului.

– Asta e o posibilitate, încuviință De Kok. Însă la ora aceea este încă lumină. Mulți oameni pe stradă. Domnul Cartwright e un om dificil – multe lucruri pot merge prost. Aș putea să vă spun cum aș organiza eu asta, dacă eu aș fi cel care face planul?

– Mulțumesc, *Meneer* De Kok. V-aș fi recunoscător pentru ajutor.

Mai erau zece minute până la miezul nopții când domnul Peter Cartwright plecă de la clubul francmasonilor la sfârșitul întâlnirii. El era șeful filialei și purta încă șorțul peste haina de costum. Își lăsa întotdeauna Morrisul parcat pe aleea din spatele clubului, însă în seara aceea, când se așeză la volan și încercă să vâre cheia în contact pe întuneric, simți ceva tare apăsat în ceafă și o voce îi spuse încet, dar aspru:

– Acesta e un pistol, domnule Cartwright. Dacă nu faci exact ce ți se spune, vei fi împușcat în cap. Condu la bancă, te rog!

Îngrozit de moarte, Peter Cartwright urmă instrucțiunile celor doi bărbați mascați de pe bancheta din spate a mașinii, conduse la bancă și opri mașina lângă ușa din spate. În ultimele câteva luni fuseseră jefuite mai multe bănci, cel puțin patru în Witswatersrand, și un paznic fusese împușcat mortal. Cartwright nu avea nici o îndoială în ce pericol se afla și cât de neîndurători erau răpitorii lui.

De îndată ce coborî din Morris, cei doi veniră de fiecare parte a lui, prinzându-i brațele și împingându-l către ușa din spate a băncii. Unul din ei bătu cu patul pistolului în ușă și, spre uluirea lui Cartwright, aceasta se deschise imediat. De-abia înăuntru își dădu seama cum intraseră hoții înăuntru. Contabilul-șef, Willem De Kok, era deja acolo, în pijama și halat de noapte, cu părul răvășit și fața pământie de groază. Evident fusese târât afară din pat.

– Îmi pare rău, domnule Cartwright, îngăimă el. M-au obligat.

– Controlează-te, omule, se răsti Cartwright, spaima făcându-l să fie și mai urâcios ca de obicei.

Expresia însă i se schimbă brusc văzându-le pe cele două femei: soția scundă și grasă a lui De Kok și iubita lui Mary, cu bigudiurile în păr și cu un halat roz cu trandafiri roz brodați pe rever.

– Peter, se văită ea. Oh, Peter, nu-i lăsa să facă nimic.

– Termină, Mary, nu-i lăsa să te vadă așa.

Cartwright se uită în jur la răpitori. Erau şase bărbaţi, numărându-i şi pe cei doi care-l răpiseră, dar obiceiul profesional de a estima caracterul oamenilor îl ajută să-l descopere aproape imediat pe şef, un bărbat înalt şi solid, cu o barbă neagră deasă ieşindu-i de sub masca de pânză de pe faţă şi cu nişte ochi ciudat de palizi, ca ai unei feline de pradă. Spaima i se transformă în teroare autentică în timp ce se uita în acei ochi galbeni, căci simţi că nu exista nici o fărâmă de compasiune în ei.

– Deschide seiful, zise bărbatul.

Vorbea o engleză cu accent puternic.

– N-am cheia, zise Cartwright.

Bărbatul cu ochii galbeni o apucă pe Mary Cartwright de încheietură şi o forţă în genunchi.

– N-o să îndrăzneşti, izbucni Cartwright.

Bărbatul puse ţeava pistolului la tâmpla lui Mary.

– Soţia mea aşteaptă un copil, zise Cartwright.

– Înseamnă că vei face tot posibilul s-o scuteşti de alte neplăceri.

– Deschide-l, Peter. Lasă-i să-i ia. Nu sunt banii tăi, strigă Mary. Sunt ai băncii. Poţi să li-i dai lor.

Şi începu să urineze în jeturi scurte ce trecură prin poalele halatului.

Cartwright se duse la uşa verde Chatwood de oţel a seifului şi-şi scoase ceasul de buzunar din vestă, cu cheia agăţată de capătul lanţului. Furia şi umilinţa îl făceau să fiarbă pe dinăuntru în timp ce formă combinaţia şi răsuci cheia. Se trase înapoi şi De Kok veni să facă acelaşi lucru. Apoi, în timp ce toţi aveau atenţia îndreptată spre uşa seifului ce se deschidea, Cartwright aruncă o privire către biroul său. Îşi ţinea pistolul în sertarul de sus din dreapta biroului. Era un Webley de .455 de serviciu şi întotdeauna era încărcat. Dar acum revolta faţă de felul cum o tratau pe soţia lui îi depăşi teroarea.

– Luaţi banii! porunci şeful cu ochii palizi.

Trei dintre hoți, cu saci de pânză, se grăbiră în seif.

– Soția mea, zise Cartwright. Trebuie să am grijă de ea.

Nimeni nu interveni când o ridică în picioare și o ajută să meargă la birou. O așeză cu tandrețe pe scaun, continuând să-i spună cuvinte încurajatoare, ca să acopere zgomotul ușor al sertarului deschis.

Ridică pistolul și-l strecură în buzunarul șorțului masonic.

Apoi se trase înapoi, lăsându-și soția la birou. Își ridicase ambele mâini la nivelul umerilor într-o atitudine de predare și se duse lângă De Kok la perete. Amândouă femeile erau în afara liniei de foc, dar așteptă până când cei trei hoți ieșiră din seif, fiecare cu sacii plini de teancuri de bancnote. Din nou toți își îndreptară atenția doar asupra sacilor cu bani și Cartwright își vârî mâna în buzunarul șorțului alb de piele, scoase pistolul și prima împușcătură răsună în încăpere însoțită de un fuior de fum albastru. Continuă să tragă în timp ce gloanțele de Luger se înfigeau în trupul lui, și în cele din urmă se prăvăli la pământ, rezemat de perete. Trase până când ajunse la ultimul cartuș de Webley, însă ultimul glonț se înfipse în podeaua de beton de la picioarele lui, și când ajunse cu totul la pământ era mort, rezemat de peretele ciuruit de gloanțe și ghemuit la podea, cu sângele scurgându-i-se într-o băltoacă mare și roșie de sub el.

JAF ARMAT LA BANCA RAND
DOI MORȚI
LEGĂTURĂ CU OB

Literele OB îi atraseră atenția lui Sarah Stander de pe panoul din fața chioșcului de ziare. Intră să cumpere acadele pentru copii, așa ca întotdeauna, dar apoi, aparent dintr-o toană, își cumpără și un ziar.

Traversă strada și se așeză pe bancă în parc, și în timp ce copiii alergau pe peluză și ea legăna distrată cărucior cu

bebelușul ca să nu facă gălăgie, citi cu sete articolul de pe prima pagină.

Domnul Peter Cartwright, directorul băncii din Fordsburg, a fost împușcat mortal azi-noapte în timp ce încerca să împiedice un jaf armat la bancă. Unul dintre hoți a fost de asemenea împușcat mortal, și un alt bărbat a fost grav rănit și luat în custodia poliției.

Primele estimări arată că cei patru hoți rămași în viață au fugit cu o sumă în numerar ce depășește 100 000 de lire.

Un purtător de cuvânt al poliției a declarat astăzi dimineață că interogarea preliminară a hoțului rănit a stabilit implicarea clară a membrilor Ossewa Brandwag în această nelegiuire.

Ministrul de Interne, colonel Blaine Malcomess, a anunțat din biroul său de la Casa Parlamentului din Cape Town că a ordonat o anchetă asupra activităților subversive ale OB și că orice membru al publicului care vrea să ofere informații este invitat să contacteze cea mai apropiată stație de poliție sau să telefoneze la numerele următoare: Johannesburg 78114, Cape Town 42444. Ministrul a oferit garanția că toate informațiile vor fi tratate în cea mai strictă confidențialitate.

Sarah rămase pe bancă aproape o oră, încercând să ia o decizie, sfâșiată între loialitatea față de familia ei și datoria patriotică față de propriul popor. Era nehotărâtă, îngrozitor de nehotărâtă. E corect oare să arunci trenuri în aer și să jefuiești bănci, și să omori oameni nevinovați în numele libertății și al justiției? Ar fi o trădătoare dacă ar încerca să-și salveze soțul și copiii? Dar toți acei oameni nevinovați care vor muri cu siguranță dacă i se permitea lui Manfred De La Rey să continue? Își imagina cu ușurință haosul care ar cuprinde întreaga țară dacă ar fi aruncată în război civil. Se uită iar la ziar și memoră numărul de telefon.

Se ridică în picioare, își chemă copiii și împinse căruciorul de cealaltă parte a străzii. Când ajunse pe trotuarul

celălalt și se îndreptă spre clădirea poștei, îl văzu pe bătrânul domn Oberholster, poștașul, uitându-se la ea de la gemulețul biroului său. Știa că era unul dintre ei, îl văzuse în uniforma OB când venise la ei acasă să-l ia pe Roelf la una dintre întâlnirile lor.

Imediat se simți panicată și copleșită de vinovăție. Toate convorbirile telefonice treceau prin poștă. Oberholster ar putea foarte ușor să-i asculte convorbirea, sau operatorul ar putea să-i recunoască vocea. Se întoarse înapoi și împinse căruciorul spre măcelărie, ca și cum acolo intenționase să meargă încă de la început. Cumpără un kilogram de costiță de porc, felul favorit de mâncare al lui Roelf, și se grăbi acasă, voind să scape cât mai repede din stradă, să fie singură, ca să se poată gândi.

Când intră în bucătărie, auzi voci de bărbați în camera din față, pe care Roelf o folosea drept birou. Se întorsese mai repede de la universitate azi, și apoi auzi vocea lui Manfred și pulsul i se acceleră. Se simți vinovată și infidelă că avea încă acest efect asupra ei. Manfred nu-i mai vizitase de aproape trei săptămâni, și Sarah realiză că-i fusese dor de el și că se gândise la el aproape în fiecare zi, cu sentimente ce oscilau de la o ură amarnică și înciudată până la o excitație fizică tremurătoare.

Începu să pregătească masa de cină pentru Roelf și copii, dar vocile bărbaților se auzeau foarte limpede din camera din față. Sarah se oprea ocazional ca să asculte, și la un moment dat îl auzi pe Manie zicând: „Când am fost în Jo'burg... "

Deci fusese în Johannesburg. Jaful de la bancă avusese loc cu două nopți înainte – suficient timp pentru ca el să ajungă aici pe drum sau cu trenul de poștă. Sarah se gândi la cei doi oameni care fuseseră omorâți. Citise în ziar că directorul băncii avea o soție gravidă și doi copii mici. Se întrebă cum se simțea femeia aceea acum, după ce-și pierduse bărbatul, și cu trei copilași de care trebuia să aibă grijă singură.

Apoi însă atenţia îi fu distrasă din nou de vocile bărbaţilor şi se opri să asculte. Ceea ce auzi o umplu de presimţiri negre.

„Unde se vor termina toate astea? se întrebă ea. Oh, aş vrea să se oprească. Aş vrea ca Manie să plece şi să ne lase în pace..." Dar gândul acesta o şi îngrozi.

Shasa pilotă singur avionul de la Witwatersrand şi aterizâ la Youngsfield după lăsarea întunericului. Se duse apoi direct de la aerodrom acasă la Blaine în Newlands Avenue.

Tara îi deschise uşa, luminându-se la faţă când îl văzu.

– Oh, iubitule, mi-a fost dor de tine!

Se sărutară extaziaţi, până când vocea lui Blaine îi făcu să tresară şi să se despartă.

– Ascultă, Shasa, nu vreau să întrerup nimic important, dar când ai un moment liber aş vrea să-ţi aud raportul.

Tara se făcu roşie ca un rac.

– Tăticule, ne-ai spionat!

– A fost un spectacol public, draga mea. N-a fost nevoie de nici o spionare. Vino, Shasa.

Îl conduse pe Shasa în biroul lui şi-i făcu semn să se aşeze.

– Bei ceva?

– Un suc de ghimbir, domnule.

– O, ce decădere!

Blaine îşi turnă pentru el puţin din rezerva bine păzită de whisky şi îi dădu lui Shasa sucul de ghimbir.

– Ei, acum, zise el. Ce anume n-ai putut să-mi spui la telefon?

– E posibil să fi avut puţin noroc, în sfârşit, domnule.

La ordinele lui Blaine, Shasa zburase la Johannesburg de îndată ce se făcuse legătura dintre jaful băncii Fordsburg cu Ossewa Brandwag. Fusese în Marshall Square, sediul central al CID – Departamentul de Anchete Criminalistice, în timpul interogatoriului hoţului capturat.

– După cum știți, individul e un oficial la minele Crown. Thys Lourens e numele lui și se află, bineînțeles, pe listele noastre cu membrii OB cunoscuți. Nu e el unul dintre peștii cei mari, însă oricum e un individ formidabil, deși bănuiesc că îi cam place să bea. I-am spus inspectorului de poliție că vreți răspunsuri...

– Fără chestii brutale, se încruntă Blaine.

– Nu, domnule. Nici n-a fost necesar. Lourens nu e chiar așa de dur pe cât pare. N-a trebuit decât să-i atrag atenția că pedeapsa pentru jaf armat și complicitate la crimă e spânzurătoarea, dar că suntem dispuși să facem o înțelegere cu el și a și început să ciripească. V-am spus aproape tot ce-a mărturisit când v-am telefonat azi-dimineață.

– Da, continuă.

– Apoi ne-a dat numele celorlalți oameni implicați în jaf, adică numele a trei dintre ei. Am reușit să facem arestările înainte să plec din Johannesburg. Însă șeful grupului a fost un bărbat pe care nu l-a întâlnit decât cu trei zile înainte de jaf. Nu știa cum îl cheamă sau unde l-am putea găsi.

– Ți-a dat o descriere?

– Da, bărbat înalt, cu păr și barbă negre, nasul strâmb, o cicatrice deasupra unui ochi – o descriere destul de amănunțită, dar ne-a mai dat ceva ce s-ar putea să fie vital.

– Ce anume?

– Un nume de cod. Șeful e cunoscut numai sub numele de *Die Wit Sward*, Sabia Albă, și li s-a ordonat să coopereze cu el de la cel mai înalt nivel al *stormjagters*.

– Sabia Albă, murmură Blaine. Parcă ar fi un nume din *Revista băieților*.

– Din păcate nu e chiar așa de copilăresc, continuă Shasa. I-am spus inspectorului însărcinat cu acest caz că numele de cod și descrierea trebuie să fie ținute în secret până la alte ordine primite personal din partea dumneavoastră.

– Bine, zise Blaine, sorbind din băutură, bucuros că încrederea pe care i-o acordase lui Shasa Courtney se dovedise

întemeiată. Sabia Albă – mă întreb dacă acesta e punctul de răscruce pe care-l aşteptam, catalizatorul care a adus în sfârşit OB pe punctul de a acţiona.

– S-ar putea foarte bine să fie aşa, domnule. Toţi membrii arestaţi ai găştii sunt evident foarte impresionaţi de el. El a fost în mod limpede forţa în spatele întregii acţiuni, şi acum a dispărut complet. N-a rămas nici o urmă din banii lipsă – de fapt, s-a stabilit că sunt peste o sută douăzeci şi şapte de mii de lire.

– E o sumă frumuşică, murmură Blaine. Şi trebuie să presupunem că a intrat în cuſărul de bani ai OB pentru război, probabil împreună cu gelinita din jaful trenului.

– Cât despre numele de cod, domnule, aş vrea să sugerez să-l ţinem în continuare secret faţă de presă şi orice persoană neimplicată direct în anchetă.

– Sunt de acord. Însă aş vrea să-ţi aud motivele – să văd dacă într-adevăr coincid cu ale mele.

– În primul rând, nu vrem să alertăm vânatul. Nu vrem să ştie că suntem pe urmele lui.

Blaine încuviinţă.

– Într-adevăr.

– Celălalt motiv este să confirme faptul că ne putem baza pe adevărul depoziţiilor oricărui martor care foloseşte numele de cod.

– Nu înţeleg, se încruntă Blaine.

– În urma apelului pentru ajutor din partea publicului am primit nenumărate telefoane, dar, din nefericire, majoritatea din ele sunt false. Dacă anunţăm numele de cod publicului, atunci toţi o să-l folosească.

– Înţeleg acum. Folosirea numelui de cod ar stabili credibilitatea persoanei care sună.

– Exact, domnule.

– Foarte bine, atunci, o să-l ţinem secret pentru moment. Mai e şi altceva?

– Pentru moment, nu.

– Atunci stai să-ţi spun eu ce s-a mai întâmplat aici cât timp ai fost plecat. M-am întâlnit cu prim-ministrul şi am hotărât să declarăm OB o organizaţie politică. Toţi funcţionarii civili, inclusiv poliţia şi armata, vor fi obligaţi să renunţe la calitatea de membru imediat.

– Asta nu le va schimba loialităţile, sublinie Shasa.

– Bineînţeles că nu, încuviinţă Blaine. Tot vom avea aproximativ patruzeci sau cincizeci la sută din ţară împotriva noastră şi pentru Germania Nazistă.

– Nu se mai poate continua aşa, domnule. Ori noi, ori OB, va trebui să forţăm o confruntare directă.

– Da, ştim asta. De îndată ce ancheta aceasta se încheie şi avem o listă destul de completă a şefilor de filiale, vom da năvală peste ei.

– Îi veţi aresta? întrebă Shasa, mirat.

– Da. Vor fi închişi pe întreaga durată a războiului ca duşmani ai statului.

Shasa fluieră uşor.

– E destul de drastic, domnule. Asta poate provoca nişte probleme serioase.

– De aceea trebuie să-i prindem în plasă pe toţi odată – nu ne putem permite să lăsăm pe vreunul dintre ei să scape, zise Blaine, ridicându-se în picioare. Văd că eşti epuizat, Shasa, şi sunt sigur că Mademoiselle Tara are câte ceva să-ţi spună şi ea. Te aştept mâine-dimineaţă în biroul meu la opt şi treizeci de minute exact. Apropo, bunicul tău, Sir Garry, a venit la Weltevreden azi-dimineaţă, adăugă Blaine în ultimul moment, în timp ce se îndreptau spre uşa biroului.

– A venit pentru ziua lui, zise Shasa, zâmbind. De-abia aştept să-l văd. Sper că veţi veni şi dumneavoastră, şi domnul mareşal Smuts la picnicul de ziua lui, ca de obicei.

– Nu l-aş rata pentru nimic în lume!

Blaine deschise uşa biroului şi o văzură pe Tara, care stătea cu inocenţă studiată în bibliotecă, cu uşa deschisă vizavi

de cea a biroului lui Blaine, prefăcându-se că-şi alege o carte de citit. Blaine zâmbi.

– Tara, lasă-l pe Shasa să doarmă în seara asta, auzi? Refuz să lucrez cu un zombi mâine.

Întâlnirea din biroul lui Blaine de a doua zi dimineaţa dură mai mult decât se aşteptaseră amândoi, şi mai târziu se mutară în biroul prim-ministrului, aflat pe acelaşi coridor, unde mareşalul Smuts în persoană îi puse întrebări lui Shasa. Întrebările lui erau atât de pătrunzătoare, încât Shasa se simţi sleit de puteri să ţină pasul cu mintea ascuţită a lui *Ou Baas*. Scăpă cu uşurare din birou, cu ultima replică a lui Smuts în minte.

– Îl vrem pe individul ăsta Sabia Albă, oricine-o fi el, şi-l vrem înainte să mai cauzeze alte probleme. Transmite mesajul acesta tuturor celor implicaţi.

– Da, domnule.

– Şi vreau listele acelea pe biroul meu înainte de sfârşitul săptămânii. Trebuie să-i închidem pe indivizii ăştia ca să nu mai facă nici un rău.

Shasa ajunse la sediul CID aproape de amiază şi-şi lăsă Jaguarul în spaţiul rezervat lui în parcare.

Sala de operaţiuni specială fusese pregătită într-una dintre încăperile mari din pivniţă. La uşă era postat un poliţist şi Shasa semnă în registru. Intrarea era permisă doar persoanelor de pe listă. Mulţi ofiţeri de poliţie erau membri cunoscuţi OB, sau simpatizanţi. Inspectorul Louis Nel îşi alesese echipa cu extrem de mare grijă.

Era un bărbat chel şi tacitum, care nu se putuse oferi voluntar pentru serviciul militar de peste graniţă din cauza vârstei, şi ura amarnic acest lucru. Însă Shasa descoperi în curând că era un om pe care era uşor să-l respecţi, deşi dificil de mulţumit. Stabiliseră foarte repede o relaţie bună de muncă.

Nel era în cămaşă, cu o ţigară atârnându-i din colţul buzelor în timp ce vorbea la telefon, dar acoperi receptorul cu mâna şi-i făcu semn lui Shasa să intre cu un gest imperios.

– Unde naiba ai fost? Eram gata să trimit să te caute, îl mustră el. Stai jos! Vreau să vorbesc cu tine.

Shasa se aşează pe un colţ al biroului cât timp inspectorul vorbi la telefon, şi se uită prin geam la sala de operaţiuni unde activitatea era în plină desfăşurare. Inspectorului Nel îi fuseseră alocaţi opt detectivi şi o ceată de stenografe. Sala era plină de fum de ţigară şi de clănţănitul maşinilor de scris. Mai sună un telefon din multele de pe biroul inspectorului şi acesta îi aruncă o privire lui Shasa.

– Răspunde tu – nenorociţii de la centrală îmi transmit toate apelurile direct.

Shasa ridică receptorul.

– Bună dimineaţa, sediul CID. Cu ce vă pot ajuta? zise el, şi cum nu i se răspunse nimic, repetă în afrikaans.

– Bună ziua, aş vrea să vorbesc cu cineva...

Persoana era o femeie, o tânără femeie foarte agitată care vorbea afrikaans cu vocea nesigură şi gâfâită.

– În ziar au zis că vreţi să ştiţi despre Ossewa Brandwag. Vreau să vorbesc cu cineva.

– Mă numesc Courtney, rosti Shasa în afrikaans. Şef de escadron Courtney. Vă sunt recunoscător că vreţi să ajutaţi poliţia. Puteţi să-mi spuneţi mie totul.

Încerca să vorbească pe un ton calm şi liniştitor. Simţea că femeia era speriată, probabil pe punctul de a se răzgândi şi de a închide telefonul.

– Nu vă grăbiţi. Sunt aici să vă ascult.

– Sunteţi de la poliţie?

– Da, doamnă. Vreţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

– Nu! Nu vă spun...

Shasa îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

– Este foarte bine şi aşa. Nu e nevoie să-mi spuneţi cum vă cheamă, îi zise el rapid şi se lăsă o tăcere prelungă, în care

îi auzi respirația profundă. Nu vă grăbiți, repetă el cu blândețe. Nu trebuie să-mi spuneți decât ce doriți.

– Fură armele, zise femeia, cu vocea redusă la o șoaptă.

– Puteți să-mi spuneți ce arme? întrebă Shasa cu grijă.

– De la fabrica de arme din Pretoria, atelierele de la gară.

Shasa se îndreptă de spate și ținu receptorul telefonului cu amândouă mâinile. Aproape toate armele și muniția armatei erau fabricate în atelierele feroviare din Pretoria. Era singura întreprindere de mașini grele, strunguri de mare viteză și prese de abur, capabile să fabrice țevi și blocuri de puști și mitraliere. Cutiile de cartușe pentru muniție erau ștanțate la Monetăria Pretoria, dar erau expediate la atelierele feroviare pentru prelucrarea finală.

– Este foarte important ceea ce-mi spuneți, zise el cu grijă. Puteți să-mi spuneți cum vor să fure armele?

– O să pună fier vechi în lăzi și o să fure armele, șopti femeia.

– Puteți să-mi spuneți cine o să facă asta, vă rog? Știți cine e responsabil?

– Nu-i știu pe oamenii de la atelier, dar pe șef... Pe șef îl știu.

– Trebuie să știm cum îl cheamă, îi zise Shasa convingător, dar femeia tăcu.

Shasa simțea că ducea o bătălie cu ea însăși, și că, dacă încerca să insiste acum, o va pierde.

– Vreți să-mi spuneți cine e? întrebă el iar, după o pauză. Nu vă grăbiți.

– Îl cheamă... Femeia ezită, tăcu încă un moment și apoi zise pe nerăsuflate: I se spune *Wit Sward* – Sabia Albă.

Shasa simți că i se înfioară pielea pe spinare, ca și cum ar fi fost năpădit de gândaci, și inima păru să i se oprească, să rateze o bătaie, apoi să bubuie nebunește.

– Cum ați spus?

– Sabia Albă – îl cheamă Sabia Albă, repetă femeia.

Se auzi un fâșâit și apoi un clic și legătura se întrerupse.

– Alo! Alo! strigă Shasa în receptor. Sunteţi pe linie? Nu închideţi!

Dar fâşâitul liniei întrerupte părea să-şi bată joc de el.

Shasa era lângă biroul lui Blaine Malcomess în timp ce acesta îl sună pe comisarul de poliţie din Marshall Square din Johannesburg.

– De îndată ce primiţi mandatul de percheziţie, trebuie să închideţi atelierele. Nimeni nu are voie să intre sau să iasă. Am vorbit deja cu comandantul militar al regiunii Transvaal. El şi intendentul generalul vor coopera pe deplin cu voi. Vreau să începeţi percheziţia chiar acum, să deschideţi toate lăzile din depozite şi să verificaţi fiecare piesă din inventarul fabricii. Vin şi eu cu avionul, pornesc imediat. Trimiteţi vă rog o maşină de poliţie să mă aştepte la aerodromul Robert Heights la... – se uită la Shasa să-i ceară o estimare de timp – cinci seara. Între timp trebuie să păstraţi un secret absolut faţă de toţi oamenii implicaţi în percheziţie. Încă un lucru, domnule comisar. Vă rog să alegeţi numai oameni de care sunteţi absolut sigur că nu sunt membri ai vreunei organizaţii subversive, mai ales Ossewa Brandwag.

Merseră la Youngsfield în Jaguarul lui Shasa şi acesta opri în spatele hangarului. Blaine îşi dezmorţi picioarele lungi şi coborî.

– Ei, măcar am trecut de partea cea mai istovitoare şi înspăimântătoare a drumului, zise el.

Un inspector de poliţie îi aştepta pe platforma de sub turnul de control de la Roberts Heights după ce Shasa aterizâ cu avionul Rapide şi opri motoarele. Le ieşi în întâmpinare în momentul când îi văzu pe Blaine şi pe Shasa coborând treptele de aterizare.

– Cum merge ancheta? întrebă Blaine imediat după ce-şi strânseră mâinile. Ce aţi descoperit până acum?

– Nimic, domnule ministru, zise inspectorul, clătinând din cap. Am verificat peste şase sute de lăzi de puşti. E o treabă ce necesită mult timp. Dar până acum totul pare să fie în ordine.

– Câte lăzi sunt în depozite?

– Nouă sute optzeci.

– Deci aţi verificat mai mult de jumătate, zise Blaine, clătinând din cap. Să mergem totuşi să aruncăm o privire.

Îşi puse pălăria pe cap şi îşi încheie paltonul până la gât, căci pe pista de aterizare bătea un vânt foarte rece, amintindu-i de zăpezile din munţii Drakensberg, iar iarba podişului era argintată de îngheţul iernii târzii. Se urcă împreună cu Shasa pe bancheta din spate a Packardului negru al poliţiei, şi nici unul nu scoase o vorbă pe distanţa scurtă până în centrul oraşului Pretoria.

La porţile atelierelor feroviare erau două gărzi ale poliţiei şi personal militar. Aceştia îi verificară cu grijă pe ocupanţii Packardului, fără să se arate vizibil impresionaţi de statutul lui Blaine.

Inspectorul-şef însărcinat cu ancheta era în biroul directorului atelierului şi raportul lui nu adăugă multe informaţii la ceea ce ştia deja. Până acum nu reuşiseră să descopere nimic suspect.

– Vreau să văd şi eu atelierul! porunci încruntat Blaine.

Întregul grup – Blaine, Shasa, inspectorul-şef şi directorul atelierului – se duse în hală principală de producţie.

Cuvântul „atelier" nu era o descriere corectă a fabricii în care intrară. Iniţial fusese construită ca atelier de service şi reparaţii pentru calea ferată deţinută de stat, dar fusese extinsă şi modernizată până ajunsese să construiască propriile locomotive din stadiile iniţiale. În momentul acela însă, linia lungă de producţie pe lângă care treceau producea maşini blindate pentru războiul din deşert din Africa de Nord.

Activitatea fabricii nu fusese oprită de ancheta poliției și hala cavernoasă acoperită cu tablă răsuna în ecouri tunătoare de la presele de aburi și zgomotul infernal al strungurilor și bormașinilor.

– Câți oameni sunt angajați aici?

Blaine trebui să strige ca să se facă auzit în gălăgia asurzitoare.

– Aproape trei mii de tot – lucrăm în trei schimburi acum. Producție de război.

Directorul îi conduse în clădirea cea mai îndepărtată.

– Aici producem armele de mici dimensiuni, strigă el. Sau mai degrabă părțile metalice. Țevi și blocuri. Piesele de lemn sunt fabricate de contractori externi.

– Arătați-ne articolele finisate și ambalarea! ordonă Blaine. Acolo sunt problemele, dacă sunt probleme.

După asamblare și verificare, puștile British Long Service No 4 Mark 1 de calibru .303 erau unse și înfășurate în hârtie cerată, apoi împachetate în lăzi lungi de lemn verde WD, zece puști în fiecare ladă. La sfârșit lăzile erau încărcate pe platformele de oțel ale transportoarelor și duse la depozitele de expediere.

Când intrară în depozitele de expediere, văzură doisprezece polițiști în uniforme lucrând împreună cu cel puțin cincizeci de angajați ai fabricii în salopete albastre. Lăzile erau depozitate una peste alta în șiruri înalte și fiecare ladă era acum dată jos, deschisă de unul dintre polițiști, apoi puștile împachetate erau scoase afară și numărate, reîmpachetate și capacul era închis la loc. Lăzile verificate erau puse una peste alta la capătul opus al depozitului, și Shasa observă imediat că nu mai rămăseseră decât aproximativ cincizeci de lăzi care trebuiau deschise și inspectate.

Șeful depozitului veni în grabă de la biroul lui și-l interpelă indignat pe Blaine:

– Nu știu cine ești – dar dacă dumneata ești nebunul care a ordonat chestia asta, meriți să fii biciuit. Am pierdut o zi de

producție. Un mărfar așteaptă la macaz și tot așa un convoi în portul Durban ca să ducă armele astea la băieții noștri din nord.

Shasa ieși din grup și se duse la polițiștii care lucrau.

– Nici un noroc? întrebă el pe unul din ei.

– Ne pierdem vremea, bombăni omul fără să-și ridice privirea.

Shasa se blestemă singur în gând. O zi întreagă de producție de război, irosită din cauza lui, era o responsabilitate imensă și senzația de disperare îi crescu privind și ultimele lăzi deschise, verificate și resigilate.

Polițiștii adunați la ușa depozitelor și angajații fabricii în salopete trecură prin ușile glisante înalte ca să-și reia locurile la linia de producție. Inspectorul de poliție reveni la micul grup dezamăgit.

– Nimic, domnule ministru. Îmi pare rău.

– A trebuit să facem acest lucru, zise Blaine, aruncând o privire către Shasa. Nu e nimeni vinovat.

– Ba adevărul e că e cineva vinovat, fir-ar să fie! interveni arțăgos șeful depozitului. Acuma că ți-ai terminat distracția, putem să continuăm să încărcăm restul echipamentului?

Shasa se uită lung la el. Era ceva în comportamentul bărbatului care-i provoca o înfiorare rece pe șira spinării – atitudinea arțăgoasă și defensivă, ochii înșelători.

„Sigur că da, se gândi el. Dacă avea într-adevăr loc un schimb, aici ar trebui să aibă loc, și individul ăsta ar fi implicat până peste cap." Încercă să-și alunge dezamăgirea și sentimentul de eșec.

– Foarte bine, încuviință Blaine. A fost o vânătoare de fantome. Puteți să vă continuați lucrul.

– Stați un pic, domnule, interveni Shasa cu glas scăzut, și se întoarse către șeful depozitului. Câte vagoane ați încărcat deja?

Și văzu din nou același lucru – schimbarea din ochii bărbatului, ușoara ezitare. Avea de gând să mintă. Apoi

aruncă o privire involuntară la teancul de hârtii de pe planșeta de pe biroul de lângă ușile ce duceau la peronul de încărcare.

Shasa se duse rapid la birou și ridică teancul de foi de transport.

– Trei vagoane au fost încărcate deja, citi el. Care anume?

– Au fost deja trase pe linie, bombăni morocănos șeful depozitului.

– Păi atunci, hai să le aducem înapoi aici chiar acum, interveni răspicat Blaine.

Blaine și Shasa așteptară împreună sub becurile de pe arcadă, pe peronul de beton, cât timp oamenii descuiară primul vagon de marfă și deschiseră ușile glisante. Interiorul vagonului era încărcat până în tavan cu lăzi verzi cu puști.

– Dacă sunt aici, atunci sunt la fundul încărcăturii, sugeră Shasa. Oricine a fost responsabil a vrut probabil să se scape de dovezile incriminatorii cât de repede posibil. Precis s-a asigurat că alea sunt primele lăzi încărcate.

– Scoateți lăzile de la fund! ordonă aspru Blaine.

Oamenii scoaseră afară lăzile de deasupra și le așezară în teancuri înalte pe peron.

– Acolo! zise Blaine, arătând în fundul vagonului. Scoateți lada aceea și deschideți-o!

Desfăcură capacul și polițistul o lăsă să cadă cu zgomot pe ciment.

– Domnule! exclamă el. Uitați-vă aici!

Blaine se duse lângă el și se uită în lada deschisă, apoi își ridică rapid privirea.

Șeful depozitului se îndrepta grăbit către ușile din capătul celălalt al halei.

– Arestați-l pe omul acela! strigă imediat Blaine.

Doi polițiști alergară după el și-l înșfăcară de brațe. Îl aduseră cu forța înapoi pe peronul de încărcare și în tot acest timp omul se zbătu furios între ei.

Blaine se răsuci către Shasa, cu expresia mohorâtă și privirea aspră.

– Ei bine, băiete, sper că ești mulțumit. Ne-ai dat un munte de lucru și o mulțime de nopți albe, zise el.

Cincisprezece bărbați foarte sobri stăteau la masa lungă și lustruită din biroul cu pereți lambrisați ai cabinetului și ascultau în liniște raportul lui Blaine Malcomess.

– Nu avem cum să stabilim cu precizie câte arme lipsesc. Au fost deja trimise două transporturi foarte mari de la începutul lunii și până acum nici unul nu a ajuns la destinație, în Cairo. Sunt încă în tranzit, dar trebuie să ne așteptăm să lipsească arme din amândouă transporturile. Estimez aproximativ două mii de puști împreună cu un milion și jumătate de gloanțe.

Oamenii din jurul mesei se foiră neliniștiți în scaune, dar nimeni nu zise nimic.

– Acest lucru e cât se poate de îngrijorător. Însă aspectul cu adevărat tulburător al acestei probleme este furtul a aproximativ treizeci sau chiar cincizeci de mitraliere Vickers din aceeași sursă.

– Incredibil, murmură Deneys Reitz. Asta le ajunge să inițieze o rebeliune la nivel național. Se poate transforma din nou în 1914. Trebuie să ne asigurăm că nu se face public nici un cuvânt din toate astea. Ar cauza o panică.

– Trebuie să avem, de asemenea, în vedere tonele de explozibili furați în Karoo, continuă Blaine. Aproape sigur vor fi folosiți să întrerupă comunicațiile și să împiedice desfășurarea forțelor noastre militare și așa limitate. Dacă e să fie o rebeliune...

– Spune-ne, te rog, Blaine, zise prim-ministrul, ridicând un deget. În primul rând, există vreun indiciu în legătură cu momentul când ne putem aștepta să iasă la lumină și să încerce să dea o lovitură de stat?

– Nu, domnule prim-ministru. Tot ce pot să ofer e o estimare bazată pe eventuala descoperire a furtului armelor. Cu siguranță, și-au dat seama că furtul va fi descoperit de îndată

ce prima încărcătură va ajunge la Cairo, şi aproape sigur plănuiesc să acţioneze înainte de asta.

– Când trebuia să ajungă transportul la Cairo?

– Peste aproximativ două săptămâni.

– Deci trebuie să ne aşteptăm să-şi înceapă atentatul în câteva zile, nu săptămâni?

– Mă tem că da, domnule prim-ministru.

– Următoarea întrebare, Blaine: Cât de completă este ancheta? Aţi reuşit să obţineţi lista completă a şefilor OB şi a tuturor *stormjagters?*

– Nu e o listă completă, nu avem decât aproximativ şase sute de nume până acum. Cred că include majoritatea oamenilor-cheie – dar, bineînţeles, nu avem cum să fim siguri de asta.

– Mulţumesc, Blaine.

Prim-ministrul se trase gânditor de bărbiţa încărunţită. Avea o expresie aproape senină pe chip, ochii calmi şi neîngrijoraţi. Toţi îi aşteptară următoarele cuvinte.

– Cât de delicate sunt numele de pe listă?

– Inclusiv administratorul din Orange Free State.

– Da, ştim de el.

– Doisprezece membri din Parlament, inclusiv un fost ministru din cabinet.

– Imunitate parlamentară, murmură mareşalul Smuts. Nu ne putem atinge de ei.

– Apoi mai sunt capii bisericii, cel puţin patru ofiţeri de grad înalt din armată, funcţionari civili de cel mai înalt nivel, un asistent de comisar de poliţie.

Blaine citi toată lista şi, când termină, prim-ministrul luase deja o decizie.

– Nu ne putem permite să aşteptăm, zise el. Cu excepţia membrilor Parlamentului, vreau să fie pregătite mandate de arestare şi detenţie pentru toţi ceilalţi de pe lista suspecţilor. O să le semnez de îndată ce sunt întocmite. Între timp, vreau

să plănuiți arestarea lor simultană și să faceți aranjamente pentru încarcerarea lor.

– Avem lagărele de concentrare construite pentru prizonierii de război italieni de la Baviaanspoort și Pietermaritzburg, îi aduse aminte Blaine.

– Foarte bine, încuviință mareșalul Smuts. Vreau ca oamenii ăștia să fie cât de curând posibil închiși între garduri de sârmă ghimpată. Și vreau ca armele și explozibilii furați să fie găsiți, și asta repede.

– Nu ne putem permite să așteptăm, zise cu grijă Manfred De La Rey. Fiecare oră e periculoasă, fiecare zi ne apropie tot mai mult de marginea prăpastiei, o săptămână ar fi rețeta sigură a dezastrului.

– Nu suntem gata. Avem nevoie de timp, interveni unul dintre oamenii din compartiment.

Erau opt bărbați în compartimentul de tren de clasa întâi, împreună cu Manfred. Se urcaseră separat în expresul ce mergea spre sud, în gări diferite, de-a lungul ultimilor trei sute de kilometri. Conductorul de tren era un simpatizant, și pe coridorul din fața compartimentului stăteau de pază câțiva *stormjagters*. Nimeni nu putea să ajungă la ei sau să le asculte pe furiș conversația.

– Ne-ați promis încă zece zile în care să terminăm ultimele pregătiri.

– Nu mai avem zece zile, omule. N-ai auzit ce v-am spus?

– Nu se poate așa, repetă bărbatul încăpățânat.

– Ba se poate, zise Manfred pe un ton ridicat. Trebuie să se poată!

Administratorul interveni cu severitate:

– Gata, domnilor. Să ne păstrăm forțele pentru lupta împotriva dușmanilor noștri.

Cu un efort evident, Manfred își moderă tonul vocii:

– Îmi cer iertare pentru izbucnirea mea. Însă trebuie să repet că nu avem timp de pierdut. Scoaterea armelor de la

atelierele feroviare a fost descoperită, zece dintre oamenii noştri au fost arestaţi. Un om de-al nostru de la Marshall Square ne-a spus că au primit ordine de detenţie pentru peste două sute dintre membrii noştri seniori şi că sunt datate pe ziua de duminică – adică peste patru zile.

– Ştim acest lucru, interveni din nou administratorul. Ceea ce trebuie să facem acum este să hotărâm dacă ne putem permite să devansăm acum planul – sau dacă ar trebui abandonat. O să ascult acum toate părerile dumneavoastră şi apoi vom vota. Vom susţine decizia majoritară. Să-l ascultăm prima dată pe generalul de brigadă Koopman.

Toţi se uitară la general. Era în haine civile, dar aerul său milităros era de neconfundat. Desfăcu o hartă mare pe măsuţa rabatabilă şi o folosi pentru a-i prezenta raportul, vorbind pe un ton calm şi la obiect. Prima dată prezentă ordinele de luptă ale armatei şi dispunerea trupelor, forţelor aeriene şi a tancurilor blindate ce rămăseseră în ţară şi apoi continuă:

– Vedeţi, aşadar, că cele două concentraţii principale de trupe sunt barăcile de instrucţie ale infanteriei de la Robert Heights şi de la Durban care aşteaptă să fie transportate peste ocean. Având în vedere că aproape o sută şaizeci de mii de soldaţi sunt în afara graniţelor în momentul de faţă, acestea nu numără mai mult de cinci mii de oameni. Nu au nici un avion modern, numai cincizeci de Harvard pentru instrucţie. Asta face posibilă imobilizarea trupelor în poziţiile lor actuale pentru cel puţin primele câteva zile cruciale necesare pentru preluarea controlului. Asta se poate obţine prin distrugerea tuturor drumurilor principale şi a podurilor feroviare, mai ales cele de pe râul Vaal, fluviul Orange şi râul Umzindusi. Continuă să vorbească încă vreo zece minute, şi apoi concluzionă: Oamenii noştri sunt plasaţi în poziţie de comandă, până la nivelul statului-major, şi aceştia vor putea astfel să ne protejeze de orice acţiuni directe luate de armată. După aceea îi vor aresta şi îi vor reţine pe oamenii lui Smuts

din statul-major şi vor trece armata de partea noastră ca să sprijine noul guvern republican.

Unul după celălalt, toţi oamenii de faţă îşi prezentară raportul. Manfred vorbi ultimul:

– Domnilor, începu el. În ultimele douăsprezece ore am fost în contact radio direct cu *Abwer* în Germania, prin reprezentantul lor din Angola portugheză. Acesta ne-a transmis asigurările Înaltului Comandament German şi pe cele personale ale Führerului. Submarinul german de aprovizionare, *Altmark*, este în prezent la trei sute de mile marine de Cape Town, purtând peste cinci sute de tone de armament. Nu aşteaptă decât un semnal să ne vină în ajutor.

Vorbi încet, însă convingător, şi simţi să atmosfera generală se schimba în favoarea lui. Când termină se lăsă o tăcere scurtă, dar profundă, şi apoi luă din nou cuvântul administratorul:

– Avem acum în faţă toate faptele. Trebuie să luăm o decizie. Aceasta este: Înainte ca guvernul să ne aresteze şi să ne închidă pe noi şi pe ceilalţi conducători legitimi ai *Volk*-ului, ne punem în aplicare planul. Ne ridicăm şi răsturnăm prezentul guvern şi luăm puterea în mâinile noastre ca să repunem naţiunea pe drumul ei către libertate şi justiţie. Vă voi ruga acum pe fiecare pe rând să răspundeţi – „Da" sau „Nu".

– *Ja*, zise primul bărbat.

– *Ek stem ja*. Eu spun da.

– *Ek stem ook ja*. Şi eu spun da.

La sfârşit administratorul făcu o recapitulare.

– Deci, toţi suntem de acord – nici unul dintre noi nu este împotrivă, zise el, şi după o mică pauză se uită la Manfred De La Rey. Ne-ai vorbit despre un semnal al mişcării. Ceva ce va arunca ţara în haos. Poţi să ne spui acum care anume va fi acest semnal?

– Semnalul va fi asasinarea trădătorului Jan Christian Smuts, zise Manfred.

Se uitară la el încremeniți. Era clar că, deși anticipaseră ceva important, nici unul dintre ei nu se gândise la asta.

– Detaliile acestei execuții politice au fost plănuite cu atenție, continuă Manfred. S-au făcut trei planuri de rezervă diferite la Berlin, fiecare pentru o dată diferită, după cum dictează circumstanțele. Primul plan, data cea mai timpurie, se potrivește exact scopului nostru. Smuts va fi executat sâmbăta care vine. Peste trei zile – ziua înainte de data mandatelor de arestare pe numele liderilor noștri.

Tăcerea se prelungi încă un minut, apoi administratorul întrebă:

– Unde? Cum se va face?

– Nu e nevoie să știți acest lucru. Eu voi face tot ce e necesar, singur, fără nici un ajutor. Voi nu va trebui decât să acționați rapid și în forță de îndată ce se anunță vestea morții lui Smuts. Trebuie să ocupați locul lăsat de el și să preluați frâiele puterii.

– Așa să fie, zise încet administratorul. O să fim gata pentru asta când va veni vremea și fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze lupta.

Dintre cei opt bărbați din compartiment, numai Manfred mai era în tren când expresul ieși din gara Bloemfontein și își începu lungul drum spre sud către Cape Town.

– Am un permis pentru o armă de foc pe proprietate, îi zise lui Manfred directorul cramei de vinuri, Sakkie Van Vuuren. Avem nevoie de ea să împușcăm babuinii care coboară din munți ca să prade podgoriile și livezile.

Îl conduse pe trepte în jos către răcoarea întunecoasă din pivnițe.

– Dacă aude cineva împușcături din munți, n-o să le bage în seamă – dar dacă vă întreabă totuși cineva ceva, spuneți-le că sunteți angajat aici și să vină să discute cu mine.

Deschise ușița falsă a butoiului de vin și se trase la o parte cât timp Manfred îngenunche și scoase un recipient sigilat.

Prima dată scoase transmițătorul radio și introduse bateriile noi pe care i le procurase Van Vuuren. Radioul își găsi loc în rucsacul de pânză, fiind ușor portabil.

Deschise al doilea recipient și scoase cutia cu pușca. Era un Mauser model 98, cu acea acțiune superbă ce permite niveluri atât de ridicate de presiune, încât viteza unui glonț de 11 grame ajungea până la 750 de metri pe secundă. Avea cincizeci de gloanțe de 7-57 mm ce fuseseră încărcate manual special de un tehnician expert de la Deutsche Waffen und Munitionsfabrik și luneta era marca Zeiss. Manfred fixă luneta pe pușcă și umplu magazia. Reîmpachetă restul muniției și apoi puse la loc recipientele în butoiul fals.

Van Vuuren îl duse cu Fordul său vechi, într-una din văile munților Hottentots Holland și, când drumul se înfundă, îl lăsă acolo și se întoarse pe cărarea pietroasă și șerpuitoare.

Manfred se uită după mașină până când nu o mai văzu, apoi își ridică rucsacul și pușca și începu să urce. Avea vreme suficientă, nu era nevoie să se grăbească, dar efortul fizic îi făcea plăcere și urcă potecuța cu pași lungi și elastici, bucurându-se de sudoarea de pe față și trup.

Traversă primul șir de delușoare, coborî într-o vale împădurită și apoi urcă iar pe o culme stâncoasă. Când ajunse aproape de creastă, se opri și fixă radioul, întinzând antenele și orientându-le cu grijă spre nord.

Își puse apoi rucsacul pe un bolovan și mâncă sandvicIurile pe care i le făcuse micuța Sarah. Ora de contact cu agentul *Abwehr* din Luanda, capitala Angolei portugheze, era ora 15 după ora Greenwich, și avea aproape o oră de așteptat.

După ce mâncă își luă Mauserul în poală și-l mânui cu drag, refamiliarizându-se cu senzația armei în mâini, cu echilibrul său, desfăcând-o și închizând-o la loc, ducându-i patul la umăr și prinzând în lunetă diverse obiecte de la poalele dealului.

În Germania se antrenase chiar cu această pușcă, și știa că putea alege în care ochi să împuște un om de la orice distanță

până la trei sute de metri. Însă era esențial să verifice dacă luneta funcționa încă fără cusur. Avea nevoie de o țintă cât mai asemănătoare posibil cu o formă omenească, dar nu găsi nimic potrivit de unde stătea. Așeză cu grijă pușca la o parte, își verifică apoi ceasul de mână și-și transferă atenția asupra radioului.

Scoase dispozitivul de transmisie Morse și deschise carnețelul la pagina unde notase deja mesajul în cod. Își flexă degetele și începu să transmită, apăsând clapa de alamă cu o mișcare rapidă și fluidă, conștient că operatorul din Luanda cea atât de îndepărtată, din nord, îi va recunoaște stilul și i-l va accepta ca dovadă a identității sale, mai degrabă decât numele de cod.

„Baza Șoim, aici e Sabia Albă."

La al patrulea apel primi un răspuns. Semnalul din căști era puternic și clar.

„Spune, Sabia Albă."

„Confirm planul unu în forță. Repet planul unu. Confirmă."

Nu era nevoie de un mesaj lung care să crească șansele de a fi interceptat și identificat. Totul fusese aranjat cu atenția teutonă pentru detalii încă dinainte de a pleca din Berlin.

„Recepționat planul unu. Noroc. Terminat Baza Șoim."

„Terminat Sabia Albă."

Luă antenele, reîmpachetă transmițătorul și fu pe punctul de a-și lua rucsacul pe umăr când o explozie răsună violent de-a lungul crestelor și Manfred se aruncă la pământ după o stâncă apucându-și imediat pușca. Vântul sufla în favoarea lui și se așeză să aștepte.

Zăcu nemișcat aproape o jumătate de oră, atent și tăcut, scrutând valea de dedesubt și, la un moment dat, văzu o mișcare între pietrele acoperite de licheni încâlciți și tufișuri pipernicite de protea.

Babuinii se mișcau în ordinea lor obișnuită de vânătoare, șase tineri masculi în față, femelele și puii în centru și trei masculi imenși, patriarhali, în spate. Puii nou-născuți erau

atârnați cu capul în jos de burta mamelor lor, agățați cu lăbuțele de blana groasă și aspră și uitându-se în jur cu fețele lor roz și fără păr. Puii mai mari mergeau călare ca niște jochei pe spinările mamelor lor. Cei trei masculi luptători din ariergarda trupei veneau în urmă, pășind aroganți, lovind pământul când se lăsau în toate cele patru labe, ținându-și capetele sus, aproape ca niște câini, cu boturile lungi și ascuțite, cu ochii apropiați și sclipitori.

Manfred îl alese pe cel mai mare dintre cei trei masculi și îl privi prin lentilele lunetei. Îl lăsă să urce pe pantă până când ajunse la doar trei sute de metri de unde se afla.

Babuinul sări brusc înainte și cu un salt agil aterizã pe un bolovan cenușiu de mărimea unei colibe. Acolo se așezã pe labele din spate, rezemându-se cu coatele de genunchi, într-o poziție aproape omenească, și-și deschise fălcile într-un căscat cavernos. Avea colții ascuțiți și galbeni, lungi cât degetul arătător al unui bărbat.

Manfred ridicã încet piedica puștii până simți trăgaciul angajat cu un clic aproape neauzit, apoi fixã luneta pe fruntea babuinului și păstră ținta în vizor o sutime de secundă. Atinse trăgaciul din față, concentrându-se în continuare pe fruntea îmblănită a babuinului, și pușca i se izbi cu forță în umăr. Împușcătura răsună puternic în toată valea. Ecourile ricoșară din stânci și se amestecară într-un tunet prelung.

Babuinul fu azvârlit în spate de pe locul său de pe bolovan, și restul trupei alergă în jos pe pantă cu țipete panicate.

Manfred se ridicã în picioare, își puse rucsacul pe umeri și coborî panta. Găsi cadavrul maimuței la baza stâncii, dar vârful craniului animalului lipsea cu totul. Fusese retezat de la nivelul ochilor ca și cu un topor, și de la baza craniului se scurgea sânge roșu strălucitor ce picura peste pietre.

Manfred rostogoli cadavrul cu piciorul și dădu satisfăcut din cap. Glonțul special cu vârful concav ar decapita tot așa de ușor și un om, și pușca funcționase exact așa cum trebuia, o eroare de un centimetru de la trei sute de metri.

– Acum sunt gata, murmură Manfred şi coborî în jos pe munte.

Shasa nu mai fusese acasă la Weltevreden, nici n-o mai văzuse pe Tara de când se întorsese cu Blaine în avionul Rapide din Pretoria după descoperirea armelor furate.

Nu părăsise sediul CID în tot acest timp. Mâncase la cantina poliţiei şi furase câteva ore de somn în dormitorul ce fusese pregătit la etajul superior al sălii de operaţiuni. Restul timpului îl petrecuse cufundat întru totul în pregătirile pentru raidul poliţiei.

Aveau aproape o sută cincizeci de suspecţi numai în provincia Cape, şi pentru fiecare trebuia întocmit un mandat, notată localizarea probabilă şi ofiţerii de poliţie delegaţi să facă fiecare arest în parte.

Se alesese intenţionat ziua de duminică, pentru că majoritatea subiecţilor erau calvinişti convinşi, membrii ai Bisericii Reformate Olandeze, şi aveau să fie la biserică în acea dimineaţă. Puteau astfel să le anticipeze localizarea cu un grad mare de certitudine şi foarte probabil nu vor bănui nimic, fiind într-o stare de evlavie, nu în dispoziţia necesară să opună rezistenţă ofiţerilor care-i arestează.

Era vineri la amiază şi abia acum îşi aminti Shasa de picnicul de ziua bunicului său de a doua zi şi o sună pe Centaine la Weltevreden din sala de operaţiuni a poliţiei.

– Oh, *chéri*, ce veste urâtă! Sir Garry va fi aşa de dezamăgit! A întrebat de tine în fiecare zi de când a sosit – şi toţi ardeam de nerăbdare să te vedem.

– Îmi pare rău, mamă.

– Nu poţi să treci totuşi pe aici – chiar şi numai o oră?

– Nu e posibil. Crede-mă, mamă, şi eu sunt tot aşa de dezamăgit.

– Nu trebuie să urci pe munte, Shasa. Pur şi simplu să bei cu noi un pahar de şampanie la Weltevreden înainte să plecăm. Poţi merge apoi imediat să faci meseria aceea a ta aşa

de importantă. De dragul meu, *chéri*, nu încerci, te rog? insistă ea, simțindu-l că ezită. O să fie și Blaine, și domnul mareșal Smuts. Amândoi au promis. Dacă vii la opt, numai cât să-i urezi la mulți ani bunicului, îți promit că poți pleca înainte de opt și jumătate.

– Oh, bine, mamă, capitulă el, și zâmbi către telefon. Nu ți se pare plictisitor să ți se facă întotdeauna pe plac?

– E un lucru pe care m-am învățat să-l suport, *chéri*, râse ea. Pe mâine.

– Pe mâine, încuviință el.

– Te iubesc, *chéri*.

– Și eu te iubesc, mamă.

Închise simțindu-se vinovat că cedase în fața ei și era pe punctul să o sune pe Tara să-i spună că nu va putea s-o escorteze la picnic, când îl strigă un sergent din celălalt capăt al sălii.

– Șef de escadron Courtney, un telefon!

– Cine e?

– N-a zis, e o femeie.

Shasa se duse la telefon zâmbind. Tara îi anticipase gândurile și-l sunase ea.

– Alo, tu ești Tara? zise el în receptor.

Nu auzi nimic decât sunetele slabe și parcă speriate ale respirației cuiva. Brusc i se încordă tot corpul și-și coborî vocea, încercând să sune prietenos și încurajator, și vorbi în afrikaans:

– Aici e șeful de escadron Courtney. Sunteți doamna cu care am vorbit înainte?

– *Ja*. Eu sunt.

Shasa îi recunoscu vocea, tânără, firavă și speriată.

– Vă sunt foarte recunoscător. Ceea ce ați făcut a salvat multe vieți – viețile unor oameni nevinovați.

– N-am văzut nimic despre arme în ziare, șopti femeia.

– Puteți fi mândră de ceea ce ați făcut, îi zise el, și apoi dintr-o inspirație de moment, adăugă: Ar fi murit mulți oameni, poate chiar și femei și copii mici.

Cuvintele „copii mici" părură s-o convingă și vorbi rapid și aproape pe nerăsuflate.

– E un pericol mare. Plănuiesc ceva îngrozitor, Sabia Albă are de gând să facă ceva. Curând, foarte curând. L-am auzit spunând că o să fie semnalul și că o să dea toată națiunea peste cap...

– Puteți să-mi spuneți ce anume? întrebă Shasa, încercând să n-o sperie, vorbind cu voce scăzută și calmă. Ce anume plănuiește?

– Nu știu. Știu doar că o să fie foarte curând.

– Puteți afla ce este?

– Nu știu – pot să încerc.

– Pentru binele tuturor, femei și copii mici, încercați vă rog să aflați despre ce este vorba.

– Da, o să încerc.

– O să mă găsiți la telefonul ăsta – apoi brusc își aminti promisiunea pe care i-o făcuse lui Centaine – sau la numărul ăsta, și îi spuse numărul de la Weltevreden. Încercați aici prima dată, și la celălalt, dacă nu sunt aici.

– Bine.

– Puteți să-mi spuneți cine e Sabia Albă? întrebă el, asumându-și un risc calculat. Îi știți numele adevărat?

Imediat se întrerupse legătura. Femeia închisese. Shasa coborî receptorul de la ureche și se uită lung la el. Simți că o speriase cu totul cu ultima întrebare și fu copleșit de disperare.

„Ceva ce va da peste cap toată națiunea..." Cuvintele ei îl bântuiau ca o senzație amenințătoare de dezastru iminent.

Manfred mergea încet cu mașina pe De Waal Drive, pe lângă clădirile universității. Era trecut de miezul nopții și străzile erau aproape pustii, cu excepția câtorva petrecăreți de vineri seară care se îndreptau împleticindu-se spre casă. Conducea o mașină obișnuită Morris și pușca era în portbagaj, sub o prelată jerpelită. Era îmbrăcat în salopetă albastră

de muncitor feroviar, peste care purta un pulover gros de pescar și o manta grea.

Se ducea pe poziție acum, pentru a evita pericolul de a fi văzut urcând pe munte ziua în amiaza mare cu o pușcă. La sfârșit de săptămână pe muntele Table veneau deseori alpiniști și excursioniști, iubitori de păsări sau oameni ieșiți la picnic, copii în excursie sau îndrăgostiți.

Trecu de stația forestieră și luă curba pe Rhodes Avenue, apoi trecu pe lângă Grădina Botanică Rhodes, de unde muntele masiv acoperea jumătate din cerul înstelat al nopții. Drumul ocoli pe pantele mai joase prin păduri dese și întunecate. Înainte să ajungă la Constantia Nek încetini și-și verifică oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu îl urmărea nici un vehicul. Apoi stinse farurile și luă curba brusc pe drumul forestier.

Conduse la o viteză mică până ajunse la poarta care bloca accesul în pădure. Acolo opri și, lăsând motorul pornit, se duse la poartă și încercă s-o deschidă. Roelf îi dăduse cheia și-l asigurase că pădurarul era un prieten. Manfred descuie lacătul, și trecu apoi cu mașina și închise la loc poarta în urma lui. Trecu apoi urechea lacătului prin lanț, dar nu-l încuie.

Conduse mașina pe drumeagul îngust ce urca în serpentine strânse peste pantă. Trecu de poteca ce înconjura muntele la trei sute de metri deasupra nivelului mării. La un kilometru mai încolo, imediat sub creastă, scoase mașina de pe drum ca să nu fie văzută de vreun excursionist. Își luă Mauserul din portbagaj și-l înfășură cu grijă în prelata ușoară. Apoi încuie ușile mașinii Morris și coborî iar pe cărare ținându-și pușca peste umăr. Folosi lanterna cât mai puțin posibil și numai pentru o privire rapidă asupra cărării, ascunzând raza cu trupul lui.

După douăzeci de minute, interceptă cărarea ce ducea direct pe Skeleton Gorge și aprinse lanterna ca să citească textul de pe indicatorul de beton.

Blocul de beton semăna mai degrabă cu o piatră de mormânt decât cu un indicator de drum şi zâmbi mohorât la cât de mult se potrivea numele pe ea. Bătrânul mareşal transformase această rută de escaladare în cea mai faimoasă dintre toate rutele muntelui.

Manfred urcă rapid, fără să se oprească, 360 de metri pe Skeleton Gorge, până trecu de Breakfast Rock, dincolo de creastă, şi ajunse pe podiş. Acolo se opri o clipă să se uite înapoi. Mult sub el, valea Constantia era cuibărită în noapte, iluminată doar de stele. Se întoarse cu spatele la ea şi-şi începu pregătirile finale. Verificase locul cu două zile înainte şi îşi alesese atunci poziţia exactă de unde avea să tragă, după ce numărase paşii de la ea până la punctul de pe cărare de unde o persoană care urcă spre vârf va deveni vizibilă prima dată.

Se duse acum în poziţia respectivă. Era o adâncitură între doi bolovani, acoperiţi puţin de nişte tufişuri de munte. Întinse prelata peste ferigile scunde şi sârmoase şi apoi se culcă pe ea, turtind plantele într-o saltea confortabilă sub el.

Se foi până ajunse în poziţie de tragere, ţinând patul puştii lângă obraz şi ţintind spre capătul cărării de la 250 de metri. Prin lentilele Zeiss putea deosebi fiecare ramură în parte din tufişul de lângă cărare, ce se contura limpede în scânteierea slabă ce răzbătu din valea de dincolo de ea.

Aşează arma pe prelata din faţa lui, gata s-o folosească instantaneu. Apoi îşi trase gulerul mantalei peste urechi şi se cuibări. Avea să aştepte mult timp în frig şi, ca să treacă vremea, îşi recapitulă în minte toate planurile care culminaseră cu venirea lui aici, şi şansele ca a doua zi dimineaţa, cu puţin înainte sau puţin după ora zece şi jumătate, victima sa să urce pe ruta ce-i purta numele şi să intre în vizorul lunetei Zeiss a puştii sale.

Dosarul lui Jan Christian Smuts, alcătuit cu meticulozitate de *Abwehr* la Berlin, pe care Manfred îl studiase cu atâta grijă, scria că în ultimii zece ani, la fiecare aniversare a zilei de naştere a prietenului său, mareşalul venea aici la picnic; acum soarta întregii naţiuni depindea de acest lucru.

Shasa intră pe porțile Anreith și conduse pe aleea lungă către casă. Mai mult de zece mașini erau parcate în fața conacului Weltevreden, una dintre ele fiind mașina lui Blaine. Își parcă și el Jaguarul lângă ea și-și verifică apoi ceasul de mână. Era opt și zece minute. Întârziase și mama avea să strâmbe din nas; punctualitatea era una dintre obsesiile ei.

Îl surprinse însă din nou, țâșnind de la masa lungă din sufragerie ca să-l îmbrățișeze. Întregul grup de douăzeci de persoane era adunat la masă pentru faimosul mic dejun de la Weltevreden. Bufetul lateral era supraîncărcat cu argintărie și mâncare. Servitorii îmbrăcați în *kanza* lungi și albe și fesuri roșii zâmbiră încântați văzându-l pe Shasa și murmurul de plăcere și bun venit trecu pe la toți oaspeții așezați la masă.

Toți erau acolo, toți oamenii pe care îi iubea Shasa – bunicul Garry în capul mesei, ager ca un spiriduș, cu Anna lângă el, râzând cu fața roșie într-o infinitate de zâmbete, ca un buldog prietenos; Blaine, Tara, frumoasă ca o dimineață de primăvară; Matty, plină de pistrui și cu păr roșu ca morcovul; *Ou Baas;* și, bineînțeles, mama. Numai David lipsea.

Shasa trecu pe la fiecare pe rând, râzând și tachinându-i, îmbrățișându-i, strângându-le mâna și sărutându-i. Când sărută obrazul îmbujorat al Tarei se auziră aplauze și fluierături. Îi dădu bunicului Garry cadoul și rămase lângă el până când acesta despachetă prima ediție, legată special, din *Burchell's Travels* și exclamă plin de încântare. Dădu respectuos mâna cu *Ou Baas* și se lumină la față de plăcere auzindu-i lauda:

– Faci o treabă foarte bună, *Kêrel.*

În cele din urmă schimbă rapid câteva cuvinte cu Blaine și apoi își umplu farfuria cu mâncare de pe bufet și se așeză pe un scaun între Tara și mama sa.

Refuză paharul de șampanie.

– Am de lucru azi.

Se jucă pe sub masă cu piciorul Tarei și se alătură veseliei.

Mult prea curând se ridicară de la masă și femeile se duseră să-și ia hainele, iar bărbații se îndreptară spre mașini și verificară dacă păturile și coșurile cu mâncarea pentru picnic erau încărcate.

– Îmi pare rău că nu poți veni cu noi, Shasa, îi zise bunicul Garry. Am sperat că vom putea sta puțin de vorbă, dar am auzit de la Blaine cât de importantă este slujba ta.

– O să încerc să vin înapoi aici mâine-seară. Lucrurile ar trebui să se mai liniștească până atunci.

– Nu mă voi întoarce în Natal până nu reușim să petrecem puțin timp împreună. Tu ești cel care va continua linia Courtney, singurul meu nepot.

Shasa simți un val de afecțiune profundă pentru acest bătrân cumsecade și înțelept; într-un fel ciudat, faptul că amândoi suferiseră o mutilare fizică, piciorul lui Sir Garry și ochiul lui Shasa, părea să fi făurit o legătură chiar mai puternică între ei.

– Sunt ani de zile de când n-am mai fost la Theuniskraal ca să vă vizitez pe dumneata și pe Anna, zise Shasa impulsiv. Pot să vin să stau câteva săptămâni acolo?

– Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, mărturisi Sir Garry și-l îmbrățișă.

În momentul acela apăru mareșalul Smuts.

– Și acuma vorbești, bătrâne Garry, nu te oprești niciodată? Hai odată, avem de urcat pe un munte, și ultimul care ajunge în vârf e trimis la azilul de bătrâni.

Cei doi vechi prieteni își zâmbiră. Ar fi putut fi frați, amândoi subțirei și scunzi, dar ageri, amândoi cu bărbițe încărunțite și pălării vechi și ponosite pe cap.

– Înainte! exclamă Sir Garry fluturându-și bastonul.

Îl luă de braț pe mareșal și-l conduse către bancheta din spate a Daimlerului galben al lui Centaine.

Daimlerul conduse procesiunea, urmat de Bentley-ul lui Blaine, și Tara îi trimise o bezea lui Shasa când trecu pe lângă

el. Shasa rămase pe treptele din față ale conacului Weltevreden, cufundat în tăcere și după plecarea lor.

Se întoarse înapoi în casă și se duse la etaj în camera sa, își alese niște cămăși curate, șosete și lenjerie din sertare și le îngrămădi într-un sac de voiaj.

În timp ce cobora scările se întoarse brusc și intră în biroul lui Centaine, unde ridică receptorul telefonului. Îi răspunse unul dintre sergenții de serviciu din sala de operațiuni de la sediul poliției.

– Alo, sergent. Aveți vreun mesaj pentru mine?

– Stați o clipă, domnule. Trebuie să mă uit... Numai unul, domnule, zise el după câteva secunde. Acum zece minute. O femeie – n-a vrut să-și lase numele.

– Mulțumesc, sergent.

Shasa închise rapid. Își dădu seama că-i tremura mâna și că răsufla greu. „O femeie – n-a vrut să-și lase numele." Precis era ea. De ce nu l-a sunat aici? Îi dăduse doar numărul.

Rămase lângă telefon, îndemnându-l în gând să sune. Nu se întâmplă nimic. După cinci minute începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, mișcându-se agitat de la fereastra mare până în pământ la biroul imens Ludovic XIV cu incrustații aurite, uitându-se la telefonul mut. Era nehotărât, să se ducă la sediul poliției în caz că-l sună iar acolo, dar dacă îl sună totuși aici? Să-l sune iar pe sergent – dar în felul ăsta ar bloca linia.

– Hai odată! se rugă el. Hai odată!

Se uită la ceas – irosise treizeci și cinci de minute din nehotărâre.

„O să trebuiască să plec. Nu pot sta aici toată ziua."

Se duse la birou. Își întinse mâna spre receptor, dar înainte să-l atingă, telefonul sună. Nu fusese pregătit pentru asta, sunetul îi zgârie strident nervii încordați, și înșfăcă receptorul.

– Șef de escadron Courtney, zise el în afrikaans. Dumneavoastră sunteți, *Mevrou?*

– Am uitat numărul – a trebuit să merg înapoi acasă ca să-l aduc, zise ea, cu vocea răgușită de efort, evident alergase. N-am putut să sun mai înainte – erau oameni, soțul meu...

Se întrerupse. Evident spusese mai mult decât avusese de gând.

– E în regulă. Nu vă îngrijorați, totul e bine.

– Nu, zise ea. E îngrozitor ce au de gând să facă. E pur și simplu îngrozitor.

– Vreți să-mi spuneți?

– O să-l omoare pe mareșal...

– Pe mareșal?

– Pe *Ou Baas* – mareșalul Smuts.

Lui Shasa îi pieri graiul pentru un moment, apoi însă se adună.

– Știți când plănuiesc să facă asta?

– Azi. O să-l împuște azi.

– Nu e posibil, zise Shasa, căruia nu-i venea să creadă. *Ou Baas* s-a dus pe muntele Table azi. E la un picnic cu...

– Da! Da! exclamă femeia plângând. Pe munte. Sabia Albă îl așteaptă pe munte.

– Oh, Dumnezeule! șopti Shasa.

Se simțea ca paralizat. Picioarele îi erau de plumb și o povară copleșitoare îi zdrobea plămânii, așa că pentru o clipă nu putu să respire.

– Sunteți o femeie foarte curajoasă, zise el. Vă mulțumesc pentru ce ați făcut.

Închise telefonul și deschise brutal sertarul biroului lui Centaine. Pistoalele Beretta incrustate cu aur erau în cutia lor specială. Scoase unul din pânza verde care-l adăpostea și verifică încărcătura. Erau șase cartușe în magazie și un încărcător de rezervă în cutie, într-un compartiment special. Își puse pistolul la centură și încărcătorul în buzunar și se îndreptă spre ușă.

Pistolul era inutil la distanțe mai mari de câțiva metri, dar puștile de vânătoare erau încuiate într-un dulap în sala de

arme, muniția era păstrată separat, cheia lui era în Jaguar – i-ar lua minute prețioase să o aducă, să deschidă dulapul, să desfacă din lanțuri pușca Mannlicher 9.3, să găsească muniția – nu-și putea permite să irosească timpul. Grupul care plecase la picnic avea un avans de aproape patruzeci de minute. Probabil erau deja la jumătatea drumului. Toți oamenii pe care-i iubea erau acolo – și îi aștepta un asasin.

Alergă în jos pe trepte și sări la volanul Jaguarului. Mașina porni cu un muget, luă o curbă strânsă, făcând pietrișul să-i zboare de sub roțile din spate și coborî apoi pe alee cu vitezometrul ajungând rapid la o sută treizeci de kilometri pe oră. Ieși pe porțile Anreith și se avântă pe serpentinele strânse la poalele muntelui. De mai multe ori fu pe punctul de a ieși de pe carosabil când lua curbele cu scrâșnet de roți și muget de motor, dar se scurseseră deja cincisprezece minute întregi când trecu porțile Grădinii Botanice Kirstenbosch și, în cele din urmă, opri în spatele căsuței pădurarului. Celelalte vehicule erau deja acolo, parcate într-un șir neregulat, Daimlerul, Bentley-ul și Packardul lui Deneys Reitz, dar nu se vedea țipenie de om.

Se uită repede în sus pe muntele ce se înălța la șase sute de metri deasupra sa. Văzu cu ochii minții cărarea ce ieșea din pădure și urca în zigzag către Skeleton Gorge, ocolind Breakfast Rock și ajungând apoi pe platou.

Deslușì un șir de puncte mișcătoare pe cărare, chiar la ieșirea din pădure. *Ou Baas* și bunicul mergeau înainte în ritmul lor obișnuit ca de furtună, dovedindu-și unul altuia în ce formă bună erau, și când își umbri ochiul cu mâna recunoscu rochia galbenă a mamei lui și fusta turcoaz a Tarei, niște pete mititele de culoare pe fundalul cenușiu și verde al muntelui. Erau mult în urma celor doi din frunte.

Se puse în mișcare. Străbătu în pas alergător prima pantă, drămuindu-și eforturile. Ajunse la 300 de metri și se opri în fața indicatorului de beton ca să-și tragă sufletul. Se uită înainte pe cărare.

De unde se afla el, un şir de trepte neregulate de stâncă începea să urce foarte abrupt, strecurându-se sinuos prin pădure, urmând cursul pârâului. Vru să grăbească pasul, însă pantofii de oraş cu care era încălţat aveau tălpi subţiri de piele şi nu aveau mare aderenţă. Gâfâia din greu şi cămaşa îi era udă de transpiraţie când ieşi din pădure. Mai avea încă 300 de metri până în vârf, dar aproape ajunsese din urmă grupul de excursionişti.

Erau înşiraţi de-a lungul cărării. Cele două siluete din frunte erau bunicul şi *Ou Baas* – de la această distanţă erau imposibil de deosebit unul de celălalt, dar la câţiva paşi în urma lor se afla Blaine. Evident rămânea în spate, ca să nu-i forţeze pe cei doi bătrâni să meargă mai repede decât le permiteau puterile. Restul grupului venea în perechi sau unul câte unul, ocupând aproape jumătate din versant, cu femeile mult în urmă.

Shasa trase adânc aer în piept şi strigă. Femeile se opriră şi se uitară în jos către el.

– Opriţi-vă! urlă el din toţi rărunchii. Opriţi-vă!

Una din femei îi făcu semn cu mâna – era probabil mama – şi apoi începură că urce din nou. Nu-l recunoscuseră şi nici nu-l auziseră. Crezuseră că era pur şi simplu un excursionist prietenos. Îşi pierdea timpul, cei doi bărbaţi se apropiau deja de vârf.

Shasa începu să urce în forţă, sărind din piatră-n piatră, silindu-se să ignore plămânii care-i luaseră foc şi durerea din picioare, forţându-se să urce doar prin puterea minţii.

Tara se uită înapoi când era doar la trei metri în urma ei.

– Shasa! strigă ea, încântată, dar surprinsă. Ce faci...?

Shasa trecu pe lângă ea.

– Nu pot să mă opresc, gâfâi el.

Trecu şi mai departe, pe lângă Anna şi apoi pe lângă mama sa.

– Ce e, Shasa?

– Mai târziu!

Nu avea destul aer pentru a vorbi, sudoarea îi curgea în ochi, înceţoşându-i privirea şi întreaga lui existenţă depindea de picioarele lui chinuite.

Îi văzu pe cei doi din faţă parcurgând ultimii metri înainte de a ajunge pe platou şi se opri şi încercă din nou să-i strige. Dar nu reuşi să scoată decât un horcăit agonizat şi-i văzu pe *Ou Baas* şi pe bunicul său dispărând dincolo de creastă, şi pe Blaine pe cărare la doar douăzeci de paşi în urma lor.

Împuşcătura se auzi înăbuşită de distanţă, dar chiar şi aşa Shasa recunoscu imediat plesnitura aspră şi distinctivă a Mauserului.

Îşi găsi undeva o rezervă de forţă şi zbură în sus pe versant, sărind din piatră în piatră. Împuşcătura părea să-i răsune în ecouri multiple în creier şi auzi pe cineva strigând, sau poate nu erau decât propriile hohote amarnice de plâns şi tunetul sângelui ce-i bubuia în timpane.

Manfred De La Rey aşteptase întins toată noaptea în ascunzătoarea lui. La răsăritul soarelui se ridică în picioare şi-şi roti braţele, se ghemui şi se răsuci ca să-şi dezmorţească muşchii şi să alunge frigul ce-i pătrunsese prin haină până la oase. Se duse câţiva paşi mai încolo şi se uşură.

Apoi îşi dădu jos mantaua şi puloverul – şi le cumpărase pe amândouă de la un vânzător de vechituri din Parade. Erau nemarcate şi nu aveau cum să fie legate de el. Le mototoli şi le vârî sub o piatră. Se întinse apoi la loc pe prelată în ascunzătoarea sa. Câteva fire de iarbă îi umbreau linia de tragere, aşa că le rupse şi apoi ţinti către capătul cărării.

Avea ţinta liberă şi neîntreruptă. Vârî un cartuş în magazia Mauserului, urmărindu-l cum intra în locaş.

Ţinti din nou şi de data asta îşi puse degetul pe trăgaci şi fixă a doua piedică cu acel clic metalic, slab şi satisfăcător. Trase apoi siguranţa şi aşeză puşca pe prelată în faţa lui.

Apoi rămase nemişcat. Răbdător ca un leopard la un loc de adăpat, numai ochii galbeni îi păreau vii, şi lăsă astfel să treacă orele una după alta, fără să-şi întrerupă veghea nici o secundă.

Când se întâmplă în sfârşit, se întâmplă atât de brusc încât orice alt pândar ar fi fost luat prin surprindere. Nu auzi nici un sunet de avertizare, nici un sunet de paşi sau voci. Era la o distanţă prea mare pentru aşa ceva. O siluetă omenească apăru brusc la capătul cărării, conturată pe fundalul albastru al cerului.

Manfred era pregătit. Îşi ridică puşca la umăr cu o mişcare fluidă; privirea i se îndreptă firesc spre vizor. Nu fu nevoie să ajusteze luneta, imaginea bărbatului apăru instantaneu în câmpul său vizual, mărită şi focalizată limpede.

Era un bărbat bătrân, cu umeri înguşti şi subţiri, purtând o cămaşă albă cu gulerul descheiat şi o pălărie de panama îngălbenită de vreme. Bărbiţa argintie sclipea în soarele strălucitor de primăvară. Liniile nemişcate ale lunetei erau perfect aliniate exact în centrul pieptului său îngust, la o palmă distanţă de V-ul deschis al cămăşii. Nu era nevoie de o împuşcătură spectaculoasă în cap, se hotărî Manfred; avea să-l lovească în inimă.

Atinse trăgaciul şi zgomotul Mauserului îi bubui în timpane, iar patul puştii îl lovi cu forţă în umăr.

Văzu contactul glonţului. Făcuse să-i fluture cămaşa largă şi albă pe pieptul bătrân şi uscăţiv, iar privirea lui Manfred era aşa de concentrată, încât observă chiar şi punctul de ieşire al glonţului. Zbură prin spinarea bătrânului cu o coadă lungă şi rozalie de sânge şi ţesut viu, ca o pană de flamingo, şi trupul firav se prăbuşi în iarbă, unde nu-l mai văzu, iar norul de sânge persistă, suspendat în aerul proaspăt al dimineţii pentru o miime de secundă înainte să cadă la pământ.

Manfred se ridică rapid în picioare şi începu să alerge. Îşi pregătise în minte fiecare metru al rutei de scăpare până la

Morris și o euforie sălbatică îi dădu putere și viteză în picioare.

Cineva strigă în urma lui, un sunet plângător și uimit, dar Manfred nu verifică și nu se întoarse să se uite înapoi.

Shasa ajunse dincolo de creastă în fugă. Cei doi bărbați erau îngenuncheați lângă corpul care zăcea pe iarbă la marginea cărării. Amândoi se uitară la Shasa, cu fețele șocate.

Shasa aruncă o singură privire la trupul întins cu fața în jos. Fusese probabil un glonț dum-dum, de aceea provocase o rană de ieșire atât de masivă. Sfredelise o gaură în cavitatea toracică prin care ar fi putut să-și vâre amândoi pumnii.

Nu mai era nici o speranță. Era mort. Shasa se îmbărbătă. Mai târziu va veni și vremea pentru jelit. Acum era timpul pentru răzbunare.

– Ați văzut cine-a fost? întrebă el gâfâind.

– Da, zise Blaine, sărind în picioare. Am reușit să-l văd o clipă. A trecut prin Oudekraal Kop, îmbrăcat în albastru.

Shasa cunoștea foarte bine partea aceasta a muntelui, fiecare cărare și fiecare stâncă, fiecare râpă și prăpastie dintre Constantia Nek și Saddle.

Ucigașul ocolise poalele stâncii – avea un avans de mai puțin de două minute.

– La trecătoare, zise Shasa gâfâind. Se îndreaptă spre trecătoare. O să încerc să-i tai calea din vârful râpei Nursery.

Începu să alerge din nou, către Breakfast Rock.

– Shasa, fii atent! strigă Blaine în urma lui. Are pușca la el – i-am văzut-o.

Trecătoarea era singura cale pe unde se putea ajunge cu un vehicul pe platou, se gândi Shasa în timp ce alerga; cum totul fusese atât de bine plănuit, era mai mult ca sigur că asasinul avea o mașină cu care să fugă. Trebuia să fie ascunsă pe undeva pe lângă trecătoare.

Cărarea făcea un ocol larg în jurul lui Oudekraal Kop, apoi venea iar lângă margine și de-a lungul vârfului stâncii pe

lângă Nursery Ravine, până se intersecta cu trecătoarea la aproximativ un kilometru distanță. Mai exista încă o cărare, mai puțin folosită, care tăia calea spre Kop, de-a lungul vârfului. Era greu de găsit începutul cărării și o greșeală l-ar conduce la prăpastie – dar dacă o găsea, avea de mers mai puțin cu o jumătate de kilometru.

Găsi cărarea și alergă pe ea. În două locuri era năpădită de vegetație și trebui să se chinuie să înainteze printre crengi încâlcite, iar în alt loc cărarea se înfunda. Trebui să se întoarcă și să alerge iar, sărind peste un gol de o sută cincizeci de metri care se căscă sub el. Aterizâ în genunchi, se ridică în picioare și continuă să alerge.

Ajunse pe neașteptate pe cărarea principală și se ciocni din plin cu ucigașul în salopetă albastră care venea din direcția opusă.

Își făcu repede o impresie despre dimensiunile bărbatului; apoi se treziră amândoi pe jos, încleștați unul de altul, încercând să se apuce cu sălbăticie, rostogolindu-se pe cărare în jos. Impactul îl făcuse pe asasin să scape pușca din mâini, dar Shasa simți tăria elastică a mușchilor lui voluminoși și această primă dovadă a puterii bărbatului îl șocă. Știu instantaneu că era mai puternic decât el. În ciuda rezistenței sale înverșunate, bărbatul îl puse cu spatele pe iarbă și se așeză peste el, încălecându-l.

Aveau fețele la doar câțiva centimetri unul de celălalt. Bărbatul avea o barbă neagră, deasă și cârlionțată, năclăită de sudoare, nasul strâmb și sprâncenele dese și negre, dar ceea ce-l îngrozi pe Shasa erau ochii. Erau galbeni și ciudat de familiari într-un mod absolut îngrozitor. Însă îl incitară pe Shasa, transformându-i groaza în putere supraomenească.

Își smuci un braț și și-l eliberă, rostogolindu-l apoi pe ucigaș suficient de mult să-și smulgă pistolul Beretta de la centură. Nu era încărcat, dar lovi în sus cu țeava scurtă, izbind tâmpla bărbatului și auzi oțelul crăpând osul craniului.

Strânsoarea bărbatului slăbi și se prăbuși pe spate. Shasa se ridică în genunchi, chinuindu-se să încarce pistolul. Cu un clinchet metalic cartușul intră în locaș și Shasa ridică arma. Nu-și dăduse seama cât de aproape de buza prăpastiei se rostogoliseră. Stătea în genunchi chiar pe margine și încercă să-și stabilizeze ținta pe capul bărbos, însă ucigașul se zvârcoli brutal cu tot corpul și-l lovi cu amândouă picioarele în piept.

Shasa fu azvârlit înapoi. Pistolul se descărcă, dar glonțul se pierdu în aer, și Shasa căzu în gol. Zări pentru o clipă prăpastia, câteva sute de metri de adâncă, dar nu căzu decât puțin și se prinse de un pin ce creștea pe stâncă.

Rămase lipit de marginea stâncoasă, cu picioarele atârnându-i, amețit și fără suflare, și la un moment dat se uită în sus. Capul ucigașului apăru peste marginea prăpastiei, ochii aceia ciudat de galbeni îl priviră cu ură preț de o clipă și apoi dispăru. Shasa îi auzi cizmele bocănind pe cărare și apoi sunetul de neconfundat al unei puști încărcate.

„Are de gând să mă omoare", se gândi el și abia atunci realiză că avea încă pistolul Beretta în mâna dreaptă.

Își prinse disperat cotul stâng în jurul pinului și ținti pistolul către marginea stâncii de deasupra capului lui.

Capul și umerii ucigașului apărură încă o dată pe fundalul cerului și în mâini avea pușca lungă Mauser, cu țeava întoarsă în jos, dar nu putea să țintească bine din unghiul acela și Shasa trase cu o clipă înaintea lui. Auzi glonțul ușor al pistolului lovindu-se de carne și ucigașul gemu și dispăru din câmpul lui vizual. Un moment mai târziu, auzi pe altcineva strigând de la distanță și recunoscu vocea lui Blaine.

Pașii ucigașului se îndepărtară cu repeziciune pe cărare și un minut mai târziu Blaine se uita în jos la Shasa.

– Ține-te bine!

Fața lui Blaine era îmbujorată de efort și vorbea gâfâit. Își scoase cureaua groasă de piele de la pantaloni și făcu un laț.

Se lăsă pe burtă pe marginea stâncii şi coborî laţul către Shasa, care-şi trecu un braţ prin ea. Deşi Blaine era un bărbat puternic cu braţ şi piept extrem de bine dezvoltate de la polo, se chinui mai multe minute până reuşi în sfârşit să-l tragă pe Shasa sus.

Preţ de câteva secunde după aceea rămaseră amândoi nemişcaţi, şi apoi Shasa se ridică nesigur pe picioare şi se îndepărtă împleticit pe cărare ca să-l urmărească pe ucigaş. După nici cincisprezece paşi Blaine îl întrecu, alergând repede şi exemplul său îl făcu pe tânăr să-şi adune puterile. Ţinu pasul cu el şi Blaine îi strigă gâfâind peste umăr.

– Sânge! zise el, arătându-i stropii roşii şi uzi de pe o piatră din drum. L-ai nimerit!

În apropiere de trecătoare se uitară în jos, alergând umăr lângă umăr, ajutaţi de panta versantului, dar înainte de a ajunge la prima curbă auziră un motor pornind în pădurea de mai jos.

– Are o maşină! zise Blaine gâfâind.

Sunetul motorului crescu şi apoi scăzu rapid. Se opriră şi-l ascultară pierind în depărare. Shasa nu se mai putea ţine pe picioare. Se prăbuşi la pământ, grămadă în mijlocul drumului.

În cabana pădurarului de la Cecilia Forestry Station era şi un telefon şi Shasa reuşi să obţină legătura cu inspectorul Nel la sediul CID şi-i dădu descrierea ucigaşului.

– Trebuie să vă mişcaţi rapid. E evident că omul şi-a planificat cum să scape.

Găsiră şi o targă uşoară la pădurar, pentru că în fiecare an mureau mai mulţi oameni pe munte. Pădurarul le dădu şase muncitori negri de-ai lui să o care şi-i însoţi până la Skeleton Gorge.

Acolo găsiră şi femeile. Centaine şi Anna erau în lacrimi, agăţate una de alta. Întinseseră o pătură peste mort.

Shasa îngenunche lângă cadavru şi ridică un colţ al păturii. În moarte, trăsăturile lui Sir Garry Courtney se

adânciseră, așa că avea nasul încovoiat și ascuțit, ochii închiși erau adânciți în orbite, dar avea o demnitate calmă ce semăna cu masca mortuară a unui Cezar pașnic.

Shasa îl sărută pe frunte și simți sub buze pielea rece, netedă și catifelată.

Când se ridică în picioare, mareșalul Smuts îi puse consolator o mână pe umăr.

– Îmi pare așa de rău, băiete! zise bătrânul mareșal. Glonțul acela îmi era destinat mie.

Manfred De La Rey trase pe dreapta, virând cu o singură mână pe volan. Își descheie partea din față a salopetei fără să se ridice de pe locul șoferului și lăsând motorul pornit.

Glonțul intrase chiar sub și în fața subsuorii lui, străpungându-i mușchiul gros pectoral. Nu găsi nici o rană de ieșire, deci glonțul era încă în el și când își pipăi cu blândețe partea din spate a umărului găsi o umflătură atât de sensibilă, că aproape urlă de durere atingând-o.

Glonțul era deci imediat sub piele, dar nu părea să fi pătruns prin cavitatea toracică. Își puse batista peste rana de la subsuoară și-și încheie la loc salopeta. Se uită la ceas. Mai erau câteva minute până la ora unsprezece, nu trecuseră decât douăzeci și trei de minute de când trăsese glonțul care-i eliberase poporul.

Senzația de triumf pătimaș copleși și depăși cu totul durerea provocată de rană. Intră iar pe șosea cu mașina și conduse cu o viteză mică pe drumul principal către Woodstock. La porțile depoului îi arătă portarului legitimația și intră înăuntru, lăsându-și mașina în fața barăcii fochiștilor și mecanicilor.

Își lăsă Mauserul sub bancheta mașinii. Cineva va avea grijă atât de armă, cât și de vehicul. Se duse rapid la ușa din spate a barăcii și acolo era așteptat.

Roelf sări neliniștit în picioare când îi văzu sângele de pe salopetă.

– Eşti rănit? Ce s-a întâmplat?

– Smuts a murit, zise Manfred.

Bucuria lui sălbatică se transmise tuturor celorlalţi. Nu izbucniră în urale, şi nici nu vorbiră, rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi, savurând momentul în care istoria lor se schimbase.

Roelf rupse tăcerea după câteva secunde.

– Eşti rănit.

Un *stormjagter* ieşi din baracă şi se îndepărtă cu Morrisul, iar Roelf îl ajută pe Manfred să-şi dea jos salopeta mânjită de sânge. Hemoragia se oprise, dar ţesuturile din jurul rănii erau vinete şi tumefiate. Gaura de glonţ era neagră şi din ea se scurgea limfă apoasă şi roz. Roelf spălă rana şi-l pansă cu bandaje din trusa feroviară de prim ajutor.

Pentru că Manfred nu-şi putea folosi bine mâna stângă, Roelf îi puse spumă de ras pe barba neagră şi-l bărbieri cu un brici drept. Fără barbă Manfred arăta cu mulţi ani mai tânăr, frumos şi curăţel, însă palid de la pierderea de sânge şi slăbiciunea provocată de rană. Îl ajutară să se schimbe într-o salopetă curată şi îi puse o cască de fochist pe cap.

– O să ne vedem în curând, îi zise Roelf. Şi sunt mândru să fiu prietenul tău. De acum înainte gloria te va însoţi în toate zilele vieţii tale.

Mecanicul se apropie de ei.

– Trebuie să plecăm, zise el.

Roelf şi Manfred îşi strânseră mâinile. Apoi De La Rey se întoarse şi-l urmă pe mecanic afară din baracă pe peronul unde îi aştepta locomotiva.

Poliţia opri mărfarul ce mergea spre nord la gara Worcester. Deschiseră şi cercetară toate vagoanele şi un poliţist se urcă să verifice şi locomotiva.

– Care e problema? întrebă mecanicul.

– A avut loc o crimă. Un ştab mare a fost împuşcat pe muntele Table azi-dimineaţă. Avem descrierea criminalului. Sunt blocaje ale poliţiei pe toate străzile şi se verifică fiecare maşină, navă sau tren...

– Cine-a fost omorât? întrebă Manfred, şi poliţistul ridică din umeri.

– Nu ştiu, amice, dar la câtă tevatură se face, cineva important.

Coborî din locomotivă şi după câteva minute se schimbă semnalul pe verde şi ieşiră din gară, continuându-şi drumul spre nord.

Pe când ajunseră ei în Bloemfontein, umărul lui Manfred era atât de umflat încât semăna cu o cocoaşă tare şi vineţie. Durerea era insuportabilă. Stătea chircit într-un colţ al locomotivei, gemând încet, suspendat între trezie şi inconştienţă, cu un foşnet de aripi negre fluturându-i în cap.

Roelf telefonase dinainte şi erau aşteptaţi de prieteni care-l scoaseră din gara Bloemfontein.

– Unde mergem?

– La un doctor, îi ziseră ei, iar el îşi pierdu cunoştinţa.

Recunoscu duhoarea înecăcioasă a cloroformului şi când se trezi era în pat, într-o cameră luminoasă, dar monahală. Umărul îi era legat în bandaje albe şi curate, şi în ciuda ameţelii persistente provocate de anestezic, se simţi din nou întreg.

Un om stătea pe un scaun la fereastră şi, de îndată ce observă că Manfred se trezise, veni la el.

– Cum te simţi?

– Nu prea rău. S-a întâmplat deja – mişcarea? Au preluat oamenii noştri puterea?

Bărbatul se uită mirat la el.

– Nu ştii? întrebă el.

– Nu ştiu decât că am reuşit... începu Manfred.

Dar bărbatul îi aduse un ziar şi i-l puse în faţă pe pat. Se aşeză lângă Manfred până când acesta citi titlurile:

ASASINAT PE MUNTELE TABLE
OB RESPONSABILĂ PENTRU UCIDEREA
UNUI ISTORIC PROEMINENT

SMUTS ORDONĂ ARESTAREA ŞI ÎNCARCERAREA A 600 DE PERSOANE

Manfred se uită buimăcit la ziar şi bărbatul îi spuse:

– Ai omorât persoana greşită. Smuts are acum scuza pe care o voia. Toţi conducătorii noştri au fost arestaţi, şi acum scotocesc peste tot să te găsească şi pe tine. Te vânează în toată ţara. Nu poţi să rămâi aici. Ne aşteptăm să sosească poliţia în orice moment.

Manfred fu trecut în grija altora şi plecă din oraş în remorca unui camion, sub o încărcătură de piei uscate urât mirositoare. Ossewa Brandwag fusese decimată de arestări şi membrii care rămăseseră în libertate erau speriaţi şi zguduiţi, încercând cu toţi să se ascundă. Nici unul dintre ei nu voia să-şi asume riscul de a-l ascunde pe fugar. Fu trecut de la unul la altul de multe ori.

Nu plănuiseră nimic dincolo de asasinat şi sărbătorirea reuşitei, după care Manfred ar fi apărut ca erou al *Volk*-ului şi şi-ar fi ocupat locul de drept în consiliile guvernului republican. Acum însă nu-i rămânea decât să fugă şi să se ascundă, înfruntând suferinţa şi slăbiciunea, cu o recompensă de cinci mii de lire sterline pe capul lui. Nimeni nu-l voia; era prea riscant şi toţi scăpau de el în funcţie de cât de repede puteau găsi pe altcineva să-l ia.

Citi listele publicate cu persoanele arestate şi reţinute în raidul guvernamental, şi găsi multe nume pe care le ştia, printre altele văzu disperat numele lui Roelf şi al pastorului Tromp Bierman. Se întrebă cum o duceau Sarah, mătuşa Trudi şi fetele, dar îi era greu să gândească sau să se concentreze, căci deznădejdea îl descurajase şi acum nu cunoştea decât teroarea unui animal vânat şi rănit.

Opt zile dură călătoria până la Johannesburg. Nu pornise intenţionat către Witwatersrand, dar circumstanţele şi capriciile oamenilor care-l ajutau îl conduseră în acea direcţie. Cu trenul, în camioane, şi mai târziu, când rana începu să i se

vindece și să-i revină puterile, pe jos, noaptea peste câmpul deschis, și în cele din urmă ajunse în oraș.

Avea o adresă, un ultim contact cu o persoană din frăție, și luă tramvaiul de la gara principală peste Braamfontein, privind numerele străzilor în trecere.

El trebuia să ajungă la numărul 36. Era într-un șir de căsuțe lipite una de alta și dădu să se ridice să coboare din tramvai la stația următoare. Însă chiar atunci văzu un polițist în uniformă albastră la ușa cu numărul 36 și se prăbuși la loc în scaun, mergând cu tramvaiul până la stația finală.

Acolo ieși și intră într-o cafenea grecească de peste drum. Comandă o ceașcă de cafea, plătindu-o cu ultimele lui monede și o sorbi încet, aplecat peste masă, încercând să gândească.

Evitase deja mai mult de zece baricade și verificări ale poliției în aceste ultime opt zile, dar simțea că-și epuizase norocul. Nu mai avea nici un loc unde să se ascundă. De aici înainte drumul nu-l mai ducea decât la spânzurătoare.

Se uită afară prin geamurile murdare ale cafenelei și indicatorul de stradă de peste drum îi atrase atenția. O amintire vagă îi pluti printre gânduri, dar nu reuși s-o prindă la început. Apoi dintr-odată starea de spirit i se îmbunătăți și simți o mică licărire de speranță.

Ieși din cafenea și se duse pe strada al cărei nume îl recunoscuse. Zona se transformă cu repeziciune într-o mahala ordinară de colibe și cocioabe mizerabile și pe drumul neasfaltat nu se mai întâlnea nici un alb. Negrii care-l urmăreau de la ferestre sau de pe ulițele murdare aveau chipurile impasibile, privindu-l de dincolo de prăpastia de netrecut ce desparte rasele din Africa.

Găsi ceea ce căuta. Era o băcănie mică, plină de clienți negri, râzând zgomotoși, femei cu bebelușii legați în spinare, târguindu-se la tejghea pentru zahăr și săpun, parafină și sare, dar hărmălaia se transformă brusc în liniște absolută în

momentul în care intră bărbatul alb, și toți îi făcură cu respect loc să treacă, fără să-l privească în ochi.

Proprietarul era un zulus în vârstă cu barba pufoasă ca lână albă, îmbrăcat într-un costum european lăbărțat. O lăsă pe negresa pe care o servea și se întoarse imediat către Manfred, înclinându-și capul respectuos, gata să-i asculte cererile.

– Vino cu mine, *Nkosi*, zise el și-l conduse pe Manfred în depozitul din spatele magazinului. Va trebui să aștepți, zise el. Poate mult timp.

Îl lăsă acolo. Manfred se prăvăli obosit pe niște saci de zahăr. Era flămând și obosit, și umărul începuse să-l doară din nou. Adormi și se trezi cu o mână pe umăr și cu o voce profundă șoptindu-i la ureche:

– Cum ai știut unde să mă cauți?

Manfred se chinui să se ridice în picioare.

– Tata mi-a zis unde să te găsesc, răspunse el. Salut, Swart Hendrick!

Negrul ovambo cel înalt îi zâmbi cu gura mare și știrbă; capul plin de cicatrice era negru și sclipitor ca un obuz de tun.

– Au trecut mulți ani, micule Manie. Mulți ani, dar nu m-am îndoit niciodată c-o să te văd din nou. Nici măcar o dată în toți anii ăștia. Zeii pustiului ne-au legat unul de altul, micule Manie. Am știut că o să vii.

Cei doi bărbați stăteau singuri în camera din spate a casei lui Swart Hendrick. Era una dintre puținele locuințe din orașul de cocioabe Drake's Farm construită din cărămizi. Însă cărămizile nu erau arse și clădirea nu era într-atât de ostentativă, încât să sară în ochi. Swart Hendrick învățase de multă vreme să nu atragă atenția polițiștilor albi asupra averii lui.

În camera din față femeile găteau și lucrau, iar copiii strigau, plângeau sau râdeau în jurul picioarelor lor. După cum se potrivea statutului său, Swart Hendrick avea șase soții de

oraș care trăiau împreună într-o relație simbiotică amicală. Gelozia posesivă a femeilor occidentale adepte ale monogamiei le era complet străină. Soțiile mai în vârstă aveau un rol major în alegerea soțiilor mai tinere și câștigau un prestigiu considerabil din numărul cât mai mare pe care-l aveau, și nu se supărau pe banii trimiși ca întreținere la soțiile de la țară și la copiii lor, și nici pe vizitele periodice ale soțului lor în satul natal pentru a mări numărul acestor copii. Se considerau toți ca parte a aceleiași familii. Când copiii de la țară erau suficient de mari să fie trimiși la oraș pentru a-și continua educația și a-și câștiga o avere, își găseau aici numeroase mame adoptive și era tratați cu aceeași dragoste și disciplină ca în sat.

Copiii mai mici erau stăpânii casei și unul dintre ei se strecură gol pușcă în brațele lui Swart Hendrick, când acesta se așeză pe scaunul din lemn sculptat, semnul căpeteniei de trib. Deși era adâncit în discuție cu Manfred, îl mângâia distrat pe micuț, ca pe un cățeluș favorit, și când se golea urciorul de bere, bătea din palme și una dintre soțiile mai tinere, fie zulusa drăgălașă cu chipul rotund, fie nubila Basuto cu sânii tari și rotunzi ca niște ouă de struț, venea să-i aducă un alt urcior și îngenunchea în fața lui Hendrick să i-l ofere.

– Deci, micule Manie, am vorbit despre toate, și am zis tot ce trebuia zis, și acum ne întoarcem la aceeași problemă.

Swart Hendrick ridică urciorul de bere și sorbi lung din lichidul gros și alb ca o tocană în clocot. Plescăi din buze, apoi își șterse urma de spumă de pe buza de sus cu dosul palmei și-i dădu urciorul lui Manfred.

– Problema este asta. La fiecare gară și pe fiecare drum te caută poliția albilor. Au oferit și o recompensă pentru tine – și ce recompensă! Micule Manie, spun că o să dea cinci mii de lire celui care te predă. Câte vite și femei poate să-și cumpere un om cu banii ăștia? Se întrerupse o clipă să se gândească și clătină din cap de uimire la așa o sumă. Tu-mi ceri acum să te ajut să pleci din Johannesburg și să treci apa cea

mare la nord. Dar ce mi-ar face mie poliţiştii albi, dacă m-ar prinde? M-ar spânzura de acelaşi copac ca pe tine – sau m-ar trimite numai să sparg pietre în închisoarea lui *Ou Baas* Smuts sau a regelui Georgy? zise Swart Hendrick oftând teatral. E o întrebare grea, micule Manie. Poţi să-mi dai un răspuns?

– Ai fost ca un tată pentru mine, Hennie, zise încet Manfred. Îşi lasă un tată fiul pradă hienelor şi vulturilor?

– Dacă sunt tatăl tău, micule Manie, atunci de ce faţa ta e albă şi a mea e neagră? zâmbi Hendrick. Nu avem nici o datorie unul faţă de celălalt, Manie, toate au fost plătite de multă vreme.

– Tatăl meu şi cu tine aţi fost fraţi.

– Câte veri au pârjolit pământul din zilele acelea! jeli Hendrick trecerea timpului cu o clătinare tristă a capului. Şi cum s-a schimbat lumea şi toţi oamenii!

– Există un lucru care nu se schimbă niciodată – nici chiar peste ani, Hennie.

– Şi care să fie acela, copilule cu faţa albă ce zici că-ţi sunt tată?

– Un diamant, tatăl meu negru. Un diamant nu se schimbă niciodată.

Hendrick încuviinţă.

– Să vorbim atunci despre acest diamant.

– Nu un singur diamant, zise Manfred. Multe diamante, o pungă plină de diamante care zac într-un loc îndepărtat, cunoscut doar de către tine şi mine.

– Riscurile sunt mari, îi zise Hendrick fratelui său. Şi îndoiala stă la pândă în mintea mea ca un leu ascuns în tufişul des. Poate că diamantele sunt unde zice băiatul alb că sunt, dar leul îndoielii tot mă pândeşte. Tatăl lui era un om înşelător, dur şi nemilos – şi simt că fiul a crescut tot aşa ca tatăl. Vorbeşte de prietenia dintre noi, dar nu mai simt căldura din el.

Moses Gama se uita la foc, avea ochii întunecați și enigmatici.

– A încercat să-l omoare pe Smuts, meditã el cu voce tare. E un bur dur precum aceia din bătrâni, aceia care ne-au măcelărit neamul la Râul de Sânge și au sfărâmat puterea marilor căpetenii. Au fost înfrânți de data asta, așa ca în 1914, dar nu au fost distruși. O să se ridice din nou să lupte, burii aceștia duri, când se sfârșește războiul albilor de peste mări, o să-și cheme atunci oștirile și o să se lupte din nou cu Smuts și partidul lui. Ăsta e felul omului alb – și eu le-am studiat istoria – când vine pacea, deseori îi resping pe cei care au luptat cel mai aprig în bătălie. Simt că în următorul conflict albii o să-l respingă pe Smuts și burii cei duri o să triumfe – și băiatul acesta alb e unul dintre ei.

– Ai dreptate, frate, încuviințã Hendrick. Eu nu m-am uitat atât de departe în viitor. El e dușmanul poporului nostru. Dacă el și neamul lui vin la putere, ne vor învăța o lecție amarnică despre sclavie. Trebuie să-l ofer răzbunării celor care îl caută.

Moses Gama își înalță capul nobil și se uită peste foc la fratele lui.

– Slăbiciunea celor mulți este că nu pot vedea linia orizontului – privirea lor nu se întinde decât până la burta sau genitalele lor, zise Moses. Ai recunoscut și tu slăbiciunea aceasta – de ce atunci, frate, nu încerci să te ridici deasupra ei? De ce nu-ți ridici ochii să privești spre viitor?

– Nu înțeleg.

– Cel mai mare pericol al poporului nostru este răbdarea și pasivitatea oamenilor. Suntem ca o turmă imensă de vite sub mâna unui ciurdar priceput. Ne ține calmi și pasivi cu despotismul lui patern și majoritatea dintre noi, neștiind nici o soartă mai bună, ne complacem într-o acceptare pe care o confundăm cu mulțumirea. Însă ciurdarul ne mulge și când îi vine cheful ne taie și ne mănâncă. El este dușmanul nostru,

căci sclavia în care ne ţine e atât de insidioasă, încât e imposibil să întărâţi turma să se răscoale împotriva ei.

– Dar dacă el e duşmanul, atunci ce zici de ceilalţi, cei pe care-i numeşti burii cei duri? întrebă Hendrick nedumerit. Nu sunt ei un duşman chiar mai aprig?

– De ei depinde libertatea finală a poporului nostru. Ei sunt oameni fără subtilitate şi fără prefăcătorii. Ei nu ştiu să zâmbească şi să spună vorbe dulci ca să-şi ascundă actele brutale. Ei sunt oameni furioşi, plini de frică şi ură. Îi urăsc pe indieni şi pe evrei, îi urăsc pe englezi, dar cel mai tare îi urăsc şi se tem de triburile de negri, căci noi suntem mulţi, şi ei sunt puţini. Ne urăsc şi se tem de noi pentru că au ceea ce este al nostru de drept, şi nu vor fi în stare să-şi ascundă ura. Când vor veni ei la putere, vor transforma triburile dintr-o turmă de vite placide şi supuse într-o năvală turbată de bivoli înfuriaţi care vor călca totul în picioare. Trebuie să ne rugăm pentru băiatul ăsta alb al tău şi tot ceea ce reprezintă el. Viitorul poporului nostru depinde de el.

Hendrick se aşeză şi se uită pentru multă vreme la foc, apoi îşi înălţă încet capul mare, negru şi chel, şi-şi privi fratele cu uimire şi admiraţie.

– Câteodată mă gândesc că tu eşti cel mai înţelept om din tot tribul, fiu al tatălui meu.

Swart Hendrick trimise după un *sangoma*, un vraci de trib. Acesta făcu o cataplasmă pentru umărul lui Manfred, fierbinte şi urât mirositoare, însă extrem de eficace, şi în zece zile de la aplicarea ei Manfred era gata de drum din nou.

Acelaşi *sangoma* oferi o vopsea din ierburi pentru pielea lui Manfred, care o întunecă până la nuanţa exactă a unuia din triburile nordice. Ochii galbeni ai lui Manfred nu erau un handicap serios. Printre minerii negri care-şi terminaseră contractele cu Wenela şi se întorceau acasă, existau anumite simboluri care le confirmau statutul de oameni sofisticaţi ai lumii, cutii de tablă în care-şi păstrau comorile pe care le

dobândiseră, carnetele roz de economii, completate cu sumele mici de bani ale averii acumulate, căştile argintii de miner pe care aveau voie să le păstreze şi pe care le vor purta cu mândrie oriunde, de la piscurile din Basutoland până în pădurile ecuatoriale şi, în cele din urmă, o pereche de ochelari de soare.

Actele de călătorie ale lui Manfred erau eliberate de un om al lui Hendrick din organizaţia Bivolii, care lucra la oficiul de plăţi ca funcţionar, şi erau întru totul autentice. Manfred purtă ochelarii de soare când se urcă în trenul Wenela şi avea pielea de aceeaşi nuanţă cu a minerilor negri care-l înconjurau îndeaproape. Toţi aceştia erau oamenii lui Hendrick, toţi Bivoli, şi-l protejau.

Lui Manfred i se păru ciudat, dar liniştitor, că puţinii oficiali albi pe care-i întâlni în lunga călătorie înceată către Africa de Sud-Vest rareori îl priveau direct în faţă. Pentru că era negru, privirile lor păreau să alunece peste faţa lui fără s-o atingă.

Manfred şi Hendrick coborâră din tren la Okahandja şi cu un grup de alţi muncitori se urcară în autobuz pentru ultimii câţiva kilometri prin arşiţă şi praf până în satul lui Hendrick. Două zile mai târziu porniră din nou, de data asta pe jos, îndreptându-se spre nord-est prin pustiul arzător.

În anotimpul precedent plouase bine, aşa că găsiră apă în multe locuri din sudul Kavango şi după două săptămâni văzură dealurile conturându-se ca o caravană de cămile dincolo de pâcla albastră şi fierbinte de la orizontul deşertic.

În timp ce se apropiau de coline, Manfred îşi dădu seama cât de străin se simţea în deşert. Hendrick şi tatăl lui fuseseră ca acasă aici, dar încă din copilărie Manfred trăise în oraşe. Nu ar fi fost în stare câtuşi de puţin să ajungă înapoi, dacă nu l-ar fi avut pe Hendrick cu el; de fapt nici n-ar fi supravieţuit mai mult de câteva zile pe acest tărâm aspru şi neiertător, dacă negrul înalt nu l-ar fi înoţit.

Dealul spre care îl conduse Hendrick părea identic cu toate celelalte. De-abia când ajunseră lângă panta abruptă de granit și urcă în vârf, Manfred fu năpădit de amintiri. Probabil și le înăbușise, dar acum toate îi reveniră în cel mai mic detaliu. Aproape putea să vadă trăsăturile devastate de febră ale tatălui său și să simtă mirosul oribil de cangrenă. Își aminti cu agonie reînnoită cuvintele aspre de respingere cu care îl alungase tatăl său, ca să fie în siguranță, încercând însă să nu mai sufere din cauza lor.

Se îndreptă fără șovăire spre crăpătura din domul de granit și îngenunche deasupra ei, simțind cum i se strânge inima când privi în jos și nu reuși să deosebească nimic în umbrele profunde ce contrastau cu lumina soarelui și reflexiile de pe stâncile din jur.

– Deci au dispărut aceste diamante faimoase? chicoti Hendrick cu cinism când văzu dezamăgirea lui Manfred. Poate le-au mâncat șacalii.

Manfred îl ignoră și-și scoase din rucsac un fir de undiță încolăcit. Legă plumbul și cârligul zdravăn cu trei capete la capătul firului și-l coborî în crăpătură. Îl manevră cu răbdare, mișcând cârligul în adâncurile crăpăturii, în timp ce Hendrick se ghemui în fâșia îngustă de umbră de sub bolovanii din vârful dealului și-l privi fără să-i ofere nici o încurajare.

La un moment dat, cârligul prinse ceva și Manfred trase de fir cu prudență. Întâmpină rezistență și răsuci firul în jurul încheieturii mâinii, trăgând apoi în sus cu forță din ce în ce mai mare. Apoi obiectul scăpă și cârligul veni ușor în sus. Trase firul, înfășurându-l peste cot. Un vârf al cârligului triplu se îndoise din cauza greutății, dar observă și o bucățică de pânză putredă agățată de el. Îndoi la loc cârligul și-l lăsă din nou în crăpătură. Mișcă firul dintr-o parte în cealaltă și în sus și-n jos. După o jumătate de oră simți iarăși cârligul agățându-se.

De data aceasta obiectul rămase prins și trase ușor de fir tot câte un centimetru. Auzi ceva zgâriind peretele de granit,

apoi începu să întrevadă o formă neregulată apărând din abis. O ridică încet, ținându-și răsuflarea. O scoase apoi cu totul și pânza vechiului sac de voiaj se rupse și o cascadă de geme albe sclipitoare se răspândi pe granit în jurul lui.

Împărțiră diamantele în două grămăjoare egale, așa cum se înțeleseră, și traseră la sorți pe care să o aleagă fiecare. Hendrick câștigă și alese una din ele. Manfred își puse diamantele în punga goală de tutun pe care o adusese cu el pentru asta.

– Ai spus adevărul, micule Manie, recunoscu Hendrick. N-am avut dreptate să mă îndoiesc de tine.

A doua zi seara ajunseră la râu și dormiră unul lângă altul lângă foc. Dimineața își făcură păturile sul și se uitară unul la celălalt.

– La revedere, Hennie. Poate că drumurile ni se vor uni cândva din nou.

– Ți-am mai spus, micule Manie, zeii pustiului ne-au legat unul de altul. O să ne întâlnim din nou, sunt sigur de asta.

– Aștept cu nerăbdare ziua aceea.

– Numai zeii pot hotărî dacă ne vom întâlni ca tată și fiu, frați... sau dușmani de moarte, zise Hendrick.

Își luă apoi rănița în spate și se îndepărtă în deșert înspre sud, fără să arunce nici o privire înapoi.

Manfred se uită după el până dispăru, apoi se întoarse și urmă malul râului spre nord-vest. În seara aceea ajunse într-un sat de case lacustre. Doi tineri în canoele lor cioplite dintr-un singur trunchi de copac îl trecură pe partea portugheză. Trei săptămâni mai târziu Manfred ajunse în Luanda, capitala coloniei portugheze, și sună la porțile de fier forjat ale consulatului german.

Aștepta în Luanda ordine din Berlin din partea *Abwehr* trei săptămâni întregi și încet-încet îi veni ideea că întârzierea aceasta era intenționată. Nu-și îndeplinise însărcinarea pe care o primise și, în Germania nazistă, eșecul era impardonabil.

Vându unul dintre diamantele mai mici la o zecime a valorii sale reale şi-şi aşteptă pedeapsa. În fiecare dimineaţă suna la poarta consulatului german şi ataşatul militar îl alunga cu dispreţ prost mascat.

– Nu sunt ordine încă, *Herr* De La Rey. Trebuie să ai răbdare.

Manfred îşi petrecea aproape toate zilele în cafenelele de pe malul fluviului şi nopţile în camere ieftine de închiriat, recapitulându-şi la nesfârşit în minte detaliile eşecului său, sau gândindu-se la unchiul Tromp şi la Roelf aflaţi în taberele de concentrare, sau la Heidi şi la copilul lui din Berlin.

În cele din urmă, îşi primi ordinele. Primi un paşaport diplomatic german şi călători cu o navă portugheză până în Insulele Canare. De aici zbură într-un avion civil Junkers cu însemne spaniole până la Lisabona.

În Lisabona fu întâmpinat cu acelaşi dispreţ. Fu trimis să-şi găsească singur loc de cazare şi să aştepte ordinele ce păreau să nu mai vină niciodată. Îi scrise atât personal colonelului Sigmund Boldt, cât şi lui Heidi. Deşi ataşatul de la consulat îl asigură că fuseseră trimise într-o geantă diplomatică la Berlin, nu primi nici un răspuns.

Mai vându un diamant mic şi închirie un apartament plăcut şi spaţios într-o clădire veche pe malul râului Tagus, petrecându-şi zilele lungi şi pustii citind, studiind şi scriind. Începu să lucreze simultan la două proiecte literare, o istorie politică a Africii de Sud şi o autobiografie, amândouă pentru plăcerea personală, fără nici o intenţie de a le publica vreodată. Învăţă portugheză, luând lecţii de la un profesor pensionar care locuia în aceeaşi clădire. Menţinu un program riguros de antrenament fizic, ca şi cum ar fi fost încă pugilist profesionist, şi ajunse să cunoască toate anticariatele din oraş, de unde îşi cumpără toate cărţile de drept pe care le găsi, şi le citi în germană, engleză şi portugheză. Însă şi aşa timpul îl apăsa, şi faptul că nu putea participa la conflictul ce devasta întreaga planetă îl chinuia.

Echilibrul puterii se înclină împotriva puterilor Axei. Statele Unite ale Americii intrară în război și „fortărețele zburătoare" bombardară orașele germane. Manfred citi despre conflagrația îngrozitoare ce distrusese orașul Köln și-i scrise iar lui Heidi pentru probabil a suta oară de când sosise în Portugalia.

Trei săptămâni mai târziu, în timpul uneia dintre vizitele lui regulate la consulatul german, atașatul militar îi înmână un plic și cu o explozie de bucurie Manfred recunoscu pe el scrisul lui Heidi. Află din scrisoare că Heidi nu primise nici una dintre celelalte scrisori și că ajunsese să creadă că murise. Își exprimă uimirea, bucuria și recunoștința că supraviețuise și-i trimise o poză cu ea și micul Lothar. Manfred observă că Heidi se îngrășase puțin, dar într-un fel maiestuos, care o făcea să fie chiar mai frumoasă decât atunci când o văzuse ultima dată – și în cei aproape trei ani, fiul lui se transformase într-un băietan voinic cu părul blond și ondulat și trăsături ce promiteau forță și frumusețe. Fotografia era alb-negru și nu arăta culoarea ochilor copilului. Manfred simți că se usucă de dor pentru amândoi. Îi scrise lui Heidi o scrisoare lungă și pătimașă în care îi explica situația lui și o îndemna să facă toate eforturile posibile să facă rost de acte de călătorie și să vină împreună cu băiețelul la el în Lisabona. Fără să intre în detalii, îi dădu de înțeles că era în stare să aibă grijă financiar de ei și că avea planuri de viitor care-i includeau pe amândoi.

Heidi De La Rey stătea întinsă în pat, trează, ascultând bombardierele. Veniseră trei nopți la rând. Centrul orașului era devastat, opera și gara erau complet distruse, iar din informațiile la care avea acces la Departamentul de propagandă, aflase despre succesele Aliaților în Franța și Rusia, aflase adevărul despre sutele de mii de soldați germani capturați de ruși la Minsk.

Colonelul Sigmund Boldt dormea neliniştit alături de ea, răsucindu-se de pe o parte pe alta în pat şi gemând în somn, într-un fel ce o deranja mai mult decât bombardierele americane de la distanţă. Heidi ştia că şi colonelul avea motive de a fi îngrijorat. Toţi erau îngrijoraţi de la atentatul eşuat de asasinare a Führerului. Heidi văzuse filmele cu execuţia trădătorilor, fiecare detaliu în parte al agoniei lor, în timp ce erau atârnaţi pe cârlige de carne, iar generalul Zoller fusese unul dintre ei.

Era convinsă că Sigmund Boldt nu fusese unul dintre conspiratori, dar era suficient de aproape de complot să fie prins şi el în curent. Heidi era amanta lui de aproape un an deja, dar începuse să observe la el primele semne că-şi pierdea interesul, şi ştia de asemenea că zilele lui de influenţă şi putere erau pe sfârşite. În curând va fi din nou singură, fără raţii speciale de mâncare pentru ea şi micul Lothar.

Ascultă bombardierele. Se terminase raidul şi sunetul motoarelor se pierdu încet ca un zumzet de ţânţari, dar aveau să revină. În liniştea de după plecarea lor, Heidi se gândi la Manfred şi la scrisorile pe care i le scrisese şi la care nu-i răspunsese niciodată. Manfred era în Lisabona, şi în Portugalia nu erau bombardiere.

A doua zi la micul dejun îi vorbi lui Sigmund.

– Nu mă gândesc decât la micul Lothar, zise ea.

Se gândi că-i văzu în ochi o licărire de uşurare. Probabil se gândea deja cum să se scape de ea fără multă tevatură. În după-amiaza aceea îi scrise lui Manfred, pe adresa consulatului german din Lisabona şi-i ataşă o fotografie cu ea şi Lothar.

Colonelul Sigmund Boldt aranjă lucrurile rapid. Avea încă suficientă influenţă şi putere în departament cât să-i procure legitimaţii de călătorie şi paşapoarte în mai puţin de o săptămână, şi o conduse la aeroportul Tempelhof în Mercedesul lui personal, o sărută de adio lângă scara de urcare la bordul avionului de transport Junkers.

Trei zile mai târziu Sigmund Boldt fu arestat în casa lui de la Grünewald și o săptămână mai târziu muri în timpul interogatoriului în celula sa din sediul Gestapoului, continuând să pretindă până la sfârșit că era nevinovat.

Micul Lothar De La Rey zări pentru prima dată pământul Africii printre gratiile balustradei cargobotului portughez ce se apropia de Table Bay. Stătea între tatăl și mama lui, ținându-i de mână și râzând de încântare când auzi sirenele vaselor de aburi șuierând pentru a saluta vaporul lor.

Războiul se sfârșise de doi ani, dar Manfred fusese extrem de precaut înainte de a-și aduce familia în Africa. Prima dată îi scrisese unchiului Tromp, care fusese eliberat din detenție la sfârșitul războiului, și de la el aflase vești despre familie și despre situația politică. Mătușa Trudi era bine și amândouă fetele erau măritate acum. Roelf fusese eliberat odată cu unchiul Tromp și se întorsese la slujba lui de la universitate. El și Sarah erau fericiți și așteptau încă un copil la sfârșitul anului.

Cât privește politica, veștile erau încurajatoare. Deși Ossewa Brandwag și celelalte organizații paramilitare fuseseră discreditate și desființate, membrii lor fuseseră absorbiți în Partidul Național, sub conducerea doctorului Daniel Malan, și Partidul întinerise și se întărise datorită numărului lor. Afrikanderii nu fuseseră niciodată mai uniți și înălțarea impunătorului monument Voortrekker pe un deal de lângă Pretoria solidarizase forțele *Volk*-ului în așa măsură, încât mulți dintre cei care intraseră în armata lui Smuts și luptaseră în Africa de Nord și Italia se alăturau acum în masă cauzei.

Treptat, Smuts și Frontul Democrat Unit începură să-și piardă popularitatea. Sentimentul comun era că pusese interesele Commonwealth-ului britanic – pentru care depusese atâtea eforturi ca să-l creeze – înaintea intereselor Africii de Sud.

Mai mult încă, Smuts făcuse o greşeală politică invitând familia regală britanică să viziteze ţara, şi prezenţa acesteia favorizase polarizarea sentimentelor către jingoiştii vorbitori de engleză şi afrikanderi. Chiar şi mulţi dintre foştii simpatizanţi ai lui Smuts se simţiseră ofensaţi de această vizită.

Doctorul Hendrick Frensch Verwoerd, care-şi părăsise postul de profesor la Universitatea Stellenbosch ca să devină redactor la ziarul *Die Vaderland,* nu făcuse decât o aluzie la vizita regală, avertizându-şi cititorii că s-ar putea să existe nişte restricţii de trafic în Johannesburg, din cauza prezenţei unor oaspeţi străini.

Cu ocazia discursului de loialitate de la deschiderea Parlamentului Sud-African, doctorul Daniel Malan şi toţi membrii Partidului Naţional fură absenţi din sală în semn de protest.

Unchiul Tromp îşi încheie scrisoarea: „Aşa că am ieşit din furtună întăriţi şi purificaţi ca *Volk,* şi mai hotărâţi ca niciodată să ne îndeplinim planurile. Ne aşteaptă în faţă zile mari, Manie. Vino acasă. Avem nevoie de bărbaţi ca tine".

Totuşi, Manfred nu făcu acest lucru imediat. Îi scrise încă o dată unchiului Tromp. În termeni voalaţi îl întrebă ce se mai auzea despre o sabie albă pe care o lăsase în urmă, şi după o perioadă primi asigurări că nimeni nu ştia nimic despre această sabie. Cercetările discrete ale unor prieteni din poliţie scoaseră la iveală faptul că, deşi dosarul cu sabia dispărută era în continuare deschis, nu mai exista o anchetă activă şi nimeni nu ştia pe unde se găsea şi cine era. Concluzia generală era că nu va fi găsită niciodată.

Manfred îi lăsă pe Heidi şi pe copil în Lisabona şi se duse cu trenul la Zürich, unde vându şi ultimele diamante. În euforia de după război, preţurile erau ridicate, aşa că reuşi să depună aproape 200 000 de lire într-un cont elveţian secret la banca Crédit Suisse.

Când ajunseră în Cape Town, familia coborî pe ţărm fără să atragă atenţia, deşi ca medaliat cu aur la Jocurile Olimpice,

Manfred s-ar fi putut trezi centrul unui mare spectacol publicitar, dacă şi-ar fi dorit acest lucru. Tatonă în schimb în linişte terenul, vizitând vechi prieteni, foşti membri OB şi aliaţi politici, asigurându-se că nu vor apărea surprize neplăcute înainte de a da primul interviu în ziarul *Burger*. Explică în articol cum îşi petrecuse războiul în Portugalia cea neutră, pentru că refuzase să lupte pentru oricare din părţi, dar că acum se întorsese în ţara sa natală ca să-şi aducă şi el contribuţia la împlinirea visului oricărui afrikander, crearea Republicii Africa de Sud, liberă de dictatele oricărei puteri străine.

Spusese tot ceea ce trebuia, şi era medaliat cu aur la Jocurile Olimpice într-o ţară unde talentul fizic era venerat. Era frumos, inteligent şi pios, cu o soţie atrăgătoare şi cu un fiu. Avea încă prieteni în poziţii sus-puse şi numărul prietenilor îi creştea în fiecare zi.

Îşi cumpără un post de partener la o firmă prosperă de avocatură din Stellenbosch. Partenerul principal era un avocat pe nume Van Schoor, foarte activ în politică şi una dintre personalităţile de marcă ale Partidului Naţional. El îl susţinu pe Manfred ca să poată intra în Partid.

Manfred se dedică afacerilor firmei Van Schoor & De La Rey şi în aceeaşi măsură Partidului Naţional din Cape. Dădu dovadă de talent organizatoric şi în campaniile de strângere de fonduri, aşa că, la sfârşitul anului 1947, era membru în Broederbond.

Broederbond, frăţia, era o altă societate secretă de afrikanderi. Aceasta nu înlocuise defuncta Ossewa Brandwag, ci existaseră concomitent, şi deseori în competiţie una cu alta. Spre deosebire de OB, Broederbond nu agrea spectaculozitatea, nici nu era excesiv militarizată, nu aveau uniforme şi adunări la lumina torţelor.

Opera în schimb în linişte, în grupuri mici în locuinţele şi birourile oamenilor puternici şi influenţi, căci nu oferea calitatea de membru decât celor mai buni şi mai sclipitori. Îşi considera membrii ca pe o elită de superafrikanderi şi avea

drept scop final crearea unei Republici Afrikander. Ca și recent dispăruta OB, era înconjurată de un secret impenetrabil. Însă spre deosebire de OB, membrii trebuiau nu numai să fie de origine pur afrikander, ci și lideri sau, cel puțin, potențial lideri într-un domeniu sau altul, și invitația de a te alătura frăției conținea implicit și promisiunea unor mari privilegii politice și favoruri în viitoarea Republică.

Primele roade ale intrării lui Manfred în frăție se făcură simțite aproape imediat, căci la deschiderea campaniei pentru alegerile generale din 1949, De La Rey fu nominalizat candidatul naționalist oficial pentru Hottentots Holland.

Cu doi ani înainte, într-o campanie electorală parțială, locul acela fusese câștigat de Frontul Democrat Unit al lui Smuts, printr-un tânăr erou de război dintr-o familie bogată din Cape, vorbitoare de limba engleză. Fiind deputatul în oficiu, Shasa Courtney era candidatul Frontului Democrat Unit la alegerile generale.

Lui Manfred De La Rey i se oferise un loc mai sigur, dar își alesese intenționat Hottentots Holland. Voia să aibă șansa să se confrunte din nou cu Shasa Courtney. Își amintea foarte limpede de prima lor întâlnire pe vasul de pescuit de la Walvis Bay. De atunci destinele lor păreau să fie legate împreună într-un nod gordian de o complexitate uluitoare, și Manfred simțea că trebuia să-și înfrunte adversarul încă o dată, pentru a descâlci acest nod.

Ca să se pregătească pentru campanie, dar mai ales din cauza dușmăniei dintre familiile lor, Manfred începu o investigație asupra familiei Courtney, în special Shasa Courtney și mama lui, doamna Centaine de Thiry Courtney. Aproape imediat găsi zone misterioase în trecutul femeii și, pe măsură ce investigațiile avansau, acestea se adânceau din ce în ce mai tare. În cele din urmă se simți suficient de încurajat să angajeze o firmă pariziană de detectivi particulari ca să examineze amănunțit originea familiei lui Centaine.

În una dintre vizitele regulate lunare pe care le făcea la Închisoarea Centrală din Pretoria, la tatăl său, pomeni numele Courtney şi-l imploră pe bătrânul firav să-i spună tot ce ştia despre ei.

Când începu în sfârşit campania, Manfred ştia că investigaţiile lui îi oferiseră un avantaj important, şi se avântă cu elan şi hotărâre în alegerile lipsite de scrupule ale Africii de Sud.

Centaine de Thiry Courtney stătea sus pe muntele Table, puţin la o parte de restul grupului. De la asasinarea lui Sir Garry, muntele o întrista întotdeauna, chiar şi atunci când se uita la el de la fereastra biroului ei din Weltevreden. Aceasta era prima dată când urcase aici din ziua aceea tragică, şi asta doar pentru că nu putuse să refuze invitaţia lui Blaine de a fi partenera lui oficială. „Şi, bineînţeles, sunt suficient de snoabă să mă încânte ideea de a fi prezentată regelui şi reginei Angliei!" Centaine era cinstită cu ea însăşi.

Ou Baas discuta cu regele George, arătându-i diverse repere cu bastonul. Era îmbrăcat în pantaloni vechi şi largi şi purta pălăria veche de panama, şi Centaine se întristă văzând cât de mult semăna cu Sir Garry. Se întoarse cu spatele.

Blaine era într-un mic grup în jurul prinţesei regale. Spunea o poveste şi Margaret Rose râdea încântată. „Ce drăgălaşă e! se gândi Centaine. Ce ten are, un trandafir englezesc regal." Prinţesa se răsuci şi se adresă unuia dintre tinerii de lângă ea. Centaine îi fusese prezentată înainte; era un ofiţer de aviaţie aşa cum fusese şi Shasa, un tânăr frumos cu un chip sensibil şi plăcut, constată Centaine, şi apoi sesiză privirea secretă schimbată de cuplu. Era de neconfundat, şi Centaine simţi acea stare de bună dispoziţie pe care o cuprindea ori de câte ori vedea doi tineri îndrăgostiţi.

Aproape imediat însă se posomorî. Gândindu-se la dragoste şi la tineri îndrăgostiţi, îl studie pe Blaine. El nu observase că Centaine îl privea, era relaxat şi fermecător, dar avea fire încărunţite în păr, şuviţe argintii deasupra urechilor lui mari pe care Centaine le iubea atât de mult, şi chipul

bronzat îi era brăzdat de riduri adânci, în jurul ochilor și la colțurile gurii și ale nasului mare și acvilin. Avea corpul tare și abdomenul plat de la călărie și mersul pe jos, dar era asemenea unui leu bătrân; cu toate acestea realiză cu mâhnire că Blaine nu mai era în floarea vârstei. Ci un bărbat aproape bătrân.

„Oh, Doamne, se gândi ea. Chiar și eu împlinesc patruzeci și opt de ani peste câteva luni", și-și ridică mâna să-și atingă fața. Și ea avea fire argintii în păr, însă șuvițele erau vopsite în așa fel, încât păreau decolorate de razele soarelui african. Mai existau și alte adevăruri neplăcute pe care i le dezvăluia oglinda în intimitatea budoarului ei, înainte să le ascundă cu creme, pudră și rujuri.

„Cât timp mai avem, iubitul meu? îl întrebă ea tristă în gând. Ieri eram tineri și nemuritori, azi însă văd în sfârșit că toate se termină până la urmă."

În momentul acela Blaine se uită la ea și Centaine văzu că expresia de pe chipul ei îl îngrijora. Murmură o scuză către ceilalți și se apropie de ea.

– De ce ești așa de serioasă într-o zi atât de frumoasă? o întrebă el, zâmbind.

– Mă gândeam cât de nerușinat ești, Blaine Malcomess, răspunse ea, și zâmbetul lui dispăru.

– Ce e, Centaine?

– Cum poți să te afișezi cu amanta ta în fața capetelor încoronate ale Imperiului, întrebă ea. Nu mă îndoiesc că e o crimă capitală, ai putea să te trezești cu capul tăiat în Turnul Londrei!

Blaine o privi încremenit câteva clipe, și apoi zâmbetul îi reveni, jubilant și băiețesc.

– Doamna mea dragă, trebuie să fie o cale să scap de soarta aceasta. Ce-ar fi dacă ți-aș schimba ție statutul – din amantă adulterină și nerușinată în soție virtuoasă și sfioasă?

Centaine chicoti. Rareori făcea asta, dar atunci când o făcea, lui Blaine i se părea irezistibilă.

– Ce moment şi loc extraordinar pentru a primi o cerere în căsătorie şi ce moment şi loc şi mai extraordinar să o accept.

– Ce crezi c-ar zice majestăţile lor, dacă te-aş săruta aici şi acum?

Se aplecă uşor către ea, şi Centaine se trase înapoi tresărind.

– Nebunaticule, aşteaptă numai să ajungem acasă, îl ameninţă ea.

O luă de braţ şi se duseră împreună lângă ceilalţi.

– Weltevreden e una dintre cele mai frumoase case din Cape, încuviinţă Blaine. Dar nu-mi aparţine mie – şi vreau să-mi trec mireasa în braţe peste pragul casei mele.

– Nu putem locui la Newlands House.

Centaine nu avu nevoie să zică nimic mai mult, şi pentru o clipă stafia Isabellei îşi făcu apariţia ca o umbră întunecată.

– Ce zici de căsuţă? râse el ca să alunge amintirea Isabellei. Are un pat magnific, ce altceva ne mai trebuie?

– O să păstrăm căsuţa, încuviinţă ea. Şi din când în când ne putem strecura acolo pentru o vizită.

– Oh, weekenduri de desfrâu, ce bine!

– Eşti vulgar, ştii?

– Deci unde o să locuim?

– O să găsim noi un loc. Un loc special, numai al nostru.

Erau două sute de hectare de munte, plajă şi coastă stâncoasă, cu o abundenţă de plante protea şi privelişti maiestuoase înspre Hout Bay şi undele reci şi verzi ale Atlanticului.

Casa era un conac victorian imens, construit la sfârşitul secolului trecut de către un magnat bătrân al minelor de aur din Witwatersrand, şi avea o nevoie disperată de atenţie, pe care Centaine începu imediat să o reverse asupra ei. Păstră totuşi numele de Rhodes Hill. Unul dintre principalele atuuri ale casei era că se afla la doar douăzeci de minute de mers cu maşina până la trecătoarea Constantia Nek, de unde intra în podgoriile Weltevreden.

La sfârşitul războiului, Shasa preluase conducerea Companiei Courtney de Mine şi Finanţe, deşi Centaine îşi păstră un loc în consiliul de administraţie şi nu pierdea niciodată nici o şedinţă. Shasa şi Tara se mutară acum în conacul de la Weltevreden pe care-l eliberase ea, dar Centaine îi vizita acolo la fiecare sfârşit de săptămână şi uneori chiar mai des. Simţi un junghi în inimă când văzu că Tara rearanjase mobila pe care o lăsase ea în casă şi că schimbase arhitectura peisagistică a peluzei din faţă şi a grădinilor, dar cu un efort reuşi să nu comenteze.

Se gândea deseori la bătrânul cuplu de boşimani care o salvase pe malul mării şi apoi în deşert şi fredona încet cântecul compus de O'wa pentru pruncul Shasa:

Săgeţile lui vor zbura către stele
Şi când oamenii îi vor rosti numele
Se va auzi până departe...
Şi va găsi apă bună,
Oriunde va merge, va găsi apă bună.

Deşi după atâţia ani, pleoscăiturile şi tonurile limbii san i se păreau stranii revărsându-i-se din gură, Centaine ştia că binecuvântarea lui O'wa se împlinise. Aceasta, împreună cu educaţia riguroasă pe care i-o dăduse lui Shasa, îl condusese la apele bune ale vieţii.

Treptat, şi cu ajutorul lui David Abrahams din Windhoek, Shasa insuflase Companiei Courtney de Mine şi Finanţe un spirit nou de vigoare tinerească şi aventură. Deşi oamenii mai vechi din firmă, Abe Abrahams şi Twentyman-Jones, bombăneau şi clătinau din cap, iar Centaine era uneori forţată să le ia partea împotriva unor proiecte de-ale lui Shasa mai riscante, compania prospera şi se bucura de respect. De fiecare dată când Centaine examina registrele sau se aşeza lângă fiul ei la masa consiliului de administraţie, erau din ce în ce mai puţine lucruri de criticat, şi tot mai multe motive de

laudă. Chiar și Twentyman-Jones, un pesimist prin excelență, fusese auzit murmurând:

– Băiatul ăsta are cap. Imediat însă, îngrozit de scăparea sa, adăugă morocănos: Bineînțeles că ne trebuie o zi întreagă să muncim toți ca să-l facem să se țină de treabă.

Când Shasa fusese numit candidatul Frontului Democrat Unit pentru districtul Hottentots Holland la alegerile parlamentare și obținuse victoria la limită împotriva rivalului său naționalist, Centaine văzu cum toate ambițiile ei se transformaseră în realitate. Era aproape sigur că i se va oferi o poziție chiar mai importantă după alegerile următoare, probabil postul de ministru adjunct al minelor și industriei. După aceea de ministru plin, și apoi? Centaine lăsă ideea să o înfioare de plăcere, dar nu-și permise să zăbovească prea mult cu gândul asupra ei, în caz că ar aduce ghinion. Totuși, era posibil. Fiul ei era foarte bine văzut, chiar și peticul de pe ochi îl făcea și mai interesant, unde mai pui că era un bun orator și avea umor, ceea ce-i făcea pe oameni să-l asculte și să-l placă. Era bogat, ambițios și inteligent – și le avea pe ea însăși și pe Tara în spatele lui. Era posibil, și chiar mai mult decât posibil.

Printr-un artificiu dialectic remarcabil, Tara Malcomess își păstrase intactă conștiința socială când preluase conducerea moșiei Weltevreden pe care o conducea ca și cum s-ar fi născut pentru asta.

În stilul ei propriu își păstrase numele de fată, și evada din confortul și eleganța de la Weltevreden la clinicile și centrele de hrănire a săracilor din cartierele mărginașe din Cape făcând donații de caritate mai mari decât ar fi dorit Shasa.

Se dedică îndatoririlor de mamă cu același aplomb. Primii trei copii erau toți băieți, sănătoși și neastâmpărați. În ordinea vârstei erau Sean, Garrick și Michael. La a patra încercare adusese pe lume, cu puțin efort și timp pierdut cu travaliul, capodopera sa. Pe aceasta Tara o numi după mama ei, Isabella, și din momentul când o ridică prima dată în brațe și aceasta îi vomită pe umăr, Shasa fu iremediabil îndrăgostit de ea.

Până în clipa aceea numai spiritul și personalitatea deosebită a Tarei îl împiedicaseră pe Shasa să nu se plictisească de ea și să nu răspundă invitațiilor mai mult sau mai puțin subtile pe care le revărsau asupra lui femeile care se învârteau în jur ca niște animale de pradă.

Centaine, perfect conștientă că în venele lui Shasa curgea sângele fierbinte de Thiry, agoniza la gândul că Tara părea să nu bage de seamă pericolul, respingându-i toate avertismentele voalate cu replici nepăsătoare.

– Oh, mamă, Shasa nu e așa.

Centaine știa că Shasa era exact așa. „*Mon Dieu*, a început la paisprezece ani!" Dar se relaxă după ce în viața lui apăru și cealaltă femeie, în persoana Isabellei de Thiry Malcomess Courtney. Ar fi fost atât de ușor ca o scăpare fatală să strice totul, să distrugă cupa dulce de la buzele ei tocmai când era pe punctul de a o savura pe deplin, dar acum, în sfârșit, Centaine se simțea în siguranță.

Se așeză sub stejarii de lângă terenul de antrenament de polo de la Weltevreden, oaspete pe moșia pe care chiar ea o construise și o iubise, dar era un oaspete onorat și mulțumit. Dădacele de culoare aveau în grijă copiii, Michael avea puțin peste un an, iar Isabella era încă sugar.

Sean era în mijlocul câmpului. Stătea pe șaua lui Shasa, țipând de încântare și entuziasm, în timp ce tatăl său alerga poneiul la galop printre stâlpii porții, oprindu-l apoi într-un nor de praf, răsucindu-se și revenind într-un crescendo de bătăi de copită. Între timp Sean, stând în siguranță în cercul brațului stâng al lui Shasa, își îndemna tatăl:

– Mai repede! Papa! Mai repede! Mergi mai repede!

Pe genunchii lui Centaine, Garrick sălta nerăbdător.

– Eu! strigă el. Acuma eu!

Shasa veni cu poneiul lângă ei încă la galop, apoi trase de frâie, făcându-l să se oprească. Îl ridică pe Sean de pe șa, în ciuda eforturilor lui susținute de a sta agățat ca o căpușă. Garrick coborî din poala lui Centaine și alergă la tatăl lui.

– Eu acum, tati, e rândul meu!

Shasa se aplecă în șa, ridică băiețelul în fața lui în șa și porniră iar la galop. Era un joc de care nu se plictiseau nici unul niciodată; deja epuizaseră doi ponei de la ora prânzului.

Se auzi o mașină, și Centaine sări involuntar în picioare când recunoscu sunetul deosebit al motorului de Bentley. Apoi însă își recăpătă stăpânirea de sine și se duse să-l întâmpine pe Blaine cu mai multă demnitate decât îi cerea nerăbdarea ei, dar când Blaine coborî din mașină și Centaine îi văzu expresia feței, își grăbi pasul.

– Ce e, Blaine? întrebă ea, când bărbatul o sărută pe obraz. S-a întâmplat ceva?

– Nu, bineînțeles că nu, o asigură el. Naționaliștii și-au anunțat candidații pentru Cape, asta-i tot.

– Pe cine au numit împotriva ta? întrebă ea, cu atenția încordată. Tot pe Van Schoor?

– Nu, draga mea, sânge nou. Cineva de care nu cred c-ai auzit până acum, Dawid Van Niekerk.

– Și pe cine au numit pentru Hottentots Holland? Cine e, Blaine? insistă ea, când văzu că Blaine ezită.

Blaine o luă de braț și începu să o conducă încet înapoi către măsuța de ceai de sub stejar unde se afla restul familiei.

– Viața e un lucru ciudat, zise el.

– Blaine Malcomess, te-am rugat să-mi dai un răspuns, nu câteva nestemate de înțelepciune populară. Cine e?

– Îmi pare rău, draga mea, murmură el cu regret. L-au numit candidat oficial al partidului pe Manfred De La Rey.

Centaine încremeni pe loc și simți că i se scurge sângele din față. Blaine o strânse mai tare de braț când simți că se clătina pe picioare. De la începutul războiului Centaine nu mai auzise nimic despre cel de-al doilea fiul al ei, cel nerecunoscut.

Shasa își începu campania cu o adunare deschisă la sala de conferințe a Cercetașilor din Somerset West.

Străbătu împreună cu Tara cei cincizeci de kilometri din Cape Town până în acest sătuc minunat cuibărit la poalele

trecătorii Sir Lowry, lângă bariera munților Hottentot Holland. Tara insistă să ia mașina ei veche Packard. Nu se simțise niciodată confortabil în noul Rolls-Royce al lui Shasa.

– Cum poți suporta ideea de a conduce o chestie pe patru roți care costă atât cât să îmbraci, educi și hrănești o sută de copii de negri din leagăn până la mormânt?

Shasa înțelese de data asta că era înțelept să nu-și etaleze bogăția în fața alegătorilor. Tara chiar își merita banii, cu mult mai mult decât crezuse el, se gândi Shasa. Nici un politician aspirant n-ar fi putut pretinde un tovarăș de alegeri mai bun – mamă a patru copii minunați, deschisă, cu păreri ferme și având o șiretenie naturală care anticipa prejudiciile și entuziasmul schimbător al turmei. Tara era de asemenea uluitor de frumoasă, cu părul ei castaniu-roșcat și zâmbetul ce putea ilumina cea mai posacă întâlnire și, în ciuda celor patru nașteri în aproape tot atâția ani, silueta ei era încă magnifică, talia îngustă, șolduri bune – numai sânii îi crescuseră.

„Aș paria pe ea într-o luptă cu Jane Russell – sută la sută c-ar câștiga la o diferență mare." Shasa chicoti și Tara se uită la el.

– Ăsta e râsul tău depravat, îl acuză ea. Nu-mi spune la ce te gândeai. Zi-mi mai degrabă discursul pe care-o să-l spui.

Shasa îl repetă pentru ea, cu gesturile potrivite, și Tara îi dădu câte o sugestie ocazională asupra subiectului și a felului în care rostea cuvintele.

– Ar trebui să faci o pauză mai lungă aici... Fă o mutră mai hotărâtă și severă când zici asta... Nu insista așa de mult pe chestia asta cu imperiul. Nu mai e la modă în ziua de azi.

Tara conducea în mare viteză și în curând ajunseră. La intrare erau afișe imense cu Shasa și sala era îmbucurător de plină. Toate locurile erau ocupate și vreo zece tineri stăteau în picioare în spate – păreau să fie elevi, Shasa se îndoia că erau suficient de maturi ca să voteze.

Organizatorul local al Frontului Democrat Unit, cu o rozetă de partid la rever, îl prezentă pe Shasa spunând că nu

avea nevoie de nici o prezentare şi preamărindu-i activitatea pe care o depusese în timpul scurtei perioade de mandat în care deţinuse postul.

Când Shasa se ridică în picioare, înalt şi jovial, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, nici prea nou, nici prea la modă, cu o cămaşă impecabil de albă – numai mitocanii purtau cămăşi colorate – şi o cravată de aviator ca să le amintească de cariera sa militară. Peticul negru de pe ochi sublinia şi mai clar cât sacrificase pentru ţară şi zâmbetul îi era şarmant şi sincer.

– Prieteni, începu el, şi nu reuşi să continue.

Vocea îi fu înecată de tropăituri, scandări şi huiduieli. Shasa încercă să se prefacă la început că era o glumă, orchestrată dinainte chiar de el, dar zâmbetul îi deveni din ce în ce mai puţin sincer pe măsură ce gălăgia devenea tot mai răsunătoare şi mai răutăcioasă cu fiecare minut ce trecea. În cele din urmă începu să-şi spună discursul, strigându-l ca să poată fi auzit peste scandalul din spatele sălii.

Erau aproximativ trei sute, ocupând întreaga parte din spate a sălii, şi îşi dezvăluiră foarte limpede apartenenţa la Partidul Naţional şi faptul că-l susţineau pe candidatul acestuia, fluturând drapele de partid cu însemnul cornului de praf de puşcă şi ridicând afişe cu chipul grav şi frumos al lui Manfred De La Rey.

După primele câteva minute, mai mulţi alegători în vârstă sau de vârstă mijlocie din primele rânduri, simţind că se va lăsa cu violenţă, îşi conduseră soţiile afară dintre rândurile de scaune şi părăsiră în grabă sala pe o uşă laterală într-o nouă izbucnire de huiduieli.

Tara Courtney sări dintr-odată în picioare lângă Shasa. Era îmbujorată la faţă de furie, ochii cenuşii îi sclipeau duri ca nişte baionete şi le strigă:

– Ce fel de bărbaţi sunteţi voi? Aşa e cinstit? Şi vă consideraţi creştini? Unde vă e purtarea de creştin? Daţi-i omului o şansă!

Vocea îi răsună puternică în toată sala, şi frumuseţea ei furioasă îi făcu să tacă. Simţul lor înnăscut de cavalerism

începu să-şi facă efectul, şi unul câte unul se aşezară zâmbind ruşinaţi şi zgomotul începu să scadă. Însă un bărbat înalt cu părul negru sări din public şi-i întârâtă din nou.

– *Kom kêrels,* haideţi, băieţi, să-l trimitem pe *Soutie* ăsta înapoi în Anglia, unde-i e locul!

Shasa îl cunoştea pe acest om, era unul dintre organizatorii locali de partid. Fusese în echipa olimpică în 1936 şi petrecuse aproape toată perioada războiului într-o tabără de detenţie. Era lector senior la Facultatea de Drept de la Universitatea Stellenbosch şi Shasa îl interpelă în afrikaans:

– *Meneer* Roelf Stander nu crede în domnia legii şi în dreptul la cuvânt?

Înainte să apuce însă să termine, fu aruncat primul proiectil. Veni într-un arc înalt din spatele sălii şi explodă pe masa din faţa Tarei, o pungă de hârtie maro cu excremente de câine, urmată imediat de un întreg bombardament cu fructe putrede şi hârtie igienică, pui morţi şi peşte stricat.

Suporterii Frontului Democrat Unit din partea din faţă a sălii se ridicară în picioare şi strigară să se restabilească ordinea, dar Roelf Stander le făcu semn oamenilor lui, care se repeziră înainte ca să provoace o încăierare. Se răsturnară mai multe scaune, femeile începură să ţipe, bărbaţii strigau, înjurau, se băteau şi se prăbuşeau unul peste altul.

– Stai aproape de mine, îi zise Shasa Tarei. Ţine-te de haina mea!

Îşi făcu drum cu forţa spre uşă, pocnind cu pumnul în faţă un bărbat care-i stătea în cale.

Un individ căzu la pământ după o directă de dreapta din partea lui Shasa, şi protestă pe un ton plângăreţ de pe podea:

– Hei, omule, eu sunt de partea ta.

Dar Shasa o trase pe Tara spre uşa laterală şi alergară împreună către Packard.

Nu spuse nici unul nimic până când ieşiră pe drumul principal, cu farurile îndreptate către masivul întunecat al muntelui Table.

– Câţi ai lovit? întrebă ea.

– Trei de-ai lor – unul de-al nostru, şi apoi izbucni într-un hohot de râs agitat şi uşurat.

– Se pare că o să fie o campanie electorală extrem de distractivă.

Campania din anul 1949 se desfăşură într-o atmosferă din ce în ce mai violentă, pe măsură ce pe întreg teritoriul ţării deveni limpede faptul că naţiunea ajunsese la o răscruce fatală.

Oamenii lui Smuts erau complet consternaţi de profunzimea sentimentelor pe care naţionaliştii reuşiseră să le insufle afrikanderilor, şi nu erau câtuşi de puţin pregătiţi să facă faţă mobilizării aproape militare a tuturor forţelor aflate la comanda Partidului Naţional.

Erau doar puţini alegători negri cu drept de vot, şi dintre toţi cetăţenii Africii de Sud albi, afrikanderii formau o mică majoritate. Smuts se bazase pe sprijinul electoratului vorbitor de engleză şi pe facţiunile moderate ale populaţiei afrikander. Însă pe măsură ce se apropia ziua alegerilor, acest sprijin moderat era încet-încet sedus de valul de isterie naţionalistă şi în Frontul Democrat Unit se adânci starea de deznădejde.

Cu trei zile înainte de ziua alegerilor, Centaine era în noua ei grădină, supraveghind marcarea şi plantarea unor noi rânduri de tufe de trandafiri galbeni, când secretarul ei îşi făcu apariţia.

– A venit domnul Duggan, doamnă.

Andrew Duggan era redactor-şef la *Cape Argus*, ziarul de limbă engleză cu cel mai mare număr de cititori din Cape. Era un bun prieten al lui Centaine, oaspete regulat acasă la ea, dar vizita aceasta neanunţată era extrem de nepoliticoasă. Părul lui Centaine era într-o stare îngrozitoare, vâlvoi, în ciuda eşarfei cu care-l legase, era îmbujorată şi transpirată, şi nu-şi aplicase machiajul.

– Spune-i că nu sunt acasă! porunci ea.

– Domnul Duggan îşi cere scuze, dar e chestiune de urgenţă extremă. A folosit expresia „viaţă şi moarte", doamnă.

– Oh, foarte bine. Du-te şi zi-i că o să vin în cinci minute.

Centaine își schimbă pantalonii și puloverul de pe ea cu o rochie de dimineață și își aplică în grabă puțină pudră de față, apoi intră ca o furtună în salon, unde Andrew Duggan stătea lângă ușile de sticlă ce dădeau spre Oceanul Atlantic. Centaine îl întâmpină cu o politețe foarte rece, și nu-i oferi obrazul să o sărute, ca să-i arate că era nemulțumită de venirea lui. Andrew își ceru iar scuze.

– Știu ce te gândești, Centaine, că e al naibii de urât din partea mea să dau buzna aici, dar pur și simplu trebuia neapărat să-ți vorbesc și nu puteam să-ți spun lucrurile astea la telefon. Spune-mi, te rog, că mă ierți.

Centaine se îndulci și-i zâmbi.

– Te-am iertat și o să-ți dau și o ceașcă de ceai ca să-ți dovedesc.

Îi turnă ceai portocaliu de pekoe, îi aduce ceașca Royal Doulton, subțire ca de hârtie, și se așeză lângă el pe canapea.

– Viață și moarte? întrebă ea.

– Mai degrabă – viață și naștere.

– Mă faci curioasă acum. Te rog, continuă, Andy!

– Centaine, am primit niște declarații absolut extraordinare, sprijinite de documente ce par autentice la prima vedere. Dacă sunt într-adevăr autentice, voi fi obligat să tipăresc povestea. Afirmațiile respective vă privesc pe tine și familia ta, dar în special pe tine și pe Shasa. Sunt niște declarații foarte injurioase...

Se întrerupse și se uită la ea, cerându-i parcă permisiunea să continue.

– Continuă, te rog, zise Centaine, cu un calm pe care nu-l simțea.

– Nu vreau să insist prea mult, Centaine, dar am primit informația că, de fapt, căsătoria ta cu Blaine a fost prima și singura ta căsătorie – Centaine simți că era zdrobită de o povară insuportabil de grea – ceea ce înseamnă, bineînțeles, că Shasa nu e legitim.

Centaine își ridică o mână să-l oprească.

– Răspunde-mi la o singură întrebare. Informatorul tău e candidatul Partidului Național pe districtul Hottentots Holland sau unul dintre agenții lui. Am ghicit bine?

Andrew își înclină ușor capul în semn de încuviințare, dar zise:

– Nu avem voie să ne dezvăluim sursele. Nu este politica ziarului nostru.

Tăcură amândoi o vreme și Andrew Duggan îi studie chipul. Ce femeie extraordinară era, neînfrântă chiar și în fața catastrofei. Îl întrista gândul că el trebuia să fie cel care-i distrugea visurile. Îi ghicise ambițiile și i le susținea. Shasa Courtney avea multe de oferit națiunii.

– Ai documentele, bineînțeles? întrebă Centaine.

Andrew Duggan clătină din cap.

– Informatorul meu le păstrează până la angajamentul meu ferm de a tipări povestea înainte de ziua alegerilor.

– Pe care i-l vei da?

– Dacă nu-mi dai tu ceva sigur care să contrazică declarațiile lui, atunci trebuie să merg la tipar cu ele. E un material serios și e de interes public.

– Lasă-mă până mâine-dimineață, îl rugă ea, și el șovăi. Ca o favoare personală, te rog, Andy!

– Foarte bine, acceptă el. Îți datorez cel puțin atât, adăugă el, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, Centaine, te-am reținut destul.

De îndată ce plecă Andrew Duggan, Centaine urcă la etaj să facă o baie și să se schimbe. Într-o jumătate de oră era în Daimler și se îndrepta spre Stellenbosch.

Trecuse de mult de ora cinci când opri în fața birourilor de avocatură Van Schoor & De La Rey, dar ușa din față se deschise ușor și îl găsi pe unul dintre asociați lucrând încă.

– *Meneer* De La Rey a plecat puțin mai devreme azi. A luat un dosar acasă să lucreze fără a fi deranjat.

– Cazul meu este extrem de urgent. Puteți să-mi dați adresa lui de acasă?

Era o casă plăcută, dar modestă, cu fronton și un pogon de teren pe malul râului, lângă domeniul Lanzerac. Cineva avusese extrem de mare grijă de grădina plină de flori chiar și în această perioadă a anului, când pe munți se vedeau deja primele zăpezi ale iernii.

O femeie deschise ușa și Centaine dădu ochii cu o blondă înaltă și plinuță cu chipul frumos și sânii mari și plini. Zâmbea rezervat și nu deschise ușa decât pe jumătate.

– Aș vrea să vorbesc cu *Meneer* De La Rey, îi zise Centaine în afrikaans. Spuneți-i, vă rog, că-l caută doamna Malcomess.

– Soțul meu lucrează. Nu-mi place să-l deranjez – dar intrați, o să merg să-l întreb dacă vrea să vă primească.

O lăsă pe Centaine în camera din față, cu tapetul dintr-un un material pufos roșu întunecat, draperii de catifea și mobilă grea teutonă. Centaine era prea agitată să se așeze. Stătea în centrul camerei și se uita la tablourile de pe peretele cu șemineul fără să le vadă cu adevărat, până își dădu seama că o urmărea cineva cu atenție.

Se răsuci rapid și văzu un copil în pragul ușii, studiind-o cu francheță și fără să clipească. Era un băiețel foarte frumos, în vârstă de șapte sau opt ani, cu părul blond și cârlionțat, dar cu ochii ciudat de întunecați pe sub sprâncenele negre.

Erau ochii ei, îi recunoscu imediat. Acesta era nepotul ei – știu asta instinctiv și se cutremură. Se uitară fix unul la celălalt.

Apoi își reveni și se apropie încet de el. Îi întinse o mână și zâmbi.

– Salut, zise ea. Cum te cheamă?

– Eu sunt Lothar De La Rey, răspunse copilul cu importanță. Și am aproape opt ani.

„Lothar!" își spuse ea, și numele îi readuse în gând toate amintirile și durerea, înecând-o de emoție. Reuși însă să-și păstreze zâmbetul pe buze.

– Ce băiat mare și grozav... începu ea.

Aproape îi atinsese obrazul când femeia reapăru în ușa din spatele lui.

– Ce faci aici, Lothie? îl mustră ea. Nu ți-ai terminat cina. Treci înapoi la masă în secunda asta, auzi?

Copilul o luă la fugă afară din cameră și femeia îi zâmbi lui Centaine.

– Îmi pare rău. E la vârsta când orice îl interesează, își ceru ea scuze. Soțul meu vă primește, *Mevrou*. Urmați-mă, vă rog.

Zguduită încă de scurta întâlnire cu nepotul ei, Centaine nu era pregătită și pentru șocul de a-și întâlni fiul față în față. Era în picioare în spatele unui birou presărat cu documente și se uita fix la ea cu privirea lui galbenă atât de deconcertantă.

– Nu pot să spun că sunteți bine-venită în casa asta, doamnă Malcomess, zise el în engleză. Sunteți un dușman de moarte al familiei mele și al meu personal.

– Nu e adevărat.

Centaine își dădu seama că era aproape sufocată de emoție și încercă disperată să-și recapete controlul.

Manfred făcu un gest disprețuitor.

– L-ați prădat și l-ați înșelat pe tatăl meu, l-ați schilodit, și din cauza dumitale și-a petrecut jumătate din viață în închisoare. Dacă l-ați vedea acum, un bătrân zdrobit și aruncat la o parte, n-ați mai veni la mine să-mi cereți favoruri.

– Ești sigur că am venit pentru o favoare? întrebă ea, și Manfred râse cu răceală.

– Ce alt motiv ați putea avea? M-ați hăituit – din prima zi când v-am văzut în sala de judecată a tatălui meu. V-am văzut uitându-vă la mine, urmărindu-mă, hăituindu-mă, ca o leoaică flămândă. Știu că încercați să mă distrugeți și pe mine, așa cum l-ați distrus pe tata.

– Nu!

Centaine scutură vehement din cap, dar Manfred continuă fără milă:

– Și acuma aveți tupeul să veniți la mine să-mi cerșiți o favoare. Știu ce vreți.

Trase sertarul biroului și scoase un dosar. Îl deschise și lăsă hârtiile dinăuntru să se răspândească pe birou. Centaine

recunoscu printre ele certificate de naștere franțuzești și articole vechi de ziare.

– Să vi le citesc eu sau vreți să le citiți singură? De ce altă dovadă am nevoie ca să arăt lumii întregi că sunteți o târfă și că fiul dumneavoastră e un bastard? întrebă el.

Centaine tresări auzind aceste cuvinte.

– Ai fost foarte meticulos, zise ea încet.

– Da, încuviință el. Foarte meticulos. Am aici toate dovezile...

– Nu, îl contrazise ea. Nu toate dovezile. Știi despre un fiu bastard al meu – dar mai am un bastard. O să-ți vorbesc acum de cel de-al doilea meu fiu nelegitim.

Pentru prima dată de când îl văzuse, Manfred părea nesigur pe el, holbându-se la ea fără grai. Apoi scuturâ din cap.

– Sunteți o nerușinată, murmură el. Să vă expuneți păcatele în fața lumii.

– Nu în fața lumii, zise ea. Numai în fața persoanei pe care o preocupă cel mai tare. Numai în fața ta, Manfred De La Rey.

– Nu înțeleg.

– Atunci o să-ți explic de ce te-am urmărit – sau cum zici tu – hăituit și pândit ca o leoaică. Nu a fost felul în care o leoaică își pândește prada, ci cel în care își urmărește puiul. Vezi tu, Manfred, tu ești celălalt fiu al meu. Ți-am dat naștere în deșert și Lothar mi te-a luat înainte să apuc să-ți văd fața. Tu ești fiul meu și Shasa este fratele tău. Dacă el e bastard, atunci tot așa ești și tu. Dacă-l distrugi pe el făcând public acest fapt, atunci te distrugi pe tine.

– Nu vă cred! zise el, trăgându-se un pas înapoi. Minciună! Nu e decât o minciună! Mama mea a fost o femeie germană de viță nobilă. Am fotografia ei. Acolo! Uite acolo pe perete!

Centaine îi aruncă o privire.

– Aceea a fost soția lui Lothar, încuviință ea. Însă a murit cu aproape doi ani înainte să te naști tu.

– Nu. Nu-i adevărat. Nu poate fi adevărat.

– Întreabă-ţi tatăl, Manfred, zise ea încet. Du-te la Windhoek. Data morţii femeii trebuie să fie înregistrată acolo.

Manfred realiză că era adevărul, şi se prăbuşi în scaun, îngropându-şi faţa în mâini.

– Dacă sunteţi mama mea – cum pot să vă urăsc cu atâta înverşunare?

Centaine se duse lângă el.

– Nu atât de înverşunat cum m-am urât eu pentru că am renunţat la tine şi te-am abandonat. Se aplecă şi-l sărută pe frunte. Dacă aş fi... şopti ea. Dar acum e prea târziu – mult prea târziu. Cum ai zis şi tu, suntem duşmani acum, despărţiţi de o prăpastie mare cât un ocean. Nici unul din noi nu o poate traversa, dar eu nu te urăsc, Manfred, fiul meu. Nu te-am urât niciodată.

Îl lăsă prăbuşit peste birou şi ieşi încet din cameră.

A doua zi la amiază Andrew Duggan îi telefonă.

– Informatorul meu şi-a retras afirmaţiile, Centaine. Mi-a zis că hârtiile – toate hârtiile legate de acest caz – au fost arse. Cred că a ajuns cineva la el, Centaine, dar pentru numele lui Dumnezeu nu-mi pot închipui cine.

Pe 25 mai 1948, ziua de dinainte de alegerile generale, Manfred ţinu un discurs în faţa unei mulţimi imense adunate în Biserica Reformată Olandeză din Stellenbosch. Toţi cei prezenţi erau susţinători fideli şi de neclintit ai Partidului Naţional. Nici unui membru al opoziţiei nu i se permisese să intre în sală – Roelf Stander şi echipa lui de intervenţie avuseseră grijă de asta.

Însă în momentul când se ridică în picioare să vorbească, şi Manfred fu împiedicat. Spectatorii îl aclamară încontinuu pentru mai mult de cinci minute, nepermiţându-i astfel să-şi înceapă discursul. În momentul când începu totuşi, se aşezară toţi şi ascultară în linişte şi atenţie viziunea viitorului pe care le-o oferi.

– Sub conducerea Smuts, pământul acesta al nostru va fi populat de o rasă de culoarea cafelei, numai din corcituri, singurii albi rămaşi o să fie evreii – aceiaşi evrei care exact în momentul acesta, în Palestina, omoară la fiecare pas soldaţi britanici nevinovaţi. După cum ştiţi foarte bine, Smuts s-a grăbit să recunoască noul stat Israel. Dar nici nu te poţi aştepta la altceva. E pe lista de plată a proprietarilor evrei de mine de aur...

– *Skande* – ruşine! strigă mulţimea, şi Manfred făcu o pauză strategică înainte să continue.

– Ce vă oferim noi în schimb e un plan, nu, mai mult decât un plan – o viziune, o viziune îndrăzneaţă şi nobilă, care va asigura supravieţuirea liniilor de sânge pur şi nepângărit al acestui *Volk*. O viziune care îi va proteja în acelaşi timp pe toţi ceilalţi oameni de pe pământul ăsta, pe cei de culoare din Cape, pe indieni, pe triburile de negri. Acest concept măreţ a fost formulat de oameni inteligenţi care au muncit cu devotament şi dăruire – oameni ca doctorul Theophilus Dönges, doctorul Nicolaas Diederichs şi doctorul Hendrik Frensch Verwoerd – fiecare dintre ei oameni de geniu.

Publicul îşi exclamă acordul aclamând şi Manfred sorbi dintr-un pahar cu apă şi-şi răsfoi notiţele până când se liniştiră.

– Este un concept idealist, constituit cu mare grijă şi complet infailibil care va permite diferitelor rase să trăiască în pace, demnitate şi prosperitate şi în acelaşi timp le va permite fiecăreia să-şi păstreze identitatea şi cultura separată. Pentru acest motiv am numit-o politica de „segregare". Aceasta este viziunea noastră, ce va conduce această ţară a noastră la măreţie, o viziune care va face întreaga lume să se minuneze, un exemplu pentru toţi oamenii de bună-credinţă de pretutindeni. Asta e ceea ce numim Apartheid. Asta, dragii mei compatrioţi, este mantia glorioasă pe care o pregătim pentru a o aşeza peste umerii acestei ţări.

Apartheid, dragii mei prieteni, asta vă oferim, viziunea strălucitoare de Apartheid.

Nu mai putu vorbi preț de câteva minute, dar când se făcu liniște, continuă pe un ton mai hotărât și răspicat:

– Bineînțeles, prima dată va trebui să interzicem dreptul de vot tuturor negrilor și oamenilor de culoare care sunt înregistrați deja la vot...

Când termină, o oră mai târziu, îl purtară afară din sală pe umeri.

Tara stătea lângă Shasa, așteptând terminarea numărătorii voturilor și anunțarea rezultatelor pentru districtul Hottentots Holland.

Sala era plină de o mulțime agitată. Se râdea, se cânta, lumea se distra. Candidatul naționalist era de cealaltă parte a sălii, cu soția lui înaltă și blondă lângă el, înconjurați de un grup de susținători agitați și epuizați care purtau toți rozetele naționaliste.

Unul dintre organizatorii din Frontul Democrat Unit îi făcu semn lui Shasa cu gesturi frenetice peste capetele mulțimii, dar Shasa pălăvrăgea vesel cu niște admiratoare și Tara se strecură să răspundă chemării în locul lui. Se întoarse câteva secunde mai târziu, și când Shasa îi văzu chipul, își întrerupse conversația și se duse la ea, făcându-și drum cu forța prin mulțimea deasă.

– Ce e, iubito? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

– E *Ou Baas*, șopti ea. Un telefon din Transvaal. Smuts a pierdut Standerton. Naționaliștii au câștigat în locul lui.

– Oh, Doamne, nu se poate! exclamă Shasa oripilat. *Ou Baas* a deținut scaunul acela timp de douăzeci și cinci de ani. Nu se poate să-l arunce afară acum.

– Englezii l-au aruncat afară pe Winston Churchill, zise Tara. Nu mai vor eroi.

– E un semn, murmură Shasa. Dacă se duce Smuts, ne ducem toți odată cu el.

Zece minute mai târziu, se transmise telefonic o nouă veste. Colonelul Blaine Malcomess pierduse Gardens cu aproape o mie de voturi.

– O mie de voturi... încercă Shasa să accepte ideea. Dar asta e o schimbare de aproape zece procente. Ce se întâmplă acum?

Reprezentantul Comisiei electorale se urcă pe podiumul din capătul sălii. Avea rezultatele în mână, iar mulțimea tăcu și se trase mai aproape cu nerăbdare.

– Doamnelor și domnilor, rezultatele alegerilor pentru districtul Hottentots Holland, intonă el. Manfred De La Rey, Partidul Național: 3 126 voturi. Shasa Courtney, Frontul Democrat Unit: 2 012 voturi. Claude Sampson, independent: 196 voturi.

Tara îl prinse pe Shasa de mână și ieșiră în curte, unde era parcată mașina Packard. Se așezară unul lângă altul în față, dar Tara nu porni motorul imediat. Amândoi erau nedumeriți și dărâmați.

– Nu pot să cred, șopti Tara.

– Mă simt ca și cum aș fi într-un tren deraiat, zise Shasa. Ne îndreptăm spre un tunel lung și negru, și n-avem cum să scăpăm, nici cum să-l oprim. Biata Africa de Sud, șopti el și oftă ușor. Numai Dumnezeu știe ce te mai așteaptă de-acum înainte.

Moses Gama era înconjurat de oameni. Mica încăpere cu pereții de tablă galvanizată era burdușită de oameni. Erau garda lui pretoriană, și Swart Hendrick era șef între ei.

Încăperea era luminată numai de o lampă fumegândă de parafină, și flacăra galbenă punea în evidență trăsăturile lui Moses Gama.

„E un leu între oameni", se gândi Hendrick, amintindu-și din nou de unul dintre regii străvechi – Chaka sau Mzilikazi, acei uriași negri, ca niște elefanți. Cu siguranță, așa era și când își chemau ei șefii războinici la consiliu, tot așa le ordonaseră și ei să meargă la război.

– Chiar acum burii cei duri își flutură victoria în toată țara, zise Moses Gama. Dar ascultați la mine, copiii mei, și vă spun adevărul, sub flăcările săltărețe ale mândriei și avariției lor, zace tocmai cenușa căderii lor. Nu va fi ușor și s-ar putea să dureze mult timp. Va fi o muncă grea, o muncă grea și amarnică și chiar sângeroasă – dar ziua de mâine ne aparține nouă!

Noul ministru adjunct de justiție se duse din biroul său, străbătând coridorul lung al Clădirii Uniunii, acel complex masiv, ca o fortăreață, proiectat și construit de Sir Herbert Baker pe un deal scund cu vedere asupra orașului Pretoria. Era sediul administrativ al Guvernului Africii de Sud.

Afară se făcuse deja întuneric, dar în aproape toate birourile era încă lumină. Toți lucrau până târziu. Preluarea tuturor frâielor puterii e întotdeauna o treabă dificilă și istovitoare, dar Manfred De La Rey savura fiecare detaliu plictisitor al însărcinării pentru care fusese ales. Era perfect conștient de onoarea ce i se oferise. Era tânăr, unii ziceau chiar prea tânăr, pentru postul de ministru adjunct, dar avea de gând să le dovedească presupunerea greșită.

Bătu la ușa ministrului și o deschise când auzi:

– *Kom binne* – intră!

Charles Robberts „Blakie" Swart era înalt aproape până la punctul de a fi considerat diform, cu mâini uriașe ce stăteau acum pe biroul din fața lui.

– Manfred, zâmbi el, ca o crăpătură într-o stâncă de granit. Uite aici micul cadou pe care ți l-am promis.

Luă un plic sigilat cu blazonul Uniunii Africa de Sud de pe birou și i-l înmână.

– Nu voi putea niciodată să-mi exprim recunoștința, domnule ministru, zise Manfred, luând plicul. Sper numai să pot să v-o demonstrez prin loialitatea mea și perseverența cu care-mi voi îndeplini datoria în anii ce urmează.

Întors în biroul său, Manfred deschise plicul și desfăcu documentul dinăuntru. Citi apoi, savurând fiecare cuvânt,

grațierea completă oferită lui Lothar De La Rey, condamnat cu ani în urmă pentru diferite infracțiuni la închisoarea pe viață.

Manfred împături documentul și-l vârî la loc în plic. Mâine se va duce personal la guvernatorul închisorii ca să-i înmâneze grațierea și apoi îl va lua de mână pe tatăl său și-l va conduce afară la lumină.

Se ridică în picioare și se duse la seif, formă combinația și deschise ușa grea de oțel. Pe raftul de sus se găseau trei doare și le scoase să le studieze la birou. Unul era un dosar întocmit de serviciile de securitate ale armatei, al doilea era de la sediul CID și al treilea de la Departamentul de Justiție. Avusese nevoie de timp și planuri atente ca să obțină aceste dosare și să scoată toate înregistrările oficiale din arhive în legătură cu existența lor. Erau singurele dosare existente despre „Sabia Albă".

Le citi pe fiecare cu mare atenție, fără grabă. Nu termină decât mult după miezul nopții, dar acum știa că nicăieri în aceste dosare nu se făcuse vreo legătură între „Sabia Albă" și Manfred De La Rey, medaliat olimpic cu aur și acum ministru adjunct al Justiției.

Luă cele trei dosare și le duse în secretariat, unde porni mașina de tocat documente. Puse fiecare pagină pe rând printre lamele tăioase și privi fâșiile înguste ieșind răsucite prin celălalt capăt, ca niște spaghete, gândindu-se la ceea ce aflase din ele.

– Deci a existat o trădătoare, murmură el. Am fost trădat. O femeie, o femeie tânără, care vorbea afrikaans. Știa totul, de la armele din Pretoria, până la ambuscada din munți. Numai o singură femeie a știut toate acestea.

Se va răzbuna în cele din urmă, dar Manfred nu se grăbea – avea multe datorii de plătit și multe socoteli de încheiat.

Când și ultima pagină din rapoarte fu distrusă, Manfred încuie biroul și se duse la locul său de parcare unde își lăsase sedanul negru Ford, care se potrivea cu noul său statut social.

Se duse apoi la reședința somptuoasă oficială din suburbia elegantă Waterkloof. Urcă la etaj și intră cu grijă în

dormitor, ca să n-o trezească pe Heidi. Era gravidă din nou, și era important să doarmă suficient.

El însă rămase întins în întuneric, incapabil să adoarmă. Avea multe lucruri la care să se gândească, multe planuri de făcut, și zâmbi gândindu-se: „Deci în sfârșit sabia puterii e în mâinile noastre – și acum să vedem cine sunt oropsiții, după ce ne vom răzbuna".

De același autor
va apărea

FURIA

Niciodată destinele unei națiuni și ale unei familii nu s-au întrepătruns cu mai mult dramatism. În deceniile ce au urmat celui de-al Doilea Război Mondial, Africa de Sud se zbate să oprească violența tribală care domină țara – între englezi și afrikaanderi, între albi și negri – și care amenință să o distrugă pentru totdeauna. Este un conflict care se oglindește și în lupta dintre doi frați – pasionalul Sasha Courtney și rigidul Manfred De La Rey – frați vitregi, dar întru totul diferiți, uniți doar de ambiția fără limite și dorința de putere într-o lume sfâșiată de valurile revoluționare din ce în ce mai puternice ale „furiei negre" care amenință să înghită totul.

Poveștile pline de pasiune ale protagoniștilor, desfășurate pe fundalul istoric și cultural autentic din Africa, oferă cititorilor atât o narațiune plină de neprevăzut, cât și posibilitatea de a cunoaște cu adevărat istoria zbuciumată a Africii de Sud.